

ĐẠI NAM THỰC LỤC

TẬP 8

Viện khoa học xã hội Việt Nam

Viện sử học

Quốc sử quán triều Nguyễn

Tổ Phiên dịch Viện Sử học phiên dịch

Phiên dịch : Ngô Hữu Tạo, Nguyễn Mạnh Duân

Trần Huy Hân, Nguyễn Trọng Hân

Đỗ Mộng Khương

Hiệu đính : Nguyễn Trọng Hân, Cao Huy Giu

Nhà xuất bản Giáo Dục

Chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển L

Thực lục về dực tông anh hoàng đế

Giáp Tuất, Tự Đức năm thứ 27 [1874], (Thanh Đồng Trị năm thứ 13), mùa xuân, tháng giêng, cho Vũ sinh và các quân Tuyển phong, Thủy dũng, Chiến tâm ở Kinh và tỉnh ngoài lệ thuộc về hàng ngũ trước.

Dự rằng : Binh lính là để giữ nước, quý về khỏe mạnh mà tinh nhanh, tài giỏi lại càng quý, biền binh, Vũ sinh, Tuyển phong, Thủy dũng, Chiến tâm, lúc trước đặt riêng chính là muốn chọn người khỏe mạnh mà huấn luyện, tới khi sai phái mới mong được việc, nhưng nghĩ biền binh tuyển mộ ở Kinh và tỉnh ngoài đều có ngạch thất nhất định ; Vũ sinh và Tuyển phong ở nhà Vũ học ở Kinh, hai hạng ấy đều là chính danh, không đặt hư, gặp khi thường phái đi đánh giặc, có thể cùng đi mà không coi khác. Nay nếu ở các vệ, cơ, chọn lấy người khỏe mạnh đặt riêng vệ đội, chia đặt quản suất, thì quân tập hợp ở các vệ, cơ, khỏe, yếu không giống nhau khó thành đội vệ ; mà khi chọn ra, thì vệ, cơ trước đã thành khuyết ngạch, không thể sung điền được, số quân lại giương số hư, tức như các quân Tuyển phong, Thủy dũng ở Kinh ; Vũ sinh, Thủy dũng, Chiến tâm ở tỉnh ngoài, hoặc trích ở giản binh, hoặc mộ dân khỏe mạnh, đại khái chỉ có danh mà không có thực, gần đây khi có phái đi làm việc bắt giặc, khó được đủ số, không khỏi lại phái quân không huấn luyện ở các vệ, cơ, thì hình dáng đã phân biệt, lại ngọt đắng không cùng nhau, mà ngày thường phải đặt thêm quản, suất trông coi rất nhiều, chỉ thêm những phí. Nay cho Vũ sinh và các quân Tuyển phong, Thủy dũng, Chiến tâm ở Kinh và tỉnh ngoài đều đình bãi. Binh đình người nào là hạng tuyển thì giao về vệ, cơ, đội, ngũ cũ ; người nào là hạng mộ thì dồn vào các vệ lính mộ. Vũ sinh ở Kinh, các lính mộ dồn trước ấy và dân xin thi vào thì dồn vào vệ Tuyển phong, nhưng nghiêm sức cho thượng ty và quản suất ở Kinh và tỉnh ngoài đều phải chăm chỉ huấn luyện. Các lính đi thi không đỗ thì đều về hàng ngũ cũ, phạm có khuyết thì điền ngay, để cho không vệ nào là không đầy đủ, không người lính nào là không rèn luyện, thì tới khi có việc sai phái, được toàn cả vệ, cơ, mà cùng một lòng, cùng tinh kỹ thuật, mới mong được việc. Hễ làm được như thế thì thượng ty và quản suất đều được liệu thưởng, để khuyến khích ; không thế thì phạt nặng đến cách chức, không tha, đều phải kính theo Dự này chớ quên.

Khi trước xảy ra việc biến loạn về An Nghiệp, các hạt Hưng Yên, Hà Nội, Hải Dương, Nam Định, đường sông nghẽn, thuyền buôn ít, thuế quan tấp đình bãi, đến nay điều ước thông thương tạm thành, vua chuẩn cho tính thu.

Dân ở các châu miền thượng du tỉnh Thái Nguyên, tránh giặc, xiêu tán đói khát, quan tỉnh ấy là Vũ Trọng Bình dâng sớ xin chọn người khỏe mạnh (32 tên) làm lính, hằng tháng cấp tiền gạo ; đàn bà, người già, trẻ con hơn 100 người, chia hạng chẩn cấp. Vua y cho.

Sai đệ thư sang tỉnh Quảng Tây. (Tháng 12 năm ngoái tiếp công văn nước Đại Thanh nói : Sứ thần ta dâng sớ xin sức phái quân đi đánh dẹp các giặc, đã được vua nước Thanh xuống Dụ sai Tuần phủ họ Lưu, Đề đốc họ Phùng trừ liệu cho thỏa đáng tâu ngay lên. Đến nay đưa thư cho họ Lưu, họ Phùng xin trừ liệu sớm cho).

Giặc nước Thanh hơn 1.000 người kéo đến quấy nhiễu miền thượng du tỉnh Thanh Hóa, huyện Trình Cố không giữ được ; quan tỉnh ấy đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Tỉnh người cùng với nha Sơn phòng phải hết sức dẹp cho yên ngay, chớ để quấy nhiễu thêm.

Chuẩn cho phong dòng dõi nhà Lê là Lê Duy Kiến (hiện an trí ở tỉnh Bình Định) làm Phó quản cơ Diên tự nam, cấp cho mũ áo, đi đường trạm về Thanh Hóa để coi việc thờ tự (miếu nhà Lê ở Thanh Hóa), sai bộ Lễ đòi đến xét hỏi. Duy Kiến đến bộ bẩm rằng : Năm trước an trí ở Bình Định (khoảng năm Minh Mệnh vì Duy Hoán, Duy Lương mưu phản nghịch, theo cha là Duy Canh vào an trí ở đây) ăn ở đã yên ; nay được về Thanh Hóa gần gần tiên tổ, vẫn là mong muốn lắm, sợ hoặc có kẻ mượn cơ sinh sự lại chóng phải tội thành phụ ơn đức của triều đình thương cho được toàn vẹn ; tình nguyện vẫn ở lại chỗ an trí để được nhờ ơn lâu dài.

Quan ở bộ đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Cho theo lòng mong muốn ấy, để cho đời sống được yên, và đình việc kế tiếp, giữ việc thờ tự. Còn điển lệ tế tự ở miếu nhà Lê cùng với điển lệ tế tự các triều đại trước, Nhà nước làm cho, rồi cho Lê Duy Kiến được miễn đi lính, đi phu và thuế thân suốt đời.

Thống sát nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh cùng Khâm sai Nguyễn Văn Tường từ Bắc Kỳ về đến sứ quán. Vua cho là Đạo Sinh đi chuyến này rất là có lòng vì mình (cứ lời Văn Tường nói) sai quan viện bạc đến hỏi thăm, đặc cách cho 1 đạo dụ để nêu công lao tài năng. (Trong Dụ nói các ý : Mùa đông năm ngoái An Nghiệp sinh việc, viện ấy vâng theo mệnh lệnh tướng đến Bắc Kỳ giao trả 4 tỉnh, sau khi xong việc, lại biết hiểu dụ đẹp yên, giữ lòng thuần cố xử sự ôn hòa như thế không những có thể dãi tỏ lòng sẵn có của tướng, cũng có tiếng tốt ở nước Nam ta, trăm thực rất khen ngợi, đặc cách ban Dụ này để nêu công lao tài năng). (Khi ấy Văn Tường xét tâu, đã ủy cho Nguyễn Hoàng dò xem ý viên ấy muốn được sắc Dụ khen ngợi viết vào lụa để làm của báu đời đời, cho nên đặc ơn ban cho, để thỏa lòng viên ấy) và thưởng một cái khánh vàng (nặng 3 đồng cân, mặt khắc 2 chữ “Kỷ công”), cùng các thứ kim tiền, ngân tiền, lụa màu hàng nam hàng Trung Quốc, quan có trách nhiệm vâng Chỉ tuyên ban. (Kim tiền : khắc chữ “ngũ Phước”, “tứ mỹ”, “tam thọ”, “nhị nghi” mỗi thứ 1 đồng ; ngân tiền khắc chữ “vạn thế vĩnh lại” hạng nhất 2 đồng, hạng nhì 2 đồng ; ngân tiền chọn 2 con rồng hạng lớn, hạng nhỏ mỗi hạng 3 đồng ; nhiễu trơn màu, nhiễu hoa mỗi thứ 2 cuộn ; sa nam tốt nhuộm màu 3 tấm ; lụa nam màu 10 tấm ; sa nam 5 tấm ; trù hoa 5 tấm).

Lại hoãn kỳ thi Hương văn, võ ở 2 trường Hà Nội, Nam Định (trước nhân có việc hoãn đến tháng 2, tháng 3 mùa xuân năm này cử hành. Đến nay quan tỉnh ấy lại vì nhiều việc, trường thi tu bổ chưa xong, xin hoãn, bèn hoãn đến tháng 7, tháng 8 ; còn thi Hội thì vẫn hoãn đến năm sau).

Nguyễn Văn Tường vì ốm xin cho người thay. Vua bảo rằng : Ước mới với sứ nước Pháp chưa định, điều trăm rất lấy làm lo, người làm việc sứ thần, phải mưu tính về sau, đặc cách ban cho sâm, quế của vua dùng (sâm Cao Ly, hạng lớn 15 chỉ, quế Thanh Hóa hạng nhất, hạng nhì, hạng ba mỗi thứ 2 phiến), xuống Dụ sai điều trị cho khỏi để cùng đi với Hoắc Đạo Sinh.

Vua cho là Hà Nội ở giữa, 4 mặt công việc càng nhiều, Tổng đốc Trần Đình Túc già yếu, kiểm xét không thể khắp được, chuẩn cho Bó chính Bắc Ninh Phạm Thận Duật thụ Tuần phủ Hà Nội để giúp bàn tính làm việc.

Thống sát nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh cùng với Phó sứ Nguyễn Văn Tường đi vào Gia Định, vua sai quan viên bạc đi tiễn, lại dặn giúp ta cho thành ước.

Vua cho là trong Kinh và tỉnh ngoài tấu đổi nhiều lời quá, Dụ rằng : Thể thức tấu đổi, nói cho hiểu biết mà thôi, chương sớ trong quân càng phải rõ ràng, giản dị. Từ nay về sau, phàm các quân thứ và các tỉnh những trận được thua nhỏ, theo lệ làm tờ tâu lên, không được đem việc nhỏ nói rùm. Sớ sách ở Kinh và tỉnh ngoài, cần phải giản dị, rõ ràng, nếu sự lý nhiều lắm cho chia làm 2 - 3 bản, lần lượt tâu lên, không nên theo như trước nói thừa nhiều, lẫn lộn khó xem. Định làm lệ mãi.

Vua cho hiện tình ở Bắc Kỳ vẫn chưa yên lặng tất cả, mật dụ cho Kinh lược Nguyễn Chính và các quan tỉnh rằng : Trước khi có việc, bọn không thỏa chí nhân sơ hở, lén lút phát ra, đến nay còn phiền đánh bắt, trừ bọn lớn phải dùng sức quân ra, còn những cướp bóc nhỏ mọn chính nên khéo dùng thổ hào, thu thập thổ đồng, như Nguyễn Văn Tường ở Hà Nội trước, biết khéo dùng thì lo gì không kiếm chế được. Nay như cấm kẻ bạo ngược, cho nhân dân yên là quyền của viên trị một trọng trấn, trách nhiệm của viên coi một địa phương, không được đùn cho người ngoài, vậy viên kinh lược và quan các tỉnh ấy cho đều hạn ngặt 2 tháng, khu xử dân lương, dân giáo, dẹp yên trộm cướp, sớm báo yên lặng để thư mối lo về miền Bắc của trẫm.

Sai trích phái lính Kinh, người quê quán ở tỉnh Bình Định đến Bình Định để đánh giặc Man. (Vệ Tả bảo nhất, Tả bảo nhị, vệ Tiền phong hữu, đều là người ở đấy, am hiểu kỹ nghệ của người Man đã lâu, chọn phái hơn 400 người đi đánh).

Chuẩn cho các thượng ty xét kỹ liêu thuộc người nào là giữ một chức đã lâu ngày, không gặp khuyết mà chưa được thăng chuyển, thì đều đem đủ sự trạng chiếu lệ 2 lần xét công, 3 lần xét công, chọn trích ra làm thành tập tâu lên, do bộ (văn do bộ Lại, võ do bộ Binh tra xét) làm phiếu tâu lại, đợi Chỉ chuẩn lượng thăng, để cho đều biết khuyến khích.

Nguyễn Văn Tường lại đến Gia Định (cùng đi với Hoắc Đạo Sinh) cùng Lê Tuấn và tướng nước Pháp định điều ước.

Thuyền giặc biển đột cướp nhà dân ở cửa Quyển. Quan tỉnh Nghệ An và quan đi bắt giặc (quản suất đi tuần tiễu) đều bị giáng chức. Người bị đốt, bị chết chia hạng cấp cho.

Bọn Trần Tấn, Đặng Như Mai ở Nghệ An (bọn ấy đều quê ở huyện Thanh Chương, nguyên là tú tài, trước can án đốt phá, án nghĩ xử trăm giam hậu, nhưng vì đều có cha mẹ già, chuẩn cho về nuôi), hộc bè lũ làm phản, Tổng đốc An - Tĩnh Tôn Thất Triệt dâng sớ xin quân. Vua bảo rằng : Về việc dân lương, dân đạo, triều đình nhiều lần dụ bảo thiết tha, thế mà thân sĩ tỉnh Nghệ An riêng giữ bàn ngang không hiểu việc biến đổi ở đời, như bọn Tấn, Mai lấy tiếng là giết người theo đạo mà mê hoặc mọi người làm loạn, phải nên đánh giết ngay, chớ để lan thêm ra. Vậy cho Tổng thống Hồ Oai, Tham tán Chu Đình Kế đem lính Kinh hiện đóng ở Thanh Hóa 600 người, quân tỉnh Nghệ An 500 người đi về tỉnh Nghệ để trấn áp, tìm cách đánh bắt.

Nhân nghĩ người cậy ác suốt đời, cố nhiên tội không tha được, những người làm lỡ, cũng nên lấy nghĩa lý hiểu bảo cấm trapping. Cho lấy Quang lộc Tự khanh sung Sứ quán Toàn tu Đặng Văn Kiền (người Hà Tĩnh) sung làm Khâm phái, đi khắp hiểu bảo về đức ý của triều đình, khiến cho đều giải tán và chóng được cùng yên.

(Lời hiểu bảo nói các ý : Chúng tự làm ra tội ác, tự dẫn bước vào phải chém giết, cố nhiên không đáng tiếc, nhưng người không tội liên lụy rất nhiều, triều đình dầu muốn khoan dung, cũng không thể được, tất đến tan cửa nhà, mất cơ nghiệp sao bằng cùng ở yên không sinh sự với nhau, đều thỏa đời sống là bằng phẳng êm đẹp. Huống chi đều là đất của vua, đều là dân của vua, đạo giáo dù khác nhưng mạng người thì giống nhau, sao nỡ tự tàn hại nhau, tự bóc lột của cải của nhau, không hầu như dạy khí trèo cây ư ?).

Giặc nước Thanh là Chu Kiến Tân, Triệu Hoa Đan đem bè lũ 300 người đến tỉnh Thái Nguyên thú tội xin hết sức làm việc. Vua chuẩn cho đều thưởng bằng bạc (518 lượng) rồi sức đi thượng du đánh dẹp.

Hòa ước mới định (tất cả 22 khoản) đã làm xong. (Lời ước rằng : Nay vua nước Đại Nam và vua nước Đại Pháp cần muốn kết lời thề hòa hiếu hòa thuận bền chặt để cho hai nước được

giao thiệp với nhau lâu dài ; nhân đó cùng bàn nên định ước mới kết giao, để thay thế điều ước đã định tại ngày mồng 9 tháng 5 năm Nhâm Tuất, Tự Đức thứ 15, tức là ngày 5 tháng 6 năm 1862, cho nên đặc cách phái Toàn quyền đại thần để tiện làm việc.

Vua nước Đại Nam đặc cách phái Hình bộ Thượng thư khâm sung định ước Chánh sứ Toàn quyền đại thần Lê Tuấn ; Lễ bộ Tả tham tri khâm sung định ước Phó sứ Toàn quyền đại thần là Nguyễn Văn Tường.

Vua nước Đại Pháp đặc cách phái Tổng thống Nam Kỳ thủy, lục quân dân đại nguyên soái, Ngự tứ đệ nhất đẳng thượng công đại bội tinh, tuyên giáo bội tinh, khâm sung định ước Toàn quyền đại thần là Du-bi-lê. Hai bên đã chiếu sắc khâm sai Toàn quyền công đồng so sánh xét duyệt, đều là thỏa đáng, sẽ đem điều ước lập ra kê khai như sau :

Khoản thứ I : Từ nay về sau, nước Đại Nam cùng với nước Đại Pháp đời đời kết giao hòa hiếu, tình bạn thực thà.

Khoản thứ II : Vua nước Đại Pháp biết rõ vua nước Đại Nam là giữ quyền tự chủ, không theo phục nước nào, nên vua nước Đại Pháp tự hứa giúp đỡ, lại ước định như hoặc nước Đại Nam nếu có giặc và nước ngoài đến xâm nhiễu, mà vua nước Đại Nam có tư xin giúp cho, thì vua nước Đại Pháp tức thì phải tùy cơ giúp đỡ, cốt cho dẹp yên, cũng muốn đánh hết giặc biển quấy nhiễu cướp bóc ở phận biển nước Đại Nam, các phí tổn đều do nước Đại Pháp tự chịu và không đòi trả lại.

Khoản thứ III : Vua nước Đại Nam nên đền đáp tình hứa giúp ấy, ước định nếu có giao thông với các nước ngoài thì phải góp ý với nước Đại Pháp nếu từ trước có giao thiệp đi lại thông sứ với nước ngoài nào, nay nên theo như cũ, không nên đổi khác. Duy nước Đại Nam muốn giao thông buôn bán, bàn định thương ước với nước nào đều được tùy tiện ; nhưng thương ước ấy, không nên trái với thương ước của nước Đại Nam cùng với nước Đại Pháp hiện đã định. Lại khi nào cùng với nước nào định thương ước ấy, thì báo trước cho triều đình nước Đại Pháp biết.

Khoản thứ IV : Vua nước Đại Pháp ước định cho thêm vua nước Đại Nam các thứ đồ dùng mà không đòi tiền, kê ra sau này :

- 5 chiếc tàu chiến (tàu ấy chiều dài, chiều ngang bao nhiêu, lớn hay nhỏ, sẽ có giấy biên để làm bằng), sức máy 5 tàu ấy thông tính ngang với sức ngựa ước 500 máy móc, gỗ ván và nồi dẫn nước ở 5 chiếc tàu ấy đều là bền chặt và tốt hết cả. Lại các hạng súng ống vật liệu kèm theo tàu đầy đủ y như lệ đồ dùng ở tàu chiến của nước Đại Pháp.

- Về súng lớn 100 cỗ, lòng súng ấy đường kính từ 7 phân đến 1 tấc 6 phân (đều dùng thuốc của nước Đại Pháp), mỗi cỗ thuốc đạn đều 200 viên.

- Về súng điều sang mở ở bụng 1.000 cây, thuốc đạn 500.000 viên. Các đồ vật trên này, đợi sau khi hòa ước cùng giao cho nhau, hạn trong 1 năm đưa đến Gia Định giao cho nước Đại Nam nhận dùng. Lại như nước Đại Nam có muốn mượn người nước Đại Pháp dạy lính thủy, lính bộ và các thợ thuyền làm giúp máy móc cùng người am hiểu thuế lệ, thu giúp thuế buôn bán ở các cửa biển và các người am hiểu tiếng, chữ, kỹ nghệ làm trường để dạy, mua thêm tàu chiến, thuốc đạn để đủ dùng về việc quân, các khoản ấy thì nước Đại Pháp đều phải làm giúp cho. Còn như tiền công mượn các người ấy và giá tiền mua thêm tàu và súng, tới khi ấy hai nước cùng định, cần phải thỏa đáng với nhau.

Khoản thứ V : Vua nước Đại Nam biết rõ địa hạt nước Đại Pháp hiện được cai trị, tức là 6 tỉnh : Gia Định, Biên Hòa, Định Tường, Vĩnh Long, An Giang, Hà Tiên, phía đông giáp biển và địa đầu phía tây tỉnh Bình Thuận nước Đại Nam, phía tây, phía nam đều giáp biển, phía bắc giáp nước Cao Miên và địa đầu phía nam tỉnh Bình Thuận nước Đại Nam, đều về quản hạt của nước Đại Pháp, riêng giữ quyền tự hữu. Duy nước Đại Nam có phần mộ quê ngoại về họ Phạm, họ Hồ cộng 14 sớ ; trong đó họ Phạm 11 sớ, ở thôn Tân Niên Đông và thôn Tân Quan Đông thuộc tỉnh Gia Định ; họ Hồ 3 sớ ở thôn Linh Chiểu Tây và xã Tân Mai thuộc tỉnh Biên Hòa, các mộ ấy nghiêm cấm các hạng người đều không được xâm phạm. Nước Đại Pháp lại xin trích 200 mẫu ruộng đất gần mộ, trong số đó giao cho họ Phạm 100 mẫu, họ Hồ 100 mẫu, để làm nhu phí vâng giữ các phần mộ. Còn như ruộng đất ấy và nhân đinh họ Phạm, họ Hồ, nước Đại Pháp đều miễn trừ đi lính, đi phu và các thuế đinh, thuế điền.

Khoản thứ VI : Chiếu theo điều ước cũ năm Nhâm Tuất [1862], nước Đại Nam còn thiếu tiền bồi thường cho nước Đại Pháp 100 vạn đồng bạc (mỗi đồng bạc nặng 7 đồng cân 2 phân), nay được bỏ hết, không đòi hỏi nữa.

Khoản thứ VII : Nguyên điều ước cũ năm Nhâm Tuất, nước Đại Nam còn thiếu tiền bồi thường cho nước Y Pha Nho 100 vạn đồng bạc (mỗi đồng bạc nặng 7 đồng cân 2 phân), vua nước Đại Nam ước định trả cho triều đình nước Đại Pháp để chuyển giao cho nước Y Pha Nho, phải đợi ngày nào nước Đại Nam chiếu thu thuế quan các cửa biển đã mở cho các nước Tây dương và Tân thế giới thông thương, mỗi năm thu được bao nhiêu, trừ số chi phí trong 1 năm ra, hiện còn bao nhiêu chia làm 2 thành, trích lấy 1 thành bồi vào số tiền bạc thiếu ấy. Mỗi năm bồi bao nhiêu giao cho nguyên soái nước Đại Pháp ở tỉnh Gia Định biên nhận, chuyển giao cho nước Y Pha Nho, lấy giấy biên của nước ấy, giao cho nước Đại Nam giữ làm bằng, nhưng không kể là mấy năm, năm nào bồi xong thì thôi.

Khoản thứ VIII : Người nước Đại Nam có giúp nước Đại Pháp việc gì hoặc nước Đại Pháp có giúp nước Đại Nam việc gì, tự phản bội nước mình mà có can phạm pháp luật của nước, phải tịch biên gia sản thì từ khi đã định hòa ước trở về trước ; vua nước Đại Pháp và vua nước Đại Nam đều khoan tha, cho trả lại gia sản, duy gia sản ấy đã từng bán đi, không còn ở Nhà nước nữa, không phải trả về.

Khoản thứ IX : Vua nước Đại Nam biết rõ đạo Thiên Chúa nguyên để khuyên người làm điều lành, nay đem các giấy tờ cấm đạo Thiên Chúa từ trước bỏ hết đi ; lại cho phép người nước Đại Nam có muốn theo đạo và giữ đạo, đều được thông dong tự tiện, vì thế người theo giáo trong nước đều được tùy tiện các việc hội nhau đọc kinh lễ bái, không kể số người, người ngoài không được vin có bức bách dân theo đạo Thiên Chúa làm việc gì trái phép đạo và không bắt giáo dân khai riêng sổ sách. Từ nay về sau giáo dân ấy đều được đi thi ra làm quan mà chớ bắt phải trái phép đạo.

Vua nước Đại Nam ước định : đem sổ riêng từ trước bỏ đi tất cả, còn sổ sách binh đao, thuế khóa phạm các việc đều cùng giống như nhân dân và cấm từ nay về sau nói năng, giấy tờ không nên lại dùng chữ nào, câu nào có làm nhục đến đạo Thiên Chúa cùng là trong 10 điều, nếu có những chữ, những câu như thế cũng đều chữa lại. Giám mục, linh mục nước Đại Pháp

đến ở nước Đại Nam để giảng đạo, người nào hề trình có giấy thông hành của nguyên soái nước Đại Pháp ở Gia Định cấp cho, có đủ bộ Lễ hoặc quan tỉnh của nước Đại Nam đóng ấn phê chữ “dĩ trình” mới được vào nước Đại Nam và tùy tiện đi lại ở trong địa phận thuộc về giám mục ấy, tự do giảng đạo, chớ nên phân biệt bắt phải quản thúc, còn hoặc có ra đi không trở lại, sức cho các xã thôn sở tại khai báo như trước. Linh mục nước Đại Nam giảng kinh truyền giáo cũng như linh mục nước Đại Pháp. Nếu linh mục nước Đại Nam có phạm tội phải phạt đánh roi, đánh trượng thì nên chiếu lệ cho lấy tiền chuộc thay, không nên thực hành đánh roi, đánh trượng. Giám mục, linh mục nước Đại Pháp và linh mục nước Đại Nam đều được thuê mua ruộng đất làm đạo đường, đạo quán, nhà dục anh, nhà dưỡng bệnh và các nhà thuộc về truyền giáo.

Giáo dân ấy trước can phải giam, đi an trí, gia sản đã bị tịch biên, nay nếu hãy còn ở Nhà nước, thì nên giao trả cho giáo dân ấy nhận lấy ; nếu đã bán mất rồi, không còn ở Nhà nước nữa thì thôi. Các khoản trên đây thì giám mục, linh mục nước Y Pha Nho cũng đều được nhờ ơn như thế cả. Sau khi hòa ước này cũng giao cho nhau, nên ban sắc Dụ xuống báo cáo cả nước cho dân xã đều biết vua nước Đại Nam đã rộng ban ơn huệ, chuẩn cho giáo dân được tự do theo đạo như thế.

Khoản thứ X : Nước Đại Nam đều có làm trường học ở thành Gia Định để tiện dạy học trò, thì có quan bộ Lại của nước Đại Pháp ở Gia Định trông nom giúp cho. Trong trường học ấy không được giảng dạy việc gì có trái phong hóa và trái quyền của nước Đại Pháp như có làm đèn miếu tế tự việc gì đều cho tùy tiện. Nếu giáo sư ấy có trái khoản ấy thì phải trao trả nước ta, hoặc có làm việc gì nặng hơn việc ấy, thì trường ấy cũng phải thôi không đặt nữa.

Khoản thứ XI : Cửa biển Thi Nại tỉnh Bình Định cùng cửa biển Ninh Hải tỉnh Hải Dương của nước Đại Nam và từ cửa biển ấy ngược lên một giải sông Nhị Hà suốt đến địa phận tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh và phố Hà Nội thì triều đình nước Đại Nam nên để cho người Tây dương và các người Tân thế giới thông thương buôn bán, sẽ định thương ước kèm với hòa ước này, về điều khoản thông thương với bàn định cũng chiếu điều ước này tuân theo một thể. Trong đó cửa biển Ninh Hải cùng phố Hà Nội và theo sông Nhị Hà suốt đến địa phận tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh, thì nên đợi khi điều ước này cùng giao cho nhau hoặc trước khi chưa giao cho nhau nên định ngày nào khai thương làm tiện, tới khi ấy do hai nước bàn

định. Duy cửa biển Thi Nại tỉnh Bình Định, phải đợi sau khi cùng giao cho nhau 1 năm thì đem khai thương. Còn như các cửa biển, các sông, đợi sau này buôn bán nếu có phần thịnh ích lợi, nên mở ra buôn bán mà có lợi thì sẽ cho nước Đại Nam nghĩ định làm việc.

Khoản thứ XII : Các người nước Đại Pháp và thuộc địa cùng các nước Tây dương và Tân thế giới, người nào hễ tuân theo luật lệ nước Đại Nam, phải được ước định khai thương ở các cửa biển, mua đất làm nhà, tùy ý buôn bán và đặt làm máy móc kỹ nghệ ở nước Đại Nam, nhưng phải nhờ quan nước Đại Nam chỉ định xứ sở, không được lẫn lộn. Trong đó chỗ đất ở hoặc đất công hoặc đất tư chiều giá thuận mua và cả nhà ở, thuế lệ phải nộp là bao nhiêu, thì chiều lệ định, đưa nộp cho quan nước Đại Nam. Các người đi buôn cho phép được thông hành buôn bán từ cửa biển Ninh Hải suốt lên sông Nhị Hà cho đến tỉnh Vân Nam ; về thuế lệ thuyền và thuế hàng hóa là bao nhiêu, cũng chiều lệ đưa nộp cho quan nước Đại Nam. Còn như từ cửa biển Ninh Hải theo sông Nhị Hà đến Hà Nội, lại từ Hà Nội suốt đến Vân Nam các chỗ cạn ở ven sông, người Tây đều được buôn bán. Người các nước trên đây đều được tùy tiện thuê mượn người nước Nam làm giúp các hạng tài phó, thông ngôn, thư ký, thợ thuyền, phu chèo thuyền, làm công việc trong nhà.

Khoản thứ XIII : Nước Đại Pháp được liệu đặt lãnh sự hoặc 1 viên chuyên làm việc ở các cửa biển đã khai thương ở nước Đại Nam, mỗi sở mang theo quân cốt đủ để sai phái, nhưng không được quá số 100 tên, để tiện tự vệ và tuần phòng canh giữ, cho khỏi người các nước sinh sự, đợi khi nào yên ổn không ngại gì, thì lãnh sự ở lại làm việc, quân lính mang theo rút về hết cả.

Khoản thứ XIV : Người nước Đại Nam cũng được các khoản đi lại để buôn bán và mua đất làm nhà ở nước Đại Pháp và các thuộc địa. Duy phải tuân theo luật lệ nước Đại Pháp. Nếu vua nước Đại Nam muốn đặt lãnh sự ở các cửa biển, các phố ở nước Đại Pháp và các thuộc địa để tiện coi giữ người nước mình, đều được tùy tiện.

Khoản thứ XV : Người đi buôn của nước Đại Pháp và các thuộc địa cùng các nước khác, muốn đến nước Đại Nam khai thương ở các cửa biển, ở để buôn bán phải kê khai tên và quê quán trình nộp ở quan nước Đại Pháp, quan nước Đại Pháp lại chuyển tư cho quan nước Đại Nam biết. Dân nước Đại Nam muốn đến nước Đại Pháp và các thuộc địa ở để buôn bán cũng

chiều theo như thế mà làm. Nếu người đi buôn của nước Đại Pháp và các nước khác muốn đi lại xứ khác trong nước Đại Nam có việc gì, phải có giấy thông hành của quan nước Đại Pháp cấp cho và quan nước Đại Nam thuận phê chữ “đã trình” mới được thông hành, nhưng cấm không được buôn bán vật hạng ở dọc đường, nếu trái lệnh cấm thì hàng hóa của người buôn ấy do quan sở tại nước Đại Nam tịch thu hết. Nhưng hiện nay sĩ dân trong nước Đại Nam còn giữ lòng nọ kia, chưa yên lặng hết, thì người nước ngoài chưa tiện thông hành nên đợi ngày nào quan nước Đại Nam cùng quan khâm sứ nước Đại Pháp, bàn xét hiện tình, quả đã yên ổn, mới có thể cấp giấy cho đi. Và người nước Đại Pháp muốn đến xứ nào trong nước Đại Nam tìm học bác vật, cũng phải tư cho quan nước Đại Nam biết ; vì người ấy có ý du học, tất phải giữ gìn cho và cấp giấy tờ đầy đủ giúp cho người ấy được tiện đi lại thông hành tìm học.

Khoản thứ XVI : Người nước Đại Pháp kiện nhau hoặc kiện với người nước khác, đều do quan lãnh sự nước Đại Pháp xét xử. Người nước Đại Pháp và người nước khác kiện nhau với người nước Đại Nam, hoặc xin bày tỏ việc gì, phải trước hết do quan lãnh sự nước Đại Pháp hết sức công bằng phân xử, cốt cho ổn thỏa. Nếu có khoản gì trở ngại, quan nước Đại Pháp thế khó xử đoán một mình được, tức phải tư xin quan nước Đại Nam hội đồng làm giúp. Quan hai nước xét xử đã được công bằng, thì đôi bên đều phải tuân theo. Người nước Đại Nam kiện nhau với người nước Đại Pháp hoặc người nước khác phải trước hết do quan nước Đại Nam hết sức công bằng phân xử, cốt được ổn thỏa, nếu có khoản gì trở ngại, quan nước Đại Nam thế khó xử đoán một mình được, thì phải tư xin quan nước Đại Pháp hội đồng làm giúp, quan hai nước xét xử đã được công bằng thì hai bên đều phải tuân theo. Còn người nước Đại Pháp kiện nhau, hoặc kiện với người nước khác, thì chuyên do nước Đại Pháp xét xử.

Khoản thứ XVII : Người nước Đại Pháp và người nước khác đến địa hạt nước Đại Nam mà phạm tội thì phải giao về các tòa ở Gia Định xét xử ; nếu người phạm tội ấy trốn tránh ở địa phận nước Đại Nam, phải tư cho quan nước Đại Nam nã bắt, thì quan nước Đại Nam cũng phải hết sức dò bắt giao cho quan nước Đại Pháp nhận để làm việc. Nếu người nước Đại Nam đến ở địa phận nước Đại Pháp mà phạm tội, thì quan nước Đại Pháp chiếu luật lệ nước ấy xét xử, nhưng tư cho quan lãnh sự nước Đại Nam biết để theo lệ tra xét.

Khoản thứ XVIII : Phạm có giặc ở địa phận nước Đại Pháp, như có phạm các tội làm loạn và trộm cướp, mà trốn ở địa hạt nước Đại Nam, được quan nước Đại Pháp tư cho quan nước Đại Nam biết, thì quan nước Đại Nam tức phải hết sức dò bắt, giao cho quan nước Đại Pháp xét xử.

Nước Đại Nam có giặc phạm các tội làm loạn và trộm cướp, mà trốn đến địa hạt nước Đại Pháp, được quan nước Đại Nam tư cho quan nước Đại Pháp biết, quan nước Đại Pháp cũng phải hết sức dò bắt, giao cho quan nước Đại Nam xét xử.

Khoản thứ XIX : Người nước Đại Pháp và người nước khác có chết ở địa hạt nước Đại Nam, người nước Đại Nam có chết ở địa hạt nước Đại Pháp, gia sản của người chết ấy phải giao cho con cháu người ấy người đáng được hưởng, nếu hiện tại không có người đáng được hưởng, thì gia sản của người chết ấy đều phải giao cho quan nước ấy chuyển giao cho thân thuộc của người chết ấy ở trong nước nhận lấy.

Khoản thứ XX : Từ ngày quan đại thần hai nước định hòa ước đã ký tên đóng ấn trở về sau, đợi đủ 1 năm vua nước Đại Pháp đặc cách phái 1 người được sung làm quan khâm sứ hạng nhì đến kinh đô nước Đại Nam để tiện theo giữ các khoản đã định trong hòa ước, chức trách phải làm của quan khâm sứ ấy là khiến cho hai nước tình giao hiếu thường hòa, nghĩa bạn càng hậu. Vua nước Đại Nam nếu muốn đặt quan khâm sứ đến ở kinh đô nước Đại Pháp, cũng theo như thế mà làm việc. Duy phẩm trật nghi chế của quan khâm sứ ấy, phải đợi hai nước bàn định, cốt được tương đương. Còn bổng lộc của quan khâm sứ ấy và các hạng chi phí, phải do các nước ấy chiểu cấp.

Khoản thứ XXI : Nay ước mới này được đem thay thế điều ước cũ năm Nhâm Tuất trước. Nước Đại Pháp lại muốn chuyển nói với nước Y Pha Nho cùng theo giữ ước mới này mà bỏ ước cũ đi, nếu hoặc nước Y Pha Nho không chịu thay đổi các khoản ước cũ, thì ước mới ấy nước Đại Pháp và nước Đại Nam đều cùng theo giữ, mà khoản nào ở ước cũ là thuộc nước Y Pha Nho cùng nước Đại Nam đã định, đều phải theo như cũ. Duy khoản nước Đại Nam còn thiếu tiền bồi thường cho nước Y Pha Nho, thì nước Đại Pháp tự nhận bồi thay, nước Đại Nam lại chiểu khoản thứ 7 trong điều ước mới trả dần nợ bạc ấy cho nước Đại Pháp đủ số.

Khoản thứ XXII : Nay ước mới đã định, thì hai nước cùng nhau cùng giữ ước ấy, đòi đòi chớ trái, đủ 1 năm hoặc chưa tới 1 năm, đọi được vua hai nước phê chuẩn, thì đem đến Kinh thành nước Đại Nam cùng giao cho nhau để lưu chiếu. Khi việc đã xong, lại đem hòa ước ấy đều tuyên bố ở trong nước, khiến cho đều biết cả. Và ước mới ấy đã làm 4 bản, toàn quyền đại thần hai nước cùng nhau so sánh phù hợp phải ký tên đóng ấn vào.

Hòa ước trên này bàn định ổn thỏa ở phủ nguyên soái thành Gia Định, niên hiệu biên ngày ta là ngày 27 tháng giêng năm Tự Đức 27. Lịch dương lịch là ngày 15 tháng 3 năm 1874.

Tướng nước Pháp ở Gia Định là Du-bi-lê về nước, tướng quyền là Kha-răng sang thay.

Tướng giặc ở Hà Nội là bọn tên đội Tĩnh (tên quản Thiều, tên quản Hồ, tên phó Thủ, tên quận Bắc) đem bè lũ quấy nhiễu bừa ở các huyện Thanh Oai, Thanh Trì, Chương Đức lần lượt bắt được chém ngay. Các viên huyện và tổng lý đều cho chước thưởng, nhân thế xuống Dụ cho các quan tỉnh đều theo thế mà làm, cần được yên sớm.

Vua cần nghĩ đến sự nương nhờ của dân, từng xem tập Khâm định khang tế của nước Đại Thanh, Càn Long nước Thanh năm thứ 4, Cấp sự trung là Nghệ Quốc Liễn dâng tập cứu đói (sách này nguyên là sách của Giám sinh Lục Tăng Vũ làm ra, khi sách làm xong chưa kịp khắc in thì chết, Quốc Liễn cho là sách ấy có thể dùng được, cho nên tiến lên), sách ấy trước thuật lại phép cứu đói của đời trước, sau đến chính sách trước khi có việc, chính sách tới khi có việc, chính sách sau khi có việc, sau cùng trích điều cốt yếu để đủ xem. Mỗi điều trước dẫn kinh sử, sau thêm bàn luận, đại khái đều là ý giúp dân được ở yên. Vua nhà Thanh ngợi khen, nhân sai quan có văn học sửa lại, gọi tên là Khang tế lục (nguyên 1 bộ cộng 6 bản), nhân chọn lấy những việc có thể châm chước thi hành ở nước ta được chấm son để đánh dấu, tất cả có 116 điều, sai bộ Hộ sao lục (sao các điều có chấm son), chia từng loại làm 3 bản, giao cho Sử quán khắc in, ban cấp cho các bộ, nha, tỉnh, đạo mỗi nơi 1 bộ (mỗi bộ có 3 bản). Vua bảo rằng : đây là thực hiện vì dân, thông biến mà làm, đủ nhiều ích lợi.

Quan tỉnh Nam Định và Hưng Yên xin làm khí giới dùng cho việc quân. Vua y cho.

Cho tỉnh Bắc Ninh chi tiền mua gang sắt để dùng cho việc quân.

Sai quan tỉnh Nghệ An tìm cách treo thưởng, cần bắt được giặc Mai, giặc Tấn kết án trị tội (bắt được hoặc giết chết đem nộp hoặc dẫn ra thú, đều thưởng bạc 400 lạng và cho chức quan chánh thất phẩm). Còn những người bị bắt hiếp phải theo, cho đều giải tán về yên nghiệp làm ăn ; nếu vẫn nghe lầm, phụ theo giúp giặc, tức thì đem đại đội quan quân đến đánh giết rất ác liệt.

Sai tỉnh Hà Nội, Nam Định, Ninh Bình, Hải Dương xét chọn viên phủ, huyện thuộc hạt.

Dụ rằng : Phủ huyện là chức gần dân, lợi hại quan hệ 4 tỉnh vừa mới lấy lại, sung chức phủ, huyện phần nhiều là người học trò, lại dịch giúp việc vặt, cũng là cần kíp tạm thời, hiện nay việc võ yên dần đã được xong, nên chọn người thanh liêm cần cán sung vào, còn thì đều bãi bỏ, để cho đường làm quan được trong sạch.

Cho Lê Dụ (nguyên Bộ chính lĩnh Tuần phủ Nam - Ngãi) làm Tả tham tri bộ Hình ; Trần Văn Thiệu (nguyên thự Hình bộ Tả tham tri) làm Tuần phủ Nam - Ngãi. Vua dụ rằng : Việc án ở bộ Hình đọng lại thành đống, đời sống của dân Quảng Nam đã làm không được thỏa. Nay các người đổi cho nhau, đều nghĩ cố gắng gấp hai, hăng hái làm việc, trăm đời xem thành hiệu, có thưởng không có lỗi.

Vua nghĩ nghị hòa ở Bắc Kỳ đã thành, thưởng cho tướng nước Pháp kim tiền hạng rất lớn (đồng tiền có chữ “Vạn thế vĩnh lại” một mặt khắc bài thơ) và thưởng cho tất cả quan quân ở tàu nước Tây phái đi, ngân bài, ngân tiền có thứ bậc. (Tướng ấy phái 2 thuyền đi hộ vệ Phó sứ Nguyễn Văn Tường đi đến Bắc Kỳ bàn hòa ước, khi ấy có đánh giúp giặc biển đặc lực, trước đã phát giao 2 cái kim khánh đời để thưởng. Đến nay bàn quan ở thuyền ấy phẩm trật thấp, không phải như thống sát, bèn thưởng bằng ngân bài), nhưng giao cho tướng ấy chuyển cấp. Lại cho là Nguyễn Hoàng và bọn Giám mục Bình, Linh mục Đăng đi chuyến ấy có bổ ích nhiều, đều hậu thưởng để đền công khó nhọc. (Hành nhân là Nguyễn Hoàng nguyên là Giám mục, nghĩ thưởng quan chức, tên ấy không muốn, bèn thưởng kim khánh để đeo cho được vinh hiển, thưởng thêm 20 lạng bạc ; Giám mục Bình thưởng 1 đồng kim tiền ngũ Phước và 3 đồng ngân tiền các hạng ; Linh mục Đăng thưởng 1 đồng kim tiền tam thọ và 3 đồng ngân tiền các hạng).

Nguyên Khâm sai Nguyễn Văn Tường nghĩ thuộc viên ở Nội các mùa đông năm ngoái, tùy phái đi ra Bắc Kỳ là Nguyễn Đăng Ngoạn (lĩnh Trước tác), Đoàn Như Bích (lĩnh Biên tu), trong khi đi làm việc đắc lực, tâu xin nghĩ thưởng. Vua chuẩn cho đều được thực thụ và gia thưởng ngân tiền (Ngoạn 4 đồng, Bích 3 đồng) và thưởng cho lính đi theo tiền lương một tháng có thứ bậc, để tỏ ý thể tất.

Sai quan ở Cơ mật viện và Thương bạc vẽ đồ bản đầu địa giới phát giao cho tướng nước Pháp giữ làm bằng. (Năm trước tướng nước Pháp đưa thư xin vẽ bản đồ đầu địa giới giao cho viên ấy giữ làm bằng. Đến nay vẽ thành 2 bản đồ, đệ đến quan tỉnh Bình Thuận, 1 bản giao cho tướng nước Pháp, 1 bản lưu ở tỉnh).

Sai Khâm thiên giám xét ở trong lịch, các ngày kỵ đều nêu 1 chữ ở trên, ngày tế hưởng, ngày đàn đều thế, để cho dễ biết, rồi giao ra 2 quyển quan lịch theo từng khoản kính viết làm kiểu mẫu đăng trình, sau đều in vào lịch. (Ngày kỵ Tiên đế ở Thái miếu thì nêu lên 1 chữ “trường”, ngày kỵ Thái hậu thì nêu lên 1 chữ “vĩnh” ; ngày kỵ ở 3 điện và Hưng miếu đều nêu 1 chữ “cận”).

Giặc ở Bắc Kỳ cướp bóc các huyện Chương Đức, Thanh Liêm (thuộc tỉnh Hà Nội). Việc ấy tâu lên, vua giáng Dụ cho quan Kinh lược là Nguyễn Chính khẩn cấp đánh dẹp cho yên ngay (hạn ngặt 2 tháng), rồi đi khắp xét hỏi quan lại phải truất hay được thăng, để mong tốt về sau.

Quan tỉnh Hưng Hóa xin chọn lấy dân trong hạt đoàn kết lại để tự vệ. Vua nghe theo.

Tháng 2, định lại lệ phân xử quan coi việc học sát hạch lấy học trò đi thi không tinh.

(Học trò vào thi, không làm thành bài, không làm đủ quyển, mang sách vào, 1 tên thì huân giáo phê lấy trước phải phạt bổng 1 năm, mỗi 3 tên lại gia 1 bậc, tội chỉ đến 100 trượng, giáng 4 cấp đổi đi nơi khác ; điển học, đóc học, tư nghiệp, tế tửu giáng 1 bậc, 1 tên thì phạt bổng 9 tháng, mỗi 3 tên lại gia 1 bậc, tội chỉ đến giáng 3 cấp, lưu nhiệm lại, có tình riêng ăn tiền hối lộ, lại chiêu luật nghĩ xử. Tên nào huân giáo truất đi mà thượng ty lại lấy thì đem tội của huân giáo bắt tội thượng ty, huân giáo được miễn nghị. Nếu lâm thời huyên khuyết, quan

ở tỉnh đạo phái viên khác làm thay, thì viên làm thay ấy được giảm 2 bậc ; thay huấn giáo, thì từ 1 tên phạt bổng 6 tháng, tội chỉ giáng hai cấp lưu, thay học quan thì 1 tên phạt bổng 3 tháng, tội chỉ giáng một cấp lưu, cũng chiếu theo trên mà suy ra).

Vua bảo quan Cơ mật viện và Thương bạc rằng : Điều hay thì không điều nhỏ nào là không ghi lấy, huông chi là công lớn, Viêm và Thuyết mùa đông năm ngoái giết được đầu sỏ giặc, làm mất khí thế của chúng, Nguyễn Văn Tường nhân đấy dễ làm nên việc, Văn Tường nói : Tuy có trở ngại một chút, nhưng thực giúp được nhiều, đấy là lời bình tâm không khoe công. Viêm và Thuyết nên phong tước lại giả chức quan. Bèn thưởng thụ Hoàng Tá Viêm là Hiệp biện Đại học sĩ, tấn phong là Địch Trung tử, vẫn sung làm Tam Tuyên quân thứ Thống đốc đại thần ; Tôn Thất Thuyết làm Binh bộ Hữu tham tri, tấn phong là Vệ Chính nam, vẫn sung làm Tham tán đại thần ; đều gia thưởng kim khánh, kim tiền.

Dân theo đạo ở Nghệ An lánh nạn ở quanh thành tỉnh, Giám mục Hậu xin trích bạc kho 1.000 lạng cho mượn để cấp, sẽ nộp lại. Vua chuẩn cấp cho để tỏ ý thể恤. Hậu lại xin tự đem đoàn kết dân đạo, để cùng bảo vệ nhau, quan tỉnh đề tâu lên. Vua bảo rằng như thế thêm phiền, nên không chuẩn cho.

Tướng giặc (bọn giặc ở tỉnh Nghệ) là Lương Dự Khánh bị giết, các người thám nã được việc, đều thưởng chức hàm để khuyến khích. (Thưởng cho Cai tổng tổng Cát Ngạn là Nguyễn Huy Diệu hàm Chánh bát phẩm thiên hộ ; Phó tổng là Phan Văn Dư hàm Chánh cửu phẩm bách hộ).

Chuẩn cho Lưu Vĩnh Phước được nhắc bổ làm Phó lãnh binh quân thứ ấy. Đoàn quân ấy từ quân đội trở xuống thưởng cho thăng 3 trật và thưởng tất cả binh đồng đi trận ấy bạc lạng và tiền (bạc 345 lạng, tiền 3.000 quan) là xét công đánh trận ở Cầu Giấy.

Hữu quân là Lê Sỹ vì có việc phải cách lưu.

Khi ấy tể Giao, hoàng trưởng tử sung chức tể thay, mới đến đàn sớ, Sỹ đem quạt lông tặng hoàng tử, Giáo đạo là Nguyễn Dục hặc tâu lên, bộ Hình xử phải cách, Sỹ lại tâu xin lượng giảm. Nội các vẫn nghĩ xử cách. Vua bảo rằng : Tuy cùng với yết kiến riêng có khác, nhưng

cũng là nịnh, không những tự làm nên tội, nếu liên lụy đến hoàng tử thì sao, Nội các nói phải, nhưng nghĩ trước có công lao bắt giặc một chút, nên cho cách lưu, để cho tỉnh ngộ. Thường cho Dục sa lọa và thông sứ để khuyên răn. Từ nay nhất thiết phải tuân theo phép đã có sẵn, không được việnlệ.

Cho 4 tỉnh Hà Nội, Ninh Bình, Hải Dương, Nam Định mộ lính cấp lương, để phòng sai phái.

Dụ rằng : Bắc Kỳ có việc, sức quân còn thiếu, cần phải tạm thời thu mộ, lúc không việc thì luyện tập để hạn chế lòng làm điều trái, lúc có việc thì xua đi trước để phải cố sức đánh, tướng cũng là một kế định ngay lúc đầu, nhưng phải kiềm thúc có phương pháp, chớ để ngại về sau.

Vua bảo bộ Lại rằng : Trẫm từ khi lên ngôi đến nay, rất để lòng về việc nuôi dân, cho nên về khoản nêu khen quan lại tốt, thường thường lưu ý. Từ trước đến nay, các phủ, huyện, châu người nào đích xác có công trạng tất được thưởng. Ty ấy xét tâu, nhiều lần đã tâu việc thưởng lụclục, mà quan tỉnh chưa nghe thấy có người nào, là có tại sao ? Thái thú đời xưa có người được thêm trật, được cho vàng, không biết ai xét, ai cử, hay là do đình thần xét hỏi mà được thế. Nay quan to ở các tỉnh trong Nam ngoài Bắc có nhiều, làm việc giỏi giang, há không có người nào, thế mà không ai đề đạt lên cho, trẫm bởi đâu mà biết, để kịp thời ban hành phép nêu thưởng.

Vậy bộ người xét kỹ điển lệ khảo xét quan to của người đời xưa, có thể thi hành ở đời nay được, thì châm chước bàn định tâu lên. (Lời bàn tâu lên xem ở sau, về năm thứ 32).

Bọn giặc ở Nghệ An đốt nhà giết người ngày càng quá lắm. (Giết dân đạo đến hơn 1.000 người, đốt không biết bao nhiêu nhà, quan tỉnh và quan ở quân thứ làm việc chậm chưa dẹp yên).

Vua xuống dụ khiển trách rằng : Trước đây tên Mai, tên Tấn làm giặc, đã phá Hò Oai, Chu Đình Kế đem quân chuyển về đánh bắt, và chuẩn cho Đặng Văn Kiều tuyên bảo đức ý của triều đình, khiến cho giải tán và chóng được cùng yên với nhau. Nay đã gần 1 tháng, chưa thấy đánh ác liệt một phen nào, nên 2 tên giặc ấy vẫn đốt nhà, giết người làm hại quá lắm.

Bọn Hồ Oai các người cầm quân ngồi nhìn, thường khi nói là tình hình hơi yên, hầu dối ai chẳng ? Đặng Văn Kiều người vâng mệnh sai đi chức phận làm việc gì, thế mà gần đây công việc hiện làm, không đem tâu lên, sự lo của triều đình không biết đến bao giờ cho hết. Kìa như người trông coi quân, trách nhiệm ở giết kẻ làm loạn, người tuyên bố mệnh lệnh, trách nhiệm ở làm cho dân yên, tạm bợ nuôi kẻ gian như thế, hầu đến bao giờ có thể thư được lo đêm, lo ngày của vua cha và khỏi liên lụy đến dân thường được ?

Bọn Hồ Oai phải lập tức đem ngay quan quân, chia đường đánh bắt ; Đặng Văn Kiều phải theo Dự trước, đi khắp hiểu bảo. Bọn cử nhân, tú tài, sĩ nhân trong hạt, nếu có người muốn đem con em, đầy tớ theo quan quân đi đánh bắt thì chuẩn cho bọn các người xét thực được tùy tiện sai phái, để dãi tỏ tấm lòng, nếu có công trạng thực, tâu xin bổ dụng. Còn như bọn quan tỉnh là Tôn Thất Triệt, Phạm Hy Lương, Nguyễn Đôn nhiều lần được tin cấp báo, tạm giáng 2 cấp lưu nghiêm sức cho cùng với các viên tổng thống, tham tán, tùy cơ trấn áp đánh dẹp, hạn trong 1 tháng phải dẹp yên ngay, thế mà nhiều lần cứ theo quan ở viện đem tờ báo của tỉnh người trình lên, thì bọn tên Mai, tên Tấn vẫn chưa bắt được bè lũ hấn, tìm chỗ này lẩn trốn chỗ kia, thảm trạng đốt nhà, giết người chưa hết hấn được, thực là thiếu chức phận quá lắm, giáng thêm 2 cấp nữa, tức là bắt phải kính theo Chi chuẩn gần đây, đem bắt chém ngay tên thủ phạm ấy, phá tan bè lũ vây cánh, cốt trong tháng này dẹp yên tất cả ; nếu lại chậm trễ chút nào thì tội không tha diết, tất đem bọn người cách chức, bắt trói đem về Kinh xét xử nghị.

Lúc trước tỉnh Hải Dương có việc, đồ ký, kiểm ngà ở các cơ, vệ phần nhiều mất mát, quan tỉnh tâu xin làm để cấp cho. Bộ Lễ đem việc ấy tâu lên. Vua quở rằng : Bốn tỉnh Bắc Kỳ mũ áo, ấn kiếm bị mất rất nhiều, nhiều lần cứ theo Nguyễn Văn Tường và tỉnh Ninh Bình tâu, thì phần nhiều do thuộc viên ở tỉnh và người ngoài nhân đây mà lấy trộm, không phải là người Tây lấy cả ; ở tỉnh đều làm cho xong việc, không hết sức thu lại, ở bộ cũng cầu thả cho xong, không tiếc, nay làm thì cũng dễ, chỉ nhọc mệt người thôi.

Vua đi chơi cửa biển Thuận An xem bắn bù nhìn, bảo bộ Binh rằng : Lần này tập bắn tuy chưa được đều nhau tất cả, thế cũng không khỏi được, nhưng lần lượt đổi nhau bắn tiếp, đã được nhanh nhẹn ; liên lạc đi đứng, chỉ huy cũng được quen thạo, đặc cách thưởng cho quan quân ngân tiền đều có thứ bậc.

Khi ấy các nha ở 6 bộ làm việc phần nhiều chậm trễ. Nhân đó vua giáng Dụ rằng : Công việc cả nước nhiều lắm không phải 1 người có thể làm một mình được. Vì thế cho nên các nha ở bộ, viện đặt ra trưởng quan để cai quản, tham tá để làm việc, khiến cho được cùng lòng cùng giúp cho được việc, thế mà gần đây theo thói cũ lười biếng khinh thường, phạm việc thường phiền phê sứt, mới làm và tiến được, tham nhân nuôi danh vọng như thế, đối với việc chọn ủy thì sao ? Từ nay phạm thượng ty các nha hết thấy những việc phải làm, tất phải chính mình thân đem các quan làm tốt mọi việc ; nếu lại bỏ thiếu chức vụ, đã có hình phạt theo phép thường.

Định lại trình hạn hết án giao nghị.

(Hạn hết án : Việc mạng người trộm cướp, hạn 3 tháng ; hộ hôn tài sản, điền thổ, đánh nhau, hạn 2 tháng ; việc chửi nhau, tiền nợ, các việc kiện vật, hạn 1 tháng ; điều lấy ngày bên bị giao đến làm bắt đầu, quá hạn và đúng hạn theo nghị trước thưởng phạt có thứ bậc.

Xin lui hạn lại hết hạn không xong, thì phải hặc tội ngay, nhưng xét nguyên do chậm trễ bởi tại nha nào, xét nghị gia lên 1 bậc. Hạn giao nghị, việc nhiều lắm, hạn 5 ngày ; việc phải tư xét thì hạn 10 ngày, hoặc lui hạn hằng tuần hay hạn hằng tháng, tâu xin xét lại, theo thế mà làm. Nếu hết hạn không xin lui hạn lại, hay hết hạn xin lui ấy không làm xong, tức thì tâu lên hặc tội, nhưng đợi làm xong, đều tham chiếu án hạn 1 tháng (án hạn 1 tháng, ngoài hạn quá đến 1 tháng, thì phạt bổng 3 tháng, sau này cứ mỗi tháng gia lên 1 bậc, tội chỉ đến giáng 3 cấp lưu ; còn quá hạn chưa đầy 1 tháng thì miễn nghị từ 2 án trở lên, nghị xử cả 2 án, tội chỉ giáng 4 cấp đổi đi, tính trừ ngày mà nghị xử).

Vua xuống Dụ : Trước đây thấy bộ Binh đem tờ tư của tỉnh Hưng Hóa tiến trình, trong đó nói các việc quân nước ngoài người tỉnh Vân Nam hiện đóng ở huyện Trấn Yên tỉnh ấy (xã Y Cau) mang bè lũ trốn đi, tràn qua các huyện Văn Chấn, tỉnh ấy hiện sức canh phòng nghiêm ngặt. Lại nói kèm, tháng 11 năm ngoái viên châu Thủy Vĩ đem quân úp bắt thổ phỉ, việc ấy đều có liên quan đến việc lớn việc quân, việc nước. Thế mà quan tỉnh không lập tức làm tập tâu lên, quan ở bộ cũng coi thường giấu đi, thì nơi biên phương động tĩnh, trăm không bởi đâu biết được, khi có chệch lệch, lỡ việc không phải là nhỏ. Các quan tỉnh ấy tạm

phải quở mắng một lần. Từ nay địa phương ấy có việc giống như thế, thì đem việc ấy làm tập tâu lên, nếu khinh suất làm tờ tư, bộ không biết hặc, đều theo luật trị tội nặng.

Bãi bỏ lệ xã thôn thiếu lính quyên tiền gấp hai. Năm thứ 22, lệ định các xã thôn thiếu lính phải quyên tiền gấp hai (lệ quyên 800 quan, phải gấp 2, cộng 1.600 quan). Đến nay đình thần bàn, lo về người phải chịu phần lính, lấy tiền của để tránh việc, cho nên bãi bỏ đi. (Trong xã thiếu lính, trừ những người độc đinh và người không dự chịu phần lính, chiếu theo lệ quyên 800 quan tiền làm việc không kể, còn người phải chịu phần lính thì chiếu lệ sung điền).

Thưởng cho nghĩa dân xã Bạch Lựu Hạ, tỉnh Sơn Tây. Khi ấy giặc trốn của nước Thanh thường quấy nhiễu, dân xã ấy đoàn kết cầm phòng, đều có thực trạng. Quan tỉnh là Trần Bình đem việc ấy tâu lên. Vua sai nêu thưởng. (Đầu mục được thưởng hàm chánh cửu phẩm. Dân xã ấy được miễn dao dịch, thuế thân 5 năm, được 1 tấm biển, khắc những chữ : “Bạch Lựu Hạ xã nghĩa dân”).

Lại hoãn kỳ xét công 3 năm và kỳ xét công năm ấy. Trước đây các án quan 3 năm 1 lần xét công, đã chuẩn cho đình lại, sau khi việc ở Bắc Kỳ yên, đem cả 9 năm làm danh sách tâu một thể (khóa trước là năm thứ 21, đã hoãn đến khóa sau là năm thứ 24, khi ấy bộ làm danh sách chưa xong, đến ngày tháng giêng năm thứ 25 làm xong tiến trình, rồi chuẩn cho lại đình 1 lần nữa, việc đã thấy ở trên), các thuộc viên đủ lệ xét công vẫn chuẩn cho theo lệ làm danh sách tâu để xét. (Nhiều lần đều đã làm xong). Đến nay đến khóa xét công, bộ Lại, bộ Binh nghĩ tâu cho là án quan có tài năng hay không đã thuộc nhà vua xét, cùng là phủ huyện, quản suất, thực có tiếng tài giỏi, có công trạng thực, lần lượt đã được khen và cất nhắc. Còn các thuộc viên đã có lệ xét tư, xét cử và thượng ty xem xét, đều là tùy việc giáng chức và thăng chức. Hiện nay ở ven biên giới phòng giữ đánh dẹp chưa xong, mà 4 tỉnh Hà Nội, Hải Yên, Hải Dương, Nam Định mới bắt đầu sửa sang, công hay lỗi chưa định, vậy kỳ xét công 3 năm của án quan và kỳ xét công của thuộc viên năm nay, xin tạm hoãn đến năm thứ 30 làm một thể, để cho được giản tiện. Vua theo lời.

Chưởng vệ quyền Chưởng dinh Vũ lâm Tả dực là Nguyễn Thanh Luật, thự Chưởng vệ sung chức Phòng huyện ở cửa biển Thuận An là Lê Hữu Dực (chuẩn cho thực thụ), đều theo niên lệ về hưu trí. Vua cho mỗi người 20 lạng bạc và 3 tấm lụa. Chuẩn cho Chưởng vệ ở quân thứ

Tỉnh Nam tỉnh Quảng Ngãi là Ngô Đắc Quang đổi làm Chương dinh Vũ lâm Tả dực ; Cẩm binh Vệ úy sung chức Phó phòng huyện ở cửa Thuận An là Tôn Thất Duyệt thăng thụ Chương vệ vẫn sung chức Phòng huyện.

Mới định cách thưởng bắt giải lính trốn, tù phạm trốn cho các đồn, cửa ải, giải nộp. (Mỗi tên thưởng tiền 6 quan, nhưng chi tiền cấp ngay trước mặt, sẽ cử người đốc canh và tổng lý thu điền).

Vua nghĩ gần đây vì thi tạm hoãn, sai trong Kinh và tỉnh ngoài xét cử người hiền tài.

Dụ rằng : Bắc Kỳ mới yên, học trò chưa được chăm chỉ việc học, hãy đợi đến kỳ thi về mùa thu, từ Thanh - Nghệ trở vào phía Nam đến Bình Thuận, đã từng thi Hương, đều sai thượng ty hội đồng với học chính giáo huấn xét hỏi cử tú và học trò trong hạt, ai là người hiền lành ngay thẳng, học rộng thông thạo, học và hạnh đều hơn người, vốn được làng mạc bè bạn suy phục, mùa xuân năm nay đều đem sự thực tâu lên ; đưa bộ xét thực ban cho bậc đỗ lục dụng. Các án quan ở Kinh và tỉnh ngoài nếu có biết đích xác người nào, cũng cho đem thực người tiến lên ; còn trúng hay hỏng, thưởng phạt liền theo, thế mà đã lâu không cử được người nào. Đến nay vua bảo bộ Lễ rằng : Người hiền là của báu trong nước, mà cầu người hiền chỉ có khoa mục là đường chính, trước đã xuống Dụ chuẩn cho ở Kinh và tỉnh ngoài xét cử, hạn đến mùa xuân năm nay tâu lên đợi sát hạch cho đỗ, sao lâu chưa thấy. Quan ở bộ tâu nói : Nhiều lần tiếp được, ở Kinh thì bộ Hộ, bộ Binh, ty Vũ khố, phủ Nội vụ, Thương trường, viện Đô sát ; ở tỉnh ngoài thì Bình Thuận, Bình Định, Quảng Trị, Quảng Ngãi, Phú Yên, đều tâu nói không có người có thể sung tuyển được, còn thì đã tư giục, nhưng chưa thấy trả lời đến. Gần đây có 1 tập xét cử của quan đạo Hà Tĩnh là Mạnh Tuyển, nhưng gọi là thông giỏi cũng không chỉ rõ sự thực, tưởng chưa đủ để kính đáp thịnh ý cầu tài, xin lại do quan đạo ấy lại phải xét kỹ.

Vua bảo rằng : Trước đây Hà Duy Phiên cử Phạm Thanh, thực tốt, trăm thường khen nhớ, nay sao lại không có người tài, chỉ riêng mình quá lạm mà thôi. Rồi vì tới kỳ thi Hội, việc ấy bèn thôi. (Sau này thi Hội cũng lại hoãn).

Giặc biển vào cửa biển Thừa Phước (thuộc phủ Thừa Thiên) đốt nhà cướp của rồi đi. Sai bộ Binh phái bắt tàu thủy đi đánh.

Lĩnh Hình bộ Thượng thư sung như Tây chánh sứ Lê Tuấn (đỗ Tiến sĩ, người tỉnh Hà Tĩnh) chết ở Gia Định. Tướng nước Pháp đem tàu binh hộ tống sứ bộ và quan Cửu chánh sứ về Kinh.

Vua dụ rằng : Lê Tuấn đỗ cao sớm, làm quan từng trải lâu năm, vâng mệnh đi sứ sang nước Tây, giữ nghĩa không từ khó nhọc, lại cùng bạn đồng sự được việc trở về, rất có giúp ích, muôn dặm trở về, ghi công sử sách, trẫm đương ngày đêm mong đợi. Nay tình giao hiếu với nước láng giềng vừa định, cờ tiết của sứ thần tạm trở về, bỗng nhiên bị bệnh chết, rất đáng thương tiếc. Vậy chuẩn cho thực thụ Thượng thư, tặng Hiệp biện Đại học sĩ, thân làm văn viếng, đặc cách sai hoàng trưởng tử vâng mệnh ban rượu và tế một tuần, cho tàu binh hộ tống từ Kinh về quê quán, cấp cho gấm, sa, tiền, lụa để sung vào việc chôn cất, đợi sau chuẩn cho được thờ ở đền Hiền Lương.

Sai thuê thuyền của dân cùng với tàu thủy chia đi tuần tiểu và vận tải ở trong Nam ngoài Bắc.

Bãi bỏ chức giang phòng sứ ở Quảng Nam. (Mùa đông năm trước vì có việc nghĩ đặt).

Tha cho binh phái tù ở tỉnh Khánh Hòa sắp xếp vào ở đồn điền.

Lê Thị Đoàn ở tỉnh Hà Tĩnh đánh chết con dâu, nhân sai con là Phan Đắc Điền làm giả ra tự thất cổ chết, để hồng thoát vạ. Quan đạo ấy nghĩ xử tội cả. (Lê Thị Đoàn phải đánh trượng và tội đồ, con thị ấy là Phan Đắc Điền phải 80 trượng), đem việc ấy tâu lên. Vua cho là con giầu cho mẹ, tha tội cho Đắc Điền.

Bọn giặc ở Nghệ An đã bị quan quân đánh tan, tướng giặc là Trần Tấn, Đặng Như Mai trốn ở Man rừng núi. Vua sai quan tỉnh và quan ở quân thứ đuổi bắt. Lại sai đem việc ấy đưa thư cho tướng nước Pháp và bảo bọn giám mục, linh mục, đạo trưởng biết để chúng khỏi nghi ngờ.

Bọn đầu mục ra thú ở quân thứ Bắc Ninh là Chu Kiến Tân, Triệu Hoa Đan đem quân tiến đánh bọn giặc hàng tuần, hàng tháng được luôn, lấy lại được thành huyện Đại Từ. Vua sai quan quân thứ là bọn Nguyễn Uy khao thưởng. (Thưởng tiền bạc, trâu, rượu).

Khi ấy dân xiêu tán tỉnh Quảng Yên phần nhiều dữ tợn mà bọn Trần Chúc Quýnh, Từ Gia Dương là thủ ác. Hai tỉnh Quảng đưa công văn nói : Quan quân châu Khâm, châu Liêm bắt nhật tiến đến vây bắt, vua bèn chuẩn cho Đàm Quang Văn (Viên ngoại lang quản đốc thủy đạo, là người thô, trước am hiểu giỏi giang) theo hàm Tòng tứ phẩm lĩnh Tri phủ phủ Hải Ninh cùng với quan nhà Thanh cùng làm việc.

Chuẩn cho thự Lễ bộ Thượng thư là Lê Bá Thận, thự Hộ bộ Thượng thư là Phạm Phú Thứ đều được thực thụ.

Khi ấy phái viên nước Pháp là Lê Na thường triệu tàu binh tụ tập ở Hà Nội. Vua sai mật tư cho bọn Thống đốc Tam Tuyên là Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết, Kinh lược sứ ở Bắc Kỳ là Nguyễn Chính phải trù nghĩ cho khéo để được yên ổn.

Tháng 3, sai quan ở bộ phái lại dịch sao Hội điển phát giao cho Bắc Kỳ phụng giữ. (Vì có sổ sách thất lạc).

Sai lấy thuốc súng ở tỉnh Nghệ An giao cho tỉnh Ninh Bình để dùng về việc quân.

Tha hoãn bắt lính thu thuế (vì có có giặc) cho 3 huyện (Động Hỷ, Phò Yên, Tư Nông) ở tỉnh Thái Nguyên.

Quan tỉnh Lạng Sơn sao tờ hiệu thị của đốc phủ 2 tỉnh Quảng dâng lên. (Hiệu thị giặc, dân xiêu tán, giặc tâu tán nước Thanh). Vua sai bộ Binh sao ra giao cho các quân thứ và các tỉnh niêm yết.

Tướng giặc ở Nghệ An là Trần Quang Cán sinh sự ở các huyện Hương Khê, (Quang Cán tức là tên Đội Lưu, người huyện Hương Sơn, năm trước lĩnh giấy mộ người khai khẩn ở phần rừng huyện Hương Khê, giáp cuối địa giới tỉnh Hà Tĩnh, tỉnh Quảng Bình).

Trước đây Quang Cán mượn tiếng là người khai khẩn, ngầm có chí khác, giao thông với bọn Tấn và Mai mưu phản nghịch. Sau Tấn và Mai nổi lên trước, mà Cán chưa kịp phát ra, quan tỉnh ấy phái người đến dụ dỗ. Cán đưa con làm con tin, để lấp chỗ nghi ngờ, nhưng còn lần lữa trông ngóng có hấn rồi nổi lên. Tới khi Tấn và Mai bị thua, lẫn vào Man rừng núi, thu lại bọn quân tàn, thông nhau với Cán, thường giục Cán luôn, Cán mời họp bè lũ đến vài nghìn người, cùng bọn Tấn, Mai đều nổi lên cả, chia đường quấy nhiễu bừa, chiếm cứ phủ huyện. (Bọn Tấn, Mai chiếm giữ các phủ, huyện : Trương Dương, Quỳ Châu, Anh Sơn, Thanh Chương, Diễn Châu ; bọn Cán chiếm giữ các phủ, huyện : Hương Sơn, Hương Khê, Đức Thọ) ngăn chặn đường trạm, thế rất hung hăng, hiện tình so với trước lại càng khẩn cấp.

Tổng đốc Hà - Ninh là Trần Đình Túc vì già ốm xin về làm việc ở Kinh. Vua sai Hộ đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Trần Bình đến thay. Rồi lại cho là Đình Túc nguyên làm việc giao thiệp với nước ngoài, còn nhiều việc chưa xong, lại vẫn giữ chức cũ, Trần Bình chuẩn cho về Kinh đợi bổ.

Cho Hoàng Tá Viêm lĩnh Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên vẫn kiêm sung Thống đốc quân vụ ; Tôn Thất Thuyết đổi bổ Tuần phủ Sơn Tây vẫn kiêm sung làm Tham tán. (Khi ấy quan ở quân thứ và ở tỉnh đùn đẩy cho nhau, nên có mệnh lệnh này).

Bộ Hộ tâu nói : Kinh sư là chỗ căn bản rất quan trọng, của chứa chưa được thừa thãi. (Thóc gạo cộng 98 vạn斛, phương ; tiền 535.000 quan), xin đem gạo lương của công tôn và quan viên chia ra từng thành, chiết cấp bằng tiền (công tôn chia làm 3 thành, thực cấp bằng gạo 1 thành ; quan viên chia làm 2 thành, thực cấp bằng gạo 1 thành). Vua y cho.

Định lại lệ nên hạch hay nên miễn cho những xuất thân là tôn sinh, giám sinh, ám sinh, tú tài, học trò và lại điền. (Những hạng người này chưa từng sát hạch mà cử lên đến chủ sự, tư vụ như ở Kinh thì phủ Tôn nhân, viện Cơ mật, 6 bộ, viện Đô sát, tự Đại lý, ty Cẩn tín và trưởng sử, tư vụ ở Dục Đức đường, theo lệ có phải biết viết và các tỉnh, đạo ở ngoài thì thông phán,

kinh lịch, phủ huyện chiếu theo lệ nghị định sát hạch ngày tháng 2 năm ngoài mà làm. Còn như các nha ít việc ở Kinh (như loại 2 ty Thái thường, Quang lộc ở bộ Lễ ; ty Hỏa pháo, kho súng ống, kho thuốc đạn ở bộ Binh ; 3 ty Chế tạo, Tiết thận, Tài mộc ở bộ Công ; thủ hộ sứ ở Quốc tử giám, ty Điện nghi, ty tả hữu Từ tế, ty Hộ thành binh mã, ty Cẩn tín) cùng người coi giữ kho (như loại phủ Nội vụ, ty Vũ khố, Thương trường) và sung vào các hiệu thuyền đồng, trong đó nha theo lệ có đặt đến lang trung, viên ngoại, phẩm hàm hơi cao, chưa từng sát hạch thì chiếu theo lệ mà sát hạch, còn lục thất phẩm trở xuống miễn hạch).

Đạo Hà Tĩnh có tên Nguyễn Huy Điển (tức gọi là Tú Khanh, người huyện Thạch Hà, trước can án đót phá bị cách) vẫn cùng với tù trưởng người Man ở tỉnh Quảng Bình là Trương Quang Thủ (tức gọi là Đội Ngọc, từ ông cha tên ấy đến tên ấy đời đời kế tiếp cai quản các sách Thanh Lăng, Kim Lũ), đi lại giao kết, ngầm mưu làm trái phép, cổ động dân Man a dua đi theo rất nhiều. Quan đạo ấy dò biết tình trạng, gặp lúc Điển hiện ở quê nhà, nhân dụ đến bắt trói lấy. Điển ngầm thông với Quang Thủ hòng mong giải thoát. Quang Thủ liền họp bè lũ vài trăm người, làm đờn đặt súng, cướp lấy thuyền của dân sinh sự ở cửa Ve. Vua đã chuẩn cho quan tỉnh ấy đem quân đến thượng du để hiểu dụ, Quang Thủ thác ốm để từ chối, xảo trá nghĩ làm càn, nghe tin giặc Cán đem bè lũ tràn xuống, mới từ cửa Ve tìm đường lên đến huyện Hương Khê thông nhau làm ngách trở, mưu muốn đánh quấy tỉnh Hà Tĩnh để cho Điển được thoát.

Việc ấy tâu lên, vua bèn sai : Chương vệ quyền Chương dinh Vũ lâm Tả dực là Ngô Đắc Quang, Hồng lô Tự khanh biện lý Công bộ là Đinh Văn Khoa sung làm khâm phái đem 500 lính Kinh đến tỉnh Hà Tĩnh đóng để trấn áp. (Về dực ấy chuẩn cho Vệ úy quyền Chương dinh Tiền phong là Lê Bình quyền quản cả, đọi Quang về lại theo như cũ mới thôi).

Chuẩn cho Nguyễn Tư Giản thăng thự Thượng thư bộ Lại (trước quyền lĩnh nay thăng thự) kiêm lĩnh Quốc tử giám. Sau vì giám ấy kiêm lĩnh, theo lệ có 2 viên đại thần, lại chuẩn cho Thượng thư bộ Hộ là Phạm Phú Thứ theo nguyên hàm kiêm lĩnh. Nhân dụ rằng : Quốc tử giám là nơi dưỡng dục nhân tài, để cho học rộng, lòng ngay, giúp việc Nhà nước sau này quan hệ rất lớn, từ trước đến nay quen coi là chức nhàn, không chịu để ý gây dựng, nên học trò đức hạnh không thuần, nhân tài không phát đạt, người chuyên trách ở Quốc tử giám, quyết không chối được lỗi. Nay chuẩn cho người cùng với Nguyễn Tư Giản kiêm lĩnh, các

ngươi đều là người có học, nên thời thường lần lượt đến thúc giục khuyến khích, cốt học giỏi có nét na, giúp ích cho thực dụng, phải kính theo và cố gắng.

Cho Bắc Kỳ Kinh lược sứ Nguyễn Chính lĩnh Tổng đốc An - Tĩnh sung Hiệp thống đại thần, kiêm nhiếp Bố chính sứ Thái Nguyên Vũ Trọng Bình lĩnh Tuần phủ Nghệ An. Khi ấy vì lương dân đạo chưa yên, mà quan tỉnh là bọn Tôn Thất Triệt, Phạm Hy Lương, Nguyễn Đôn (riêng tin lời nói không căn cứ, thường khi xin giúp thêm quân), đều bị cách chức cho làm việc chuộc tội ; Khâm phái Đặng Văn Kiều (hiểu thị và dẹp yên không được việc) rút về Sử quán, cho nên có mệnh lệnh ấy.

Tán phong Khiêm phi họ Nguyễn Văn hàm Học phi.

Tham tán Tôn Thất Thuyết đánh dẹp được giặc Hoàng Anh ở châu An Lập (thuộc tỉnh Tuyên Quang). Tin thắng trận tâu lên. Vua bảo rằng : Giặc Hoàng Anh lan tràn làm ngăn trở đã lâu, nay được như thế thì cũng có thể thông được đến tỉnh Tuyên Quang, trẫm rất mừng.

Quan Cơ mật viện tâu nói : Giặc Hoàng Anh quấy nhiễu các hạt, binh đồng ở quân thứ tỉnh Tuyên Quang kẻ cũng có hàng vạn, không phải không đủ để đánh, thế mà quan tỉnh và quan quân thứ ở Tam Tuyên trù nghĩ thì muốn bắt binh đồng ở các tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn. Tư cho Hà Nội thì muốn mượn binh thuyền của nước Pháp, tư cho Lạng Sơn thì bảo Lưu Ngọc Thành nói thác để từ chối rút quân về, tình hình giặc, mọi lời bàn phân vân như thế, thực khó ở xa mà tính được. Trộm nghĩ mưu kế làm cho yên ở biên giới, chỉ có đánh dẹp hay phủ dụ thôi.

Nay xin : Một mặt thì do Nguyễn Uy lại viết thư cho Lưu Ngọc Thành, bảo rằng : Nước tôi cùng với nước Pháp kết nghĩa giao hiếu mới hơn 10 năm, mà tướng nước ấy muốn đánh giúp không phải là không có lòng công phần ; quý tổng thống làm việc từ trước đến sau, lại vội muốn rút quân về, thì về tình nghĩa nghìn trăm năm bảo sao ? Một mặt do quan tỉnh Hà Nội thử hỏi phái viên nước Pháp là Lê Na đánh giúp, cho thông đường buôn bán, xem phái viên ấy trả lời thế nào, sẽ nghĩ định công việc nên làm. Vua theo lời.

Sai Hình bộ Tham tri Lê Dụ đến Nghệ An hiểu dụ dân lương, đạo. (Vì có Lê Dụ là người ở đây).

Chuẩn cho Doanh điền phó sứ là Đỗ Phát vẫn ở quê cũ cùng với Phạm Văn Nghị (Hải phòng sứ) dạy dỗ sĩ dân và khai khẩn làm ruộng.

Trước đây Bắc Kỳ có việc, viên ấy nhân có lệnh ở quê quán để điều trị đến khi việc đã yên, quan Kinh lược và Tổng đốc Nam Định cho là mang lòng riêng bỏ thiếu chức vụ, tâu lên hạch tội, xin bắt trời đưa về Kinh xét nghĩ. Vua sắc giao viện Cơ mật xét thực sự tâu trả lời. Sau viện tâu trả lời là có bệnh thực, tuy không biết cố gắng đi đánh giặc, nhưng đã ủy cho con rể (Ngô Phú Diên) đem quân đã mộ được ở lại tỉnh để phòng sai phái, nguyên không phải để thân ra ngoài phận sự, hướng chi lại biết dạy nuôi dân, không đến nổi sinh biến, giữ toàn vẹn được quê hương huyện hạt, chí hướng ấy cũng đáng tha, xin tha cho, nên có mệnh lệnh ấy.

Mùa hạ, tháng 4, tấn phong Thọ Xuân công Miên Định, Ninh Thuận công Miên Nghi làm Quận vương. Dụ rằng : Hai tước công đều là chú của trẫm, nay tuổi đã gần 70, già cả trung hậu, càng già càng Phước hậu, là người có danh vọng, phen che của trẫm, trẫm rất yêu kính, đều tấn phong 2 tước công làm Quận vương. Hai tước công cho là quốc triều từ khi đại định đến nay, thân công chưa có ai sinh phong quận vương, dẫu sợ xin từ. Vua đều không nghe.

Cho nguyên Công bộ Hữu tham tri sung Khâm sai là Trần Văn Tuy đổi bỏ thự Hình bộ Tả tham tri kiêm quản ty Thông chính sứ.

Sứ thần (Nguyễn Văn Tường, Nguyễn Tăng Doãn) tiến 20 tập sách chữ Tây (4 tập Khung giang bát vật đồ chí, 3 tập Lãng sa kỳ đăng hiệu, 11 tập Nam Kỳ điều lệ, 1 tập thuế lệ, 1 tập binh thuyền, trong đó có tập thì tướng nước Pháp tặng, có tập hỏi mua mà quan Tây không lấy tiền). Vua bảo rằng : Đây thực là có lòng có ích, giao viện giữ cẩn thận, đợi dịch rõ để tiện xem.

Nguyên Tuần phủ Hưng Yên Tôn Thất Đản vì có việc bị tội phải giao giam hậu. Trước Đản làm quân thứ đại thần bị hạch tội tâu lên vì các khoản những nhiễu, hèn kém, kiêu căng, xa xỉ (Thị sư Lê Tuấn, Thống đốc Hoàng Tá Viêm lần lượt hạch tội tổng cộng 8 khoản : làm nhà

riêng, dung túng cho người nhà cho lính hầu sách nhiễu, cho đánh bạc lấy tiền, sớm đêm có trống cấm người đi đứng, ngày sinh nhật sức hàng phố treo đèn, mưu cầu lấy đồ cổ của người ta, đòi lấy tiền đứt lót của Suất đội Tân), đã chuẩn cho cách chức, giao Tuần phủ mới là Đặng Xuân Bảng hội đồng với Khoa đạo Nguyễn Duy Chí (nguyên Khâm phái điều tể) xét nghĩ, tội chỉ phạt trọng và cách chức.

Vua xem án phê rằng : Có phi pháp lắm, cho nên bị người công bằng ngay thẳng đàn hạch, nay án nghĩ khoản nào cũng đều không rõ ràng đích xác, hầu có ý tha, sao trị 1 người để răn 100 người được. Lại sai thự Công bộ Hữu tham tri Trần Văn Tuy sung làm Khâm sai đi tra xét. Đến nay án thành (3 tội xử cách, 4 tội đồ, 1 tội xử giao giam hậu), theo một khoản nặng xử giao giam hậu, đổi theo họ mẹ là Nguyễn Đản, giao phủ Thừa Thiên bắt giam. Còn những viên xét trước vì định án lạo thảo sơ suất, đều bị phạt trọng và cách chức. (Sau Đản lại can án bớt xén để thiếu của kho ở tỉnh, cũng xử giao giam hậu, tịch biên gia sản để bồi thường. Đến năm 36 mới được tha. Khoảng năm Đồng Khánh lại trở lại là họ Tôn Thất. Sau lại khai phục hàm Biên tu về hưu).

Bọn giặc tràn sang huyện Thạch Hà (thuộc đạo Hà Tĩnh), Khâm phái là Lê Dụ, Đinh Văn Khoa và quan đạo ấy là bọn Mạnh Tuyên, Tô Huân đều chuẩn cho giáng 2 cấp, lưu lại làm việc.

Vua cho là viện Cơ mật và nha Thương bạc việc nhiều, chức trách nặng, chuẩn định từ nay về sau, phạm sung làm Cơ mật viện đại thần và Thương bạc đại thần, đồng niên đều thêm tiền lương 300 quan, bị giáng, bị phạt được miễn khấu trừ, định làm lệ mãi.

Lại cho Nội các là nơi giữ chức Cơ mật, viện Đô sát là trách nhiệm nghe trông, đều là công việc nhiều, chức trách nặng ; đều chuẩn định thêm lương có thứ bậc, để cho xứng đáng với việc làm (ấn quan sung làm việc Nội các, đồng niên cấp thêm tiền lương mỗi người 200 quan, trông coi viện Đô sát cấp thêm 150 quan, khoa đạo mỗi viên đều cấp thêm 100 quan, bị giáng, bị phạt không khấu trừ, định làm lệ mãi). Lại chuẩn cho chức tư nghiệp ở nhà Quốc tử giám, chức chương ấn ở 6 khoa thứ bậc ở trên lang trung ; khoa đạo thứ bậc ở trên viên ngoại lang, một là để trọng chức làm thầy, một là trọng người có trách nhiệm can ngăn.

Định lại việc xét xử chủ thủ để mất tù. (Từ nay phạm án chủ thủ để mất tù, trừ các hạng tù đã có nghị định chém, thắt cổ, phát đi sung quân, lưu, đày và chưa có nghị định mà thú cung đã rõ, các chứng cứ đã đích xác, đáng phải tội chém, thắt cổ, phát sung quân, lưu, đày, đều chiếu luật lệ phân xử không kể, còn thì những tên phạm như cung chứng chưa đích xác, tội không thể xét ngay thì chiếu lệ lặc hạn tra xét ; ngoài hạn truy bắt không được thì trước hết đem những người lính cai đày lao để xử ngoài 100 trượng ; người có chức dịch thì cách bãi, người không có chức dịch thì đóng gông 1 tháng, tội do người làm ra phải chịu, còn thì lần lượt giảm dần, nhưng đem đích tên canh giữ để mất tù giam ngay. Lại lặc hạn ủy cho thân nhân tên canh giữ để mất tù ấy đi tìm bắt, đọi tên tù ấy thành án, hoặc án ấy kết đệ mà có đủ các chứng đều cung tên phạm bị mất ấy đáng phải tội gì, thì người đốc canh và phân canh đều chiếu luật lệ nghĩ xử. Hoặc có tình khác ăn tiền lót bụng tha, sẽ xử theo luật nặng. Nếu sau cùng vẫn không bắt được, mà nhân chứng lại chưa rõ ràng đích xác, thì lại đem đích danh tên canh giữ để mất sung vào phải khổ sai 2 năm, hết hạn thì tha ra).

Chuẩn cho các tỉnh đạo, thổ dân thuộc hạt có người muốn đi học thì liệu đặt chức dạy học. Trước đây, dân mới theo về ở tỉnh Bình Thuận là Lê Ngọc Toàn đỗ hạch. Vua chuẩn cho vào thi (quan tỉnh tư bộ có nên cho vào thi hay không, vua chuẩn cho vào thi, việc ở tháng 6 năm ngoái), nhân bảo bộ Lễ rằng : Việc học đều phải đặt chức dạy, để cho đôi cả, bộ phải tuân lệnh tư cho các tỉnh, đạo giám hoặc có dân Thổ muốn đi học, xét tâu trả lời. Sau tâu trả lời thì phủ Quỳnh Châu ở tỉnh Nghệ An gần đây được 10 người đi thi, và phủ Hải Ninh châu Tiên Yên ở tỉnh Quảng Yên ; 2 phủ Trường Khánh, Trường Định ở Lạng Sơn các thổ dân cũng có người muốn đi học, mới đặt chức giáo thụ ở phủ Quỳnh Châu, lấy người đỗ tú tài sung vào chức ấy, để cho có khác với trung châu. Còn các nơi khác lượng đặt tổng giáo để dạy. (Chọn người đỗ tú tài hoặc là học trò ở trong hạt người nào hơi thông văn học, hiểu biết tiếng Kinh, tiếng Thổ, chiếu theo năm Minh Mệnh thứ 19 (mỗi tổng đặt 1 tổng giáo, dạy bảo con em thổ dân) tùy theo học trò nhiều ít, địa thế xa gần, 1 tổng hoặc 2 tổng đặt 1 tổng giáo, chuyên dạy về chữ nghĩa, lễ phép và tiếng Kinh. Đợi sau 3 năm, học trò thổ dân nhiều thêm lên, học tập hơi tiến, do quan tỉnh ấy xét thực xin bỏ chức hàm nhỏ nhất cho sung làm tổng giáo). Đợi phong hóa văn học dần phần chấn lên, có nên đặt giáo thụ, huấn đạo sẽ định sau.

Chuẩn cho Khâm phái đại thần Lê Dụ quyền hộ Tổng đốc An - Tĩnh. (Vì có Nguyễn Chính chưa đến kịp lý sở) bắt phải cùng Bố chính Trần Nhượng, án sát Lâm Hoành đều chiêu chức sự hết lòng bàn tính làm cho xong việc ngay.

Chẩn cấp cho dân Mán đói ở Bình Thuận.

Định lại lệ truy tặng và cấp tiền tuất cho những người đi đánh bắt giặc nước Thanh, giặc Mán, giặc Thổ, giặc biển bị chết. Từ nay phàm những người đi đánh bắt giặc nước Thanh, giặc Mán, giặc Thổ và giặc biển (dưới cũng vậy), người nào hăng hái tiến lên trước được thắng trận mà bị chết, người có thực hàm thì chiêu lệ trước gia tặng 2 trật chiêu hàm được truy tặng cấp tiền tuất gấp hai. Người hàm lĩnh : từ suất đội trở lên, như lĩnh 1 trật cho thực thụ, hoặc lĩnh 2 - 3 - 4 trật, chỉ truy thu 1 trật, nhưng đều gia tặng 2 trật. Từ đội trưởng thí sai, thự lĩnh suất đội đến cấp bằng đội trưởng, đều cho thực thụ, lại gia tặng 2 trật, chiêu hàm được tặng cấp tiền tuất. Còn người quyền sung như : ngũ trưởng quyền sung đội trưởng, đội trưởng quyền sung suất đội, đều truy tặng 2 trật (như Cẩm binh ngũ trưởng tặng Cẩm binh chánh đội trưởng ; Cẩm binh đội trưởng tặng Tinh binh chánh đội trưởng suất đội ; Tinh binh đội trưởng tặng Cẩm binh chánh đội trưởng), nhưng cấp tiền tuất gấp hai. Quân đoàn, suất đoàn người nào có thực hàm (như hưu quan hoặc thiên hộ, bách hộ), chiêu theo lệ người có thực hàm ở trên truy tặng 2 trật. Người nào là cấp bằng thí sinh, đã có phẩm hàm thì chiêu lệ thực thụ mà làm, lại gia tặng 2 trật. Người nào là hương hào vật lực, chưa có phẩm hàm, quân đoàn thì tặng chánh bát phẩm bách hộ ; suất đoàn thì tặng tòng bát phẩm bách hộ ; Cẩm binh tặng Cẩm binh đội trưởng, Tinh binh tặng Tinh binh đội trưởng ; dân đồng, thủ đồng đều tặng chánh cửu phẩm bách hộ, đều chiêu hàm được tặng cấp tiền tuất.

Các hạng kể trên đều chiêu lệ cho nhiều ấm (như chánh nhị phẩm cho 1 người, con hoặc em, hoặc cháu được tập ấm làm chánh thất phẩm đội trưởng ; tòng nhị phẩm cho 1 người, con hoặc em, hoặc cháu được tập ấm làm tòng thất phẩm đội trưởng ; chánh tam phẩm cho tập ấm làm chánh bát phẩm bách hộ ; tòng tam phẩm cho tập ấm làm tòng bát phẩm bách hộ ; chánh tòng tứ phẩm cho tập ấm làm chánh cửu phẩm bách hộ ; chánh tòng ngũ phẩm cho tập ấm làm tòng cửu phẩm bách hộ). Lục phẩm trở xuống đều tha cho 1 người, con hoặc em, hoặc cháu suốt đời không phải đi lính, đi phu. Người nào khinh suất tiến lên, nhưng được thắng trận mà bị chết : người có thực hàm thì gia tặng 1 trật, cấp tiền tuất gấp đôi. Còn hàm

lĩnh từ suất đội trở lên, như lĩnh 1 trật thì được thực thụ lĩnh tiền 2 - 3 - 4 trật, chỉ truy thụ 1 trật, lại gia tặng 1 trật, từ đội trưởng thí sai, thự, lĩnh suất đội đến cấp bằng đội trưởng, đều cho thực thụ, lại gia tặng 1 trật, còn người quyền sung như : ngũ trưởng quyền sung đội trưởng ; đội trưởng quyền sung suất đội, đều truy tặng 1 trật. (Như Cẩm binh ngũ trưởng, tặng Cẩm binh đội trưởng, Tinh binh ngũ trưởng tặng Tinh binh đội trưởng, Cẩm binh đội trưởng tặng Cẩm binh chánh binh đội trưởng, Tinh binh đội trưởng tặng Tinh binh chánh đội trưởng). Quản đoàn, suất đoàn, người nào có thực hàm thì chiếu lệ có thực hàm ở trên truy tặng 1 trật, người nào là cấp bằng thí sai đã có phẩm hàm thì chiếu lệ thực hàm mà làm, lại gia tặng 1 trật, người nào là hương hào vật lực chưa có phẩm hàm thì quản đoàn tặng tòng bát phẩm bách hộ ; suất đoàn tặng chánh cửu phẩm bách hộ, Cẩm binh tặng Tinh binh đội trưởng (tòng thất), Tinh binh tặng chánh bát phẩm đội trưởng, dân đồng, thủ đồng đều tặng tòng cửu phẩm bách hộ, đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai. Các hạng kể trên cũng chiếu lệ cho nhiều ám. (Lệ cũng như trên).

Người nào khinh suất tiến đánh không có lợi mà bị chết, thì người có thực hàm tặng 1 trật, người hàm lĩnh từ suất đội trở lên, như lĩnh 1 trật cho thực thụ, lĩnh đến 2 - 3 - 4 trật, chỉ truy 1 trật, lại gia tặng 1 trật, từ đội trưởng thí sai, thí thự, sung lĩnh suất đội, đến cấp bằng đội trưởng đều được thực thụ, lại gia tặng 1 trật, còn về người quyền sung, cũng đều truy tặng 1 trật (trên đã chưa rõ). Quản đoàn, suất đoàn người nào có thực hàm, chiếu theo lệ có thực hàm ở trên truy tặng 1 trật, người nào là cấp bằng, thí sai đã có phẩm hàm, thì chiếu lệ thực thụ mà làm, lại gia tặng một bậc, người nào chưa có phẩm hàm, thì quản đoàn tặng tòng bát phẩm bách hộ, suất đoàn tặng chánh cửu phẩm bách hộ, Cẩm binh tặng Tinh binh đội trưởng, Tinh binh tặng chánh bát phẩm đội trưởng, dân đồng, thủ đồng đều tặng tòng cửu phẩm bách hộ. Các người kể trên đều chiếu hàm được tặng cấp tiền tuất gấp đôi, đình lệ nhiều ám.

- Người nào đi thuyền tuần tiểu bắt giặc cùng chở vật hạng, như gập có giặc, người nào hăng hái tiến lên đánh, được thắng trận ; người nào khinh suất tiến lên đánh, nhưng được thắng trận ; người nào khinh suất tiến lên, đánh không thắng lợi, mà trong đó có người bị chết thì đều chiếu theo 3 khoản đánh giặc trên bộ bị chết ở trên mà làm. Còn như đi các thuyền hiệu (tuần tiểu bắt giặc, chở vật hạng nặng), nhân gió bị đắm mà chết thì người chưa có thực hàm, truy tặng 1 trật ; người hàm lĩnh từ suất đội trở lên, như lĩnh 1 trật, thì cho thực thụ, lĩnh 2 - 3

- 4 trật cũng truy 1 trật, lại gia tặng 1 trật, còn người quyền sung cũng đều truy tặng 1 trật ; quân đoàn, suất đoàn có người thực hàm, thì chiếu lệ thực hàm ở trên, truy tặng 1 trật ; người nào là cấp bằng, thí sai, đã có phẩm hàm thì chiếu lệ thực thụ mà làm, lại gia tặng 1 trật ; người nào chưa có phẩm hàm thì quân đoàn truy tặng chánh cử phẩm bách hộ ; suất đoàn tặng tòng cử phẩm bách hộ ; Cẩm binh tặng Tinh binh đội trưởng, Tinh binh tặng chánh bát phẩm đội trưởng, đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất. Dân đồng thủ đồng, đều cấp tiền tuất. Các hạng kể trên, đều không được nhiều ăm.

- Nhân viên bị cách cho làm việc để chuộc tội, người nào hăng hái tiến đánh được thắng trận mà bị chết, trừ người nào nguyên trước là án quan trở lên, tới khi ấy do bộ trình bày được đặc Chi không kể, còn thuộc viên người nào, nguyên là chánh tòng tam phẩm thì tặng chánh ngũ phẩm ; nguyên là chánh tòng tứ phẩm thì tặng tòng ngũ phẩm ; nguyên là chánh tòng ngũ phẩm thì tặng chánh lục phẩm ; nguyên là chánh tòng lục phẩm thì tặng chánh thất phẩm ; nguyên là chánh tòng thất phẩm thì tặng chánh bát phẩm ; nguyên là chánh tòng bát phẩm thì tặng chánh cử phẩm, đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai ; nguyên là chánh tòng cử phẩm đã là thấp kém, đều truy cho nguyên hàm, chiếu hàm cấp tiền tuất, các hạng trên này đều chiếu lệ được nhiều ăm.

Người nào khinh suất tiến đánh nhưng được thắng trận mà bị chết, thì người nào nguyên chánh tòng tam phẩm, tặng tòng ngũ phẩm ; nguyên chánh tòng tứ phẩm tặng tòng lục phẩm ; nguyên chánh tòng ngũ phẩm tặng chánh thất phẩm ; nguyên chánh tòng lục phẩm tặng chánh bát phẩm ; nguyên chánh tòng thất phẩm tặng tòng bát phẩm, đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai, các người kể trên đều chiếu lệ được nhiều ăm. Nguyên chánh tòng bát phẩm đều tặng chánh cử phẩm, chiếu hàm tặng cấp tiền tuất ; nguyên chánh tòng cử phẩm truy cho nguyên hàm cấp tiền tuất, đều không được nhiều ăm.

Người nào khinh suất tiến đánh không được lợi mà bị chết thì người nào nguyên là chánh tòng tam phẩm tặng tòng lục phẩm ; nguyên chánh tòng tứ phẩm tặng chánh thất phẩm ; nguyên chánh tòng ngũ phẩm tặng chánh bát phẩm ; nguyên chánh tòng lục phẩm tặng tòng bát phẩm ; nguyên chánh tòng thất phẩm tặng chánh cử phẩm, đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai : nguyên chánh tòng bát phẩm tặng chánh cử phẩm, chiếu hàm tặng cấp tiền

tuất, nguyên chánh tòng cử phẩm truy cho nguyên hàm cấp tiền tuất, đều không được nhiều ảm.

Lại các nhân viên ấy theo đi quân thứ lâu ngày không may bị ốm chết, mà dưới chỗ tên trong sổ hiện chưa là có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn được giặc, thì chiếu theo người không lợi bị chết và viên phải cách ở khoản trên mà tặng và cấp tuất giống như thế, nếu không có thực trạng, đều chiếu lệ binh đình cấp tiền tuất. (Tiền 8 quan, vải nửa tấm), trong đó ai nguyên trước vẫn có công trạng, trích ra tâu lên xin Chi.

- Điền ty các quân, người nào hăng hái tiến lên, được thắng trận mà bị chết, thì nguyên hàm chánh bát phẩm tặng chánh thất phẩm tri bạ ; tòng bát phẩm tặng tòng thất phẩm tri bạ ; nguyên tòng cử phẩm tặng tòng bát phẩm điền ty (thế là đều 2 trật). Người nào khinh suất tiến lên nhưng được thắng trận mà bị chết, thì nguyên hàm chánh bát phẩm tặng tòng thất phẩm tri bạ, nguyên tòng bát phẩm tặng chánh bát phẩm điền ty ; nguyên chánh cử phẩm tặng tòng bát phẩm điền ty ; nguyên tòng cử phẩm tặng chánh cử phẩm điền ty (thế là đều 1 trật), đều chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai ; nhưng đều chiếu lệ được nhiều ảm. Người nào khinh suất tiến lên không lợi mà bị chết, thì nguyên hàm chánh bát phẩm tặng tòng thất phẩm tri bạ ; nguyên tòng bát phẩm tặng chánh bát phẩm điền ty ; nguyên chánh cử phẩm điền ty tặng tòng bát phẩm điền ty ; nguyên tòng cử phẩm điền ty tặng chánh cử phẩm điền ty ; đều chiếu hàm tặng mà cấp tiền tuất gấp hai, không được nhiều ảm.

- Vị nhập lưu thư lại ở các quân người nào hăng hái tiến lên được thắng trận mà bị chết thì tặng chánh cử phẩm thư lại ở dinh, vệ, cơ, đội ấy chiếu hàm tặng mà cấp tiền tuất ; người nào khinh suất tiến lên nhưng được thắng trận mà bị chết, thì tặng tòng cử phẩm thư lại ở dinh, vệ, cơ, đội ấy, chiếu hàm tặng mà cấp tiền tuất, các hạng kể trên đều chiếu lệ được nhiều ảm. Người nào khinh suất tiến lên không lợi mà bị chết, thì tặng tòng cử phẩm thư lại ở dinh, vệ, cơ, đội ấy, chiếu hàm tặng cấp tiền tuất gấp hai, không được nhiều nam.

- Quyền quản, quyền suất quân mộ, người nào hăng hái tiến đánh thắng trận mà bị chết, thì người nào nguyên có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn được giặc, chiếu lệ mộ mà truy tặng. (Mộ 500 tên tặng quản cơ, 400 tên tặng phó quản cơ, 300 tên tặng Cẩm binh cai đội, 200 tên tặng Tinh binh cai đội ; mộ 50 tên trở lên tặng chánh lục phẩm suất đội ; 40 tên tặng tòng lục

phẩm suất đội ; 30 tên tặg chánh thất phẩm đội trưởng ; 20 tên tặg tòng thất phẩm đội trưởng), người nào nguyên không có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn giặc, thì chiếu lệ mộ đều giảm hai bậc truy tặg (như loại mộ 500 tên giảm xuống tặg chánh ngũ phẩm cai đội, dưới cũng thế). Người nào khinh suất tiến lên, nhưng được thắng trận mà bị chết, thì người nào nguyên có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn được giặc, đều truy tặg kém 3 bậc (như loại mộ 500 tên, giảm xuống tặg tòng ngũ phẩm cai đội, dưới cũng thế). Các hạng người trên này đều chiếu lệ được nhiều ấ. Người nào khinh suất tiến lên đánh không lợi mà bị chết, thì người nào nguyên có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn giặc thì chiếu lệ mộ truy tặg đều giảm 3 bậc, người nào nguyên không có thực trạng bắt, chém, đâm, bắn giặc, thì chiếu lệ mộ truy tặg đều giảm 4 bậc. (Như loại mộ 500 tên giảm xuống tặg chánh lục phẩm suất đội), đều chiếu hàm tặg cấp tiền tuất gấp hai ; nhưng đều không được nhiều ấ.

Còn như các người ấy bị ồm chết, người nào ứng mộ đã được 3 tháng trở lên, mà dưới chỗ biên tên trong sổ có ghi thực trạng bắt, chém được giặc, thì chiếu lệ mộ truy tặg. ứng mộ từ 3 tháng trở lên đều có từng theo đi bắt giặc, mà không có thực trạng bắt chém, thì chiếu lệ mộ truy tặg kém 2 bậc, ứng mộ 3 tháng trở lên không có thực trạng bắt, chém được giặc mà chỉ là canh phòng ngăn chặn ở trong hạt, thì truy tặg kém đi 4 bậc, đều chiếu phẩm cấp tiền tuất. Như có tự biện khí giới lương thực, thì được tiền tuất gấp hai và chưa được 3 tháng lại đều giảm 1 bậc).

Định lại lệ thưởng cho đồn ải bắt được tù phạm trốn, lính trốn.

(Từ nay về sau, phạm bắt được người đi làm việc chuộc tội và tù phát đi quân, lưu, đồ, binh bỏ trốn, là tái phạm thì mỗi tên phạm thưởng cho người bắt được 10 quan (nguyên trước 6 quan), còn trốn mà không phải tái phạm, thì tên nào là làm việc chuộc tội và tù quân, lưu thì được thưởng 6 quan (nguyên trước 4 quan), tên nào là tù tội đồ và làm binh thì được thưởng 4 quan (nguyên trước 2 quan), phạm binh đình trốn tránh, xét hỏi bắt được giải nộp, thì được thưởng 6 quan (nguyên trước 3 quan).

Lương thực của quân ở tỉnh Tuyên Quang bị thiếu hết, biên binh phần nhiều ồm chết trốn đi (hơn 500 người trốn, 300 người chết), quan tỉnh ấy đem việc ấy tâu lên, vua bảo rằng : Bọn thống đốc, tham tán ở Tam Tuyên nhất vị điềm nhiên ngồi trông, không cứu giúp chẵn cấp

ngay, lỗi không thể chối được. Trẫm nghĩ giặc ở biên giới chưa quét sạch, gia ơn giáng 4 cấp lưu, đều phải tùy thế phái vận tải lương thực, để giúp khi cấp bách.

Quan ở quân thứ là bọn Hoàng Tá Viêm đánh được giặc Hoàng Anh ở An Lâm (địa phận huyện Lập Thạch, tỉnh Sơn Tây), tin thắng trận tâu lên, vua bảo rằng : Quan ở nơi quân thứ tiết chế nghiêm ngặt, điều khiển được thích hợp, đáng lẽ phải trọng thưởng ngay, nhưng tỉnh Tuyên Quang lương quân hết đã lâu, thường đốc sức không được việc, chưa có thể lấy công trừ lỗi được, phải đem thực trạng làm xong việc cấp ở Tuyên Quang tâu lên ngay, sẽ bàn thưởng công sau.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi. (Lê Thanh Danh, Nguyễn Văn Bản, Dương Đức Hóa, Nguyễn Văn Khánh ở tỉnh Quảng Nam ; Trần Văn Kiểm, Đào Văn Luyện, Hoàng Văn Hao ở tỉnh Quảng Ngãi).

Lại thông sức cho các địa phương, từ nay về sau, phạm thường dân nước Thanh có ai muốn ở lại, nhiều người thì do bang trưởng ghi tên vào sổ cấp phiếu ; ít người thì do lý trưởng nhận thực cho vào sổ riêng ; vì có người nước Thanh trú ngụ ở nước ta, sổ ngạch không phân minh.

Vua rước hoàng thái hậu đi chơi cửa biển Thuận An nghỉ mát mùa hạ và xem bờ biển, duyệt quân canh phòng ở biển 5 ngày về cung.

Trước đây Tổng đốc Nghệ An là Tôn Thất Triệt tâu nói về công việc kinh lý ở miền thượng du nói : Khuyết chức phòng ngự ở phủ Trấn Ninh, xin chuẩn cho Thiều ứng thăng lĩnh. Lại cho viên tri phủ con em và cháu của Thiều ứng mộ người khai khẩn, nếu có hiệu quả thì cho chức, hàm, nói : Xin dời phủ Trương Dương đến xã Xá Lượng, huyện Kỳ Sơn, lại mở trường giao dịch, do viên phủ ấy nghiêm sức người buôn dân Kinh, không được quấy nhiễu dọa nạt, đến nay bộ đem tập ấy dâng lên. Vua cho là phải, cho tổng đốc mới xét kỹ làm cho thỏa đáng, cốt có thành hiệu không có lệ.

Chuẩn cho bổ Nguyễn Văn Hùng (Chưởng vệ) làm Đề đốc quân thứ Bắc Ninh.

Khi ấy phái viên nước Pháp là Lê Na đòi đến đóng ở Hải Dương, (nguyên trước đóng ở Hà Nội) đưa thư xin sao và giao cho án xử chém của 4 tỉnh (các án từ tháng chạp năm ngoái đến tháng 2, nhân dân các tỉnh bị xử chém), quan ở Cơ mật viện và nha Thương bạc tâu nói : Phái viên nước Pháp chuyên coi việc buôn bán, lại muốn lấn quyền, xin giữ lễ bác đi. Vua khen là phải.

Tướng giặc là Trần Quang Cán ủy bề lữ của hắn là Nguyễn Vĩnh Khanh hợp với giặc Man là Trương Quang Thủ đánh vây thành đạo Hà Tĩnh, nhân thế Nguyễn Huy Diễm thoát ra được, cùng nhau chiếm giữ thành ấy. Khâm phái là Đinh Văn Khoa, Quản đạo là Mạnh Tuyên, Lãnh binh là Lê Văn Thất bị chết, Phó quản đạo là Tô Huân bị bắt (sau khi Đinh Văn Khoa chiêu hàng Quang lộc Tự khanh cấp tiền tuất Mạnh Tuyên, Lê Văn Nhất đều giáng 1 trật cấp tiền tuất. Tô Huân bị cách bãi).

Việc ấy tâu lên, vua sai Lễ bộ Thượng thư Lê Bá Thận sung Khâm sai đại thần, Chương vệ Nguyễn Đình Khoa sung Khâm phái, đem 500 quân đi đánh. Rồi cho Cẩm binh Vệ úy quyền Chương dinh Tiền phong kiêm Chương dinh Vũ lâm Tả dực là Lê Bình sung làm Đề đốc quân thứ (2 dinh ấy chuẩn cho giao Phó vệ úy Tôn Thất Phê tạm trông coi, đợi Bình về lại thôi, vẫn như cũ), Nguyễn Đình Khoa đổi sung làm Phó đề đốc, Lang trung Phạm Tiến sung làm Tán tương, đem 1.000 quân ở Kinh đến tỉnh Quảng Bình đóng để trấn áp.

Chuẩn cho thự Lại bộ Thượng thư Nguyễn Tư Giản kiêm coi bộ Lễ.

Thống đốc đại thần ở Nghệ An là Hồ Oai ốm nặng. Vua chuẩn cho ban sâm quế của vua dùng, sai thị vệ mang đi để cấp cho.

Bọn quyền Tổng đốc An - Tĩnh Lê Dụ, Đề đốc Lê Thập, Tham tán Chu Đình Kế vâng mệnh phái đi làm không được việc. Thập giáng làm Vệ úy, Kế đổi sung làm Tán lý, còn Lê Dụ đặt cách chuẩn cho về Kinh đợi Chi. (Sau giáng làm Quang lộc Tự khanh biện lý bộ Hộ).

Vua đi chơi núi Thúy Vân và cửa biển Tư Hiền xem việc canh phòng bờ biển, 5 ngày về cung.

Vua cho là việc cơ mật phần nhiều tiết lộ, giáng Dụ : Sai việc cơ mật quan yếu, chuyên do đại thần tự làm, sau khi được Chỉ, cũng phong kín đánh dấu giữ cẩn thận, chớ cho thuộc viên ở viện dự biết chút nào, lục súc đến nha nào, tỉnh nào, cũng chỉ do chính tay đường quan thân hành nhận làm, ngoài ra như việc thăng bổ giáng phạt tất cả việc thường có lẫn vào, thì sau khi được Chỉ, phải đem lục súc ngay, nhưng do quan ứng trực ở các bộ xét và đối chiếu, để không bỏ sót và lầm lẫn, nếu trái lệnh để tiết lộ thì có lỗi.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LI

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Giáp Tuất, Tự Đức năm thứ 27 [1874], mùa hạ, tháng 5. Vua bảo bộ Công rằng : Trước đây trẫm lên núi Thúy Vân trông thấy từ đò Vinh Hòa trở ra phía ngoài một giải đê cát rất mỏng mảnh, có chỗ như đường quai nhỏ, cho nên năm trước gặp lụt có chỗ bị vỡ, nên sức cho giám thành theo từng đoạn đo ngang đến cửa biển, các chỗ rộng, hẹp viết vào đồ bản tiến lên. (Vinh Hòa là tên đò ở cửa biển Tư Hòa).

Chuẩn định ngày nghỉ làm việc cho các sở thợ ở Kinh. (Tiết Đoan dương nghỉ 1 ngày chính, tiết Thánh thọ, tiết Vạn thọ đều nghỉ 2 ngày (trước ngày chính 1 ngày), tiết Nguyên đán nghỉ từ 28 tháng chạp đến ngày 8 tháng giêng mới làm việc, định làm lệ lâu dài).

Sai Hoàng Tá Viêm phái đi mua chè Vân liệu cấp cho đoàn quân của Lương Văn Quang, Lưu Vĩnh Phước.

Bọn Hoàng Tá Viêm đánh lấy lại được thành phủ Đoan Hùng, giặc chiếm giữ thành ấy chạy trốn. (Hoàng Anh rút về An Long, Bạch Quế Hương rút về Đại Đồng) bèn đem binh thuyền các đạo tiến đánh đến thành tỉnh Tuyên Quang để trấn áp.

Sai đem chở tiền, gạo ở tỉnh Nam Định, Hưng Yên, Ninh Bình mỗi thứ 15 vạn đưa về Kinh để đủ chi ra. (Về tiền : Ninh Bình 5 vạn, Nam Định 10 vạn. Về gạo : Hưng Yên, Ninh Bình mỗi tỉnh 3 vạn, Nam Định 9 vạn).

Cho tạm hàm Tham tri sung như Tây phó sứ Nguyễn Văn Tường làm Hình bộ Thượng thư (trước đây Nguyễn Bình về hưu trí, ấn triện chuẩn giao cho tham tri trở xuống tạm giữ, đến nay mới được chọn bổ) sung Cơ mật viện đại thần, tấn phong Kỳ Vĩ bá, cho Trần Tiễn Thành là Hiệp biện Đại học sĩ thăng thụ Văn Minh điện Đại học sĩ kiêm hàm sung như cũ. (Tiễn Thành nguyên trước cử Văn Tường, mùa đông năm ngoái giảng giải lấy về 4 tỉnh, cho nên đều được thăng lên).

Kỳ thi Hương về văn và võ ở 2 trường Hà Nội, Nam Định, trước cho hoãn đến tháng 7, tháng 8, năm nay cử hành, đến nay vì tỉnh Hà Tĩnh có việc, đường trạm chưa thông, lại triển hoãn đến tháng 10 (thi văn) tháng 11 (thi võ).

Vua cho là tướng giặc ở Nghệ An mờ tối ngoan cố, kẻ ùa theo lại phần nhiều bị mê hoặc ; nhân xuống dụ rằng : Triều đình làm việc, chằm trước việc đời, sĩ dân chưa mất hết lương tâm, nên phải hối cải ngay, chớ theo làm việc trái phép, nếu bắt sống được tên Tấn, tên Cán, tức thì được trọng thưởng (bạc 1.000 lạng, cho quan tứ phẩm), quan quân đi đến đâu phạm kẻ cầm khí giới chống cự lại quan thì giết không tha, nếu đã đem giáo mác đầu hàng, thì không hỏi tội.

Thưởng cấp cho các xã dân quyên giúp đồ dùng của quân ở tỉnh Hà Nội có thứ bậc. (Bốn xã Đông Ngạc, Hạ Xá, Thượng Hội, Nghĩa Đô, đều thưởng mỗi xã một tấm biển có khắc 4 chữ “mỹ tục khả phong”. Các làng Đại Mỗ 24 xã đều khoản cấp rượu thịt và gạo nếp).

Giặc biển ở tỉnh Hải Dương đột nhập trong sông cướp lấy 2 chiếc thuyền Trường long rồi trốn đi, lại sức cho quan Tuần phủ Hồ Trọng Đĩnh dò thám đánh giết, cho hết giặc biển.

Trích bạc kho (2.000 lạng) giao cho Nguyễn Huy Côn là Khâm phái tàu Đăng huy đến Hương Cảng mua súng nước Tây để dùng.

Viện Cơ mật và quan thái giám vì truyền sắc, phụng sắc sai lầm, đều bị phạt. Khi ấy người Pháp ở thuyền xin đến nhà đạo, quan ở viện là Lê Bá Thận đem việc ấy nhờ tâu lên. Vua sai Thái giám Nguyễn Túc truyền sắc chuẩn cho đi, đến khi viện phụng sắc lại gia thêm một câu.

(Trước nha Hải Phòng tư cho bộ Lễ nói : 2 tên người Pháp ở thuyền xin đến nhà đạo Kim Long, có nên theo lời xin phái dẫn hay không. Bộ đem tờ tư ấy trình quan ở viện xét. Lê Bá Thận liền chiếu tờ tư gửi tâu lên. Sau Thái giám Nguyễn Túc truyền phụng sắc : Cứ bộ Lễ gửi tâu, vào 2 tên người Pháp ở thuyền là La Căn và Đan Phi xin đến nhà thờ đạo Kim Long hỏi thêm được chuẩn y cho đi. Viện ấy sức cho Viên ngoại lang là Đồng Sĩ Vịnh sao ra giao cho thi hành, trong đó có thêm vào câu “nhưng giao cho phủ Thừa Thiên phái người dân đi”). Vua cho là lời nói ở sắc Chỉ là quan trọng, lại sai lầm như thế, việc chớ có ấy không thể để cho thêm ra, giao cho quan Nội các xét nghĩ, 2 bên đả lãn cho nhau, Nội các thần không thể quyết được. (Tâu nói : Nguyễn Túc khai rằng không có truyền những lời ấy. Sĩ Vịnh thì nói rằng không dám tự ý thêm vào, người này nói có, người kia nói không, không thể theo vào đâu mà nghĩ định được. Vậy lượng cho trừng phạt, xin đợi Chỉ quyết định).

Vua bảo rằng : Đương lúc có nhiều việc cần dùng người cũ, không nỡ ruồng bỏ ngay, tạm khoan tha trừng phạt qua loa 1 lần, Lê Bá Thận cho giáng 4 cấp lưu, Đồng Sĩ Vịnh giáng 2 cấp lưu, 4 đại thần cùng viện đã nói rằng cùng nghe thấy cũng khó chối được lỗi, đều giáng 1 cấp lưu, Nguyễn Túc truyền nhận không cẩn thận, cho túc vệ lập tức đánh ngay 80 trượng, để răn sau này. Từ nay về sau, nếu phạm trái phép đều trừng trị theo như pháp luật. Phạm các quan lớn nhỏ chỉ biết sợ phép giữ phép, thì không việc gì là không làm xong, cũng có thể khỏi được lỗi lớn, không thế thì là trái đạo.

Trước đây nha Đê chính coi giữ nước sông, đã lâu không có công trạng gì, các hạng của công chi ra đã chuẩn cho bắt bồi, (các năm Tự Đức thứ 11 đến năm thứ 14, tiền gạo công tư đã chi đến hơn trăm vạn, trừ đã được khoan tha ra, còn bắt bồi là 309.165 quan tiền, 101.709 phương gạo), sau đều chưa thể nộp bồi được, đến nay đình thần đem sự trạng nha ấy coi giữ nước sông và việc làm không xong việc tâu bày. (Nói sau khi sông Chiêm Đức đã sửa sang, đê sông gián hoặc có xói vỡ, nhưng nước sông Nhĩ Hà đã được chia dòng chảy đi, so với năm thứ 9, thứ 10 trước đây, tai hại về nước sông 10 phần đã bớt được 7 - 8 phần. Lại năm thứ 13, thứ 14 ở Đà Nẵng có việc ; Bắc Kỳ nhân đây phải phòng giữ nghiêm ngặt nhọc tốn ;

về việc đê chỉ vá đắp ít chút, mà nên cao rộng thêm, không dám tâu xin hưng công. Sau rồi giặc ở tỉnh Đông nhiều loạn, Nguyễn Tư Giản được phái làm Tham biện quân vụ ở Hải An, nha Đê chính bãi bỏ, mới không làm xong được việc).

Vua bảo rằng : Năm thứ 14 bãi nha ấy, sau năm thứ 19 mới vỡ, thì không làm xong việc đã mưu tính, đều có thể tha thứ, nhưng làm thử đã 3 - 4 năm mà không thành công, cũng khó khỏi lỗi không có tài năng. Nay còn phải bồi bao nhiêu, lại miễn cho 5 thành (tiền hơn 154.582 quan, gạo hơn 50.850 phương), còn 5 thành chiếu theo năm tháng lâu chóng chia nhau phải bồi. (Nguyên án trước, đường quan bồi 6 thành, thuộc viên bồi 4 thành) do bộ Hình cho hạn nộp đủ. (Nguyên Quản lý Vũ Trọng Bình, Hiệp lý Nguyễn Tư Giản, Tham biện Nguyễn Văn Vĩ và Viên ngoại lang trước là Hà Văn Trung, Chủ sự Hoàng Tạo đã chết, Tư vụ Trần Đức Phác đã chết, Chủ sự Nguyễn Địch Cát đã chết ; Chủ sự Lê Đản, Tư vụ Đặng Phác đã chết, Chủ sự Phan Huân đã chết, Tư vụ Tống Hữu Trí đều phải chia nhau bồi thường, người nào chết thì sức cho vợ con người ấy phải bồi. Trong đó có Hoàng Tạo, Đặng Phác đều chết vì việc nước được miễn).

Khi ấy bọn giặc ở Hà Tĩnh, Nghệ An lấy sơn man làm nơi sào huyệt đi về, cho Khâm sai Lê Bá Thận đổi sung làm Thống đốc, Thống chế Vũ Lã làm Hiệp đốc, Tham tri Nguyễn Văn Thúy làm Hiệp tán, sung Biện các vụ Trần Văn Chuẩn làm Tán lý, cai quản đem thuyền quân đến sông Linh Giang đóng giữ đánh dẹp, quan ở quân thứ Tĩnh man là Đỗ Đệ đem 1.000 quân Man đánh ngay ở đường núi Hoành Sơn.

Vua cho là tỉnh Quảng Bình việc canh phòng đánh dẹp, giải vận bận rộn lắm. Bèn lấy Lại bộ Thị lang sung Biện các vụ Trần Hy Tăng làm Tuần phủ Bình - Trị để trông coi việc ấy (chuyên đóng ở Quảng Bình).

Mùa hạ năm ấy, tỉnh Quảng Ngãi được mùa to, các địa phương khác gián hoặc có tổn hại, thì thuế lệ đều chiếu hạn tha giảm có thứ bậc.

Trước đây tỉnh Hà Nội có việc, các phủ, huyện kế tiếp nhau thất thủ, chỉ có Tri phủ ứng Hòa Phan Đức Trạch bám lấy thành cố giữ, Tri huyện Hoài An là Nguyễn Trọng án cùng hợp sức chiêu tập quân lính phòng giữ đánh dẹp. Vua sai nêu thưởng. (Phan Đức Trạch cho hàm Thị

độc, Nguyễn Trọng ấn được bổ Tri phủ, và thưởng mỗi người 1 cái kim khánh bằng vàng tía có chữ kỷ công).

Bộ Binh tâu nói : Các hạng binh, gần đây phần nhiều phái ra ngoài, xin liệu dồn võ học sinh ước hơn 300 người, chọn người có kỹ nghệ hơi giỏi làm quản suất, cấp khí giới lương thực cho thao diễn, để phòng sai phái. Vua y cho.

Vua cho là Lê Bá Thận mang quân đi đã quá một tháng, lần chần mãi không tiến lên ; bèn sai Hình bộ Thượng thư Nguyễn Văn Tường sung chức Khâm sai đến quân thứ Quảng Bình cùng với Bá Thận bàn tính việc phòng giữ đánh dẹp.

Khi ấy đường chạy trạm ở Nghệ An, Hà Tĩnh ngăn trở từ Thanh Hóa trở ra Bắc, tin tức không biết, nhân dụ các quan quân thứ và các quan tỉnh : Phàm có công việc quan trọng khẩn cấp, phải phát đến tỉnh Thanh Hóa, phải bắt viên coi thuyền quản nhận, đi đường biển đệ đến Quảng Bình, chuyển giao cho trạm đệ đi cho được đến nhanh, bắt nhật thông với Thanh Hóa lại chiếu lệ mà làm việc.

Chuẩn cho Nguyễn Trực (Thông phán tỉnh Khánh Hòa) làm Lang trung bộ Binh, Lê Hữu Huân (lại mục phủ Ninh Hóa) làm Tri huyện, Nguyễn Văn Hội (học sinh) hàm Chánh cửu phẩm. Khi ấy Điền nông sứ tỉnh Bình Thuận là Phan Trung tâu nói : bọn Trực có tiết tháo liêm chính, hiếu hạnh đáng khen. Vua mới cất nhắc lên. (Bọn Trực đều là người trong Nam).

Tháng 6, vua bảo bộ Công rằng : Làm cho trăm thợ vui lòng đến, là một đầu mối lớn của chính thể vương giả ; huống chi nay, đương cần kỹ nghệ, há chịu thua người, không nghĩ tự phấn chấn lên ; nhiều lần xuống Dụ, xét cử người am hiểu tinh khéo, toàn không hưởng ứng, đặt ra 4 người quản biện ở sở Đốc công, Vũ khố, chỉ làm việc giấy tờ, toàn không có kỹ nghệ, thì sao trông coi được. Thế là quan ở bộ đã không có tài năng lại che lấp người có tài, có thể gọi là đương quan ngồi làm vì, cho giáng ngay 2 cấp, lưu, để được chọn cử kỹ càng hơn.

Bộ Lễ tâu nói : Quan tỉnh Quảng Ngãi tư rằng : Gần đây mưa ít, nắng nhiều, việc làm ruộng không tiện lợi.

Vua bảo rằng chức trách chăn nuôi dân để đâu ? Đã nói rằng không tiện lợi, mà lại cứ im lặng, tư cho tỉnh ấy xét quả nên cầu đảo, thì phải tâu ngay mà làm. Lại sắc cho từ nay trở đi, phàm hạt nào, ít mưa, việc làm ruộng không được tiện lợi, không chịu cầu đảo ngay thì đều quở phạt.

Trước đây 4 tỉnh thất thủ, lần lượt giao đình thần làm án nghị xử. Đến khi xét xong án về tỉnh Hà Nội, tiến lên vua xem. Vua cho là việc án là việc trọng đại, rất quan hệ đến lễ phải của nước và tiết nghĩa của bề tôi, thế mà coi thường phần nhiều giảm nhẹ, (nguyên nghị xử : Thự đốc Bùi Thúc Kiên phải trăm giam hậu, và tước bỏ tên ở bia, sớ tiến sĩ ; Đại thần Nguyễn Tri Phương cách mất chức hàm, còn án trăm giam hậu mãi ; Đề đốc Đặng Văn Siêu phải trăm giam hậu ; Bó chính Vũ Đường, Lãnh binh Nguyễn Đăng Nghiễm, Phó lãnh binh Lê Tiến Khoa xử giảm xuống phải phạt trọng và phát lưu ; Phó lãnh binh Nguyễn Khắc Uy lại giảm xuống phải tội trọng, đồ ; lĩnh án sát Tôn Thất Trắc lại giảm xuống phải phạt trọng, cách chức cho làm việc chuộc tội ; Khâm phái Phan Đình Bình phải cách chức trả lại nguyên chức Tiến sĩ), chưa là xứng đáng, lại giao nghị lại, và giao cả án ở tỉnh Lạng Sơn năm trước, sai chằm chước điển cố, cân nhắc sự thế, nghị xử tâu lên tất cả, đợi Chi quyết định.

Đến nay nghị dâng lên. Vua mở xem phê bảo rằng : Người làm vua giữ phép lớn khuyên răn, để cai trị trăm quan chỉ cốt rất ngay thẳng, rất công bằng, không lấy luật pháp mà hại đến ơn tình, không lấy ơn tình mà che lấp pháp luật, cho nên người chết về việc nước thì có thờ tự, người để mất đất thì có luật pháp, đời xưa có điều lệ rõ ràng. Trẫm nay xem 2 án ấy, cân nhắc 2 - 3 lần, cân cho được vừa phải, Nguyễn Tri Phương là quan to, nhận trách nhiệm coi giữ một địa phương, khi ấy dờn đóng ở Hà Nội, không biết dự phòng trước khi có việc, nói về chủ trương sai khiến tất cả các việc, đáng phải cách mất chức hàm, còn để án trăm hậu mãi, nhưng nghị viên đã chết ấy suốt đời trung thành dũng cảm, trẫm đã xét biết, cả nhà có tiết nghĩa, khó nhọc từ trước đến sau, so với Bùi Thúc Kiên, cầu sống tạm không có công trạng gì thì khác xa, hãy gia ơn tạm cho khai phục Binh bộ Tả tham tri và tước bá được trước (trước vì có công dẹp giặc Man, phong là Tráng Liệt bá) không phải lấy lại. Còn như Bùi Thúc Kiên, chính mình làm Tổng đốc, thế mà trước không biết xem cơ hội xếp đặt, sau lại chịu nhẫn nhục để sống cho qua, rất là đáng giận một cách lạ lùng, cho xử trăm giam hậu, và

tước bỏ tên ở bia, sỏ tiến sĩ ; bọn Đề đốc Đặng Văn Siêu, Bộ chính Vũ Đường, Lãnh binh Nguyễn Đăng Nghiễm, Phó lãnh binh Lê Tiến Khoa không biết hợp sức cố giữ, tội cùng như nhau, cũng đều xử trảm giam hậu ; Phan Đình Bình vâng lệnh phái đi không tính toán chút nào, hiện chuẩn cho cách chức, làm việc chuộc tội, đã là may lắm ; Phó lãnh binh Nguyễn Khắc Uy là ở quân thứ tỉnh Tuyên Quang chọn phái đi, không ví như người chuyên có trách nhiệm giữ thành, giảm xuống xử đánh 100 trượng, đày 3 năm ; án sát Tôn Thất Trắc đốc thúc chống cự bị thương, rồi lại đến Sơn Tây làm việc sai phái, hơi biết sợ tội hối lỗi, giảm xuống xử phạt trượng và cách chức, nhưng đều chuẩn cho theo quân thứ để sai phái, đợi xem hiệu quả, không được lạm cấp chức hàm, còn thì y lời đình thần nghị xử. Còn về việc án ở tỉnh Lạng Sơn, các quan lần lượt bị lỗi như : Vũ Trọng Bình, Đặng Toán, Ông ích Khiêm, Đinh Hội, Lê Văn Trinh, Nguyễn Văn Tường, Hoàng Tường Hiệp, hoặc chuẩn cho hàm tạm làm việc, hoặc cho cách chức lưu lại làm việc, đây là lúc ấy nhiều việc cần phải suy ân, để xem hiệu quả về sau, chỉ có Đoàn Thọ, chính mình làm Thủ tướng, lại lỗi về sơ phòng, bỗng chốc sinh ra biến cố, tội ấy cố nhiên khó chối được, nhưng tên ấy là quan võ, đương lúc bọn giặc đánh úp ấy, lại biết đem Lãnh binh Lê Văn Dã liều chết chống đánh, tiết nghĩa thực đáng khen, chuẩn cho đổi làm Trung quân Đô thống (nguyên trước là Trung quân Đô thống phủ Chương phủ sự). Chiểu hàm cấp tiền tuất và cấp thêm cho 1.000 quan tiền để lập đền thờ ở nhà ; Lê Văn Dã chức thấp hơi khác, chuẩn cho truy tặng hàm Chương vệ, chiểu theo hàm tặng cấp tiền tuất, hai án ấy, trăm đã hết lòng vì bày tội nêu tiết nghĩa, vì nước trù tính kỹ, trong đó không có kẻ hơn người kém chút nào, phạm người có lương tâm đều nên coi đây làm gương mà răn chừa. Sau việc án ở 3 tỉnh Hải Dương, Ninh Bình, Nam Định làm xong (phân biệt xử về tội lưu, tội đồ), tiếp tục tiến lên.

Vua bảo rằng : Việc án nặng như thế, lại dám xử nhẹ, thì việc khác còn có thể xét hỏi xử ư ? Thuyền nước Pháp đến đã lâu, thành Hà Nội thất thủ cũng đã hàng tuần hàng tháng, các quan thực biết phòng bị trước, thì đâu đến nỗi khổ cực như thế. Huống chi thành trì, dinh thự tổn hại ít, mà quan, viên không một ai chết hay bị thương, so với người đời xưa thế cùng sức kém, còn biết chết vì tiết nghĩa, cũng rất không sánh được, nay hết thấy không một người nào xử bằng phép nặng, thì sao răn bảo sâu xa được và luật thất thủ, tội chỉ đến giam hậu đã thấy chưa đủ che được tội lưu, tội đồ, thế là luật lệ gì, bác đi, giao nghị xử lại, để cho rất thích đáng.

Rồi lại nghị tâu lên, vua lại châm chước nhẹ nặng, thân tự quyết định, cho tội danh được chính. án của tỉnh Hải Dương, nguyên trước nghĩ xử : Hộ đốc Lê Hữu Thường, quyền Tuần phủ Đặng Xuân Bảng ; Bó chính Nguyễn Hữu Chính, án sát Nguyễn Đại, Chánh - Phó lãnh binh Lê Văn Danh, Nguyễn Đắc Danh, Hoàng Cù, Nguyễn Văn Chư, Đặng Duy Ngọ, Đoàn Huyền, Hải phòng sứ Nguyễn Duy Tự, Nguyễn Lệ Trạch đều xử trăm giam hậu ; Phó lãnh binh Nguyễn Quý Lợi (nguyên phái đi tuần bắt giặc, tới khi nghe tỉnh thành thất thủ, lên trốn vào nhà dân), xử cách chức cho làm việc chuộc tội. Được chuẩn cho Nguyễn Văn Chư (sau khi việc xảy ra, còn biết đem quân theo sai phái rất có công lao) và Đặng Duy Ngọ, Đoàn Huyền (đều là dẫn phái binh đi đóng đồn), Nguyễn Duy Tự, Nguyễn Lệ Trạch (sau khi việc xảy ra hoặc quyền coi việc tỉnh, vỗ yên dân địa phương, hoặc vâng phái đi tuần tiễu, thu được súng và khí giới), còn có thể tha thứ một chút, đều cách chức, phát giao cho quân thứ Bắc Ninh, Thái Nguyên để làm việc chuộc tội. Việc án ở tỉnh Ninh Bình, nguyên nghĩ xử : Hộ phủ Nguyễn Thứ, án sát Phạm Đăng Tuấn, Chánh - Phó lãnh binh Nguyễn Văn Bích, Bùi Văn Thứ đều xử trăm giam hậu, nguyên Hà Nội Đề đốc Phan Đề xử cách chức cho làm việc chuộc tội. Được chuẩn cho Nguyễn Thứ phải chém ngay ; Phạm Đăng Tuấn, Bùi Văn Thứ phải thắt cổ ngay, để tiết nghĩa làm tôi được chính, khuyến khích đạo ở đời, Phan Đề (nhân đường mắc nghề, tạm đóng lại, vốn không phải là phạm sự), giáng làm Phó quân cơ, xét bỏ. Việc án ở tỉnh Nam Định, nguyên nghĩ xử : Lĩnh Tổng đốc Nguyễn Hiên, Bó chính Bùi Thái Bút, án sát Nghiêm Xuân Lượng, Hải phòng Đề đốc Hồ Đăng Chất, Phó lãnh binh Lê Văn Khuê, Thương biện hải phòng Phạm Văn Nghị, đóng giữ đồn Phù Sa là Lãnh binh Nguyễn Văn Lại đều xử trăm giam hậu ; kiêm biện hải phòng Đỗ Phát, Doãn Khuê xử phải phạt trọng và phát lưu, được chuẩn cho Đỗ Phát, Doãn Khuê đều phải phạt trọng tội đồ tội bạc, (vì già ốm không nỡ phát lưu ở nơi xa), Phạm Văn Nghị phải cách chức (vì trước thì đem thủ hạ tới tỉnh ngăn chặn ; sau lại hiệu triệu thân hào giữ toàn vẹn được vài hạt), còn y lời đình thần nghị xử.

Nhân lại dụ thêm rằng : Đại khái người làm tôi gặp việc mới thấy tài, đến lúc cùng mới thấy tiết nghĩa ; người đời từ cổ ai không chết, để tấm lòng son rạng sử xanh ; đã giao cho đem lễ tiếp kiến thì dâng cả thân mình, có trách nhiệm coi giữ một địa phương, thì cùng với thành cùng còn, cùng mất mới là phải ; cho nên Nguyễn Tri Phương, Đoàn Thọ còn có thể khen về tiết nghĩa, còn không có công lao tài năng thu chuyển, mà mượn cớ trốn trước, thì chỉ là giữ lấy thân mà thôi ; dẫu có trăm miệng muôn đời cũng không thể khỏi tội được, đâu đáng kể

đến làm gì ? (Sau rồi con Bùi Văn Thú đánh trống kêu lên, nói khi ấy ra yết kiến quan nước Pháp, là do Nguyễn Thứ bức bách sai đi, nay cùng với Nguyễn Thứ cùng phải tội chết thực là oan. Và cha của Phạm Đăng Tuấn, cho cháu kêu rằng : Viên ấy già ốm sắp chết, cha con không bao giờ trông thấy nhau, xin giải Đăng Tuấn về chém ở nguyên quán để được trông thấy một lần nữa là may. Đình thần lại xin đợi sang năm sau khi tế Giao mới chém. Được vua chuẩn cho hoãn chém đợi xét. Về sau để giam, rồi được phát đi đến quân thứ, làm việc để chuộc tội. Còn bọn Bùi Thứ Kiên và Lê Hữu Thường, sau cũng lần lượt tha cho đi làm việc chuộc tội, trong đó có nhiều người được lượng cho khai phục).

Tuần phủ Sơn Tây sung Tham tán Tôn Thất Thuyết đem quân (2.000 người) và voi (2 con) chuyển đến Thanh Hóa, Nghệ An hội lại cùng đánh. Trước đây quan tỉnh Thanh Hóa (Hộ đốc Tôn Thất Tĩnh, Bố chính Hoàng Hữu Xứng, án sát Nguyễn Khuyến) cho là bọn giặc từ địa giới Nghệ An lan tràn đến gần, hạt ấy là nơi quê hương nhà vua, nên phải bị phòng bị nghiêm ngặt, tư báo quân thứ Bắc Kỳ cho vũ sinh tỉnh ấy về (nguyên trước trích phái đi theo làm việc bắt giặc ở quân thứ Thái Nguyên) và bàn ủy biên binh tiếp viện đánh dẹp. Thuyết được tờ tư của tỉnh Thanh, lại được tỉnh Nghệ báo là giặc chiếm giữ thành Hà Tĩnh, quan quân ở quân thứ Quảng Bình, hiện chưa tiến đánh, bèn cùng Thống đốc Hoàng Tá Viêm bàn định hiện tình ở quân thứ hơi thư (hạt Sơn Tây đã dẹp yên, giặc tràn sang Hưng Hóa, Tuyên Quang cũng đã rút trốn, quan quân chuyển về chỗ gần đóng giữ luyện tập), chính nên đi đến chỗ cần kíp, cho nên đem cả Đề đốc Nguyễn Văn Hùng, Lãnh binh Lê Văn Điểm, Phó lãnh binh Lê Văn Hổ đem quân và voi đạo ấy đi và vũ sinh tỉnh Thanh Hóa từ tỉnh Sơn Tây tiến đi rồi đem việc ấy tâu ngay lên. Vua khen là có lòng với nhà vua, thưởng trước cho. (Tá Viêm và Thuyết đều tức thì thưởng trước gia 2 cấp).

Lại dụ rằng : Ngươi là giỏi việc đánh trận, cho được thi thố, chóng báo tin thắng trận to, không những được yên lòng trăm, cũng có thể được yên lòng ngươi. Đến khi đến tỉnh Thanh Hóa, lại xin lấy Nguyễn Đình Thi sung chức Tán lý, Trương Văn Đễ quyền sung Tán tương. (Đình Thi nguyên là Bố chính Thái Nguyên, vâng Chỉ về Kinh, vì đường nghẽn ở lại tỉnh Thanh Hóa ; Văn Đễ nguyên bị cách chức, cho làm việc chuộc tội, hiện ở Hà Nội chữa bệnh, Thuyết qua đây mang đi). Vua đều y lời xin, để cho bàn bạc giúp việc.

Khi ấy bọn giặc ở Nghệ An từ xã Hoàng Mai (thuộc huyện Quỳnh Lưu, giáp núi Ngọc Sơn) tràn sang phủ hạt Tĩnh Gia đánh và quấy nhiễu. (Các sở đóng để ngăn chặn như Hà Niệm Thượng, Hà Niệm Trung, Du Xuyên, Sơn Châu, Đội Trà, quan quân nguyên đóng ở đấy đều tan vỡ cả), quan tỉnh Thanh Hóa đã phái quan quân đem 700 quân chia làm 3 đường tiến đánh. Thuyết tức thì đem bọn đề đốc, lãnh binh tiến quân, hợp với tỉnh Thanh Hóa đánh giáp lại, toàn được thắng trận (chém được đầu giặc, thu được tang vật của giặc rất nhiều, mà toàn quân chỉ có 4 người bị thương nhẹ), đuổi thẳng đến địa giới Tuần La (giáp Nghệ An), giặc ấy đều trốn chạy tan, rút quân về tỉnh đóng để trấn áp. Lần ấy các người đi đánh dẹp được việc, chuẩn cho đều thưởng cho có thứ bậc (Thuyết được thưởng quân công kỷ lục 3 thứ, bọn đề đốc, lãnh binh đều thưởng quân công kỷ lục 2 thứ. Quyền sung Tán tương tỉnh Thanh Hóa là Hồ Tư Cung, quyền sung Lãnh binh Lê Vi Quý, Đốc binh Lê Tước đều thưởng quân công kỷ lục 1 thứ, binh đồng thưởng cho 300 quan tiền), sau giặc ấy chuyển về hạt Nghệ An, rồi lại gọi nhau tụ họp ở các xã Thiện Kỳ, Hoàng Mai, đường trạm không thông được, Thuyết bèn mang quân đến địa giới Nghệ An tiến đánh, giặc thấy thanh thế quân lừng lẫy (khi ấy quan quân tỉnh Nghệ An hiện đương tiến đánh đến đấy), đã chạy trốn trước. Thuyết nhân tiện đến thẳng trường thi tỉnh Nghệ đóng quân, cùng với Tổng thống Nguyễn Chính hội bàn cùng đánh.

Vua ra chơi xã Bao Vĩnh, xã Kim Đôi (tên 2 xã thuộc phủ Thừa Thiên) thấy các đường sông nông cạn, bảo rằng : đường sông nhiều chỗ nông, không thời thường xem xét khơi đào, để cho thuyền công thuyền tư tiện đi và cũng giúp cho việc tắm tưới, thì trách nhiệm quan địa phương ở đâu. Vậy 2 viên huyện ở Hương Trà, Hương Thủy đều giáng 1 cấp lưu lại làm việc, 3 viên quan ở phủ đều phạt lương 9 tháng.

Từ khi Nam Kỳ, Bắc Kỳ có việc, giấy tờ ngày càng nhiều, vua phải ngày đêm không rồi, muốn sửa bớt đi, cho có tiết hạn, đã sai đình thần bàn định, tâu rõ, đợi Chỉ chuẩn cho.

Đến nay đình thần nghĩ tâu về việc giảm bớt giấy tờ 30 điều :

(- Về giấy sớ, án kiện xét nghĩ và giao bản, việc nào do các thượng ty ấy nghiêm sức, thì thuộc viên theo nghị định các lần (nghị định năm Minh Mệnh thứ 14, năm Tự Đức thứ 14 và thứ 25) mà làm, còn như về việc tiến bài, trừ việc thuộc phiên phức cần kíp, không nên hạn

định ra, còn nha nhiều việc thì 5 - 6 tờ (nhiều chữ thì không cứ số ấy), nha ít việc thì 2 - 3 - 4 tờ (không có việc phải xét làm thì không cứ số ấy), trái lệ ấy thì do Nội các, Khoa đạo đem ra hạch tội tâu lên.

- Các lại điển, học trò và tú tài được ấu bổ, khi nào cử đến lang trung, viên ngoại và tôn sinh, ấu sinh bổ ra ngoài làm phủ huyện, nên theo như cũ sát hạch, còn thì đều chuyên do các thượng ty ấy theo lệ xét cử lên. Về việc sát hạch thuộc viên lục, thất phẩm trở xuống thì bãi bỏ.

- Các hoàng thân công sinh được công tử, bả phủ Tôn nhân đặt tên và bỗng nhiên chết mất, hằng năm cứ đến tháng giêng hội làm danh sách tâu lên 1 lần (lệ trước cứ 6 tháng 1 lần).

- Các tỉnh, phủ, đạo, như có chọn bổ các cai, phó tổng, thông lại, y sinh, do thượng ty chiếu lệ cấp bằng làm việc, rồi tư cho bộ Binh, bộ Hộ xét xem trong xã có khuyết lính hay không, nếu đã hợp lệ, do quan 2 bộ ấy tư trả lời cho chi lương điền vào ngạch ; lại tư cho bộ Lại để lưu chuyển, đợi đến cuối năm, đem các hạng chọn bổ trong 1 năm là bao nhiêu người, hoặc có bãi đổi tên nào tháng nào, kể cả làm thành danh sách, tư cho bộ Lại lưu chiếu, để sau tiện bổ thụ bằng cứ vào đấy để xét, còn như lệ trước việc tư cho bộ Lại và bộ Lại chuyển tư cho bộ Hộ, bộ Binh thì bãi bỏ.

Các tỉnh đến cuối tháng tư khai vật giá, theo lệ cứ 3 tháng hội lại làm tờ tâu một lần, nhưng thời giá nguyên không nhất định, Nhà nước như có cần mua, đã có giá của các tỉnh mỗi tháng 1 lần tư về bộ, do bộ Hộ tâu xin ; tới khi ấy nếu giá có cao hạ gấp đôi giá thường, sẽ nghị tâu lên, còn việc hội lại làm tờ tâu thì bãi bỏ.

- Về việc hao hụt được triển hoãn. Phạm có trái lệ thì nhất thiết không chuẩn cho, còn được chiếu lệ (như nạn bão, nạn lụt, tật dịch, chiến tranh, mất mùa có người không có ruộng) thì hằng năm chia làm 2 kỳ (từ tháng giêng đến tháng 7, từ tháng 7 đến tháng giêng năm sau) tư cho bộ Hộ làm chung danh sách tâu lên, mỗi kỳ 1 lần. Về việc hoãn lính cũng theo thế mà làm.

Về cấp phát cho các hạng bị nạn bão, nước, lửa, tật dịch, nạn hổ, túng đói, nếu có tình trạng nặng khác thường, phải tâu lên ngay (số ít là thường, số nhiều là khác thường, lại như đi thuyền bị nạn gió và nạn hổ cũng là thường) còn thì đều xét tình hình đích xác, theo lệ chiếu hạng cấp phát. Khi làm xong việc tư bộ để xét, đến cuối năm bộ Hộ làm tờ tâu chung 1 lần.

- Danh sách về lịch ban, chỉ nói ở Kinh và tỉnh ngoài, phẩm nào bao nhiêu viên, được cấp bao nhiêu quyền, kể tóm tắt số lớn (như nhất phẩm mấy viên, mỗi viên mấy quyền, cộng lịch là mấy quyền, v.v...). Sau danh sách hợp cộng lịch là bao nhiêu. Còn như số nhỏ (nói quan hàm nào, được mấy quyền) thì bãi bỏ.

- Hằng năm vua đi chơi tiết Thanh minh, cửa biển Thuận An, Tư Hiền, thường tất cả cho quan quân đã có bộ Lại, bộ Binh thanh đơn, sẽ do bộ Hộ chiếu cấp. Khi xong việc đem tất cả số lớn Phước tâu lên, rồi tư cho quan ở Nội các xét, còn liệt kê như trước (nhân viên nào, nha, thự, dinh, vệ nào nên được thưởng cấp bao nhiêu), nên bỏ bớt.

- Các cố đạo nước Pháp ở giảng đạo hạt này muốn đến hạt khác, người nào hễ đi tất, không đến tỉnh, đạo nguyên ở trước lĩnh giấy và hạt xin đến, xét ra không phải là tướng nước ấy cấp giấy cho đến hạt ấy (như tướng cấp giấy cho đến Quảng Trị, Quảng Bình mà xin đến Thanh Hoá, Nghệ An) thì vẫn chiếu lệ tâu bày. Còn như theo lệ đến tỉnh, đạo lĩnh giấy và xét hợp lệ, tướng nước ấy cấp cho đến trong hạt ấy, thì do quan tỉnh, đạo cấp giấy, nhưng tư cho bộ Lễ để biết, còn lệ trước đều phải tâu bày thì bãi bỏ.

- Sinh viên theo lệ đến năm khiêu tuyển, do học thần, giám thần chiếu lệ (đủ 6 năm) xét kỹ, như có bao nhiêu người theo lệ được dự chọn bỏ, tư cho bộ Lễ xem xét, phù hợp thì làm chung tờ tâu, tư cho bộ Lại theo thể mà làm, còn việc giám thần và tinh thần mỗi người đều làm danh sách tâu lên thì bãi bỏ.

- Những lại dịch theo làm việc về kỳ thi Hội, do bộ Lễ chiếu theo các người ở các nha tư khai không có trở ngại gì khác thì kể qua số lớn, chiếu theo việc phải đi cho đủ, còn lệ trước về khoản kê khai tên hàm thì bãi bỏ.

- Việc thi Hương ở các trường xong, do bộ Lễ xem xét chiếu lệ làm danh sách tư giao bộ Lại chiếu lệ nghị định thưởng, phạt học thần, còn lệ trước làm danh sách tâu lên thì bãi bỏ.
- Hằng năm 4 tháng quý, ở bộ phái thuộc viên hội đồng với viên khoa đạo chuyên xét kiểm điểm khí giới xong việc làm tờ tâu lên, nay chước định 2 tháng quý về mùa xuân, mùa thu theo lệ mà làm, còn 2 tháng quý mùa hạ, mùa đông thì bãi bỏ.
- Áo đi trận ở các dinh, vệ rách nát, lệ trước làm danh sách, khai tiêu, tâu xin đổi cấp, nay đổi làm tờ tư, do bộ làm chung danh sách tâu lên.
- Con cháu các quan viên đã được tập ám, hễ ai là hàm về ban võ, nếu có tình nguyện coi quân do quan địa phương sở tại xét thực tư bộ, đợi đủ 10 người, sát hạch, tâu xin lượng cho lục dụng. Và quan viên, người nào nhà có cha mẹ già, tuổi tới 70 trở lên, không có con thứ, mà nhà lại túng thiếu, không thể hầu hạ nuôi nấng được, tình nguyện xét bỏ nơi gần cho tiện, phụng dưỡng, thì do bộ xét thực tâu xin. Nay xin ở các tập án bỏ thụ làm cả một thể.
- Phạm đồ võ cử sung vào học tập ở nhà học võ thì chiếu lệ cử nhân văn, qua một kỳ thi Hội, nếu có tình nguyện đi làm việc, thì do nhà học võ đem tờ khai tư bỏ chiếu lệ nghĩ bỏ, còn lệ trước về khoản sát hạch chia hạng làm danh sách tâu lên thì bãi bỏ.
- Người đồ võ cử về thăm nhà hết hạn, tức thì do bộ Binh chiếu lệ sức tới nhà học võ học tập rồi tư bộ Hộ chiếu lệ chi lương, còn lệ trước việc lại làm danh sách tâu xin thì bãi bỏ.
- Hằng năm 2 tháng quý hạ, quý đông, các tỉnh, đạo sát hạch lính mộ làm danh sách tâu lên mỗi quý một lần. Nay xin đầu xuân sát hạch làm danh sách tâu lên một lần.
- Phận biển ở các tỉnh, các đạo đi tuần thấy thuyền giặc đi lại, hoặc tạm dừng lại bỏ neo, cũng có tư xét. Việc liên quan đến tình hình giặc, đều có tâu lên trả lời. Nay hễ gặp có ngầm phát ra các việc đốt nhà giết người, cướp bóc, sẽ phải tâu lên trả lời ; còn thì chỉ lưu chiếu cho khỏi nhàm.

- Những biên binh tiến đi bắt giặc, tuần tiễu, vận tải, hoặc ở quân thứ lâu ngày, cho về đều được thưởng cấp tiền đều có tư xét, tâu lên trả lời. Nay xin người nào hễ trái lệ hãy tâu ; còn hợp lệ thì để lưu chiếu ở bộ.

- ở quân thứ Tĩnh man, mỗi tháng tư hỏi về yên lặng một lần, đều có tâu trả lời. Nay xin trừ tháng nào giặc Man lên lụt phát ra nên tư thì sẽ tư xét không kể, còn như yên lặng, thì cứ 3 tháng tư 1 lần.

- Các hạt gián hoặc có phái biên binh đi đổi giữ đồn ải, kho tàng, đây là theo lệ mà làm cũng có việc phải tư. Nay xin nêu để lưu chiếu không phải tâu bày.

- Các tỉnh đạo phái quân đóng đồn hoặc tuần tiễu, vận tải, trong đó có việc thì tâu, có việc thì tư không nhất định. Nay xin đều làm tập tâu dâng lên cho hợp thể, mà phiếu dâng lên cũng bớt đi.

- Các quan võ phải cách, bãi, giáng đổi đi nơi khác, truy thu bằng sắc (nguyên trước ty xét công làm cả), xin cho ty Phong cao chuyên làm tất cả, cho tiện một thể.

- Các nha môn xét việc hình, theo lệ trước, phạm các tù phạm hiện giam đã kết thành án là bao nhiêu, chưa kết thành án là bao nhiêu, mỗi năm 2 lần làm chung danh sách dâng trình. Nay xin trừ chưa kết là bao nhiêu án, tù phạm hiện giam là bao nhiêu, vẫn theo lệ chia ra 2 tháng quý hạ, quý đông làm danh sách tiến lên không kể, còn đã kết bao nhiêu án và thành án năm nay, thành án năm trước để lại cũng hạt khác đưa tù đến, tù tội bị chém bị thắt cổ đến tội đồ, phát làm lính mỗi hạng là bao nhiêu, dôn cả về tháng quý đông làm danh sách tiến lên 1 lần.

- ở các địa phương trừ ra hạt nào cướp phát ra đến 6 nơi trở lên, hoặc chưa đến 6 nơi mà bọn cướp nhiều đến 30 đũa trở lên, theo lệ trước làm tập tâu đệ lên ; còn lên lụt tầm thường và các địa phương yên ổn, theo lệ trước chiếu tháng quý làm danh sách tư báo bộ, bộ Hình dôn cả đến 2 tháng, quý hạ, quý đông dâng trình, và tính suốt hạt nào 4 tháng quý toàn được yên ổn thì nghĩ thưởng.

- ở Kinh và tỉnh ngoài như có các việc sửa làm hành cung, miếu vũ, kho tàng, sảnh thự, xưởng nhà, cùng cầu cống, thành trì, thuyền bè và các vật kiện theo vào sủng, do thượng ty chiếu lệ khám xét rõ ràng làm danh sách đệ lên, còn như phải cần dùng hạng nào bao nhiêu, cũng xét tính tư bộ Công chiếu lệ hạn trong 10 ngày xem xét hợp lệ thì đưa giao cho ty giữ việc tuân làm, nếu có quan ngại thì đem tâu lên, còn thì xin do bộ Công đem tất cả danh sách trừ tính năm lấy đại khái cứ 3 tháng làm tờ tâu 1 lần, không phải theo như trước mọi việc lại làm tờ tâu.

- Tôn sinh, sinh viên ở Giám, nếu xét có các tệ lười biếng chơi đùa, cho nha áy chiếu lệ sẽ tư cho bộ Lễ để lưu chiếu, đợi đến cuối năm cùng làm tờ tâu một thể dâng trình, còn lệ trước mỗi lần dâng trình thì bãi bỏ.

- Sở Khâm thiên giám hằng năm cứ đến tháng xuân, tháng hạ mưa xuống được mấy phân, mấy tấc nước, theo từng ngày ghi lấy, đến cuối tháng làm chung tờ tâu 1 lần, còn lệ trước theo từng ngày làm tờ tâu lên thì bãi bỏ ; duy gặp hạn mà được mưa thì đều làm tờ tâu).

Vua chuẩn cho thi hành, rồi lại phê bảo rằng : Tỉnh giảm được rất ít, lại nghĩ xem còn có việc nào còn phiếm không ? Nhưng do người không siêng năng làm việc công bằng, trong sạch, cho nên tệ nhiều dân oán, sinh việc để lo ; tệ ấy không trừ bỏ đi, mà muốn bớt việc, cũng không thể được. Sau đình thần lại tâu nói : Việc của triều đình rất nhiều đầu mối, trong khi chiêm chước, chỉ cần được vừa phải, một lúc xét làm, tưởng cũng khó chu đáo. Xin từ nay phàm các nha làm việc gì nên bớt, thì vẫn do nha áy lần lượt chuyển trình, bọn thần theo từng khoản xét nghĩ và bọn thần gián hoặc có nghĩ được việc gì, sẽ tâu xin thi hành mới mong được chu đáo. Vua y cho.

Lấy lại được thành đạo Hà Tĩnh, vua sai thưởng cho có thứ bậc. Khi ấy bọn Khâm sai Nguyễn Văn Tường theo Dụ đi tàu thủy nước Tây đem ngay thuyền công và thuyền đánh cá, chia ra bắn vào đồn giặc ở các xứ Mũi Dao, Đèo Con, Thần Đầu, đốt hết cả, giặc sợ chạy tan. Thống đốc Lê Bá Thận cùng quân các đạo kế tiếp tiến đến, giặc nghe đại binh đến, bỏ thành huyện Kỳ Anh trốn đi. Cử nhân Lê Nhất Hoãn đem quân bắt được bọn tướng giặc, báo quân vào thành huyện. Quan quân tiến đến gần thành đạo ; Chưởng ấn sung Tán tương Trần Đình

Thức phi báo là hiện đã triệu tập thân hào dân đồng 2 huyện Thạch Hà, Cẩm Xuyên đánh giặc, lấy lại được thành đạo, quan quân bèn vào thành đạo, làm ngay tập tâu tâu lên.

Vua làm thơ ghi tin mừng, sai thưởng cho Văn Tường, Bá Thận quân công đều 1 cấp, bổng Hoàn 300 quan tiền, Đình Thức được thưởng thụ Quang lộc Tự khanh, thưởng thân hào 2 huyện 2.000 quan tiền. Lê Bá Thận lại tâu : Lần này quan quân tiến đến gần thành đạo, bổng giặc liền trốn ngay từ trước, việc Trần Đình Thức báo, là mạo báo để khoe công. Vua sai đình thưởng, giao cho quan ở quân thứ xét nghĩ, Thức sau bị cách chức.

Vua dụ bổng Lê Bá Thận rằng : Trẫm nghe quan quân đi đến đâu, dân trong hạt phần nhiều đem sản vật tỏ ngại khoản tiếp, chẳng những có thặng vừa đổi, còn có thể sửa được lỗi trước, tuy đem giỏ cơm bầu nước, để rước quân nhà vua, đối với đời xưa có kém gì, hiện nay đường quan chạy trạm đã thông, quan quân thứ các người phải nên xem cơ hội đánh bắt, cốt cho kẻ có tội phải chịu tội với pháp luật, người bị hiếp phải theo thì chớ trị tội, để kịp rút quân về được sớm.

Sau Hình bộ Thượng thư Nguyễn Văn Tường, Lại bộ Thị lang Nguyễn Tăng Doãn đều sung Toàn quyền đại thần bàn định thương ước lại đến Gia Định cùng với Toàn quyền đại thần nước Pháp là Kha-răng-du Ly-pha-lang-sa E-mi-ly hội định điều ước buôn bán. Quan nha Thương bạc tâu nói : Nay việc ở Nghệ - Tĩnh đã yên, mà dân giáo tụ họp chia đặt để báo thù, đốt giết giặc biển ở Bắc Kỳ quá nhiều, tướng nước Pháp từng muốn đánh giúp, để tiện mở đường thông thương. Xin tư cho sứ thần đem việc ấy bàn với tướng Pháp phân xử, ngõ hầu mong được chóng xong việc. Vua nghe theo.

Tha thuế kỳ nam cho tỉnh Khánh Hòa. Trước đây, bổng Nguyễn Hàm Anh mộ dân lưu tán (50 tên) dồn làm một hộ đi lấy kỳ nam, đồng niên nộp thuế (mỗi tên nộp 3 lượng) không đủ, theo giá nộp tiền (giá Nhà nước mỗi lượng 13 quan) chưa được 1 năm, Hàm Anh chết, dân mộ trốn đi, quan tỉnh xin tịch biên gia sản để thu cho đủ. Vua bảo rằng : Gia ơn tạm tha cho, ngõ hầu không khổ dân.

Giặc biển (tên là Khách Công) ở Hải Dương có kết bè lũ vào sông quá nhiều tràn, thế rất hung hăng (thuyền đến hơn 40 chiếc), các phủ huyện Ninh Giang, Kinh Môn, Nam Sách,

Thủy Đường, Đông Triều kế tiếp nhau thất thủ, sau rồi bức tỉnh thành, tỉnh ấy và các tỉnh Hà Nội, Nam Định đưa giấy cho nhau cáo cấp ; khi ấy tỉnh đã thương thuyết với phái viên nước Pháp là La-đăng đánh giúp, nhưng đùn đẩy không chịu làm thực (chỉ phái thuyền đến phận biển Quảng Yên, gọi là đi tuần bắt giặc, nhưng thực thì đi xem xét mỏ than, không chịu vào sông đánh giúp), liền tư cho 2 tỉnh Nam Định, Ninh Bình cùng giúp, số quân còn ít (1.500 người), xin phái thêm quân thủy quân bộ để đánh.

Vua nghe tin báo, khiển trách quan tỉnh ấy và các viên để thất thủ (các viên phủ, huyện trước hết phải cách chức, lưu lại làm việc, quan tỉnh là Phạm ý, Nguyễn Phiên, Nguyễn Hữu Hoán đều giáng 4 cấp lưu lại làm việc), liền chuẩn cho Tham tán Tôn Thất Thuyết (hiện đóng ở quân thứ Nghệ An) lấy 500 phái binh giao cho Đề đốc Nguyễn Văn Hùng, Tán lý Nguyễn Đình Thi đi gấp đường đến cứu viện. Lại chuẩn cho phái ra 2 chiếc tàu Mẫn Thỏa và Thuận Tiếp (hiện ở Thuận An) do Thống đốc Lê Bá Thận (hiện ở quân thứ Hà Tĩnh) lấy 400 lính thủy, nguyên trước phái đến Hà Tĩnh, giao cho Tán tương Phạm Tiến, quyền sung Tán tương Trương Văn Đễ trông coi (2 thuyền đều đến cửa Nhượng ở Hà Tĩnh đến đón để chở đi, còn Trương Văn Đễ hiện theo Tôn Thất Thuyết ở quân thứ, nay giục ngay đi đường bộ về cửa Nhượng để tiện cùng với Phạm Tiến trông coi) đi ngay để cùng đánh. Quân các đạo tiến ra chưa kịp đến nơi, án sát tỉnh ấy là Nguyễn Hữu Hoán đã đem binh đồng trước, viện binh các tỉnh hợp lại cùng đánh, phái viên nước Pháp ấy cũng đánh giúp. (Trước không chịu đánh, viện thần mới tư cho quan tỉnh ấy thương thuyết với phái viên ấy, nói các ý thư của sứ thần ta báo cho viện nói : Đã thương thuyết với tướng nước ấy, lại sức cho phái viên ấy hết sức đánh cho hết sạch giặc biển, nay giặc đã tràn vào, nên đánh giúp cho sạch ngay. Đến nay phái viên ấy mới yết thị cho giặc biển để rút lui), giặc bèn rút tản ra biển. Quan tỉnh ấy đem việc ấy tâu lên. (Nói : Quan quân đánh dẹp, phái viên nước Pháp sức cho giặc phải rút lui, phái viên ấy đã thu hiệu cờ của giặc, còn tướng giặc đã đến phái viên ấy xin nói với quan tỉnh tha cho đuổi bắt, quan án sát tỉnh ấy hiện đem quân về tỉnh canh phòng nghiêm ngặt đợi xét).

Vua cho là hạt ấy giặc đã rút đem tàu thủy về để hộ tải. Chuẩn cho Phạm Tiến, Trương Văn Đễ và thủy binh vẫn ở lại quân thứ Nghệ - Tĩnh để đánh giặc. Rồi chuẩn cho Nguyễn Văn Hùng về quân thứ Sơn Tây đóng chặn, Nguyễn Đình Thi về Kinh đợi Chi. Lại chuẩn cho

quan tỉnh ấy khéo thương thuyết với phái viên nước Pháp, nếu giặc ấy ra ngoài đảo lại nảy ra thói cũ, phải đánh cho sạch, cốt khiến cho không để lo về sau nữa.

Hộ đốc Nam Định, Hưng Yên là Nguyễn Trọng Hợp cho là quân ở Nghệ An sung làm đóng đồn, nhiều lần nhân khi có việc bỏ trốn thiếu đến hơn 200 tên (nguyên trước 500 tên) đã chọn dần võ sinh và các hạng mộ binh điền vào để sai phái, xin chi lương để cho canh giữ, đợi khi việc yên, sẽ bắt cho đủ số ở sổ trước. Vua y cho.

Tham tán Tôn Thất Thuyết đóng quân ở hạt Nghệ An vài ngày, nghe tin báo đã lấy lại được thành đạo Hà Tĩnh, việc canh phòng đánh dẹp hơi thư, dâng sớ xin đem quân chuyển về Thanh Hóa, trừ nghĩ cho chu đáo vững bền, sẽ đến Tam Tuyên làm việc. Vua y cho. (Sau đến tháng 8 rồi về tỉnh Sơn Tây).

Ngụy phạm là bọn tên Hiên từ Nghệ An lên đến các hạt Quảng Nam, Quảng Ngãi ngầm dỗ dành dân. Tỉnh man tiểu phủ sứ Đỗ Đệ, Tham biện Phan Văn Tuyền ủy phái đi thám nã bắt được, cả bè lũ hấn 4 tên và án, kiếm, giấy tờ. Vua chuẩn thưởng cho mỗi người 1 cấp ; còn quân đi dò thám cũng thưởng cho chức đội trưởng để khuyến khích. Lại sức cho các hạt từ tỉnh Quảng Trị trở vào Nam phải dò xét mật, phòng bị trước.

Định lại lệ thay đổi áo đi trận cho các quân. (Lệ trước áo đi trận bằng bông thì 10 năm, áo đi trận bằng dạ đen thì 12 năm đều 1 lần đổi. Nay chuẩn cho từ sau phàm dinh, vệ các quân, áo đi trận may bằng vải xanh mỗi chiếc thân dài 1 thước 4 tấc, định lại 3 năm 1 lần đổi, các vệ, cơ ở các tỉnh, đạo ở ngoài, cũng chiếu theo hạn ấy mà làm).

Mùa thu, tháng 7, Thống đốc Hoàng Tá Viêm dâng tập tâu về tình hình giặc ở Hưng Hóa, Tuyên Quang.

Vua dụ rằng : ở Tam Tuyên giặc Hoàng Anh chiếm cứ lan tràn, đã 5 - 6 năm nay, hao của nhọc sức, nay oai quân đã lừng lẫy, thế giặc đã cùng, người nên chia đường tiến đánh, để hết mầm mống ác, cần chớ nghe chúng xảo trá hoãn lại, để lo ngại về sau.

Ninh Thuận quận vương là Miên Nghi trước có Chi được tấn phong (tháng 4 năm ấy), nhân có bệnh chưa kịp tuyên phong, đến nay chết. Vua nghi coi chầu 3 ngày, cho tên thụy là Đoan Túc, tước quận vương chuẩn cho đổi làm tặng phong, về việc đưa đám chiếu lệ quận vương mà làm.

Tướng giặc là Trương Quang Thủ lại gọi nhau tụ họp ở Thanh Lãng cửa biển Ve (thuộc tỉnh Quảng Bình), sai Thống đốc Lê Bá Thận, Hiệp đốc Vũ Lã phái quân đi ngay đánh dẹp. (Chia đường từ cửa biển Quảng Tuân tiến đánh sào huyệt cửa Ve).

Đình cấp khẩu lương cho thân thuộc những kẻ tòng phạm ở các tỉnh, các đạo. (Tuần phủ Quảng Bình, Quảng Trị là Trần Hy Tăng cho là chi tiêu về việc quân rất nhiều, tâu xin đình cấp, vua theo lời).

Bố chính Thái Nguyên là Vũ Huy Thụy tâu nói : Khẩu lương đàn bà, trẻ con của 2 đoàn giặc đầu hàng người nước Thanh là Chu Tường Lân, Triệu Ba Đan đã đình cấp, xin cho bọn ấy coi lĩnh thuế 3 bến tuần Đông Mỗ, Mão Chi, Bắc Kạn, giảm thành bắt nộp, để cho có chỗ trông nhờ. Lại nói : Dân hạt ấy thường gặp binh hỏa, nay mới trở về, tìm kiếm lâm sản để đổi chác với nhà buôn. Một khi gặp mưa gió, nhà buôn không đến, thì không trông vào đâu được. Xin đặt ty mua bán để làm cách sinh động cứu đói. Vua đều nghe theo.

(Tháng chạp năm ngoái Thị sư là Nguyễn Uy tâu xin chuẩn cho con trai, con gái của 2 đoàn họ Chu, họ Triệu hơn 1.000 người, đến xin được nuôi, cấp cho khẩu lương 3 tháng, mỗi người mỗi tháng 1 phương gạo, 1 quan tiền. Đến nay hết hạn 3 tháng, thôi không cấp, 2 đoàn ấy hiện theo đi đánh giặc, cho nên cho lĩnh trưng thuế bến tuần).

Tướng nước Pháp (Kha-răng) sai tham biện (Sô-ma-rô) mang thư cùng với Phó sứ Nguyễn Tăng Doãn cùng đến nói : Trong khoản thương ước nói thêm mở phố buôn bán và đặt lãnh sự ở Hà Nội. Vua y cho.

Vua bảo quan Cơ mật viện rằng : Dân ngu coi thường pháp luật, mỗi xứ phần nhiều có kẻ cường hào xui giục, lúc ngày thường thì ăn hiếp trong làng, cấu kết với kẻ côn đồ trộm cướp, lúc có việc thì làm thủ xướng, vốn không thêm ghét dân ấy, trừ đi cũng không hết, nhưng phải đem kẻ quá lắm mà trừ đi, thì kẻ khác cũng biết răn chừa không thể làm được nữa. Vậy mật tư cho các quan tỉnh Quảng Bình, Hà Tĩnh, Thanh Hóa, Nghệ An nên đem hết đích tên phạm theo giặc cỏ động mê hoặc có tiếng ác, bắt hết kết án trị tội, cho hết hẳn mầm ác, chớ để hại cho dân. Và tư cho Bắc Kỳ theo thế mà làm.

Tỉnh Bình Thuận có bệnh dịch (nhiễm bệnh chết 700 người). Vua bảo rằng : Phàm cầu đảo đều không có hiệu, nhưng cứ yên lặng ngồi nhìn thì không yên tâm, mà không có phép gì cho khỏi được. Chỉ đốc sức các phủ huyện, đi xuống làng ấp gia tâm thăm hỏi, người ốm thì cho thuốc, người đói thì cho cơm, xét khuyên những nhà giàu thương nhau chu cấp cho nhau, không đủ thì cấp gạo kho công, cho chóng được yên nghỉ, rồi tâu lên.

Lĩnh tổng đốc Hà - Ninh là Trần Đình Túc dâng tâu đem sự trạng những người trước đi theo quan nước Pháp để lại sai phái, xin bỏ tội lỗi lại dùng.

Phạm Quang Diệu (nguyên trước ngầm theo đạo làm dịch thừa phái viên nước Pháp cho làm Tham biện tỉnh vụ), Nguyễn Quý Cát (phái viên nước Pháp cho làm Lãnh binh), bọn ấy đều là hào phú, đồ đệ cũng nhiều ; mùa đông năm ngoái Khâm sai Nguyễn Văn Tường tạm thời xử trí, xin hãy để lại đợi để sai phái cho yên lòng phản trắc và bọn ấy đem thủ hạ mộ trước hơn 800 người để phòng sai phái. Nguyên trước cùng với bọn Quang Diệu cùng nhận chức quan của Tây là bọn Lê Văn Tôn (đỗ Tú tài, phái viên nước Pháp cho làm án sát), Nguyễn Tích (Tú tài, phái viên nước Pháp cho làm Bố chính), Đỗ Đình Huyền (phái viên nước Pháp cho làm Phó lãnh binh) nghe thấy, bèn đến xin thú, hết sức làm việc, cũng cho cả. Sau quan tỉnh ấy phái Diệu và Tôn đến Lý Nhân, Thanh Oai đóng để ngăn chặn ; Tích, Cát và Huyền đến Chương Đức đánh dẹp toán giặc, gần đây chi lương sai phái, chưa có công trạng đích xác. Đến nay quan tỉnh ấy nhân bọn ấy kêu, cho là cũng biết cố gắng, tạm cho tiến lên, cũng không ngại gì, tâu xin cho Diệu được bổ thụ Cai đội lĩnh Phó quản cơ ; Tôn cho làm Suất đội, Cai đội ; Cát, Tích, Huyền đều cho làm Đội trưởng, thí sai Chánh đội trưởng, Suất đội, theo quan quân đánh bắt giặc Thổ, đợi có công trạng, sẽ xin thăng thưởng, để tỏ thu dùng cả).

Quan Cơ mật viện làm phiếu nghị định, nên cho tỉnh ấy chiếu hàm thất phẩm cấp lương, theo quan tỉnh phái đi đánh giặc.

Vua bảo rằng, những kẻ gian ngoan trá trở rất đáng ghét, chúng thấy thế không thể làm gì được, cho nên mới thế, há phải chân thành đâu, có công gì mà vội cho thất phẩm, trẫm không phải là câu nệ, nhưng thiên tư che chở cũng không thể chuẩn cho được, nên nghị lại cho thoả đáng đem dùng không mất lễ chính mới được. Viện vì nghị sơ suất xin nhận lỗi, nhưng xin lại cho tỉnh ấy xét kỹ, nếu có tình khác trông ngóng, thì nên phải xử trí ngay, hoặc phải khéo phủ dụ, cho đến quân thứ Tam Tuyên làm việc sai phái, đợi có công trạng thực tâu xin chuẩn cho sau. Vua lại phê bảo rằng : Xử trí kẻ gian xảo, cần phải quả quyết, do dự thì chúng sinh ngờ, hoặc chỉ do quan tỉnh tự vỗ về khéo và làm thế nào cho hết mầm ác mà thôi, cho chức tước thì trẫm quyết không cho. Quan ở viện lại tâu : Cứ như lời ước (trước khoản ước của Hoắc Đạo Sinh có nói : Những người ấy nếu tài nghệ có thể dùng được thì dùng, không thể dùng được thì thôi) thì đuổi bỏ đi cũng được, mà bắt tội thì cũng chưa tiện, trong đó như Tôn và Tích thì có hay không không đáng kể, nên cho về yên nghiệp làm ăn, còn bọn Diệu, Cát, Huyền, vốn gọi là người hào hữu, nay nhất khái bỏ đi, hoặc đến sinh lòng khác, xin lại để ở tỉnh sai phái cho tiện ràng buộc, mới ổn.

Vua lại bảo rằng : Còn ở trong khoảng đáng để sống, đáng giết chết, không khéo xử trí, dễ đến sinh sự, tóm lại là do Văn Tường khi ấy xử vội thêm khó, Túc lại làm gương, không xét hư thực, thì danh vị sao lại lạm thế ; nếu cổ vũ hào kiệt thì sao lại ở lữ bất trung ? Nay tỉnh Bắc Ninh hiện đương đánh giặc, việc nhiều và khẩn cấp, nên cho bọn ấy đều đem thủ hạ đi theo Nguyễn Uy sai phái, đợi có công trạng thực, do Nguyễn Uy xét tâu lục dụng, mới cho. Nguyễn Uy cũng phải khéo kiềm chế vỗ về, xét có tình tiết phản nghịch, tức thì trừ bỏ trước khi việc xảy ra, có lẽ mới là ổn định cả.

Viện tuân theo lục sức cho Đình Túc và Nguyễn Uy biết và làm việc. Sau Đình Huyền mắc bệnh xin về yên nghiệp, Quang Diệu cũng vì can án khác, triệt về để xét còn thì tên khác đều coi đem thủ hạ đến tỉnh Bắc Ninh theo để sai phái. (án Quang Diệu bị can, sau xử phải tội lưu, nhưng tên ấy thác bệnh được lãnh sự Hà Nội là Kê-la-đích bệnh vực, rút cục không phải tống đi).

Giặc biển ở Hải Yên được quan nước Pháp đánh giúp, rút lui dần, gián hoặc còn gọi nhau tụ họp (ở các hạt Kinh Môn, Thủy Đường, Đông Triều), thợ đốc Phạm ý chỉ muốn nhờ giúp ở người. Vua mật dụ khiển trách, nhưng chuẩn cho phải hết sức tự làm việc, cho hết trách nhiệm coi một địa phương.

Sắc cho các nha ở Cơ mật viện và Nội các lục súc làm các việc công không được lạo thảo sơ suất như trước.

(Vì gần đây các nha ở viện, các lục súc làm việc gián hoặc phần nhiều lạo thảo sơ suất ; tức như việc viện thần nghĩ cấp tiền chi phí cho tàu Đăng Huy, giao tiền bao nhiêu đã có Chỉ chuẩn giấy tờ rõ ràng để làm bằng cứ, lại lược đem câu sáo đã được nghĩ chuẩn, tự tiện tự cho Nội vụ chi phát, Nội vụ cũng chẳng nhận xem quả đã có phê điểm thế nào hay không tự ý chi cấp, trước đã xuống Dụ quở trách. Nay cho từ nay về sau, lục súc làm các việc công, phải đem có phê, gạch, khuyên, chấm, hoặc Chỉ, Dụ thế nào nhất nhất sao lục hết, không được tự tiện bỏ bớt, trong đó có việc bí mật không tiện sao lục cả, cũng đem việc có chuẩn cho hay không, nhất nhất sao lục rõ, để tiện cho quan có trách nhiệm nhận làm, không được theo câu sáo như trước, chỉ đem 2 chữ nghĩ chuẩn, lờ mờ tự cho làm, nên việc phần nhiều sai lầm, để hại rất lớn. Phàm các người giữ việc, đều phải kính theo điển lệ, thực lực thừa hành ; nếu dám trái lệnh theo ý muốn, vượt phép làm gian, thì nha có liên quan tất phải nghĩ xử nghiêm ngặt).

Sắc cho thuộc viên ở bộ, viện, các đều do đường quan răn, xét. Nếu có khinh suất để tiết lộ sự cơ, lập tức hặc tội đuổi bỏ.

Tỉnh Quảng Yên đất hẻo lánh, của chứa ít, việc tuần phòng đánh dẹp rất khẩn. Quan tỉnh dâng sớ xin cho dân trong hạt quyên tiền 100 quan hãy tạm cấp cho hàm tòng cử phẩm, đợi sau tiếp tục quyên nghĩ định (theo lệ cứ 600 quan thưởng 1 trật). Bộ Hộ tâu nói : Đương lúc đồ dùng việc quân rất cần này, nên cho quan tỉnh ở Bắc Kỳ hiểu thị dân trong hạt ai có thể quyên đủ (600 quan) lĩnh thực hàm cố nhiên là tốt ; nếu sức nhà không đủ, muốn bỏ trước ra nhiều ít lĩnh bằng (quyền cấp tòng cử phẩm bách hộ) hạn cho 6 tháng nộp tiếp đủ số, nếu

hết hạn không nộp đủ, thì cứ 100 quan được miễn dao dịch 4 năm. Như thế thì ở đâu đã không cầu may được, ở quan cũng không có tệ bắt ép. Vua nghe theo.

Sắc cho bộ Lại rằng : Sau khi bốn tỉnh lấy lại được từ phủ, huyện cho đến bọn bát cử phẩm, duy tỉnh Hà Nội đã từng nghị xử, còn các tỉnh khác cũng phải tư giục, để kết nghị được sớm. Lại lần này tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh, Quảng Yên ((1) Quảng Yên, chữ ấy có lẽ in nhầm, vì giáp giới sao được với Hà Nội, Ninh Bình.1) giáp giới với Hà Nội, Ninh Bình, lại biết hết lòng giữ bờ cõi được đến không lo ngại gì, đã chuẩn cho thăng thụ. Duy có quan tỉnh Hưng Yên đương lúc ấy thuyền nước Pháp thường thường đi lại, xử trí được khéo, cũng là đáng khen. Vậy Bộ chính lĩnh Tuần phủ Nguyễn Đức Đạt chuẩn cho thăng thụ Tuần phủ ; án sát Tôn Thất Phiên lấy khó nhọc đền lỗi, miễn cho tội trước. Ngoài ra, các quan to có nên chọn thưởng, giao cho bộ Lại, bộ Binh nghĩ tâu, đợi cho thăng thưởng, để khuyến khích. (Phiên trước can án lại dịch coi kho những lạm, không biết xét sửa, xử tội trọng đồ tội bậc).

Điều ước thông thương (cộng 29 điều) đã làm xong. (Ước rằng : Nay vua nước Đại Nam và vua nước Pháp nhân muốn giữ vững lời thề 2 nước kết giao với nhau và muốn cho tiện lợi dễ dàng về việc thông thương để rộng đường giàu thịnh 2 nước, nên vua nước Đại Nam đặc cách phái Hình bộ Thượng thư, Kỳ Vĩ bá, Chánh sứ Nguyễn Văn Tường, Lại bộ Thị lang Phó sứ Nguyễn Tăng Doãn đều sung chức Giảng định thương ước Toàn quyền đại thần. Vua nước Pháp đặc cách phái Khâm sai Tổng thống Nam Kỳ thủy, lục quân dân kiêm thống Đại Thanh, Nhật Bản lưỡng quốc ngoại dương chư binh thuyền Đại nguyên soái Kha-răng-du Ly-pha-lang-sa Ê-mi-ly, khâm thương đại hạng thưởng công kim bội tinh khâm sung Giảng định thương ước Toàn quyền đại thần. Hai bên đã đem sắc chiếu được làm toàn quyền công đồng so sánh tra xét, đều được thỏa đáng. Liền đem bàn lập điều khoản kê khai ở sau :

- Khoản 1 : Chiếu theo khoản thứ 11 ở tờ hòa ước mới năm nay (ngày 27 tháng 1 Nam, ngày 15 tháng 7 Tây), đã phân biệt nghị định.

Vua nước Đại Nam chuẩn cho mở cửa biển Ninh Hải, tỉnh Hải Dương ngược lên sông Nhĩ Hà suốt đến địa giới tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh và phố Hà Nội cùng cửa biển Thi Nại, tỉnh Bình Định, cho thuyền buôn các nước ngoài, không cứ nước nào hiệu cờ sắc gì, đều được đi lại mua bán ở các cửa biển ấy.

- Khoản 2 : Phàm các cửa biển đã chuẩn cho khai thương ở trong điều ước nên chiếu theo lệ hàng hóa được chở ra chở vào, trị giá cứ 100 phần thì lấy ra 5 phần đem nộp thuế quan ; khi đã nộp thuế xong, thì các hàng hóa đều được thông thương mua bán, thông dong tự tiện. Duy muối trắng nên chiếu giá cứ 100 phần lấy ra 10 phần, để nộp thuế. Còn súng ống, khí giới, thuốc đạn tất cả các loại về quân khí, đều không cho mua bán, không được vận chở ra vào. Lại mua bán thuốc phiện nên chiếu theo lệ riêng của nước Đại Nam đã định. Còn như gạo, người buôn thường được tùy tiện chở vào cửa biển và vào phố, về thuế chỉ chiếu 100 phần phải nộp 5 phần, nếu tải ra khỏi cửa biển thì phải có giấy tờ rõ ràng của triều đình nước Đại Nam tạm chuẩn cho và tư cho quan Khâm sứ nước Pháp ở Kinh biết, mới được tải ra ; và thuế gạo tải ra phải chiếu 100 phần thu lấy 10 phần. Lại như vận chở tơ sống và gỗ thiết thường được vào cửa biển ; nếu ra khỏi cửa biển tất phải các xã thôn sở tại nhận nộp thuế thổ sản xong và phải đợi triều đình nước Đại Nam đặt mua các hạng ấy đủ dùng, việc xong, mới được chở ra, còn thuế lệ chiếu theo các hàng hóa nhận nộp 5/100. Hai hạng ấy đến khi ấy nước Đại Nam cho chở ra hoặc không cho chở ra, đều nên trước khi ấy 1 tháng tư cho quan Khâm sứ nước Pháp ở Kinh biết. Trong đó các hạng cấm, trừ các thứ khí giới, thuốc đạn, súng ống, đồ dùng về việc quân không được triều đình nước Đại Nam cho chở thì không được chở không kể, ngoài ra những hàng hóa khác có lệ cấm đều cho tải từ nước ngoài đi qua suốt đến Vân Nam và chở từ Vân Nam đi qua ra biển thì không cùng can thiệp. Duy triều đình nước Đại Nam tùy tiện được nghị định quy luật điều lệ để ngăn ngừa hoặc có kẻ đem hạng cấp ấy giả mạo đem lên bộ trà trộn vào trong địa hạt nước mình. Phàm các hàng hóa được tải đi qua, hoặc từ biển vào tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh, hoặc từ tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh mà ra biển, thì mỗi khi tải đến địa hạt nước Đại Nam, chiếu nộp thuế quan 1 lần thôi. Phàm các hàng hóa vào cửa biển đã theo lệ chiếu nộp thuế quan, mà hoặc có từ tỉnh này đến tỉnh khác, từ phố này đến phố khác, chuyển đi mua bán với nhau, đều không được định thêm thứ thuế lệ nào khác.

Lại muốn cho 2 nước khỏi sinh dị nghị, cho nên lần này phải nghị nhất định ; phàm thuyền buôn nước Đại Thanh chở hàng hóa vào ra về hạng cấm cùng thuế quan, phải chiếu theo hàng hóa được tải ra vào của các hiệu thuyền nước Tây và Tân thế giới (tức 2 tờ ước gọi là cờ các nước ngoài) theo nộp như nhau, duy thuế phải nộp của các thuyền buôn nước Đại Thanh và nước Đại Nam là bao nhiêu, đều thuộc về quan ty Thuế quan nước Đại Nam thu

riêng cất riêng, nếu muốn chi tiêu việc gì, chỉ quan nước Đại Nam tính liệu riêng mà thôi, còn như hàng cấm thì thuyền buôn nước Đại Nam cũng giống như các nước.

- Khoản 3 : Phàm thuyền buôn ra vào cửa biển 2 lần đều có chở hàng hóa thì phải cứ trọng tải mỗi tôn nộp tiền thuế đền chỉ đường, và thuế bỏ neo là 3 đồng cân bạc, nếu có thuyền nào lúc vào không có hàng hóa, mà lúc ra chở hàng hóa, hoặc lúc vào có hàng hóa mà lúc ra không có hàng hóa, phải cứ trọng tải mỗi tôn nộp bạc thuế 1 đồng cân 5 phân, nếu ra vào 2 lần đều không chở hàng hóa thì miễn cho tiền thuế. Lại như súc thuyền chở được 20 phần mà hàng tải trong thuyền chưa tới 1 phần, giá trị mỗi tôn lại không tới 5 quan tiền thì cũng coi như thuyền ra vào đều không chở hàng hóa, miễn tiền thuế tất cả.

- Khoản 4 : Phàm hàng hóa từ Gia Định chở đến các cửa biển nước Đại Nam hiện cho mở mang buôn bán, hoặc muốn đi thẳng sông Nhị Hà chở đến địa giới Vân Nam, lại từ địa giới tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh ; hoặc từ các cửa biển nước Đại Nam hiện cho mở mang buôn bán mà chở đến Gia Định ; về hàng hóa nên chiếu theo cùng với thuế lệ đã định về hàng hóa từ xứ khác chở đến cửa biển mở mang buôn bán ở nước Đại Nam hoặc lên thẳng Vân Nam và từ Vân Nam hoặc từ cửa biển mở mang buôn bán ở nước Đại Nam chở đến xứ khác chước thu nửa phần mà thôi. Lại muốn lấp hẳn lệ dối trá mà phải thực có bằng cứ, cho nên phàm thuyền nào hàng hóa từ Gia Định chở đi, phải có quan tẩn thủ nước Pháp và quan lãnh sự nước Đại Nam ở Gia Định cấp giấy ký tên đóng ấn làm bằng, mới được chước giảm. Thuyền nào từ địa giới Vân Nam hoặc từ các cửa biển hiện cho khai thương ở nước Đại Nam mà chở đến Gia Định thì ty thuế quan có thể tùy tiện bắt mượn người bảo lãnh số thuế nửa phần đã nói ở trên ; nếu không có người bảo lãnh hoặc có bảo lãnh mà không đủ làm bằng, cũng có thể bắt phải gửi nộp cả số thuế nửa phần được chước giảm ấy, đợi có bằng cứ đích thực, sẽ trả lại sau.

- Khoản 5 : Hai tỉnh Bình Thuận và Biên Hòa do đường bộ đi lại buôn bán thì từ trước đến nay hạng thuế nào có thu hay không, nay nên vẫn như cũ, không nên thêm bớt thay đổi ; đợi sau khi thương ước cùng giao cho nhau, hạn trong 1 năm sẽ nghĩ định điều riêng về buôn bán đường bộ, phụ theo điều ước ấy. Tuy vậy có người ở địa hạt nước Đại Nam mua ngựa đem đến tỉnh Biên Hòa để bán thì tất phải chiếu theo thuế lệ hiện hành, không nên gia nặng thêm.

- Khoản 6 : Muốn được chiếu lệ đánh thu thuế quan và khởi để khách buôn các nước ngoài trở ngại với quan nước Đại Nam, cho nên triều đình nước Pháp giúp triều đình nước Đại Nam lựa chọn viên quan nước Pháp, nhưng phải theo quan bộ Hộ nước Đại Nam chỉ bảo đủ để theo giúp việc thuế quan. Triều đình nước Pháp cũng giúp triều đình nước Đại Nam tìm cách tuần phòng ngoài biển, cốt được nghiêm mật để giữ cho dân buôn. Phàm trước khi chưa bồi xong số bạc bồi phí tổn còn thiếu của nước Y Pha Nho, thì không được thuê người nước Tây nào khác không phải là người nước Pháp mà quan khâm sứ hoặc quan lãnh sự có ý không bằng lòng cho làm việc thuế quan ; đợi khi nào bồi xong số bạc thiếu của nước Y Pha Nho và quan nước Đại Nam đã am hiểu việc đánh thuế, thu thuế không phải phiền cậy người nước Pháp làm giúp, thì đến khi ấy 2 nước sẽ hội nghị nên làm thế nào, tùy tiện thay đổi.

- Khoản 7 : Phàm ty thuế quan ở các cửa biển đã cho mở ra cho người các nước ngoài thông thương, đều thuộc quan nước Đại Nam 1 viên đóng ở cửa Ninh Hải để trông coi, lại có 1 viên người nước Pháp giúp nước Đại Nam giữ việc thuế quan của người buôn Tây cũng cùng đóng ở cửa biển ấy, phàm luật lệ thuế buôn ở các đồn thuế quan ấy, do 2 viên ấy cộng đồng làm cho thỏa đáng. Các người Tây theo làm việc ở các đồn thuế quan đều do quan nước Pháp ấy cai quản cả. Viên ấy cũng có thể thời thường gửi thư cho quan lãnh sự và quan khâm sứ nước Pháp để bày tỏ các việc thuế quan và thông thương, còn 2 viên quản lý và thống nhiếp ấy, đến khi việc thu thuế nếu có khoản nào phải trình quan bộ Hộ nước Đại Nam xét bảo, thì đều phải cùng ký tên tư đi. Trong đó nếu có khoản nào 2 viên ấy ý kiến không hợp nhau thì đều cứ đem ý kiến của mình tư cho quan bộ Hộ xét xử.

- Khoản 8 : Phàm người nước Pháp theo giúp nước Đại Nam, nên được phẩm trật lương bổng và cùng với quan nước Đại Nam đi lại lễ tết nên ở thứ bậc nào, sẽ đợi 2 nước hội đồng bàn định.

- Khoản 9 : Phàm sổ sách biên thu thuế lệ nên đều làm riêng 2 bản : 1 bản để ở ty Thuế quan người buôn nước Tây, 1 bản để ở ty Thương trường chiếu thu các thuế quan do triều đình nước Đại Nam đã định. Về đơn nộp thuế cùng giấy biên hoặc chi tiền bạc ở kho ấy ra đem để ở kho khác, cũng phải có chữ của quan nước Đại Nam và quan nước Pháp ký tên đóng ấn, cứ đến cuối tháng đều đem sổ thuế hội đồng đối chiếu.

- Khoản 10 : Phàm chi phí trong 1 năm phải lấy ở tiền thuế đèn chỉ đường và bỏ neo để chi nếu hạng ấy chi không đủ, lại cho lấy ở các thuế quan, nhưng không được chi quá nửa phần.

Về việc nên chi : 1. Cấp phát lương bổng cho người Tây theo giúp việc thuế quan ở nước Đại Nam cùng quan viên nước Đại Nam và ngoài ra quan viên nước khác dự làm việc thuế không phải ở phương Tây ; 2. Dựng làm các sở nha môn, sảnh, thự ở ty Thuế quan ; 3. Tu bổ thuyền, cắm đèn, cột đèn ; 4. Đào sông, đo nước cùng tất cả các khoản chi phí mà có ích cho việc buôn bán.

- Khoản 11 : Phàm thuế lệ đã định ở điều ước thông thương này, phải theo giữ kể từ sau khi giao cho nhau, hạn đủ 10 năm, trong hạn ấy nếu có khoản nào nên sửa đổi, thì kể từ ngày trong 2 nước có 1 nước xướng nghị trở về sau, đủ 1 năm, được 2 nước hội đồng bàn định, mới được thay đổi.

- Khoản 12 : Phàm người buôn các nước cùng với các quan viên ty thuế quan có vì sự lệ thuế quan mà không bằng lòng, sinh ra kiện tụng, thì do quan sở tại nước Đại Nam cùng với quan lãnh sự nước Pháp hội đồng xét xử.

- Khoản 13 : Phàm các thuyền của nước Pháp và nước khác đến cửa biển nước Đại Nam hiện chuẩn cho khai thương, đều cho thuê người dẫn thủy dẫn đường vào cửa biển, khi nào thuyền ấy tuân theo nộp thuế lệ xong mà muốn ra khỏi cửa biển, cũng được thuê người dẫn thủy dẫn ra, đều không ngăn trở để chậm. Người nào muốn làm nghề dẫn thủy phải có 3 người chủ thuyền buôn biên giấy nhận thực, người ấy thực là có thể làm được thì quan lãnh sự nước Pháp và quan tân thủ nước Đại Nam cấp bằng cho làm dẫn thủy. Về giá thuê dẫn thủy, phải do quan tân thủ và quan lãnh sự hoặc phó lãnh sự chiếu theo cửa biển xa hay gần, hiểm trở hay dễ dàng liệu định.

- Khoản 14 : Hễ người dẫn thủy dẫn thuyền nước ngoài vào cửa biển xong, quan ở ty Thuế quan phái ngay 1 - 2 người coi giữ, để thuyền ấy khỏi phạm trái điều lệ thuế buôn, các người coi giữ ấy được tùy tiện hoặc ở thuyền mình, hoặc ở thuyền buôn ấy, còn như lương bổng tiền bạc ăn hằng ngày, và tiêu dùng sẽ do ty Thuế quan chi cấp, không được đến chủ thuyền

và chủ có hàng hóa ấy đòi tính tiền phí tổn, nếu trái lệnh thì chiếu tính tang đòi lấy ấy nhiều hay ít trị tội, rồi đòi lại tiền tang đưa trả sự chủ.

- Khoản 15 : Phàm thuyền buôn các nước ngoài đến cửa biển hiện chuẩn cho thông thương, hạn 1 ngày đêm, trừ ra thuyền nào thực có duyên có trở ngại, chủ thuyền, chủ có hàng hóa ấy hoặc người thay mặt phải đem ngay bài thuyền, hóa đơn, tên người đưa trình quan lãnh sự nước Pháp ; lại hạn 1 ngày đêm, quan lãnh sự ấy đem cả tên thuyền, tên người và lệ trọng tải cùng hàng hóa gì, số là bao nhiêu khai rõ kỹ càng, chuyển tư cho quan ty Thuế quan biết, nếu chủ thuyền ấy lười biếng khinh nhờn mà sau khi vào cửa biển đã 2 ngày đêm, chưa chịu tuân theo lệ ấy, thì cứ quá 1 ngày đêm phạt bạc 50 đồng, về tiền phạt chỉ đến 200 đồng là cùng, còn tiền phạt ấy được thu vào kho thuế quan. Quan ở ty Thuế quan đã tiếp được quan lãnh sự tư đến, tức thì cấp phát giấy biên, cho chủ thuyền ấy mở khoang thuyền bốc hàng hoá, nếu chủ thuyền ấy chưa lĩnh được giấy biên mà đã vội mở khung thuyền bốc hàng hoá, thì phải phạt bạc chỉ 500 đồng, và tất cả hàng hoá bốc ra khỏi thuyền đều phải tịch thu vào kho thuế quan.

Lại thuyền buôn vượt biển, như có mang theo súng ống, thuốc đạn để tự vệ, mà đã có biên kê ở trong bài thuyền, thì lúc mới đến đồn cửa biển kê khai đơn hàng cũng đều khai cả một thể. Nếu quan nước Đại Nam cho là súng ống, khí giới, thuốc đạn ấy không tiện để ở thuyền, thì chủ thuyền ấy phải đem súng ống, thuốc đạn ấy lên trên cạn nộp gửi quan tân thủ ở đồn địa đầu và quan lãnh sự nước Pháp, đợi khi nào thuyền ấy hoặc ra khỏi cửa biển, hoặc chuyển về tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh thì trả lại. Như từ cửa biển Hải Ninh mà chuyển đến Vân Nam, khi đi có phải mang theo khí giới để tự vệ, thì do quan quản lý nước Đại Nam và quan lãnh sự nước Pháp hội đồng liệu định. Trái lệ ấy thì súng ống, khí giới, thuốc đạn đều tịch thu vào kho công nước Đại Nam, lại phạt bạc chỉ đến 500 đồng.

Lại nếu có thuyền nào là người nước Tây và nước Tân thế giới chở trộm khí giới, thuốc đạn lên bộ ở trong địa phận nước Đại Nam, nếu khí giới, thuốc đạn ít thì thu lấy nộp vào kho công, lại phạt bạc 500 đồng ; nhiều mà có ngại, thì có thể lại bắt giam, thuyền ấy bị tịch ký, và tịch ký cả hàng hoá ở thuyền hoặc tịch ký mấy phần, tới khi ấy sẽ tùy nhẹ nặng nghĩ định, còn như tịch ký án ấy thì 2 nước xét xử.

- Khoản 16 : Phàm chủ thuyền và người buôn các nước ngoài cho được tuỳ ý thuê mượn thuyền vận tải, thuyền nhỏ để chở người đi và hàng hoá, còn giá thuê thuyền đó là bao nhiêu, cho 2 bên đối giá vừa phải với nhau, quan nước Đại Nam không phải trông nom giúp. Nếu thuyền dò áy hoặc có lừa dối chở của cải của người buôn chạy đi mất, thì quan nước Đại Nam cũng không có lý phải bảo hiểm và bồi thường. Các thuyền dò áy không phải hạn số là mấy chiếc, cũng không nên cho người giữ lấy, và không cho người phu khuân vác nắm cả bấc hàng lên, đưa hàng xuống.

- Khoản 17 : Phàm người buôn các nước ngoài, mỗi lần bốc hàng đem hàng xuống, phải kê khai đơn hàng trước cho minh bạch, để trình quan lãnh sự, quan lãnh sự áy tức thì chuyển tường quan ở ty Thuế quan cấp giấy chuẩn cho bốc hàng lên đem hàng xuống, nhưng tra xét các hàng hoá đã khai áy cho thỏa đáng, để cho đôi bên đều không phải thiệt.

Hễ khi đến xem xét hàng hoá định thuế, người buôn áy nếu không muốn tự phải cùng xét, phải ủy người am hiểu làm thay, thì cũng cho tùy tiện. Nếu đương lúc xét hàng hoá định thuế, mà người buôn áy không theo lệ cùng xét, thì sau dù có kêu ca lẽ gì cũng không được chấp nhận. Nếu hoặc người buôn cùng với quan ở ty Thuế quan định giá hàng hoá có không hợp, thì 2 bên đều nên chiêu tập người buôn mỗi bên 2 - 3 người, đến đấy đối chiếu cùng so sánh giá, trong đó có người nào trị giá cao, thì phải theo giá áy mà đánh thuế. Phàm nộp thuế quan thì lấy hàng hoá trần làm đích, nếu có gói bọc, thì phải bỏ đi. Nếu người buôn cùng ty Thuế quan so sánh định bì gói của hàng hoá không hợp, thì 2 bên đều đem 1 - 2 hòm, thùng, bao hàng hoá áy có cả bì đem cân qua, xem nguyên nặng là bao nhiêu ? Lại bỏ bì ra cân xem nặng là mấy cân, rồi sau đem các thứ nặng nhẹ không đều nhau tính suốt chia đều làm chuẩn đích ; cái khác theo lệ áy mà suy ra. Nếu đương lúc kiểm tra hàng hoá mà có sự gì ngăn trở không thể phân giải được thì người buôn áy nên lập tức xin quan lãnh sự liệu định. Quan lãnh sự áy cũng tự cho quan ở ty Thuế quan biết trong đó hết sức điều đình làm cho phải, cốt cho 2 bên cùng bằng lòng ; duy người buôn áy như có kêu ca gì, không ở trong hạn 1 ngày đêm, nếu quá hạn, hết thấy không được chấp nhận đơn. Lại đương lúc hai bên không hợp nhau, chưa được xét định, thì quan ở ty Thuế quan chớ đem hàng hoá áy biên vào trong sổ, đợi 2 bên xét rõ thỏa đáng, mới được ghi chép vào sổ. Lại như hàng hoá có bị duyên có gì mà thiếu hụt, thì lập tức phải khám xét lại ; về thuế lệ cũng chiếu số thiếu hụt là bao nhiêu

lượng giảm, hoặc nên chiếu theo như trên chiếu tập các người buôn đã am hiểu đối chiếu xét xem cũng được.

- Khoản 18 : Phàm các thuyền buôn đã vào cửa biển hiện chuẩn cho khai thương, mà chưa lĩnh giấy cấp cho bốc dỡ hàng như khoản trên đã nói, thì hạn cho 2 ngày đêm có thể ra khỏi cửa biển đi đến cửa biển khác, thì thuế quan, thuế hàng hoá, cửa biển ấy không phải đòi thu, đợi đến cửa biển khác bán hàng hóa sẽ phải chiếu lệ nộp thuế.

- Khoản 19 : Phàm chủ thuyền hay người buôn, điều lệ dỡ hàng nộp đủ thuế, đều chiếu theo hàng hoá đã dỡ ấy đã được xét, lần lượt nộp thuế bốc hàng xuống thuyền để xuất khẩu, cũng chiếu theo lệ ấy mà làm. Các thuế thuyền, thuế hàng hoá đã nộp đủ xong rồi thì quan ở ty Thuế quan phải cấp ngay cho giấy biên nhận đã thu cả để trình quan lãnh sự xét rõ, đem ngay bài thuyền và các giấy biên đã nộp trước giao trả, chuẩn cho ra khỏi cửa biển. Tuy vậy, nếu chủ thuyền ấy cùng ty Thuế quan còn hợp ý, mà muốn cho việc buôn bán được tiện lợi dễ dàng, thì cũng được chiếu theo bài thuyền và hóa đơn mà đánh thuế, thu thuế, không phải đợi dỡ bốc hàng để khám xét.

- Khoản 20 : Phàm thuyền buôn tiến đến cửa biển đã quá hạn 2 ngày đêm như khoản 18 đã định, và trước khi chưa bốc dỡ hàng hóa, phải đem ngay tiền thuế đền chi đường và bỏ neo nộp đủ, theo như khoản thứ 3 đã định ; không được lại sinh có khác yêu sách tính tiền phí tổn. Lúc nộp tiền thuế, quan ở ty Thuế quan cấp phát ngay giấy chấp chiếu, khai rõ thuế thuyền đã từng nộp xong. Nếu thuyền ấy tùy tiện chở đến cửa biển khác, đem ngay giấy chấp chiếu ấy đưa trình quan ở ty Thuế quan sở tại tra xét quả thực, thì miễn nộp thuế thuyền lần nữa.

Lại phàm thuyền buôn các nước ngoài đến buôn ở cửa biển nước Đại Nam hiện chuẩn cho khai thương mỗi 1 lần từ nước ngoài tiến đến nước Đại Nam, chỉ nộp thuế thuyền 1 lần mà thôi.

- Khoản 21 : Phàm thuyền buôn các nước ngoài đã tiến vào cửa biển hiện chuẩn cho khai thương, nếu đem hàng hóa bốc lên ít nhiều ở cửa biển ấy, thì chiếu số hàng hóa đã bốc ấy nộp thuế. Về hàng hóa còn lại tùy ý mang đến cửa biển khác bốc lên để bán, thì phải đợi khi

đến cửa biển khác sẽ nộp. Nếu có thuyền nào ở cửa biển đã đem thuế hàng hóa nộp đủ xong việc, muốn đem hàng hóa ấy chuyển đến cửa biển khác để bán, thì báo rõ với quan lãnh sự, tư cho quan ở ty Thuế quan biết, xét rõ hàng hóa ấy quả là nguyên phong không động đến, thì phải cấp cho bài chỉ giữ làm bằng, chưa rõ hàng hóa ấy đã từng nộp đủ thuế ở cửa biển nào, để cho người buôn ấy đến cửa biển khác chỉ đem bài chỉ ấy trình quan lãnh sự chuyển đưa cho quan ở ty Thuế quan sở tại tra xét, miễn thuế cho, liền cất ngay bài chỉ bốc dỡ hàng hóa, tất cả tính tiền phí tổn đều không. Duy lúc quan ở ty Thuế quan xem xét, hàng hóa ấy, thấy đích thực có tình lệ lậu thuế hàng hóa và gian dối, tức thì tịch thu hết hàng hóa ấy vào kho thuế quan.

- Khoản 22 : Phạm hàng hóa trong thuyền người buôn, trừ được có giấy tờ cấp riêng và gặp có việc cần phải chuyển vận không kể, ngoài ra không được tự tiện chuyển vận đến thuyền khác, chỗ khác, gặp có việc không chuyển vận không được, người buôn ấy phải báo rõ với quan lãnh sự cấp cho giấy chấp chiếu, đệ trình quan ở ty Thuế quan xét và chuẩn cho, nhưng phải sai nha thuộc đến nơi khám xét nếu không phải vì nguy hiểm và chưa lĩnh giấy tờ mà tự tiện chuyển vận, thì những hàng hóa đã chuyển vận ấy đều đem tịch thu vào kho thuế quan.

- Khoản 23 : Phạm các nha thự thuế quan ở các cửa biển thông thương đều lĩnh các thứ cân, quả cân, trượng, thước của bộ Hộ nước Đại Nam ban cấp cho mỗi thứ một bộ, và phải sẽ lĩnh 1 bộ đưa đến để ở dinh quan lãnh sự ; các cân, thước nặng nhẹ, dài ngắn, chiều theo giống như của nước Đại Nam vẫn dùng không khác, mỗi cái đều có khắc ghi dấu tích của bộ để làm chuẩn đích. Phạm cân đo hàng hóa ở thuyền cùng thuế quan và số bạc chi cấp, đều theo cân và quả cân ấy giao dịch với nhau, nếu 2 bên có tranh dành dài, ngắn, nặng, nhẹ không nhất định, thì lấy cân, thước ấy làm nhất định.

- Khoản 24 : Phạm các chủ thuyền và người buôn ra vào các cửa biển thông thương, người nào dám chở trộm hàng hóa gì ra vào cửa biển, thì không kể chở nhiều hay ít, hàng hóa gì, giá bao nhiêu, cùng vật cấm đã chở mà trá mạo đem lên bờ, đều phải do quan địa phương sở tại tra bắt, tịch thu vào Nhà nước. Triều đình nước Đại Nam lại có thể sức bắt thuyền buôn gian ấy tính xong số thuế và phải lập tức ra khỏi cửa biển, sau này không được lại đến buôn bán ở các cửa biển thông thương của nước Đại Nam nữa.

Lại nếu có thuyền buôn nước này mà dám giả mạo dùng cờ hiệu của nước khác, thì do quan nước Pháp tùy việc tìm cách ngăn cấm trừng trị, để ngăn thói điêu. Lại phạm tiền phạt cùng hàng hóa tịch thu đem bán được tiền là bao nhiêu, đều thu vào kho thuế quan.

- Khoản 25 : Vua nước Pháp được tùy tiện phá tàu binh đậu ở cửa biển hiện chuẩn cho thông thương ở nước Đại Nam để đàn áp thủy thủ các thuyền buôn, và giúp uy quyền cho quan lãnh sự. Lại sẽ định điều luật hạn chế để khỏi do tàu binh ấy đậu ở sông và cửa biển mà gây ra sự trở ngại. Phạm tàu binh đều miễn nộp các hạng thuế quan và tiền lương.

- Khoản 26 : Phạm tàu binh nước Pháp đi lại tuần phòng hộ vệ thuyền buôn, hễ đến cửa biển nào ở nước Đại Nam, đều lấy tình hữu nghị tiếp đãi, các tàu binh ấy được nhờ mua các vật ăn dùng, nếu có hư hỏng cũng được mua vật liệu tu bổ đều không trở ngại. Tàu buôn các nước ngoài nếu có hư hỏng và các việc nhân nạn bão nguy cấp, cần phải tiến đến cửa biển để lánh, thì không cứ cửa biển nào, cũng chiếu lệ ấy trông coi đối đãi. Nhưng tàu ấy cũng phải đậu tạm, đợi yên lặng thì phải đi ngay, không được ở lâu bốc dỡ hàng hóa buôn bán. Nếu các hạng tàu ấy không may đắm vỡ ở gần bờ biển nước Đại Nam, quan địa phương sở tại khi nghe tin báo, phải cứu vớt ngay và liệu biện giúp các việc cần dùng. Lại tìm cách cứu giúp vật liệu, hàng hóa ở thuyền ấy ; rồi tư ngay cho quan lãnh sự ở gần đấy biết hội đồng với quan địa phương tìm cách cho các người chân sào ở thuyền buôn ấy về nước, và đem trả các thứ ván gỗ, hóa vật hiện vớt được, như được hạng nào bao nhiêu giao trả cho chủ cũ. Còn như cửa biển Thuận An, là nơi gần đường sông ở Kinh đô nước Đại Nam, các hạng tàu binh tàu buôn ấy không được chạy đến đậu lại. Nếu tàu binh nước Pháp có được phái đến việc công gì với triều đình nước Đại Nam hoặc với quan khâm sứ nước ấy, mà xin vào cửa biển ấy, đến khi ấy phải có nước Đại Nam chuẩn cho vào cửa biển mới được chạy vào.

- Khoản 27 : Phạm thuyền buôn nước Đại Nam nếu buôn bán ở nước Pháp hoặc thuộc địa nước ấy như các cửa biển ở 6 tỉnh Nam Kỳ, cũng chỉ chiếu theo như thuyền buôn của nước mà nước Pháp đối đãi rất hậu, nộp các hạng thuế quan.

- Khoản 28 : Triều đình nước Pháp lại xin theo khoản thứ 2 trong tờ hòa ước ngày 15 tháng 3 Tây năm nay đã nói, phải hết sức đánh giết giặc thủy bộ làm ngăn trở đường buôn bán, mà ở

các cửa biển, các phố gần đây hiện chuẩn cho thông thương càng phải hết sức để cho người buôn được thông hành buôn bán.

- Khoản 29 : Thương ước này cũng nên phụ với hòa ước mới năm nay (ngày 27 tháng giêng Nam, 15 tháng 3 Tây) cùng chiếu theo một thể mà làm, hễ việc giao cho nhau xong, hai nước phải nên theo giữ, nếu thương ước ấy có thể làm xong kịp, cũng không được quá ngày 15 tháng 3 Tây năm sau, nên khâm sai toàn quyền đại thần hai nước đều phải ký tên đóng dấu làm bằng cứ.

Thương ước trên này viết bằng chữ Tây và chữ Nam mỗi thứ 2 bản đối chiếu chữ Tây phù hợp với những điều đã thỏa định ở phủ nguyên soái thành Gia Định. Niên hiệu ngày 20 tháng 7 năm Tự Đức thứ 27, tức lịch Tây ngày 31 tháng 8 năm 1874.

Lại tặc nghị : Toàn quyền đại thần hai nước định thêm 1 khoản, để khỏi sau này một hai câu trong thương ước, hòa ước có nghĩa ngờ, khoản ấy cũng phụ theo với thương ước theo giữ như nhau.

Và xét phố Hà Nội đã cho người Tây các nước ngoài đến buôn, thì phải đặt 1 quan lãnh sự và lính đi theo. Và người buôn nước Tây làm nhà chứa hàng hóa, ở buôn bán, và một sở thuế quan theo như cửa biển Thi Nai và Ninh Hải, nếu sau lại xét ty Thuế quan cửa Ninh Hải đủ để đánh thuế, thu thuế, thì ty Thuế quan ở Hà Nội được bỏ bớt ngay, nhưng quan lãnh sự cùng lính đi theo và người buôn nước Tây vẫn ở lại Hà Nội buôn bán. Nơi mà nước Đại Nam đã cho các quan lãnh sự nước Pháp và lính đi theo ở, mỗi nơi đất rộng theo thước Nam là 5 mẫu, thành thước Tây ước 2 mẫu rưỡi, đất ấy không phải trả tiền. Nếu người buôn nước Tây có mua đất làm nhà, thì phải chiếu giá trả tiền, mà quan nước Đại Nam cùng quan lãnh sự nước Pháp ở đấy hội đồng định giá, cốt được vừa phải.

Lại người buôn nước Tây làm nhà, tất phải rất gần nha thự quan lãnh sự ; không được xâm phạm đến chùa, miếu, phần mộ. Trong đó nếu có nhà của người mà chủ nhà tình nguyện bán đi, thì người Tây mới được chiếu giá nộp trả, cần phải xứng đáng. Phạm đất người buôn Tây đã ở, phải nộp thuế lệ bao nhiêu, đều theo lệ định hiện nay theo thể mà nộp thôi, không có thuế khác ở ngoài lệ. Còn như lãnh sự và lính đi theo đóng ở Ninh Hải, nay hãy ở lại đồn

Ninh Hải, để tiện tuần phòng kiểm xét, đợi khi nào việc buôn yên ổn, quan lãnh sự và lính đi theo ấy lại dời đến ở chỗ đất 5 mẫu của nước Đại Nam đã cho, còn đồn Ninh Hải giao lại cho quan nước Đại Nam coi đóng. Niên hiệu biên ngày 20 tháng 7 năm Tự Đức thứ 27, tức lịch Tây là ngày 31 tháng 8 năm 1874.

Lại tặc nghị : Hình bộ Thượng thư Kỳ Vĩ bá, sung Chánh sứ Toàn quyền đại thần của nước Đại Nam là Nguyễn Văn Tường, Tổng thống Nam Kỳ thủy, lục quân dân kiêm thống Đại Thanh, Nhật Bản lưỡng quốc ngoại dương chư binh thuyền Đại nguyên soái của nước Đại Pháp Kha-răng được thưởng đại hạng thưởng công kim bội tinh sung Toàn quyền đại thần ; hội đồng nghị định, đem các lời nói ở khoản thứ 2 trong thương ước năm nay (ngày 20 tháng 7 Nam, ngày 31 tháng 8 Tây) nói : Từ chữ "nhất định phàm thuyền buôn nước Đại Thanh chở hàng hóa ra vào, về hàng cấm cùng thuế quan phải chiếu theo hàng hóa được tải ra vào của các hiệu thuyền nước Tây và Tân thế giới (tức 2 tờ ước gọi là cờ các nước ngoài) theo nộp như nhau, duy thuế phải nộp của các thuyền buôn nước Đại Thanh và nước Đại Nam là bao nhiêu, đều thuộc về quan ở ty Thuế quan nước Đại Nam thu riêng cất riêng ; nếu muốn chi tiêu việc gì, chỉ quan nước Đại Nam tính liệu riêng mà thôi, còn như hàng cấm thì thuyền buôn của nước Đại Nam cũng giống như các nước".

Nay nên nghĩ lại rằng : Phàm thuyền buôn của nước Đại Thanh cùng thuyền buôn của nước Đại Nam chở hàng hóa từ nước ngoài vào các cửa biển nước Đại Nam hiện chuẩn cho khai thương, hoặc từ các cửa biển nước Đại Nam hiện chuẩn cho khai thương ra các nước ngoài, thì lệ cấm và thuế quan cũng giống như các thuyền buôn hiệu cờ nước Tây và Tân thế giới chở hàng hóa ra vào, còn thuế lệ cũng thuộc viên quan ở ty Thuế quan thu cất cùng các nước giống nhau không khác. Ngoài ra theo như khoản cũ. Điều ấy đợi đến khi thương ước đã định ngày 31 tháng 8 Tây năm nay cũng giao cho nhau thì viết thêm đính vào làm một với thương ước ấy. Niên hiệu biên ngày 15 tháng 10 năm Tự Đức thứ 27 ta, tức lịch Tây ngày 23 tháng 11 năm 1874.

Giáng Tổng thống quân thứ Nghệ An là Hồ Oai làm Chương vệ, vẫn lĩnh Tiền quân (vâng phái không được việc).

Tuần phủ tỉnh Quảng Yên Hồ Trọng Đĩnh xin lại đặt các đồn Đoan Lễ, Đồng Bình, Liên Xá để phòng giặc biển. Vua nghe theo. (Hạt ấy nhiều ngả đường sông, giặc biển dễ ẩn nấp, từ trước nguyên đặt đồn 16 sở, gần đây vì đồn nhiều, quân lính ít ; triệt bỏ các đồn ấy, để thuyền giặc nhân lúc sơ hở kéo đến quấy nhiễu, cho nên xin lại đặt).

Vua bảo bộ Hình rằng : Bọn giặc ở Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình chính yếu phạm (Tồn, Mai, Cán, Khanh, Thủ) đều phải tịch thu gia sản, thân thuộc phải tội lây ; thứ yếu phạm (như đầu mục có tiếng) đều phải tịch thu gia sản, đều bắt phải nã bắt cho được, chiếu luật trị tội ngay, những kẻ ở trong bọn giặc đã đưa nộp giáo mác, về với dân làm lính thì thôi, để cho khoan hồng và nghiêm ngặt được vừa phải, phạm kẻ làm ác coi đây làm răn, không dám khinh thường phạm pháp nữa.

Bang biện Bắc Ninh, Thái Nguyên là Đặng Huy Trứ chết ở xã Cao Đăng tỉnh Hà Nội, dặn lại rằng tạm chôn ở đất ấy. Quan tỉnh Hà Nội cho là Huy Trứ can việc thiếu tiền công (Trứ trước theo hàm Bó chính sung làm việc ở ty Bình chuẩn can thiếu tiền công hơn 34.000 quan, phải giáng xuống Trước tác sung làm Bang biện, rồi bồi được hơn 33.000 quan) cùng việc làm còn nhiều việc chưa xong, tư cho bộ Lại, bộ Hộ xét rõ, bộ Lại đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Đặng Huy Trứ hơi có học vấn, cũng không phải là lũ vô dụng, nhưng lập tâm hơi thiện, sợ không bỏ ích, vội làm mưu khác, hầu được may mắn, nhưng khôn nổi nói thì cao mà tài lại kém, chưa thấy có hiệu mà đã thấy tổn hại, sợ không mặt mũi nào trông thấy cha anh họ hàng, cho nên tự chết cho chóng, đáng thương đáng giận, hầu làm người có tội trong danh giáo, kẻ sĩ phu quân tử có nên không có cây gộc không ? Chuẩn cho gia ơn cấp cho nhà ấy 100 quan tiền, chuẩn cho tỉnh ấy đưa về chôn (huyện Quảng Điền), chớ nghe lời nói càn quên gốc của hãn khi còn sống. Đợi bộ Hộ xét bắt bồi xong sẽ chuẩn cho khai phục.

Tháng 8, Lại bộ Thị lang Nguyễn Tăng Doãn nguyên sung Giảng định thương ước Phó sứ làm Khâm phái, mang thư của tướng Pháp đến Hải Dương thương thuyết với phái viên nước Pháp là La-đăng (thư của tướng Pháp nói đánh giúp giặc biển), liền phải xét kỹ địa thế tỉnh Hải Dương và ngoài thành Hà Nội chọn chỗ làm nhà để cho quan quân nước Pháp ở.

Tiết mừng Vạn thọ, cho quan quân các quân thứ ăn yến một lần để úy lạo.

Vua ngự điện Văn Minh, triệu các đại thần cho ngồi, ban cho uống nước chè.

Sắc rằng : Nước ta hiện đang nhiều việc, các quan nên bàn tính thế nào, tức như việc binh, khoảng năm Minh Mệnh, ở Kinh mỗi vệ đều đủ 500 tên, sau mỗi vệ 400 tên, nay chỉ còn 200 hay 100 tên không thành đội ngũ ; hỏi ra ngày thường lại chẳng thấy có huấn luyện gì, các tỉnh đạo ở ngoài đều có quân lính, có việc khẩn cấp phái lính Kinh mới được việc, nay của dùng lại thiếu, không biết ngày nào mới trừ tính được, trăm chỉ giữ đại cương mà thôi, các quan phải mưu tính ngay, không nên bỏ qua.

Nguyễn Văn Tường tâu nói : Khâm sứ và lãnh sự cùng đặt ở với nhau (khoản 1 ở ước trước, ta đặt khâm sứ ở Kinh đô nước Pháp, đặt lãnh sự ở Gia Định, nước Pháp cũng có khâm sứ và lãnh sự ở Kinh đô nước ta) là để bàn việc công, thông tình hiếu, nhưng xem các nước Tây phiên đi lại hòa hợp, tiếng nói, chữ viết cùng thông, lại có điện báo để thông tin tức, nếu ta giao thiệp với nước ấy, chỉ dựa vào giấy tờ, một khi phiên dịch sai đi, lại sinh không hợp, thì đặt khâm sứ ở Kinh đô nước Pháp không có ích gì. Nếu đặt sứ ở Gia Định, là ngang hàng với Kinh đô, chưa là thỏa đáng, hoặc chỉ đặt lãnh sự thì phẩm trật danh vọng thấp kém, theo tục nước Tây không được dự bàn việc công, nghị đặt một viên khâm phái kiêm sung lãnh sự ở Gia Định, lại đặt thêm 1 viên phó lãnh sự để giúp ủy làm việc. Thần trước phụng mạng đi sứ, đã từng thương thuyết với tướng ấy ý hợp, nếu được chuẩn cho, xin giao cho đình thần dự chọn và nghĩ làm công việc. Vua theo lời.

Tướng giặc là Trần Quang Cán bị giết. Trước đây Cán cùng với Trần Tấn, bè lũ đã tan, chỉ mang được vài tên thủ hạ trốn vào địa phận hạt Cam Môn, lánh mình cầu sống tạm, sau Tấn bị bệnh chết. (Về sau bắt được con tên phạm ấy là Hướng, bắt phải đem đầu Tấn đến nộp, việc xem ở năm 28), Cán chỉ còn một mình lén trốn ở chùa Na Hương (thuộc huyện Cam Môn), quan quân đuổi bắt, sức cho thổ binh hướng dẫn, bắt được giải tỉnh chém ngay. Những người thám nã đặc lực, đều thường có thứ bạc.

Giặc Hoàng Anh lại đưa thư đến xin hàng, Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem việc tâu lên. Vua bảo rằng : Làm thế nào được yên hẳn mới được, nếu làm cho xong việc để ngại về sau, tất phải giáng bãi, chớ hỏi.

Trước đây người Kinh, người Thổ trong Nam bị người nước Pháp bắt làm việc, nhân khi sơ hở trốn đến các hạt Bình Thuận, Khánh Hòa, Diên nông sứ là Phan Trung nhận cho ở (41 người), đến nay tướng Pháp đem lòng ngờ, đưa thư bắt phải bắt, quan Cơ mật viện và nha Thương bạc tâu xin tư cho tỉnh Bình Thuận phải yết nã ngay, sẽ viết thư trả lời, để cho khỏi ngờ. Vua theo lời.

Tướng giặc Đặng Như Mai đem bè lũ lên đến chiếm giữ phủ Quy Châu, bọn quyền Lãnh binh Ngô Đạt, Bang biện Đào Trọng Kỳ đem quân đánh phá, Như Mai trốn chạy, bọn Tú tài Phan Dư đem dân đồng bắt sống được. Việc ấy tâu lên, chuẩn cho chém ngay.

Lại dụ rằng : Hạt ấy là nơi rừng suối, mà quân đạo ấy ngày đêm đi gáp đường, đuổi giặc bắt ngờ, lấy lại được phủ lý, công ấy đáng ghi. Vậy thưởng cho bọn Ngô Đạt quân công kỷ lục 3 thứ, bọn Phan Dư tòng bát phẩm văn giai, ngoài ra đều khen thưởng để khuyến khích.

Triệu bọn Thống đốc Lê Bá Thận, Hiệp đốc Vũ Lã về Kinh. Dụ rằng : Sự thế ở Quảng Bình, Hà Tĩnh được ít việc, tướng giặc bọn Như Mai đã bị giết, duy còn 2 tên phạm là Thủ và Khanh, phải bắt ngay cho tro tàn lại cháy, đại binh ở lâu, chỉ thêm khó nhọc phí tổn, bọn người phải đi ngay về châu, để đỡ lo nghĩ khó nhọc. Còn đạo Hà Tĩnh giao cho quan quân thứ và quan tỉnh Nghệ An là bọn Nguyễn Chính, Vũ Trọng Bình ; cửa tuần ở Quảng Bình giao cho Tán lý Trần Văn Chuẩn, quan tỉnh Quảng Bình Trần Hy Tăng, đều hết lòng trông coi cả, đốc suất làm việc cho được chu đáo ổn thỏa.

Sắc rằng : Đặt khoa thi chọn lấy học trò, vốn cầu để cung giúp việc Nhà nước, về hạng tú tài, một khi lấy rộng quá, rồi chỉ để đấy không dùng cũng là vô ích, trừ người nào đã bỏ quan không kể, còn tú tài các khoa từ trước đến nay hết thấy bỏ tên ở sổ, từ nay về sau thi Hương chuẩn cho lấy hạng cử nhân thôi, việc lấy đỗ tú tài đình bãi cả, bắt đầu từ 2 trường Hà Nội, Nam Định năm nay.

Bộ Lễ tâu : Từ trước đến nay, quan viên can tội nặng mới tước bỏ tên trong sổ xuất thân là tiến sĩ, phó bảng, cử nhân, tú tài, nay cả nước nguyên lấy đỗ tú tài, 4.000 - 5.000 người, nhất khái bỏ hết tên ở sổ, hoặc sinh dị nghị, về việc bỏ tên ở sổ, xin gia ơn cho đình miễn. Vả lại

thi Hương năm nay ở trường Hà Nội, Nam Định, là làm bù cho khoa Quý Dậu. Khoa thi Hương 4 trường Thừa Thiên, Bình Định, Nghệ An, Thanh Hóa năm ngoái tú tài đã từng lấy đỗ ; nay nếu vội đình, sợ có không đều, làm cho người nghe thấy lấy làm lạ. Vậy 2 trường Hà Nội, Nam Định năm nay và từ nay về sau các trường ở Kinh và tỉnh ngoài, về hạng lấy đỗ tú tài, xin nên vẫn làm như cũ, nhưng do quan trường phải xét kỹ bỏ, lấy, không được phiểm lạm chút nào. Vua bảo rằng : Tất phải xứng đáng mà ít mới được.

Chuẩn cho đem trích các thứ hạng đồ đồng, kẽm, thiếc ở Vũ khố tùy việc chi phát. (Đồng và kẽm giao cho Hà Nội đúc tiền ; đồ thiếc giao cho phủ Thừa Thiên đem bán).

Giặc (Hoàng Anh) chiếm giữ Trấn Hà ở tỉnh Hưng Hóa, cậy chỗ bền vững đã lâu năm, đến nay Tuần phủ Nguyễn Huy Kỳ đem đoàn quân họ Lưu đánh lấy được, Thống đốc Hoàng Tá Viêm làm tập tâu tâu lên. Vua khen thưởng. Phó lãnh binh làm việc là Lưu Vĩnh Phước thưởng thăng Lãnh binh, đợi thừa thắng cố sức đuổi, bắt được ngay Hoàng Anh, sớm diệt hết giặc còn sót ở lại Tam Tuyên, tất được khen và cất nhắc, Tá Viêm, Huy Kỳ đều thưởng gia quân công 1 cấp.

Giặc tên là Trần ở Bắc Ninh (tên Trần lúc đầu họp bè lũ ở xã Thượng Phước, huyện Kim Anh ước 400 người, là một toán giặc nhỏ đi cướp ăn, về sau hòa theo nhau bè lũ đến hơn 2.000 người) kết hợp với giặc lẩn trốn của nước Thanh chia ra quấy nhiễu các phủ huyện Lạng Giang, Yên Dũng, Thị sư Nguyễn Uy tâu xin 1.000 quân tinh nhuệ để giúp đánh dẹp. Vua mới sai Tham tán Tôn Thất Thuyết đem theo bọn Trương Văn Đễ và quan quân đến ngay hạt Bắc đánh dẹp.

Nguyễn Văn Tường tâu nói : Nay người nước Pháp yêu cầu ở Hà Nội, vì có người buôn nước Thanh tụ họp ở đấy nhiều. Người buôn chỉ chỗ nào có lợi là chạy đến dời đi bắt thường, nay mở chợ chứa hàng hóa, làm nhà, chiêu mộ người buôn ở sông Cẩm cửa Ninh Hải, khiến cho thành chỗ buôn bán vui vẻ, người buôn nước Thanh đã về ở đấy, thì người buôn nước Tây không cần bỏ chỗ ấy mà đi tìm chỗ khác. Xin mật tư cho 2 tỉnh Hà Nội, Nam Định sức cho tất cả các người buôn trong hạt, nếu có tình nguyện làm nhà ở, buôn ở cửa Ninh Hải thì hạn trong 3 tháng, đều đầu đơn ở quan tỉnh Hải Dương xin làm nhà mở chợ ở 2

bên bờ sông Cẩm từ đồn Ninh Hải trở lên. Lại xin sắc xuống cho đình thần hội đồng chọn người trông coi việc buôn, để cho được việc. Vua cho là phải.

Trước đây bọn giặc ở miền thượng du hạt Tuyên Quang quấy nhiễu, các sông Lô, sông Thao đều ngăn cấm cả. Đến nay Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin bỏ lệ cấm thông thương, đã để giúp cho đoàn quân họ Lưu, cũng không khổ dân. Bộ Binh cho là ngăn sông cấm buôn là để làm cho giặc phải khốn cùng, nay giặc Hoàng Anh tuy khốn cùng, vẫn chiếm giữ tụ họp ở thượng du, bè lũ còn sót lại vẫn quấy nhiễu ở các hạt Hưng Hóa, Thanh Hóa, Ninh Bình, vội bỏ lệ cấm, chẳng cũng có hại đến việc lớn sắp thành. Bèn sai Tá Viêm xét kỹ lại, nếu quả diệt sớm được giặc Hoàng Anh, bỏ lệ cấm không ngại gì, sẽ tâu lại đợi Chỉ chuẩn cho. Sau Tá Viêm tâu lại rằng : Đánh giết giặc Hoàng Anh, hiện đương trừ tính, nhờ uy linh của nhà vua, tưởng cũng có thể tâu thành công được.

Vua bảo rằng : Nếu quả không ngại, thì y cho bỏ lệ cấm, để Vĩnh Phước được lợi về san sẻ của người có hết lòng đánh giặc, mà dân địa phương ấy cũng khỏi chịu hại, nếu hoặc để ngại, tất trách cứ trị tội.

(Nguyên xin bỏ cấm ở sông Thao, giao cho đoàn quân họ Lưu trông coi, nhưng sông Lô từ thành Tuyên Quang trở lên vẫn cấm, còn từ thành Tuyên Quang trở xuống đều cho thông thương).

Nguyễn Văn Tường từ Gia Định về xin đem súng Tây đã mua được cung tiến (1 khẩu súng lục 500 viên đạn, theo giá bạc tính thành tiền là 180 quan). Vua khen là nhậy lẫm, có thể dùng được, sắc cho giữ cẩn thận để phòng sai phá. Lại đi Nam Kỳ lần này gọi được 5 người thông dịch, 7 người biết máy móc (đều là người Gia Định) tâu xin liệu cấp tiền lương đợi để sai phá. Vua y cho. (Trước đã chuẩn cho thuê người trong Nam và người nước Thanh biết thông dịch và biết máy móc để dùng, cho nên mới gọi).

Bắc Kỳ bị bão, lụt (nhà cửa đổ nát, thuyền bè chìm mất, nhân dân có nhiều người bị chết). Vua sai quan các tỉnh khám xét cứu chữa.

Cho nguyên thự Đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Trần Bình đổi bổ thự Thượng thư bộ Công.

(Trước Nguy Khắc Đản chết, ấn triện chuẩn giao cho từ tham tri trở xuống tạm giữ, đến nay mới được chọn bỏ).

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Giáp Tuất, Tự Đức năm thứ 27 [1874], mùa thu, tháng 9, chuẩn cho Lê Bá Thận thăng thự Hiệp biện Đại học sĩ.

Bá Thận dâng sớ tâu nói : Thần vâng mệnh đi trừ tính việc quân may nhờ mưu kế của tổ tiên, giữ yên cho dân địa phương ấy, thần không có tài năng gì ; nay lạm dự vào viện Cơ mật, tâm cơ, thù ứng cho khéo nghĩ làm nhanh nhẹn tinh tường, thần không bằng Phạm Phú Thứ ; học thức sâu rộng, mưu chước tinh thâm, thần không bằng Nguyễn Tư Giản ; làm việc tính kế thường hợp cơ nghi, có tài hoạt bát ứng biến, thần không bằng Nguyễn Văn Tường. Lần này vâng mệnh phái đi, được cho vào hạng thưởng, càng thấy quá bản phận, còn như nhất phẩm là bậc cao, triều đình phải so sánh, thần sợ sức không đủ mà làm gương, thì lo không gì lớn bằng, xin thu về mệnh lệnh mới, chuẩn cho vẫn ở chức cũ (Lễ bộ Thượng thư).

Vua bảo rằng : Khuyên khích người có công, đền đáp sự khó nhọc là điển lệ thường của Nhà nước, hầu bỏ điển lệ, thì lấy gì khuyến đời, mà tự cam chịu không tài, quên cả tấm lòng mong báo ư ? Trẫm rất không khen, chuẩn cho không phải bàn.

Ban cấp 2 bản hòa ước, thương ước cho các địa phương. Khi ấy 2 bản ước cùng với người nước Pháp đã bàn định xong, đình thần lo về lòng người ngờ vực, xin ban mệnh lệnh trước.

Vua mới dụ rằng : Năm ngoái Bắc Kỳ có việc, dân cũng khó nhọc, trẫm không nỡ để cho dân khốn khổ nữa, y theo lời xin của Du-bi-lê là tướng nước Pháp định lại hòa hiếu sau rồi lấy lại được 4 tỉnh, chôn miếu đường đờ lo về trông coi miền Bắc, nhân dân có lòng mong

được nghỉ ngơi, từ xưa vẫn không phải cậy hòa để dựng nước, mà chưa từng không giảng hòa để cho quân nghỉ ngơi, tạm thời làm việc phải đều là tính cho dân.

Hòa ước đã định, bắt đầu thi hành từ năm nay, mùa xuân sang năm sau khi giao bản hòa ước cho nhau, thì thương ước cũng sẽ cử hành vào lúc ấy, về phố Hà Nội và cửa Ninh Hải đã chuẩn cho quan Tây đặt lãnh sự để coi những thuyền buôn các nước, ta cũng mở cửa quan sang thu thuế các tàu biển, làm nhà ở buôn, việc tuy mới làm, nhưng tài hóa lưu thông, nước được đầy đủ, 2 bên đều có lợi, thương ước thành mà hòa hiếu có thể lâu dài, cùng yên với nhau không xảy ra việc gì ở cả chỗ ấy. Và lại định ước khai thương, tất phải theo lệnh mà làm, ai trái lệnh đã tự có pháp luật, đợi gì phải nói nhiều.

Duy nghĩ : Thường tình người ta, quen ở thói thường, tình thế trong ngoài, không trông thấy rõ, thì ý kiến này khác, hoặc chưa bỏ hết nên phải không sợ phiền, hiểu bảo cận kề trước khi có việc, đều đặt lẽ phải ở lòng mình, nên lấy việc nước làm trọng, chớ lấy kế riêng làm đầu, chớ đem bàn ngang khác nhau ở đường ngõ, chớ cho lời răn bảo của triều đình làm tờ giấy suông. Xưa Lê Thái Tổ cùng triều đình nhà Minh gây chiến, sau khi giảng hòa, cho dân buôn Trung Quốc đến nhiều đất nước ta, đến nay hơn 400 năm, quen mà ở yên, gần đây triều đình Trung Quốc cùng 4 nước ở biển Tây giảng hòa, cũng cho đặt khâm sứ, lãnh sự và các người buôn nước Tây buôn bán ở cửa biển Trung Quốc, đây đều là việc dĩ nhiên, ai cũng tai nghe mắt thấy, không phải mới ở ngày nay, cũng không phải một mình nước ta, phải nên nghĩ kỹ trước sau, trên dưới cùng lòng, để giữ toàn cục, trăm có lòng mong lắm.

Còn như người buôn ở các cửa biển, các phố Hà Nội, Nam Định có muốn làm nhà buôn bán ở cửa biển Ninh Hải cho được do quan chọn đất, nhận cửa hàng, đánh thu thuế lệ, trừ hòa ước, thương ước sẽ chuẩn cho in cấp cho tỉnh, đạo, phủ đều 1 bản để niêm yết và thông sức cho các phủ huyện đều biết ra, đặc cách giáng Dụ này bảo cho biết cho đều tuân theo chớ quên.

Thự Tổng đốc Hải - Yên là Phạm ý thương thuyết với quan Tây đem binh thuyền đánh giặc biển ở các sở Phù Lưu, Khánh Chủ thắng trận. Vua thưởng cho có thứ bậc ; nhân sai quan tỉnh cùng với Khâm phái Nguyễn Tăng Doãn thương thuyết với quan Tây đánh giúp cho hết giặc và đem ngay quân bắt giặc cùng các phủ, huyện tùy cơ đánh trận.

Hộ bộ Thượng thư Phạm Phú Thứ tâu nói : Kho chứa ở Kinh chỉ chi được 3 tháng, tới khi cần đến không khỏi phải chi đến số tích trữ trước ; (thóc 660.000 hộc) thuyền công tiến đi hơi chậm, xin đem ngay các thuyền dân chở thêm, cấp thêm giá cước. (Gấp rưỡi thêm lên gấp đôi, gấp đôi thêm lên gấp đôi rưỡi) tới kỳ phải chở để kịp chi dùng.

Vua bảo rằng : Năm nay không đủ cũng có có, (giặc biển, bão, lụt) nghĩ tuy cấp thiết nhưng thực hành không được ; hằng năm vào mùa xuân còn có gió bắc làm hỏng việc, hướng chi sau tiết Đông chí khó đi, đi gượng thì thuyền và cửa kho mất hết, mà mạng người đáng thương, chưa nên chuẩn cho nghĩ lại cho thỏa đáng ; hoặc khuyên nhiều người buôn nước Thanh và người buôn các tỉnh chở nhiều gạo đến Kinh để bán, trả giá thêm lên để mua và miễn thuế cho, ngô hầu không ngại, mà sang năm đốc thúc chở phải đầy đủ, chớ quen như cũ là được.

Sứ bộ sang nước Thanh là bọn Phan Sĩ Thục trở về, nhân đường mắc nghẽn (giặc Trận ở Bắc Ninh quấy nhiễu) ở lâu ở thành Lạng Sơn làm sứ tâu lên, vua bảo rằng : Các người cách năm lặn lội, muôn dặm khó nhọc, nay may trở về sớm lấy làm vui mừng. Trước đây nghe nói đường quan lộ tiếp giáp hạt Bắc Ninh có ngăn trở, đã chuẩn cho các quan quân thứ và quan tỉnh dẹp yên để tiện trở về được tất, các người nên phải xem xét cẩn thận, đi về bình yên mới được. Nhân xuống Dụ quở trách quan quân thứ rằng : Nguyễn Uy là chức trách Thị sư, ở trong quân trù tính xin việc gì cũng nghe theo cả, đến nay chưa dẹp yên, thì trước đã xin đến mùa xuân năm nay là xong, lời nói ấy để đâu, rất đáng giận lắm. Tôn Thất Thuyết từ xa đến cùng đánh, đến nay đã quá một tháng, thắng trận bé nhỏ lòng người chưa được hả lắm, để đến nỗi xe sứ bộ trở về đã lâu còn nghẽn, nay cho bắt ngay, bọn người đều phải đốc sức quân bắt giặc, quét sạch bọn giặc không để sót một tên nào, hộ vệ sứ bộ trở về chóng đến Kinh sư, thì công của các người còn có thể trừ được lỗi.

Sai người (4 người) đến Gia Định học phép bắn súng nhỏ đạn chạy. Trước đây bọn Nguyễn Văn Tường tâu : Súng nhỏ đạn chạy rìa phỏng giá bạc 202 đồng, nếu được chuẩn cho mua, xin do bộ Binh chọn ở quân Thần cơ, Cảnh sát, hơi am hiểu phép bắn đến Gia Định học tập cho thạo kỹ, mới có thể mua để dùng. Vua theo lời.

Sai Nguyễn Tăng Doãn là Khâm phái ở Hải Dương khám xét chỗ quan Tây đóng, đóng ở bờ biển, hình thế như thế nào, đến cửa biển nào, tỉnh nào, xa hay gần, hết thầy vẽ bản đồ chung cả tỉnh ấy và 4 phía ; tiến lên vua xem.

Vua cho là 9 châu ở đạo Cam Lộ, từ khi định nộp thuế đến giờ, lại không bằng trước đã tiến sản vật địa phương là lợn (định nộp thuế một nghìn hơn 2 trăm người chiết nạp bằng tiền đồng niên 856 quan, sản vật địa phương : voi đực 4 con, trâu đen 4 con, ngà voi 2 chiếc, sừng tê 7 chiếc, sáp vàng cân nặng 23 quan tiền, màn vải 2 bức, vải trắng 75 đoạn, dao đánh lửa 60 chiếc, đá lửa 4 sọt). Nay cần dùng voi, nên sai cống voi mà tha cho thuế, mới sai bộ Hộ, bộ Lễ nghĩ định tâu trả lời. Quan ở bộ sau tâu nói : Thỏ ty cho là cống phẩm giá cao, xin nộp thuế là tiện. Vua y cho.

Bộ Hộ tâu nói : Các dinh quân nước Thanh ở quân thứ Bắc Ninh, đi qua các tỉnh đòi mượn bạc lạng, tiền, gạo, chỉ dựa vào 1 tờ giấy, doanh hiệu, dấu triện, hoặc có hoặc không, tới khi hỏi xét, quân ấy phần nhiều đem bạc đi, đã tư cho các tỉnh xét rõ, các giấy bạc đi ấy đều không phải đích tình phù lạm giả mạo, xâm phạm nhiệm chỉ, có được khai tiêu hay không, đợi Chi chuẩn cho.

Vua bảo rằng : Cũng gia ân chuẩn cho khai tiêu, từ sau không được làm sơ suất như thế. Bèn sai Thị sư Nguyễn Uy hội làm danh sách lượng trình lên Đê đốc họ Phùng, và đem việc ấy nói kèm.

Vua bảo bộ Lễ rằng : Gặp ngày kỵ, ngày đàn đã dâng tiến nghi lễ ở miếu riêng, đã là hợp tình hợp lễ, lại dâng tiến ở điện, ở lăng tuy là quá hậu, nhưng không phải là kính riêng, từ nay về sau nên đều bớt đi, chỉ dùng các lễ phẩm chè rượu, do 1 viên thủ hộ sứ lễ dâng cũng được, giao bộ nghĩ lại, tâu để thi hành.

Bộ thần sau tâu : Tham khảo châm chước điển lễ nhà Minh, sau này có gặp các lễ kỵ, lễ đàn ở điện Phụng tiên, điện Hiếu tư, điện Long an, trước khi lễ do viên thủ hộ sứ chiêu theo các lệ ấy (trừ cỗ bàn ra) dự lĩnh các thứ vàng, bạc, hương, nến, trầm, chè, trà, rượu, hễ đến chính ngày làm lễ theo như tiến dâng ở điện Minh Thành và điện Gia Thành, do 1 viên chánh phó sứ được sung lễ dâng theo như nghi thức, rất là thỏa đáng thích hợp. Vua theo lời.

Hoang Man ở Hòa Xá (hơn 60 tên) đốt cướp trường giao dịch ở nguyên Thạch Thành đạo Phú Yên, quan đạo ấy là Lê Văn Phổ, Ngô Đức Bình, Lãn binh là Thai Súly vì phòng giữ sơ suất, đều giáng 1 cấp lưu lại làm việc, rồi sai phải phòng bị nghiêm ngặt hơn, để yên dân ở biên giới.

Định lại điển lễ thờ tự miếu đế vương các triều đại ở các địa phương. Nơi nào là miếu riêng chỉ thờ 1 vị (như các vị Kinh Dương, Thục An Dương, Đinh Tiên Hoàng, Lê Đại Hành) thì đồng niên cấp tiền 100 quan, 10 người miếu phu ; đây là chỉ vào chỗ miếu chính ; nếu lại có chỗ khác thì cấp tiền 50 quan, phu 6 tên. Nơi nào thờ chung nhiều vị (như các miếu nhà Lý, nhà Trần, nhà Lê) nhà Lý, nhà Trần đều cấp tiền 300 quan, phu 20 tên ; nhà Lê thì cấp tiền 800 quan, phu 30 tên ; nếu có nơi khác, số thờ ít thì chiếu theo thứ tự giảm bớt đi.

(Lệ trước các vị thờ riêng như Đinh Tiên Hoàng, Lê Đại Hành, đều lập miếu riêng ở 2 xã Trường An Thượng, Trường An Hạ tỉnh Ninh Bình, mỗi miếu ruộng tể 80 mẫu, miếu phu 20 tên. Miếu vua nước Chiêm Thành ở thôn Quảng Hợp, huyện Hòa Đa tỉnh Bình Thuận, 2 lễ về mùa xuân, mùa thu, mỗi lễ 1 con trâu, 1 con lợn, nển sấp, mâm xôi, vàng, bạc, trầu, rượu, lĩnh tiền công sắm đủ, miếu phu 20 tên. Các vị thờ chung : miếu các vua triều Lý ở xã Đình Bảng, huyện Đông Ngạn, tỉnh Bắc Ninh, đồng niên cấp tiền 100 quan, miếu phu 25 tên. Miếu các vua triều Lê ở xã Kiều Đại, huyện Đông Sơn, tỉnh Thanh Hóa, năm Minh Mệnh thứ 16 được chuẩn cho 100 mẫu tự điền, năm Tự Đức thứ 3, đổi cấp đồng niên tiền công là 729 quan, miếu phu 60 tên. Còn như miếu Kinh Dương Vương ở xã Á Lữ, huyện Siêu Loại, tỉnh Bắc Ninh ; miếu Hùng Vương ở núi Hy Lĩnh, xã Hy Cương, huyện Sơn Vi, tỉnh Sơn Tây ; miếu Thục An Dương Vương ở núi Mỗi Dạ, huyện Đông Thành, tỉnh Nghệ An, lại 1 miếu nữa ở xã Cổ Loa, huyện Đông Ngạn, tỉnh Bắc Ninh ; miếu Trưng Nữ Vương ở xã Hát Môn, huyện Phú Thệ, tỉnh Sơn Tây ; miếu Mai Hắc Đế ở xã Đông Liệt, huyện Nam Đường (trở xuống) tỉnh Nghệ An, lại một miếu nữa ở xã Hương Lâm ; miếu Sỷ Vương ở xã Tam Liễu, huyện Gia Bình, tỉnh Bắc Ninh (trở xuống) và 1 miếu nữa ở xã Lũng Khê, huyện Siêu Loại ; miếu Tiên Lý Nam Đế ở xã Tử Đường, huyện Thụy Anh, tỉnh Nam Định ; miếu Triệu Việt Vương ở thôn Phước Thịnh, huyện An Thành, tỉnh Nghệ An và 1 miếu nữa ở xã Trinh Hà, huyện Mỹ Hóa, Thanh Hóa ; miếu Tiên Ngô Vương ở xã Cam Lâm, huyện Phước Thọ, tỉnh Sơn Tây ; miếu các vua triều nhà Trần ở xã Túc Mặc, huyện Mỹ Lộc, tỉnh Nam Định, và

1 miếu nữa ở xã An Sinh, huyện Đông Triều, tỉnh Hải Dương, từ trước đến nay chưa được ân cấp tự điển, đến nay đều ở điển lệ thờ tự. Nơi nào phụng thờ 2 miếu thì tiền công chuẩn do nơi phát tích, đóng đô mà từ trước đến nay các khánh điển đã được dự tế, chiếu lĩnh, như Thục An Dương Vương thì miếu ở xã Cổ Loa ; Mai Hắc Đế thì miếu ở xã Hương Lãm ; Sỹ Vương thì miếu ở xã Lũng Khê ; Triệu Việt Vương thì miếu ở xã Trinh Hà ; các vua triều Trần thì miếu ở xã Tứ Mặc, đều là dự khánh điển tế. Một chỗ miếu thờ Kinh Dương Vương, từ trước đến nay, gặp các khánh điển, chưa được ân tế nay kê thêm vào dự tế, nếu lăng miếu có hư hỏng, địa phương xét thực, xin chi tiền giao cho dân sở tại tu bổ, và cấm cắt cỏ chăn trâu, định làm lệ mãi.

Kỳ thu thăm năm ấy các hạng tù 85 tên phạm. Chuẩn cho chém 3 tên, ngoài ra hoãn chém và phát đi, tha ra cùng để giam có thứ bậc. (Trong đó hoãn chém 4 tên, trăm giam hậu 61 tên, phát đi sung quân 11 tên, phát lưu 4 tên, tha ra 3 tên).

Mùa đông, tháng 10, tỉnh Khánh Hòa nhiễm lệ khí, vua sai quan tỉnh cùng phủ, huyện làm nhiều thuốc để chữa, người dân bị chết thì cấp tiền tuất.

Dụ thưởng cho bọn ngự y, viện phán ở viện Thái y thăng trật và ngân tiền, và ban cho hoàng thân đến các quan văn võ từ ngũ phẩm trở lên kim tiền, ngân tiền có thứ bậc. (Ngày gần đây vua ốm đến nay đã khỏi, ngự ở điện nghe triều chính, hoàng thân và các bầy tôi làm lễ mừng, vua giáng Dụ ban thưởng).

Tha thuế vụ hạ và thuế các năm trước để thiếu cho 3 huyện (Hàm Yên, Thu Châu, Chiêm Hóa) ở tỉnh Tuyên Quang (vì có có giặc).

Sai quan tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh cứu chữa cho lương dân bị hại (bọn giặc đốt nhà giết người).

Tham tán Tôn Thất Thuyết tâu xin thưởng hậu, phạt nặng được tùy tiện làm việc.

Vua bảo rằng : Trước đã có Dụ chuẩn cho thưởng phạt quan to và các việc quan trọng, tất phải tâu lên đợi Chỉ, ngoài ra thưởng phạt nhỏ nhỏ đều cho được tùy tiện làm việc, nếu dám

trái lệnh để đến hồng việc, tự có phép quân, việc gì phải nói, nhưng phải cẩn thận chớ giết quá lạm.

Định lại phép thi văn. (Tháng 2 năm ấy) vua sắc cho bộ Lễ rằng : Quốc triều ta về khoa thi Tiến sĩ năm trước mỗi khoa lấy đỗ nhiều thì hơn 10 người, ít cũng 7 - 8 người ; thế mà gần đây người đỗ ít, thậm chí có khoa chỉ có 3 - 4 người, có lẽ học nghiệp không bằng trước, hay là câu nệ về mực thước quá mà thế chẳng ? Không thế thì trước kia phó bảng theo lệ không được Phước thí, mà người đỗ cao sao lại thế ; gần đây chuẩn cho phó bảng cũng được Phước thí, sao lấy đỗ lại ngày kém đi. Và lại xét ra khoảng năm Minh Mệnh, người dự giáp khoa phần nhiều là những người học nhiều rộng khắp (như bọn Tô Trân, Đỗ Quang, dự hầu ở nhà Kinh diên thấy rất tinh kỹ). Gần đây phù hoa thì nhiều, rộng khắp thì ít, có lẽ phép thi chưa được tốt lắm chăng ? Vậy giao bộ bàn cho xác đáng là bởi tự đâu, cốt trúng tề ấy. Lại tra điển lệ, châm chước bàn định phép thi thế nào, có thể lấy được nhiều người, không bỏ sót người có tài, để đáp chí ý ngòi một bên chiếu để cầu người hiền của trẫm.

Đến nay bộ bàn cho là trước khi chưa đổi phép thi, phàm người dự đỗ chưa từng thiếu người học thức sâu rộng, là vì nghĩa lý Ngũ kinh, Tứ thư sâu rộng, học giả tất phải tinh kỹ, mới làm được văn chương hay. Từ khi làm phép ám tả thi hành, người trên lấy phép ấy cầu tài, tức người dưới lấy phép ấy ứng đáp, không kể đến học ghi nhớ, tính nghĩa không liên quan, mà cả năm chỉ học 1 kinh, sách khác chưa khỏi lỗ mãng, thậm chí học trò vào trường, 1 người nói 100 người nghe, mô tả chỉ dựa theo lời đã có sẵn, khó phân biệt thật hay dối ; tới khi quan trường chấm thi cũng chỉ theo ở văn lý mà bỏ hay lấy, về khoản ấy cũng tưởng coi là văn sáo ; nhân tài dần dần không được như trước, chưa chắc không bởi có ấy. Cầu lấy chính học thuật, được thực tài mà mực thước không quá câu nệ, cũng không lỗi về lấy rộng, thì sửa định phép thi, phải nên châm chước điển lệ mà làm. Bàn nghĩ kỹ điều khoản tâu lên.

Vua giao quan đình thân và quan Nội các xét tâu lại, chuẩn định thi hành.

(Thi Hương, số học trò rất nhiều, không ví như thi Hội, vẫn theo y lệ trước, 3 kỳ, theo từng kỳ ra bảng, để cho có phân biệt, kỳ đệ nhất vẫn dùng 1 bài kinh, 1 bài truyện, còn như chuyên về 1 kinh, ám tả và cần án đều đình chỉ. Kỳ đệ nhị đổi dùng 1 bài thơ luật thất ngôn ((1) Thơ luật thất ngôn : là thơ mỗi câu 7 chữ có luật bằng, luật trắc.1), 1 bài phú 6 - 7 vắn,

bài chiếu, bài biểu, bài luận để làm đầu bài Phước hạch. Kỳ đệ tam : 1 đạo văn sách, đầu bài trước hết lập một đề án ((2) Đề án : một đạo văn sách trường thiên, thì đầu có 1 câu đề án đề nói về chủ yếu đạo văn sách ấy hỏi việc gì ? Thí dụ hỏi về việc làm ruộng : thì đầu bài văn sách ấy có câu “việc làm ruộng là gốc lớn của thiên hạ” rồi 7 - 8 đoạn sau và 1 - 2 đoạn văn kim cũng hỏi về việc làm ruộng.2), sau dùng 7 - 8 đoạn về Ngũ kinh, Tứ thư, các sách tử, các sách sử và 1 - 2 đoạn văn kim về thời vụ.

Về thi Hội : Chuẩn cho vào suốt 4 kỳ, so sánh suốt cả văn hay hay là kém để mà lấy bỏ. Về các kỳ đệ nhất, đệ nhị, đệ tam vẫn theo nghị định trước mà làm ; kỳ đệ tứ hỏi về sách, hơn 10 đoạn về Ngũ kinh, Tứ thư, các sách tử, sách sử, về thời vụ trên dưới 4 - 5 đoạn, cốt được 10 phần rộng khắp. Người nào 4 kỳ đều có phân số, 8 phân trở lên, đem là trúng cách (đấy là tham xét nghị định năm Tự Đức thứ 18. Vì lấy 10 phân trở lên mới cho trúng cách, thì người dự đỗ sợ cũng không mấy, đợi vào Đình đối, lượng chia các thứ bậc, không đánh hỏng nữa. Ngoài ra 4 kỳ được 4 phân trở lên đến 7 phân, và 3 kỳ dự trúng, 1 kỳ không tới 1 phân, mà được 10 phân trở lên, đem làm phó bảng, không phải Phước thí).

Chuẩn cho dân đi đạo đổi gọi là giáo dân, dân đi lương đổi gọi là bình dân. (Từ trước đến nay dân theo đạo, hoặc gọi là dữu dân, hoặc gọi là tả đạo, từ khi bỏ cấm, bỏ các chữ dữu, chữ tả chỉ gọi đơn giản bằng chữ đạo. Gần đây cứ lời khâm sứ đóng ở Kinh nói rằng : lương, đạo đều gọi, chưa khỏi sĩ nhục giáo ấy. Đã chuẩn cho quan ở nha Thương bạc đem nghĩa 2 chữ ấy trả lời, nói : Lương là an thường thủ phận, không làm gian ác ; Đạo là khuyên người làm lành, không làm bất chính. Hai chữ đối nhau, văn nghĩa giống nhau, lại tốt xấu gì, đạo gọi là đạo mà lương không gọi là lương thì gọi là gì ? Rồi sứ ấy đã biết chữ lương không để bỏ được, lại yêu cầu phàm những người theo giáo ấy gọi là nghĩa dân, đức dân, quan ở nha Thương bạc cho là sứ ấy đã nói nhiều như thế, xin gọi là giáo dân. Vua y cho, nhân chuẩn cho dân lương cũng đổi gọi là bình dân).

Bắt được tướng giặc là Nguyễn Huy Điền ở huyện Cam Cát, giết ngay. Trước giặc Điền từ khi nghe quan quân tiến đánh, bỏ thành đạo Hà Tĩnh lên đến huyện Cam Cát ở thượng du, ẩn nấp ở chỗ giáp nước Xiêm. Đến nay Bang biện Lê Kinh Hợp (Cử nhân, nguyên lĩnh Tư vụ sung chức Bang biện huyện Hương Sơn) dụ người Kinh, người Thổ hợp sức vây bắt. Kinh Hợp được vua chuẩn tho thưởng thụ Tư vụ còn ra thì đều thưởng có thứ bậc.

Cho thự Hình bộ Tả tham tri Trần Văn Tuy đổi làm thự Hộ bộ Hữu tham tri, thự Hộ bộ Hữu tham tri Tôn Thất Tích đổi làm thự Hình bộ Tả tham tri.

Vua cho là việc buôn mới thi hành, các nước tụ họp, đi lại, sự thể thù ứng khó khăn quan trọng, tất phải là người thông hiểu nhanh nhẹn giỏi giang, mới mong có lợi không tệ. Bèn chuẩn cho thự Hộ bộ Thượng thư Phạm Phú Thứ đổi làm thự Hải - An Tổng đốc kiêm sung Tổng lý thương chính đại thần. Vì Phú Thứ đã từng ở Cơ mật viện, am hiểu trước sau. Lại cho Lại bộ Thị lang (hiện sung Khâm phái) Nguyễn Tăng Doãn lĩnh Tuần phủ Hải Dương ; Hy Tăng đổi lĩnh Tuần phủ Hà Nội, hết thầy việc buôn do 2 viên ấy cùng bàn với Tổng lý thương chính đại thần dự trù cho kịp việc. Còn nguyên thự Hà Nội Tuần phủ Phạm Thận Duật về Kinh đợi Chỉ bổ đi nơi khác. Khi ấy Phú Thứ lại xin về quê thăm nhà, 10 ngày xong việc, về Kinh bái mạng, đi nhận chức. Vua y cho. Nhân dụ rằng : Nhà Phạm Thứ Thứ hình như không nghèo ; nhưng hầu gần ở Cơ mật viện đã lâu, nay đương lúc lăm việc lại về quê thăm nhà, cho phủ Nội vụ tức thì ban cho 10 đỉnh bạc 10 lạng, để tỏ thể tất công khó nhọc, khuyến khích thanh liêm. Người mang về để cúng tế tự và chia cho, để vinh hạnh được của vua cho, khi đến lý sở phải giữ công bằng thanh liêm, chớ bắt chước thói quen, để phụ những điều đã học, đã nói là được.

Cho Nguyễn Thành ý sung Gia Định kiêm Khâm phái lãnh sự ; Phan Kiêm ích sung Phó lãnh sự, chuẩn cho đều thăng trật bổ hàm để tỏ khuyến khích. (Thành ý là Hải phòng sứ ở Quảng Nam, chuẩn cho thăng Hồng lô Tự khanh ; Kiêm ích là Chủ sự bộ Binh, chuẩn cho thăng Viên ngoại lang).

Quan tỉnh Bình Thuận chê gièm lẫn nhau đều phải tội. Trước đây thự Tuần phủ Trần Diên, Bộ chính Nguyễn Văn Phương mật tâu hặc tội án sát Lê Trung Lượng không phải đạo (như các khoản ghi hội giảng huấn điều, lác đầu không phục và trở nói việc ở trong cung mắng nhục đại thần), trong đó nhiều điều thêu dệt ra. Sắc cho giải chức của Lượng, giao bộ Lại xét nghị. Sau vì Lượng không chịu nhận, lại chỉ ra các việc Diên, Phương trái lệ (như làm đàn ở hội nghị, cho người lên đồng múa hát, và giữ lính hạ ban đến 5 - 6 ngày), việc thuộc chê gièm lẫn nhau, tâu xin phái người đến đòi tất cả nhân chứng, xét rõ kết án đệ lên để chính hình pháp.

Vua bèn sai Biện lý Lại bộ Đoàn Văn Hội hội đồng với Giám sát Ngự sử Phạm Đăng Giảng đến tra xét. án dâng lên (Lượng phải tội giảo giam hậu, Điền, Phương phải phạt 100 trượng, đồ 3 năm). Vua xem bảo rằng : án ấy toàn không phải đạo làm tôi và phương pháp làm quan, cầu thả kết cho xong việc, chưa hợp ; lại chuẩn giao Nội các và Cơ mật viện xét lại tâu lên. Lượng sau vì dối trá lãng nhục, cuồng trái, phải tội xử trăm giam hậu. Điền, Phương, vì giảo quyết, nham hiểm, hãm hại người, phải 100 trượng, lưu 3.000 dặm, những người bị liên can hoặc cách, hoặc giáng. Còn phái viên cũng vì định án lạo thảo sơ suất đều cách chức lưu lại làm việc.

Cho Trần Bình (thự Công bộ Thượng thư) thự Hộ bộ Thượng thư ; Phạm Y (thự Tổng đốc Hải - An) thự Công bộ Thượng thư kiêm lĩnh Quốc tử giám.

Cho Bó chính Khánh Hòa Lê Đình Tuấn thăng thự Tuần phủ Thuận - Khánh.

Khi ấy đã gần đến kỳ thi 2 trường Hà Nội, Nam Định, vua dụ rằng : Về khoản tú tài hãy làm việc theo như cũ, nhưng mỗi trường lấy đỗ không được quá 50 tên. Chủ khảo trường Nam Định, bọn Lê Đắc Quang tâu : Thi Hương năm nay ở 2 trường Hà Nội, Nam Định là làm bù về khoa Quý Dậu, năm ngoái 4 trường Thừa Thiên, Bình Định, Nghệ An, Thanh Hóa hạng tú tài đều được vẫn như cũ, lấy đỗ số nhiều. Nay 2 trường ấy xin gia ơn chuẩn cho liệu lấy hạng tú tài phỏng trên dưới 100 tên, cho đều được nhờ ơn. Vua chuẩn gia ơn theo như lời tâu, để khuyến khích những người thích làm việc nghĩa năm ngoái. (Khi 4 tỉnh có việc, thân sĩ phần nhiều có triệu tập binh, đồng đánh để ngăn trở quân nước Pháp).

Ban thơ quan chức của vua làm (70 bài thơ, đều đem hiện chức, hiện việc để khuyên, răn) cho trong ngoài, sai đều niêm yết lên bảng treo ở giữa công đường, sớm chiều xem để cố gắng.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu xin điều quân 4 đạo (1 đạo của Lưu Vĩnh Phước ở Hưng Hóa, 1 đạo của Đinh Quán Trinh ở Lạng Sơn, 1 đạo của Lương Tuấn Tú ở Cao Bằng, 1 đạo của Nông Hùng Phước ở Tuyên Quang) đến Tuyên Quang đánh giặc Hoàng Anh, cấp cho

Lãnh binh Lưu Vĩnh Phước quyền sung Tam Tuyên quân vụ Phó đề đốc kiêm coi các đạo.
Vua y cho.

Sai từ Thanh - Nghệ trở vào Nam đến Thuận - Khánh và các tỉnh đạo theo lệ có phát đi vận
tải, xét tâu công việc vận chở.

Mùa thu năm ấy, các tỉnh Quảng Ngãi, Nghệ An, Thanh Hóa, Bắc Ninh, Hải Dương, Quảng
Yên được mùa to, tỉnh Phú Yên được mùa vừa. Còn các địa phương khác gián hoặc có tổn
hại, thì thuế lệ đều chiếu hạn tha giảm có thứ bậc.

Cho Nguyễn Tư Giản kiêm sung nha Thương bạc, Giản dâng sớ xin từ. Vua bảo rằng : Chức
Thương bạc của nước ta chỉ là hàm hư, để tiện làm giấy tờ giao thiệp mà thôi không phải ví
như nha môn tổng lý ở nước Thanh, phạm việc đã cùng với viện bàn làm ; chỉ thảo giấy tờ,
lại có viện bàn để sửa chữa, xét ra không có việc gì khó lắm, tưởng người có thể làm được.
Duy có trong khi đi lại bàn bạc, tưởng để cho người cũng tập mà biết, cho có nhiều nhân tài,
không chỉ một người giữ mãi, người cũng không thể tất ý ấy chăng ? Nhưng lúc này thường
xem người, về khoa ngôn ngữ hình như chưa được giỏi ; nay đương được chức ấy, chỉ
Nguyễn Văn Tường, làm việc ấy từ trước đến sau vốn đã am hiểu thông thạo, đã không lĩnh
chức Thương chính cũng lĩnh chức Thương bạc, để việc giao thiệp với nước ngoài được phát
triển mưu mô, nói hết lời xem hiệu quả, cho xứng ý trăm bất phải làm cho xong. Nguyễn
Văn Tường, người phải kiêm sung chức ấy, Nguyễn Tư Giản, người cũng không được giữ ý
kiến, mà không bắt chước người giỏi hư văn mà ít thực dụng, mới là không hổ thẹn.

Khi ấy quân nước Thanh đóng ở Cao Bằng, Lạng Sơn, giặc nước Thanh ngày thêm nhiều
quân lâu lỏng hoặc có cướp bóc, sai quân đi lại, hoặc đánh nhau với người Pháp. Vua muốn
đưa thư cho rút đi, giao xuống đình thần bàn. Khi bàn dâng lên, cho là nước Thanh nghe tin
nước ta cùng với nước Pháp định tờ ước, cho mượn đường buôn bán ở Vân Nam, lại ngờ là
mượn thế nước Pháp lấy lại 2 tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, nên ở lâu để tự vệ, nhưng Cao
Bằng, Lạng Sơn 2 - 3 năm nay, may được không có quấy nhiễu, thì quân nước Thanh ở đấy
không phải toàn là vô ích. Xin viết quốc thư đến Tuần phủ họ Lưu ở Quảng Tây, nhờ xét kỹ
công việc, nghiêm cấm ngặt thêm. Vua y cho.

Giáng Nguyễn Uy làm Thị lang, cách mật hàm Thị sư (vì đánh giặc ở Bắc Ninh lâu mãi chưa xong), vẫn quyền hộ Tổng đốc Ninh - Thái kiêm coi việc quân ở Lạng Sơn, Cao Bằng.

Ban áo mặc rét cho hoàng thân, hoàng tử, công chúa và các quan ở Kinh, văn từ ngũ phẩm, võ từ hiệp quản trở lên, bảo vệ chí ý hậu với người thân, thể tất bề tôi, để cho quên rét. (Lê trước đôi khi có cấp cho áo mặc rét, mấy năm nay việc quân nổi lên, của ít, mới đình cấp, nay đặc ân ban cho).

Tháng 11, sai quan Thương bạc đưa thư cho tướng Pháp mua tàu thủy đánh giặc biển.

Chuẩn cho lĩnh Quảng Bình Bó chính Hoàng Tướng Hiệp quyền hộ lý Tuần phủ Bình - Trị.

Tù sung quân là Phan Văn Tín bắt được kẻ phạm (Lê Văn Thu can án ăn cướp, xử trăm giam hậu) chuộc tội ; phủ Thừa Thiên tâu xin tha cho tội.

Vua bảo rằng : Lê Văn Thu nhân tán lạc mới trốn, lại không phạm lần thứ hai, còn có một chút có thể hoãn được, chuẩn cho vẫn trăm giam hậu. Phan Văn Tín là đưa du côn, là thân thuộc của Nhàn Tàn, năm ngoái can án, Nhàn Tàn đã đến cung Gia Thọ lạy kêu rằng : Chỉ một đứa cháu để coi việc thừa tự xin châm chước giảm cho. Hoàng thái hậu bảo rằng : Việc ở ngoài thân già này không dự, làm thế nào có thể chuẩn cho được, chỉ bảo cho Hoàng đế biết thôi. Trẫm nghĩ án có thực sự rõ ràng, phép công không tư vị được, cho nên để đấy, do quan có trách nhiệm giữ phép mà làm, thường thấy có kẻ can án ăn cướp phải chém là tội nặng, bắt được kẻ cùng bọn, sau khi được tha, cũng làm điều ác không chừa, vì điều ấy chưa thỏa đáng. Nay đã viện lệ, Phan Văn Tín cho vẫn để giam, đợi bắt được 3 - 4 tên phạm và cung thêm rằng : “Nếu sau này làm điều trái phép tức thì chém ngay”, mới chuẩn cho lấy công trừ lỗi được tha. (Văn Tín năm ngoái cùng bọn cướp nhà công chúa, phải tội phát đi sung quân).

Sai bộ Binh, bộ Công thông sức cho các địa phương sửa sang đường chạy trạm ven núi (vì có nạn cọp).

Phạm Phú Thứ từ tỉnh Quảng Nam về Kinh bái mạng, sắp đến tỉnh Hải Dương cung chức dâng sớ nói : Hải Dương, Quảng Yên tiếp giáp nhau, việc cầm phòng thực khẩn, hết thầy nhờ ở người, thì tỏ ra mình yếu lắm. Ngày gần đây tướng tài ở đất Bắc chỉ có Tôn Thất Thuyết và viên phải cách là Ông ích Khiêm là hơi khá, nay ích Khiêm cáo bệnh ở nhà, thần lần này về quê, đi qua thăm hỏi, viên ấy nói : Bệnh cũ ngày một hết, tuổi ngày thêm nhiều, không ra mưu toan báo đáp là phụ ơn phụ lòng, xét về lời nói, hỏi những thân thích hàng xóm, thì bệnh viên ấy đã khỏi, kính xin ban ơn cho ích Khiêm theo thần đến tỉnh, tạm cấp cho hàm giúp việc coi quân, ủy cho tên ấy hết sức làm việc, thần vẫn điều khiển, may nhờ uy linh nhà vua, có thể ít việc được, thần được chuyên tâm về việc dân, việc buôn, đây là thần tuân theo đức ý, phải lo ở trong chức phận, không dám lấy tình riêng cùng châu, cùng làng giúp địa vị cho tên ấy.

Vua bảo rằng : Người hầu gần đã lâu, phàm việc hiểu hết, nay đến lý sở khó khăn quan trọng ấy, về việc vỗ yên phòng giữ cốt được vững bền, việc thương chính cũng rất quan hệ, nên đem hết mưu kế, cốt cho có lợi không tệ. Nhưng cần phải giữ lòng gắng sức, hết thầy giữ công bằng trong sạch, lòng rất không khoáng sáng suốt thì mọi việc đều chu đáo. Lại bảo rằng : ích Khiêm đôi hết lỗi trước, không cho quân đi cướp bóc, không cậy khỏe mà vô lễ, không giấu điều xấu, phô điều tốt, tới việc mà biết sợ, chuộng mưu mà được việc, quân có kỷ luật mới được ; già thì nghĩ điều trái, giao người khéo cảm hóa. Lại bảo rằng : Người đều biết, cần làm như lời đã nói, nhân cho một bài thơ để khuyên, chuẩn cho họa ngay dâng lên để kịp đi.

Lệ cũ, quan tỉnh Bình Thuận đệ tặng tướng Pháp, phần nhiều bằng trâu, dê, đến nay Cơ mật viện và Thương bạc xin đổi dùng ngựa thồ ngời (do quan nước Pháp cho trâu, dê là khinh). Vua nghe theo.

Sai Tôn nhân và đình thần bàn định về việc hoàng tử.

Dụ rằng : Lễ không gì trọng bằng đạo làm người, chính sự không gì trước hơn gốc của nước, lời nói định trước thì nói không vấp vấp, việc làm định trước thì làm không khó khăn. Trẫm tư chất yếu hiếm con nối, rất nghĩ đến kế hay của Xã tắc phải giữ lòng rất công, trước đã chọn nuôi 2 con, đã từng giáng Dụ bá cáo rõ, sau lại nuôi thêm con thứ 2 của Kiên Quốc

công là Ứng Đăng, khi ấy mới 2 tuổi, các hoàng thân Tôn nhân phủ và các quan đều biết cả ; vì nghĩ em ta tâm tậ khó khởi rất thương các cháu nghèo thiếu, cho nên đặc biệt gia hậu, không phải là thiên ái. Nay Ứng Thị đã 11 tuổi, Ứng Đăng đã 6 tuổi, Hoàng thái hậu vui chơi với cháu quanh dưới gối, và cùng với Ứng Chân thương yêu như một, người lớn thì chọn quan sư phó, sớm hôm giảng dạy, người bé thì cũng dạy đọc sách đều mong cho đức tiến nét tốt. Trẫm nếu may mà có con, thì bọn ấy rút xuống phong làm phiên vương, ban nhiều bổng lộc, thăng hoặc điềm sinh con trai vẫn không có, bóng câu không lường được thì tất chỉ người hiền là cho, vì thiên hạ được người là khó, trẫm có dụng tâm gì đâu.

Kìa như đạo làm con của người, kinh sử bàn đã kỹ, trẫm không có thì giờ dẫn khắp, nói thừa, chỉ ở người bàn định chọn điều phải mà theo đó thôi, nếu biết quyết đoán để ra khác, 2 bên thuận tình, phải có minh văn, công bố cho mọi người biết không có lời nói về sau, cùng cách khéo xử sau này, làm thế nào có thể hợp lẽ trời, thuận lòng người mà đi đến chính đáng, nên sai Tôn nhân và đình thần bàn rồi tâu lên để quyết định, giao cho Sử quán để làm án nhất định, sau dám có nịnh hót mê hoặc mà thay đổi, thì tất cả thần tử của bản triều đều được đem pháp luật mà giết đi, để cho lẽ phải của nước được vững ; nếu lấy giàu có bổng lộc chu cấp cho nhau, không hại đến nghĩa lý, thì ngày nay cũng từng khuyên bảo, nguyên không cấm cách, hướng chi ngày khác ư ? (Về nghị định sau, xem ở năm thứ 29).

Chuẩn cho Thọ Xuân quận vương ăn yến, cho miễn quy, lạy, bảo cho ý kính người già, hậu với người thân. (Khi ấy quận vương tuổi hơn 60).

Sai quan bộ Lại, bộ Hộ phái thuộc viên mang sâm, quế, tiền, lụa ban cho mẹ đẻ của Bình - Phú Tổng đốc Hoàng Văn Tuyển, hỏi thăm sức khỏe cùng 2 em và con viên ấy đã lớn chưa, có thể nuôi được không, về trả lời. Rồi sai đem việc ấy lục sức cho Văn Tuyển biết, cho yên tâm làm hết chức vụ.

Sứ bộ bọn Phan Sĩ Thục đi thẳng về nguyên quán thăm nhà bị khoa đạo bọn Đồng Sĩ Vịnh hặc về tự tiện. Vua chuẩn giao bộ Lại nghị xử ; và Dụ rằng : Sứ thần đi gần 2 năm nếu có lòng thành nhớ cửa của vua, thì đã về ngay, sao phải đợi thúc giục ; nay lại tự tiện về, chưa đến, là vô tâm quá lắm, nếu đã đến không cho vào lạy châu, đợi nghị xử xong sẽ làm.

Khi ấy tướng Pháp bắt Nguyễn Văn Phương (người Bắc Kỳ), đưa đến tỉnh Bình Thuận. Quan tỉnh đem việc ấy tâu lên.

Cơ mật viện và Thương bạc tâu : ở Bắc Kỳ phần nhiều có bọn côn đồ không thỏa chí ngằm đến Gia Định, giả thác yêu cầu về việc đề phòng sự không ngờ, cũng nên nghĩ trước. Nguyễn Văn Phương tuy không có lòng khác, nhưng không có giấy tờ bị tướng nước ấy bắt được, tướng nên chiếu luật trị tội nặng, để răn kẻ khác ; rồi bảo khắp các tỉnh hạt biết, để cho những kẻ làm bậy biết phép nước không nên phạm, mà tướng Pháp cũng không dung thứ được, hoặc có thể bớt việc ; và lại đưa thư cho tướng ấy từ sau nên xét làm như thế, để phòng kẻ tiểu nhân gian dối mà tỏ lòng tin nhau. Vua nghe theo ; bèn sai tư cho tỉnh ấy xích Nguyễn Văn Phương giải giao cho bộ Hình nghĩ xử. Nhân cho định điều lệ bảo khắp các tỉnh hạt Nam Kỳ, Bắc Kỳ biết để theo. (Phàm người không có giấy tờ và có giấy tờ mà mạo tên đến Gia Định, thì chiếu luật vượt qua cửa ải ven biên giới xử 100 trượng, đồ 3 năm, lại dám sinh sự thì gia thêm bậc lên).

Hiểu thị quan lại, sĩ dân ở Bắc Kỳ :

Dụ rằng : Thói quen làm thay đổi lòng người quá lắm, không có người hiền và người có đức vọng ở dân, đứng lên mà sửa chữa, thì khó lắm thay ! Bắc Kỳ từ trước đến nay phong tục vẫn kiêu bạc xa xỉ, phóng đãng, tuy trong đó có nhiều lương gia, thiện sĩ, nghĩa phu, tiết phụ, cố nhiên không ít, nhưng dân du thủ, du thực, ngoan phu, đãng tử, gái đi bợm, buôn gian xảo, lại không biết gáp mấy, cùng chuộng hào phóng, quẫn bách đến nay, phạm việc giả danh phạm nghĩa, không việc gì là không làm từ trước đến nay, chột yên chột động, có tật không thể bỏ hết được, trong đó tựu trung Bắc Ninh, Thái Nguyên là quá lắm, rồi thứ đến Hải - Yên và Tam Tuyên. Hà Nội vốn gọi là nơi đô hội phồn thịnh mà trộm cướp thường phát ra, dân chúng sợ không đâu, chỉ hạt Nam Định cũng gọi là nơi đất tốt, mà lòng người hơi được thuần thực thực thà, còn là khá. Kia như Phạm Văn Nghị, Doãn Khuê, Đỗ Phát các người ấy cũng là người nhà nho lão luyện, là vị hưu quan, thế mà biết vì nước dạy bảo dân, không đến nỗi để lo cho triều đình, ngoài ra như bọn Nguyễn Bình, Lê Đình Diên, Nguyễn Thành, đều là người có danh vọng của sĩ dân, lại những người trăm không thể biết hết được, chỗ nào cũng có, sao lại không biết bảo dân, dạy học trò, khiến cho đời điều ác làm điều lành, trừ kẻ bạo ngược, cho dân yên ổn về miền Bắc của trăm.

Nay giặc nước Thanh trốn lẩn, lẩn át bờ cõi ta, làm xóm làng ta xiêu bạt, cướp nhục con trai, con gái ta, chính phải cùng căm thù, địch với kẻ giặc, thề tất đánh 1 trận giết và đuổi đi hết, mới tỏ ý giữ gìn giúp đỡ nhau, tại sao lại dung túng cho kẻ du đảng của ta hại lương dân ta, giúp cho bạo ngược thêm lên, thì bất nhân càng quá lắm. Quan lại tướng hiệu võ yên đánh dẹp đã bắt lực, thầy trò khuyên bảo lại không có thuật, trăm sao lại có thể nằm yên 1 khắc được.

Từ nay về sau thực muốn các quan chặn dân các địa phương, cha anh, thầy bạn trong làng đều lấy lòng lành nét tốt dạy bảo con em, đổi điều lỗi, theo điều lành, đều đến đạo hay cả, để đáp ứng chí của trăm, chớ coi thường lời nói của trăm. (Văn Nghị, Khuê, Phát là người Nam Định, Đình Diên là người Hà Nội).

Vua xem tập bàn giao của Bộ chính Khánh Hòa là Phạm Bình, Dụ rằng : Phàm làm quan lại, 4 chữ “liêm, bình, cần, cán” không thể thiếu một chữ nào, lũ các người sớm đêm ghi vào dạ, lòng thương tôn kính uy nhà vua, coi như cách có gang thước, làm thế nào cho có tiếng hay, công tât khác hẳn để lại tiếng thom trăm đời, là tốt. Nếu bảo rằng dễ nói dối theo lợi riêng, tự để mối lo, hỏi sao cho kịp, cũng không thành người, cho bộ Lại thông sức cho các viên tỉnh, đạo, phủ, huyện, châu, mãi mãi không quên, mới là không phụ đời sống ấy.

Sai cấp tiền, gạo cho vợ nguyên An Giang Lãnh binh Trương Định đã chết (Thị Thường).

(Trước người nước Pháp đánh chiếm các tỉnh ở Nam Kỳ, Trương Định mộ quân chống đánh, sau thua bị chết, con là Tuệ sau cũng chết về việc quân, vợ Định là Lê Thị Thường không chổ nương nhờ, trở về nguyên quán ở xã Tứ Cung, huyện Bình Sơn, tỉnh Quảng Ngãi, quan tỉnh ấy thấy Định là người nghĩa khí đáng khen, mà vợ viên ấy có một thân một mình, nghèo khổ ốm đau, tình thật đáng thương, tâu xin giúp, được Chi chuẩn cho cấp mỗi tháng 20 quan tiền, 2 phương gạo, hết đời thì thôi).

Trước đây quan tỉnh Nghệ An vì việc biến tên Mai, tên Tân đã chuẩn cho cách chức, làm việc chuộc tội, lại giao đình thần nghi án. Đến nay án đã thành ; Tổng đốc Tôn Thất Triệt vì chuyên coi địa phương ấy không biết khéo làm, để đến phải nhọc nhiều lắm, chuẩn cho phạt

100 trọng phát đi sung quân ở nơi biên giới xa (nhưng theo lệ kỳ nhân ((1) Kỳ nhân : là người Mãn Thanh ở Trung Quốc.1), chọn nhà không ở vệ Cẩm y, giam cầm 80 ngày, hết hạn tha ra, lưu về nhà tù), Bộ chính Phạm Hy Lượng, án sát Nguyễn Đôn đều là người giúp việc, tội cũng không chối được, đều chuẩn cho phạt 100 trọng, đày 3 năm. (Rồi theo lệ giao phủ Thừa Thiên giam giữ).

Trước đây quan viên được đặc cách cất dùm, khen thưởng, đều được dâng biểu tạ ơn, ngoài ra thăng chuyển, phong, tặng, biểu văn đều bãi bỏ, nay vua cho là văn học và chính sự không phải có 2 đường, cho nên học với làm quan cùng gồm có cả, nếu có do lại dịch xuất thân, không làm được văn, nhưng mượn người làm có thông hay không cũng có thể biết được người ấy. Nay nên lại làm như cũ, phạm nhờ ơn như thế nào thì được dâng biểu trình bày tạ ơn, nhưng do tự lòng thành, không phù phiếm, cũng có thể xem được lời nói.

Bèn sai bộ Lại, bộ Lễ nghĩ tâu trả lời. Sau bộ nghĩ định điều khoản tâu trả lời, vua chuẩn cho theo như điều khoản đã nghĩ mà làm.

(- Văn từ chánh nhị phẩm trở lên, như có viên nào được thăng thụ, hoặc thụ hàm được thụ thụ, phải làm biểu tạ, còn từ tòng nhị phẩm đến chánh tòng tứ phẩm án quan được cất nhắc vượt bậc, hoặc có công được thưởng, mới được làm biểu để tạ, như có viên nào trong lòng cảm kích cũng cho dâng biểu trình bày.

- Viên nào được tấn phong công, hầu, bá, tử, nam, hễ mới được phong hay phong thêm, phải làm biểu tạ, còn người được tập tước thì miễn.

- Những viên dự được phong tặng cho cha mẹ, theo lệ trước các viên ở Kinh làm chung 1 đạo biểu văn, ở tỉnh ngoài mỗi tỉnh làm chung 1 đạo biểu văn, do bộ Lại tiến lên vua xem.

- Phạm tứ phẩm án quan trở lên, cha mẹ hoặc thân mình, nhà mình được đặc cách ban ơn cho các hạng như thuốc, đồ vật, tiền bạc, thực có cảm động thiết tha, cho được làm biểu dâng tạ.

- Quan võ, viên nào có được đặc cách ban ơn mà lòng cảm ý thông, hay đặt ra lời văn không làm, cũng cho làm biểu dâng tạ, để thông lòng thành thực.

Định lại lệ xử phân về tội dăng thư tâu việc làm lờ. (Từ nay phạm dăng thư tâu việc làm lờ có hại cho việc, thì theo luật này xét xử đánh 60 trượng ; tuy có làm lờ mà không hại đến việc thì xử đánh 30 roi ; lại điển phải tội trước, tá lãn và đường quan theo thứ tự được giảm dần, nếu chỉ viết làm một vài chữ xen vào thì đều khoan tha).

Tướng quyền nước Pháp ở Gia Định là Kha-răng về Tây, tướng cũ là Du-bi-lê đến thay.

Chuẩn cho Hộ bộ Thượng thư Trần Bình kiêm sung Cơ mật viện đại thần, còn người sung chức ấy trước là Lại bộ Thượng thư Nguyễn Tư Giản, kiêm sung đã nhiều, chuẩn cho trả việc ở viện, cho công việc đều xứng đáng.

Nguyễn Văn Nhuận là người tỉnh Quảng Nam chém chết mẹ kế là Lê Thị Luận. Quan tỉnh là Trần Văn Thiều chiếu luật bắt tội Nhuận phải lãn trì xử tử. Bộ Hình cho là : Tội thực rất nặng, từ trước đến nay, không có án nào giống như thế. Duy xét ở luật, thì mẹ đẻ so với các mẹ có khác. (Con cháu trái phạm lệnh dạy, mà ông bà cha mẹ đánh không phải lẽ (không theo phép quyết phạt mà đánh quá nhiều), 100 trượng. Cố ý giết (không vi phạm lệnh dạy) 60 trượng, đồ 1 năm, đích mẫu, kế mẫu, từ mẫu ((1) Từ mẫu : vợ lẽ của cha, nuôi mình thành người, gọi là từ mẫu (xem ở thiên Tăng tử vấn, Kinh Lễ).1), dưỡng mẫu giết thì gia lên một bậc, để cho đến nỗi tuyệt tự thì giao giam hậu) suy diễn ý luật thì Nguyễn Văn Nhuận xin giảm bậc, xử tội chém ngay lập tức.

Vua bảo rằng : Sợ nhiều việc lảm, xét chưa hết, cũng khó, ta muốn các quan có trách nhiệm, phạm gặp việc gì khác thường khó xử, đều ghi án giữ riêng hoặc ghi vào điển lệ để tiện lâm thời xem xét, thế mới là để tâm về việc nước, tại sao người giữ chức vụ mờ mịt chẳng biết.

Lại bảo rằng : Bộ xét nghĩ sợ chưa hết, giao đình thần xét lại. Về sau đình thần bàn cho là chiếu luật vợ, con đánh mẹ thứ, xử trăm giam hậu sợ nhẹ quá ; chiếu luật con cháu đánh cha mẹ xử tội lãn trì, sợ nặng quá ; xin tham chiếu 2 luật xử trăm quyết, nhưng để đợi xét. Vua theo lời.

Khi ấy giặc ở Thái Nguyên (bọn đầu đoàn ra thú là Chu Tường Lâm, Triệu Ba Đan), bề ngoài thì quy thuận, bề trong thì vẫn phản bội, ngầm thông nhau họp thành bọn. Tham tán Tôn Thất Thuyết tâu nói : Vì tỉnh Thái Nguyên võ về kinh thường, cho nên có lúc sợ, có lúc ản giầu, xin sắc xuống cho quan tỉnh phải ra sức hội đánh.

Vua bảo rằng : đoàn họ Chu, họ Triệu ra thú, Vũ Huy Thụy võ về, Nguyễn Uy thì làm cho thành, nếu cứ giữ mãi đây để đợi người thì trách nhiệm quan địa phương ra sao, bèn theo lời xin ấy.

Giặc ở các tỉnh Bắc Ninh, Thái Nguyên quấy nhiễu, thường cướp ống thư chạy trạm, nhiều lần đã nghiêm trách quan quân thứ đánh ngay, gặp bộ Binh đem số quân, voi, thuyền, súng của Tôn Thất Thuyết lần lượt tư dâng trình.

Vua bảo rằng : Quân và voi nhiều gấp đôi, súng ống, khí giới tốt và đầy đủ ; giặc có tài năng gì mà không dẹp yên được, rất phụ trách nhiệm đã giao phó cho. Vậy giáng cấp lưu lại làm việc, để khuyên răn, hạn trong năm nay phải quét sạch ngay, nếu vô hiệu, tấ xử tội nặng.

Định lại lệ nghĩ xử thêm bậc về trong khóa thanh tra, truy bồi không được việc.

(Bộ Hình nghĩ tâu : Về khoản truy thu tang vật phải bồi, đã có lệ định ; duy 6 năm 1 khóa thanh tra, rồi sau chiếu số thiếu nghĩ xử, thì hạn quá rộng, mà phủ, huyện, tổng, lý bỏ sót không bàn tới ; thì để mình ra ngoài phận sự, không chịu đốc thúc, nên số bồi phần nhiều là hảo huyền.

Nay xin từ sau phạm các địa phương, cứ đến cuối năm tức thì đem số tang vật phải bồi về phần thu trong 1 năm, thu được bao nhiêu, còn thiếu bao nhiêu, và đem quan phủ, tỉnh, đạo cùng nhân viên chuyên giữ việc ấy và phủ, huyện, tổng, lý chiếu theo năm tháng lâu hay mới, tham chiếu nguyên lệ năm Tự Đức thứ 11, đều nghĩ xử gia lên một bậc. Hạt nào thiếu đến 5 phần trở lên, thì án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 1 năm, giáng 1 cấp lưu lại làm việc (lệ cũ phạt bổng 1 năm), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc phạt bổng 1 năm (lệ cũ 9 tháng), tá lãnh và viên phủ huyện phạt bổng 9 tháng (lệ cũ 6 tháng), lại điển, tổng lý đánh ngay 40 roi (lệ cũ 30 roi). án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 6

tháng phạt bổng 1 năm (lệ cũ 9 tháng), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc 9 tháng (lệ cũ 6 tháng), tá lãnh và viên phủ huyện 6 tháng (lệ cũ 3 tháng), lại điểm, tổng lý đánh ngay 30 roi (lệ cũ 20 roi). Hạt nào thiếu 3 - 4 phần, án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 1 năm, phạt bổng 1 năm (lệ cũ 9 tháng), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc 9 tháng (lệ cũ 6 tháng), tá lãnh và phủ huyện viên 6 tháng (lệ cũ 3 tháng), lại điểm, tổng lý đánh ngay 30 roi (lệ cũ 20 roi), án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 6 tháng trở lên phạt bổng 9 tháng (lệ cũ 6 tháng), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc 6 tháng (lệ cũ 3 tháng), tá lãnh và phủ huyện viên 3 tháng (lệ cũ 2 tháng). Hạt nào thiếu 1 - 2 phần, thì án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 1 năm phạt bổng 9 tháng (lệ cũ 6 tháng), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc 6 tháng (lệ cũ 3 tháng), tá lãnh và viên phủ huyện 3 tháng (lệ cũ 2 tháng), lại điểm, tổng lý đánh ngay 20 roi (lệ cũ 10 roi), án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo tại chức 6 tháng phải phạt bổng 6 tháng (lệ cũ 3 tháng), tổng đốc, tuần phủ, đề đốc 3 tháng (lệ cũ 2 tháng), tá lãnh và viên phủ huyện 2 tháng (lệ cũ 1 tháng), lại điểm, tổng lý đánh ngay 10 roi (lệ cũ được miễn).

Ngoài ra tại chức chưa đầy 6 tháng, thiếu không tới 1 phần trở xuống thì miễn nghị, làm danh sách tâu lên do bộ xét lại thi hành.

Viên nào tại chức 3 năm, mỗi năm đều thiếu 5 phần trở lên thì án sát, phủ doãn, phủ thừa, chánh phó quản đạo phải giáng 3 cấp đổi đi tất cả, tá lãnh, phủ huyện, cũng tính số phải phạt là mấy cấp mà đổi đi ; lại điểm, tổng lý đều phải xử phân thì đều phải cách bãi. Còn như lặc hạn về năm, xin lấy số phải bồi trong 1 năm, theo từng tháng, chia ra từng thành, nghĩ xử cả (như can bồi không tới 20 lượng, hạn 1 năm, mỗi tháng phải thu hơn 1 lượng, ngoài ra theo lệ ấy mà suy ra).

Lại chính người phạm chết, người nào nghèo nàn, trước hết do tổng lý, phủ huyện khám xét làm giấy cam đoan, quan tỉnh, phủ, đạo xét thực mới được làm danh sách nghĩ miễn, nếu sau tìm được tình trạng gian, thu bồi được bao nhiêu, chiếu số nghĩ thưởng (như thu được tiền 10 quan thì thưởng 2 quan, thu được bạc 10 lượng thì thưởng 2 lượng, hoặc thưởng kỷ lục hay cấp bậc). Về số thưởng ấy cùng số tang vật tên phạm ấy phải bồi, còn thiếu là bao nhiêu vẫn cứ phủ, huyện, tổng, lý đoan kết trước và quan tỉnh, phủ, đạo trách thu ; lại chiếu luật ản lậu, man khai gia sản tịch thu vào Nhà nước nghĩ xử. Đến kỳ thanh tra, viên trông coi việc ấy

đem tất cả các danh sách cuối năm xét thấy phù hợp, làm danh sách riêng, do bộ ấy để xét các lễ. Vua chuẩn cho theo nghị mà làm.

Tháng 12, lĩnh Tổng đốc Hà - Ninh Trần Đình Túc và nguyên Khâm phái Nguyễn Tăng Doãn vì tội vàng làm việc sơ suất đều phải phạt. Trước đây tàu nước Tây chở thuê hàng hóa cho người buôn nước Thanh, đã chuẩn cho nghiêm cấm, đợi sau khi định thương ước mới thi hành, thế mà tự tiện cho La-đăng đáp để buôn và cho phái viên nước Tây đắp thêm khu đất (100 thước) di táng (An Nghiệp) đều là không hợp pháp. Đình Túc phải giáng 1 cấp lưu lại làm việc, Tăng Doãn phải phạt bổng 1 năm.

Đoàn thuyền của Phở Nghĩa nhân ở lâu bị quẫn bách. Tổng lý Thương chính Phạm Phú Thứ đem việc ấy tâu lên. Vua chuẩn cho tạm cho chở thuê hàng hóa nước Thanh 1 lần lấy lợi, để giúp lộ phí nhưng phải chiều lệ nộp thuế.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu : Giặc ở sông Thao đã yên, các chỗ quan yếu lợi hại từ Hưng Hóa đến Bảo Thắng (như Quán Ty, Trấn Hà), nghĩ nên đặt đồn bảo, phái quân canh giữ và chọn viên giỏi giang để không chế phòng giữ, cho được vững lâu dài. Vua nghe theo.

Bắt đầu đặt huyện Minh Hóa ở tỉnh Quảng Bình. (7 sách ở 2 huyện Kim Linh, Cơ Sa về miền thượng du phủ Quảng Trạch, địa thế chơ vơ xa cách phủ khó trông coi khắp được. Gần đây được quan tỉnh xin đem 7 sách ở 2 nguyên ấy gồm với tổng Thượng Lưu, huyện Minh Chính, đặt làm huyện Minh Hóa. Đến nay mới đặt quan, lấy người Thổ trước làm chức ấy).

Vua cho là lính mộ ở Bắc Ninh, Thái Nguyên có danh ít có thực, sai quan tỉnh bọn Nguyễn Uy gia tâm chọn thái kỹ càng.

Vua bảo Cơ mật viện rằng : Việc dẹp yên giặc ở Tam Tuyên lấy đạo quân xưa Lưu Vĩnh Phước làm việc chính, thế mà tên ấy lại về giữ ở Bảo Thắng, thường phái đến Tuyên Quang không chịu đi. Và Bảo Thắng, là cửa ngõ để thông thương, việc buôn bán nhật thi hành, nếu có ngăn trở, người Pháp hoặc có tức giận, thì làm thế nào ?

Bọn Trần Tiễn Thành thưa rằng : Hoàng Tá Viêm nhiều lần vâng mệnh điều khiển, việc đánh dẹp đã thành công, nên cho làm chọn việc đã mưu toan ; hiện nay Tá Viêm điều khiển 3 đạo quân đến Tuyên Quang đánh giặc Hoàng Anh. Gần đây tiếp tờ tư thì đều đã tiến hành, Vĩnh Phước cũng bắm bắt phu và lương tiến đến ; như thế là thế đã thành, người đã nhiều, chính có thể thừa cơ được ; hướng chi việc binh nhanh chóng bất ngờ, người thân đi đến mới biết rõ. Xin mật dụ cho quan ở quân thứ bảo ban Vĩnh Phước, khiến cho yên tâm hết sức đánh dẹp, dẹp yên ngay giặc Hoàng Anh, cho biên giới được yên, mà hết trách nhiệm bắt phải làm cho thành công. Vua cho là phải.

Sai quan các tỉnh sửa soạn việc quân. Khi ấy Ngự sử Vũ Ích Khiêm tâu : Hiện nay việc quân có nhiều tệ, cơ, vệ các tỉnh, đạo phủ, huyện tình thế liên can với nhau, chưa chắc đã công tâm giữ phép. Xin chọn quan đại thần công bằng, liêm chính, sáng suốt, quyết đoán, đi khắp Nam Kỳ, Bắc Kỳ, trông coi việc quân. Lại xin các tỉnh, đạo đều lập nhà học võ.

Vua bảo rằng : Nhà học võ ở tỉnh ngoài, đã giao cho bộ Binh bàn rồi. Từ trước theo lệ có chọn phái người trông coi xem xét đồ dùng việc quân, nhưng mấy năm nay có nhiều việc, quân phái đi nhiều, cho nên chưa tiện làm ; nhưng đây chỉ là tạm thời, hoặc có làm gương che lỗi, sao bằng lúc này thường vốn cùng thân thiết. Phạm trách nhiệm quân dân đều là việc trong chức phận, nếu không để tâm, cố sức xem xét chỉnh đốn, thì khi tới việc không làm được việc, mất cả thân danh, há nên coi thường không nghĩ ư ? Bèn xuống Dụ : Sức cho các tỉnh ấy tự làm lấy, hết lòng chỉnh đốn xem xét, mong có thực hiện.

Dụ rằng : Có quân không thể không có pháp luật, mà chỉ có pháp luật không thì không thể tự làm được ; có phép trị không thể không có người để trị. Từ đời Hạ, Thương, Chu trở về, sau, binh chế không đời nào tốt bằng đời Đường, chưa khỏi cái tệ trốn tránh, là bởi người làm ra tệ mà thôi.

Binh chế Nhà nước ta, từ Quảng Bình trở vào Nam, hoặc 3 đình lấy 1, hoặc 5 đình lấy 1 ; trở ra Bắc thì 7 đình chỉ lấy 1, chức lượng từng nơi giám ngạch, không cầu lấy nhiều, thực muốn quân tinh giỏi mà số quân đầy đủ. Thế mà quân miền Bắc phần nhiều lười nhát, số quân cũng không đầy đủ, lại không bằng quân miền Nam có thể dùng được ; như thế có phải là phép chưa tốt hay là dùng quân chưa được người chắt ? Trước kia đời nhà Đinh định ra

quân thập đạo, quân không kém 100 vạn ; đời nhà Trần biên đình tráng làm quân, mà châu Hoan, châu Diên đã đến 10 vạn, ngạch quân nhiều so với ngày nay gấp mấy, thế mà lúc bấy giờ, gọi là mạnh mẽ, ít nghe thấy trốn tránh. Tướng quân ở quân thập đạo, nhân đây để phá quân nhà Tống, mà lòng quân không lìa bỏ ; các tướng đời trung hưng dùng để dẹp quân nhà Nguyên, mà các quân đều còn cả, ai bảo là quân miền Bắc không thể dùng được ư ?

Gần đây nghe nói cái tệ của quân ngoài Bắc có nhiều có, hương lý thì hạn năm lập ra khóa, tha người giàu, sai người nghèo ; quản suất thì đưa vào hàng ngũ, mong đi đóng đồn, sách nhiễu trăm đường, lại có tệ tha cho về nghỉ, có tệ đội tên người khác. Huống chi từ quản suất trở lên, tiêu phí bắt lính cung cấp, mà kỹ nghệ tập hay không tập chẳng hỏi đến ; quân không huấn luyện sẵn đến khi đánh giặc sao khỏi không thua, bảo rằng không phải là người làm ra tệ ư ? Nếu nắm được cốt yếu, thì tệ nào chẳng trừ được. Hiện nay các tỉnh ở Bắc Kỳ, tổng đốc, tuần phủ đều có trách nhiệm giao phó cho ở ngoài biên giới, trăm đương ủy dụng, bắt phải làm cho thành công ; quân lính như thế không từng để ý trừ nghĩ chán chĩnh, thì lúc ngày thường cùng với ai mà giữ, lúc có việc cùng với ai mà đánh ; việc xảy ra ở Hà Nội, Ninh Bình, Hải Dương, Nam Định về mùa đông năm ngoái, vết xe đổ đáng làm gương, mà há không sờn lòng ư ? Nay cho các quan tổng đốc, tuần phủ, đề đốc, bố chính, án sát, lãnh binh các tỉnh ở Bắc Kỳ, phải hết lòng bàn tính thế nào chán chĩnh một phen có thể đổi hết thói tệ, chuyển thành quân tinh nhuệ, trăm đều cho hết sức làm, cốt khiến cho quân lính vui lòng làm việc, sổ sách thường đầy đủ, đi đến đâu có công đến đấy, dẹp yên trộm cướp, vài năm hay chẵn tháng, quả có thực hiệu, thì trăm ban ơn khen thưởng hậu, không có tiếc gì. Nếu chỉ đặt lời văn hão noi theo thói tệ, khiến cho ngày càng bỏ bễ, thì phạt nặng theo liền, quyết không tha thứ.

Sai quan ở quân thứ Tam Tuyên, trừ nghĩ tình hình ở biên giới và việc quân. Khi ấy đem quân đi lâu ngày, kẻ trốn, người chết, thái về, tản đi, đội ngũ linh tinh. (Mỗi đội 2 - 3 - 4 tên, hoặc 5 - 6 tên, hoặc 10 tên).

Vua bảo bộ Binh rằng : Đại để dụng binh không nên lâu, lâu thì chỉ có quân đóng đồn, hằng năm thay đổi, đâu có quân phái đi đánh dẹp mà có để ở lâu đến 4 - 5 năm, lúc đi thì đủ, ở lại thì thiếu, thậm chí sắp hết sạch cả, mấy năm nay phần nhiều như thế, sao điều đủ được, tệ về việc binh không gì hơn. Trong đó lính ở Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định lại xa, bắt đắ

đã phải điều động đi một thời gian, không nên để ở lại lâu, càng nên thương xót vỗ về ; thế mà quan ở biên giới, không làm được việc, nhẩn tâm ngồi trông đến thế, quan ở bộ cũng không mưu kế gì có thể chấn chỉnh đổi được, theo mà lặng yên ngồi nhìn, theo lệ cũ ; đều không vừa ý trăm quá lắm. Chuẩn cho Tá Viêm trừ nghĩ thế nào để sớm xong việc ở biên giới ; mà không hỏng việc quân, tức thì tâu lên chuẩn cho thi hành.

Sau Tá Viêm tâu nói : Không có kế hay nào khác, duy Nghệ An vừa mới yên, lại hiện đương đánh giặc lan tràn ở Trấn Ninh, thì 4 vệ Hoàn, Phấn, Nghiêm, Thiện mới cũ phái đi của tỉnh ấy, cho về tỉnh hết ; còn các hạng quân vẫn để ở lại theo quân thứ để sai phái, đều chiếu theo năm tháng lâu hay chóng, thưởng cấp có thứ bậc.

Vua theo lời.

Giặc biển ở Quảng Yên tên là Khách Công, đem thuyền và quân nã bắt được tướng giặc, thuyền, súng, giao người đến xin giải nộp lĩnh thưởng, nhân xin hợp đoàn hội đánh. Tuàn phủ Hồ Trọng Đĩnh tâu xin chi cấp chiếu dụ vỗ yên. Khi ấy quan nước Thanh đã đốc đem binh đồng tiến giáp Hải Ninh đánh và phủ dụ. Vua bảo rằng : Xét quả có công trạng thực, chiếu lệ thưởng cấp, cho theo đánh giặc, nhưng tên ấy là do quan nước Thanh chiêu dụ, sau khi việc yên, thì Khách Công ấy giao cho quan nước Thanh dẫn về nước để được vỗ yên.

Giảm bớt chùa chiền. Khi ấy quan phủ Thừa Thiên là Nguyễn Hanh xin thuê dân và thợ sửa chùa Giác Hoàng, bộ Công đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Mấy năm nay, việc nhiều của ít, phàm cung điện vườn tược, tất cả những chỗ ít đi chơi đều bãi bỏ cả, các đền miếu cũng đều đổi bớt ; duy các nhà chùa, vẫn lại tu bổ nhọc tốn càng nhiều, để giữ dấu tích cũ là được. Còn những chỗ rộng quá thì hợp lại để thờ, liệu giảm bớt mới là hợp thời.

Bọn Đề đốc Nguyễn Văn Hùng đánh giặc nước Thanh ở các xứ Cổ Loa, Phù Lai, thắng trận. Tham tán Tôn Thất Thuyết tâu nói : 2 trận ấy rất là khó nhọc, ngay khi ấy thưởng chung tất cả 2.500 quan tiền. Vua sai gia thưởng Tôn Thất Thuyết và bọn đề đốc đều có thứ bậc. Lại cho là 2 trận ấy đánh giết giặc người Kinh đến 500 - 600 người, sai hiệu dụ cho dân các xã ở

Bắc Ninh, Sơn Tây, Thái Nguyên, phạm những người bị giặc nói dối, dỗ dành, đều giải tán trở về ngay, hoặc bắt, chém tên đầu mục giặc giải nộp, thì được khỏi tội và lĩnh thưởng.

Cho Chương vệ lĩnh Tiền quân là Hồ Oai kiêm coi cả Hậu quân. (Nguyên quyền Chương Hậu quân là Vũ Lã có tang).

Khi ấy sứ bộ là bọn Phan Sĩ Thục trở về, đã về quê nhà trước, vật hạng mua về phần nhiều không thích dụng, bộ Lại xét nghĩ làm tập tâu lên. Nội các xét nghĩ xin cách chức.

Vua bảo rằng : Chậm trễ, khinh thường, sơ suất, lòng làm tôi ra sao ? Bộ dẫn đi sứ mà nghị cần, rất không phải ; đi sứ cũng có phân biệt, như có khó nhọc làm được việc quan trọng, há không thể nghị cần được ư ? Nếu chỉ theo lệ thường, lại không có tài năng mà có lỗi, đâu có thể dẫn bậy được, đáng lẽ đều phải cách, nhưng lòng trẫm thể tất bề tôi, tạm theo phép rộng, Sĩ Thục giáng làm Hồng lô Tự khanh biện lý Lại bộ ; Văn Quan giáng làm Hồng lô tự Thiếu khanh biện lý Binh bộ ; Tu giáng làm Tông ngũ phẩm lĩnh Viên ngoại lang ; những người tùy tùng đều giáng 1 trật. (Sĩ Thục nguyên thụ Lễ bộ Thị lang ; Văn Quan nguyên là Thị độc Học sĩ ; Tu nguyên là Hồng lô tự Thiếu khanh).

Đến khi bọn Sĩ Thục vào tạ, vua nhân hỏi rằng : Nước Thanh xử trí với nước Tây thế nào ? Và chính sự của vua Đồng Trị, quan lại được hay hỏng thế nào ? Thế nước có thịnh hay không ? Thục thưa rằng : Nước Thanh đối với người Tây, chia đất cho ở (trấn Hán Dương, chỗ người nước ngoài có lập bia đá, khắc chữ Đại Anh quảng long địa giới) làm nhà để ở. (Chỗ ở đều dựng hiệu cờ để phân biệt). Tổng đốc Hồ Bắc là Lý Hàn Chương làm Thông thương đại thần, để thông đi lại, phủ thành Chính Định có nhà thờ đạo ở trong thành, Yên Kinh cũng vậy, sĩ phu không nghe có lời bàn ngang. Người có kiến thức hoặc có người bảo rằng : Vua Đồng Trị tuổi còn ít, lại thêm vài mươi năm nay, quân mỗi mệt, của sút kém, tạm hãy chịu để hồi hô ; gần đây đã sắc xuống cho quân cơ sửa soạn phương lược dẹp yên ở Giang Tô, lại mở cục kỹ xảo, các tỉnh sai tập súng của Tây, lúc nào cũng tự cố gắng, còn như xử trí với người Tây ấy, ở chỗ quân cơ bọn thần không nghe thấy. Vua Đồng Trị từ khi thân coi việc nước đến giờ, chính sự thì hết thảy tuân theo điển lệ trước, chuyên dùng bày tôi cũ. Quan lại thì từ năm Hàm Phong đến giờ, dường làm quan phức tạp, tham những nhiều ; mà đời sống của dân ngày càng quẫn bách, quyền nộp sinh ra tệ. Hỏi về tổng đốc các tỉnh, thì Lý

Hồng Chương ở Trúc Lệ, Tôn Thất Đường ở Thiểm Cam, đều là tướng có nho học ; Lý Hàn Chương ở Hồ Quảng thì là người trầm tĩnh có mưu cơ ; Lưu Trường Hựu là Tuần phủ Quảng Tây thì nghiêm trọng mà am hiểu việc hàng trận, cùng Đan Mậu Khiêm ở bộ Binh, Vạn Thanh Lê ở bộ Lễ, đều là bề tôi có danh tiếng. Lại nghe nói giặc ở Cam Túc làm hại đã hơn 10 năm, chuyên do Tả Tôn Đường trù tính, mùa đông năm ngoái đã dẹp yên, hiện nay 4 phương không xảy ra việc gì, và dọc đường bọn thần đi, xem về đại thể, đến khi ở Yên Kinh, xem các nhật báo, đại khái của dùng trong nước hơi thiếu, nhưng sức quân vẫn mạnh, còn như việc ở nơi quân cơ, bọn thần không thể biết được.

Nhân dâng ngọc trai và phương thuốc tiêu để đánh mắt. (Ngọc trai đem chiếu vào đèn hay Mặt Trời mà soi thấy trong có 2 bóng là thật, dùng để đánh mắt. Thanh nhiệt tiên phương có nói rằng : Người già đau mắt lâu có màng, lấy vị thuốc Thanh Bì xông rửa vài ngày thì sạch bụi ở mắt, hơn 100 ngày thì màng dần dần tiêu đi, người ta bắt chước dùng có nhiều hiệu nghiệm).

Vua muốn biết hết tình người dưới, mở rộng đường tâu nói mới xuống Dụ rằng : Nghe nhiều thì sáng suốt, là đức của người làm vua ; thờ vua không ẩn giấu, là đạo của người làm tôi. Trẫm mình giữ mọi việc, một ngày muôn việc, trong đó quan lại có tài hay không, chính sự được hay hỏng, dân gian lợi hay hại, phong tục tốt hay xấu, tình giặc mạnh hay yếu, binh bị thịnh hay suy, có khi không phải tai mắt có thể biết được ; thường sợ một người không dãi tỏ được hết tình thực, một việc chưa hợp lẽ phải, bệnh cũ chưa chẩn chính được, nhưng điều uẩn khó biết khắp được, nhiều lần đã xuống Dụ cầu lời nói, và quan các tỉnh hằng năm 2 tháng mạnh xuân, mạnh thu theo lệ có sớ tâu lên ; quan viên dẫn vào yết kiến, theo lệ có thủ bản, đều cho lần lượt trình bày, thật muốn dẫn bảo cho nói, để mở chỗ che lấp, thế mà gần đây người tâu việc hoặc nhạt theo lời bàn thường, cầu thả cho xong để tác trách ; hoặc càn rỡ úc đặc, không hợp thời nghi, cầu về không phiếm, không giấu, mà đối với lòng người và chí kế rất có bỏ ích, thì cũng không thấy nhiều ; ý hẳn có kiêng kỵ mà không dám nói chẳng ? Hay là cho rằng nói suông không bỏ ích mà không chịu nói chẳng ? Kìa như vua yêu bề tôi, chỉ cần gửi thân cho vua, làm ơn cho dân ; bày tôi xử sự, tất phải nghĩ làm việc lợi, bỏ việc hại, nếu cho việc công là khó làm xong, lấy im lặng làm lão thành, thì sao mong cho mở mang trị hóa được. Các người đã đem thân làm con tin để thờ vua, thì về việc đời, việc dân trong lúc này, ngày thường tai nghe mắt thấy, tất có điều hay, biết mà không nói, nói mà

không nói hết, tự hỏi trong lòng có yên không ? Từ nay về sau, quan viên ở trong Kinh và tỉnh ngoài, phạm các mưu kế việc quân, chính sự trong nước, cách cai trị của quan lại, phong tục của nhân dân, có quan hệ thì thói tặc gì nên đổi, việc lợi gì nên làm, đều cho nói hết không giấu, nếu có thể lấy được, sẽ chuẩn cho thi hành.

Xây thêm thành tỉnh Nghệ An. (Nguyên trước cao 1 trượng, 1 thước, 5 tấc, nay cao thêm 1 thước, dày 1 thước 2 tấc) theo lời xin của quan tỉnh là Nguyễn Chính và Vũ Trọng Bình.

Tán phong Đề đốc ở quân thứ Bắc Ninh là Nguyễn Văn Hùng làm Mậu Công nam. (Vì nhiều lần đánh giặc, thắng trận, Hoàng Tá Viêm tâm xin).

Đầu mục giặc (ngụy Tiền quân) ở tỉnh Hải Dương là Hồ Văn Vạn bị giết. Trước đây giặc biển kéo đến quấy nhiễu hạt ấy, đã bị quan quân đánh tan ; còn đầu mục là tên Vạn lẩn trốn, đến nay quân nước Thanh là Hoàng Tài Thắng đem bè lũ nã bắt được, đến tỉnh giải nộp ; rồi xin sắp xếp cho ở làm ăn ở phủ Hải Ninh, quan tỉnh ấy đem việc ấy tâu lên. Vua chuẩn cho đem tên Vạn chém ngay, còn bè lũ Hoàng Tài Thắng đều thưởng cấp cho (bạc 1.500 lạng), rồi phê bảo quan tỉnh ấy rằng : Quân nước Thanh ấy tuy biết quy thuận lập công, nhưng nguyên là kẻ côn đồ bất đắc chí, tỉnh người đã từng phủ dụ, nên tự xử lấy, nếu chia giao cho các tỉnh, không khỏi phiền ngại, nên chọn chỗ thuận tiện ở hạt tỉnh ấy sắp xếp cho ở, chọn người đầu mục bảo lãnh, cho có thống thuộc, ngõ hầu không để lo về sau.

Định lại điều lệ bắt kẻ phạm chuộc tội. (Nhiều lần nghị định chỉ cứ tội nặng nhẹ không phân biệt bắt khó hay dễ, và sau khi đã tha, lại phạm lần nữa, còn chuẩn cho bắt để chuộc tội, lại lỗi về quá rộng. Nay bộ Hình nghị xin chuẩn cho : Sau này phạm những thủ phạm, tòng phạm về tội làm giặc, ăn cướp, án mạng và các án tạp phạm, tên nào nghe thấy nã bắt mà biết tự đi bắt kẻ phạm giải đến thú, về tên phạm bắt được ấy không cứ là cùng bạn hay là án khác (dưới cũng như thế), nhưng tội nặng hơn kẻ phạm ấy mà khó bắt (như giặc còn ở trong toán giặc, trộm đã trốn đi hạt khác) bắt được 1 tên phạm, dễ bắt (như giặc đã thua chạy, trộm còn ở nguyên quán), bắt được 2 tên phạm ; tội tình giống nhau mà khó bắt, bắt được 2 tên phạm, dễ bắt, bắt được 3 tên phạm ; tội nhẹ hơn tội người ấy (như bản phạm tội bị tội chết mà bắt được tên phạm bị tội lưu ; bản phạm tội lưu mà bắt được tên phạm bị tội đồ, tội phạt xuy, phạt trọng thì không cho) mà khó bắt, bắt được 3 tên phạm, dễ bắt, bắt được 4 tên

phạm. Và bản phạm bị người bắt được mà ủy cho thân nhân đi bắt phạm chuộc tội, về tên phạm bắt được ấy tội nặng hơn tội bản phạm mà khó bắt, bắt được 2 tên phạm, dễ bắt, bắt được 3 tên phạm ; tội giống nhau mà khó bắt, bắt được 3 tên phạm, dễ bắt, bắt được 4 tên phạm ; tội nhẹ hơn tội của người ấy mà khó bắt, bắt được 4 tên phạm, dễ bắt, bắt được 5 tên phạm ; đều chuẩn cho lấy công trừ tội mà tha ra, không nên nghị thưởng. Duy tới khi nã bắt có khó, dễ, thừa, thiếu không giống nhau, thì lấy 1 khó khấu trừ cho 2 dễ, hoặc lấy 2 dễ khấu trừ cho 2 khó, thiếu thì đọi cho đủ cả, thừa thì trích ra chiếu lệ cấp thưởng.

Những tên phạm đáng được miễn tội kể ở trên, nếu sau khi được tha lại tái phạm, tội phạm ấy nặng hơn tội trước thì xử theo tội nặng, nhẹ thì chiếu theo tội trước xử trị, không chuẩn cho lại đi bắt kẻ phạm chuộc tội nữa).

Khi ấy quan tỉnh Hải Dương trích đem các xã thôn bị giặc (126 xã thôn) chia ra làm hạng thiệt hại lắm và thiệt hại vừa, tâu xin tha miễn thuế và tiền quyên còn thiếu đã chuẩn cho khoan miễn có thứ bậc.

ý vua còn chưa bằng lòng, mới Dụ rằng : Đấng vương giả nhân để nuôi muôn vật, nghĩa để chính muôn dân, vốn có lòng nhân, tất quyết đoán bằng việc nghĩa, khiến cho người biết thích làm việc nghĩa mà cùng theo lòng nhân của ta, cho nên việc nghĩa lập nên thì lòng nhân càng rõ rệt. Gần đây cứ tỉnh Hải Dương dâng tập tâu, chỉ lấy bị giặc, chia hạng hại lắm, hạng hại vừa, không phân biệt là có theo giặc hay không theo giặc mà nhất thiết tâu xin miễn thuế, ý trăm rất chưa bằng lòng. Kìa như Nhà nước chia đất cho dân ở, làng xóm họ hàng ở liền nhau, khiến cho lúc không việc thì ở yên với nhau, lúc có việc thì cùng nhau giữ gìn bền vững, đó là lòng người có thể cậy được. Biết như thế thì dân không theo giặc, giặc không thể vào, rất là đáng khen, tha cho là phải, nếu lúc ngày thường nhà nào biết nhà ấy, không trông nom nhau, thế đã lìa tan, giặc lại lấy gì mà chống ; hoặc thế còn có thể chống được mà cái không chống chỉ ngồi nhìn để đọi quan quân ; quan quân đến mà giặc đã đi, tuy có thiệt hại lắm cũng là tự chuốc lấy, sao có thể tha hết thảy được. Huống chi dân ngu không biết hồi cải cố gắng, ngày nay như thế, ngày mai lại thế, bót của kho để cấp, cũng vẫn không khỏi sắc được. Vả lại có hủy bỏ pháp luật là giặc, che đậy cho giặc là chứa chấp, tiếng là chủ chứa, dùng để nhờ kẻ gian, có phép thường không tha, ở 9 luật hình không quên ; thế mà điều ác không bỏ, giặc lại không chống cự, hủy bỏ pháp luật, che đậy cho giặc, tuy không làm trộm

cướp, thế cũng là trộm cướp, làm việc nước là phải bỏ hết trộm cướp, sao lại thưởng cho trộm cướp, thưởng cho trộm cướp, là gọi trộm cướp đến, lại có thể cấm được ư ? Cho nên nuôi dân bằng ơn huệ mà khiến cho dân không thể không theo điều nghĩa.

Sau này phàm các xã thôn bị giặc ở các tỉnh xứ Bắc Kỳ, như quả không xâm phạm, không theo giặc, có thực trạng đích xác thì chuẩn cho tâu xin tha miễn, để khuyến khích kẻ thích làm việc nghĩa, còn xã thôn nào ngày thường có dẫn giặc, theo giặc mà bao dung giấu giếm cho nhau, để quấy nhiễu cướp bóc thì đều không được tâu xin giúp cho, để tỏ ý nêu rõ người lành, ghét kẻ ác.

Thôn Phú Thái, huyện Hương Trà thuộc phủ Thừa Thiên có cướp phát ra hơn 1 tháng chưa bắt được kẻ phạm. Vua xuống Dụ khiển trách rằng : Những kẻ giặc cướp gian nhũng, phép nhà vua tất giết, mà phép phải làm từ chỗ gần trước, Kinh sư là nơi khuôn phép đầu tiên, giáo hóa trước nhất, việc trị yên canh phòng rất cần, việc chọn thú, lệnh cũng rất quan trọng, là vì có gần vua. Xưa kia Triệu Quang Hán làm quan ở Kinh Triệu, những kẻ thiếu niên ở Trường An mưu toan ăn cướp, nói còn chưa dứt lời, đã bắt để trị tội, người được như thế, thì trộm cướp phát ra vào đâu được. Nay các huyện ở phủ Thừa Thiên, cũng như đất Kinh triệu đời xưa, nơi ấy rất gần cho nên thẩm giáo hóa rất nhiều, phong tục thuần đẹp, đã trăm năm nay ; thế mà gần đây ở phủ hạt có cướp phát ra, ở nơi Kinh sư sao lại có như thế. Bọn người làm tiêu biểu các châu quận, không biết tuyên dương đức hóa để đến nổi phong khí tập tục ở dân gian rất không được như trước, đóng cửa ngòai mà nghĩ, há không biết lỗi. Lần này bọn cướp đến hơn 10 người, lại chưa từng bắt được lấy 1 người, đối với chức phận dẹp trộm cướp cho yên dân để ở đâu ? Trước đây tâu lên, đã trừng phạt nhẹ, khiến cho biết hối hận tình ngộ, hết sức nã bắt kết án trị tội để chuộc lỗi trước ; nay đã quá 1 tháng, mà việc bắt trộm cướp không có hiệu quả gì ; há coi là việc thường mà không để ý chăng ? Hay là cho khiển trách là lời suông mà tự cam chịu không tài năng chăng ? Không thế thì trong hoàn thành có xa xôi hiểm trở gì, nếu để ý bắt, thì kẻ gian trốn vào đâu được. Nay cho nghiêm trách quan phủ huyện các người, phải trong hạn xét bắt cho được cả bọn, tức thì kết nghị nghiêm ngặt, để tỏ ra răn bảo rõ ràng ; hầu khiến cho bọn giặc cỏ không nổi lên, còn hoặc công có thể trừ cho tội. Nếu ngoài hạn không bắt được, trừ ra tổng lý sở tại đều phải nghĩ xử nghiêm ngặt, còn viên phủ huyện bắt lặc, cũng khó chối được lỗi, nên phải kính tuân.

Chuẩn định từ sau phàm văn thơ của vua làm đều để niên hiệu lên đầu. (Thơ hoặc văn hoặc tập gì, vua Minh Mệnh hoặc vua Thiệu Trị làm), muôn đời cũng gọi như thế ; rồi sai bộ, các ghi nhớ mà làm ; trong ngoài đều chớ sai. (Trở về trước làm việc có xưng là thánh thanh chế, chưa là trang nhã thỏa đáng, cho nên có Chỉ chuẩn này).

Xuống Dụ hiểu bảo tình trạng con cháu nhà Lê. Trước đấy đầu mục giặc ở Hải Dương là Hồ Văn Vạn mạo xưng là con cháu nhà Lê, ngầm cầu tướng Pháp giúp đỡ.

Vua cho là nước Pháp mới cùng ta hòa, tuy không nên nói rõ về giúp kẻ ác, cũng nên đem nguyên ủy việc nhà Lê bảo bằng giấy tờ, một là để giải sự nghe lầm của dân ta ; một là để ngăn lòng khác của tướng nước Pháp ; bèn dụ sĩ dân Bắc Hà rằng : Người quân tử đời xưa đối với thiên hạ, tất phải chính danh, vì danh không chính thì nói không thuận, nói không thuận thì việc không làm nên, một việc gì, một vật gì bé nhỏ, còn không thể lấy sự không thuận, không chính mà làm nên được, huống chi thiên hạ là vật lớn, mệnh trời rất trọng, mà có thể mượn tạm cầu may được ư ? Năm trước như Tạ Văn Phụng, ngày gần đây như Hồ Văn Vạn, hoặc giả xưng là con cháu nhà Lê, hoặc nói dối là con cháu thờ nhà Lê, dấy quân ở nơi bãi biển, ngấp nghé mong làm không phải, thậm chí xưng lên cầu tướng nước Pháp cùng giúp, làm điều bất chính, bất thuận, thế là đã quá lắm, người đều biết là trái lẽ loạn đạo, thì người đều được giết đi đọi gì nói nhiều. Duy sợ những kẻ bị chúng nói dối dễ dàng, hoặc chưa hiểu hết, nhưng đối với việc thuận nghịch, còn mắt, một kẻ xưng lên làm loạn, muôn họ khổ sở, trăm rất thương xót không nỡ ngồi nhìn loạn ngày thêm lên, nên bắt đặc dĩ mà phải nói.

Xưa kia họ Mạc cướp ngôi vua, ngôi nhà Lê đứt giữa quăng. Triệu tổ Tĩnh hoàng đế ta rước lập Trang Tông lên làm vua ở nước Ai Lao, nhà Lê trung hưng lên, thực bởi triều ta gây dựng lại, khôn nổi từ sau khi lấy lại được Kinh đô cũ là thành Thăng Long, chính sự do ở họ Trịnh, vua Lê không có quyền gì, chỉ như cái giải thừa, khi ấy thần dân cả nước chỉ biết có họ Trịnh mà lại không biết có nhà Lê.

Triều ta đối với nhà Lê, có công Xả tắc, đối với họ Trịnh, có ơn nuôi nấng ; thế mà chúng quyền gian thế thành thấy lợi quên nghĩa, Thái tổ Gia dụ Hoàng đế ta thương chính sự nhà Lê không có rường mối, nghĩa không cùng với kẻ gian hùng cùng ở đời, vì thế vâng mệnh

trời, thuận lòng dân, bỏ đất Mân, đến ở núi Kỳ, ở bờ cõi miền Nam ấy, hơn 200 năm. Đến cuối đời Lê, Trịnh Sâm cậy thế làm ác, xâm lấn bờ cõi ta ; Tây Sơn Nguyễn Quang Bình nhân đây, lên vào chiếm cứ kinh Phú Xuân của ta ; liền lấy tiếng là diệt họ Trịnh, bức họ Lê mà lấy mất nước. Thế là triều Lê bị mất, trước bởi họ Trịnh không giữ đạo làm tôi ; sau bởi Tây Sơn càn ác ; trời làm mất nhà Lê đã gần 2 kỷ ((1) Mỗi kỷ là 12 năm, 2 kỷ là 24 năm.1). Thế tổ Cao hoàng đế ta mới đem quân 1 lữ ở Gia Định. Kính vâng mệnh trời, diệt Tây Sơn lấy lại Thần Kinh, đem quân ruổi thẳng ra miền Bắc, có cả toàn nước Việt, thế là lấy được thiên hạ ở tay Tây Sơn, nhà Lê có dự gì. Triều ta lập nước, quang minh chính đại biết là chừng nào, khắp cả bốn biển, ai là không biết.

Lúc mới đại định, Hoàng tổ ta nghĩ thương hai đời cuối ((2) Nhị thúc : nghĩa là hai đời cuối. Chữ Hán là “Điều nhị thúc chi bất hàm” là : Chu Công ở đời nhà Chu thấy cuối đời Hạ và đời Ân xa thân thích không cùng lòng với nhau để giữ nước, nên nước suy yếu đến nỗi mất.2), không cùng lòng với nhau, Kỷ Hào ((3) Kỷ Hào : ở thời Xuân Thu, nước Kỷ bị nước Tề đến xâm chiếm, Kỷ Hào thấy thế không chống nổi, lại không muốn hàng phục nước Tề, đem nước cho Kỷ Quý rồi bỏ nước đi thẳng.

(Hai điển này đều ở sách Tả truyện. Bài Dụ này dùng để ám chỉ cuối đời Lê suy yếu, bị Tây Sơn đánh chiếm, Lê Mẫn đế bỏ nước chạy sang nước Thanh rồi chết ; Thế tổ nhà Nguyễn nghĩ thương, sai sứ sang đưa hài cốt về). 3) bỏ nước đi, sai sứ sang Trung Quốc đem hài cốt Lê Xuất đế về, táng ở Lam Sơn, hậu gia lễ đặc biệt, chí sĩ trung thần, nghĩa dân, liệt phụ ở đời Lê, đều được nêu thưởng, rất là có nhân có nghĩa, không ai nói vào đâu được. Rồi lại phong Lê Duy Hoán làm Diên Tự công, để phụng thờ nhà Lê, ban ơn cho triều trước, chưa có ai được hậu như thế. Ngờ đâu bọn Duy Hoán và Duy Lương, nối tiếp nhau làm phản, tự mình làm cho tiêu diệt, đúng như Kinh Thư nói rằng : “Tự mình làm ra tai vạ thì không thể tránh được. Khi ấy lệnh sắp xếp cho ở một nơi ban xuống, cũng nghĩ Vương Lang giả dối xưng là con cháu nhà Hán, Hàn Lâm Nhi mạo chép hiệu nhà Tống, dân gian mê hoặc, liên lụy đến kẻ không có tội, cho nên phải dời đi xa, để giữ cho toàn vẹn. Nay con cháu họ Lê ở Nam Kỳ, đều đã yên phận, vui vẻ làm ăn, việc thờ tự các vua nhà Lê, quan lại thời thường đến tế lễ, miếu mạo, lăng phần, đều vẫn như cũ. Vừa rồi trẫm nghĩ chưa phong cho con cháu nhà Lê, đặc cách sai quan có trách nhiệm hỏi tìm phải đích nhà Lê lập lên làm người thừa tự ; Lê Duy Kiến đã phát trạm triệu về Kinh, vẫn sợ kẻ gian giả dối, hiềm nghi phải lánh xa

không dám lại về Thanh Hóa để tập phong. Bản triều đối đãi nhà Lê trước sau không khác, nhưng con cháu nhà Lê biết giữ bổn phận, lại như con cháu nhà Ân thần phục nhà Chu, trăm thực khen ngợi. Bọn Hồ Văn Vạn kia là người thế nào ? Chẳng qua là bọn cướp ở biển, tụ họp nhau sống tạm mà thôi, thế mà dám bảo là con cháu nhà Lê, mê hoặc dân ngu, cổ động nhau làm loạn, tội ấy đã là trời đất không dung thứ, thì lời ấy há lại làm cho sĩ dân nghe lầm được ư ?

Lại như mùa đông năm ngoái, Lê Duy Quý theo phái viên Tây là An Nghiệp xin ứng mộ, giả sử quả là con cháu nhà Lê đã là hạng người không đáng đếm xỉa đến, huống chi lại là trá mạo ư ? Tướng giặc hiện bắt được là Hồ Văn Vạn cũng xưng là con cháu nhà Lê không có người nào cả, càng có thể biết là bọn côn đồ mất vía, trộm danh tiếng nói dối dân chúng, dân ta tất không đến nỗi bị mù điếc mà tự gieo mình vào lưới pháp luật, còn như lời ngụy thư trước kia nói còn là con cháu nhà Lê, cầu tướng nước Pháp giúp đỡ, càng là vô lý lắm, tại sao thế ? Vì nước Pháp đương hòa với ta, yêu ghét cùng như nhau. Nay Hải Dương, Hà Nội ta đã cho làm nhà mở ra buôn bán ; tướng nước Pháp lại ước đem tàu chiến, súng lớn để giúp ta ; triều ta được nước là chính nghĩa, và có triều Lê mất nước, tướng Pháp ở gần với ta đã lâu, nên đã biết rõ, đâu có bỏ điều lợi vô cùng, quên tình nghĩa hòa hiếu, mà bị kẻ ngu đại nói dối được, giúp cho kẻ làm ác. Gần đây phái viên Tây là La-đăng giúp ta đánh giặc biển, thường có công trạng thực bắt được giặc, đây càng là chứng cứ rõ ràng không chịu giúp cho giặc. Nay quan quân tiến đánh, bè lũ giặc làm nội ứng, Hồ Văn Vạn hiện đã bị bắt, giặc còn sót lại sớm muộn cũng đi đến chỗ tiêu diệt hết, sau này nếu có bọn vô lại dám đến tướng Pháp và quan Tây, nói càn là con cháu nhà Lê, thì tướng Pháp và quan Tây tất phải vì ta biết rõ là giặc, lập tức bắt đưa nghiêm trị, để hết kế ly gián của bọn giặc, tỏ lòng thực hòa tin nhau, lại quyết nhiên có thể biết được. Kia như mệnh trời rất công, ngôi vua rất lớn, không thể lấy khôn khéo, sức mạnh mà mưu toan được. Trăm đối với thiên hạ, cũng chỉ thần nhiên không tư vị mà thôi, giữ gìn không lười biếng, mà thôi. Vả lại mệnh trời bỏ nhà Lê gần trăm năm rồi ; nước Pháp hòa hiếu với ta không phải là 1 ngày, phàm sĩ dân ta nên nghĩ : Trong thì yên về ơn sinh dục dạy nuôi của triều đình, ngoài thì hiểu biết ý cùng lợi cùng vui của nước láng giềng, chớ nghe nhảm lời nói không căn cứ, chớ làm đầu sỏ giặc, để cùng hưởng Phước thái bình, há chẳng tốt ư ?

Vua nước Thanh chết (Miếu hiệu Mục Tông), hoàng tử là Tái Quát lên ngôi, lấy năm sau làm năm Quang Tự thứ nhất.

Ban cho bọn Hoàng Tá Viêm, Phạm Phú Thứ, Tôn Thất Thuyết, Nguyễn Chính, Trần Đình Túc, Hoàng Văn Tuyền, mỗi người 2 chi toàn sâm kiêm cương thượng hạng ở Quan Đông và mỗi người 1 bình chè bích loa thượng hạng. (Sâm và chè này là sứ bộ sang nước Thanh mua về).

Dụ rằng : Những người đều làm nhiều việc ở nơi biên giới phồn kịch, cho nên không quên.

Năm ấy các hạng thuyền tuần tiễu và vận tải ở Kinh và tỉnh ngoài cộng 273 chiếc, bị hỏng việc (nhân gió và giặc) 9 chiếc, còn thì đều thanh thỏa cả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LIII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

át Hợi, Tự Đức năm thứ 28 [1875] (Thanh, Quang Tự năm đầu), mùa xuân, tháng giêng, ngày mồng một, Quảng Yên báo tin thắng trận. (Tuần phủ Hồ Trọng Đĩnh dâng tập tâu giặc Đám Dài ở Phù Long chiếm giữ chỗ hiểm. Tháng chạp năm ngoái, Phó lãnh binh Hoàng Đình Thượng được ủy mật mưu thúc đánh được thắng, bắt sống được bọn đầu sỏ giặc trên 100 tên, thu súng, thuyền, đốt phá hết sạch).

Vua bảo rằng : Sớm nay tiếp được tin ấy, rất tốt, bộ Binh làm phiếu ngay để định thưởng. Bộ nên ghi lấy. Nếu quả dẹp yên hết, nên gia thăng thưởng đền công. Nhân thế vua làm thơ để ghi nhớ việc ấy.

Vua ngự điện Văn Minh nghe việc chính, triệu hoàng thân và văn võ đại thần cho ngồi, ban nước chè. Sai Trần Tiễn Thành đọc thơ vua làm (1 bài thơ về tết Nguyên đán, 1 bài thơ về Quảng Yên báo tin thắng trận) rồi bảo cho ý cùng khuyên bảo nhau.

Chuẩn định lệ các nha, bộ, viện, các đề cử thuộc viên. (Từ sau phạm cử thuộc viên, nếu trong nha 1 - 2 người chuyển cho nhau và không cất nhắc gì, thì làm tờ tâu. Nếu cử người nha khác và thăng lên, thì theo lệ làm tập tâu, giao cho quan có trách nhiệm xét định, để cho công tội sự trạng ghi ở dưới lên có nên cho hay không hầu được tỏ thực, không nên sơ suất làm tờ tâu, cầu may được chấm, cho chính thể thận trọng. Định làm lệnh mãi, người trái lệnh sẽ phải chịu tội).

Chuẩn định lệ ám sinh mà người cha bị giáng chức thì chiếu phẩm nên được đề ám hay trả về làng. (Các tên đã được bỏ vào ám sinh, người nào hễ cha đã bị giáng, đổi, mà người con hiện đề ở ám học tập ở Giám, ở tỉnh chưa được chọn bổ, như án quan tứ phẩm trở lên, giáng xuống án quan ngũ phẩm, cho con được lưu ám 3 tên, giáng xuống thuộc viên tứ phẩm, cho lưu 2 tên, giáng đến thuộc viên ngũ phẩm được 1 tên. án quan ngũ phẩm và thuộc viên tứ phẩm giáng đến thuộc viên ngũ phẩm, cũng cho con được lưu ám 1 tên, còn thì chiếu phẩm hiện giáng, đáng được viên tử mấy tên, theo lệ đều phải rút về, còn thừa mấy tên đều phải cho đăng sai. Thuộc viên ngũ phẩm giáng đến lục phẩm, thì con phải tước mất ngạch ám, nhưng được về ngạch viên tử. (Như anh hay em đã có theo lệ đem về hạng viên tử, thì tên ấy rút về đăng sai). Giáng đến thất, bát, cửu phẩm, thì con bắt phải về đăng sai, đợi khi nào cha người ấy lại được thăng đến ngũ phẩm trở lên, thì lại được theo lệ mà làm).

Định rõ lệ quan viên cách, lưu, khai phục, đổi giáng. (Lệ trước phạm các viên cách lưu, gặp năm đại khánh mới được làm danh sách tâu, nên có người đã 6 - 7 năm hoặc đến 10 năm, vẫn giữ cách, lưu, nay chuẩn định phạm quan viên cách lưu trừ những người được đặc ân ra, còn thì người nào tội vì việc công, chuẩn cho 1 năm, tội vì việc tư, chuẩn cho 2 năm, mãn hạn ấy, do 2 bộ Lại, Binh theo nghị trước làm danh sách tâu lên, chờ chuẩn cho khai phục, đổi giáng. Lại như can tội việc quân phải cách lưu, giáng cấp, trước xét đều theo tội việc tư xử đoán. (Như năm đại khánh, tội việc công cách lưu, đổi làm giáng 4 cấp lưu ; tội việc tư và việc quân, bị cách đổi làm giáng 5 cấp) chưa khỏi quá khắc nghiệt. Nay chuẩn cho từ sau phạm can việc quân phải xử phân trừ người công trạng đặc cách cho khai phục ra, còn thì cũng theo tội vì việc công nghĩ xử tất cả, để tỏ có thể tất).

Thự Văn Minh điện Đại học sĩ Trần Tiễn Thành tuổi cao, danh vọng trọng, vua lấy lễ hậu đãi, thường gọi người họ Trần mà không gọi là tên Tiễn Thành, càng kính cẩn lắm. Gần đây mắc chứng đau bụng xin nghỉ, mới hơi khỏi, liền cố gắng vào lạy tạ, châu hầu.

Vua nhân đấy tuyên triệu hỏi rằng : Bệnh trước của người đã khỏi chưa ? Tiễn Thành thưa rằng : Bệnh của thần may nay đã hơi giảm, rồi lại đến sân lạy tạ. Vua bảo rằng : Trẫm thường thể tất các quan, thấy người một lúc lạy tạ đến 2 lần, lòng trẫm chưa yên, người nên hết lòng làm việc cho nước nhà được yên, còn tiểu tiết trẫm không nữ trách.

Quan tỉnh Thanh Hoá Tôn Thất Tĩnh dâng tập tâu : Sơn phòng sứ bọn Trương Quang Đản lấy lại được huyện lỵ Trình Cốc. (Huyện ấy tháng 11 năm thứ 26 bị giặc đất Thanh tràn sang chiếm cứ. Quang Đản mới đến nhận chức, thân đem quan quân đánh lấy lại). Vua sai khen thưởng có thứ bậc. (Quang Đản được thực thụ án sát vẫn sung làm Sơn phòng sứ, vua lại làm 1 bài thơ ban cho ; Tham biện Hồ Tư Cung lĩnh chức Phó lãnh binh, Lê Tước đều thăng 1 trật ; quan quân đi trận được thưởng chung 500 quan tiền). Lại sai tỉnh và quân thứ trừ tính công việc xếp đặt sau này, nhân sai bộ Binh tư cho 4 tỉnh Thanh, Nghệ, Tĩnh, Bình đều vẽ các phủ, châu thổ man thượng du đến các nơi tiếp giáp (như Khung Giang, Nam Chưởng, Vạn Tượng, Xiêm Man, Lào, nước Thanh) đầy đủ tất cả, ghi chép rõ ràng minh bạch (tên gọi, núi, sông, đường sá, xa gần) đệ dâng để vua xem.

Ban cân, quả cân, trượng, thước cho các nha, thự Thương chính. (Theo thương ước : Phàm thông thương, các nha, thự thuế quan ở các cửa biển đều lĩnh cân, quả cân, trượng, thước của bộ Hộ nước Đại Nam).

Vua bảo các tỉnh dọc biên giới giáp biên giới nước Thanh : Mấy năm gần đây giặc trôn nước Thanh phần nhiều vượt hiểm tràn sang lén lút cướp bóc, đều do quan lại ở biên giới chống trị thất sách, bèn thông sứ cho quan các tỉnh dọc biên giới và trung châu, cần phải xét hỏi trừng trị, cốt cho trong hạt yên ổn, vĩnh viễn không lo về sau, mới là không phụ sự ủy thác.

Vua cho là gần đây bộ Lại bỏ quan phần nhiều dụng tâm lấy riêng.

Vua dụ rằng : Nhà nước làm việc, không có gì cần bằng được người, cốt yếu về được người, chỉ công bằng mà thôi. Gần đây nghe tin có bộ Lại bỏ quan đã không tùy tài bỏ chức, không biết công bằng thanh liêm tự nhủ, chỉ theo nơi làm việc chỗ tốt, chỗ thường, chỗ xa, chỗ gần mà dụng ý cao, hạ, chức quan có định giá, coi như nơi chợ, một bộ như thế, bộ khác có thể biết được. Không một việc gì không lấy tiền, không một chỗ nào không đặt giá, quan 6 bộ như thế đối với việc nước còn ra sao ? Nước mà hỏng việc, là do quan bất chính, quan thiếu chức vụ là tại ăn hối lộ. Bộ Lại là đầu 6 bộ, cần phải đổi ngay để dẫn đầu, nếu không đổi hết được lỗi trước, quyết không khoan tha. Vả lại Nhà nước đặt ra ngôn quan, giữ chức đàn hặc, tại sao im lặng bao dung. Nay bộ Lại làm việc như thế, mà Lại khoa chưa nghe thấy đàn hặc, thì việc khác cũng thế. Chỉ nhật 1 - 2 việc nhỏ mọn, tạm cho xong việc tắc trách, thì có ích gì cho việc. Từ sau, ngôn quan biết mà không hặc, đều xử tội giống như nha có trách nhiệm ấy.

Ngày Đinh Mão, duyệt binh lớn. Theo lệ hằng năm đầu xuân duyệt binh cho việc quân nghiêm chỉnh, mấy năm nay có việc quân ở Kinh phân phái nhiều ngả, đình duyệt đã lâu. Đến nay quân thứ các tỉnh đều đã cho về, quân Kinh tập hợp cả, bèn sai lĩnh Thượng thư bộ Binh Trần Tiễn Thành sung làm Xuất lệnh đại thần ; Hữu quân Đô thống kiêm Chương Trung quân Lê Sĩ, thự Thống chế quyền Chương dinh Thần cơ Tôn Thất Tư sung làm Chánh tổng duyệt đại thần ; Chương vệ quyền Chương dinh Hồ oai Hoàng Văn Thu, Hữu tham tri bộ Hộ Trần Văn Tuy sung làm Phó tổng duyệt đại thần, duyệt binh thủy, bộ (bộ binh do Lê Sĩ, Hoàng Văn Thu duyệt, thủy binh do Tôn Thất Tư, Trần Văn Tuy duyệt), tất cả quan quân khí giới thuyền mảng, đều chuẩn cho 4 viên ấy dự kiểm sát thao diễn trước, cốt phải nghiêm chỉnh. Đến ngày ấy, vua ngự lầu Ngọ Môn duyệt coi. (Tự Đức năm thứ nhất, vì có sự lo của nước, phái đi làm việc nhiều ngả, phải đình duyệt. Năm thứ 2 trở về sau, sai quan duyệt, duy năm thứ 4, thứ 7, thứ 9, thứ 12, vua thân duyệt. Sau vì 2 kỳ có việc, đình duyệt. Đến nay mới duyệt).

Chuẩn cho Ông ích Khiêm quyền cấp Tán tương đến quân thứ miền Bắc đánh dẹp. Trước kia ích Khiêm có lỗi bị cách, gắng sức làm việc chuộc tội, sau nhân bị bệnh cáo về ở nhà đã lâu. Mùa đông năm ngoái, thự Đốc Hải Dương Phạm Phú Thứ xét biết bệnh lo phiền, đã khỏi, tâu xin cho khởi dụng. Vua y cho. Đến nay ích Khiêm về Kinh đợi Chỉ, cho nên có Chỉ chuẩn cho này. Lại thấy ích Khiêm vốn hăng hái mà vô lễ. Nhân đấy răn rằng : Người ta có lễ thì yên tâm chăm đọc thi, thư mới làm nho tướng.

Cho Tả thị lang bộ Công kiêm quản viện Đô sát Phan Huy Kiêm thăng thụ Tả phó Đô ngự sử, nhưng chuẩn cho không kiêm chức ở bộ, để cho có chuyên trách (viện Đô sát năm gần đây phần nhiều lấy quan ở bộ phải kiêm. Đến nay, viện ấy vì là nơi phong kiến, quan hệ rất lớn, xin đặt chuyên viên. Đặc cách chuẩn y lời xin, cho nên có mệnh lệnh ấy).

Bộ Lại làm tờ tâu, đem 16 bản sách Tây dương trình (Cổ kim vũ bị 1 bộ 2 quyển ; Tây phương quốc ngữ luật lệ 1 bộ 2 quyển ; Binh thư tập yếu 1 quyển ; sách dạy lặn mò dưới nước 1 quyển ; sách dạy chế đạn phá và phát hỏa 1 quyển ; sách về luật pháp cưới ngựa, bắn súng 1 bộ 4 quyển ; sách luật pháp về bộ binh 1 bộ 2 quyển ; sách luật pháp thao luyện lính kỵ mã 1 bộ 3 quyển).

Sai bộ Lễ sức cho bọn Nguyễn Hoàng (nguyên là Linh mục linh chức Chủ sự ty Hành nhân) phiên dịch. Đến nay, bộ Lễ tâu bọn Hoàng bẩm rằng các sách ấy đều thuộc máy móc kỹ nghệ, nghĩa và chữ rất khó. Bọn ấy học tập chữ nước Pháp chỉ hơi biết giấy tờ đi lại, còn như máy móc kỹ nghệ, đều không biết rõ. Trong số đó chỉ có sách dạy lặn mò dưới nước hơi dễ, xin cho trong 2 - 3 tháng dịch xong trình lên. Ngoài ra các hạng sách khác nói với linh mục người Tây là Đấng cũng không phiên dịch được. Nếu phỏng thuê người Tây trị giá rất cao, lại lâu ngày. (Giá giấy hạng rộng 1 tờ giá 5 quan tiền, hạng vừa 4 quan, hạng nhỏ 2 quan. Công trình 1 người làm 6 - 7 năm mới xong). Các sách ấy xin giao cho Cơ mật viện nhận giữ, chờ các người phái đi Tây học tập, học thành tài về dịch. Vua nghe theo.

Trước có Chỉ phong hoàng nữ triều trước là Thục Tư làm Xuân Hòa công chúa, chưa kịp tuyên phong, Thục Tư vì việc làm bất chính phải tước mất, (năm thứ 23 can án Thị Cát đồ dành) giáng làm tôn nữ, giao cho chị gái (công chúa An Cát Thục Nhu) và phủ Tôn nhân răn dạy. Đến nay phủ Tôn nhân tâu nói : Tôn nữ Thục Tư, từ khi bị khiển trách đến nay, chị tôn nữ ấy đem về nuôi dạy, bọn thần theo lệ thường dạy răn, đã trên 4 năm, tôn nữ ấy đã biết hồi chừa, không nghe việc làm bất chính, nay chị tôn nữ ấy bẩm xin đề tâu giúp, tình thuộc đáng tha.

Vua bảo rằng : Tôn nữ Thục Tư đã biết hồi sửa, gia ân chuẩn cho được phong như cũ, để tỏ thực hậu, nhưng do phủ thường phải dạy bảo kiểm thúc, cho giữ được tiếng tốt mãi, ngoài ra

đều coi đây không coi thường ơn tự điểm nhục. Lại chuẩn cho công chúa ấy nguyên phong sách bằng đồng do bộ phủ phái thuộc viên đệ đến tới 7 ban cấp, không nên sai quan tuyên phong, để cho có phân biệt.

Bộ Hình dâng bản án ở Kinh và tỉnh ngoài (chưa kết án cộng 843 án, người hiện giam cộng 753 người) Sơn Tây, Bắc Ninh, Thanh Hóa, Hưng Yên nhiều hình án để động. Vua bảo rằng : Việc hình ngục không xử xong như thế, dân sao được vui sống, khí hòa sao cảm triệu được. Sơn Tây, Bắc Ninh còn lấy bắt giặc công việc nhiều để nói, Thanh Hóa ít việc, Hưng Yên thực không có việc, sao cũng để động, thường giam chờ nhiều, mỗi khi có sơ suất trốn thoát sinh việc, phải soi gương phải đề phòng. Nếu bảo là việc nhiều, thì ai cũng đều có chức vụ, chức đề hình liên quan gì đến việc lương tướng, phủ huyện cũng có nơi không có giặc, sao được vin có. Tóm lại án giam đều là thêm nhiều, chức vụ ở chỗ nào. Vậy Nội các nghĩ dụ thông sức, đem quan 4 tỉnh ấy giao cho bộ Hình gia bậc nghị xử, bộ cũng nên tự cố gắng để cho noi theo. (Bây giờ nghị chia ra 3 bậc, nơi không có việc là nặng nhất, nơi ít việc hay có việc lần lượt giảm dần).

Sai bộ Lễ xét rõ quốc triều những người chết vì việc binh, người nào chưa ban tế, lập đền thờ, đều chiếu lệ nghị xin ban tế và dựng đền thờ.

Chương vệ quyền Chương Tiên quân Hồ Oai chết, cho truy phục hàm trước Tiên quân Đô thống. (Hồ Oai, ngày tháng 8 năm thứ 19, vì đi đầu tiên hăng hái chống giặc, được thăng Tiên quân Đô thống. Năm thứ 27 vì ở Nghệ An đánh giặc không nên công trạng, bị giáng là Chương vệ. Đến nay chết, nghĩ đến công trước, nên cho truy phục).

Tháng 2, chức định thể lệ đình nghị phạm việc thuộc về cấm mật, thì đến Cơ mật viện, việc gì không phải việc mật, mà phải giải quyết ngay, thì bàn ở tả vu, việc nào nghị định pháp chế, như quy thức thành trì, chương trình chuyển vận và đình cử các chức khuyết, thì đều họp ở viện Tả đãi lậu bàn bạc.

Sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm định thời hạn đánh giặc. Bảy giờ chiến tranh nổi lên 6 - 7 năm, các giặc ở biên giới phía Bắc diệt trừ gần hết. Tên giặc lão luyện Hoàng Anh chỉ còn

hơi thờ tàn. Vua đã cho hạn làm việc. Tá Viêm tâu nói : Không dám định liệu trước, chỉ biết hết lòng hết sức trù tính làm việc, trông chờ uy đức của triều đình, may được xong việc.

Vua bảo rằng : Hoàng Anh gây loạn, triều đình lo ngại bắt người làm xong ngay, thế mà nói là chưa xong, thì binh dân ngày nào mới nghỉ ngơi, của cải sức lực cấp sao được mãi. Huống chi binh đồng các đạo chinh tề gắng sức, há nên chậm phí u ? Người phải hết sức tính đánh, phỏng 2 - 3 tháng, hay tháng nào xong được việc, định hẹn tâu lên, để đỡ trông ngóng.

Cho vua nước Thủy Xá là Phiêu Y, họ là Vĩnh, tên là Khác. (Tháng 3 năm ngoái, vua nước ấy là Vĩnh Tuân bị bệnh chết, Phiêu Y được lập lên).

Dân bị nạn bão ở Bình Thuận từ Hương Cảng về. (Nạn dân tỉnh ấy 14 nam, 5 phụ nữ, hiện an trí ở phủ thự Tuần lý. Bảy giờ viên cai quản tàu thủy Đằng Huy đến Hương Cảng công cán, nghe biết tin ấy, xét ra sự thực nhận về trụ sở, chi tiền công để cấp dưỡng. Hỏi ra có tàu thủy nước Anh đến Gia Định, nhân tiện đáp về, viết thư cho tướng nước Pháp chuyển giao về tỉnh Bình Thuận, các tiền cước phí, lương ăn, áo quần cộng 171 đồng bạc làm tờ chi tiêu). Vua y cho.

Cho nguyên Cần Chính điện Đại học sĩ, Tuy Thịnh quận công, tặng Thái sư, thụy Văn Lương, Trương Đăng Quế đã chết, được thờ phụ ở nhà Thế thất. Đăng Quế từng thờ 3 triều vua, 2 lần nhận lời chiếu để lại, Thiệu Trị năm thứ nhất kính vâng Thánh dụ, theo lời thánh huấn khen là trọn tiết làm tôi, thực là công thần kỳ cựu, chuẩn cho ngày sau được thờ phụ ở Thế thất. Khi vua lên ngôi, lấy Đăng Quế sung làm Phụ chính đại thần. Đến khi 6 tỉnh Nam Kỳ bị mất, Đăng Quế vì già yếu về hưu, sau 2 năm thì chết. Vua cho là bờ cõi mất chưa khôi phục được, hoãn việc thờ phụ, muốn cho các quan trong ngoài coi đây cố gắng. Đến nay vua Dụ rằng : Mệnh lệnh trước không dám trái mãi, đức cũ không nên không báo đền, viên đại thần ấy có công với Xã tắc, tuy lúc tuổi già gặp việc biến ở biên giới, không ngăn được từ đầu nhưng lấy dài bỏ ngắn, vết không che được ngọc tốt, cho bộ Lễ chọn ngày lành, sửa lễ nghi kính theo lời thánh huấn, chuẩn cho đem viên đại thần ấy được thờ phụ ở Thế thất, cho hợp với mệnh để lại, thỏa linh hồn trung thần, bèn được thờ phụ ở án thứ 7, nhà bên hữu Thế miếu, ở dưới Vĩnh Lại hầu Mai Đức Nghị.

Hoãn kỳ thi Hội cho thi hành vào tháng 4. (Vì tháng 3 có sứ nước Pháp đến triều cùng giao hòa ước).

Đình lệ ở Giám chọn tâu người được ưu luân. Cho ở Kinh và tỉnh ngoài xét cử người kinh thuật thông suốt, học hành thuần chính và thần đồng thông minh khác thường cứ thực tâu lên.

Dụ rằng : Người quân tử lập thân, không cần hư danh, triều đình chọn người, cốt được thực tài. Nếu không có thực, mà chỉ chuộng danh, thì đối với người sao được cố gắng, đối với việc sao được bỏ ích, cho nên tìm hiền sĩ, tuy không phải một cách, nhưng không thể không theo danh tiếng để đòi hỏi sự thực. Trẫm lên ngôi đến nay 28 năm, về việc chấn hưng văn học, bỏ trống chỗ ngôi để cầu người hiền, chỉ lấy tôn sùng phong nhã, truat bỏ phù phiếm làm cốt yếu, thế mà trong khi gây dựng, kẻ sĩ chưa biết chăm nghiệp cũ để đáp ứng nhu cầu của trên, phải chăng người lấu linh thì liền được tâu lên, mà người học hạnh thuần rộng thì không tự biết mà thế chẳng ? Sinh viên học ở Giám, trước đã chuẩn định người nào trong 3 năm, 2 kỳ hạch mùa xuân, mùa thu liền được 4 ưu, 2 bình, thì chọn tâu đợt Chi, nhưng quan ở Giám xét hạch phần nhiều không thực, nên chọn tâu đều chưa xứng ý trẫm. Khoản ấy từ nay cho đình chỉ. Nhân nghĩ rằng : 1 ấp có 10 nhà, tất có người trung tín, cả nước rộng lớn, há không có hiền tài ư ? Đức hạnh, văn học của học trò đức Khổng, đỗ khoa Hiếu liêm, khoa Minh kinh đời Hán, ngoài ra như 12 tuổi làm tướng, 7 tuổi ngâm thơ, đời thường vẫn có người, sao được nhất khái nói đối 1 đời. Nay cho án quan trong Kinh và tỉnh ngoài đều nên xét rõ trong hạt không cứ là cử nhân, tú tài, học sinh, sĩ nhân người nào đích thực kinh thuật thông hiểu, tài học giỏi giang, hành trạng thuần chính, vốn được lữ ở làng xóm kính phục cảm hóa, không nói xen vào đâu được và có thần đồng thông minh khác thường, tuổi từ 12 trở xuống được thông kinh sử, làm văn hay tài hạnh, bàn luận vượt hẳn mọi người, cho đều xét rõ thực trạng tâu lên chờ xét lục dụng. Đề cử được người thì được thưởng hậu, cử người không chính đáng phải phạt nặng. Đề thông lục để làm lệ mãi.

Viên ngoại lang bộ Công có Vũ Duy Trinh, trước là đưa ra thú, dần dà được cho lục dụng, mới vài năm từng thăng đến hàm ấy. Khoa đạo là Chu Duy Trinh hạch tâu là Vũ Duy Trinh trước đã theo giặc nhận chức thống lĩnh ngụy, lúc cùng mới ra thú, triều đình đối đãi không giết, thực là may lắm, nay lại nghiêm nhiên ngang với hàng quan trong triều, xem ngôn ngữ

cử chỉ hấn không giống sĩ phu, huống chi lại nịnh nọt đưa đón, tài giỏi của kẻ tiểu nhân, quân thứ tạm cho chức tán tương, bộ Lại dâng tờ tâu cho dự hàng án sát, người quan chiêm vào, thể thống còn ra sao ? Và lại viên ấy theo giặc, có chứng cứ rõ ràng (tháng 11 năm thứ 16, tờ tư của bộ Hình nói viên ấy nhận chức thống lĩnh ngự). Đã bị nguyên Thống đốc Lê Bá Thận nêu hặc, chuẩn cho giao bộ Binh xét lại, bộ Binh vẫn để trì trệ, bộ Lại làm tờ tâu chỉ trình bày là sĩ nhân ở Hải Dương, giấu việc theo giặc. Vậy Vũ Duy Trinh nên tước hàm chờ xét, hai bộ Lại, Binh giao Nội các xét xử, cho phương pháp làm quan được nghiêm, mà công luận được thỏa đáng. Vua nghe theo. (Giao đình thần nghị. Nghị dâng lên, Duy Trinh phải cách, phát giao đi làm việc [chuộc tội] ở sơn phòng Quảng Nam. Sau vì khi ở Hải Dương mưu việc cướp bóc, việc phát giác bèn phải chém).

Bây giờ toán giặc ở Bắc Ninh chưa dẹp yên, 2 đoàn Chu, Triệu lại làm phản. Vua cho là Nguyễn Uy ở Bắc Ninh đã lâu, chi phí rất nhiều, rút cục không được việc chút nào, chuẩn cho giải chức (rồi giao cho Tôn Thất Thuyết kiêm hàm ấy sai phái làm việc, sau xin kiêm hàm làm việc ở quân thứ Thái Nguyên), lấy Tham tán Tôn Thất Thuyết đổi bổ làm Tuần phủ, hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái, kiêm Tổng đốc các việc quân Ninh, Thái, Lạng, Bằng. Lại cho là việc phòng tiễu ở Bắc Ninh rất khẩn, nên đặt thêm tuần phủ. Vua chuẩn cho lấy nguyên thụ Tuần phủ Hà Nội Phạm Thận Duật thăng thụ Tuần phủ Bắc Ninh. Thuyết tâu nói : Học thức ít, bệnh tật nhiều, xin vẫn theo chức cũ.

Vua bảo rằng : Trẫm đã xét rõ cả rồi, tất phải quân thứ và tỉnh hợp nhất, việc và quyền mới chuyên, ở Sơn Tây cũng thế. Huống chi lại đặt thêm tuần phủ, đủ để làm được việc. Người chuyên việc đánh dẹp, kiêm giữ việc trọng thì suy nghĩ chu đáo, thi hành càng tiện, phong tục người Man hung bạo, không ân uy đều dùng, đánh và vỗ về thích hợp, chưa thể đổi thói bạc đem lại thói thuận, người nên cố gắng, nghĩa không nên từ, chớ để trẫm lo nhọc.

Ra lệnh cho trong ngoài Kinh thành ban đêm không được đánh trống lớn 3 hồi, 3 tiếng như quân lệnh, và đánh thanh la kêu ồn, nếu không có tế lễ, châm chước dùng trống nhỏ, định làm lệ mãi.

Bô chánh Tuyên Quang Mai Quý tâu xin chuyển phong cho cha mẹ, vua không y cho. Quý vì cha đã chết từng can án có tội (mạo khai đi thi, việc phát giác, bị án nghĩ phạt trượng và

lưu), theo lệ phải đình phong. Đến nay viện điển lệ nước Thanh xin chuyển phong nửa cấp (điển lệ nước Thanh : Ông cha phải tội và đã bị khảo xét làm dân, không được thụ phong thì có lệ xin đình điển lệ phong của bản thân, tâu xin đổi phong). Bộ Lại xin theo điển lệ trước, bác đi. Vua bảo rằng : Biết đem hiếu làm trung, lập thân nổi tiếng, làm cho cha mẹ hiển vinh đó cũng là hiếu. Còn như điển lệ công, sao được lấy về việc riêng của mình xin bậy. Không chuẩn cho.

Vĩnh Lộc quận công Miên Tri vay nợ ở nghĩa xương 1.000 quan tiền để sửa chữa phủ đệ. (Nghị trước định : Hoàng thân sửa chữa phủ đệ, cho vay 1.000 quan, hàng năm trả nợ 300 quan tiền). Mới một tháng mà huy hoắc đã hết cả, lại xin lĩnh lương trước 2 - 3 năm, quan phủ Tôn nhân Miên Định lấy lý răn bảo, sợ không phục tình, bèn đem việc ấy hạch tâu. Vua bảo rằng : Nhà người ta phạm việc còn có cha anh, không dạy lỗi ở huynh trưởng, trong luật đã có điều rõ. Vương công phải sửa mình cho người noi theo, sao không phục tình, cho được dạy răn chỉ cốt thỏa đáng mà thôi.

Cho thụ Thống chế dinh Thần cơ Tôn Thất Ty kiêm coi Tiền quân.

Lại hạ lệnh cho các quan văn võ đều đến mùa thu, mùa đông diễn tập bắn súng điều thương ở trường bắn Đông Gia. Theo lệ cũ (năm thứ 8), quan viên văn võ đều có diễn tập. Sau vì việc nhiều quan văn không có thì giờ đến trường bắn. Đến nay bộ Binh tâu xin theo nghị cũ diễn tập. Vua nghe theo, nhân đấy phê bảo rằng : Đời xưa các nước chư hầu, khanh, đại phu, sĩ đều có tập bắn để xem đức, săn bắn cũng cùng đi để sửa chữa võ bị, vì có việc văn, phải có việc võ, dạy nuôi có dự sẵn. Văn còn thế hướng chỉ là võ. Nay sao không thế, chỉ là hình thức văn hoa, cho nên đều không thực tế.

Sai sửa định luật lệnh. Cho Vũ Khoa (Hữu thị lang bộ Hộ) sung chức Toàn tu, Phan Sĩ Thục (Hồng lô Tự khanh biện lý bộ Hình) sung làm Phó toàn tu, Chu Duy Tĩnh (lĩnh Giám sát Ngự sử) và Ngô Quý Thông (Nội các Thị độc) đều sung làm Tham biện (lại do các nha 6 bộ đều phái 1 bát, cửu phẩm, 2 thư lại theo làm việc, lấy nhà phía tây Sử quán làm nơi cùng hội để làm).

Vua dụ rằng : Điển lệnh của Nhà nước phải có phép tắc nhất định, điều khoản không thay đổi, để cho quan có trách nhiệm có chỗ giữ theo, không trái, vượt để có lỗi, là chính sách rất lớn. Đời xưa Tiên vương lấy đạo đức đặt ra pháp chế, lấy pháp chế làm việc, thần kỳ mà cảm hóa, thích hợp với dân. Đến đời sau mới có luật lệ, nhưng luật là phép nhất định, mà lệ thì tùy thời thay đổi, chỉ vì các mục rất nhiều, người thừa hành lẫn lộn, hoặc cùng một tội mà nhẹ, nặng xử khác, hoặc cùng một việc mà trước sau định khác, lâm thời chuẩn đoán để làm lần, phải chấn chỉnh mà tổng quát lại, cho dân dễ tránh mà khó phạm. Luật lệ triều ta Gia Long năm thứ 13 đã được định ra, khoảng năm Thiệu Trị lại được Khâm định Đại Nam hội điển, điển chương một đời rõ ràng đầy đủ. Nhưng điều mục rất nhiều, cũng có việc luật không có triều chính mà đặt thêm một lệ ; có việc do đặc chỉ nhất thời mà vin lấy đấy làm lệ ; có việc trước đã nghị định, sau lại đổi nghị, bỏ nghị thêm vào. Huống chi từ Tự Đức năm thứ 5 đến nay, định lại càng nhiều, chưa biên chép được, hoặc phân tán ở tào, cục, hoặc phức tạp về sổ sách kẻ giữ pháp luật lơ mơ không biết làm thế nào cho phải ; tức như gần đây, bộ Hình xét nghị việc Dương Văn Kiền tỉnh Bình Định đổi tên lại đi làm, một mặt thì dẫn nghị cũ khoảng năm Minh Mệnh, một mặt thì dẫn nghị mới năm Tự Đức thứ 26, đều cho là phải cả, hầu theo đường nào. Hôm trước đình thần ban văn tuân theo lời phê tâu xin chọn người sửa định cho tiện việc tuân theo, các viên toàn tu, tham biện đã chuẩn cho chọn những người sung theo làm việc, đều chuẩn cho do các nha chọn phái người làm việc. Nhân nghĩ buổi đầu sửa định mục thước muôn đời, quan hệ đến mệnh dân sống chết, chính sự hay dở, nếu làm lần thiếu sót một tý, thì lấy gì để chứng tỏ lòng tin. Nay cho tìm ngược lại các điều lệ của Dụ, Chỉ, nghị, xin mọi lần cùng với luật lệ hội điển bản triều, chiếu theo từng môn, từng loại sửa định lại, khoản nào hiện hành thì để lại, trùng điệp và thừa thì bỏ đi, khoản nào thiếu mà đã thi hành thì bổ thêm vào, chưa nghĩ định thì nghĩ định xin bổ thêm, cốt được tỏ tường xác thực thiết đáng, chớ bỏ sót, chớ thừa, chớ khinh thường tự ý thay đổi. Các điều khoản được để lại không được bỏ bớt càn bậy, để cho nghĩa văn tối và khó đọc, gián hoặc có điều gì hiện hành ở hội điển, thì chớ hàm hồ biên vào tất cả, hầu được đơn giản minh bạch ; quan có trách nhiệm để làm việc, không được tự tay thêm bớt. Phàm các viên sung làm toàn tu đều chiếu theo công việc các nha nhiều ít, lần lượt xem xét, chuyển trình đình thần xét xong làm tờ tâu lên, đợi trẫm quyết định. Đợi khi sách làm xong gọi là “Đại Nam tự trần điển lệ hội biên”, giao cho khắc in ban bố thi hành. Việc ấy là phép lớn một đời, quan hệ đến chính yếu. Các người nên hết lòng làm ngay cho xứng với ý trẫm (sau vì nhiều việc, nên hoãn, rồi không quả quyết làm).

Quan tỉnh Tuyên Quang đã đem tình hình 3 huyện, châu : Hàm Yên, Thu Châu, Chiêm Hóa thuộc hạt ấy bị giặc quấy phá lánh đi, xin tha cho thuế chính cung mùa hạ năm ngoái (thuế lệ hạt ấy : tiền thu về mùa hạ, bạc và thóc thu về mùa đông) cùng lệ thuế để thiếu các năm trước, đã chuẩn cho tha miễn hết cả (tháng 10 mùa đông năm ngoái). Đến nay lại đem tình hình thiệt hại hiện nay (3 huyện, châu ấy khốn khó không thu nộp vào đâu được và 5 xã ở Chiêm Hóa hao đình, hết hạn không sung điền được) thì thuế lệ mùa đông năm ngoái (thóc : 1.449 hộ, bạc : 311 lượng) xin tha cho.

Vua xem tờ tâu phê rằng : Hạt người mấy năm gần đây bị giặc quấy dân sợ chạy đi, tình hình thực là cấp thiết. Vậy 3 huyện, châu ấy gia ân lại cho miễn thuế một lần nữa. Nhưng các người có trách nhiệm giữ bờ cõi chặn dân, thế mà một mực không biết thi thố ngời nhìn, dân xiêu, thuế thiếu cũng thiếu chức vụ lắm, Mai Quý, Ngô Xuân Quỳnh, đều giáng 2 cấp, Tôn Thất Môi giáng 1 cấp, các viên hiện làm việc 3 hạt ấy cũng đều giáng 1 cấp, đều được lưu nhiệm để đều cố gắng, không được nản chí.

Tuần phủ Quảng Yên Hồ Trọng Đĩnh dâng tâu đem huyện Nghiêu Phong thuộc hạt nhiều lần bị giặc đốt cướp rất hại, lại biết đoàn kết đem tráng dũng theo quan đi đánh dẹp, tình thực đáng xét. Vậy thuế lệ năm nay xin tha cho (tiền 425 quan, thóc 4 hộ, bạc 22 lượng), chuẩn cho được miễn, cho dân ốm lâu được tinh lại. Nhưng bảo phải hết lòng chiêu tập phủ dụ cho dân về ngay được nhiều, không được nằng thác có cầu ban ơn để thiếu chức vụ.

Định lại lệ nộp tiền chuộc tội xuy trượng. (Theo nghị bộ Hình chuẩn cho : Phạt roi, phạt trượng là đối với tội nhẹ. Nhưng roi mà đánh ngay người còn chịu được, trượng mà đánh ngay tất phải hại đến đời sống, cho nên phạt roi, phạt trượng mà cho chuộc là đã châm chước về tình và pháp luật, cũng là ý xưa để lại đánh roi chuộc tiền. Nhưng lệ trước, có muốn chuộc, không muốn chuộc, luật pháp không nhất định, nên khi thi hành được xê xích, mà lệ chuộc lại chia trong Kinh và tỉnh ngoài, cũng không phải để cho thống nhất. Nay chước định từ sau các nha xét hỏi việc hình ở Kinh và tỉnh ngoài, trong can án nếu có người nào can tội phạt roi, phạt trượng thì đều nhất luật cho chuộc, mà mỗi roi, mỗi trượng phải chuộc bao nhiêu tiền, ở Kinh và tỉnh ngoài cũng cùng 1 lệ. (Như tội việc công 10 roi chuộc 5 tiền, 10 trượng chuộc 1 quan, tội việc riêng 10 roi chuộc 1 quan, 10 trượng chuộc 1 quan 5 tiền). Duy

có ngũ trường, binh đình và hạng thợ thuyền phần nhiều nghèo túng, bắt bồi cố nhiên là khó, mà tha cho cả lại không lấy gì để răn, nên châm chước cho giảm nộp nửa số tiền chuộc. (Như lệ phải chuộc 1 quan thì giảm 5 tiền, phải chuộc 5 tiền thì giảm 2 tiền 30 đồng) để tỏ ra có thể tất. Còn phạm tội phạt roi, phạt trượng được chuộc là bao nhiêu người, ở Kinh tư cho bộ Hình, ở tỉnh ngoài tư cho các phủ, tỉnh, đạo, nhưng do các nha, vệ, đội lệ thuộc ấy phải thu, ở Kinh do bộ Hình đệ nộp, ở tỉnh ngoài do Niết ty đệ nộp. Nộp vào kho, cốt phải tùy án nộp cho xong, nếu không xong phải bồi. Các nha ở Kinh thì cứ tá lãnh ; vệ đội thì cứ thống quản ; ở tỉnh ngoài, lại, lệ, tổng, lý, nhân dân thì có phủ, huyện ; binh lính thì cứ quản suất).

Dụ sai các nha ở Kinh và tỉnh ngoài, phạm có phê hỏi và sai nghĩ định tâu lại việc gì, đều chiếu theo hạn định làm cho xong, không được chậm trái. (Từ sau các phủ, tỉnh, đạo ở ngoài, trừ tâu về đã có lệ không kể, còn phạm có Dụ chuẩn cho hoặc phê vào tờ tâu, chuẩn cho việc gì, hoặc có sức hỏi và sai nghĩ định việc gì, việc không có sự lý gì và việc rất quan khẩn thì hạn cho sau khi tiếp nhận trong 3 hay 5 ngày, sự lý hơi phiền và việc thuộc quan khẩn thì hạn trong 10 ngày phải làm xong. Nếu việc quá là nhiều và khó, đường sá xa xôi, hỏi và trả lời chậm trễ, thì hạn trong nửa tháng, hoặc 1 tháng phải làm xong. ở Kinh cũng theo lệ ấy mà làm. Trong đó việc sai nghĩ định, hoặc việc làm được, hoặc làm không được, nên chẳng thế nào, cũng đều cứ thực tâu rõ. ở tỉnh ngoài cũng thế, không được diềm nhiên. Nếu chậm, trái thì đều phải hạch tâu trị tội).

Ban cho Phạm Văn Nghị 100 lượng bạc. Năm trước người Pháp đánh úp Nam Định. Văn Nghị (Tiến sĩ ở Nam Định làm việc tỉnh ấy) đem quân đến chặn đồn Độc Bộ cùng đánh nhau, bị thua phải cách chức về hưu, người Pháp ghét lắm. Đến nay đuổi đến ở động núi Ninh Ninh để cho khỏi ngờ. Vua nghĩ Nghị nghèo và già, tuy có tội (không giữ được đồn Độc Bộ) nhưng chí đáng chuộng, bèn sai Tổng đốc Hà - Ninh ban cho 100 lượng bạc, để tỏ đại ý triều đình khích lệ, bồi dưỡng.

Ngày Bính Thân, làm sinh phần cho 2 cung (1 làm cho bà vua, 1 cho mẹ vua).

Quan quân thứ và quan tỉnh Ninh - Thái Tôn Thất Thuyết sai bọn Đề, Tán là Nguyễn Văn Hùng, Trương Văn Đễ, Ngô Tất Ninh, Trương Văn Ban chia đường đánh giặc người Thanh, người Kinh ở các nơi An Viên, Đông Lỗ xông pha tiến quân như mưa đều hạ được đồn lũy,

bắt được đầu sỏ giặc là tên Trần (ngụy xưng đại nguyên súy), đem chém, bêu đầu cho mọi người biết. Bắt chém giặc người Thanh, người Kinh trên 1.400 tên, thu được khí giới vô kể. Tin thắng trận tâu lên, vua làm thơ ghi việc vui, thưởng cho Thuyết thăng thự Tổng đốc Ninh - Thái, gia thưởng cho 1 bài đeo bằng ngọc quý, 1 nhẫn vàng khảm ngọc châu hỏa tề, kim tiền “Long vân khế hội” hạng nhất, hạng nhì mỗi thứ 1 đồng. Bọn đề, tán được thăng thưởng có thứ bậc.

Tháng 3, ngày Mậu Tuất có Nhật thực.

Bấy giờ, các toán đồng mộ trước ở Bắc Ninh trên 1.500 người, có Chi triệt bỏ. Quan tỉnh ấy cho là hiện nay lũ giặc tràn quấy, lại thêm cả dân gian thiếu ăn. Nay nếu triệt bãi đi, không những không có người phòng thủ vừa thêm đảng gian, tư bộ xin tạm để lại để sai phái. Bộ Binh tâu lên. Vua bảo rằng : Nếu biết tập hợp người khỏe cấp lương đi đánh giặc, người hơi yếu sung việc vận chuyển, đã thay việc phát chẩn, khỏi hư phí, mà lại khỏi có kẻ đói cùng theo giặc làm gian. Quan quân thứ và quan tỉnh đều nên hết lòng làm cho khéo, cốt có thực trạng.

Sai Khâm phái đại thần Nguyễn Văn Tường, Phó khâm phái Phạm ý cùng với Chánh khâm sứ nước Pháp là Ba-long-bô, Phó khâm sứ là Lê-nho cùng giao hòa ước cho nhau (khoản 22 nói rõ ở trên) ở trước sân dưới lầu Ngọ Môn.

Sứ nước Pháp vào triều yết ở điện Cần Chính (sứ nước Pháp làm 1 lễ vái, kính bưng bội tinh và phẩm nghi của Quốc trưởng nước Pháp kính tặng, dâng lên, đến khi truyền Chi khen nhận. Viên sứ ấy lại làm lễ 3 vái).

Làm 7 chiếc khánh vàng tặng vua nước Pháp và quản lý ngoại quốc sự vụ đại thần, tướng mới tướng cũ ở Gia Định, chánh phó sứ giao hòa ước (trừ các thứ nhục quế, trầm hương, ngà voi, sừng tê, sa, lụa ra, tặng thêm vua nước ấy 1 chiếc ngọc trân châu, san hô to nhất có dây buông xuống khắc 4 chữ “giảng tín tu mục” ((1) Bàn thực thà sửa hòa thuận.1), còn 6 chiếc đều bằng ngọc có dây buông xuống khắc 2 chữ “khác cần” ((2) Khác cần : kính cần.2), tặng quản lý ngoại quốc sự vụ đại thần 1 chiếc, tướng cũ Ca-lăng 1 chiếc, tướng mới Du-bi-lê 1 chiếc, lại nghĩ Du-bi-lê năm trước đã sung làm tướng cũ, tặng riêng 1 chiếc, chánh phó sứ

giao hòa ước mỗi người 1 chiếc), từ tham biện trở xuống cũng thưởng ngân tiền, sa, lụa có thứ bậc.

Sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm hội các quân tiến đánh giặc Hoàng Anh. Quân nước Thanh dinh Triệu Đạo đón đầu đánh xuống, đoàn quân Lưu Vĩnh Phước từ dưới đánh lên, binh thuyền Sơn Tây nhổ mục người Mèo, đồng thời cùng đánh. Vua bảo Viêm : Điều khiển hiệu lệnh, cốt phải nghiêm minh, đốc sức giải vận cốt được tiếp tế, phải trong tháng này xong việc.

Mới định lệ chôn cá voi chết giạt đến các tỉnh hạt. (Theo lệ phủ Thừa Thiên mỗi con cá cấp cho 1 tấm vải, 10 quan tiền).

Hoãn kỳ tuyển sinh cho Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hóa, Ninh Bình (4 tỉnh ấy đều lấy các năm át, Canh làm khóa tuyển. Bấy giờ Hà Tĩnh, Ninh Bình mới được thu phục cho cùng với Thanh, Nghệ, đến tháng 6 năm sau).

Sai Tuần phủ Quảng Yên Hồ Trọng Đĩnh đem binh thuyền gáp đến Đàm Lộng, Cao Lô và phủ hạt Hải Ninh sửa sang việc phòng giữ (vì có lưu dân nước Thanh kéo đến ở làm bậy). Lấy viên phải cách là Phan Đình Bình tạm làm việc tỉnh (khi ấy Đình Bình theo làm việc Thương chính ở Hải Dương).

Sai Tế tửu Quốc tử giám Nguyễn Quang Bích kiểm duyệt sách “Khâm định Việt sử cương mục”.

Vua cho là khi sứ nước Pháp vào triều yết, bọn quận công Miên Trữ đứng hầu không có lễ phép, xuống Dụ khiển trách rằng : ở chốn triều đình lễ cốt ở kính, phạm các quan đều phải yên lặng ở ngôi mình, kính cần có uy nghi để làm phép cho dân bắt chước, đâu dám tự bỏ yên lặng, để thêm nhiều lỗi. Gần đây sứ nước Pháp vào châu lễ phép nghiêm túc đến bậc nào ? Chúng là người ngoài vòng đức hóa, còn biết kính giữ pháp độ, rất sợ thất lễ, để người chê cười. Thế mà dự ở ban đứng trên điện là Tông Hóa quận công Miên Trữ, Trấn Tĩnh quận công Miên Dần thì cúi xuống nhòm trông ; 2 ông huyện đứng gần viên phó sứ ấy ở bên hữu trước sân, thì cùng nhau ngừng trông, nói nhỏ, cười sè, rất thiếu vẻ nhã quan, ở chốn điện

đình, ở trước vua cha, sao lại không biết tự xét, mà quen làm thói thiếu niên phóng đãng, trông xem không nghiêm chỉnh, không sợ người ngoài chê cười, đó là tâm địa ra sao ? 4 người ấy cho đều phạt lương 1 năm, các viên khoa đạo dự vào kiểm sát lễ nghi không biết xét hặc, đều phạt lương 9 tháng. Vương công phủ Tôn nhân và tôn khanh 2 bên tả, hữu, ngày thường không biết dạy bảo, đều phạt lương 3 tháng, tạm trừng phạt nhẹ, để răn người không biết cấm ước. Phép vua không vị người thân, lời trẫm không nói hai lời, phải đều kính theo, chớ coi thường.

Sửa đắp đê Văn Giang.

Đạo Quảng Trị ít mưa. Quan đạo ấy cùng các viên huyện lần lượt cầu đảo, chỉ được mưa nhỏ, lại thêm gió Bắc rét lạnh, tình hình tỉnh Quảng Nam cũng đại khái như vậy. Vua bảo bộ Lễ rằng : Gần đây Quảng Nam, Quảng Trị ít mưa, cầu đảo chưa được linh láng, lại chuyển sinh ra gió Bắc không tiện, không bằng cố sức rót tưới, nhằm quá không nên.

Định việc khâm sứ nước Pháp đóng ở Kinh 14 khoản (1 khoản : Xe ngựa, võng, lọng của khâm sứ nước ấy giống như tham tri nước ta ; 1 khoản : Khâm sứ nước ấy đóng ở nước ta không phải nộp hạng thuế lệ nào ; 1 khoản : Người nước ta không được tự tiện dự vào việc gì trong dinh thự viên khâm sứ ấy ; bộ thuộc của viên ấy cũng không được tự tiện dự vào việc gì ở dinh thự các quan nước ta ; 1 khoản : Người theo hầu của khâm sứ nước ấy hoặc can phạm khoản gì, ta bắt giao cho viên khâm sứ theo lẽ công bằng xử trị ; 1 khoản : Văn thư của viên khâm sứ ấy giao cho người nước ta không được bóc ra tự tiện xem ; 1 khoản : Khâm sứ nước ấy đến công thự của Thương bạc đại thần, phải đưa giấy thông báo cho biết ; 1 khoản : Nước ấy đưa thư cho nước ta, việc thuộc về nước ấy, do khâm sứ ấy xét trước chuyển sang, việc thuộc về nước ta, do viên lãnh sự nước ta xét trước chuyển sang ; 1 khoản : Tham biện của khâm sứ ấy bằng lang trung nước ta, ký lục bằng tư vụ ; 1 khoản : Quan đại thần đóng ở Kinh của 2 nước, làm việc công gì, đều chiếu theo lễ tục nước ấy ; 1 khoản : Sắc thư của nước ấy đưa đến cho đại viên đóng ở Kinh thành nước ta, thì đại viên ấy phải mặc triều phục bung đến giao cho Thương bạc đại thần nước ta xem xét ; 1 khoản : Khâm sứ nước ấy mua gỗ làm dinh thự, thứ nào hạng cấm, không được mua bán ; 1 khoản : Người theo hầu của khâm sứ ấy không được tự tiện vào trong Kinh thành, cả các nơi cấm ở ngoài thành ; 1 khoản : Nước ta đặt quan lãnh sự đóng ở Gia Định, cũng giống với các nước đặt ra ; 1 khoản : Binh

thuyền nước ấy đến cửa biển Thuận An, thì chiếu theo khoản thứ 26 thương ước đã định (không được quá 1 chiếc thuyền, không được chở binh khí). Các khoản ấy Khâm phái Nguyễn Văn Tường, Phạm Ý cùng với sứ nước Pháp là Ba-long-bô và Lê-nho hội đồng nghị định, đã giao đình thần xét, cùng tâu xin chuẩn cho thi hành, lập biên bản giao mỗi bên 1 bản chấp chiếu).

Mới sai các tỉnh, đạo, chiếu theo cách thức chế làm đồ thờ, nghi trượng, áo trận. (Lệ trước các hạng ấy do Nội vụ, Đốc công làm ra để chế phát. Đến nay, các tỉnh, đạo, hạng nào mua được, làm được đều chiếu theo cách thức làm. Không làm được mới được xin cấp).

Quyền Phó đề đốc Lưu Vĩnh Phước đem quân đi phá sào huyệt giặc Hoàng Anh ở các nơi Bắc Pha, Bản Quả (thuộc châu Lục Yên, Hưng Hóa), sai ban thưởng cho (1 cấp quân công, 1 chiếc bài bằng vàng tía).

Bắt đầu làm dinh thự Thương chính ở cửa biển Ninh Hải, tỉnh Hải Dương và Đồn Thủy, Hà Nội. (Bấy giờ theo thương ước sẽ làm dinh thự tạm bằng tranh và tre, chờ có kết quả mới làm thực).

Sai các tỉnh có việc dựng đền Trung dũng tế các tướng sĩ chết trận. (Trước đây các tỉnh Quảng Nam, Bình Thuận, Hải Yên, Tam Tuyên, Bắc - Thái, Lạng - Bằng tâu xin lập đền thờ. Vua chuẩn cho bộ Binh xét rõ hàm, tên, sự trạng, giao đình thần bàn định. Đến nay bộ Lễ tâu người chết trận nhiều, thể khó xét nhanh được. Nếu chờ xét rõ, không tránh khỏi năm, tháng phải lâu. Xin lập đền thờ 5 gian, bày thờ 5 án, đều làm bài vị đề chung. Còn như hàm tên các người chết vì việc nước, ở Kinh sư đã có đền Trung nghĩa thờ chung, chờ khi xét xong thờ thêm vào. Vua nghe theo).

Cấp thêm lương ăn cho nhân viên Quốc sử quán. (Minh Mệnh năm thứ 2, chuẩn định mỗi tháng mỗi viên toàn tu 5 quan tiền, biên tu 3 quan, khảo hiệu 2 quan, thu chương, đăng lục 1 quan 5 tiền. Đến nay cho thêm lên làm toàn tu 8 quan, biên tu 5 quan, khảo hiệu 3 quan, thu chương, đăng lục 2 quan, để cho chăm chỉ chức vụ).

Định lệ giữ hẳn lại các viên phủ, huyện, châu. (Lệ cũ tri phủ, tri huyện, tri châu được thăng chuyển, cấp trên phần nhiều lấy 3 việc binh, lương, hình chưa xong, giữ lại. Nay chuẩn cho nếu có việc quan thiết không thể thay được, mới được xin lưu lại, còn thì lục sức đến, phải phái người làm thay ngay, nếu 3 việc chưa xong, cấp trên theo lệ xử phân, giao cho người làm thay nhận làm, còn lệ giữ lại phải đình chỉ hẳn).

Định lại lệ các nha trong ngoài tư tấu (việc thuộc bí mật và việc quân cơ quan trọng, tư cho Cơ mật viện. Ngoài ra việc thường, chuyên do nha chính phải làm (như các loại văn do bộ Lại, võ do bộ Binh, đình, điền do bộ Hộ), các tỉnh, đạo xét thấy tệ quan lại, tình dân phải tâu sẽ làm tập tâu nói rõ, xin giao cho nha liên quan làm phiếu dâng lên, không được nhân việc tâu xin kèm, để cho có phân biệt).

Rút bọn Đề đốc Hải Dương Phạm Trinh, Lãnh binh Nguyễn Túy, Phó lãnh binh Hoàng Đức Đính về Kinh để xét. Khi ấy, Tổng đốc Phạm Phú Thứ cho là Trinh chỉ nhân rượu hăng hái mà chưa biết đem quân, bọn Túy không quen thao luyện, tâu xin đổi bỏ. Vua sai ban võ chọn cử, cốt được người giỏi, bọn Trinh rút về. Trinh sau đổi làm Chương vệ quyền coi dinh Long võ.

Cho tế những người chết vì việc nước trước và sau năm thứ 26 chưa được dự tế từ Quảng Bình trở về Bắc.

Chuẩn cho Nguyễn Tri Phương, Đoàn Thọ được thờ vào đền Trung nghĩa.

Định rõ lệ ngạch lấy đỗ tú tài thi Hương và lệ cử nhân, tú tài bỏ làm quan. (Gần đây chuẩn cho lấy đỗ tú tài phải xứng đáng mà còn trẻ, mới được giao cho đình thần bàn. Đến nay nghị định mỗi một tên cử nhân lấy 2 tên tú tài. Phạm đỗ tú tài đã 2 khoa không đỗ cử nhân, tình nguyện ra làm việc, từ Quảng Bình trở vào Nam, tuổi 40 trở lên, từ Hà Tĩnh trở ra Bắc, tuổi 45 trở lên, đều chiếu lệ xét bỏ. Còn như tú tài các khoa từ trước, vẫn ở sổ đình và danh sách thi, đều chưa ở vai các chữ “nguyên trước tú tài khoa nào” để cho có phân biệt. Nếu đến niên hạn mà tình nguyện ra làm việc, cũng cho cùng với tú tài hạng mới, nhưng hằng năm đều định lấy 2 tháng cuối mùa đông, cuối mùa hạ, do quan địa phương, quả là tính hạnh thuần cần, không có điều toa, liên can khoản nào, làm danh sách tư bộ chờ sát hạch, dự hạng thì

chiếu lệ bỏ, người không dự hạng cũng bỏ làm việc ở các nha, (lệ trước, không dự hạng trả về sổ cũ tú tài) đợi đủ 2 năm, do cấp trên xét quả là siêng năng làm việc giỏi, lượng xin bỏ phẩm trật (tòng cửu) được chuẩn cho theo nghị thi hành. Nhưng nay bốn biển một nhà, há nên phân biệt về niên hạn tú tài, không cứ Nam, Bắc đều chuẩn cho 40 tuổi trở lên muốn ra làm việc thì xét bỏ, còn như cử nhân lệ định từ Quảng Bình trở vào Nam 30 tuổi, từ Hà Tĩnh trở ra Bắc 35 tuổi trở lên, đã thi Hội 2 khoa mới được xét bỏ. Nay Nam - Bắc cũng đều chuẩn cho lấy 30 tuổi làm hạn, cho cùng giống nhau).

Thống đốc Hoàng Tá Viêm gần đây vì lương thực ở quân thứ phải chi nhiều, xin trích tỉnh nào hiện trữ hơi nhiều, thì giải giao tiền, gạo để đủ cấp. Đã chuẩn cho Hà Nội (tiền 5 vạn quan), Hưng Yên (3 vạn quan), Nam Định (gạo 5 vạn phương), tính số phải giải giao ngay. Đến nay lại tâu nói : 5 dinh quân nước Thanh và các toán quân Cao - Lạng, Bảo Lạc hội lại cùng đánh đồn Suối Bốc ngoại, thắng liền mãi, đã được quan tỉnh Tuyên Quang phái người khoản đãi yên ủi, nhưng xét các đạo quân tỉnh ấy và quân nước Thanh chi phí việc quân rất nhiều (mỗi tháng lương gạo đến 7.000 - 8.000 phương). Xin thêm 5 vạn phương gạo, 5 vạn quan tiền tiếp tục giao cho để kịp dùng. Lại chuẩn cho trích ở Hà Nội tiền 6 vạn quan, ở Ninh Bình gạo 3 vạn phương và các tỉnh hiện giải lần trước thiếu bao nhiêu, đều phải biện ngay.

Lại giáng Dụ bảo về ý đốc thúc đánh, đốc thúc vận tải và khuyến quyên, đại khái nói : Sự thế như thế không nên lơ việc lần nữa, không nhọc mệt một phen, không được nhàn rồi lâu, không tạm tốn, không được yên ổn hẳn, phen này quyết phải dẹp xong, để dân ta sớm được nghỉ ngơi. Phàm người đảm đương công việc hết sức trù tính đánh dẹp vận chuyển, nơi tiếp cận thì cùng lòng dự trữ, vận chuyển ngay, thì có thể không việc gì là không xong. Nay bắt ngay quan các tỉnh, phàm tiếp được sức giải lương quân tức thì giải ngay, cốt được tiếp tế. Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết, thì nghĩ cách điều đốc thế nào, cốt mùa xuân này phải định xong, chuyển vận thế nào, hoặc chiêu dụ dân Kinh, dân Thổ đói khát lưu tán, người khỏe thì dồn làm quân đi theo giữ đánh, người hơi yếu thì cấp lương sung làm vận chuyển lương thực, lấy công việc thay phát chẩn.

Làm thế thì một mặt giết được bọn giặc, bớt được nhọc khổ cho dân xa, một mặt để dân thiếu ăn đều được giúp đỡ, Nhà nước cũng bớt hư phí, há chẳng rất tiện ư ? Nếu còn không

làm xong, không đầy đủ, phụ lòng rất mong của trăm, tất đem lỗi làm hỏng việc, nghiêm nghị không tha.

Vua lại phê bảo rằng : Quân nhu điều tế như thế là nhiều, nhu phí nhiều năm, kho tàng đã rỗng, không sao kế tiếp được. Các tỉnh thường bị binh biến tai hại, dân gian cũng tỏ ra thiếu thốn, trăm đã biết cả, còn có lòng nào đâu ? Nhưng nước với dân liên quan với nhau, việc công, việc tư rất quan hệ, không cùng lòng, cùng sức sao được việc được. Trong đó cũng có nhiều người thích việc nghĩa, há cam làm kẻ giữ tiền ư ? Duy từ trước đến nay có lệnh quyên, quan lại địa phương phần nhiều không cần việc công để làm cho khéo, hoặc cưỡng sách làm cho khó khăn, phí tổn ngoài lệ rất nhiều, nên dân phải khổ. Trăm rất giận lắm, muốn quan lại, sĩ dân đều để tâm đến việc quân, việc nước, đều tùy sức giúp, bỏ của ra giúp việc quân, đều chiếu theo lệ năm thứ 17 mà làm (bạc 700, tiền, gạo 800) đều thu ngay chiếu lệ cấp cho phẩm và bằng để yên vui ngay. Lại lần lượt làm danh sách ngay do bộ nghĩ thưởng, cấp sắc. Nghiêm răn quan lại phủ, huyện và tổng lý không được sách nhiễu chút nào, ở Hà Nội trách cứ Túc, Tăng, Hội ; ở Bắc Ninh trách cứ Duật, Diệu ; ở Sơn Tây trách cứ Viêm, Trường ; ở Hải Dương trách cứ Thứ, Phiên ; ở Nam Định trách cứ Hợp, Tạo ; ở Hưng Yên trách cứ Đạt ; ở Ninh Bình trách cứ Toán, đều nhận làm trách nhiệm của mình thân đi xem xét làm cho ổn thỏa cốt đều vui lòng nộp để giúp. Nếu lại chậm trễ khó khăn sẽ do tỉnh và bộ trị tội nặng. Sau rồi quan tỉnh Bắc Ninh cũng đem tỉnh ấy tiền gạo hiện chi hết nhiều, xin trích đủ cấp. Vua lại chuẩn cho Hải Dương trích 5 vạn quan tiền, Hưng Yên trích trong số gạo tải vào Kinh 2 vạn phương, đều thượng khẩn giải giao cho tỉnh Bắc Ninh nhận để làm việc. Lại cho quan tỉnh ấy xét rõ trong hạt nơi nào còn có thể cố gắng làm được, thì đốc thu tiền gạo quyên và thuế hiện thiếu, và khuyên bảo dân trong hạt quyên giúp chi tiêu, cùng phải đánh bắt ngay các giặc, cho chóng xong, để đỡ phí tổn nhiều, không được đòi hỏi luôn ở người, để chậm trễ tổn lương, cũng khó kế tiếp cấp được. Lại nghĩ quân nhu rất cần, mà tiền gạo hiện trữ ở các tỉnh đã ít, lại khó giải vận, lại sắc cho bộ Hộ xét rõ các tỉnh từ Thanh - Nghệ trở vào Nam, tỉnh nào là chứa bạc hơi nhiều, thì liệu trích giao cho tỉnh Sơn Tây nhận giữ chuyển giao cho tỉnh Tuyên tùy tiện mua gạo để cấp, hoặc chưa tiện thì cho tỉnh Sơn Tây mua gạo chở cấp ngay cho kịp việc. Nếu các tỉnh số bạc trữ có ít, chuẩn cho trích tiền kho ở Kinh phát giao để chi, cốt được xong việc sớm, không tiếc tổn đâu.

Khi ấy, giáo dân ở An - Tĩnh, vì trước bị đốt giết, đến tỉnh đạo kêu đòi bồi thường, quan tỉnh đạo ấy đem việc tâu lên, vua bèn giáng Dụ rằng : Vua đối với dân cũng như trời đất đối với vạn vật, cha mẹ đối với các con, che chở, nuôi dạy như nhau, trong đó có phân biệt người này người khác đâu, Nhà nước ta lấy lễ nghĩa đãi sĩ phu, lấy nhân hậu nuôi dân, ơn đức thấm nhuần đã nhiều lại lâu, mưu tính về lòng người, phong tục rất hậu. Phàm là dân ta, không cứ lương giáo, cố nhiên phải trông nhau làm việc thiện, không theo kẻ trái phép, không phóng túng vô độ, đều giữ phép của mình thừa hưởng Phước trời, mới không phụ chí ý dạy nuôi của triều đình. Nay sĩ dân ở An - Tĩnh sao riêng không thế, như việc năm trước, dân lương gây ra trước rồi dân giáo nói theo trong đám náo loạn, ai phân biệt công thẳng, họa tự làm ra thì oán lại ai. Huống chi dân lương hay dân giáo, đều là dân ta, thì đều là con đỏ của ta. Tự thù hằn nhau, đã là không nên, lại thù hằn với người Pháp còn ra thế nào. Nghe nói dân lương hạt ấy, chỉ có văn thân xui khiến, nên có kẻ trái đạo đem lại tổn hại, không hiểu văn thân sao lại xui khiến thế, phải chăng một vài kẻ nhà nho mượn tiếng thói ngu mà dân không biết, hay vì viên phái đi trước là bọn bạo ngược quá lắm mà thế chẳng ? Bọn ấy đều là hiểu biết ít, không biết thể theo đức ý triều đình, cũng có làm việc đốt, giết sĩ phu, binh, dân gián hoặc nhiều người thất nghiệp, cửa vua xa muôn dặm, trăm không được nghe rõ, phàm các việc ấy không phải ý trẫm. Đến khi hơi nghe biết, liền đem người ấy truất giáng ngay, lòng giận chốc lát đâu không bỏ được, mà phong tục tại sao quá lệch. Nay còn vin, lập bè đảng, bênh vực lẫn nhau, chỉ nghị để theo lòng mình. Kia như sợ uy như sợ bệnh tật, là người trên của dân, mới được dân sợ, theo lòng muốn bỏ uy, là kẻ dưới của dân, làm thế nào sai khiến được dân, huống chi lại chống người Pháp, chống cả quan, còn sợ gì nữa, thậm chí lại xui người trái phép nhân đây sinh biến, như việc trước đây, quan sợ phải tội, không dám buộc bằng pháp luật, thế là không có quan theo mệnh lệnh. Quan vâng mệnh lệnh mà đến làm quan để giữ đất ấy, trị dân ấy ; không có quan theo mệnh lệnh, là không biết mệnh lệnh, là không biết nghĩa phận, luân thường. Không ngờ phong tục thuần phác văn học, biến đổi đến thế, việc ấy cốt nhiên có kẻ xướng xuất mà dân ta bị lừa dối mà thôi. Ôi ! Ai xướng xuất là bất nhân quá lắm, sao không trừ bỏ lòng ấy, lấy sự hoà làm ơn cho dân, nếu có tình trạng thực không thể được, sao không đến tố cáo ở cửa khuyết, người nào làm việc gì, việc làm có tệ hại gì, còn có pháp luật, sao được làm càn, mà tự phải tội. Lại nghe nói dân giáo hoặc còn kêu bậy không thôi, không biết dân của người sao lại nói thế, người chỉ ngang ngược để gây ra biến, nên mới đến thế, chúng cũng chỉ vì dân của người, để đến bị hại, người sao còn có không công bằng, như bảo : Dân giáo của người nhiều người bị chết, dân lương há không

chết nhiều ư ? Bảo rằng của cải dân giáo mất nhiều, dân lương bị mất, so với người há lại chẳng gấp đôi ư ? Nếu hết thấy phải đền người, thì dân lương bị mất, sẽ ai phải đền, hai bên không chịu kém nhau, nên mới tranh nhau như thế, dân giáo của người có được lợi riêng chẳng ? Tránh cho dân giáo bị thù giết hai lần bị thua đều hại, thì lợi hại như thế nào, tranh nhau không thôi, để cho triều đình lấy uy để trị, trong khi chiến tranh, ngọc, đá đều cháy, việc trước há chẳng đáng làm gương ư ? Triều đình xử trí cho hai bên không ngờ ghét nhau, không phải chỉ để yên lòng dân lương, cũng khiến cho dân của người đều yên cả. Người nếu lấy ác trả bằng ác thực, đối với người có yên không ? Sao dễ nhằm mà khó hiểu thế ? Sao không sớm tự hỏi đổi, hỏi mà muộn còn sợ hỏng việc, hướng chi vẫn không hỏi. Bỏ lời dạy và hình phạt coi thường quan, phạm pháp lệnh đâu có thể được. Từ nay về sau, cần phải yên thường, giữ bản phận, lương giáo đều thế, dân lương thì không được mang lòng trông ngóng, dân giáo thì không được thừa kiện càn rỡ, đều làm ăn yên ổn, đổi hết lỗi trước, cho sớm được nghỉ ngơi hơn trước kia, ngõ hầu không phụ thói thuận hậu, chất phác. Có lỗi mà biết đổi, hay không gì hơn, phong tục được tốt, thì chỉ ở các người, trăm lo nhọc võ thương cũng không thể khắp được. Kể thì lần này dân lương, dân giáo khích nhau gây ra rắc rối, thường phiên đến triều đình phải xếp đặt, tội ấy vốn không tha giết. Nhưng nghĩ đều do ta đùm bọc, lòng thương như một, các việc bị phải đốt, giết đều là đáng thương, vậy quan tỉnh đạo các người đều phải khám rõ chia hạng nghĩ tâu, điều tể thế nào, cần phải chờ ban ơn cho. Còn như bọn đầu sỏ làm giặc, kẻ nào có chứng cứ đích xác, cũng xét rõ ngay nghiêm trị, nhưng không được để lụy nhiều người, lại sinh phiền nhiễu. Ngoài ra kẻ ngu mê nhất thời và bị ức hiếp phải theo, đều phải khoan tha cho đều đổi mới, không được chỉ xích nhau cho cùng thắm nhuần đức hiếu sinh, đó là trăm tha tội lỗi, thương tai nạn, ngày mong trở nên hay, không thềm truy việc đã qua, cũng đã là hậu vậy. Các người quan lại hai hạt cũng đều vỗ yên răn dạy, cho chóng biến đổi hết cả, cần không nên khinh rẻ dân. Dân ấy chưa hòa hợp với nhau, không những một mình trăm lo, hay cũng là người giúp việc phải hổ thẹn. Nên phải suy nghĩ.

Hưng Yên, Thanh Hóa theo lệ (tiết đông rét theo lệ có cấp phát) trích tiền nộp chuộc tội phạt roi, phạt trượng, cấp cho tù phạm, tư bộ làm phiếu trình lên. Vua y cho, nhưng phê bảo rằng : Kẻ phạm tội không giống nhau, nếu không hỏi xứng đáng hay không, cấp cho tất cả, thì chúng đã làm việc ác, phạm pháp, không những tự hại mình, còn hại người, hại việc không ít. Tội chưa phải chém tạm giam lại, cho biết khôn khổ, để sinh lòng hối, đổi ác làm thiện, đó

cũng là trong pháp luật kiêm cả dạy răn. Nếu được cấp dưỡng nhiều, kẻ không biết lại lấy đấy làm thỏa lòng làm điều không phải, sẽ khiến cho người coi nhẹ phạm tội mà hình ngục càng nhiều, đấy là ban ơn quá rộng, hại lẽ phải. Vậy từ sau đều xét thực, hễ lỡ phạm tội, mà đích là cùng khôn không thể chịu được mới được theo lệ ấy cấp cho, nhưng đều tâu thực. Ngoài ra chớ quá lạm, đều lục súc cho biết cả.

Sứ nước Pháp là Ba-long-bô đưa thư đến nói : Giám mục Hòa lại kêu giáo dân Nghệ - Tĩnh từng bị đốt, giết. Xin truy xét tài sản cấp trả. Vua sai bộ Lễ đến sứ quán đòi Giám mục Hòa, tuân lệnh đem các lễ trong Dụ hiểu thị cho hẳn rõ ràng, cho hẳn biết triều đình xử trí, giữ mực rất công bằng, không có chia rẽ. Tập kêu của Giám mục Hậu đã giao tình ấy xử trí, nên về bình tĩnh chờ, chớ nên kêu hộ. Lại sai đưa thư cho tướng Pháp để khỏi nghi ngờ.

Sai Thương bạc viết thư đưa đến tướng Pháp. (- Nói : Từ Bình Thuận đến Hải Yên giặc biển ngăn trở, xin tướng ấy bảo phái viên nước ấy khi đi nhân tiện đánh đuổi thuyền giặc. Và ở Bắc Kỳ nước tôi bổng nhân thiếu ăn, mong gạo rất cần, xin sức khắp cho thuyền buôn ở Nam Kỳ chở nhiều gạo ra Bắc để bán lấy lời. – Nói : Vĩnh Phước theo hàng nước tôi, cũng là thần tử nước tôi trước cùng với An Nghiệp((1) An Nghiệp : tức là Francis Garnier đã bị Lưu Vĩnh Phước giết ở trận Cầu Giấy.1) hai bên không kém nhau, vì hòa ước chưa định mà thôi, nay hòa ước đã định, đều bỏ hết chớ ngờ để khỏi sinh hiềm khích. – Nói : Tuần phủ Quảng Tây là họ Lưu có tư giấy nói viên tuần phủ ấy đệ tờ tâu xin chuẩn cho chờ khi Tam Tuyên ((1) Tam Tuyên : Sơn Tây, Hưng Hóa, Tuyên Quang.1) được bình tĩnh, đường sá thông suốt, mới có thể đi đến Vân Nam).

Tri tội bọn Đào Trọng Kỳ (Tri phủ Kiến Xương) và Lê Đình Quyên, Nguyễn Văn Quy (đều sung làm Hiệp quản). Trước thuyền nước Pháp kéo vào quấy rối Nam Định, bọn ấy đều đến đầu hàng. Trọng Kỳ lại đưa thư cho phái viên nước Pháp nói khoe là mạnh, là nhân, là tín. Việc ấy tâu lên, vua cho là tâm tích đáng ghét, sai nghị tội bọn ấy. Đến nay nghị định chuẩn cho tước bỏ tên Trọng Kỳ trong sổ cử nhân, (trước vì phủ ấy thất thủ đã phải cách cho làm việc chuộc tội) không được ra làm việc hẳn. Bọn Đình Quyên đều bị cách về, để răn.

Khi ấy hạt tỉnh Thái Nguyên, có xã Trung Năng huyện Phò Yên, xã Bá Vân ở huyện Đại Từ tự đem quân đoàn luyện đến chống giữ, giặc không thể đánh được. Vua khen thưởng cho,

đầu mục được thưởng hàm chánh bát phẩm, nhân dân được miễn binh đao, thuế thân 5 năm. Lại thưởng một tấm biển (trong khắc các chữ “Nghĩa dân xã mỗ”). Nhân bảo quan tỉnh ở Bắc Kỳ rằng : Phép lập quân đoàn luyện, người xưa có làm, từ khi phép làng mạc họ hàng bỏ đi, mà cầu hòa nhận giúp đỡ nhau để ngăn cản trộm cướp, không gì hay hơn việc ấy. Biên giới Bắc Kỳ, rừng và gò đồng nhiều ngả, khi có việc dù có phái quân đi nhưng đường cách trở gập ghềnh, nước xa khôn cứu lửa gần, sao bằng đoàn kết chả là tiện ư ? Trước đã có Dự chuẩn các tỉnh đoàn kết lại, đã bảo cho để làm, lại thưởng để khuyến khích. Nay cho quan các tỉnh Tam Tuyên, Ninh - Thái, Lạng - Bằng, Hải Dương, Quảng Yên nghiêm sức các phủ, huyện gia tâm khuyến bảo, hoặc hư ứng cầu thả, tất giao nghiêm nghị.

Cho Phạm Đăng Ân quê ngoại ở Gia Định quyền sung chức coi giữ việc thờ cúng. Bấy giờ Đăng Đường tuy là ngành trưởng nhưng là người hèn kém, không thể coi giữ được. Đăng Ân tạm làm được. Vua vâng ý chỉ Thái hậu, y cho.

Vua bảo đình thần rằng : Ban phong 5 tước là để đãi người có công đặc biệt, được thưởng lâu đời, đời xưa đều có ấp ăn lộc, phép nhà Hán người có công to thì ăn lộc huyện hầu, công nhỏ ăn lộc hương hầu, đình hầu ; phép nhà Đường ấp ăn lộc, có 5 hạng 3.000 hộ, 7 hạng 300 hộ. Nay công thần phong tước chỉ được theo đời giáng xuống tập phong, tưởng chưa đủ để tỏ báo ơn dày khuyến khích hậu, nên bàn cấp ruộng hoặc thêm bổng lộc, để khuyến khích người có công lao tài năng. Sau đình thần bàn cấp ruộng, được chuẩn cho tước công 10 mẫu, tước hầu 8 mẫu, tước bá 6 mẫu, tước tử 4 mẫu, tước nam 3 mẫu, do quan địa phương các nguyên quán viên ấy trích ruộng công, hoặc mua ruộng tư, chiếu lệ cấp (đều dùng ruộng tốt). Công thần ấy đã quá cố thì để cung việc thờ cúng, hiện còn thì để cung làm ruộng lộc điền (trừ lệ bổng ra), đời đời con cháu làm nghiệp riêng mãi, thuế lệ đều miễn cả (trừ Minh Mệnh năm thứ 11 trở về trước, lạm cho tước hiệu (lúc mới dựng nước, chuẩn cho tứ phẩm trở lên tước hầu ; ngũ phẩm, tước bá, lục thất phẩm tước tử ; bát phẩm đến vị nhập lưu đều tước nam ; Minh Mệnh năm thứ 12 bỏ bớt các chữ hầu, bá, tử, nam cùng là ân phong, tập phong (như ông cha được phong mà con cháu được tập tước giáng phong) và người không có người coi giữ việc thờ, không nên cấp ra, còn thì từ Minh Mệnh năm thứ 12 trở về sau, các quan được vinh ban tước hiệu, chưa được cấp ruộng, thì chiếu theo số mẫu mới định trích cấp, người nào là nguyên trước đã có cấp ruộng, thì theo lệ mới liệu để lại ; ít thì theo lệ mới cấp

thêm. Lại như ruộng tự điền cấp trước ở 6 tỉnh Nam Kỳ, sau được đổi cấp bằng tiền, cũng đều ở nơi con cháu hiện ở, đổi cấp bằng ruộng thực).

Mùa hạ tháng 4, thi Hội ban văn (khoa Giáp Tuất lùi lại đến năm nay).

Trước quan tỉnh Hưng Hóa là Lương Tư Thứ (nguyên là Huy ý) vì dân đói hạt ấy và hạt khác (Sơn Tây) hơn 600 người hàng đàn đến phủ tỉnh kiếm ăn, xin trích tiền thóc nghĩa thương và gạo kho công chẩn cấp, đã được chuẩn y cho làm (ngày tháng 2). Sau rồi dân đói ngày đến càng đông (trên 2.800 người), tỉnh ấy đã tạm vay thóc kho, phái lãnh binh và thông phán chiêu theo ngày chẩn cấp (từ mùng 1 tháng 3 đến mùng 10 tháng ấy, ước gạo chi trên 1.000 phương) đem việc ấy tâu lên. Vua xem tờ tâu phê bảo rằng : Hiện nay dân đói đợi ăn đến trên 2.000 người, trong đó cũng không khỏi chết đói ngoài đường, cảnh khổ của dân biên giới, trăm rất thương lắm, Thống đốc Hoàng Tá Viêm có trách nhiệm cai quản cả hạt, không biết dự trữ và trông nom, mà số dân Sơn Tây đến ăn nhiều gấp đôi tỉnh Hưng (Hưng Hóa hơn 600, Sơn Tây trên 1.000), thì không có phương pháp cứu giúp, không phải riêng một tỉnh Hưng, và dân ở Bắc Ninh, Thái Nguyên tưởng cũng rất nhiều, sao điềm nhiên không tâu báo. Nghệ An cũng thế, đều phải nghiêm túc, đương khi dân đói này, thì phàm kho tàng cũng đều vì dân mà dự trữ, trừ số liệu để làm lương quân ra còn thừa bao nhiêu cũng nên lấy để chu cấp, có tiếc gì đâu mà thường bảo tiếc, chỉ ở người để tâm đến sự khổ của dân, nhiều phương pháp làm khéo, thì công tư cũng được việc, không những hết chức vụ mà làm việc âm đức ấy lại hơn việc khác đến muôn vạn lần, sao không hết sức mà làm, hoặc dời dân cho đi kiếm ăn nơi này nơi khác, chia đến các nơi gạo rẻ lĩnh chẩn. Phàm các tỉnh thấy có hạng ấy, chia ra để chẩn tuất ngay, cốt được sống cả, thóc chín chuyển về. Lại khuyên nhiều dân trong hạt đi mua đem đến bán thì có thể được việc. Quan các tỉnh hết lòng mà làm, mới xứng ý trăm, phải lục sức ngay cho từ Nghệ An trở ra Bắc theo thế mà làm, dân được thư hay không, thường tâu báo để biết.

Sau rồi bộ Hộ đem số gạo các tỉnh giải giao cho quân thứ làm phiếu dâng lên. Vua lại phê bảo rằng : Quân nhu và lương thực của dân, hai việc đều quan hệ. Dân ở Sơn Tây, Bắc Ninh, Nghệ An đói như thế, trong Kinh thường chi rất nhiều, kho tàng chưa sung điền, tuy cũng cần thiết, nhưng tùy thời bổ cứu, còn là hoãn được phần nào, nếu dân một ngày không ăn, tất đến chết đầy ngòi lạch, việc rất khẩn thiết. Bộ xét như các tỉnh ấy hiện trữ, trừ số quân nhu

phát chở ra, còn có thể rút nơi nhiều thêm cho nơi ít được không ? (Thanh Hóa chuyển giao cho Nghệ An, Bắc Kỳ chuyển giao cho nhau) cốt phải dự bị để bán ra, phát chẩn, tất được kế tiếp sống cả và các tỉnh gần đây có quyền giúp không ? Có sung cứu tế không ? Không thì châm chước giải bớt số tải về Kinh, để làm phát chẩn cho dân, cốt xứng ý của trẫm.

Vua rước Thái hậu chơi ở cửa biển Thuận An hóng mát mùa hạ cho thư thái và xem việc canh phòng ở biển, 4 ngày về cung.

Chuẩn cho các phủ, huyện đặt trước, nơi nào hễ sơ khoáng thì chọn chỗ (xã nào đông dân tường lũy kiên cố) dời đi, vẫn lấy dân sở tại sung làm lệ dịch.

Tổng đốc Thanh Hóa Tôn Thất Tĩnh, Sơn phòng sứ Trương Quang Đản vâng lệnh trừ nghi công việc xếp đặt về sau. Xin thông sức cho huyện thổ Trình Cố, Sầm Na, Man Duy, điều liệu tùy theo số dân nhiều, ít, tuyển dòn thổ đồng mỗi nơi một cơ. (Trình Cố 500, Sầm Na 300, Man Duy 250) có đặt quản, suất, đội, ngũ để cho xướng suất, lại chọn 1 viên nha thuộc hiểu biết được việc, để thường đi tuần xét võ yên (3 tháng 1 lần), cho tình ý cùng tin, để tiện khi có việc gọi có hưởng ứng. Hai châu Thường Xuân, Lương Chánh, mỗi châu cũng chọn đặt 1 châu úy (dùng người địa phương ấy) phàm có việc công, binh, thuế, cho châu úy sức cho tổng lý lệ theo nha phủ Thọ Xuân làm việc trưng thu. Lại cho cùng với các người quản suất châu ấy huấn luyện thổ binh canh giữ. Đồn Hồi Xuân (thuộc châu Quan Hóa, phủ Quảng Hóa) nghĩ nên đắp thêm bờ hào kiên cố, bàn giao cho tham biện, lãnh binh đem binh lần lượt đến đóng để trấn áp và mật sức cho các xã ven núi ngầm đem gia sản, vợ con dời về châu Quan Hóa ở để làm ăn sinh sống. Và lấp cấm ven núi, thuyền buôn các đường sông không cho muối, gạo lọt đến thượng du để hết giúp cho giặc. Vua chuẩn y cho làm, lại bảo rằng : Kiến thiết buổi đầu, lòng người không khỏi ngờ sợ, các việc phải hết lòng trừ tính thế nào, cốt có thành hiệu, mà không đến nỗi khổ dân, mới xứng sự ủy thác.

Sai Lang trung Cao Hữu Sung đem 2 người thợ vẽ giám thành cùng với Linh đài lang Mã Trinh đến Quảng Nam hội khám đường sông tỉnh thành ấy. Trước đấy Phạm Phú Thứ nói : Hạt ấy đặt tỉnh thành, đào sông Vĩnh Điện không hợp phong thủy, dân vật kém yên. Sơn phòng sứ Quảng Nam Nguyễn Tạo dâng sớ xin dời đặt tỉnh thành ở địa phận Quế Sơn hoặc Duy Xuyên. Lại xin lấp sông Vĩnh Điện, khai sông ái Nghĩa. Đến nay sai Hữu Sung đến

cùng với quan tỉnh là Trần Văn Thiệu hội khám. Rồi bọn Thiệu, Sung làm tập tâu : Tỉnh thành ấy thấp ẩm, không hợp phong thủy, Mỹ Khê (thuộc Duy Xuyên) cao ráo, hình thế trung chính, đường sá đều phẳng, dãi đến đấy xem ra tiện hơn. Từ sau khi khai sông Vĩnh Điện, nước sông chảy về phía Bắc, đường sông ngày càng nông, làm ruộng, đi buôn, đánh cá đều không lợi. Nên trước hết khai sông ái Nghĩa và 1 đoạn Cẩm Lũ - Thi Lai, cho thế nước chia ra, để xói cát bồi, tiện lấp sông Vĩnh Điện và vẽ đồ bản dâng lên. Vua cho là việc ấy khó khăn trọng đại, sai Nguyễn Tào và quan tỉnh xét kỹ, khuyến quyền tích trữ sẵn, đợi khi tài lực hạt tỉnh ấy tạm thư, tâu xin làm việc.

Cho viên lĩnh Tuân phủ Nghệ An Vũ Trọng Bình đổi lĩnh Tả tham tri bộ Lại (bấy giờ Tuân phủ Nghệ An vì ít việc nên bỏ đi).

Vua Dụ rằng : Vũ Trọng Bình từng trải đã lâu, vốn rõ việc dân, cho đổi ngay lĩnh chức Tả tham tri bộ Lại để đem thói liêm chính sẵn có, làm phép cân nhắc, chắc được xứng chức.

Cho các nha, dinh, tỉnh ở Kinh và tỉnh ngoài những ấn triện, ấn quan phòng, ấn kiểm cái... thứ nào bằng chất bạc đổi dùng chất đồng (hơi to) khắc bằng ngà (hơi nhỏ). Còn chất bạc nộp kho đúc thành thoi để chi. (Nhân ấn bạc bộ Lễ để mất, bèn sai đổi dùng bằng đồng, cho tiện giữ gìn).

Bấy giờ Thống lĩnh nước Thanh bọn Lưu Ngọc Thành, Triệu ốc phân phái quân các dinh đi đánh giặc. Vua nghĩ chọn phu vận lương, thực thấy rất khó, bèn sai Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết đem tình thực báo với quân nước Thanh, để cho tự biện. (Quan nước Thanh sau cũng trả lời theo thế mà làm). Việc phu, lương ở Tam Tuyên do Viêm, ở Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng do Thuyết tùy việc làm ngay, tất được xong sớm.

Sai Tuyên Quang, Cao Bằng, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Quảng Yên, Hưng Hóa mộ quân. (Bấy giờ các tỉnh ngoài biên ít quân, bèn chuẩn cho chiêu mộ, không cứ trong Nam ngoài Bắc dồn làm ngạch quân thuộc tỉnh), lúc có việc thì điệu phái, lúc không có việc thì chia ban).

Sai các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Thuận, Khánh Hòa, Bình Định, Phú Yên khéo xử với dân Man. Dụ rằng : Người Man tính thất thường, phải phòng bị ngay, nhưng biết lấy đức giáo dục cho quen dần là hơn nhất, sau khi dùng người Man thuần phục, không chế người Man ở xa, cho cùng yên ổn làm ăn, mới là hết sức hay. Nếu chỉ lấy oai quân để trị, thì bắt chém không được mấy, nó có thể hết được mầm ác, giả sử san phẳng sân, quét sạch sào huyệt, cho không còn móng nào sống, cũng không phải đức trời lòng nhân nữ thế, mà một phen vất vả phí tổn, đốt phá cầu và hàng rào, chứa chất thất nghiệp, sinh oán, lại phải phái quân đóng giữ thêm phòng bị nhiều việc, cũng không phải kế hay. Phàm có trách nhiệm là quan địa phương, nên thể theo lòng trăm, mà nghĩ kỹ.

Sai giải nguyên quyền Tấn tương quân thứ Bắc Ninh là Ông ích Khiêm về Kinh đợi án. Bấy giờ ích Khiêm đem quân đánh giặc ở An Định (thuộc Bắc Ninh) tự thu quân về. Tổng đốc Bắc Ninh Tôn Thất Thuyết cho là ích Khiêm đánh giặc thương tổn nhiều, tự tiện đem quân về, không theo lệnh tướng, bắt xích giam ngay, tâu xin xử trí. Quan tỉnh Hải Dương Phạm Phú Thứ nghe nói ích Khiêm đánh thắng đã trình rồi về. Xin phái quan to đến tra xét và xin điệu về Hải Dương để trấn áp. Vua sai giải giao cho tỉnh Đông phái đi làm việc. Tôn Thất Thuyết lại tâu : Tỉnh Đông hiện có phái viên nước Pháp ở đây bàn bạc, sự thể tỉnh Đông, tỉnh Bắc cùng quan trọng mà ích Khiêm thì tâm tình ngôn ngữ không phải là người yên thường giữ phận, sợ đến dễ dành người khác sinh sự, tướng quan Tổng đốc tỉnh Đông không áp chế được, xin chuẩn cho đem ích Khiêm về Kinh xử trị, để khỏi trở ngại.

Vua nghe theo, sai giải giao cho Hà Nội xét qua giải thẳng về Kinh chờ án (sau ích Khiêm đến Kinh, mắc bệnh tâm hỏa, liền cho về quê).

Khai đường nước chảy ở bãi cát Vạn Phước (thuộc phía đông bắc huyện Thượng Phước, tỉnh Hà Nội. Hà Nội, Hưng Yên cùng làm, đường khai rộng 5 trượng, sâu 5 thước, cho nước chảy thông bớt lụt).

Đê mới ở Văn Giang vỡ. án sát Bắc Ninh Ma Xuân Vinh, Tri huyện Trình Hữu Văn phải bị cách, đốc phủ phải giáng, đều được lưu nhiệm. Vua sai quan tỉnh bắt đào khơi ngay, cốt cho nước được tiêu sớm. Bấy giờ nước lụt đến đâu, dân các tỉnh phần nhiều bị hại, liền lấy Tả tham tri bộ Lại Vũ Trọng Bình sung làm Khâm phái, đến Bắc Kỳ khám xét phát chẩn và sửa

đê điều cho vững. Trọng Bình liền cùng với các quan tỉnh đem các xã thôn bị lụt tâu xin tha hoãn tô thuế. Vua nghe theo.

Giáng Dụ cho các quan quân thứ và quan tỉnh Tam Tuyên, Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng. Phàm việc điều khiển, thưởng phạt trong quân hết thảy phải theo lệnh tướng, không được trái vượt. Bấy giờ Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem cả các quan hội đánh giặc ở đất Thanh, quân thứ và tỉnh Tuyên Quang mỗi khi có việc thường phải tỵ tiện tâu lên, rồi tâu cho Thống đốc sau, cho nên nghiêm sức thế.

Bấy giờ các quan có trách nhiệm tiếp được tờ tâu, tờ tâu của các địa phương có liên quan đến tai nạn của dân và việc quân mà làm việc chậm, vua đều tùy theo việc nặng nhẹ khiển trách. Nhân đấy lại giáng Dụ rằng : Vua ở xa trên chốn miếu đường, tình trạng bên ngoài không thể biết được hết. Các quan giúp việc nên phải thời thường tâu vào, hầu mong biết hết nỗi uẩn. Xưa Lý Hăng làm tướng, hằng ngày đem việc lụt, hạn 4 phương tâu lên, lo cho dân sao cần thiết như thế. Gần đây các ty 6 bộ, mỗi khi tiếp được tờ tâu, tờ tâu các tỉnh, hoặc có việc liên quan đến tai nạn của dân và việc quân, không làm phiếu tiến ngay, như tập tâu của Nghệ An, đem các việc hạt ấy gạo đất, đói kém, xin trích gạo kho giảm giá bán ra, bộ Hộ tiếp được đã trải 7 ngày mới làm phiếu tiến, chậm trễ như thế là thiếu chức vụ. Nay cho sức rõ : Từ sau phàm tiếp được tập tâu, tờ tâu của các tỉnh đạo, việc nào là tai nạn, việc quân, ngay hôm ấy làm phiếu tiến trình, sự tình hơi nhẹ, cũng không quá 3 ngày, gián hoặc có việc sự lý phiền phức và khó, phải cần kê cứu, thì cũng lập tức đem ngay nguyên tập trình lên và phải xin gia hạn, theo hạn làm xong. Các địa phương ở ngoài, cũng tùy theo nhẹ nặng tâu tỵ không được chậm trễ giấu giếm. Và lại đời sống của dân chưa thỏa mãn, nơi biên giới chưa yên, không những một mình ta lo, cũng là trăm quan giúp việc thẹn nhục, đều phải chăm chỉ chức việc cẩn thận giữ bản phận, chớ nên lười biếng bỏ việc, để phụ chí ý bắt phải thành công.

Định rõ nghi lễ khánh hạ tiết Đoan dương. (Tự Đức năm thứ 3, đặt nghi lễ đại triều ở điện Thái Hòa, thân dẫn trăm quan, mặc triều phục đến cung Gia Thọ lạy mừng. Vua về điện ấy nhận lễ mừng. Năm thứ 13, đổi đặt lệ thường triều ở điện Cần Chính, vua mặc áo đẹp, qua Đại nội đến cung Gia Thọ làm lễ người nhà. Về cung nghỉ một chút, vua ngự điện ấy, trăm quan làm lễ mừng. Đến nay, châm chước nghi định đến ngày ấy đặt thường triều ở điện Cần Chính, văn ngũ phẩm, ão tứ phẩm và tôn tước tam phẩm trở lên, đều mặc áo có bố tử, đứng

chờ ở trong cửa Thọ Chi, vua mặc áo đẹp qua Đại nội đến cung Gia Thọ, tuyên triệu hoàng thân, hoàng tử, văn võ, ần quan, cùng là tôn tước tam phẩm trở lên và phò mã tiến vào. Văn ngũ phẩm, võ tứ phẩm và tôn tước tứ phẩm đều đứng hầu ở trước cửa Thọ Chi, vua đi trước làm lễ lạy mừng xong, trăm quan đều lạy. Vua về điện Cần Chính, trăm quan lạy mừng theo nghi lễ ban cho ăn yến một lần, ghi làm lệ mãi.

Cho thần dân có phương thuật tài năng được tự tiến. Dụ rằng : Trẫm lấy đức mỏng, được nói ngôi báu giao phó cho công khanh sĩ dân, đến nay đã 28 năm, tư chất yếu, nhiều bệnh, có lỗi, không công, ơn huệ không ban cho trăm họ, giặc giã tai nạn luôn luôn, sàu oán chứa đầy trong bụng, ngày ấy sang ngày khác, như lợi vực sâu băng mỏng. May nhờ tinh linh của trời, đất, xã miếu, lòng trung nghĩa của thần dân, thường bị nguy sợ, hầu được tạm yên, đau đỡ lo đau, càng già càng hỏi, không phải là không chân, thực bất đắc dĩ, phần thì con nói hiềm hoi, phần thì thái bình chưa đến, ai là tội to, ai là thường tình, mọi người đều đã biết, tóm lại việc người cũng có mệnh trời đó. Kể thì khí huyết đã suy, hiền ngu không chắc hẳn, kỳ tài khó được người giàu mạnh, rất chậm trễ. Khổng Tử chẳng đã nói ư ? Nếu có thể cầu được, dù làm người cầm roi ta cũng làm, Kinh Thi cũng nói : Đã được cố định, không người nào là không được, chính nên ở nơi bình chính để chờ. Thường nghĩ ơn sâu Hoàng khảo ta ban cho thánh mẫu ta nhân từ, tích Phước, phải sớm được vui chơi với cháu, để xứng lời dạy không thẹn đã sinh ra, tại sao chỉ lo cho già, muôn đời về sau ra sao ? Cho nên thà chịu trăm lần nói dối mong được một lần thành công, cầu cái không thể được là để hết sức người để lòng trời đem lại, được cái không thể cầu, cũng là trời không làm hết người mà thôi. Huống chi lòng người chưa hết sao biết được đạo trời. Xưa Tàn Hiếu Công cầu người giúp cho nước mạnh, Hán Vũ Đế mộ sứ đi cõi xa, được như mong muốn cả. Nay Nam, Bắc một nhà, giữ đạo thường vốn có, trẫm đã nhờ đó để giữ được cái đã có, há lại không biết nhờ đây để thỏa lòng cầu mong hay sao ? Nhưng sợ cửa vua xa muôn dặm, quan có trách nhiệm không vâng theo lời chiếu của ta, có khi đến thế mà thôi. Nếu bảo cả nước không có người giỏi, ta không tin được. Vậy cho thần dân to nhỏ trong ngoài không cứ tôn giáo, nước ta hay nước khác, người nào quả có phương thuật tài năng, tất xứng được mong ước, cho tự tiến lên, tự tâu bày, chớ nên che giấu, thực biết gửi thân cố chết, tất được tôn trọng vinh hiển, báo đáp hậu, được thưởng lâu đời, cùng với nước cùng hưởng Phước, quyết không sai lời, chỉ răn dối trá cần bày.

Tháng 5, chuẩn cho hằng năm vua ngự chơi 2 cửa biển Thuận An, Tư Hiền. Dân các xã đặt án ở dọc đường để đón, tiễn đưa, mỗi năm chỉ 1 lần đầu mà thôi, còn thì đều miễn, để đỡ tốn cho dân.

Định tiền quyên ruộng đất các hạt. Trước đây theo nghị chuẩn cho tiền quyên ruộng đất, mỗi năm thu 1 lần, khi việc ở biên giới xong thì thôi. Đến nay quan ở bộ là bọn Trần Bình cho là quân nhu giúp đỡ còn nhiều, mà kho tàng hơi ít. Xin gia hạn quyên thu năm nay 1 lần, để giúp chi phí. (Phỏng trên 1 năm 10 vạn quan tiền). Vua bảo rằng : Việc quân so với trước hơi thur, cho đình việc quyên để tỏ lệnh thực thà.

Người nước Pháp làm dinh thự nha Thương chính ở Hải Dương (xã Gia Viên), làm trụ sở cho lãnh sự, quan thu thuế và quân lính đi theo.

Cho Linh mục Nguyễn Hữu Cư làm Tham biện ty Thương chính Hải Dương (bấy giờ lại lấy Nguyễn Hoàng coi ty Hành nhân làm việc thương bạc).

Bọn Quản đạo Lê Văn Phổ, Phó quản đạo Tôn Thất Dực ở phú Yên phải tội. Bấy giờ chánh phó quản đạo và bọn ty thuộc nhiều người nhân công việc ăn tiền hối lộ, bị Tri huyện Đoàn Tiến Thiện phát giác tố cáo, đã sai tra xét, đúng thực. Phổ phải phạt trọng cách chức, Dực phải phạt trọng và tội đồ, còn thì đều xử trị có thứ bậc.

Chuẩn cho tạm đặt bang biện (vì có quân nước Thanh và quân các đạo hội lại đánh giặc, việc nhiều) ở 4 phủ, huyện, châu (Tương Yên, Vĩnh Tuy, Vị Xuyên, Lục Yên) thuộc tỉnh Tuyên Quang.

Khi trước Cử nhân ở Bình Thuận là Nguyễn Hữu Huân và Âu Dương Lân cùng với văn thân 6 tỉnh hội với người nước Thanh triệu tập quân được 3.000 người nhiều lần chống đánh với người Pháp, được thắng. Đến nay tướng Pháp bắt được giết đi. (Huân năm trước mộ nghĩa quân, bị đày ra nước ngoài cho về, lại cùng bọn Lân khởi sự, bị tướng Pháp bắt được, Huân, Lân và đầu mục hơn trăm người đều bị giết).

Trước dân tỉnh Khánh Hòa 8 xã nghĩ tiền thóc nghĩa thương khá nhiều, xin trích nộp vào kho công. Vua khen là lòng thực, thích việc nghĩa, đã chuẩn cho khen thưởng. (Xã Đại Điền xin nộp 2.000 hộ thóc, xã Bình Lộc 300 hộ, xã Mỹ Lộc 200 hộ, xã Thịnh Minh 200 hộ, xã Trường Lạc 100 hộ, xã Phú Lộc 300 hộ, xã Đại Mỹ 500 hộ thóc, 1.000 quan tiền, xã Phú Lợi thóc 300 hộ, tiền 1.500 quan. Chuẩn cho thưởng cả xã dê, rượu và mỗi xã có 1 tấm biển có chữ “Thiện tục khả phong”, còn các người xướng xuất quyên và đặt kho, châm chước thưởng hàm tòng cửu hoặc chánh cửu phẩm. Sau rồi quan tỉnh Bình Định xin trích thóc nghĩa thương 80 xã để chở nộp, lại sắc cho tỉnh ấy xét rõ quả có lòng thực, thích việc nghĩa xin nộp, thì cũng nghĩ thưởng cả để khuyến. Sau xét lại quả là thành thực (các xã đều nói thóc kho hiện trữ khá nhiều, tình nguyện lượng trích cùng nộp. Nếu được điền trả, không dám nhận lĩnh) đã trích thóc đem nộp xay thành gạo 17.000 phương, phát giao cho đoàn thuyền chở về Kinh dâng nộp).

Vua bảo rằng : Chứa giàu ở dân, như thế mới là cùng dân cùng giàu, hoãn cấp có thể giúp được, lòng nghĩa cũng là đáng khen, cho bộ Lễ tham chiếu lệ định và Chi chuẩn gần đây thưởng dân Khánh Hòa châm chước thưởng cho. Hai thôn Bảo Đức, Thọ Lộc chiếu lệ binh, lương không thiếu, dân không lưu tán, chết đói (dưới cũng thế), không có án phát ra, hiện số ((1) Hiện số : đây nói số đinh.1) xem ra hơn trước, mà xin nộp đến 400 - 500 phương, thưởng cả xã 1 tấm biển có chữ “Thiện tục khả phong” và dê, rượu. Lại 2 thôn Thái Thuận, An Chinh hiện số hơn, số trước gấp 3 lần ; trong đó 1 thôn không có án phát ra mà nộp 100 phương ; 1 thôn có 1 án phát ra mà nộp 300 phương, trước đã thưởng tấm biển và dê, rượu, nay thưởng thêm dê, rượu ; 31 thôn gián hoặc có án phát ra hoặc thiếu số trước mà xin nộp 100 phương trở lên, đều thưởng dê, rượu ; 25 thôn hiện số xem ra thiếu số trước, lại có án phát ra mà xin nộp 100 phương trở lên, cũng đều thưởng dê, rượu ; 20 thôn hoặc hơi hơn số trước, hoặc thiếu số trước, mà xin nộp không đến 100 phương thì đình thưởng, nhưng do tỉnh ấy khuyến bảo làm việc thực, đợi sau 3 năm thành hiệu sẽ xét xem.

Nhân đây vua Dụ rằng : Trẫm từ khi lên ngôi đến nay quốc kế, dân sinh cần chú ý lắm, năm trước theo nghị chuẩn cho xướng xuất quyên trích ruộng để lập nghĩa thương, thực là để súc tích nhiều, thì khi gặp nạn lụt, hạn, dân có chỗ nhờ, mà của của dân đều là của của nước, quốc dụng quân nhu cũng có bổ ích. Nhiều lần cứ theo Khánh Hòa, Bình Định tâu báo dân xã ấy kho chứa ngày càng nhiều, tình nguyện nộp vào kho công, trẫm rất khen ngợi, chuẩn

cho đều ban thưởng, để khuyến khích. Nhân nghĩ đến hạt phủ Thừa Thiên, vốn khen là thuần tốt, thế mà việc ấy cứ im không nghe nói đến, phải chăng người làm quan trưởng của dân bảo không khéo, mà việc hay không bảo, cho nên lòng tốt của dân không phấn chấn chăng ? Không thế, người cùng lòng ấy, lòng cùng lẽ ấy, sao thích việc nghĩa cần việc công, Bình Định, Khánh Hòa được khen riêng. Kể thì muôn dân chỉ phải nộp thuế chính cung, còn thừa thì giúp nhau là đủ rồi, Nhà nước có cần gì đâu, nhưng biết hết lòng khuyên bảo, thực tâm làm việc thực, trông thấy thành hiệu, còn vui nào bằng. Từ nay cho quan phủ ấy cần phải bảo dân bằng lẽ phải, không cứ hư quan, hương lão, sĩ, thứ hoặc muốn tự quyền tiền, thóc, xướng xuất cả làng làm kho để chứa, thu phát kịp thời, phòng bị đói và mất mùa ; sau 3 năm thực có thành hiệu thì tức chiếu lệ ban thưởng để khuyến khích. Các địa phương ở ngoài cũng theo thế mà làm. Dân có đức tốt, thì các quan cũng được tiếng to. Nên xét kỹ mà làm, để xứng ý trăm.

Định lệ tặng phong cho quan nhất, nhị phẩm và cung giai nội đình. Dụ rằng : Điện lễ phong tặng, xét trong sách vở ghi chép, như bia mộ ở Lung Cương của Âu Dương Tu có nói : Nhà vua ban ơn, khen đến 3 đời, thì đời xưa đãi bày tôi như thế là hậu. Để cho lễ báo của sĩ phu được trọng, triều ta Gia Long năm thứ 3 vâng Chỉ chuẩn cho : Quan chánh, tòng nhất phẩm nên được lần lượt phong tặng 3 đời, chánh tòng nhị phẩm nên được phong tặng 2 đời. Minh Mệnh năm thứ 18 kính gặp tiết tuần đại khánh của Hoàng thái hậu, kính vâng minh Dụ : quan văn võ nhất phẩm, trừ cha mẹ sinh ra cho theo ân chiếu làm việc ra, lại gia ơn ông bà của quan nhất phẩm cũng được phong tặng. Năm thứ 21 gặp tiết ngũ tuần đại khánh, chuẩn cho văn võ chánh tòng nhất phẩm được phong tặng 3 đời ; chánh tòng nhị phẩm phong tặng 2 đời, nhưng đều cho đặc Chỉ nhất thời, chưa có ghi chép thành quy thức nhất định. Khánh điển các năm Tự Đức thứ 21 - 22 cũng chỉ phong đến cha mẹ sinh ra, mà 3 đời, 2 đời chưa có bàn đến. Vả lại ơn ban cho người con hiếu của triều đình, bởi tình đặt ra lễ, quan đến nhị phẩm, đã dự vào bậc cao, phép thường báo cho, nên theo lòng hậu. Nay định làm từ sau, phàm khánh điển tặng phong quan viên văn võ, chánh tòng nhị phẩm thì 2 đời, chánh tòng nhất phẩm thì 3 đời, đều coi hàm của con cháu người ấy theo thứ tự phong tặng dần để sáng tỏ đức trước. Lại cha mẹ các văn võ án quan, năm thường hay năm có khánh điển đều được phong tặng, mà riêng nội đình thì không, chưa khỏi có lệch. Kìa như nhà vua ban ân, tất từ người gần trước, đâu có con gái đã dự vào hàng cung giai, mà cha mẹ người ấy vẫn là dân thường, thực thấy chưa ổn. Nay trừ người nào hễ phẩm của ông cha đã cao so với lệ không

được dự ra, còn thì bậc nào được phong thế nào, bộ Lễ bàn kỹ, đình thần xét lại, tâu xin chuẩn cho thi hành. Sau nghị dâng lên, chuẩn cho theo nghị thi hành. (Trừ quan viên theo Dự làm việc ra, ở nội đình : trên bậc nhất giai, cha được phong tòng nhất phẩm ; nhất giai, cha chánh nhị phẩm ; nhị giai, cha chánh tam phẩm ; tam giai, cha chánh tứ phẩm ; tứ giai, cha chánh ngũ phẩm ; ngũ giai, cha chánh lục phẩm ; lục giai, cha chánh thất phẩm ; thất giai, cha chánh bát phẩm ; bát giai, cha tòng bát phẩm ; cửu giai, cha chánh cửu phẩm. Các phẩm trên đây mẹ đều theo hàm cha. Tài nhân chưa vào bậc nào, được chuẩn cho miễn binh đao. Còn gặp khánh điển và lâm thời vâng theo đặc Chi, thì không cứ niên hạn, ngoài ra lấy các năm Tý, Ngọ, Mão, Dậu làm định lệ, nhưng theo các điều khoản mọi lần phong tặng cho cha mẹ quan viên (theo thực hàm của con, không kể hàm tặng) mà làm. Trong đó ở bậc nhị giai trở lên, nếu gặp khánh điển cũng chuẩn cho theo thứ tự phong tặng 2 đời (nhị giai), 3 đời (nhất giai và trên bậc nhất giai). Lại đã được phong tặng, sau gặp ân điển được gia, thì cũng được tham chiếu lệ định mà làm).

Sai in 200 bản điều ước hòa thương (xem năm thứ 27) cấp cho các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Nghệ An, Thanh Hóa, Nam Định, Hà Nội, Hải Dương, phân phát cho thuyền buôn nước Thanh.

Định lệ tâu báo của phái viên (phàm quan viên văn võ được phái đi đánh dẹp, và đi kinh lược điều tể, có Chi triệu về Kinh, lập tức một mặt đem tình hình hiện tại công việc hiện làm và kỳ hạn trở về làm tập tâu tâu lên ; một mặt tuân lệnh về ngay, nếu việc phải tâu, không tâu và chưa triệu đã về, đã triệu mà về chậm đều chiếu luật trị tội).

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở Quảng Ngãi (Nguyễn Văn Lương).

Tướng giặc ở Thái Nguyên Dương Đình Tín (ngụy xưng Trung quân Phó đô tướng) dẫn bè lũ ra xin thú (đầu mục 14 đũa, bè lũ 290 tên).

Vua sai thự Đốc Ninh - Thái Tôn Thất Thuyết và quan tỉnh Thái Nguyên Mai Văn Chất phải xử trí cho khéo. (Bây giờ tướng giặc tên Biểu, tên Tôm cũng đều lục tục ra thú).

Sai Tôn Thất Thuyết phái ngay đề đốc, lãnh binh mỗi chức 1 viên đem theo 1.000 lính Kinh và tỉnh đến quân thứ Sơn - Hưng - Tuyên. Bấy giờ bọn giặc ở Ninh - Thái dần yên mà quân thứ Tuyên Quang cần quân, cho nên trích phái để đánh giặc Anh.

Hoãn thuế mùa hạ (vì có bị giặc quấy, sợ đi cả) cho 3 hạt Hàm Yên, Thu Châu, Chiêm Hóa ở Tuyên Quang.

Vua rước Thái hậu đi chơi cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hạ cho thư và xem việc tuần phòng ở biển, 5 ngày về cung. Dụ rằng : Lần này trăm ra chơi cửa biển Thuận An, thân duyệt các trận thủy lục và biển binh bắn bù nhìn, đều được chinh tề, nhanh nhẹn, trăm rất khen ngợi. Vậy chuyên coi việc tập là bọn Hữu quân Đô thống Lê Sĩ và Thượng thư bộ Binh Trần Tiễn Thành đều được thưởng kỷ lục 2 thứ, phụ việc tập là thự Thống chế Hữu dực quân Vũ lâm Tôn Thất Thái cùng kiểm sức là bọn Hữu tham tri bộ Binh Lê Hữu Tá đều được thưởng kỷ lục 1 thứ, còn biển binh thưởng chung cả 3.000 quan tiền, để cổ động cho phấn khởi.

Làm sở Thương bạc ở ngoài thành cửa Đông nam.

Sai Thương bạc viết thư trả lời cho tướng nước Pháp ở Gia Định. Bấy giờ quân của Tôn Thất Thuyết đóng ở quân thứ Bắc Ninh, phái viên nước Pháp là tướng La-đăng có ý rất nghi kỵ, tướng Du đưa thư đến, cũng đem việc ấy ra cho nên sai đưa thư biện bạch rõ để cho khỏi ngờ. (Ngày tháng 10 năm ngoái, tướng nước Pháp phái La-đăng đem tàu Sác-tê chở thức ăn đến cấp cho Đô Phối, người đi theo khi ấy hiện ở Hải Dương).

Thi Phước hạch cử nhân trúng cách. Sai Thượng thư bộ Hình sung Đại thần Cơ mật viện, Kỳ Vĩ bá Nguyễn Văn Tường, thự Thượng thư bộ Lại Nguyễn Tư Giản sung chức Đọc quyển ; Tả thị lang bộ Lại Trần Văn Chuẩn, Quang lộc Tự khanh sung làm việc Nội các Bùi Ân Niên, đều sung chức Duyệt quyển. Cho bọn Phạm Như Xương 11 người đỗ Tiến sĩ, Đồng tiến sĩ xuất thân có thứ bậc. Lại lấy đỗ Phó bảng 6 người. (Tiến sĩ : Phạm Như Xương, Nguyễn Hữu Chính ; Đồng tiến sĩ : Đinh Nho Điển, Đinh Văn Chất, Phan Du, Hoàng Hữu Thường, Tống Duy Tân, Lê Duy Thụy, Vũ Hữu Lợi, Trần Văn Rur, Cao Đệ ; Phó bảng : Lê Trinh, Hồ Bá Ôn, Đỗ Thiện Kế, Phạm Xuân, Đỗ Huy Điển, Tạ Thúc Dĩnh. Mùa đông năm trước đã chuẩn cho 4 kỳ được 8 phân là trúng cách, thi Đình không phải truất nữa ; 4 kỳ

được 4 phân đến 7 phân và 3 kỳ được 10 phân là phó bảng, đình việc thi Phước hạch. Đến kỳ thi lại vì số trúng cách ít, chuẩn cho nguyên trúng cách thì vẫn theo nghị mới làm việc, còn các quyển 4 kỳ 4 phân trở lên và 3 kỳ 7 phân, đều gia ơn đem làm thứ trúng cách, cho vào thi Đình. Như Xương, Hữu Chính, Nho Điển và Du đều nguyên là thứ trúng cách).

Quan tỉnh Thái Nguyên xin dón dân xiêu tán (242 tên) làm vệ Thái dũng. Vua y cho.

Thi Hội võ, đều cho đỗ phó bảng, đình thi Phước hạch. (Lấy thứ trúng cách 13 tên, đều không biết chữ, cho nên đình Phước hạch).

Khi ấy làm điện Long An, Thượng thư Phạm ý cùng Hoàng Văn Thu trông coi làm việc. Vua nghe mẹ ý già ốm, chuẩn cho về thăm nuôi mẹ.

Sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm khao tặng quân nước Thanh (sản vật thổ ngơi và trâu rợ) vì có quan nước Thanh là Triệu ốc (Đạo Đài) đến quân thứ có lòng giúp việc đánh.

Vua bảo bộ Lại rằng : Gần đây chỉ thấy Nguyễn Trọng Hợp, Nguyễn Chính hay biết xét tâu, còn người khác thì tốt xấu đều không cả, sao nêu phong thanh được, nhân đấy sai quan ở bộ thông sức đi.

Nêu thưởng cho nhà Tòng cử phẩm bách hộ là Phạm Đình Phụng ở Nghệ An (xã Hữu Bằng, huyện Hương Sơn) khi trước con Đình Phụng là Cai tổng Như Kỳ, con Như Kỳ là Như Chân, khi giặc Cán khởi sự, đoàn kết thủ đông ngăn đường trọng yếu, bọn Cán xúm lại vây bắt. Như Kỳ và con hắn đều bị hại, Đình Phụng lại sai con cháu là Phạm Duy Trinh, Phạm Hữu Quý nã bắt được đích thân giặc Hướng (con giặc Tấn) và đầu sỏ giặc Tấn. Việc ấy tâu lên, vua chuẩn thưởng cho 1 tấm biển khắc chữ “Nhất môn nghĩa dũng”, thưởng cho Đình Phụng - Chánh cử phẩm bách hộ, tặng Như Kỳ - Tòng bát phẩm bách hộ, Như Chân - Tòng cử phẩm bách hộ.

ở Hải Dương động đất (mặt đất chuyển động một chút).

Tú tài thôn Đông Thái, tỉnh Nghệ An là Phan Đình Tuấn trước đã quyên lập xã thương thành hiệu, lại biết trích nộp quân nhu, quan tỉnh đem việc tâu lên, vua sai thưởng cho Tuấn hàm Cung phụng, thôn ấy đãi cho dê, rượu và thưởng 1 tấm biển khắc chữ “Thiện tục khả phong”.

Mùa hạ năm ấy các tỉnh Khánh Hòa, Nam Định, Thanh Hóa được mùa to, các địa phương khác hoặc có thiệt hại, thì thuế lệ, đều chiếu hạn tha giảm có từng bậc.

Tháng 6, sai các tỉnh từ nay về sau có thuyền dân trong hạt đến trong Nam và thuyền trong Nam đến các hạt buôn bán, hằng năm có bao nhiêu chiếc, đều tư cho bộ Hộ tâu lên.

Cho Thượng thư bộ Hình Nguyễn Văn Tường đổi bổ Thượng thư bộ Hộ, vẫn sung Đại thần Cơ mật viện, quản lý công việc Thương bạc ; thự Thượng thư bộ Hộ Trần Bình đổi thự Thượng thư bộ Hình kiêm coi bộ Công (khi ấy Phạm ý có tang mẹ xin nghỉ 3 tháng, cho nên sai Bình kiêm coi), vua bảo Trần Bình rằng : 6 bộ chia chức đều để cai quản thuộc viên, dầu không phải là việc công, người nên cố gắng nhiều hơn, việc bộ Hình phải sáng, thực trong ít, việc bộ Công phải tinh nhanh xứng đáng. Có lẽ phải đổi, mới khỏi ăn không ngồi làm vì.

Cho tể các nhân viên thuyền vận tải bị đắm ở bãi biển Thuận An (năm thứ 26 : 20 chiếc, 52 người ; năm thứ 27 : 9 chiếc, 79 người).

Khi ấy 2 quân thứ Sơn Tây, Bắc Ninh, lương quân thiếu thốn, cho tàu Mẫn Thỏa tải 2 vạn lạng bạc trong kho giao cho tỉnh ấy mua để cấp, cho dân đỡ vất vả.

Phó đề đốc quân thứ Tuyên Quang là Trần Bân, quyền Phó đề đốc là Lưu Vĩnh Phước đánh phá sào huyệt giặc ở Thác Mòn, Ưông, Miêu, tiến thẳng đến đánh phá 1 sào huyệt cũ ở An Long và 7 sào huyệt giặc giữ ở bên. Vua cho là bọn Bân 1 lần đi đánh, bèn được thắng luôn, đều cho thưởng cấp và kim ngân tiền có từng bậc.

Sai Tuần phủ Hưng Hóa Nguyễn Huy Kỳ và quan quân thứ Nguyễn Văn Giáo chia nhau đến Thập Châu ngăn chặn giặc Anh. Khi ấy quan nước Thanh và quan quân ta chia đường tiến đánh, giặc Anh thế cùng, mưu trốn đến Thập Châu. Cho nên sai đi để chặn.

Gửi thư cho Tuần phủ Quảng Tây nước Thanh để tạ ơn về việc phái quân đánh giúp và xin sức cho giảm bớt trưng binh vận lương (vì quân nước Thanh trưng bát rất nhiều), nói cả việc đến buôn ở Vân Nam, nước Pháp nay chưa thi hành ngay.

Làm đèn Trung hiếu ở xã Đường Long, phủ Thừa Thiên. Khi ấy, vua nghĩ Nguyễn Tri Phương (truy thụ Tả tham tri bộ Binh) và em là Nguyễn Duy (tặng Tả tham tri bộ Binh), con là Nguyễn Lân (tặng Tả thị lang bộ Binh) hoặc vì nước bỏ mình, hoặc cùng người thân tuân tiết, trung, hiếu, tiết, nghĩa ở cả nhà, nhà họ Biện đời xưa cũng không hơn được, cho nên sai làm đèn thờ ở làng ấy, hằng năm sai quan huyện sở tại đến tế.

Vua bảo các quan rằng : Lòng trăm phàm một kẻ mất nơi nương tựa cũng thương, không kể lớn nhỏ, mỗi khi thấy người già chậm thặng đều thương, cho nên chuẩn cho ở quân lâu ngày được bỏ đội trưởng cho về hưu, quan lại cũng thế, muốn cho mọi người đều được nhờ ơn thực. Nhưng thế không thể khắp được, đó là Nghiêu, Thuấn vẫn còn phải lo. Khốn nỗi người ngoài không lấy lòng trăm làm lòng mình, dù một cấp cũng không có tiền không được hạch cử cũng thế, đó là lòng nghĩ ra sao ? Há không sợ việc tứ tri ((1) Tứ tri : xưa có người mang 10 cân vàng đưa cho Dương Chấn và nói đêm hôm không ai biết. Chấn nói : trời biết, quỷ thần biết, ta biết, người biết, đó là 4 người biết.1) ư ? Thường nói cũng không chịu đổi, đó chỉ là hình người mà thôi ! Sao được mọi người đều có lòng như trăm, thì cả nước may lắm.

Định luật nghiêm cấm lấy trộm của công. (Phàm lấy trộm của kho công trị giá thành tiền 1.000 quan tiền trở lên, án thành, đều cho hạn 1 năm phải giảm và bồi thường, đủ số thì lượng giảm, nếu không đủ tâu lại, tức phải chém ngay).

Sửa làm 2 đồn Trấn Hà, Quán Ty (thuộc Hưng Hóa), đồn ở miền thượng du sông Thao, là nơi rất quan yếu, mấy năm gần đây, giặc thường lên lút chiếm giữ, đánh dẹp rất khó, cho nên làm gấp ngay.

Định lại lệ phái thuyền đến các nước thông thương. Trước đây vua nghĩ khoảng năm Minh Mệnh, Thiệu Trị thường phái thuyền ra nước ngoài để mua và dò xét, sau này đình chỉ, vì thế nên không được hiểu hết các nước hội họp với nhau, bèn sai viện bạc cùng các quan bộ Hộ,

bộ Công bàn bạc cho thỏa đáng. Đến nay nghị dâng lên (trích lấy 1 chiếc tàu thủy, 1 thuyền bọc đồng, chuyên sung việc phái ra nước ngoài, các hàng hóa Nội vụ, Vũ khí trích phát ra, còn thì bộ Hộ tư cho các tỉnh đặt mua hàng hóa sản vật, tỉnh lớn 40.000 - 50.000, tỉnh vừa và nhỏ 20.000 - 30.000, hằng năm đến tháng 11 chứa sẵn ở kho các cửa biển trở vào Nam do Đà Nẵng, Thi Nại, trở ra Bắc do Hải Lăng, Cẩm Giang, Biện Sơn, đến tháng 12, phái khoa đạo 2 viên đi xem xét, giao cho phái viên xếp vào thuyền vận tải trên dưới 20.000 quan, nếu chưa đủ cho đáp chở hàng của khách. Về bán ra, mỗi 100.000 quan, tính lợi được 20.000 quan, trích ra 1.000 quan để chia thưởng, lỗ vốn do phái viên thuyền ấy phải bồi thường. Nếu thuyền ấy ngộ có phái đi việc khác, thì do các tỉnh sức cho người lái buôn nước Thanh thuê tàu nước Tây nhận chở, phái viên đáp đi theo để bán, cho hàng hóa không ứ đọng). Vua chuẩn cho sang năm làm ngay để xem hiệu quả.

Giặc trốn ở Quảng Bình là Trương Quang Thủ đến tỉnh Nghệ An đầu thú. Vua cho là bọn Nguyễn Chính xử trí được việc, gia thưởng cho có thứ bậc. Tên phạm ra thú giao cho tỉnh Nghệ An kiểm thúc phái đi làm việc chuộc tội.

Sứ nước Pháp là Lê-na đến (thuyền Lê-na đến cửa biển Thuận An. Sai bộ Lễ phái người đi hộ tiếp. Lê-na đến sứ quán đệ giao quốc thư cho nha Thương bạc).

Sai quân thứ các tỉnh Bắc Kỳ nã bắt ngay bọn vô lại nước Thanh. Khi ấy tướng giặc là bọn Hoàng Anh, Chu Kiến Tân, đều đã chạy trốn. Quan quân ở quân thứ Bắc Kỳ cùng với đạo quân họ Lưu tiến đánh sào huyệt cũ giặc ở đã lâu ở 2 phủ Thông, Tòng, 2 giặc họ Chu, họ Triệu tan chạy, quan quân ở quân thứ Tuyên Quang và đạo quân họ Triệu đánh bật sào huyệt giặc ở Hà Dương, An Long, giặc Anh chạy trốn, lại bị thổ man Tụ Long chặn đánh khi ấy sợ chúng chạy trốn, thông sức cho quan các quân thứ các tỉnh đốc sức lùng bắt, tuần phòng, cốt cho các giặc lẻ tẻ nước Thanh hết sạch, nếu có quân lang thang, giặc tản mát, không có giấy tờ, thì bắt giao cho quan nước Thanh đuổi hết về nước cho khỏi lo ngại về sau.

Phái tàu thủy Mãn Thỏa hợp với thuyền tuần tiễu các tỉnh đi tuần ở biển. Khi ấy Từ úc ở Quảng Bình đến Biện Sơn ở Thanh Hóa có nhiều giặc biển lén lút cướp bóc, để cho các thuyền vận tải ngăn trở chậm trễ (năm ấy các tỉnh giải gạo phải nộp 490.000 phương, hiện

nộp mới được 10.350 phương), cho nên sai phái tuần tiễu cho hết giặc biển mà được nhanh chóng. (Lại sai các tỉnh sức cho người buôn nước Thanh thuê thuyền lĩnh chở).

Sắc cho học trò nghiên cứu học văn cho tinh. (Vì khoa thi gần đây, văn phú phần nhiều cưỡng ép, mà quan trường nhân theo, lấy rộng, cho nên sai những âm : bình, thượng, khứ, nhập, không được dùng lẫn).

Sai bộ Binh làm ngay danh sách người đánh giặc có công trạng. (Vì việc nhiều đọng lại, nhiều người cô vọng).

án sát Nam Định Nguyễn Tái tâu xin từ sau nhà kho các tỉnh đều theo như kho ở Kinh, làm nhà riêng để chứa thóc gạo ; kho tiền để riêng chỗ khác (mỗi chỗ 10.000 quan), lần lượt trích cấp, quan tỉnh mỗi tháng 1 lần kiểm xét để phòng hớ gian. Vua nghe theo, sai thông sức cho các địa phương theo thế mà làm. Lại chuẩn định từ sau phạm phát ra việc lại dịch ở kho tàng bớt sén, ở Kinh có giám lâm, ở tỉnh có bố chính, kho khác có phủ, huyện nếu biết trích phát, thu để sung điền, thì lại chiếu luật thất sát xử theo tội công ; nếu không biết trích, chỉ kém quan lại gian 2 bậc, xử theo tội về việc riêng. Đốc phủ lại giảm 1 bậc, tuần phủ kiêm bố chính không được giảm.

Chuẩn cho đèn Trung nghĩa được cấp lục chỉ, bãi bỏ biển tên. Trước tòa chính đèn ấy 9 án đều có biển, phạm người chết vì việc nước từ thất phẩm trở lên đều viết hàm và tên. Đến nay vì người được thờ thêm có nhiều, đôi sạch tất cả, rất có chỗ chưa tiện. Định lại mỗi án làm một bài vị, đề chung quan phẩm người ấy, án nào bày thờ viên nào, đều cấp lục chỉ, để cả 1 hòm, đặt trước bài vị, còn biển tên trước đốt đi.

Định lại lệ cấp đồ chôn cất của hoàng thân, vương công, công chúa. (Thân vương được đôi cấp 10 chiếc áo các màu, 5 chiếc quần, 38 thước đoạn gấm đều màu đỏ, 33 thước nhiễu thường, hoa, màu hàng nam, 28 thước nhiễu cống, 35 thước nhiễu trơn hàng nam sắc đỏ, 28 thước lụa dày sắc đỏ, 338 thước lụa thường các sắc, 2.500 quan tiền. – Quận vương, các hạng cũng cấp thế, tiền giảm 500 quan. – Thân công, 8 cái áo, 4 cái quần, 20 thước gấm đoạn Tổng màu lục, 18 thước nhiễu thường sắc đỏ hàng nam, 33 thước đoạn tơ 8 sợi sắc lam và lục, 28 thước sa công màu, 35 thước nhiễu trơn hàng nam màu đỏ, 28 thước lụa dày, 337

thước lụa thường, (2 hạng dưới cũng thế), 1.600 quan tiền. – Quốc công, 7 chiếc áo, 4 chiếc quần, 20 thước đoạn gấm giả màu lam, 18 thước nhiễu thường màu đỏ hàng nam, 33 thước đoạn tơ 8 sợi màu lam và lục, 28 thước sa thường, 35 thước nhiễu trơn hàng nam sắc đỏ, 1.200 quan tiền. – Quận công, 6 chiếc áo, 4 chiếc quần, 20 thước đoạn gấm giả màu lục, 18 thước nhiễu thường sắc đỏ hàng nam, 33 thước đoạn tơ 8 sợi màu lam lục, 28 thước sa hạng thường các màu, 35 thước nhiễu trơn hàng nam màu đỏ, 1.000 quan tiền. – Hoàng thân chưa được phong, đã có phủ đệ, tuổi từ 12 trở lên, 5 chiếc áo, 4 chiếc quần, 20 thước nhiễu thường sắc đỏ hàng nam, 51 thước đoạn tơ 8 sợi màu lam lục, 28 thước sa thường, 32 thước nhiễu trơn hàng nam màu đỏ, 28 thước lụa dày, 270 thước lụa thường, 800 quan tiền. – Công chúa đã được phong, 6 chiếc áo, 4 chiếc quần, 20 thước gấm đoạn giả màu lục, 18 thước nhiễu thường màu đỏ hàng nam, 33 thước đoạn tơ 8 sợi màu lam lục, 28 thước sa thường các sắc, 35 thước nhiễu trơn hàng nam sắc đỏ, 28 thước lụa dày, 337 thước lụa thường, 2 hạng dưới cũng thế, 1.000 quan tiền. – Công chúa chưa được phong đã gả chồng, 5 chiếc áo, 4 chiếc quần, 20 thước nhiễu thường sắc đỏ hàng nam, 51 thước đoạn tơ 8 sợi màu lam lục, 28 thước sa hạng thường, 35 thước nhiễu trơn sắc đỏ hàng nam, 800 quan tiền. – Hoàng thân chưa được phong, chưa có phủ đệ, tuổi từ 12 trở lên, 5 chiếc áo, 4 chiếc quần, còn tiền và các đồ vật để liệm đều theo như nghị trước, 2 khoản dưới cũng thế. – Hoàng thân 12 tuổi trở xuống, 4 chiếc áo, 4 chiếc quần. – Công chúa chưa gả chồng, 4 chiếc áo, 3 chiếc quần. Quan tài và tiền, thân vương, quận vương, thân công 250 quan, quốc công, quận công và các công chúa đã được phong đều cấp 200 quan, hoàng thân, công chúa chưa được phong đều cấp 150 quan).

Sai thu thuế thiếc ở Hà Nội. (Hằng năm 10.000 quan tiền). Thiếc sản xuất ở Vân Nam người buôn nước Thanh mang đến Hà Nội đáp đến Quảng Đông để bán, nguyên trước có lệ thuế (hằng năm 73.000 quan). Gần đây vì đường thượng du bị nghẽn, nên đình lại. Đến nay đường sông đều thông, lại giảm giá bắt đầu thu.

Định lệ cử người có võ nghệ (các dinh vệ và quân suất ở ngoài và viên tử binh dân, hoặc ai có sức khỏe khác thường, hoặc nghề võ, phép bắn tinh thông, hơn hẳn mọi người, cho đều chỉ tên bảo cử tâu lên, đợi xét lục dụng, định làm lệ mãi.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở Hà Tĩnh (Bùi Văn Cọng).

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LIV

thực lục về dực tông anh hoàng đế

ất Hợi, Tự Đức năm thứ 28, mùa thu, tháng 7 [1875].

Vua cho là Tri phủ Nam Sách (thuộc Hải Dương) Vũ Túc vốn có tiếng giỏi là người xuất sắc (giữ lòng, không quấy nhiễu, gặp việc không cầu thả, nhận xét kỹ, được quan tỉnh đề cử lên) trong đám các phủ, huyện, thưởng cho thực thụ Thị độc, vẫn giữ chức cũ, để khuyên người hết lòng vì việc dân.

Quan tỉnh Hải Dương Phạm Phú Thứ đem nạn sâu, nước lụt hạt ấy tư cho bộ Hộ, quan ở bộ tâu lên. Vua bảo rằng : Phàm có chức vụ, không vì nước thì vì dân tùy cách mà làm, chuyển họa làm Phước, cầu cho không phụ lòng mà thôi, chỉ báo không dự làm giấy tờ, còn dùng chúng làm gì ? Sai thông sứ cho đều biết.

Phát chẩn cho 2 thôn Tân Phú, Tân Phương ở Bình Định bị hỏa tai.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở Quảng Nam (Bùi Văn Hà, Hoàng Đức Ngu).

Các tỉnh Sơn Tây, Hưng Yên, Khánh Hòa, Phú Yên nhiệm chứng dịch lệ, sai các tỉnh, đạo, phủ, huyện cầu đảo, chữa thuốc, dân bị chết cấp cho tiền tuất.

Sai trong Kinh và tỉnh ngoài nghiêm cấm đánh bạc. Dự rằng : Việc hại người không có gì tệ hơn đánh bạc, mất nhà, mất cửa, cùng quân sinh gian thường xảy ra án. Dân ngu không biết không nghĩ đến thế, thậm chí hoàng thân, quốc thích, quan viên, nha thuộc dự có danh sắc ở triều đình, không biết tự trọng, lại cùng người buôn nước Thanh, người buôn nước ngoài, họp nhau đánh bạc, há chẳng đáng thẹn lắm ư ? Đến như con em nhà quan, kiêu đãng quen thói, nhàn rồi sinh làm không phải để cho nhà cao cửa rộng, không khỏi bị tiểu nhân chê

cười, đều do đánh bạc sinh ra. Từ sau cho phải nghiêm cấm hẳn tất cả, rồi giao bộ Hình tra ngay luật lệ bàn kỹ, xử tội nặng hơn, để cho người trọng phạm pháp mà biết răn chừa, cũng là để dạy nữa, thông sức cho trong ngoài biết. (Bộ Hình nghị xin chuẩn cho chủ chứa thì tịch thu tài sản, chủ chứa ở trong Kinh thành phạt 80 trượng, đồ 2 năm ; ở tỉnh ngoài phạt 70 trượng, đồ 1 năm rưỡi, người cùng đánh bạc tội kém chủ chứa một bậc, quan, dân, cũng thế).

Lĩnh Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Tá Viêm dâng tập tâu xin kỳ thu lương ở tỉnh Sơn Tây phái ba tên thuộc viên sung làm cai lại (lệ cũ đến kỳ thu lương, phái thuộc viên ở tỉnh sung làm cai lại, huyện lớn mỗi huyện một tên, huyện nhỏ hai huyện một tên. Nay đi thu ở tỉnh Sơn Tây 12 huyện (trừ đi thu ở Hưng - Tuyên) theo lệ phái thuộc viên 11 tên, quan tỉnh cho là hổ tộ của cai lại trăm mối, sung phái cũng khó có người, cho nên chỉ xin phái ba tên). Vua y cho. Lại xin : Dân xã nộp thóc 1 hộ phải nộp tiền ngoại phụ 30 đồng, điền 1 tên lính phải nộp tiền ngoại phụ 1 quan, để dùng làm tiền phí tổn, còn thì tất cả hổ tộ đều phải cấm chỉ. Đình thần tâu : Thay thế 1 tên lính cho 1 quan tiền là vừa phải, xin y. Còn nộp thóc xin mỗi hộ cho tiền ngoại phụ 6 đồng, còn thì y nghĩ định. Vua nghe theo. Sai thông sức cho các địa phương theo thế mà làm.

Tỉnh Bắc Ninh vỡ đê, quan tỉnh ở phủ, huyện đều phải giáng, lưu. Nhân sắc rằng : Nay là mùa cày cấy ruộng mùa, bị lụt ngập thế, tình hình khẩn thiết, cho quan Khâm phái Vũ Trọng Bình và quan tỉnh đi ngay nghiêm đốc phủ, huyện đều ở hạ lưu tùy thế khơi thông cho nước tiêu đi và thêm phu, vật liệu để chống giữ. Chờ nước rút phải tìm cách lấp kín, để phòng lụt về sau.

Cho thuế ruộng công tư từ Hà Tĩnh trở ra Bắc, chiếu theo thuế lệ từ Quảng Bình trở vào Nam trung thu, bắt đầu từ năm sau (Quảng Bình trở vào Nam ruộng công tư mỗi mẫu hạng nhất 40 thưng thóc, hạng nhì 30 thưng, hạng ba 20 thưng. Mà Hà Tĩnh trở ra Bắc ruộng công hạng nhất thóc thuế 80 thưng, hạng nhì 56 thưng, hạng ba 33 thưng. Ruộng tư hạng nhất 26 thưng, hạng nhì 20 thưng, hạng ba 13 thưng, so với trở vào Nam ruộng công rất nặng, ruộng tư rất nhẹ, cho nên cho đều nhau).

Thượng thư bộ Lại Nguyễn Tư Giản bị bãi. Khi ấy học trò Tư Giản Phan Văn Nhã làm giả ấn quan phòng tỉnh Thanh mạc làm Cửu phẩm cấp bằng chờ bỏ, xin bỏ ở bộ. Tư Giản và

Tham tri Nguyễn Văn Thúy, Thị lang Nguyễn Mậu Đạo đều đóng ấn ký tên, Biện lý Tôn Thất Phan đem việc ấy tâu lên. Vua cho giao Pháp ty xét nghĩ : Phan Văn Nhã phải trăm giam hậu (hiện trốn chờ bắt được sẽ chiếu án thi hành), Tư Giản không tra xét phải giáng 4 cấp đổi bổ chức khác, Thúy và Đạo phải phạt 6 tháng lương. Quan Nội các tâu nghĩ xử bọn Tư Giản chưa xứng đáng. Vua lại sai báo, giao cho xét lại. Đến khi án đệ lên, Tư Giản lại phải phạt trọng tội bậc và tội đồ (vì Tư Giản tâu về so với lời khai các người làm chứng, chi tiết hơi sai, chiếu luật trả lời vua dâng thư không thực, phải phạt trọng tội bậc và tội đồ). Quan Nội các tâu xin giúp cho (nói viên ấy tâu về, ở chỗ tội tình nặng của tên Nhã, cũng không phải không thực. Vậy tội danh đáng phải chờ Chi định đoạt).

Vua phê bảo : Tư Giản thiên tư dung túng, rất phụ lòng yêu dùng của trăm, phải cách chức ngay, chuẩn cho đến miền núi mộ dân khẩn hoang làm việc chuộc tội, Văn Thúy, Mậu Đạo đều giáng 1 trật (Văn Thúy giáng xuống Thị lang, vẫn lĩnh chức Tham tri ; Mậu Đạo giáng xuống Quang lộc Tự khanh, vẫn lĩnh chức Thị lang) để răn kẻ hùa theo. Tôn Thất Phan cáo giác được thực thưởng thăng Quang lộc Tự khanh (vẫn làm Biện lý), để khuyến khích.

Cho thự Hiệp biện Đại học sĩ lĩnh Thượng thư bộ Lễ là Lê Bá Thận kiêm coi bộ Lại.

Làm đồn Lộng Khê ở Nam Định, liệu để quân (50 tên), súng (3 khẩu phách sơn, 1 khẩu thần công) phòng giữ.

Dụ rằng : Dọc biên giới Bắc Kỳ, nơi ấy có nhiều rừng rậm, giặc lẩn trốn nước Thanh lấy đấy làm sào huyệt, trước thì Ngô Côn, nay thì Hoàng Anh, Chu, Triệu, cướp nhiều bờ bãi 6 - 7 năm nay, đánh dẹp tiêu tốn không biết bao nhiêu mà kể. Nước Thanh tuy có sai tướng đánh giúp, nhưng quan nước Thanh ở xa đến sợ nhọc, đánh cho xong lần, năm trước hết lời yêu cầu, nhưng nước ấy nói là vì cách cửa quan xa. Nay may có đạo viên nước Thanh là Triệu ốc, Thống lĩnh là Lương Ngọc Thành đánh bắt ở thượng du Tuyên Quang, Lạng Sơn, các tướng giặc Anh, Triệu đều đã chạy trốn, gặp cơ hội ấy nên phải tính ngay cho hết giặc, Thống lĩnh Hoàng Tá Viêm, Tổng đốc Tôn Thất Thuyết phải đến ngay Tuyên Quang, Thái Nguyên nghiêm đốc tướng sĩ cùng với quân nước Thanh tìm bắt các đầu sỏ giặc : Anh, Chu, Triệu kết án, trị tội, cho hết mầm ác.

Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính làm số tâu : dân hạt nước ấy bị đốt, giết, tâu xin giúp đỡ cho (9.050 hộ bị đốt nhà, chiếu lệ bị hỏa hoạn, hạng nặng mỗi hộ cấp 1 quan tiền, 1 phượng gạo ; hạng nhẹ mỗi hộ cấp 1 quan tiền, nửa phượng gạo), liệu miễn cho thóc thuế, thóc vay năm nay và tiền thuế năm trước. Vua nghe theo, sai xét đích xác số bị đốt và số tiền, thóc đáng tha, lấy chỗ nhiều bù chỗ ít, miễn cấp cốt được đều nhau.

Sai Thương bạc đại thần Nguyễn Văn Tường cùng với Khâm sứ nước Pháp là Lê Na giao thương ước cho nhau (29 khoản xem ở trên) ở dinh nha Thương bạc (khi ấy tướng nước Pháp đưa thư cho nha Thương bạc nói thương ước đã được vua nước ấy chuẩn phê ký tên đóng ấn mang đến, đã phái tàu thủy đệ giao cho khâm sứ đóng ở Kinh theo đó thi hành. Khâm sứ và Thương bạc đều là trông coi công việc nước ngoài, xin cùng bàn bạc châm chước làm lễ cùng giao cho nhau, nên dùng lễ thường làm việc. Quan Thương bạc đem việc tâu lên, vua chuẩn cho thi hành).

Tha miễn thuế thổ vụ hạ cho các xã thôn bị lụt ở Bắc Ninh, Hải Dương, Hưng Yên (lệ không cho bớt) 3 thành, còn 7 thành cho hoãn.

Định rõ lệ giao nhận, coi giữ tờ tâu mật, (lệ trước tờ tâu mật của đình thần, hoặc người nào mật tâu làm phiếu nghĩ xong, do viện giữ, gián hoặc cũng có việc giao cho Nội các làm phiếu nghĩ, làm việc thực là không nhất định. Nay định phạm tờ tâu mật, trừ giao cho viện xét nghĩ làm phiếu xong phải do viện giữ ra, còn thì việc nào hãy giao Nội các hoặc giao đình thần xét nghĩ, đều đến viện xét nghĩ làm phiếu xong, thì bản cũ do viện giữ cả, để cho cẩn mật).

Định rõ lệ biên phiếu thu thuế quan. (Từ trước đến nay, thuyền buôn đến cửa quan, không có khai báo hàng hóa, chỉ do tuần ty xét ước lược đánh thuế. Hàng to nặng thì lấy thước đo, hàng bé nhỏ thì đánh phỏng, mà dân buôn cũng muốn chóng xong để đi, không có theo hàng hóa trình xét, để cho bọn lĩnh trưng ấy vin có hàng hóa không nhất định, lạm thu gấp đôi, dân buôn nếu không chịu nộp thì chúng mượn cớ làm khó khăn, nên dân buôn thường phải chịu khuất. Nay định chuẩn cho phạm thuyền buôn đến cửa quan, đem ngay hàng hóa lần lượt khai báo, tuần ty xét thực, theo lệ đánh thuế, hàng hóa dẫu nhiều không được quá 3 ngày. Nếu thuyền buôn khai lậu hàng hóa hoặc nguyên là nhỏ báo là to và tuần ty thu lạm từ

1 tiền trở lên, và làm khó khăn để quá ngày, thì đều báo quan xét. Quả là khai lậu thì hàng hóa tịch thu hết sung công, tuần ty nào thu lạm, gây khó khăn, cũng chiếu theo số hàng hóa thuyền giá ấy bao nhiêu để bắt phạt. Tuần ty và dân buôn về phiếu thuế dám có thông đồng ẩn lậu số hàng, số thuế, báo quan không hết, việc phát giác ra, thuyền và hàng hóa tịch thu tất cả, và chiếu số hàng hóa ở thuyền ấy giá bao nhiêu, trách cứ tuần ty tịch thu sung công, lại chiếu luật nghiêm trị nặng hơn. Quan sở tại che chở, được đến tố cáo ở các hạt khác, đúng thực, chiếu luật che chở nghĩ xử tội tăng. Còn tuần ty phải chiếu lệ (như hàng hóa 40 phần lấy 1 phần, thuốc phiện 40 phần lấy 3 phần) thu thuế biên phiếu, theo từng khoản nói rõ ngày giờ nào đến tuần ty, số hàng hóa bao nhiêu, số tiền thuế phải thu là bao nhiêu, ngày giờ nào thu xong, giao cho dân buôn chấp chiếu để sau tính trừ, không được ghi lược là nộp xong mà thôi. Cứ mỗi 3 tháng bọn lính trung ấy kê tất cả thu hạng thuế nào được bao nhiêu, chiếu đem họ tên, quê quán chủ thuyền phải nộp thuế ấy, ngày giờ nào đến tuần ty thu xong, bảm rõ tất cả để quan sở tại đối chiếu các người buôn, chủ thuyền đã đi qua cửa quan nào, phải nộp thuế bao nhiêu, còn phiếu cũ trình nộp ở tỉnh đến buôn, hoặc về tỉnh, phủ, huyện nơi quê mình đều cho tùy tiện. Quan lại tiếp nhận được, lập tức đem phiếu phát giao cho tỉnh có quan tán để đối xét. Nếu để khó khăn chậm phát và đòi lấy lễ, thì chiếu luật nghiêm xử nặng hơn.

Tháng 8, thự đốc Hải - Yên, Tổng lý Thương chính Phạm Phú Thứ dâng sớ xin về Kinh, vua không cho. Khi trước Thương chính mới đặt, đình thần cho là viên ấy am hiểu sâu xin sung làm chức ấy. Gần đây vì tướng Pháp không bằng lòng (tướng Pháp đưa thư nói viên ấy không có lòng tốt), xin từ chức ấy về Kinh. Vua dụ lưu lại, để xứng với chức được ủy.

Vua bảo bộ Binh rằng : Hiện nay việc binh rất là trọng yếu, mà súng ống lại là đồ dùng cho việc binh trước nhất, nên trước hết phải luyện tập cho đều tinh thạo, khi cần đến mới mong được việc, nếu có sai phái, cung liệu để lại học tập, đâu có thể ủy cho việc nhiều mà bỏ không luyện tập được.

Thưởng cho quan quân ngoài tỉnh Quảng Yên là bọn Hoàng Đình Thượng (lĩnh chức Phó lãnh binh) 18 người được thăng trật đều có thứ bậc (năm trước các tỉnh có việc, bọn Đình Thượng chiêu đông quyên tiền, mộ quân giữ đánh khó nhọc, tỉnh ấy giữ được không ngại, cho nên thưởng).

Thự Tổng đốc Ninh - Thái Tôn Thất Thuyết tâu xin lương quân.

Vua sắc cho Nam Định trích thêm 2 vạn phương gạo tải vào Kinh, bắt thuyền giải giao nhận cấp cho Bắc Ninh, thu ngay tiền, thóc thuế còn thiếu để phòng cấp tiếp.

Quan quân ở quân thứ Tuyên Quang bắt sống tướng giặc Hoàng Anh. Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem việc tâu lên. Vua sai theo cách treo thưởng của quân thứ Tuyên Quang thưởng 5.000 lạng bạc. Còn bọn giặc ấy do quan quân thứ Tuyên Quang cùng với quan nước Thanh tra xét nơi ẩn nấp của bè lũ bọn ấy, tức phải bắt ngay. Rồi hội đồng xử lãng trì bêu đầu truyền cho Bắc Kỳ, đóng hòm đưa sang nước Thanh. Khi ấy Tá Viêm đã đem đầu sỏ Hoàng Anh đóng hòm đưa đi dâng tâu, vua không cho, sai lần lượt tư cho nơi sắp đến, chuyển giao đầu giặc ấy theo Chi trước mà làm.

Nhân giáng Dụ rằng : Các tỉnh dọc biên giới Bắc Kỳ, giặc trốn nước Thanh quấy rối đã gần 10 năm. Sai tướng đem quân vì dân trừ hại, lâu chưa tâu công. Gần đây Hoàng Tá Viêm quyết kế tiến đánh, ba đạo quân cùng mưu tính, vừa gặp quan nước Thanh là Triệu Ớc cũng hăng hái tiến đánh, một lòng cho yên ngoài biên, cho nên phá được sào huyệt giặc, bắt được bọn đầu sỏ, để tỏ phép công quân nhà vua đánh kẻ có tội, rửa sạch lòng giận của thần và người, công ấy to lắm, tuy chưa bình định được cả, mà hết lòng trung chứa lo nghĩ, làm việc cầu được vạn toàn, cũng là nho thần thung dung áo đai, là tướng chống ngoài giữ trong. Tổng đốc Tôn Thất Thuyết là tướng có uy vũ ra trận bắt, chém giặc, đến đâu được đấy. Tuy gần đây chưa thỏa, nhưng công lao trước cũng không thể quên được. Cho đều ban thưởng để đáp công lao. Bọn người nên cố gắng cho xong công việc mưu tính để thấm nhuần ơn huệ thực. (Tá Viêm và Thuyết đều thưởng 1 áo mặc ở trong bằng đoạn tơ 8 sợi, 1 kim khánh lớn và các thứ sâm, quế của vua dùng, kính dưỡng mục, kính thiên lý mạ vàng, ngựa tốt, súng tây...). Lại cho là Mai Quý, Lã Xuân Uy, Lương Tuấn Tú cũng đều có công lao, đều thưởng yên ủi cả.

Trước Sơn phòng sứ Thanh Hóa Trương Quang Đản nghĩ tâu công việc làm đồn điền khẩn hoang, nói đại khái rằng : Xét ra tỉnh Thanh từ Cẩm Thủy (tên huyện) trở lên, đất bỏ hoang chưa khai khẩn, và người Mán gieo trồng ruộng thuộc rất nhiều. Nay muốn sơn phòng giữ vững, cần nên đặt ty Doanh điền và giao cho sơn phòng kiêm trông coi hoặc mộ dân làm

quân, hoặc khuyến dân quyên tiền, hoặc vay vốn công, liệu cấp cho trâu cày, đồ làm ruộng, cho tùy thế đất khai khẩn, sau 3 - 4 năm số quân đầy đủ, ruộng đất mở mang, có thể thành một nơi đô hội lớn. Một hạt Thanh Hóa chưa hẳn không phải nhờ đây để không chế được.

Vua cho là sơn phòng đã không nên không, đồn điền cũng không nên ít, đã chuẩn y cho làm. Đến đây lại tâu nói, nhìn xem sự thể hiện nay, Nam Kỳ thì bờ cõi chưa khôi phục được, Bắc Kỳ thì liền năm dùng quân, của dân ít mà kho Nhà nước thiếu thốn, bờ cõi hẹp mà phen giậu mỏng, kế sách tự cường tự trị không thể không sớm phải làm, hiện nay chỉ chuyên làm việc ở trung châu, bỏ ích có hạn sao bằng thay cũ mà đổi mới, để ý vào biên phòng, chấn hưng mới lợi tự nhiên của trời đất, làm nền tảng mở mang của nước nhà. Nay xin các tỉnh Tả kỳ thì Quảng Nam, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa ; Hữu kỳ thì Quảng Trị, Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hóa, Ninh Bình đều đặt sơn phòng đồn điền khai khẩn, cho việc phòng bị được nghiêm, tuy nói rằng : Để vững bờ cõi ta, thực để phòng bị mới lo không ngờ. Và lại, về việc trị sở ở biên giới, tình thế rất khổ, trách nhiệm của sơn phòng không thể không chuyên, mà quyền càng không thể không trọng. Nên lấy quan nhị, tam phẩm có danh vọng sung làm chức ấy, hết thầy việc biên giới cho tùy tiện làm việc, mới có thể mong thành công được. Lại xin trích các huyện, châu, tổng ở thượng du Thanh Hóa (Vĩnh Lộc, Cẩm Thủy, Thạch Quảng, Lương Thường, Quan Hóa, Trình Cốc, Man Duy, Sầm Na và các tổng Khoái Lạc ở Yên Định ; Lân Du ở Nông Cống ; Bái Đô, Mục Sơn ở Lôi Dương ; Ngọc Lặc, Quảng Thi, Yên Trường ở Thụy Nguyên) cùng Mai Châu ở Hưng Hóa đặt làm một tỉnh hoặc đạo, chọn phái quan có khí thức để trị, nhưng bắt phải khẩn hoang, lập ấp, chứa thóc, đóng quân để dùng cho ngày khác.

Vua xem tờ tâu phê bảo rằng : Lập đồn điền khai khẩn là công việc phải làm của các nha Sơn phòng, chuyên do các nha ấy tùy việc, tâu tư, để hết sức xếp đặt. Duy sự thể trọng đại, phải hội đồng quan tỉnh sở tại để góp nhiều trí, nha Sơn phòng ấy chiếu Chỉ chuẩn cho trước theo thế mà làm. Chờ sau 3 năm khai khẩn mở mang quả được kiến hiệu, có nên xếp đặt thế nào, sẽ làm sau. (Sơn phòng các tỉnh lập đồn điền khai khẩn, đều chuẩn cho lục sức giao cho để theo đây mà làm).

Định lại lệ cử nhân mới bổ đủ lệ xét tư. (Người nào là cử nhân mới bổ, tại chức được hơn 2 năm, đều do thượng ty tuân theo, nghị chuẩn mọi lần, phải khảo sát trước, đều nêu rõ cái giới

của người ấy, viên nào có thể làm được châu, huyện, nơi làm việc nào ? (nhiều việc lắm, nhiều việc, nhiều việc vừa, ít việc) hoặc làm được chức dạy học, đều phải lần lượt theo từng khoản kê tư cho bộ chờ xét. Nếu thuộc hạ còn có người đến hạn (2 năm) được khảo sát mà có ý không chịu xét tư và để quá hạn, thì tức do bộ xét hạch hặc tội trừng trị. Lại sau khi xét tư lên, người ấy được bổ theo nơi làm việc mà không xứng, thì đều chiếu lệ xét xử).

Chuẩn định lệ giáo dân được đi thi và ra làm quan. (Đình thần đem điều khoản trong hòa ước tâu xin chuẩn cho từ sau giáo dân nếu có tình nguyện đi thi, không cứ văn hay võ, cho sở tại đều chiếu lệ đi thi sức cho lý dịch khai nhận đích thực nên cho vào thi. Và gặp có điền thế binh đình, hoặc đưa vào làm thư lại, đều ở bên cạnh tên chua vào hai chữ “giáo dân”. Người nào thi đỗ mà muốn ra làm quan thì phạm ở quan làm việc thì đều theo thể lệ nước ta (như loại triều mừng, tế lễ...), không được trái, hoặc có kẻ làm nhục chức quan, phạm điều luật, đều chiếu luật nghĩ xử, không được viện cớ hãn là giáo dân sinh nghị luận khác).

Định lại lệ thu lương thiếu số chia nhau bồi thường. Từ nay về sau phạm thuế chính cung trưng thu, thiếu bao nhiêu theo lệ xét nghĩ, còn số thiếu phải bồi lại chia làm 2 phần, lý trưởng bồi 1 phần ; nếu không xong cử các người bảo kết và cai phó tổng, lại mục, hoặc thông lại chia nhau đền, cai lại đền 1 phần ; nếu không xong lại chia làm 2 phần : phủ, huyện đền 1 phần, quan tỉnh đền 1 phần. Còn như năm trước để thiếu, cứ tổng lý, phủ, huyện, châu, viên dịch nguyên làm việc lần trước chiếu lệ thuế chính cung xử nghĩ, lại ra hạn bắt bồi.

Cho Khâm phái Vũ Trọng Bình quyền sung Tuần phủ Sơn Tây, hộ lý Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên. Khi ấy lĩnh chức Tổng đốc hạt ấy là Hoàng Tá Viêm, vì vâng Chỉ đến quân thứ Tuyên Quang hội với đạo viên họ Triệu đánh dẹp giặc còn lại, trừ tính công việc xếp đặt về sau, tâu xin chọn viên làm thay việc tỉnh, cho nên có mệnh lệnh ấy.

Sai viết thư đưa cho Tổng đốc Lương Quảng yêu cầu cử phái viên đem trả viên châu Khâm đến ngay Quảng Yên hội với quan tuần phủ xử trí dân lưu tán. (Dân lưu tán nguyên an trí ở châu Khâm tự đến Hải Ninh cướp giết dân thường, ức chiếm ruộng đất).

Thông đốc Hoàng Tá Viêm dâng sớ nói công việc xếp đặt về sau ở tỉnh Tuyên gồm 12 khoản (- Lựa chọn viên phủ, huyện làm việc giỏi giang. - Đoàn kết dân, đồng, người Thổ, Mán,

Mèo. - Xử trí tổng Đông Quan (dân Thổ giao cho thổ mục xướng suất, dân Mèo giao cho quản đoàn xướng suất). - Cứu giúp dân lưu tán. - Xử trí đoàn quân họ Lưu. - Phân biệt kẻ thiện kẻ ác. - Khai thông đường chở muối. - Để quân đóng trấn áp. - Định lại điều cấm ở cửa quan. - Xử trí quân lưu tán. - Kiểm soát bọn gian. - Chiêu hồi giặc ra thú). Vua đều nghe theo.

Khi ấy giặc Anh bị bắt, bọn còn lại vẫn cần bắt đánh. Vua sai Tổng đốc Ninh - Thái Tôn Thất Thuyết đến ngay tỉnh Thái Nguyên đốc thúc làm gấp ngay, cùng với quan nước Thanh là Lưu Ngọc Thành trừ tính các việc xếp đặt về sau. Thuyết tâu nói : Nay Thống lĩnh Lưu Ngọc Thành hiện đóng ở tỉnh Bắc Ninh, thần xin ở lại bàn bạc chằm chước để tiện làm việc tỉnh (khi ấy Thuyết nhân mắc bệnh, vâng Dụ chuẩn cho điều trị gấp 5 - 3 ngày). Còn việc ở biên giới do Thống đốc Hoàng Tá Viêm cùng với Triệu ớc bàn cho ổn thỏa.

Vua dụ rằng : Tuyên Quang, Thái Nguyên địa thế liên tiếp với phía Tây nam nước Thanh, bọn giặc dễ đường đi lại, thì việc tìm bắt ngăn chặn rất là khó khăn khẩn cấp. Lần này bắt được giặc Anh, là do Triệu ớc thân đến đôn đốc, thì ở xa đôn đốc không bằng thân đến đôn đốc, nghe trừ tính, không bằng mắt thấy trừ tính thì hơn, cho người tuân theo Chi chuẩn cho trước điều trị ngay bệnh tình, nói khéo cốt cho viên ấy cùng đi thúc nã bắt ngay, cho sớm xong việc để xứng với ủy thác quan trọng.

Hoãn bắt lính thiếu các xã bị điều háo ở tỉnh Hải Dương (41 xã bị giặc tàn phá, thêm gặp bão lụt, các lính thiếu cho hoãn lại hoặc 2 năm, hoặc 1 năm).

Chuẩn cho Nghệ An đúc thêm 100 khẩu súng thần công ngắn cất đi để dùng. (Vì súng ấy nhẹ và nhạy, tiện cho đánh trận, năm trước trên 400 khẩu, giao cho các tỉnh hết cả).

Định lệ thưởng cho các hộ làm nghề dệt nhưng vải ở Hà Nội. (Sai quan tỉnh Hà Nội khuyến bảo dân xã Sam Cầu người nào tinh xảo thì tạm cấp cho tòng cửu phẩm, hộ trưởng được mộ dân lập hộ. Trong một năm dệt được tốt đẹp, hộ trưởng được thưởng thụ tòng cửu phẩm, hộ phụ được miễn binh đao, thuế thân. Cả năm mỗi tên nộp thay 4 thước nhung sợi).

Nhân đấy, dụ rằng : Lập xưởng thợ làm thành đồ, là để có lợi cho cả nước, nước ta đồ dùng đều có thể làm được, nếu biết hết lòng tìm tòi, nhân xấu đến tốt thì lo gì nghề nghiệp không mở rộng mà cam chịu kém người. Nay thông sức cho quan các tỉnh trong Nam ngoài Bắc, phàm có việc ích quốc lợi dân, thì khuyên bảo sĩ dân trong hạt hết lòng suy nghĩ, không chỉ các nghề dệt, nhuộm, nung, đúc mà thôi. Phàm máy móc như xe, thuyền, súng, khí giới, đồng hồ, cho đến các đồ dùng về cày, dệt, có thể bớt được sức người mà dùng được tiện lợi, thì hết thầy phải khuyên bảo khéo, có người có tài năng thì đều đem tên tâu lên không cứ hạng người nào, nếu muôn thân hiển vinh để tiếng về sau, tính nghề gì thạo có thể giúp ích cho thực dụng, đều cho không ản giấu, đợi lại xét thực thêm, tùy được ích lợi nhiều ít liệu thưởng cho chức quan, để biết được khuyến khích. Nếu vâng chiếu không chăm, rút cục không có thực hiệu, là các người thiếu chức vụ.

Vua cho là các tỉnh lớn Hà Nội, Hải Dương, Sơn Tây, Bắc Ninh, Nam Định và các tỉnh nhỏ Ninh Bình, Hưng Yên, Hưng Hóa, Quảng Yên, hiện nay việc giao thiệp nhiều, nếu hết thầy đợi báo, có khi khó kịp công việc, bèn Dụ rằng : Quan các tỉnh các người đều có trách nhiệm chuyên coi một địa phương, được ủy dụng long trọng, nên lấy lòng trăm làm lòng mình, đem hết mưu mô làm việc có chính sự. Từ sau, phàm các tỉnh có tỉnh liên quan đến việc buôn và các việc giao thiệp mà là khẩn cấp, thì trừ việc rất trọng đại quan ngại, tâu ngay đợi Chỉ ra, còn thì chuẩn cho được cùng lòng dựng nước châm chước tùy theo tình thế, đều chiếu theo ước cũ trước, tuân theo ý Chỉ làm cho thỏa đáng, cốt phải trong yên ngoài tin, rất có lợi ích, một mặt làm ngay cho kịp việc, một mặt tâu gấp để biết, để cho việc bắt phải thành công được trọng mà công việc được mau chóng, là trăm rất mong lắm.

Tháng 9, nguyên chức Dực thiện là Phùng Danh Lưu (Tú tài ở Sơn Tây) trước vì quyên tiền, được thưởng hàm Thị giảng. Khi ấy đã hơn 70 tuổi lại xin quyên thêm 256 lạng bạc, gọi là để giúp quân nhu, may được sung bổ một chức để hết sức làm việc. Vua cho là Lưu rất có lòng, chuẩn cho thưởng thụ Lang trung, do bộ Lại xét bổ, để cho người biết khuyến khích.

Cho thụ Thống chế dinh Thần cơ, kiêm coi Tiền quân Tôn Thất Ty coi giữ Tiền quân kiêm Tả quân (Tả quân nguyên Tôn Thất Thế thụ Thống chế Hữu dực dinh Vũ lâm kiêm coi, nay đình lại) ; Vệ úy Tôn Thất Phê quyên coi dinh Thần cơ.

Bây giờ sứ nước Pháp (Lê-na) đến nha Thương bạc hội thương, yêu cầu cùng với Biện lý bộ Công là Nguyễn Văn Chất cùng đến địa phận xã Dương Xuân, xã Nguyệt Điều (2 xã thuộc Hương Thủy), khám chọn trụ sở, liền đem theo 30 tên giáo dân đến núi Thọ Cương cắt cỏ, vẽ bản đồ. Việc ấy tâu lên, vua bảo rằng : Hẳn dám khinh thường làm càn, đều do quan Thương bạc mà ra. Nguyễn Văn Chất không biết giữ lý can ngăn, phủ huyện không biết dạy dân, đều đáng có lỗi, đều phải giáng lưu, để cho răn sửa. (Khi ấy quan Thương bạc chỉ nhận mệnh lệnh hội thương, mà khinh thường nghe lời cùng đi với). Nhân thế sai đưa thư trách sứ Pháp. Sau rồi tướng nước Pháp ở Gia Định biết lấy làm thẹn, sai người giúp việc ở phủ đến giảng thuyết.

Vua bảo rằng : Việc trước không nói nữa. Từ sau phàm người hai nước đối xử với nhau, đều đem lòng thành thực tin nhau, không nên làm nhục nhau.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm dâng tâu xin đến Hưng Hóa coi làm đường thông thương. Vua sai đến ngay quân thứ Tuyên Quang làm việc xong chuyển ngay đến Thập Châu xử trí đoàn quân họ Lưu. Tá Viêm liền tâu : Tuân lệnh đi thương thuyết, đạo viên họ Triệu đã pháit quân đánh giặc và trừ tính hời đến xếp đặt về sau, đã dâng sớ tâu xin cho làm, xin không đi nữa. Liền làm đồn lớn ở xã Thực Luyện tỉnh Hưng Hóa (thuộc huyện Thanh Sơn) đóng để làm việc. (Nhân đồn trước làm rộng thêm dinh thự, kho tàng đều đủ).

Vua bảo bộ Binh rằng : Điền binh theo lệ, có phải người giải, là vì quân lính quen trốn nhiều, cho nên có người kiểm chế để giữ. Nhưng ngày thường, thiếu sự chọn cấp công bằng, bồi dưỡng yên ủi để cho vui lòng quên khó nhọc, lại đem lòng ức cấp bắt đóng góp, thường để cho trốn, đến nỗi phải phải người giải đi giống như người có tội, cũng chẳng qua là tạm giữ, rốt cục cũng không thể khiến cho không trốn được. Lại thêm bán để lấy tiền, xét xử công, tư cùng khổ, sau vẫn vô ích, pháp luật đều như thế, không xét tận gốc, khiến cho biết thẹn mà đổi. Trẫm rất thẹn lắm, thế gọi là thô bỉ làm hại dân, trẫm rất không khen, phải định lại thế nào cho thỏa đáng, và thông sức cho mọi người biết (định lại xem ở sau, năm thứ 32).

Lãnh sự nước Pháp ở Hải Dương xin đi đến thượng du. Quan viện Thương bạc đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Hẳn chưa đi đến Vân Nam, thì đi đến thượng du làm gì ? Rất không phải chí ý an toàn của 2 nước, bèn sai quan Thương bạc viết thư nói rõ thư của tướng Pháp

(nói chưa nên sang Vân Nam) và lời của La-đăng (nói thượng du chưa yên, đâu nên đi vào nơi nguy ấy) đưa cho tướng Pháp bảo viên lãnh sự biết và tuân lệnh.

Giáng Trấn Tĩnh quận công Miên Dần là Trấn Tĩnh Đường hầu. Trước đây lễ thu hưởng ở Hưng miếu, Miên Dần được sung làm Khâm mệnh, không giữ lễ (mặc áo trắng từ cửa tả vào). Bộ lễ đem việc ấy hạch tâu. Vua bảo rằng : Miên Dần thường phạm tội phải nghị xử. Trước đã phải giáng (Thiệu Trị năm thứ 7, vì chơi bời, giáng làm Kỳ Nội hầu), vẫn không biết đổi lỗi. Nay phạm lỗi ấy là đại bất kính, hầu như gỗ mục không chạm trở được. Nếu lấy ân làm sai pháp luật, sẽ khiến cho trăm có lỗi với tôn miếu chẳng ? Nói đến rất đáng phàn nàn và giận ! Tạm giáng làm Trấn Tĩnh Đình hầu, lột bỏ áo mũ và sách phong, không cho theo ban vào chầu mừng, dự việc sai phái, để đóng cửa xét lỗi, do phủ Tôn nhân cần phải răn dạy, vài ba năm sau quả là bỏ hết ác cũ, do phủ ấy bảo cử tâu lên, sẽ liệu ban ơn cho. Phàm thân thích của ta, thể tất khổ tâm cho ta. Nghe lời nói thì bỗng cảm động hiểu biết, không cậy quyền quý kiêu ngông, tự để mối lo và trái phép nhà, có tội với tiền triều lại nặng hơn người khác.

Định lệ tâu báo của nha Thương chính Hải Dương. (Mỗi tháng thuyền hạng nào xuất nhập bao nhiêu, thu thuế bao nhiêu đến cuối tháng làm bảng tư về bộ trình lên xem, cả năm làm bản tâu một lần, còn tình trạng đình hay báo, kiểm thu, phát mại, khó hay dễ, thường hay phức tạp, xét cho thực, không ẩn giấu. Từ sau Hà Nội, Bình Định cũng theo thế).

Lại định lệ quyên nộp tiền ra làm quan. (Lệ ấy trước đã bãi bỏ, đến nay Vũ Trọng Bình nghĩ có chiến tranh và mất mùa, xin lại đặt ra, được chuẩn cho : Từ nay phạm sĩ phu, thứ dân người nào hễ xin quyên nạp, đều chiếu lệ thưởng trật, quyên từ tam phẩm trở lên, cứ 2.000 quan gia một trật, đến tòng nhị phẩm là cùng, quyên từ thất phẩm trở lên, mà thực có học thức tài nghệ, xin ra làm việc thì cho được sát hạch đổi bổ làm lang trung, viên ngoại, chủ sự, tư vụ ở Kinh ; và ở ngoài thì không phải là chức phủ, huyện, giáo thụ, huân đạo, nếu có khoa mục cũng được bổ. Chức võ thì không cứ ở Kinh hay ở ngoài, nếu sát hạch không đúng thực, chiếu nghị đều gia 1 bậc. Quyên đến tam phẩm trở lên, thì bổ ngay thực hàm, cũng theo thuộc viên chánh tứ phẩm, còn trật thừa ghi vào lý lịch, đợi được 2 năm, thượng ty ấy xét là làm được việc chuẩn cho thăng lên ấn quan, chưa thể làm được thì vẫn chức cũ, đủ 1 - 2 năm, lại xét tâu xin thăng lên ấn quan. Sau cứ 3 năm có công không lỗi cũng sẽ thăng dần

đến tòng nhị phẩm trật quyền trước là cùng. Có được thăng chưa đủ trật quyền, không may mà chết, cũng được truy thụ cho đủ trật đã quyền. Còn làm đến ấn quan, đáng được phong tặng, cũng chuẩn cho được phong tặng. Đàn bà góa có muốn quyền cũng chiếu sổ quyền truy thưởng cho chồng. Lệ quyền của người Thanh cũng thế. Có người không muốn làm quan, muốn buôn bán cũng cho, có người đều không muốn gì cả, mà quyền đến tam phẩm trở lên, thì bỏ hàm võ, như quan hưu trí, hưu dưỡng. Bang trưởng, cảng trưởng biết khuyên bảo khách buôn quyền riêng và quyền chung được 20 - 30 vạn, thì bang trưởng, cảng trưởng cũng thưởng cho phẩm hàm, cứ 3 vạn quan 1 trật, hoặc kim tiền, ngân bài để khuyến khích).

Sai Tổng đốc Ninh - Thái Tôn Thất Thuyết đến quân thứ Thái Nguyên chuyên coi việc quân ; lấy Tuần phủ Bắc Ninh Phạm Thận Duật hộ lý Tổng đốc. Khi ấy Thuyết ở Bắc Ninh, phái viên nước Pháp nghi kỵ, Thuyết xin cho người làm thay, tuân lệnh đến Thái Nguyên, Tuyên Quang coi việc đánh dẹp. Vua nhân đấy, sai Thuyết dẹp xong giặc ở Thái Nguyên, đến ngay quân thứ Tuyên Quang, Hưng Hóa đổi làm Hiệp đốc quân vụ đại thần, cùng với Hoàng Tá Viêm dẹp xong giặc còn lại và xử trí đoàn quân Lưu Vĩnh Phước. (Khi ấy phái viên nước Pháp ở Hà Nội, Hải Dương lại lo về đoàn quân Lưu Vĩnh Phước, nói phao mê hoặc ồn ào, vua nghe biết, bảo các quan Hải Dương, Hà Nội, Sơn Tây, Bắc Ninh, Nam Định đều phải một lòng lo việc nước, tùy tiện làm cho thỏa đáng, để đều được yên ổn).

Giáng Tuần phủ Thuận - Khánh Lê Đình Tuấn làm Quang lộc Tự khanh, đổi lĩnh Bố chính Hà Nội, lấy Bố chính Hà Nội Trương Gia Hội lĩnh Tuần phủ Thuận - Khánh. Trước đây Đình Tuấn cùng với Điền nông sứ Phan Trung theo người nước Thanh là Trần Khai Kim (ngụ ở Bình Thuận) xin ủy cho đi vào trong Nam, người Pháp ngờ Khai Kim ngầm thông với Cử nhân Huân (ở trong Nam giải nguyên Huân cùng văn thân 6 tỉnh hội với người Thanh tọc dãi triệu tập nghĩa binh đánh quân Pháp). Tướng Pháp đưa thư đến cậy ta giải đến để xét. Vua chuẩn cho quan tỉnh ấy giải giao, Khai Kim xin đến đổi chất, giữa đường trở về, rồi thì lên trốn, tướng Pháp bảo Đình Tuấn che chở, thường đưa thư đến trách, khâm sứ đóng ở Kinh cũng đem việc ấy ra nói, quan viện Thương bạc tâu xin chuẩn cho Đình Tuấn nếu để ở đấy sợ mất lòng họ, Bố chính Hà Nội Trương Gia Hội là người trong Nam, địa thế và tình xa được am hiểu cả, trước đã từng ở với họ, họ cũng phục tình, lấy Gia Hội để thay. Gia Hội đến Kinh. Vua triệu bảo rằng : Bình Thuận là nơi địa đầu, Trương Gia Hội đương khi có việc, nguyên làm Tri phủ, xử trí thích hợp, nghe nói họ cũng tin phục, nay làm việc ở đấy

giao thiệp với họ, sự thể có quan yếu, nên xét cẩn thận làm cho khéo chớ để lo ngại về sau. Còn như người trong Nam, trăm cũng để ý bồi dưỡng, người đối xử cũng nên ôn hòa cả, chớ để hình tích gì là được.

Tha tội phải bồi cho Thượng thư đã chết là Lê Tuấn. Khi ấy bộ Hình cho là Tuấn trước sau can án khơi đào sông ở Thanh Hóa không đúng như cách thức, chiếu lệ phải truy bồi. Vua nghĩ Tuấn rất có công lao, tài năng, không nỡ để lụy cho vợ con, đặc cách tha cho, để khuyến khích người hết lòng vì việc nước.

Vua cho là gần đây đình nghị thường có chậm trễ và sai lầm. Dụ rằng : Phạm Á Khanh trở xuống đều là chân tay tai mắt của trăm, nên ngày đêm phải chăm chỉ làm việc cho sớm được ôn hòa, không giấu để bù vào lỗi chính khanh vì việc nhiều sinh lầm lẫn, mới là nghĩa cùng nhau kính cẩn, nên ghi lấy chớ quên.

Các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Quảng Bình, Quảng Trị bị bão lụt (lúa sớm gián hoặc có thiệt hại).

Định lại lệ lính thú. (Từ nay về sau chiếu theo Dụ chuẩn năm Tự Đức thứ 24 ngoài lệ cũ ra, trích thêm 2 vệ ở Nghệ An hợp với 4 vệ phái đi đóng trước, cộng 6 vệ, chia đóng ở Hà Nội (2 vệ), Hưng Yên (nửa vệ), Sơn Tây (2 vệ), Nam Định (1 vệ rưỡi). Trích thêm 2 vệ ở Thanh Hóa hợp với 2 vệ đi đóng trước cộng 4 vệ, chia đóng ở Hải Dương (2 vệ), Bắc Ninh (2 vệ). Trích 1 vệ ở Hà Tĩnh phái đóng ở Ninh Bình (lệ cũ phải đóng có nửa vệ). Vẫn lấy 1 vệ ở Nam Định đóng ở Hà Tĩnh ; Hà Nội, Sơn Tây mỗi tỉnh 1 vệ đóng ở Nghệ An ; Hải Dương, Bắc Ninh mỗi tỉnh 1 vệ đóng ở Thanh Hóa ; Ninh Bình 1 vệ đóng ở Quảng Yên).

Định lại lệ lính mộ trốn tránh. (Lệ cũ trừ ngạch phải chịu thuế, nay chiếu theo lệ giảm binh trốn tránh, lần đầu bắt được thì phạt 90 trượng, phạm lần thứ hai thì đóng gông bêu 3 tháng, đánh 100 trượng, đều phải sung ngũ, phạm lần thứ ba thì phải giáo giam hậu ; trong hạn thú thì phạm lần đầu được tha tội, phạm lần thứ hai phạt 80 trượng, phạm lần thứ ba đóng gông đeo 2 tháng, phạt 100 trượng, đều phải sung ngũ, phạm lần thứ tư thì giáo giam hậu. Liệu giảm 1 bậc để cho biết sợ chừa).

Sai Hữu thị lang bộ Hộ Vũ Khoa, Tả thị lang bộ Hình Phan Sĩ Thục chia nhau đi đánh Nam Kỳ, Bắc Kỳ. (Gần đây vì công việc mệt nhọc, cần phải điều dưỡng, mà viện Thái y dâng chưa thấy có phương thuốc hay, bèn sai đưa đi các địa phương xét hỏi người tinh thông phương thuốc, cấp cho đi đường trạm về Kinh vào hầu).

Cho thự Thượng thư bộ Công Phạm ý đổi làm thự Tổng đốc Bình - Phú ; thự Tổng đốc Bình - Phú Hoàng Văn Tuyển đổi làm Thượng thư bộ Công (Tuyển nhà có mẹ già, dâng sớ xin về gần để hầu nuôi, cho nên đổi). Vua triệu ý bảo rằng : Bình Định là tỉnh lớn ở Tả kỳ, làm việc ở đây thật khó có người, người trước đã từng làm Bộ chính, tình thế tương đã hiểu hết, hiện nay man ở Trà Vân, Chí Đốc (tên hai nguồn), ở hạt ấy quấy rối, nên xử trí thế nào để cho yên hẳn được ? ý thưa rằng : Hỏi ra được biết man hạt Bình Định không có mấy, chỉ có Quảng Ngãi là nhiều, mà Quảng Ngãi đã có quan quân đóng chặn nên man ấy thường tràn sang quấy nhiễu ở Bình Định. Nếu Bình Định cũng đặt chuyên viên, hai bên cùng phòng bị, man ấy cũng biết sợ hãi. Năm trước thần cai trị ở đây, thấy man ấy thường tràn sang quấy rối, quan Tổng đốc trước Thân Văn Nhiếp bàn phái quan quân đến làm việc, lại chia tiền mua các hạng muối, vải để cho. Man ấy nhân thấy yên ổn được vài năm. Nay nên phủ dụ, nên đánh dẹp thế nào, thần xin đi xem xét, sẽ tâu lên sau.

Vua bảo rằng : Người cùng với Thân Văn Nhiếp cùng làm việc, xét thấy Thân Văn Nhiếp ở đây thế nào. ý thưa : Văn Nhiếp là người liêm khiết, hết lòng với việc dân, phàm việc đều trở thành thực bảo ban, nên nhiều người yêu mến.

Vua bảo rằng : Người ta bảo người thực thà, trước ở Hải Dương, rất là đắc lực. Nay đến Bình Định nên như khi ở Hải Dương, làm thế nào để dân được yên, đó là xứng với chức. Lại phải công bằng thanh liêm làm gốc, chớ để Thân Văn Nhiếp được khen một mình như trước. Còn như ngày sau khai thương, các việc còn nhiều việc khó, người nên xét kỹ chức ứng, trăm cũng chuẩn cho tùy tiện, làm cho thỏa đáng, nhưng được dân yêu, đó là điều rất mong.

Lại bảo rằng : Trước Trần Bình đến cai trị Hà Nội, trăm từng đem thơ cổ (nơi ấy nhiều ngọc báu, cần chẳng chán nghèo trong) để bảo, không từng nghe ta, đến khi đến Sơn Tây, thường có tiếng tăm, việc đã qua không trách, nhân than thở mà thôi.

Vua nghe tin phu khiêng vác ở các tỉnh Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng phần nhiều bị quân Thanh giết bừa, sai quan các tỉnh đem việc ấy bàn với Thống lĩnh Lưu Ngọc Thành và bọn quản đái, để đều nghiêm cấm thuộc hạ, không nên che chở.

Sai quan tỉnh Quảng Yên, Nam Định tìm cách tra bắt giặc biển. Khi ấy bọn giặc tụ họp ở cửa biển Trà Lý (thuộc Nam Định) cùng với dân lưu tán ở Quảng Yên thông đồng cấu kết nhau làm trở ngại ở biển, cho nên sai tra bắt, để hết mầm gian. (Lại sai quan tỉnh Hải Dương bàn với quan Tây phái thuyền đánh giúp).

Cho Tả phó Đô ngự sử viện Đô sát Phan Huy Kiêm sung làm Khâm sai đến Nghệ An tra xét việc đốt nhà, giết người. Khi ấy dân lương, dân giáo ở Nghệ An nghi kỵ nhau, Giám mục Ngô Gia Hậu đến Kinh kêu lên. Đã chuẩn cho quan tỉnh xét xử, thế mà không xét ngay, để chúng phải tranh luận nhiều, sứ Pháp đưa thư lời rất bất mãn, bèn sai Huy Kiêm hội đồng với quan tỉnh làm cho ổn thỏa.

Vua dụ rằng : Chớ khuất khúc, chớ tư vị, để cho hai dân thỏa thiệp cùng yên tất cả, đấy là cần nhất.

Cấp thêm lương bổng, áo mặc cho nha Thương chính. (Phàm các quan lại, biên binh, tham biện, thông ngôn dự làm việc thương chính ở Hà Nội, Hải Dương và đốc phủ sở tại kiêm quản thuế quan, đều chiếu lệ lương bổng đồng niên tăng gấp đôi, còn gạo cấp thêm đều chiết cấp bằng tiền, mỗi phương 3 quan. Nếu có giáng phạt, chỉ theo lương cũ mà khấu, mỗi năm mùa đông, mùa hạ đều cấp cho áo mặc). Khi ấy vì thương chính giao thiệp nhiều việc đi lại thù tiếp, không tránh khỏi chi phí, cho nên đặc cách cấp thêm.

Kỳ thu thăm năm ấy, các hạng tù phạm có 91 tên, chuẩn cho chém ngay 5 tên, còn thì hoãn chém và để giam có thứ bậc. (Trong đó chém ngay lại để hoãn chém 3 tên, vẫn để trảm giam hậu 56 tên, vẫn để giảo giam hậu 27 tên).

Đặt nha Sơn phòng ở Sơn Tây và định lại lệ thưởng phạt về mộ dân khai khẩn. Khi ấy, lĩnh Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên Hoàng Tá Viêm cho là hai huyện Mỹ Lương, Bất Bạt thuộc tỉnh Sơn Tây rừng rậm xa vắng, kẻ gian tế dễ sinh, xin đặt nha Sơn phòng, chọn nơi làm đồn điền khẩn hoang, chọn phái người am hiểu được việc sung làm chánh phó sứ, chuyên coi công việc ấy. Nhưng chiếu nghị lập đồn điền khẩn hoang, thực là việc cần họp dân để mở mang. Duy việc ấy gian khổ, không có trọng thưởng để khuyến khích, thì lòng người sẽ khó, chưa chắc vui lòng hưởng ứng.

Vua bảo rằng : Thành công lớn tất không tiếc hậu thưởng, duy phải được hiệu quả thực là khó mà thôi, nếu quả làm được, thì phạm các hạt dọc biên giới đều nên làm suốt, mở đất giữ dân, thực là việc khẩn cấp. Cho giao đình thần bàn cho thỏa đáng, sau châm chước nghị định tâu lại, nhân chuẩn cho theo nghị đặt nha Sơn phòng tỉnh ấy làm đồn điền khẩn hoang. Lại đem lệ thưởng phạt thông sức cho các địa phương trong Nam ngoài Bắc thi hành. (Phạm các tỉnh dọc biên giới cùng tỉnh nào gián hoặc có các chỗ phận núi bỏ không, người nào hễ mộ (không cứ người Kinh, người Thổ) được 5 người khai khẩn được ruộng 10 mẫu trở lên, chuẩn cho được miễn binh, dao và thuế thân suốt đời (nếu người nào không phải đao dịch và thuế, thì cho con hoặc em, hoặc cháu một người được miễn, dưới cũng thế). Mộ 10 người trở lên (dưới cũng thế), ruộng 20 mẫu thì thưởng tòng cử phẩm bá hộ ; mộ 20 người, ruộng 30 mẫu thì thưởng chánh cử phẩm bá hộ ; mộ 30 người, ruộng 40 mẫu thì thưởng tòng bát phẩm bá hộ ; mộ 40 người, ruộng 50 mẫu thì thưởng chánh bát phẩm bá hộ. Ngoài ra mộ mỗi lần thêm 10 người, ruộng thêm 10 mẫu, liệu gia 1 trật. Các nơi bỏ hoang ở trung châu, người nào mộ được 10 người, vỡ hoang được 20 mẫu ruộng, chuẩn cho được miễn binh dao và thuế thân suốt đời ; mộ 20 người, vỡ 30 mẫu ruộng, thì thưởng tòng cử phẩm bá hộ ; mộ 30 người, vỡ 40 mẫu ruộng thì thưởng chánh cử phẩm bá hộ ; mộ 40 người, vỡ 50 mẫu ruộng thì thưởng tòng bát phẩm bá hộ ; mộ 50 người, vỡ 60 mẫu ruộng thì thưởng chánh bát phẩm bá hộ. Ngoài ra cứ mộ thêm 20 người, vỡ thêm 30 mẫu ruộng, liệu gia 1 trật, người nào có phẩm hàm, đều chiếu nguyên hàm chiếu hạng gia trật. Trong đó người nào đình không đủ lệ, mà ruộng vỡ gấp đôi, hoặc ruộng không đủ lệ, mà người mộ gấp đôi, cũng theo đây thưởng trật. Còn những người nhận làm, mộ bao nhiêu người, khẩn được bao nhiêu ruộng do quan sở tại chiếu hạng cấp bằng cho chấp chiếu và tư bộ lưu trữ. Hạn trong 3 năm, người không trốn thiếu, ruộng bắt đầu thu thuế lại phải xét khám, ruộng đã nộp thuế, người đã tuyển lính,

đem thực trạng tâu xin bổ thụ thực hàm. Nếu đã được thưởng, sau 2 năm người thiếu, ruộng bỏ hoang, chiếu theo lệ định năm thứ 24 nghị xử nặng hơn. Người nào hễ để ruộng hoang, đình thiếu chưa đến 1 phần, phạt 60 trượng (lệ trước miễn nghị) ; thiếu 1 phần phạt 70 trượng (lệ trước 60 trượng) ; thiếu 2 phần phạt 80 trượng (lệ trước 70 trượng) ; thiếu 3 phần phạt 90 trượng (lệ trước 80 trượng) ; 4 phần trở lên, phạt 100 trượng (lệ trước 90 trượng), nguyên trước được thưởng miễn dao dịch và thuế thì truy thu lại, nguyên trước thưởng chức hàm, thì cách chức nhưng đều cho gia hạn sung điền, liệu cho khai phục, không đủ tất phải cách bãi. Còn như người nào biết tự bỏ của nhà mộ người khai khẩn các phạm núi dọc biên giới, lập thành tỉnh phủ, huyện, quả được nhân dân tụ họp đông làm ăn yên ổn, công to đáng thưởng hậu. Lập được 1 huyện cho làm tri huyện huyện ấy, lại cho con đến cháu 4 đời, kế tiếp làm tri huyện huyện ấy ; lập được 1 phủ, cho làm tri phủ phủ ấy, lại cho con cháu 5 đời kế tiếp làm tri phủ phủ ấy ; lập được 1 tỉnh, cho làm quan tỉnh ấy (tỉnh to làm tổng đốc, tỉnh vừa làm tuần phủ hoặc bố chính), lại cho con đến cháu xa đời kế tiếp làm quan tỉnh ấy, nhưng đều lần lượt giáng dần 1 trật. Người đáng được thưởng hàm trên đây, nếu con vô học, đích thực không thể làm nổi việc, cũng đều chiếu hạng ở nhà nối theo, đều được miễn binh đao và thuế thân, nhưng đợi chọn người sung bổ. Số ruộng mộ người khai khẩn trước, sau khi chết, do quan địa phương chức lượng trích giao cho con cháu người ấy nhận làm ruộng thế nghiệp và thờ cúng để dùng vào đèn hương. Còn mộ người lập thành tổng, xã, phủ, huyện đều tùy theo địa thế gần tiện, lệ thuộc vào đồ bản, sổ sách, do địa phương coi giữ. Các nha Sơn phòng, Doanh điền sứ các hạt nếu biết khuyên bảo, thực có thành hiệu, đến lúc ấy chiếu theo sự trạng, cùng chiếu lệ này, chờ được khen thưởng. Nếu sau 3 năm, lính thiếu, ruộng bỏ hoang, chiếu nghị định năm thứ 24, chia từng phần gia bậc nghị xử. Các hạng người mộ đình khẩn hoang trên đây nếu sinh sự làm bậy, không theo lẽ công, không theo pháp luật, khi cáo giác ra, chiếu luật trị tội.

Định lại lệ các hạng tù phạm nộp tiền chuộc gấp đôi. (Bộ Hình nghị xin chuẩn cho từ sau, phạm các hạng tù phải trăm, giam hậu và sung quân, lưu, đồ, làm binh, làm nô, trừ ra quan và lại dịch dôi trá, tham tang và người thực phạm tội chết, can phạm 10 tội ác, chính hung phạm mưu giết, cố ý giết người, phạm tội gian, phạm tội trộm, nhận tiền cố ý tha tù, trong luật đã chép tha thường không được tha, cùng là làm lỡ giết người, làm người bị thương, luật có chính điều cùng can tội phải bồi thường chưa xong, và hết thấy tạp phạm, nguyên phải trăm, giam hậu, chưa được 2 kỳ xét trở lên, những khoản ấy không được

viện lệ để chuộc. Còn các hạng tù phải trăm, giảo giam hậu và sung quân, lưu, đồ binh, gián hoặc có tội tình hơi nhẹ, thì chiếu theo tội danh thứ bậc, nhẹ, nặng, đều liệu thêm gấp rưỡi, lệ chuộc cũ (như loại lệ cũ đồ 1 năm, nộp 60 hộ thóc, nay thêm gấp rưỡi, nộp 90 hộ, ngoài ra theo thể mà suy). Chuẩn cho nộp tiền chuộc, các hạng nào mỗi hạng bao nhiêu kê sau đây : - Tội đồ 1 năm nộp thóc (lệ cũ nộp 60 hộ) 90 hộ (hoặc gạo thì 90 phương, nếu nộp tiền, thì cứ 3 quan tiền kèm khấu 1 hộ thóc, cộng 270 quan tiền). - Đồ 1 năm rưỡi, nộp thóc (trước 80 hộ) 120 hộ (hoặc 180 phương gạo, hoặc 360 quan tiền). - Đồ 2 năm, nộp thóc (trước 100 hộ) 150 hộ (hoặc 150 phương gạo, hoặc 450 quan tiền). - Đồ 2 năm rưỡi, nộp thóc (trước 120 hộ) 180 hộ (hoặc 180 phương gạo, hoặc 540 quan tiền). - Đồ 3 năm, nộp thóc (trước 140 hộ) 210 hộ (hoặc 210 phương gạo, hoặc 630 quan tiền). Phạm các tù tội để gián hoặc có người đi làm việc mà tình nguyện nộp tiền chuộc tội thì được liệu khấu trừ hạn đã đi làm việc, như đồ 3 năm, đã đi làm việc nửa năm thì trừ cho 30 hộ thóc, phải nộp 180 hộ, đã làm việc được 1 năm thì trừ 60 hộ, nộp 150 hộ, mỗi nửa năm đều khấu trừ 30 hộ. – Phát làm binh, làm đầy tớ, nộp thóc (trước 160 hộ) 240 hộ (hoặc gạo, hoặc tiền theo trên suy ra, dưới cũng thế). – Tội lưu 2.000 dặm, đổi phát làm đầy tớ, nộp thóc (trước 180 hộ) 270 hộ. – Lưu 2.500 dặm, đổi phát làm đầy tớ, nộp thóc (trước 250 hộ) 330 hộ. – Lưu 3.000 dặm, đổi phát làm đầy tớ, nộp thóc (trước 260 hộ) 390 hộ. – Lưu 2.000 dặm và sung quân ở biên giới phụ cận, nộp thóc (trước 180 hộ) 270 hộ. – Lưu 2.500 dặm và sung quân ở biên giới xa, nộp thóc (trước 220 hộ) 330 hộ. – Lưu 3.000 dặm và sung quân ở biên giới xa, nộp thóc (trước 260 hộ) 390 hộ. – Tội phải chết gián phát làm quân, lưu, binh, nô, nộp thóc (trước 300 hộ) 450 hộ. – Tội giảo giam hậu hoặc giảo quyết được đổi làm giảo giam hậu, nộp thóc (trước 350 hộ) 525 hộ. – Tội trăm giam hậu hoặc trăm quyết mà được trăm giam hậu, nộp thóc (trước 400 hộ) 600 hộ. Phạm can án nặng nghĩ xử phải đền, nộp chuộc đã xong, lại chiếu lệ thu thăm giảm làm phát lưu, trách thu tiền mai táng 20 lạng bạc cấp cho nhà người chết. Các hạng cho chuộc trên đây, phạm quan viên văn võ và tản quan phải tội hạng nào, gián hoặc có hơi nhẹ, nếu có người muốn chuộc thì cũng theo như dân thường, trừ khoản nặng (xem ở trên), theo lệ không cho chuộc ra còn thì can tội việc công, đều gia gấp rưỡi (như đồ 1 năm, dân thường nộp thóc 90 hộ, quan và tản quan tăng gấp rưỡi, nộp 135 hộ v.v...) ; can tội việc riêng đều tăng gấp đôi (như đồ 1 năm, dân thường nộp thóc 90 hộ, tăng gấp đôi, nộp 180 hộ, còn các hạng khác cũng theo đấy suy ra). Nhưng chiếu số cho nộp thay bằng tiền, để tỏ có phân biệt. Còn như quan viên và dân thường có ông cha đã chết can án, con cháu người ấy muốn quyên chuộc tội, thì so với chuộc tha hiện tội cho bản thân có

khác, chỉ trừ nguyên trước can án thực phạm tội làm giặc ra, còn thì đều cho cứ tội phải chịu ở án trước chiếu theo như lệ dân thường (xem các khoản ở trên), chuẩn cho chuộc thay bằng tiền. Lại như phạm giáo dân can án, theo lệ được nộp chuộc thì cho chiếu tội nguyên phải chịu, cũng theo như dân lương phạm tội, được theo lệ nộp chuộc thay bằng tiền.

Khi ấy Tôn Thất Thuyết hiện theo Chỉ chuẩn cho đi đến Thái Nguyên, cha tên ấy là Tôn Thất Đính ở ngụ sở dưỡng bệnh. Vua nghĩ Thuyết tài khí đáng khen, nhưng là người hơi thiếu thuần cẩn, muốn cho Đính để khuyến khích Thuyết. Bèn bảo bộ Binh đem sự trạng của Đính tâu lên để xét lại. Sau bộ tư xét tâu trả lời (tâu lại nói : Cứ lời Tôn Thất Đính khai, viên ấy nguyên là Chương vệ đổi sung làm Đề đốc quân thứ Hải Dương, nhưng phải giáng 8 cấp lưu. Tự Đức năm thứ 17 mắc các chứng đau bụng, mắt mờ được chuẩn cho về ngụ sở điều trị. Năm nay 64 tuổi, bệnh đau bụng đã khỏi, mắt mờ đỡ được một nửa, về cử chỉ thì sức không bằng trước. Sinh được 4 con trai, con cả là Thuyết, được làm thự Tổng đốc Ninh - Thái, kiêm trông coi việc quân Ninh - Thái, Lạng - Bằng. Con thứ là Đức, lệ đều là tôn sinh ở Giám, con út là Chí còn bé, các lời như thế), nhân đấy, vua phê bảo Đính rằng : Người nguyên là ở Túc vệ chọn bổ, không may chưa báo đáp đã bị bệnh tật, nhưng để con biết dạy như thế, là công đức người có thể không bao giờ hết, người nên thường phải răn dạy con, một lòng công trung, thuần cẩn, hết sức làm việc, không tự làm ra tội lỗi để không phụ nước, không phụ nhà, mới là tốt đẹp, nếu có tài năng mà không cẩn thận, hăng hái mà vô lễ, sợ lụy đến nhà người.

Thường công đánh giặc cho dân làng Hương Hóa (thuộc phủ Hải Ninh) tỉnh Quảng Yên. Trước giặc đất Thanh là áng Công Sinh (tức là Toàn Thắng), Tô á Đặng (con của Tô Tứ), Long Đức Tử (tức Khương Long Đức, Khương Đạt Xuyên) đều là rất kiệt hiệt trong đám đầu sỏ, năm gần đây tụ tập bè lũ làm ngạnh trở đường thủy. Quan quân đã đánh chưa được. Đến nay, dân làng ấy bèn họp ngầm mật mưu đánh giết, lại bắt chém được bè lũ bọn ấy rất nhiều, quan tỉnh cho là nghĩa khí đáng khen, tâu xin chuẩn cho thưởng 50 lạng bạc, đầu mục làng ấy được thưởng tòng cử phẩm bá hộ, còn viên phủ và quan tỉnh cùng đều được thưởng có thứ bậc. (Lĩnh Tri phủ là Đàm Quang Văn vì phái sức được việc, thưởng gia quân công 1 cấp, chiếc kim tiền ; quan tỉnh là Hồ Trọng Đĩnh, Hoàng Vĩ vì đốc thúc được việc, đều thưởng gia quân công 1 cấp). Đặt nha Sơn phòng ở Quảng Nam. Trước đây lĩnh Bố chính Nam Định là Nguyễn Tạo (người tỉnh Quảng Nam) thường nhân tâu việc, tâu kèm xin

đi kinh lý phận rừng Quảng Nam, cho là thượng du hạt ấy, một dải tả giang từ đồn Bảo Định đến đồn Phước Sơn, rừng đồi bỏ hoang thực là rộng tốt. Xin đặt nha Sơn phòng, chọn người giỏi Thổ trước, sung vào nha ấy, cho chuyên coi công việc, rồi trích một cơ hương binh, phân phái đến đóng để khai khẩn. Lại lượng tha tù phạm cho ở đấy khẩn hoang, và mộ dân nghèo tha cho dao dịch, theo đi khai khẩn. Và hiểu dụ các người thân hào có vật lực, người nào tình nguyện chiêu mộ điền tốt, tự sắm khí giới, lương thực, đồ làm ruộng, dồn thành đội ngũ, tạm đặt viên quản suất cho theo làm việc, còn đáng được thưởng hay phạt, theo lệ mới mà làm. Đến nay, vua cho là viên ấy cũng là lương thiện mà có tài làm việc, đối với công việc ở Quảng Nam, đã là có lòng kinh lý, chuẩn cho theo nguyên hàm Thị độ Học sĩ, đổi lĩnh Doanh điền sứ Sơn phòng Quảng Nam, để cho thi thố hết tài, theo như lời xin. (Sau viên ấy lại xin đặt thêm phó sứ và chủ sự, tư vụ bát cửu phẩm, mỗi chức 1 người, vị nhập lưu thư lại 6 người, sẽ do viên ấy chọn người Thổ trước sung bổ. Vua đều y cho).

Cho Hữu tham tri bộ Hộ Trần Văn Tuy kiêm quản viện Đô sát. (Viện Đô sát sau cũng theo lệ như trước, phần nhiều lấy hàm bộ kiêm quản).

Mùa đông, tháng 10, bắt đầu đánh thuế vải và bông. Người buôn nước Thanh xin lĩnh trưng các hạt Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Thuận, Phú Yên, đồng niên bạc thuế 1.500 lạng. Vua y cho.

Khai mỏ bạc Thạch Lâm (thuộc Cao Bằng). Trước nhân giặc quấy rối, lấp kín, nay Thiên hộ Hà Hoàn Hy khai trưng hằng năm bạc thuế 100 lạng (kém trước 270 lạng).

Trước, thự Đốc Bình - Phú là Hoàng Văn Tuyển kết án thông gian, đệ trình (nói : Nguyễn Thị Dư có chồng, sinh được con trai, con gái 6 người, dám tư tình thông gian với bá hộ Từ Văn Sĩ, sinh được 1 con gái. Họ và làng bắt được giải nộp) nguyên nghĩ xử gian phu bị phạt trọng và tội lưu, gian phụ phát làm đầy tớ. (Đây là theo nghị Tự Đức năm thứ 10, kẻ phạm gian có chồng thì không kể có con hay không con, gian phu phạt 100 trọng, lưu 3.000 dặm, gian phụ bắt làm đầy tớ). Bộ Hình làm phiếu dâng lên, vua bảo rằng : Nghị ấy đổi lại rất là không phải, không lấy gì làm hậu luân thường, phong hóa, để cho dân dễ phạm cũng không phải là ý ngăn việc hình. Như án này hiện có chồng, nhiều con mà trai gái bèn đến không thẹn không sợ, nên chém ngay để răn, vì hại luân thường quá lắm. Giao cho bộ Hộ tra luật lệ

cũ xét xử lại. Được bộ Hình tra lại luật (phàm cùng nhau thông gian phạt 80 trượng, kẻ có chồng phạt 90 trượng) và nghị mới (nghị năm thứ 10 xem ở trên) và nghị chuẩn năm Minh Mệnh thứ 8 (cùng nhau thông gian hay lừa dối thông gian, người có chồng không con, thì gian phu, gian phụ đều phải giảo giam hậu, người có chồng có con thì đều xử thất cổ ngay. Lại một khoản : Quan chức mà thông gian vợ của quân, dân, vì người sang thông gian với kẻ hèn, thì gian phu xử giảo ngay, gian phụ xử giảo giam hậu) đều có điều luật, vậy Từ Văn Sĩ xin đổi xử giảo ngay, Nguyễn Thị Dư đổi xử giảo giam hậu. (Đây là chiếu lệ năm Minh Mệnh).

Vua lại phê bảo rằng : Phàm thông gian là con gái bằng lòng trước, cho nên con trai mới được thỏa chí, nếu con gái cố ý chống cự, thì dù kẻ cường bạo cũng không thể ô nhục được, tội ở con gái nhiều hơn, con trai mà vô sỉ cũng không phải là con trai. Huống chi bọn ấy không phải là sang lắm, nên đều xử giảo ngay, nhưng lệ ấy đã đổi, chưa nghị lại, nên do đình thần nghị định tiện biên vào luật lệ làm lần này để tiện noi theo và thông sức để theo đấy mà làm. (Lần này làm luật lệ, rồi cũng giữa chừng lại thôi, đã chua ở trên). Đến nay đình thần theo lời phê, hội đồng xét tra luật lệ phạm gian gồm 34 điều, châm chước định khoản nào theo luật, khoản nào theo lệ, lần lượt kê ra tâu lên chờ Chi quyết định. Trong đó có 21 điều theo nghị Minh Mệnh năm thứ 8 ; 2 điều theo nghị Tự Đức năm thứ 10. (Trong đó có một câu “cha nuôi bắt ức con gái nuôi không chồng thông gian với người”, Tự Đức năm thứ 10, nghị phạt 100 trượng, gian phu phạt 80 trượng, được vua phê : Trích lấy nghị Minh Mệnh năm thứ 8 bổ thêm vào (phạt 60 trượng, đờ 1 năm, gian phu phạt 100 trượng). Còn thì đều theo luật lệ cũ mà làm. Vua y cho.

Định lại lệ thuê cấp người chuyên lương ở tỉnh Hưng Hóa, Tuyên Quang. (- Phu đài tải đường dài, trừ chuyên lần lượt và đến ngay tỉnh Hưng, mỗi tên tiền 20 đồng, tỉnh Tuyên, mỗi tên 40 đồng, gạo đều 1 bát ; còn chuyên đường dài tính được 6 ngày đến 15 ngày, cứ 5 ngày đều cấp thêm 20 đồng. – Thuyền nan tre đều dòn thành đoàn, mỗi chiếc 2 tên thủy thủ, chuyên vận dọc dài, mỗi ngày cấp cho tiền 20 đồng, gạo 1 bát. Đầu mục cấp thêm 10 đồng. Chiếc nào chở nổi từ 15 phương đến 20 phương cấp thêm người cầm lái và thủy thủ 3 người. Chiếc thuyền lấy được và thuyền độc mộc thu mua, có phải bắt người lái và thủy thủ, thì mỗi chiếc người lái cấp tiền 40 đồng, gạo 1 bát, thủy thủ ngồi theo thuyền mỗi tên mỗi ngày cấp cho tiền 20 đồng, gạo 1 bát ; - Chuyên bằng đường thủy, tỉnh Hưng từ Quán Ty đến Trấn Hà,

Bảo Thắng, tỉnh Tuyên từ tỉnh đến Linh Hồ, đều mất 40 ngày đường, cứ 100 phương gạo, 2.000 quan tiền, hằng ngày cấp cho tiền công 2 quan 4 tiền). Trước đây đoàn quân Lưu Vĩnh Phước tiến đánh Bắc Pha, bắt phu vận tải nhọc mệt, cho nên sai cấp thêm để xứng với việc.

Ruộng tịch điền được mùa. Vua làm thơ ghi sự mừng ấy.

Nêu thưởng nghĩa dân hai tổng ở Quảng Yên (tổng Hà Nam 6 xã : Phong Lưu, Hưng Học, Hải Yên, Vị Dương, Quỳnh Biểu, Lưu Khê ; tổng Hà Bắc 4 xã : Yên Hưng, Yên Trì, Quỳnh Lâu, La Khê). Trước kia 4 tỉnh bị mất, thuyền giặc biển kéo vào giao chiến ở sông Bạch Đằng, sông Chanh quanh tỉnh (xem năm thứ 26), thân hào, tổng lý 2 tổng ấy một lòng đánh giặc, giặc không tràn lan được, dân xã cũng không một người theo giặc, cho nên nêu thưởng. (Mỗi xã đều cho 1 biển có khắc chữ “Nghĩa dân”, thân hào, tổng lý đều được thưởng chức hàm, ngân tiền có thứ bậc).

Thượng thư bộ Hình là Trần Bình, tâu bày công việc đê điều (đại khái nói : Đê xưa trị thủy, ông Cồn ngăn lại thì không thành, vua Vũ cho thuận dòng chảy đi thì được thành công, bậc đại trí làm ở lúc không có việc như thế. Nước ta ở Bắc Kỳ, bên tả thì sông Nguyệt Đức, Chiêm Đức ; bên hữu thì sông Hát, đều hút nước sông Nhĩ Hà. Trong đó, sông Chiêm Đức, Nguyệt Đức phát nguyên ở Thái Nguyên, Lạng Sơn chảy vào sông Lục Đầu, sông nhỏ thế nước yếu, khoảng giữa sông Nhĩ Hà hợp với các sông : Thao, Đà, Trôi, Lô, Đáy chảy thẳng xuống Nam Định ra biển, nước to, thế nước xói nhưng nguồn tiếp nông, tới biển gần, không ví như sông Hoàng Hà ở Bắc Quốc. Đê trước lòng sông còn sâu, đê điều đắp qua, tự ngăn được lụt. Về sau, đê công, quai riêng đoạn ấy, đoạn khác ngăn lấp, nước mới không yên, bỗng có vỡ lở, lại phải đắp đê mới khác (đắp quanh vào ruộng có khi đến 1.000 - 2.000 trượng), đê đắp vòng quanh, nước cũng chảy vòng quanh, bùn cát ứ đọng, để cho lòng sông ngày càng nông, cho nên thế nước hằng năm tăng lên, không may mà vỡ lở, nhà dân, đình chùa đều ngập mất cả, rất tốn của sức công, tư không tranh được với nước. Dân ở ngoài đê, thì không dự phần đê, ở nơi đất bãi tốt và cao, trồng cấy hoa lợi, lúa ruộng tốt tươi, theo nước lụt lên xuống, cũng như dân ven sông ở Kinh mà thôi. Xem hiện tình ấy, có thể thấy : Đắp thì hại, mà bỏ thì lợi ; hướng chi nay nước chảy phần nhiều không phải dòng cũ, càng nên nhân thế đê cho thuận. Hỏi ra thì cửa biển Nam Định, cát bồi cửa biển nông, các dòng sông bên trong không được chảy nhanh. Nay nếu nghĩ định là phải thôi đắp đê, nên theo chỗ

thấp làm việc phàm các sông ngòi gần cửa biển đều cho khai vét cốt cho rộng sâu. Còn các tỉnh có đê, trước hết đem đê bồi công tư phía dưới thuận dòng nước, theo từng đoạn khai thông, không phải tốn sức làm cả. Phía trên hãy theo như cũ chống đắp để giữ nước xói. Đến mùa hạ nước lớn, thì dòng nước đã thuận, chảy ra biển tất chóng. Nếu phía trên có vỡ đê thì nước tràn vào có chỗ tiêu ra, không đến nỗi ngâm lâu hại lớn. Các chỗ khai thông, gián hoặc có ruộng sâu hơn sông, thì bỏ cấy, đổi hạng, thế không thể không được, nhưng cũng không có mấy. Huống chi chỗ bị nước động tuy tạm bỏ, nhưng đất sông bồi, có thể ở và cày cấy. Lấy chỗ này đổi chỗ kia, công tư cũng không thiệt lắm, đợi sau 1 - 2 năm, lòng người quen đi, đê bỏ dần, có thể đem đến công hiệu tự nhiên. Hoặc có người lo bỏ đê, sợ các tỉnh hạ du chiêm, mùa không có lúa, thì xem như năm thứ 24 đều có vỡ đê, có bỏ hết đâu ? Năm trước đình nghị dâng tập tâu nói : Bạt đê đi thì 6 tỉnh là chằm chứa nước, sợ chưa hẳn thế chỉ là lòng người sợ hãi về việc làm đột nhiên, quen với hiểu biết cũ, một phen kinh lý rất là khó khăn trọng đại, phải có một quan đại thần tài giỏi am hiểu quyết đoán thân đến xét lại, cứ thực làm tập tâu xin, hội cùng sở tại, hết lòng hết sức làm việc, mới có thể thành công, nếu chỉ ước đoán, bàn suông, rốt cục không xong được). Vua cho là lời nói rõ hết, sai bộ Công sao lục giao cho các tỉnh có đê xét hỏi quả có thể làm được không, tâu thực chò Chi quyết định. Sau quan 4 tỉnh Hải Dương, Hà Nội, Bắc Ninh, Hưng Yên cùng làm tập tâu nói : Nguyên xin bỏ đê nhưng hãy chống đắp như cũ để ngăn nước xói, đương lúc của ít sức hết này, thế không thể không làm như thế, nghĩ nên ở chỗ đê vỡ (trên từ xã Công Luận, huyện Văn Giang, dưới đến xã Hương Trù huyện Đông An dài trên 3.800 trượng, trước hết đắp đường quai, để giữ lúa chiêm, nước lụt mùa thu cho tràn qua. Lại giao đình thần xét, đình thần cho là đắp đường quai quá dài cũng bị nước mạnh chảy xói vào, sau này chưa chắc giữ vững. Nay xin đem chỗ vỡ đê cũ trước (từ xã Phi Liệt tỉnh Bắc Ninh đến xã Nhạn Tháp tỉnh Hưng Yên) tìm cách lấp kín chỉ dài 70 - 80 trượng. Dọc đê phía ngoài (dài hơn 600 trượng) lại thêm sọt tre dựng đất, hoặc lấy đá núi đắp áp vào, ngoài cắm cừ gỗ để giữ chân đê, và làm mỏ kè để giữ nước xói bên ngoài thì công trình xem ra cũng đỡ và tiện.

Vua bảo rằng : Đình thần đã bày kế trị thủy rất nhiều cũng hợp thời nghi. Chuẩn cho theo thế mà làm, để xem công hiệu tốt.

Thị độc gia hàm Hồng lô Tự khanh sung quản lý Thương chính Hải Dương kiêm làm việc phòng giữ bờ biển là Nguyễn Hữu Độ từ Hải Dương về (nơi ngụ ở Kinh thăm nhà thăm mộ) vào châu.

Vua nghĩ Hữu Độ ở ngoài đã lâu, nhân hỏi đến công việc ở Bắc Kỳ. Hữu Độ tâu nói : ở Bắc Kỳ có 3 việc rất khó : một là đê chính, hai là lưu dân, ba là thương chính (đại khái nói rằng : Từ sau khi các tỉnh bị binh hỏa đến nay, đời sống của dân thiếu thốn, 10 nhà thì 9 nhà không có gì, mà Bắc Ninh, Hải Dương, Hưng Yên là quá lắm. Bốn năm năm nay vỡ đê Văn Giang, dân phần nhiều phải lưu đãng, đã nhiều lần cứu giúp hơi được tỉnh nghỉ, nhưng việc đê rất khó, công trình phí tổn rất nhiều, một phen xếp đặt, quan hệ đến lợi hại muôn đời, xin đến tận nơi khám rõ, bàn với quan tỉnh làm tập tâu đệ lên sau. Lưu dân ở Hải - Yên là giặc trốn của nước Thanh tụ tập, kiêu ngạo hung ác, tính khó tập quen, từ trước đến nay hư phí tiền lương vẫn khó xong việc. Xin do quan tỉnh ấy gia tâm hiểu bảo, cho chúng về nước, hoặc chọn nơi cho ở, nếu chúng ngu bướng không nghe, đem việc ấy tư ngay cho Tổng đốc Lương Quang biết để xét xử. Nếu một mực hồi hộ, xin mật đem tình thế lợi hại bàn với phái viên nước Pháp ở Hải Phòng đem tàu thủy cùng với binh thuyền của ta đánh rất mạnh, tưởng cũng là một cách khu xử lưu dân. Việc thương chính, buổi đầu cũng là việc khó, thần thấy phái viên nước Pháp ở đây chi dùng đã nhiều, lại thêm làm kho tạm, đắp đất ở, công trình phí tổn không biết bao nhiêu mà kể. Hiện nay việc buôn tụy thi hành thuế buôn chưa được dồi dào, việc làm như thế, chắc hẳn có thâm ý gì khác. Họ thường đến nói với thần mở đường buôn bán ngược lên các tỉnh thượng du, suốt đến Vân Nam, để thông đường lợi. Thần thường từ chối là đường nghẽn, họ tụy tạm hoãn, nhưng lòng cầu mong tưởng không chịu bỏ. Vả lại ở thượng du lợi hại còn chưa thể biết, mà họ vội đến đây thì đoàn quân Lưu Vĩnh Phước ở đây, không khỏi một phen sinh việc. Xin chuẩn cho quan tỉnh Sơn Tây châm chước làm việc, ngõ hầu giữ được không ngại. Lại nói phái viên nước Pháp có nói : Các mỏ ở thượng du, há chẳng nhiều lợi, sao không khai lấy để chi dùng việc nước, thì ngay khai mỏ việc tất phải làm. Nếu cố chấp từ chối, đến lúc ấy, thế khó ngăn được. Xin tạm thời phái nhiều viên có tài cùng với họ chia đi coi làm, cốt để ta nắm được quyền lợi, mà họ không dám khinh thường bừa bãi, tưởng là được cả hai việc). Trong khi ấy vừa trình bày các việc phải làm. Vua khen và nhận, chuẩn cho thăng thự Hồng lô Tự khanh, Biện lý bộ Lại, sung làm cả công việc nha Thương bạc.

Chuẩn cho dòi trường thi đến bên tả chùa Linh Mũ. (Vì trước làm ở trong thành, chỗ ấy thấp, hẹp, sĩ tử tụ họp rất nhiều không tiện, bèn sai dòi đi).

Vua cho là biên giới Bắc Kỳ chưa yên, quan nước Thanh muốn rút, bắt ngay Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết dẹp yên giặc còn lại, cùng với quan nước Thanh nghĩ định công việc xếp đặt về sau, và kinh lý việc ở biên giới (chọn người khai mỏ để chiếm quyền lợi, đường buôn, các chỗ trọng yếu liệu đặt phòng thủ, chọn nơi yên lành cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước ở).

Bảo các quan đem hết lòng thành tâu ngay trước mặt, đại khái nói : Đặt ra triều tham tấu, là để thỏa chí tình làm mọi việc, không phải chiều lệ đặt hã, thế mà từ trước đến giờ, coi triều, các nha chỉ đem một vài việc nhỏ tâu qua, có việc phải bàn quyết định thì không đem tâu, án quan không có ý kiến tâu ngay trước mặt, gián hoặc có ai hỏi mưu, cũng xin lui về bàn, có trái với nghĩa không ẩn giấu, thế mà muốn trên dưới thông tình, việc đều thỏa đáng thì có được không ? Từ nay về sau, văn võ án quan châu hầu, trừ phải đem chính sự châm chước được tâu ngay trước mặt, chớ theo thói hủ, còn thì ngày nào ít việc, không cứ người nào có kiến văn nghĩ ngợi có thể hưng lợi, bỏ hại, cũng cho hết lòng thành thực tâu bày. Phàm có hỏi đến, đều nên tâu rõ, chớ giấu, chớ hiềm là trái vượt, để bỏ thói a dua.

Tàu nước Pháp đến phận sông Sơn Tây đo nước.

Đặt nha Kinh lý sơn phòng tỉnh Quảng Trị. (Văn võ chánh phó sứ mỗi chức 1 người) lấy 2 huyện Thành Hóa, Hương Hóa lệ thuộc vào, theo lời xin của Nguyễn Văn Tường. (Tường cho là đồn Trấn Lao huyện Thành Hoá, giáp giới với Long Giang, đất tốt lợi nhiều, có thể khống chế. Trước vâng lệnh kinh lý nhưng không chuyên trách, sau không thành công. Xin châm chước công việc sơn phòng ở Sơn Tây ; đặt sơn phòng để được thực tế).

Các quân thứ ở Tam Tuyên, Ninh - Thái nhiều người vì lam sơn chướng khí nhiễm bệnh (quân quan bị ốm đến trên 1.600 người).

Vua nghe tin mà thương, nhưng vì ở Kinh xa cách, sai nơi ở gần Hà Nội, Nam Định đổi chứng chế nhiều thuốc viên đem cấp để điều trị.

Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết tâu : Quân lính ở quân thứ Thái Nguyên mắc bệnh quá nửa, xin điều quân ở Nghệ An (600), Hà Tĩnh (300), Nam Định (400), Hà Nội (300) đổi phái.

Vua cho là Nghệ An, Hà Tĩnh chưa tiện lấy, nhưng sai 2 tỉnh Nam Định, Hà Nội chọn phái đi (Nam Định - 500, Hà Nội - 400). Nhân bảo Thuyết rằng : Buổi đầu mới yên, đặc biệt châm chước theo như lời xin, để giúp việc phòng giữ võ yên, nhưng việc ấy đâu có thể lâu được, người phải cùng với thống đốc trù hoạch khéo thế nào, để không phiền đến quân ở xa, mà được yên mãi, mới xứng sự ủy thác. Kể thì việc quân bắt đắ dĩ mới dùng, hướng chỉ ở khu lam chướng.

Mùa thu năm ấy, Sơn Tây được mùa to. Các địa phương khác ruộng lúa gián hoặc có thiệt hại, thì thuế lệ đều chiều các hạng tha giảm có thứ bậc.

Tháng 11, dụ lại đình thần buổi sớm ngày chẵn, đều tập hợp ở Tả vu bàn việc, định làm lệ mãi. (Phàm có vắng thiếu, thì ngôn quan đem ra hặc tâu, nếu bị người khác hặc tâu trước, ngôn quan cũng phải tội cũng như thế). Lại sai Nội các hằng ngày đều đến làm việc xong, mới lui. Người túc trực vẫn túc trực.

Cho Thượng thư bộ Công Hoàng Văn Tuyền sung làm Cơ mật viện đại thần kiêm coi Quốc tử giám.

Quyền sung Tán tương ở quân thứ Tĩnh man Hoàng Thâm, Lãnh binh Phan Văn Cự vì gièm pha nhau phải giải chức. (Thâm vạch Cự 4 khoản, Cự vạch Thâm 11 khoản). Phái Khoa đạo Trần Đình Liêm đến Quảng Ngãi cùng với tỉnh thần cùng xét. Sau án dâng lên, vua chuẩn cho Thâm phải phạt 100 trượng, lưu 3.000 dặm (vì khoản nặng tư gian với tù làm đầy tớ), Cự, giáng 1 cấp đổi đi (vì hặc Thâm, hoặc có vu tội nhẹ làm tội nặng).

Tàu của phái viên nước Pháp hiện đậu ở Hà Nội đi thẳng đến thượng du vẽ lấy đồ bản, đến núi Kim Bôi (gọi là Chợ Bến) đào tìm chất vàng, đến tỉnh nói là đào lấy được vàng, quan tỉnh đem việc tâu lên. Vua cho là quan tỉnh ấy không biết răn bảo trước để có việc đi ấy rất là trái ngược, sai quả mắng. Lại sai từ sau phái viên ấy có xin đi nữa, phải bàn khéo ngăn lại.

Gửi thư cho Tuần phủ Quảng Tây. Khi ấy quân nước Thanh sắp rút, mà Thái Nguyên, Tuyên Quang còn nhiều giặc trốn không hết mầm gian, sợ để việc khó về sau. Cho nên đưa thư cho Tuần phủ họ Lưu yêu cầu để quân các dinh lại để giúp quan quân ta dẹp xong, để tính việc hay về sau. (Tuần phủ họ Lưu sau trả lời vì đã được Dụ của vua Thanh phải rút quân về cửa quan. Vua sai lại viết thư yêu cầu để Triệu ốc ở lại vài tháng cho xong việc. Sau rồi Thống lĩnh họ Lưu rút quân về cửa quan, đạo đài họ Triệu vẫn ở lại giúp việc đánh dẹp).

Bắt đầu đánh thuế dầu hồi ở Lạng Sơn. (Quan tỉnh Lạng Sơn là Lương Quy Chính nói : Thuộc hạt tiếp giáp các huyện châu Thượng Thạch, Bằng Tường địa phận nước Thanh, nguyên trước dân hạt ấy bắt chước giồng đại hồi làm dầu bán cho nước Thanh được lợi rất to chưa có lệ thuế, nên đánh thuế sản vật hồi xuất : 1 năm nở hoa, 1 năm kết quả, hoặc cách 1 năm mới nở hoa kết quả. Đánh thuế nghị định 3 năm làm 1 hạn, xin cho người buôn nước Thanh lĩnh trưng, tiền thuế 3 năm là 4.000 quan. Vua y theo).

Quan tỉnh Thái Nguyên tâu : Thượng du hạt ấy, 5 huyện giặc quấy rối (Bạch Thông, Cảm Hoá, Định Châu, Văn Lãng, Võ Nhai) xin tha thuế lệ, các huyện ở hạ du (Tư Nông, Phổ Yên, Động Hỷ, Đại Từ, Phú Lương) dân hạt ấy hoặc có bị giặc bỏ cấy, xin tha cho thuế ruộng. Vua y cho).

Vua cho là chức Khoa đạo là do chọn bổ, không ví như lệ thuộc viên, sai : Từ sau phạm vì việc phải cáo về, đều do quản viên làm tờ tâu. Lại đổi lục sự viện Đô sát làm tư vụ.

Cấp thêm cho Biện lý bộ Lại sung Tham biện Thương bạc Nguyễn Hữu Độ 200 quan tiền. Khi ấy Nguyễn Văn Tường tâu nói : Thần sung làm việc ở viện bạc, ngoài số lương thường, hằng năm được thêm tiền bổng 600 quan (viện thêm được 300, thương bạc thêm 300), Hữu Độ chưa dự hàng đại thần nhưng việc công cùng giúp đỡ lẫn nhau, đều có san sẻ khó nhọc. Thần xin vâng lĩnh tiền viện 300 quan, còn tiền bổng 300 quan thương bạc thêm cho, xin chớ Chỉ chuẩn cho chia cấp cho Tham biện Hữu Độ.

Vua không nghe, cấp thêm cho Độ hằng năm 200 quan.

Định lại đạo phần hoàng phong tặng, truy tặng đều dùng ấn bộ. (Trước dùng ấn vàng, đến nay đổi dùng ấn 2 bộ Lại, Binh, văn do bộ Lại, võ do bộ Binh).

Tha các thuế để thiếu về năm thứ 26 cho Hà Nội. (Vì có công việc và bị tai hại).

Đúc ống khói tàu Mãn Thoả đã xong (58 ống), thưởng cho sở Đốc công, cục Thợ đúc được thăng trật có bậc. (Thợ ta mới tập đúc, cho nên thưởng hậu để khuyến khích).

Sai Tham biện Thương bạc Nguyễn Hữu Độ đến Gia Định thăm tiền tướng nước Pháp Du-bi-lê sắp về nước).

Truy tặng quan quân đi bắt giặc bị chết trận năm trước (từ năm thứ 22 trở về sau), là bọn Phan Văn Việt (Phó quản cơ tặng Tinh binh Vệ úy) 29 người.

Định lại lệ xét xử chủ thủ ăn bớt. (Từ sau, phạm chủ thủ, chiếu luật giám thủ tự ăn trộm xét xử. ở trong thì giám lâm, ở ngoài thì phủ doãn, bố chính, quản đạo, phủ huyện có kho riêng, và tuần phủ kiêm bố chính, trước khi việc phát giác mà thu đủ thì giáng 2 cấp, lưu. Không biết phát giác, sổ thu không đủ, chiếu tội chủ thủ giảm 2 bậc, xử theo tội việc riêng. Nếu đến cuối khóa, mới trích thu cho đủ, chiếu luật thất sát, xử theo tội việc công, phải giáng 4 cấp, đổi đi. Thu không đủ, kém tội chủ thủ 3 bậc (như chủ thủ xử tử, thì xử đồ 2 năm). Còn số tang vật thiếu, không cứ phát giác trước hay không phát giác và cuối khóa phát giác, trừ số tang trong sổ hiện thu được bao nhiêu, còn thiếu bao nhiêu chia làm 10 phần. Các viên giám lâm và phủ doãn, bố chính, quản đạo, phủ huyện có kho riêng khác và tuần phủ kiêm bố chính, đều chia nhau bồi 3 phần, còn thì cứ chủ thủ giảm thu cho đủ số. Các án ăn bớt, thu đủ hay không đủ, đốc phủ và án sát, phủ thừa, phó quản đạo đều có dự bàn, lại giảm đi 1 bậc. – (Tuần phủ kiêm bố chính không giảm. Như bố chính, phủ doãn, quản đạo, theo tội công, giáng 4 cấp đổi đi, thì giáng 3 cấp lưu ; theo tội tư xử đồ 3 năm, thì xử đồ 2 năm rưỡi), người không có dự bàn thì miễn nghị, còn người có dự làm thì phải tội cũng như phủ doãn, bố chính, quản đạo, phủ huyện có kho riêng và tuần phủ kiêm bố chính. Các khoản xét nghĩ trên đây, trừ trong một khóa, các viên giám lâm, phủ [Thừa Thiên], tỉnh, đạo, phủ, huyện tại chức làm việc từ trước đến sau, thì phải chiếu lệ trước xét xử, còn thì tại chức, gián hoặc có lâu chóng không đều, thì phải cứ chủ thủ ấy khai ra, bọn ấy bớt xén vào năm tháng nào, bao

nhiều tra rõ thuộc viên giám lâm, phủ, đạo, huyện ấy tại chức về phần năm tháng nào bao nhiêu, tùy năm, tháng lâu chóng, số tang nhiều ít, chức nghĩ cho thích đáng. Thanh tra trong ngoài, theo làm việc không biết phát giác việc gian xử tội kém chủ thủ 1 bậc, đồng lý kém tùy biện 3 bậc, như tùy biện tội lưu, thì xử tội đồ 2 năm, nếu xét ra số tang nhiều, thì xử theo số tang. Kẻ gian lại, án nào mỗi phần số bồi 1.500 quan trở xuống, thì không phải xử khác, như chia nhau bồi mỗi người đến 2.000 quan trở lên (mỗi kho tàng, chủ thủ chỉ có 3 - 4 người), cho hạn 3 năm thu đủ (lệ trước 5 năm), chiếu theo án trước đều giảm 1 bậc. Nếu bồi được 5 phần trở lên, y án, lại hạn cho 1 năm giảm thu. Hết hạn còn thiếu cả và thiếu đến 8 phần trở lên, thực là cố ý để lại, nếu giảm thu lâu, của kho vẫn không thu được, phải đều xử chém ngay để tỏ khuyên răn, tang số tha không đòi).

Đặt nha Sơn phòng tỉnh Hà Nội. Trước kia (tháng 7 năm ngoái) nguyên Đốc phủ tỉnh ấy, bọn Trần Bình, Phạm Thận Duật cho là phạm rừng 3 phủ, huyện ứng Hòa, Hoài Yên, Chương Đức thuộc hạt ấy, địa thế rộng rãi, trông nom không thể khắp, bỏ hoang rất nhiều, phải đi kinh lý, tâu xin đặt nha Sơn phòng do viên Tuần phủ tỉnh ấy kiêm làm việc, lại đem 600 điền tốt do Dương Khuê (viên ấy trước vì có việc phải giáng, theo Kinh lược Nguyễn Chính sai phái làm việc, đến khi Nguyễn Chính trừ tính làm chưa xong đổi đi nơi khác, lại ủy cho ở lại làm việc) mộ trước, dồn làm 2 cơ chia đi đóng đồn khẩn hoang ; còn Bang biện ở tỉnh vụ là Nguyễn Vĩ cũng tình nguyện mộ thêm cùng làm.

Vua cho việc ấy là ở đất hoang, kiêm cả sơn phòng, chuẩn cho làm thử, còn việc phòng giữ khẩn hoang chuyên do Dương Khuê, Nguyễn Vĩ trông coi làm việc, quan tỉnh thường trông coi thêm, mong cho được việc ổn thỏa, đợi sau 3 tháng xét kỹ tình thế, quả thành hiệu hay không, lại phải lần lượt tâu lên, có nên đặt nha Sơn phòng cấp cho án quan phòng, sẽ chuẩn cho làm sau. Đến nay Đốc phủ mới là bọn Trần Đình Túc, Trần Hy Tăng xét khám hiện tình dăng tập tâu, cho là chốn ấy đất đá lẫn lộn, khai khẩn rất khó (hiện được ước 100 mẫu, chỉ có thể thành đất, không thể thành ruộng), nhưng đường rừng nhiều ngả, phòng bị rất là quan yếu. Hiện nay Sơn Tây, Thanh Hóa tiếp giáp hạt ấy đã đặt Sơn phòng, thì hạt ấy cũng không nên không phòng bị. Bèn chuẩn y cho làm, cho xong việc mưu tính ấy mà việc phòng giữ nghiêm ngặt. Nhưng bảo về phạm làm việc, cốt phải thành hiệu, 3 năm tâu bày công trạng làm việc, nếu bỏ ích ít, thì có làm gì. (Sau khai khẩn không thành hiệu, nên bãi đi, rồi đổi đặt làm đạo Mỹ Đức).

Miễn thu thuế chở bạc vào cửa biển cho người buôn nước Thanh (thuộc Thừa Thiên). (Thuyền ấy đến Thanh Hóa, Nghệ An, nhận chở các thứ chum đất, ván gỗ vàng tâm, về đến phận biển Quảng Bình, nôi lớn bị hở thủng, đã vá chữa được, về đến phận biển Thai Dương, nôi lớn phá vỡ, thân thuyền vỡ sạch. Quản đốc bọn Hồ Văn Long 36 người chết đuối).

Chuẩn cho con cháu các đại thần quá cố được tập ấm 10 người (con Đông Các Vũ Xuân Cẩn là Vũ Xuân Đạm, cháu trưởng của Văn Minh Đặng Văn Hòa là Đặng Hữu Chuẩn, con Hiệp biện Phan Khắc Thận là Phan Khắc Khải, con Tổng đốc Thân Văn Nhiếp là Thân Trọng Chử, con Tổng đốc Bùi Tuấn là Bùi Tập, cháu Hiệp biện Ngụy Khắc Tuân là Ngụy Khắc Kiềm, con Thượng thư Trần Văn Trung là Trần Văn Nghiệp, con Tổng đốc Nguyễn Văn Phong là Nguyễn Hữu Nghi, con Hiệp biện Nguyễn Trung Mậu là Nguyễn Tư Hội, con Văn Minh Hà Duy Phiên là Hà Duy Phương. Bọn ấy, cha hoặc anh đã được tập ấm, nay lại cho nữa). Đây là ơn riêng.

Sai đem 7 cơ thổ binh đặt trước ở các huyện thượng du tỉnh Thanh Hóa thuộc nha Sơn phòng làm đồn điền khẩn hoang.

Trước, quan Thương bạc tiếp được thư của người ý Đại Lợi nói việc thông thương ở Địa Trung Hải, đã hỏi sứ nước Pháp, nói người ấy là người làm thuê, không biết lai lịch. Lại tiếp thư của người làm thuê ở tàu của Đồ Phổ Nghĩa tên là Ba-răng xin coi việc ở tàu, đã nghĩ định cho hỏi viên sứ ấy chịu kết nhận thì thuê làm. Sai hỏi thì sứ ấy nói chúng là bọn cừu thù, tưởng không nên thuê. Quan Thương bạc tâu nói : Cứ sứ ấy trình bày thì 2 người ấy không nên gọi thuê, thư của bọn ấy cũng không trả lời.

Vua nghe theo, nhân phê bảo rằng : Nước ta giao tiếp, hiểu biết rất hẹp, nên bị họ hạn chế, họ cũng chẳng muốn người đến, hình như người các nước cũng muốn đến mà bị họ ngăn lại mà thôi, hoặc nên chúng đã đến, nếu thân thấy hỏi xét thực là dùng được, cũng nên gọi đến dần, may ra có ích. Nếu nhất khái cự tuyệt, cô lậu nào bằng, nhưng bọn chúng hoành nhiễu, tất phải tiến thoái không ngại mới được, nên phải nghĩ kỹ.

Năm ấy, từ mùa thu đến mùa đông, các tỉnh (Phú Yên, Bình Thuận, Hà Nội, Ninh Bình, Hưng Yên, Bắc Ninh, Hưng Hóa, Hải Dương, Nam Định, Sơn Tây, Tuyên Quang, Thái Nguyên) hoặc bị nhiễm dịch lệ nhiều, mà Khánh Hòa là quá lắm. Vua nhiều lần giáng Dụ sai cứu chữa.

Tháng 12, thưởng cho quan sống lâu là Vũ Phẩm (người tỉnh Bình Định làm quan Vệ úy, thọ 83 tuổi), bạc 15 lạng, sa 2 tấm.

Khi ấy bộ Lễ làm tờ tâu : Số học trò thi đỗ ở các tỉnh, đạo năm ngoái, tỉnh ở biên giới người dự đỗ ít hoặc không người. (Thái Nguyên, Quảng Yên, Bình Thuận đỗ ít ; Cao Bằng, Lạng Sơn, Tuyên Quang đều không người nào).

Vua đặc cách giáng Dụ rằng : Thanh giáo của bậc vương giả đến cả bốn biển là nhờ ở người giữ việc dạy ở dưới biết theo sự trôi đi mà tuyên giáo hóa. Trẫm từ khi lên ngôi đến nay, thường lấy giáo hóa làm việc đầu, mà đối với người Nùng, Man, các huyện, châu thì tổng giáo cũng chuẩn cho liệu đặt, dân mới cũng chuẩn cho đi thi, tỏ giáo hóa dạy dỗ dân, vốn không chia rẽ, thế mà sao hiệu quả ít ỏi như vậy. Vả lại phong khí ngày một mở mang, văn hóa loài người ngày một rõ rệt, đó là lẽ tất nhiên. Nay các thổ dân Nùng, Mán lệ thuộc đồ bản, sổ sách đã lâu, mà văn tự lễ phép không giống người Kinh, há phải tà khí mà không thể dạy được chăng ? Hay quan địa phương coi là ngoài vòng giáo hóa mà không để ý chăng ? Xưa Văn Ông((1) Văn Ông : người đời Hán cai trị quận Thục, thích giáo hóa mở học hiệu.1) đem văn học trị nước Thục, dân trong quận đều cảm hóa. Kể thì lòng người không cứ xưa nay, nếu khuyên bảo có phép thì dân nên thói hay. Lại biết đâu loài người có vậy, có mai không thể mũ áo, người cầm cung kiếm không thể đàn hát được ư ? Nên sai các tỉnh, đạo, đều phải tuyên khắp giáo hóa thịnh trị, hoặc khuyên dân chăm học, hoặc chọn người làm người dạy, hoặc sai mời thầy dạy riêng, hoặc sai đến tận nơi giảng tập, làm thế nào cho phong hóa của dân ngày một tiến, để thành Phước tốt cùng đạo, cùng phong tục. Đây là điều rất mong của trẫm.

Xét chiến công 2 xứ Phù Long, Đám Dài ở Quảng Yên. Trước đây, giặc lâu lỏng chiếm giữ chỗ hiểm ở nơi ấy, bọn Lãnh binh Hoàng Đình Thượng, mật đem quân thủy lục cùng đánh

đẹp yên được. Đến nay xét công ấy (trông coi việc đánh, thúc đánh, đều cho thắng thụ, khai phục. Còn thì dư thường đội trưởng, bá hộ, tất cả 36 người).

Cho người con hiếu ở Khánh Hòa là Lê Minh Thuyết (nguyên phu trạm xã Mỹ Thịnh) 10 lạng bạc. (Thuyết thờ cha trước sau trọn đạo hiếu, hơn khác người thường, chiếu hạng thứ thưởng cho).

Bộ Binh xin đem các điều nhiều lần các quan tâu bày về tệ binh, sao lục bảo cho các địa phương. (nguyên án sát Bắc Ninh Hoàng Diệu tâu nói : Giản binh ở Bắc Ninh phần nhiều không thành cơ, đội. Xin liệu dồn mỗi cơ cốt đủ 300 - 400, chọn để quản suất, cho đủ người, còn thì cho về chờ bổ, để bớt những quân. Lại nói ở Bắc Ninh, quân phần nhiều hư mạo, xin sắc cho quan tổng đốc xét tâu lên. Tổng đốc Hải - Yên Lê Hữu Thường tâu nói : Binh lính ở Bắc Kỳ từ trước đến nay dân xã bị lập lệ khoán riêng hoặc 3 năm, hoặc 5 - 6 năm mãn khóa thì về, nên nhiều người nhát, yếu. Xin cho phủ, huyện cấm hẳn. Nhưng định lấy 15 năm làm hạn. Trong đó người nào mãn hạn xin ở lại, xét ra trước không trốn tránh và am hiểu võ nghệ, lượng cho chức dịch để khuyến khích. Bố chính Khánh Hòa Lê Đình Tuấn tâu nói : Quân lính trốn và người chứa chấp, điều cấm tuy nghiêm, nhưng phụng hành coi là nói suông, có phần nhiều có che giấu, nên cùng bắt chước đại, thường trốn luôn. Xin từ sau có lính trốn, đưa nã, do sở tại nghiêm sức đem đích tên ấy giải điền. Nếu quả trốn đi nơi khác, hạn trong 1 tháng, do lý trưởng cam kết, lập tức đem anh em thân thuộc tên ấy để thay thế. Sau có bắt được, chiếu lệ lính trốn xét xử, giao cho dân lĩnh về quản thúc, khi có lính chết hay thái, đem ngay tên ấy để thay thế, nếu lý trưởng dám có che giấu, người khác cáo giác ra, lý trưởng bị xử tội nặng hơn, chiếu lệ thu tiền gấp đôi, thưởng cho người cáo giác, hầu khiến cho người ở lính yên tâm nơi hàng ngũ. án sát Bình Thuận Tôn Thất Soạn tâu nói : Việc tuyển tinh binh, hiện nay có cơ hội làm được. Các công việc ở Kinh và tỉnh ngoài, xin đều tạm đình 1 năm, để cho binh lính đều do quản suất luyện tập, hằng năm chia làm 2 kỳ, ở Kinh do bộ Binh, ở ngoài do quan tỉnh, đạo sát hạch. Nếu một đội có 7 - 8 tên chưa am hiểu thì quản suất, thống lĩnh phân biệt phạt lương. Lại nói dân xã ở Bắc Kỳ phần nhiều có mua hương nhiều, hương chính, hương sử, được miễn sai dịch, quân lính phần nhiều sớm thay, chiếu trốn là bởi có ấy, xin sắc xuống nghiêm cấm. Đề đốc Hải Dương Tôn Thất Hòa tâu xin lục người thi võ trúng nhị, tam trường, dồn thành đội ngũ riêng, lấy người võ cử xuất thân để cai quản, còn binh đình cấp tiền lương gấp đôi, lại lập nhà học cho, ở Bắc Kỳ họp ở cả Hà

Nội, ở Nam Kỳ họp ở cả Kinh sư, lúc không có việc thì diễn tập chờ khoa, lúc có việc thì tùy tiện sai phái). Sai quan các tỉnh, đạo xem xét sửa sang, cốt có thực hiệu. Vua y cho.

Thưởng cho tướng sĩ ở quân thứ biên giới Bắc Kỳ và quân ở dinh nước Thanh. Khi ấy gần đến tết Nguyên đán, vua nghĩ tướng sĩ lâu ngày khó nhọc ở ngoài, mà quân ở dinh nước Thanh giúp việc đánh cũng vất vả, nên đều tặng thưởng để yên ủi (bạc lạng tất cả 2.847 lạng, bạc đĩnh hạng đĩnh 5 đồng cân 6.600 đĩnh ; hạng đĩnh 3 đồng cân 182 đĩnh, tất cả hơn 6.700 đĩnh). Lại nghĩ quan nước Thanh là Triệu Ớc có lòng tốt, mà là người thanh liêm (khoản tặng phần nhiều không nhận), sai bộ Hộ lấy các thứ quý để hậu đãi.

Định rõ lệ thưởng người quyên tiền dựng nghĩa chung ((1) Nghĩa chung : mộ vô thừa nhận.1) (các xã thôn xin quyên cùng làm, đều chiếu theo số mộ nhiều ít chia hạng thưởng cho, từ 100 mộ đến 500 mộ, từ 600 mộ đến 1.400 mộ, chia hạng thưởng dê, rượu. Từ 1.500 mộ trở lên, hậu thưởng dê, rượu và 1 tấm bia. Người xướng xuất quyên tiền đều tùy hạng thưởng ngân tiền. Còn như các người xin quyên, tuy không đến 50 quan cũng đều thưởng cho ngân tiền có từng bậc).

Sai tỉnh Hải Dương ủy phái viên có tài cán đến Quảng Yên xét hỏi tình trạng dân lưu tán. Khi ấy dân lưu tán châu Khâm trốn đến ở Quảng Yên, nhiều kẻ làm bậy, mà quan châu Khâm lại che chở. Trước tuy đưa thư đến Lưỡng Quảng phái viên đến hội xét, nhưng Cao Liêm Đạo được phái đi lại thoái thác đùn đẩy chưa chịu hội ngay, quan Tuần phủ Hồ Trọng Đĩnh xin lại đem việc ấy đưa đến Lưỡng Quảng. Vua cho là việc liên quan đến bờ cõi, mà Trọng Đĩnh hình như thiên về tình hình biên giới, chưa biết quả thực hay không, nên sai xét hỏi.

Bộ Lễ tâu năm nay ruộng tịch điền và ruộng ở vườn Phong Trạch, gạo nếp, gạo tám được khá nhiều. (Năm ngoái 410 thăng, 4 vốc). Xin chước định lệ làm lễ. Vua bảo rằng may mà được mùa, nông phu cũng siêng năng, cho thưởng 100 quan tiền. Ba viên ở Thừa Thiên đều thưởng kỷ lục 2 thứ.

Đắp đê mới Văn Giang. (Vì chỗ vỡ đê cũ, nước xói xoáy thành đầm, không thể lấp kín được, mới đắp đê mới khác dài 211 trượng, trên giáp xã Phi Liệt, dưới giáp xã Dương Liệt chỗ vỡ đê cũ).

Lại lấy 3 đạo Quảng Trị, Phú Yên, Hà Tĩnh làm tỉnh. (Tên quan đều vẫn như cũ, Quảng Trị, Hà Tĩnh là tỉnh vừa mỗi tỉnh 1 tuần phủ, 1 án sát ; Phú Yên là tỉnh nhỏ, 1 bố chính, 1 án sát, đốc học mỗi tỉnh 1 viên). Ba hạt ấy, khoảng năm Minh Mệnh đổi trấn làm tỉnh, Tự Đức năm đầu, vì việc ít, muốn bớt quan, bớt việc, nên đổi tỉnh làm đạo, sự và quyền đã nhẹ, kiểm chế khó ngăn. Đến nay đình thần xin đặt tỉnh như cũ. Vua nghe theo. Hà Tĩnh vẫn theo như cũ, lại đặt phủ Hà Thanh coi cả 3 huyện. Trích 5 huyện (Nghị Xuân, Can Lộc, La Sơn, Hương Sơn, Hương Khê) thuộc phủ Đức Thọ (nguyên thuộc Hà Tĩnh). Năm thứ 6 đổi thuộc Nghệ An lại lệ thuộc về Hà Tĩnh. Còn thành thì vẫn để thành đất ở chỗ cũ, phải bồi đắp thêm. (Thành của đạo hiện đóng, thấp, hẹp không tiện). Quảng Trị, Phú Yên phủ huyện thành trì vẫn như cũ. (Thành tỉnh Hà Tĩnh sau cũng xây gạch đá).

Chuẩn cho trích thuế lệ 4 tổng Lương Tri, Kinh Doanh, Vạn Phước, Đức Lâm ; huyện An Phước (thuộc Bình Thuận) đổi thu nộp ở tỉnh Khánh Hòa. (Sau rồi quan tỉnh Bình Thuận tâu : Bốn tổng ấy theo nộp ở tỉnh Khánh Hòa, đài tải phí tổn, khó nhọc, xin lại cho nộp ở kho phủ Ninh Thuận để tiện cho dân. Vua y cho).

Cấm mạo tuổi. Khi ấy quan viên nhiều người tuổi và nét mặt không hợp. (Như chỉ huy Trương Văn Hùng, chấp kim ngô Phạm Viết Trang tuổi khai thặng hơn 10 tuổi). Cho nên cấm (trước đây đều cho cải chính).

Tỉnh Hải Dương ít mưa (cầu đảo ba lần chưa ứng nghiệm).

Định lệ phạt lính trốn ở Bắc Kỳ. (Quan tỉnh Hải Dương Phạm Phú Thứ dâng tập tâu nói : Binh đinh phần nhiều có trốn thiếu, nếu không xét xử cho nghiêm, sợ không ngăn được mỗi tệ. Xin từ nay phạm người trốn, mỗi lần phạt 10 quan tiền, người trốn lâu không ra thú thì chiếu tính số tháng, mỗi tháng phạt 10 quan tiền, vẫn do phủ huyện trách cứ, tổng lý chiếu thu. Nếu binh lính ấy không thể nộp đủ, cứ tổng lý phải bồi thường, nhưng chiếu lệ thu lương, chia ra từng thành xét xử. Còn như lính ấy dụng tình trốn biệt, chọn người khác thay

thế, cũng một mặt giao về đội ngũ, một mặt thu tiền, thường đến cuối mùa hạ, mùa đông đem cả số phạt tư bộ Hộ để xét. Nếu phủ huyện truy thu bất lực, cũng bắt phải bồi để khỏi hư ứng. Chuẩn cho theo nghĩ thông sức cho từ Ninh Bình trở ra Bắc nhất luật tuân theo, nhưng trừ các tỉnh biên giới ra.

Năm ấy, các hạng thuyền tuần tiểu vận tải ở Kinh và tỉnh ngoài 403 chiếc, hỏng việc (bị gió, bị giặc) 9 chiếc, còn thì đều về thanh thỏa cả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LV

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Bính Tý, Tự Đức năm thứ 29 [1876], (Thanh, Quang Tự năm thứ 2), mùa xuân, tháng giêng, Tuần phủ Hưng Yên Nguyễn Đức Đạt, dâng sớ nói lệ mới thuế ruộng, xin khoan gia hạn cho 3 năm. Vua khiển trách rằng, Bắc Kỳ thu thuế chia đều là để cho chính sách công bằng, lòng dân đều được cả, đã chuẩn cho thi hành. Gần đây cứ Tổng đốc Nam Định Nguyễn Trọng Hợp dâng tập tâu cho là tiện cho dân, người lại theo ý kiến riêng của mình, viện có nước lụt, xin gia hạn, hầu muốn trái lệnh chẳng? Và lại, mấy năm gần đây, các hạt trở ra Bắc bị nạn giặc, triều đình giúp đỡ không việc gì không chu đáo, người há không biết ư? Người là người chần dân một tỉnh, diềm nhiên không một kế bỏ cứu, lại muốn rộng tiếng khoa đại, mà chẳng nghĩ đến chính kinh thường. Thực rất không hợp, cho giáng 2 cấp, lưu.

Chuẩn cho Hộ đốc Thanh Hóa Tôn Thất Tĩnh thăng thự Tổng đốc.

Người buôn nước Thanh là Ngô Liên Đức, Trình Xuân Điền xin thuê thuyền nước Thanh đến Bắc Kỳ nhận tải. Vua y cho. (Khi ấy, đường biển phần nhiều có giặc ngăn trở, thuyền công tuần tiểu hộ vệ không đủ).

Quan Khâm mệnh chọn ngày tế Giao là Nguyễn Văn Tường tâu xin đem ngày tốt : thứ nhất, thứ nhì, thứ ba cầu đảo gieo thẻ, đều chưa được cùng tốt, xin chịu tội. (Gia Long năm thứ 6,

ngợi chuẩn trung tuần tháng giêng làm lễ bói gieo thẻ, chọn bói ba ngày vào kỳ tháng 2, được ngày nào tốt, thì tế).

Vua lại sai Lê Bá Thận lại bói gieo thẻ, được ngày mồng 9 tháng 2 là ngày Tân Mùi cũng tốt, chuẩn cho quan có trách nhiệm theo lệnh làm. Vua bảo rằng : Chọn ngày tốt chỉ phỏng theo phép nhà Minh. Lễ cổ và các đòi điều không có, mà chữ “giao” xét trong sách cũng không có nghĩa ấy. Nhân theo bọn tục lại, sinh ra ngờ đoán. Từ sau tùy chọn ngày Tân ở tháng 2 cũng tốt, sai quan lấy ngày ấy kính cáo, theo lệ làm lễ.

Quyền sung Tuần phủ Sơn Tây hộ lý Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên Vũ Trọng Bình theo lệ tuổi già (70 tuổi) xin nghỉ việc. Vua dụ rằng : Người một lòng công trung, trước sau không đổi. Huống chi quá chưa sửa, ân chưa gia. Hiện nay nhiều việc, chính là lúc dùng người cũ để hòng báo, thế mà vội viện lệ xin rút lui, trẫm không thích nghe, vậy không cho. Người nên cố gắng.

Định lại kỳ hạn thanh tra. (Kho cửa Thọ Chi hạn 3 tháng (trước 2 tháng), kho hỏa dược hạn 2 tháng (trước 1 tháng), Nội vụ, Vũ khố, Thương trường hạn 6 tháng (trước 4 tháng), Mộc thương hạn 3 tháng (trước 2 tháng), Quảng Trị, Phước Yên, Hà Tĩnh (trước 2 tháng), Quảng Bình, Quảng Ngãi (trước 2 tháng 15 ngày), Thừa Thiên, Quảng Nam, Khánh Hòa, Bình Thuận, Ninh Bình, Hưng Yên, Quảng Yên, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng (trước 3 tháng) đều hạn 4 tháng. Nghệ An (trước 3 tháng 15 ngày), Bình Định, Thanh Hóa (trước 4 tháng), Hà Nội, Sơn Tây, Bắc Ninh, Hải Dương, Nam Định (trước 4 tháng 15 ngày) đều hạn 6 tháng. Khi ấy vì từ khi có chiến tranh đến nay, kho tàng tiêu hay còn, số mục rất nhiều, cho nên rộng gia hạn tháng cho tiện kê cứu. Từ sau theo đấy mà làm.

Vua cho là tấn thủ các cửa biển, tất phải thủy quân mới đi ở biển. Sai thủy vệ xét suất đội tiêu thuộc có thể làm được thì tư cho bộ Binh chọn bổ ; định làm lệ mãi.

Năm trước thầy thuốc người nước Đờ Bà là Hu Tu lĩnh giấy có tham biện nước Pháp đến Bình Thuận ở để chữa thuốc. Sai quan tỉnh giữ ước, bảo hẳn phải về. Đến nay quan tỉnh nói giữ ước chống cự, sợ có không tốt, xin cho hẳn ở lại, sức cho phải dò xét. Vua y cho.

Tháng 2, giặc nước Thanh là bọn Bạch Quế Hương xin được vỗ nuôi, Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính theo Chỉ chuẩn đi hiểu thị khuyên dụ (ủy cho viên phủ Trấn Ninh Cao Bình Tâm bàn bảo Chung Tử Tường khuyên dụ bọn Bạch Quế Hương, phải đều đem bè lũ về quê cũ ở Thập Châu hoặc tản cư đến Tiêm La, Nam Chường) đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Việc ở Trấn Ninh, nhiều lần đã chuẩn cho người phải trừ liệu ngay đình ninh đến mức nào, từ trước đến nay chưa thấy có mưu kế gì tâu lên. Hiện nay hai đảng họ Hoàng, họ Bạch đều đã đến nơi xin được vỗ nuôi, thì việc vỗ yên dân đã được xong. Vả lại, lòng giặc không thể lường được, tính phóng túng khó quen dần. Trước đây họ Tô, họ Đặng, họ Chu, họ Triệu việc vỗ nuôi không thành, lại sinh khó khăn trở ngại, đã đủ làm gương. Kẻ đảm đương công việc tất phải xét cẩn thận, trừ tính kỹ, xử trí cho khéo, mới khỏi lo về sau. Vậy người lại phải xét kỹ hiện tình, trừ tính khẩn cấp thế nào cho mười phần chu đáo, không ngại, tâu ngay để làm. Sau tâu nói : Giặc lan tràn ở Trấn Ninh, hôm trước đã xin vỗ nuôi, thần đã tạm tùy tình thế nghĩ phái người hiểu thị, để làm kế quân được nghỉ đỡ tốn. Gần đây cứ viên phủ ấy bảo rằng : Giặc ấy mới bị người nước Nam Chường đánh, tan về đồn cũ ở huyện Khâm, dân địa phương ấy đều muốn hết sức chống giặc, có thể thừa cơ được, xin. Nhân lòng dân cho hết sức đánh giết, ở tỉnh phái quân đến để làm chủ, các tình hình như thế. Kẻ thì bọn cũ tuy đến theo hàng, nhưng bọn mới không theo (bọn họ Bạch mới đến không theo đã dò xét đích xác), lòng giặc thực khó tin được, thì tùy cơ xét tình thế, trước nhân chúng xin mà ta cho, nay nhân chúng có hấn mà ta đánh, tưởng thế là thỏa đáng. Nghĩ xin thêm 300 hay 500 quân, ủy đề đốc hoặc lãnh binh đem đi điều khiển, để kịp việc quân.

Vua chuẩn cho xem cơ hội làm cho khéo, cốt được thích hợp, rồi cho sức ngay cho viên phủ ấy hiểu dụ bọn thổ hào, thổ mục, mọi người đều ra sức đánh dẹp để giữ mình, giữ nhà mà đón hậu thưởng. Và xét kỹ, giặc ấy quả đã suy tan, người địa phương ấy quả biết đánh giết, lập tức đem ngay quân bắt giặc hết sức, sách ứng, chớ nên chậm trễ lỡ mất cơ hội, cũng chớ nên coi thường để bị khinh, phải làm cho khéo. Sau rồi giặc ấy tràn xuống xã Chiêu Lưu. Viên phủ ấy, hiện đồn biên binh đi ngay ngăn chặn, xin phái quân tiến đánh. Việc ấy tâu lên. Vua khiển trách rằng : Từ trước đến nay phái làm việc gì, mà giặc đã tràn xuống, kế hay của nhà binh, từng có thế ư ? Nay cho người chọn ngay người giỏi, phái đến chỗ giặc tụ họp, xét rõ hiện tình, nếu quả là nên đánh, thì lập tức báo cho bọn thổ hào, thổ mục tập họp lại, chờ quan quân tiến hành, làm sách ứng giết giặc. Còn biên binh hiện đem đi, nếu đã tiến đi, tạm

hãy chọn nơi đóng giữ, để làm thanh ứng từ xa, cốt phải trong ngoài mười phần chu đáo, vững chắc, đánh một trận là giết được hết, thì mới nên làm việc, thế mới là theo được lời mà không phụ việc ủy thác.

Định việc ban yến và khoản đãi tàu An-ty-lạp của nước Pháp. (Tàu ấy thường đi lại công cán, trước đây mỗi khi đến cửa Thuận An, được ban yến và khoản đãi cho thức ăn, đến nay nước Pháp phái viên khâm sứ xin thôi, vua y theo).

ở Kinh kỳ và các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên ít mưa, sai quan phủ, tỉnh cầu đảo.

Tướng nước Pháp ở Gia Định là Du-bi-lê về Tây, tướng tạm quyền là Bô-giang sang thay.

Đặt nha Sơn phòng ở Ninh Bình. Trước quan tỉnh ấy cho là phủ Nho Quan thuộc hạt ấy đường sá nhiều ngã, địa thế cũng là xung yếu, việc phòng bị không thể sơ suất, xin đặt nha Sơn phòng cũng lấy người Thổ trước sung làm chánh phó sứ mỗi chức 1 người, chọn nơi mộ dân, làm đồn điền khẩn hoang, việc phòng bị được nghiêm. Vua y cho.

Hà Tĩnh mưa đá to (xã Đại Nại tất cả 6 xã thuộc đạo thành ấy mưa đá hòn ấy hòn khác hình như đá trắng ước trên dưới 5 - 6 - 7 phân, 1 khắc thì mưa tạnh).

Quan tỉnh Tuyên Quang xin cấp bạc cho Ma Sĩ Hùng (người phủ Tương An), Triệu Tiến Quốc (người Man, quyền Bá hộ), để chiêu mộ dân lưu tán. (Tư nói đến hạt ấy bị giặc quấy, hao tán, Sĩ Hùng, Tiến Quốc xin chiêu dân cày cấy khẩn hoang, buổi đầu chiêu mộ không lấy gì sinh sống, xin cấp cho mỗi tên 20 lạng bạc, để chia cấp cho nhân dân tiện mua trâu cày và đồ làm ruộng). Vua y cho.

Dân huyện Sơn Dương tỉnh Sơn Tây bị đói (8 tổng thượng du bị giặc quấy, dân bị lưu tán mất 450 người cả đàn ông, đàn bà). Chuẩn cho quan tỉnh trích gạo kho công phát chẩn.

Làm đồn ở đảo Cát Bà tỉnh Quảng Yên. (Đảo Cát Bà chỗ ấy hình thế tốt, làm đồn ở nơi cao, khi có thuyền giặc có thể trông bốn phía, biết đề phòng giữ. Lại có quân nước Pháp giữ thêm, sách ứng cũng nhanh).

Chuẩn cho hai tàu thủy Thuận Tiệp, Đăng Huy đi tuần tiểu ở tận biển Nam Kỳ, Bắc Kỳ. Khi ấy giặc biển rất nhiều, làm ngăn trở thuyền buôn, thuyền vận tải. Sai bàn kế dẹp yên giặc biển. Ba bộ Hộ, Binh, Công dâng sớ cho là giặc biển chẳng qua chỉ là lũ cướp lương thực, lấy đảo, vụng làm nơi ẩn trốn, lấy biển xa làm chạy thoát, không phải cùng với quan quân đối địch, gặp thuyền buôn thì tiến, gặp thuyền đi tuần thì rút lui. Ta hợp sức mà bắt thì chúng thuận gió giương buồm, trời cao biển rộng, ta cũng không làm thế nào được. Muốn đánh cho chúng chết thì tất phải có thuyền bền, súng tốt, quân sĩ tinh, am hiểu ra vào vụng, đảo để tiểu trừ, đi lại luôn luôn ngoài biển để ngăn chặn, mới hết được mối lo chúng nhòm ngó. Nay xin cho tàu Thuận Tiệp, Đăng Huy, liền nhau mà đi để làm thế dựa nhau, tìm khắp các chỗ chúng có để đậu trốn, như Nam Kỳ thì đảo Cù, vụng Quát, đảo Lý, hòn Chiêm ; Bắc Kỳ thì núi Ni, núi Vân, vụng Từ, hết thầy, thân đến đánh thẳng, giết sạch, hoặc đuổi đánh thuyền giặc ở ngoài biển, cốt cho thuyền buôn, thuyền vận tải không lo ngại. Việc thưởng phạt phải theo lệ mà làm. Đợi đầu mùa thu, thuyền tải, thuyền buôn hơi vắng, giặc biển hơi thưa, hai tàu ấy nhân đấy mà vận tải cả. Vua theo lời.

Cho lĩnh Bố chính Nghệ An Lê Đình Tuấn (Đình Tuấn nguyên Tuần phủ Thuận - Khánh, giáng làm Bố chính Hà Nội, sau đổi Bố chính Nghệ An, khi đến nhận chức, đi đường qua phủ Thừa Thiên, xin ở lại quê làm lễ phần hoàng), hộ lý Tuần phủ Trị - Bình (trước Trần Hy Tăng lĩnh chức Tuần phủ, nay nhân việc phòng bị đặt thêm. Khi ấy Quảng Trị là đạo, cai trị cả Quảng Bình. Nay Đình Tuấn làm hộ phủ, thế là đạo Quảng Trị lại làm tỉnh, theo như cũ đặt Tuần phủ Trị - Bình, còn dinh đóng ở Quảng Trị. Nguyên quyền hộ Tuần phủ là Hoàng Tường Hiệp theo như cũ lĩnh chức Bố chính Quảng Bình). Thị lang bộ Hộ Đoàn Văn Hội lĩnh Tuần phủ Hà Tĩnh (vì đạo Hà Tĩnh lại làm tỉnh, theo như cũ đặt làm Tuần phủ). Thị lang bộ Lại sung làm việc Nội các Trần Văn Chuẩn lĩnh Tuần phủ Hưng Yên (nguyên Tuần phủ Nguyễn Đức Đạt bị bệnh cáo). Nhân triệu đến bảo rằng : Quảng Trị giáp gần Kinh đô, việc cũng ít, nhưng ruộng xấu dân nghèo, nguồn sống chưa dồi dào. Đình Tuấn từng làm việc đã lâu, đến đây nên hết lòng vì dân, làm lợi trừ hại, cốt được tinh tảo nghỉ ngơi để yên lòng trẫm. Cam Lộ cũng là nơi quan yếu lắm, nên thường trông coi trừ tặc. Hà Tĩnh hơi ít việc,

nhưng là cổ họng trong Nam ngoài Bắc, nơi ấy quan yếu, xử trí dân lương, dân giáo cũng rất khó khăn. Hội lịch duyệt đã nhiều, nên hết lòng làm việc cho ổn thỏa, để xứng với việc ủy thác. Hưng Yên hiện nay chỉ có việc đê rất là khẩn yếu. Chuẩn là người hăng hái tài cán, nên thân đến khám xét làm việc cho xong và bền vững ngay, để khỏi lo cho dân, còn thì tất cả việc tỉnh, tùy tiện làm cho ổn thỏa, cho dân sớm được tươi tỉnh, nghỉ ngơi.

Chẩn cấp cho dân hạt (thôn Hòa, thôn Kiều Lộc) huyện An Dương (thuộc Sơn Tây) bị hỏa hoạn.

Tháng 3, sai các tỉnh phàm các khoản giáo dân có tranh kiện đã lâu, thì chiếu hòa ước xét xử cho thỏa đáng. (Hòa ước nói : Giáo dân trước can án bị giam an trí, gia sản bị tịch biên, nay nếu vẫn còn ở Nhà nước, thì phải trả ngay cho dân ấy nhận lấy. Nếu đã bán mất không có ở Nhà nước thì thôi).

Lãnh sự nước Pháp ở Hải Dương xin đến Đông Triều (Quảng Yên) tìm lấy mỏ than. Vua y cho.

Khi ấy ở Bắc Kỳ mới ban hành lệ đánh thuế đều 5 tỉnh : Hải Dương, Bắc Ninh, Hưng Yên, Hưng Hóa, Sơn Tây bị lụt, bị giặc, tình hình rất khẩn thiết, các thóc tô thu thêm, cho nộp thay bằng tiền.

Tha cho tù Hà Tĩnh trở về Bắc số tiền quyên về điền mẫu hiện thiếu.

Vua dụ rằng : Các tỉnh ở Bắc Kỳ mấy năm nay có việc, chi tiêu về việc quân rất nhiều, nhiều lần cho quyên nộp tiền ruộng đất, tất cả 6 lần, để giúp vào nhu phí. Vì lúc đầu triều đình cũng bắt đắc dĩ mà làm việc tạm theo tình thế cho thích hợp ấy, nay tù Hà Tĩnh trở về Bắc, số thiếu còn nhiều. Hiện nay việc ở biên giới hơi thư, mà đời sống của dân ít thỏa mãn, làm ăn chưa yên, nên phải cứu giúp nhiều hơn, để gia ơn cho dân. Vậy các hạt tù Hà Tĩnh trở về Bắc, số tiền quyên điền mẫu hiện còn thiếu bao nhiêu, khoan tha cho tất cả.

Quân lính ở phủ Văn Lãng quận công (tên Ngô, tên Đàm, tên Thừa) vì bắt trời thuộc hạ của sứ Pháp, đều phải tội. Trước quận công ấy mừng thọ, hai tên thuộc binh của sứ Pháp (người

Nam Kỳ) đến phủ xem tuồng, vì đội khăn trắng bị lính phủ bắt trói. Sứ ấy đưa thư trình quan Thương bạc xét xử và nói truy thu các đồ vật giao trả. (Thuộc hạ của sứ ấy tố cáo lính phủ thu lấy đồ vật đem theo, giá tiền đến trên 400 quan), quan Thương bạc đã tâu xin chuẩn cho quan phủ Tôn nhân xét lại, và giao bộ Hình hỏi rõ giao cả cho quan viên bạc xét xử. Đến khi án dăng lên, bọn lính phủ đều phải phạt trọng và tội đồ (tên Ngô phạt 70 trượng, đồ 1 năm rưỡi ; tên Đàm, tên Thừa đều phạt 60 trượng, đồ 1 năm), quận công ấy cũng chiếu luật phạt lương (chiếu luật không biết ngăn cấm con em làm kẻ trộm, phạt 6 tháng lương). Còn vật bị mất xét không có việc thực rõ ràng, nên thôi (nguyên số tiền quận công ấy thu để đọì đền, lại giao trả chiếu nhận).

Định lại quan võ thăng đến chánh tứ phẩm mà hạn mãn theo lệ được thăng chánh, tòng tam phẩm, thì Chỉ chuẩn cho thăng 1 trật (lệ trước 2 trật), hầu khởi tiến nhanh.

Trích hai huyện Phong Doanh, ý Yên đổi thuộc tỉnh Ninh Bình (hai huyện ấy nguyên thuộc tỉnh Nam Định, đến nay vì địa thế gần liền với Ninh Bình, tiện cho quản hạt, cho nên trích về Ninh Bình, do phủ Yên Khánh kiêm lý).

Thái Nguyên có mưa đá, một khắc lập tức có mưa trận xuống liền.

Đắp đê giữ nước mặn ở huyện Giao Thủy (thuộc Nam Định) dài hơn 3.000 trượng. Lại lấp cửa sông Ngư Dũng ở huyện Tiền Hải để giữ nước mặn ; phía bắc Long Hàu khai cửa cống để tiêu nước ứ.

Khi ấy đường biển ngăn trở, thuyền ít, tải nộp tiền, gạo, thường không đủ số, chuẩn cho bổng lệ quan viên văn võ ở Kinh, người muốn lĩnh ở nguyên quán cũng cho, người lĩnh ở kho Kinh thì chiếu cấp bạc thoi.

Độc học nước Pháp là Trương Vĩnh Ký (người Gia Định) từ Thanh Hóa đi Nam Định, Ninh Bình du học về bác vật.

Kinh kỳ có mưa. Trước đây ít mưa, vua sai Tham tri Nguyễn Văn Thúy, Biện lý Chu Đình Kế, Hà Văn Quan cầu đảo khắp. Đến nay được mưa lênh láng, đồng ruộng thấm khắp.

Sắc cho bộ Binh rằng : ở Kinh và tỉnh ngoài, xử án các hạng tù, chỉ tù tội đồ theo lệ có phát đi làm việc, tù quân, lưu chỉ xích giam lại. Biên giới nước ta đất rộng người thưa, hiện đặt đồn điền khai khẩn. Nếu đem lũ ấy liệu xếp đặt cho ở nơi thực là biên giới, cho có việc làm có thể mở ra con đường tự đổi mới, và khỏi phải lụy giam lâu. Giao cho bộ bàn định thế nào, hoặc nơi thực hiện, hoặc sai làm việc, cốt lợi nhiều hại ít, tâu lại rõ ràng. Sau đó tâu lại xét ra tù quân lưu theo lệ có đồn làm điền tốt, cho có việc làm để tự đổi mới. Nếu lại cứ giam cầm mãi, chỉ phí vô ích. Bèn chuẩn cho các hạt suốt cả nước xét kỹ các hạng tù có nên tha, xếp đặt cho khai khẩn thì đều đến tận nơi giải giao cho Sơn phòng, Điền nông sứ xếp đặt khai khẩn.

Khai đào sông Ba Sát thuộc Nam Định (nước ú, hại việc làm ruộng).

Sai Cơ mật viện, bộ Lễ, Nội các, viện Thái y hội đồng sát hạch các người ứng cử nghề làm thuốc. (Một quyển của Tư vụ Lê Kinh Hợp bàn luận rõ ràng ; các quyển của Tú tài Dương Bá Nghị, Nguyễn Địch, Phan Huân, viên tử Phạm Văn Tuệ, sĩ nhân Trần Đức Mậu, nửa được nửa hỏng, đều bổ làm quan. Còn không dự hạng, đều cấp cho mỗi người 20 quan tiền, đi đường trạm về quê quán).

Vua bảo đình thần rằng : Từ trước đến nay đặt ra nghĩa thương, xã thương (năm thứ 18 nghị lập xã thương, năm thứ 20 nghị lập nghĩa thương) đều không thành hiệu, khi gặp năm mất mùa, để dân chết đói, người làm cha mẹ dân, trong lòng nghĩ sao ? Nay muốn ruộng thu theo lệ nộp thuế mỗi học nộp thêm 1 bát, đều đặt nghĩa thương ở các phủ, huyện, châu, thu trữ vào sổ, do viên thuộc các phủ, huyện, châu ấy giữ, năm ấy năm khác đem sự thực tâu lên, để phòng khi mất mùa. Như thế số ít dễ nộp, chúng cũng không tốn mà góp ít thành nhiều, lợi chung của dân, ở quan không ở dân, thì không hư trương phí riêng, có ăn bớt, hụt thiếu thì dễ bắt bồi thường. Còn như thu vào phát ra được thích hợp, là do ở người, tùy năm được mùa nhiều hay vừa, hay ít mà làm, cốt không để thiếu. Sau nếu nhiều thì đình lại, thiếu thì theo như cũ mà làm, tưởng là gián tiện. Đình thần tâu nói : Đặt nghĩa thương, lấy của riêng phụ thêm vào, để bù vào năm không đủ, đó thực là việc cần phòng năm mất mùa, xin chiếu theo Chỉ trước định điều khoản, lục sức cho làm. (Đã đặt nghĩa thương thì theo như trước, thóc của nghĩa thương, xã thương hợp lại được bao nhiêu, do tỉnh sức cho viên phủ, huyện thu lại

đem cất, làm danh sách tư bộ để xét, còn các khoản sổ sách thu, chi, thanh tra, hụt, thiếu, bắt bồi..., đều theo lệ kho tỉnh mà làm). Duy Bắc Kỳ mấy năm nay có việc trưng binh điều lương phải làm nhiều. Và lại hiện nay lệnh đánh thuế đều mới thi hành, cũng lạ tai mắt người, nay nếu lại thu thóc riêng nộp thêm vào nghĩa thương, lệnh mới thi hành nhiều, hoặc sợ làm cho người nghe thấy sinh ngờ. Xin trước hết sức các tỉnh từ Quảng Bình trở vào Nam tuân theo làm việc, còn từ Hà Tĩnh trở ra Bắc hãy hoãn 2 năm sẽ làm sau. Vua chuẩn cho theo nghị thi hành.

Bộ Hình đem phu trạm nhiều lần chạy trạm chậm trễ, can phải phạt roi, phạt trượng, xin đem đánh ngay, tha cho chuộc (trừ thừa mục, biện lại can phải phạt roi, phạt trượng theo lệ nộp tiền chuộc tội ra, còn như phu trạm đều là nghèo hèn, nên bắt đến tỉnh đường đánh đau, ghi vào sổ để răn, tha cho chuộc). Vua y theo. Nhân lại Dụ thêm quở mắng : Từ sau phàm trạm nào thừa mục, phu dịch dám có lười biếng trái nờn, do quan địa phương phải hặc, cách, răn, thả ngay, chọn người cẩn thận được việc điền bổ, nếu có chậm trễ, trở ngại, cứ hỏi tội quan địa phương. Lại gần đây vận tải đường thủy thường thiếu, nên đồ vật cần dùng phần nhiều phát phu trạm đi đường bộ, phải đi nhiều ngã, không khỏi chậm trễ, đều chuẩn cho hai bộ Hộ, Binh định ngay thuê bắt dân phu đi đường, thủy hay bộ tùy tiện thay nhau chuyển đệ, để cho phu trạm được thư sức, chuyên đệ văn thư, chớ để cho nhọc mệt lười biếng. Duy hạng này rất cần lắm không thể dừng được, và theo lệ phải phát đi thì mới được phát đi đường bộ, còn thì đều theo lệ chờ nộp.

Ban sách Uyên giám loại hàm cho các trường học ở Kinh và tỉnh ngoài. Trước bộ Lễ và Sử quán cho là sách ấy có liên quan đến học tập của sĩ tử, tâu xin chuẩn cho giao cục ấn thư khắc bản in để truyền bá được rộng. Đến nay, khắc in đã xong dâng trình, bèn sai ban cấp.

Đặt nha Sơn phòng ở Hưng Hóa. Khi ấy, Thống đốc Hoàng Tá Viêm cho là thượng du hạt ấy địa thế rộng rãi, rừng đồi nhiều ngã, nên bọn côn đồ được đến chỗ hiểm chọn nơi rậm rạp. Nếu không có một phen kinh lý, để làm nơi bỏ hoang, lại là giúp cho giặc. Xin đặt nha Sơn phòng, chọn phái viên thuộc chuyên làm công việc đồn điền khẩn hoang. Sức cho các người lĩnh mộ, đều đến nơi hoang rậm tùy sức khai khẩn, rồi đem nơi liên lạc với nhau cứ từ 50 đến 100 suất đình lập làm 1 xóm, 10 xóm hoặc 8 - 9 xóm (suất đình phải được trên dưới 500 tên) lập làm 1 làng, sổ ngạch ghi chép ở huyện, châu sở tại, ngô hầu được người họp nhiều,

đất mở rộng, mà thanh thế lừng lẫy. Đủ hạn, chiếu lệ thưởng phạt chuẩn cho theo nghi mà làm. Còn phòng sứ ấy, Hoàng Tá Viêm đã lấy Tế tửu Quốc tử giám Nguyễn Quang Bích xin cho sung vào, vua cũng y cho. (Nha Sơn phòng ấy đặt ở phía hữu đồn Thục Luyện, huyện hạt Thanh Sơn, công việc cũng hơi giống như Sơn phòng tỉnh Sơn Tây).

Bỏ lệ cấm xuống biển đi buôn. Khi ấy đình thần theo nghị cho là khoảng năm Gia Long, Minh Mệnh xuống biển đi buôn đều có điều cấm (thuyền và hàng sung công, kẻ buôn gian phạt 100 trượng, lưu 3.000 dặm). Vì buổi đầu đặt ra pháp luật sợ là có kẻ buôn gian vượt biển, hoặc nhân đầy mà tiết lộ sự cơ, phòng sự bất ngờ cố nhiên càng phải cẩn thận. Duy thời thế mỗi khác, cũng nên thông biến. Hiện nay, việc buôn mở mang thi hành, chính là lúc trăm mối lợi phải thịnh. Huống chi núi rừng nước ta sản xuất nhiều của quý lạ (như loại : tơ, bông, vải, lụa, kỳ nam, quế, đồng, sắt, gỗ lim và nâu) cũng là vật ở các nước tất phải mua. Từ trước đến nay, dân ta chỉ buôn bán ở trong nước, lợi thu về có hạn, mà thuyền buôn nước Thanh, nước Tây vào cửa biển nước ta thu mua hàng hóa bán cho nước ngoài, được rất nhiều lợi. Thế là đồ vật của cải sinh ra ở nước ta, bị chúng cướp lấy lợi. Dân ta bó buộc về pháp luật ngăn cấm, lại không được nắm lấy lợi quyền, của cải càng quẫn thiếu. Nay xin chuẩn cho tha cấm đi buôn để mở đường lợi, cũng là một việc làm lợi cho dân. Từ sau xin cho dân đều tùy theo vốn liếng, hoặc góp vốn lĩnh thẻ bài thuyền đến nước ngoài đi buôn, các thuyền buôn ấy bắt đầu chở hàng từ tỉnh nào, do tỉnh ấy cho giấy, rồi chiếu giá hàng hóa thu thuế 100 phần lấy 5 phần. Thuyền buôn nước ta từ nước ngoài chở hàng về cửa biển tỉnh nào, chiếu số hàng hóa nộp thuế, 100 phần lấy 5 phần. Nếu có chở vật cấm ra biển đi buôn (như quân khí, súng đạn và các người đàn bà, con gái nước ta), và trốn thuế sinh sự thì chiếu theo nghị định Minh Mệnh năm thứ 9 xử tội. Vua nghe theo.

Mùa hạ, tháng 4, giáng Hiệp biện Đại học sĩ Địch Trung tử Hoàng Tá Viêm làm Tổng đốc, nhưng vẫn đeo cách, lưu ; thự Tổng đốc Vệ Chính nam Tôn Thất Thuyết làm Tham tri, đều cách bỏ tước tử, tước nam, vẫn sung chức Thống đốc, Hiệp đốc.

Vua dụ rằng : Các người là hai đại thần, trách nhiệm coi việc quân mấy mươi năm nay, nhu phí đã lắm, mà bọn giặc trốn Chu Thành Huy, Hoàng Ngọc Bạch, Mã Nhị úp phá Đài Đồn (thuộc tỉnh Tuyên). ở Hưng Hóa thì Bạch Cương Chính đem bè lũ đi đâu không biết ; 2 đoàn Văn Diệp đã được vỗ nuôi, còn tồn đóng giữ. Đã chuẩn cho tỉnh Tuyên, tỉnh Thái hợp làm

một quân thứ, bọn người cùng bàn điều đốc. Thế mà các người hai đại thần, tiếp được Dụ chuẩn, đều lấy có ồm từ chối, trong đó tình ý lời lẽ nói trong tập tâu không khỏi thắc mắc đùn tránh, theo đạo vua ra lệnh, bề tôi kính theo, người sẽ bảo sao ? Trẫm quyết nghiêm trị, chính pháp không khó gì, nhưng nghĩ lâu ngày hết sức khó nhọc ở ngoài, nếu vội bỏ ngay, có trái với đạo thể tất bầy tôi. Nay cho đều theo như cũ chia nhau làm việc : Tam Tuyên và đoàn quân Lưu Vĩnh Phước thì trách cứ Hoàng Tá Viêm ; Ninh - Thái, Lạng - Bằng thì trách cứ Tôn Thất Thuyết đều phải chia nhau trông coi, hạn bao nhiêu ngày, tháng được xong việc ngay, để theo lời ấy. Nếu trễ hoặc lỡ sự cơ, bọn người đều tự chịu lấy tội. Nên đều kính theo.

Nguyên Quân đốc tàu thuyền Mẫn Thỏa Hoàng Văn Xưởng dâng sớ xin thuê đóng tàu thủy để chuyên việc vận tải, thuyền của dân cho về đi buôn, để thêm thuế. (Đại khái nói : Từ trước đến nay mỗi năm các tỉnh vận tải gạo lương về Kinh, số ấy rất nhiều, thuê, bắt thuyền dân đi tải, hoặc bị giặc cướp bóc, hoặc nhân gió bão hỏng việc, vận tải không xong, không bằng thuê đóng một chiếc tàu thủy (dài 13 trượng, 8 thước, ăn sâu xuống nước 7 thước, giá 75.000 lạng bạc), chuyên tải số gạo lương các tỉnh trong một năm phải tải. Còn thuyền buôn đại dịch cho về đi buôn, thì ngạch thuế nhiều thêm). Vua nghe theo.

Chuẩn cho Khâm sứ nước Pháp là Lê-na làm dinh ở bờ phía nam sông Hương, giáp địa phận quân xá Thủy sư (đông, tây, nam, bắc, dọc, ngang, tính suất thành điền 6 mẫu, 6 sào, 14 thước, 6 tấc, trong đó có quân xá thủy sư và xưởng thuyền, đều phải dời đi). Sai quan Thương bạc thân biên giao cho sứ ấy đóng dấu ký biên nhận, cho có bằng cứ.

Di binh xá hai vệ Thủy sư (60 gian) và xưởng thuyền (8 nhà) đến xã Vĩ Dã (để tiện cho dinh ở của sứ Pháp được suốt đến tận sông).

Đặt chung Tào chính, Thương chính làm 1 nha. Lấy Tham tri bộ Lại Trần Như Sơn trông coi công việc vận chuyển và buôn bán, sự thể liên quan với nhau, cho nên hợp lại. Sau vì đùn đẩy để chậm trễ việc. Chuẩn cho Tào chính vẫn lệ thuộc vào bộ Hộ như cũ).

Thông đốc Hoàng Tá Viêm dâng sớ trừ nghĩ việc phòng giữ biên giới và công việc xếp đặt về sau 7 điều (1 điều : Về trừ nghĩ biên phòng, tỉnh hạt Hưng Hóa cắt lấy hơn 10 phủ, huyện, châu ở thượng du đặt thêm một tỉnh, đặt thêm quan lại, lương cấp cho binh lính, để quân côn

đồ nước Thanh không được chiếm cứ làm sào huyệt gần. 6 điều về công việc xếp đặt về sau : Một là sửa sang đồn lũy, để cầm phòng cho nghiêm ; hai là kinh lý châu, huyện để được tụ họp mở mang ; ba là giúp đỡ dân ở châu ; bốn là khen thưởng khuyến khích người tài giỏi ; năm là yên ủi người bị giặc bắt theo ; sáu là sắp xếp chỗ ở cho đưa ra thú).

Vua nghe theo. Bèn đặt đạo Tân Hóa ở thượng du Hưng Hóa. (Chọn chỗ làm một đồn lớn, chánh phó quản đạo, mỗi chức một người, chánh phó lãnh binh mỗi chức một người, huyện, châu dùng người thổ trước ; Thanh Hóa, Nghệ An, Hà Nội, Nam Định phái 800 lính để đóng giữ).

Thượng thư bộ Công sung Cơ mật viện Hoàng Văn Tuyển, Hữu tham tri bộ Hộ kiêm quản Đô sát viện Trần Văn Tuy đều vì việc phải tội. Trước, Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, đến nhận chức, đi đường qua Thanh Hóa, Nam Định, nghe nói Phạm Đức Trạch nguyên là án sát Thanh Hóa, hiện lĩnh Bố chánh Nam Định) đem lòng làm việc, nhiều điều không hợp (Phú Thứ đến Thanh Hóa nghe người nói Đức Trạch ở chức mới 1 năm mà túi làm quan hơn số thu vào của Bố chính Hoàng Hữu Xứng 10 năm. Đến khi đến Nam Định, lại nghe nói đến lý sở chưa bao lâu, đã muốn lấn quyền tự dụng, mà đem lòng làm việc không khác khi ở Thanh) mật làm tờ tâu lên, giao Cơ mật viện xét lại. Quan ở viện là Hoàng Văn Tuyển đem việc ấy báo Văn Tuy, Văn Tuy cũng nhân đấy làm tờ tâu hạch tội Đức Trạch.

Vua thấy tờ tâu cùng với lời hạch tội trước của Phú Thứ như ở một người mà ra, chuẩn cho Văn Tuy tâu lại rõ ràng, Văn Tuy sợ tội, nói phun ra cả.

Vua cho là Văn Tuy đem lòng dối trá, Văn Tuyển thân làm đại thần, dám đem việc viện nói riêng với người, Văn Tuy phải giải chức, Văn Tuyển phải giải hàm viện, và giao bộ Lại xét định. Đến nay, án dâng lên, Văn Tuy chiếu luật dâng thư nói dối không thực, phải tội phạt trọng tội bậc, và đồ ; Văn Tuyển chiếu luật tiết lộ việc thường cơ mật, phải tội phạt 100 trọng, cách chức, không được bổ dụng.

Vua bảo rằng : Văn Tuy xảo trá đến thế, vô tâm quá lắm. Văn Tuyển khinh thường bởi lời nói, lại tự chuốc lấy, đó đều là tội dụng tâm, không răn không được. Cho đều theo nghĩ định. Văn Tuyển giao cho nha Thương chính sai phái làm việc chuộc tội, Văn Tuy không cho nộp

tiền chuộc tội, chờ mãn hạn đồ, cũng giao đến nha ấy để làm việc chuộc tội, để đều mở che lấp, cho tự đổi mới, ở đời không có người bỏ đi.

(Đức Trạch sau chuẩn giao cho Tổng đốc Thanh Hóa, Nam Định là Tôn Thất Tĩnh, Nguyễn Trọng Hợp xét tâu, đều không có việc thực tham những đáng nêu ra, sau rồi bỏ đi).

Cho thự Tổng đốc Thanh Hóa là Tôn Thất Tĩnh, đổi làm Thượng thư bộ Công.

Cho thự Thống chế quyền Chương Tiền quân Tả quân kiêm coi Tả tôn khanh là Tôn Thất Ty làm Tổng đốc Thanh Hóa. Vua triệu đến bảo rằng : Người ngày thường tài thức thế nào, trẫm chưa biết rõ. Thanh Hóa là nơi thang mộc, quý trọng, khoảng năm Minh Mệnh, Thiệu Trị, quan võ họ Tôn thất đã nhiều người cai trị ở đây, không phải chỉ có quan văn mà thôi. Người đến đây, phải cố gắng. Lĩnh Bộ chính Trương Quang Đản là người am hiểu tài cán ở đây đã lâu, phàm việc người nên cùng lòng bàn bạc, để giúp chỗ sót của người, chớ phụ chí ý ủy dụng của trẫm.

Sứ nước Pháp đưa thư đến xin ủy cho lãnh sự Hà Nội đi thăm xét ở thượng du. Vua y cho.

Vua cho là gần đây ống thư chạy trạm phần nhiều có gãy rời, sai bộ Binh thông sức từ sau phàm việc kín ở Kinh và tỉnh ngoài, cần phải cẩn thận chắc chắn hơn (các khoản : phong bì, giấy dán, dây buộc, dấu vết gắn cánh kiến) không được di chuyển. Nếu dám bẻ xé mất sự thực, tất phải tra xét, quả thực, đem kẻ phạm ấy chém ngay để làm răn.

Cho Thống chế Hữu dực dinh Vũ lâm Tôn Thất Thái quyền coi Tiền quân, Tả quân.

Chuẩn cho thự Hữu thị lang bộ Binh Lê Điều quyền kiêm quản viện Đô sát.

Bắt đầu định lệ tập ấm cho cung giai. (Phàm các cung giai (cung giai các triều trước cũng thế) người hiện còn thì không cứ có con hay không con, đều chuẩn cho tập ấm, để sung coi việc thờ tự, còn trên bậc nhất giai (Hoàng quý phi, cha mẹ được phong tặng tông nhất phẩm, thì anh em hoặc cháu 1 người (dưới cũng thế) được ấm thụ chánh thất phẩm thiên hộ ; nhất giai (các phi trở xuống, cha mẹ phong tặng chánh nhị phẩm) ; nhị giai (cha mẹ phong tặng

chánh tam phẩm) đều được ẨM THỤ TÔNG THẤT PHẨM PHÓ THIÊN HỘ ; tam giai (các cung tần trở xuống cha mẹ được phong tặng chánh tứ phẩm) ; tứ giai (cha mẹ được phong tặng chánh ngũ phẩm) ; ngũ giai (cha mẹ được phong tặng chánh lục phẩm) đều ẨM THỤ CHÁNH BÁT PHẨM BÁCH HỘ ; lục giai (tiếp dư, cha mẹ được phong tặng chánh thất phẩm) được ẨM THỤ TÔNG BÁT PHẨM BÁCH HỘ ; thất giai (quý nhân, cha mẹ phong tặng chánh bát phẩm) ; bát giai (mỹ nhân, cha mẹ phong tặng tông bát phẩm) đều được ẨM THỤ CHÁNH CỬ PHẨM BÁCH HỘ ; cử giai (tài nhân, cha mẹ phong tặng tông bát phẩm) được ẨM THỤ TÔNG CỬ PHẨM BÁCH HỘ (so với cha mẹ được phong tặng cùng hàm, chỉ vì không còn trật nào thấp hơn). Còn như tài nhân chưa vào cấp bậc cho đến cung nhân (cha chuẩn cho miễn đao) đều chuẩn cho miễn binh đao suốt đời, đều 1 đời mà thôi. Trong đó, anh em, và cháu có duyên cớ (như chết mất, tật bệnh, gian trộm v.v...) chiếu lệ, lấy anh em họ hoặc cháu họ được tập ẨM 1 người, nhưng kém 1 trật (như anh, em, cháu họ được miễn binh đao, nếu theo lệ chỉ được miễn binh đao, thì anh, em, cháu họ cũng vẫn cho miễn binh đao).

Người đáng thừa ẨM trên đây, tuổi đến 20 trở lên, do các cung giai chọn kỹ, thuận cho, lại do làng, họ bảo kết, đều cứ thực làm đơn trình do quan địa phương (bản quán, hoặc ngụ quán) xét thực, theo lệ xin tập ẨM, tỵ lên bộ hội cả lại làm tờ tâu. Còn như chuẩn cho miễn binh đao, do quan địa phương phê giấy đem vào hạng ấy, rồi tư cho 3 bộ Hộ, Binh, Lễ xét biết).

Chuẩn định lệ thưởng phạt dân ở trong thành cùng quan quân tuần kiểm và phường trưởng. Khi ấy đến đầu mùa hạ, vua cho là ở Kinh thành người ở phức tạp, phần nhiều làm nhà tranh, tiết mùa hạ thường nghe bị cháy, chưa được yên tĩnh, muốn đổi lợp ngói, sợ không làm được, sai phủ Thừa Thiên và nha Hộ thành cùng nghĩ thế nào để không lo hoả hoạn nữa. Lại cho là ở trong thành đã chia ra phường và nơi canh phòng phải nghiêm minh, tuần sát phải chu đáo. Tuy không nỡ ghét đuổi, cũng không nên che chở để im. Vậy đình thần phải nghĩ và làm cho ổn thoả. Sau nghị dâng lên, chuẩn cho theo nghị thi hành. (Trừ các phường ở đã cách nhau ra, còn thì phạm viên, dịch, quân lính, thợ thuyền dự có việc công và dân xã Phú Xuân ở đã thành nền móng thì lượng cho ở lại. Nhưng cứ mỗi 3 nhà 1 dãy (1 nhà phỏng 2 gian, 1 dãy 6 gian). Trước, sau và hai bên đều cách 1 trượng trở lên, đều đặt 1 chậu chứa nước để đồ đạc cứu hoả, để phòng đến lúc ấy đi cứu. Còn như các phường gần chợ ở đông, đều theo từng đoạn, chia từng khu, khu nào sức có thể đổi lợp ngói được thì phải đổi ngay, còn thì cũng đều sửa sang tất cả. Còn nhà bếp làm riêng 1 gian, xung quanh trát đất bùn để

che, để phòng lo ngại khác. Hàng cơm dọc đường chỉ cho theo trong khu, trong phường để tiện mua, còn thì tất cả kéo đến ở gần đường sá, nha trại đều đuổi ra ngoài thành. Về việc thưởng phạt tuần kiểm,

trừ phường và nơi canh phòng nào hoặc có phát ra các việc uống rượu, đánh bạc, hút thuốc phiện, vẫn theo lệ trước mà làm ra. Từ sau, phạm mỗi khi đến cuối năm, tính suốt các phường ấy, phường nào được yên ổn (không hỏa hoạn và không nạn trộm) thì trưởng phường ấy được thưởng Phi long ngân tiền lớn nhỏ mỗi thứ 1 đồng (cấp bằng tiền). Hoặc có phát ra trộm, phát ra cháy, mà tức thời bắt được, cứu được, đích có việc thực (bắt được trộm, diệt được lửa), thưởng cho tiền ấy như trên. Nếu phường nào phát ra cháy, phát ra trộm, lại không cứu được, bắt được, thì lần đầu 1 án phạt 60 trượng, 2 án phạt 70 trượng, cứ mỗi 1 án gia một bậc ; 5 án trở lên chỉ xử phạt 60 trượng, đò 1 năm. Các viên trông coi làm việc ở sở tuần và ty Hộ thành binh mã các đạo trong ấy trong 1 năm phạm canh phòng được yên ổn cả thì đều thưởng, thăng 1 trật. Hoặc phát hỏa, phát trộm chỉ 1 - 2 án mà biết tức thời cứu bắt, thì thưởng gia 1 cấp (như bát, cửu phẩm), người thấp thì thưởng tiền lương 3 tháng. Các viên chánh, phó sứ, trong 1 năm, tính suốt chuyên trông coi 10 đạo ấy được yên ổn thì đều thưởng gia 3 cấp, 1 đạo việc phát ra, chỉ 1 - 2 án, bèn biết đốc sức bắt, cứu thì đều thưởng gia 2 cấp ; đủ 2 năm nếu công nhiều tội ít, chuẩn cho thăng 2 trật. Đề đốc ở Kinh thành kém 1 bậc, phủ doãn, phủ thừa lại kém 1 bậc bàn thưởng. Nếu nơi canh phòng và đạo nào kiểm soát không chu đáo, để việc phát, lại không bắt, cứu (dưới cũng thế), thì các viên bang biện ở sở tuần chuyên làm việc trong nơi canh phòng phát ra 1 án giáng 1 cấp, 2 án giáng 2 cấp, mỗi 1 án gia 1 bậc, 5 án trở lên tội chỉ phạt 60 trượng, đò 1 năm. Các viên chánh, phó sứ trong đạo phát ra 1 án, phạt lương 1 năm, 2 án giáng 1 cấp, mỗi 1 án đều thêm 1 bậc, 6 án trở lên tội chỉ phạt trượng tội bậc và cách chức. Đề đốc lần đầu 1 án phạt lương 9 tháng, 2 án phạt 1 năm, mỗi 1 án thêm 1 bậc, 7 án trở lên, tội chỉ phạt trượng tội bậc và cách chức, phạm giáng đều đổi đi dùng làm việc, phủ doãn, phủ thừa giảm 1 bậc, lần đầu 1 án phạt lương 6 tháng, 2 án 9 tháng, mỗi 1 án gia 1 bậc, 8 án trở lên tội chỉ phạt 90 trượng, giáng 1 cấp, đổi đi.

Nhân sắc bảo rằng : Từ nay phạm 4 mùa, mùa nào nắng nhiều, có ngại, thì tất cả các sở thủ hộ, điền hộ và bộ, viện, các nha, kho, quân xá, phải nên xem xét phòng giữ ngặt hơn, đèn, đuốc, đun nấu và các thứ bắt lửa. Nếu không cẩn thận tất phải nghiêm trị.

Chuẩn định lệ thăng bổ cho người được ấu thụ ra làm quan. (Từ nay về sau phàm con cháu quan văn đã được ấu thụ, tình nguyện ra làm việc thì theo lệ sát hạch xét bổ. Còn bậc thăng bổ đều theo như lệ người làm quan nhiều việc hay ít việc mà làm, người nào hễ đáng thăng bổ phủ huyện, phải do thượng ty ấy chiếu lệ xem xét mà làm.

Tháng 5, nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở Quảng Ngãi (Đỗ Văn Sơn).

Giặc trốn nước Thanh lên sang châu Thoát Lãng tỉnh Lạng Sơn đánh quấy phó Đồng Văn. Tri châu châu ấy Nguyễn Trọng Quang, Châu úy Lu Vĩnh Tài đem binh, đồng phá được, được thưởng có từng bậc.

Vua nhân đày dụ các hạt Lạng - Bằng, Hưng - Tuyên - Thái, Quảng Yên khuyên bảo châu huyện sở tại triệu tập đốc suất binh dân hết sức giữ đánh, giặc đến mà giết được thì tức được hậu thưởng ; nếu sơ phòng mà giặc tràn thêm, tức theo quân Pháp làm việc, để mọi người đều biết khuyên răn.

Mùa hạ năm ấy, 3 tỉnh Quảng Bình, Ninh Bình, Hải Dương được mùa, còn các địa phương khác hoặc có thiệt hại, thì thuế lệ đều chuẩn từng hạng tha, giảm có từng bậc.

Tha hoãn bắt lính và thuế cho tỉnh Thái Nguyên (vì có giặc quấy nhiễu, dân phải lưu tán).

Cho thự Hữu tham tri bộ Binh Lê Hữu Tá đổi là thự Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái. (Nguyên Hộ đốc Phạm Thận Duật có bệnh cáo).

Sai các địa phương sửa đổi phong tục. Dụ rằng : Phong tục là việc lớn, thuần hay kiêu, hậu hay bạc là do phong khí tập quán. Người ở trên biết để khuyên bảo mà chuyển dời thay đổi đi, thì đổi kiêu làm thuần, đổi bạc làm hậu, có khó khăn gì đâu ? Nước nhà ta phong hóa tốt rất nhiều, thấm vào lòng người đã lâu, định lệnh cấm, ban giáo điều, rất mưu tính đến phong tục, thế mà dân gian theo nhau, còn nhiều thói hủ, trầm rất không ưa. Như nhà dân bị cháy, người làng và hàng xóm không cho người ấy vào nhà ở nhờ, cùng là nhân bị cháy giả cách đến cứu để lấy của, thói hủ như thế, mà người làm cha mẹ dân im lặng không lấy làm lạ, thực là lòng dạ ra sao ? Quan địa phương không biết đem nghĩa lý hiệu bảo, để đổi thói bạc,

theo lòng trung, không phải là ý triều đình đặt ra quan là vì dân. Nay cho sức rõ các quan địa phương, cần phải thời thường hiểu dụ, khiến cho giữ gìn nhau, thân yêu nhau, giúp nhau khi nguy cấp, không mất thói trung hậu. Ngoài ra như thuốc độc, thói ác bắt ngay trị tội nặng. Lại răn cấm các thói tệ đồng bóng, bói toán, dâm dăng, xa xỉ. Phải đều kính theo chớ coi thường.

Vua xem tờ tâu của Hiệp đốc quân thứ Thái Nguyên Tôn Thất Thuyết tâu về tình trạng hiện làm, tâu kèm cả chỉ nghi chớ kém của Thống đốc Hoàng Tá Viêm, ý rất không bằng lòng, muốn khuyên bảo. Nhân xuống Dụ bảo Thuyết và Tá Viêm rằng bọn người cùng là vâng mệnh chuyên việc đánh giặc 5 - 6 năm, nay quân mỗi mệt, của hao tổn, chưa được xong việc, sao lại tự kiêu, tự mãn, lười, nhác, thói cũ không chừa, xa tâu giấy không thiết thực, chê trách lẫn nhau, trên thì trái lệnh triều đình, dưới thì nhụt sĩ khí, công cuộc 10 năm, một khi không xong, bọn người cam lòng đem 1 giải dọc biên giới sẽ cho làm sào huyệt của giặc cướp ư ? Và nay ở biên giới nước Thanh thường động, dân vô nghệ, quân lưu tán, quen tìm sào huyệt, bọn người phải bên tả cầm, bên hữu xách, ngày đêm lo gấp, còn sợ chưa xong. Huống chi dám còn ý kiến thắc mắc cầu thả ư ? Muốn bọn người lấy lòng trầm làm lòng mình, coi việc nước như việc nhà, bắt chước như đình thần nhà Ngu, cùng nhau một lòng, như bày tôi nhà Tấn, cùng nhường nhịn nhau, như Phùng Dị ngồi một mình ở góc cây to, như Tào Bân, cáng đáng ở Giang Nam, trước sau không đổi, nên chẳng giúp đỡ nhau sớm xong việc lớn, không để lo về sau, thì triều đình yên lòng lắm, quân dân may lắm. Trẫm muốn người Tôn Thất Thuyết chăm học thi, lễ, có phong thái nho tướng, liệu địch dành lấy thắng, có phong thái trí tướng, vỗ yên quân dân, có phong thái nhân tướng, không nên chuyên cậy uy võ mà thôi. Xưa Bạch Khởi hỏi hận về đa sát, Trần Bình than thở về có âm mưu, há không lấy làm răn ư ?! Đấy đều là lời cách ngôn, chỉ luận của thánh hiền, không phải lời trẫm. Xưa Tử Trương viết vào giải áo, Tử Lộ xin suốt đời làm theo. Bọn người sao không để tâm, chớ tự bỏ đi !

Cho nguyên Thống chế Vũ Lã (hết hạn có tang) quyền coi Hậu quân, sung Phó sứ hải phòng ở Kinh kỳ.

Trong Kinh kỳ bị lụt.

Tổng đốc Hải Dương Phạm Phú Thứ xin đặt trường mua gạo ở chợ An Biên (thuộc huyện An Dương) và xã Đồn Sơn (thuộc huyện Đông Triều) cho dân mua gạo, đánh thuế. (Trừ mua không đến 1 phương được miễn thuế ra, còn thì chiếu lệ 100 phần lấy 5 phần, như giá gạo mỗi 100 quan thu thuế 5 quan). Vua y cho. (Vì cấm gạo tuy nghiêm, không khỏi mua ngầm, chẳng gì bằng bỏ cấm mà thu dần lấy lợi. Thế là trong việc cứu giúp lương thực cho dân, lại ngụ ý bỏ ích được kinh phí).

Chuẩn định lệ kỳ hạn gia thêm thành và lĩnh trưng các thuế. (Từ sau phạm các thuế mỗi khi đến kỳ lĩnh trưng, trước khi hết hạn 2 tháng, do sở tại sức cho người trưng trước tự liệu, nên theo giá cũ hoặc thêm mấy thành làm giấy rõ ràng, để sau không được tranh nhau gia thêm. Rồi đem giá trưng trước và xin thêm niêm yết tất cả và tư khắp các tỉnh bên cạnh và tư bộ để xét. Nếu có người nào xin thêm ở sở tại, và tỉnh bên cạnh hoặc đến bộ, cho được tự tiện : Người giá hơn thì được lĩnh trưng, người trưng trước không được vin có, trở ngại. Nếu giá ngang với giá trưng trước mới cho người trưng trước, nhưng lấy trong hạn yết sức và ngày tâu xin chuẩn cho làm định. Quá hạn ấy thì có gia hơn bao nhiêu thành, không được lại xin. Định làm lệ mãi).

Chiến thuyền nước Pháp trước (tháng 3) đến tỉnh Đông, theo sông Lục Đầu, ngược theo sông Nguyệt Đức ngự chạy đến Đáp Cầu. Đến nay lại theo sông Lục Đầu ngược theo sông Nhật Đức, chạy đến Lục Ngạn (thuộc Bắc Ninh), quan tỉnh Bắc Ninh đem việc ấy tâu lên.

Vua chuẩn cho tư cho các tỉnh Hà Nội, Hải Dương xét tâu lại. Sau tâu lại (Hải Dương tâu lại thuyền ấy nói là phái đi tuần xét ; Hà Nội tâu lại thuyền ấy nói là đi xem núi, sông) cũng không có việc gì. Quan Cơ mật viện và Thương bạc tâu nói : Theo hòa ước trước thuyền ấy đi lại tuần hộ chỉ ở cửa biển ngoài biển, thế mà tự tiện vào trong sông chạy đi, thực là trái ngược, xin giữ lời ước, viết thư trách. Bèn sai viện, bạc viết thư tư cho sứ ấy để báo cho biết. (Thư nói : Xin sức cho binh thuyền quý quốc từ sau nên đi lại ngoài biển, nếu có vào sông, chỉ nên đi từ sông Cẩm đến Hà Nội mà thôi, không nên đi nơi khác).

Khi ấy, các bộ, nha phạm giao làm phiếu, giao cho bàn và tiếp nhận số sách, thường nhiều khi để chậm, Nội các và viện theo lệ có đôi duyệt, cũng im lặng không đem hặc tâu.

Vua cho là đương lúc việc nhiều này mà làm việc coi thường như thế, sao được việc được, bèn sai bộ Lại chiếu theo lệ phạt định trước lại định phạt nặng thêm, để biết răn chừa. Sau khi nghị dâng lên, chuẩn cho theo nghị thi hành. (- Phàm có các việc phê bảo giao ra làm phiếu ngay theo phê chuẩn năm Tự Đức thứ 14 (không được quá 3 ngày) mà làm. Nếu có không xong, thì nha nghị định chiếu luật để chậm chế thư (1 ngày phạt 10 roi, mỗi 1 ngày thêm 1 bậc, tội chỉ đến 100 trượng) xét xử thêm bậc (như chậm 1 ngày phạt 60 trượng, mỗi 1 ngày thêm 2 bậc, tội cũng chỉ phạt 100 trượng thôi). – Phàm có các việc giao cho đình thần bàn, bộ bàn, theo Dự chuẩn tháng 2 năm thứ 28 việc nào không có sự lý gì, và rất quan khẩn, thì hạn 5 ngày hoặc 3 ngày, sự lý hơi phiền và thuộc việc quan khẩn thì hạn 10 ngày, việc quả phiền khó và đường sá xa xôi, hỏi và trả lời chậm trễ thì hạn nửa tháng (hoặc trong 1 tháng) mà làm. Nếu ngoài hạn không xong, thì chủ thảo và nha nghị định chiếu theo lệ mới để chậm giấy tờ việc quan (1 ngày phạt 10 roi, mỗi 3 ngày thêm 1 bậc, đến 10 ngày phạt 40 roi, 11 ngày đến 1 tháng phạt 50 roi. Ngoài 1 tháng, cứ 2 tháng thêm 1 bậc, đến 3 tháng, phạt 60 trượng, 5 tháng phạt 70 trượng, ngoài 7 tháng đều phạt 80 trượng tùy việc nặng nhẹ phân biệt xét xử thêm bậc. (Việc dễ làm và quan khẩn, chiếu lệ ấy thêm 2 bậc, như lệ trước, 1 ngày phạt 10 roi, thêm 1 ngày phạt 30 roi, còn thì đều thêm dần, tội chỉ phạt 100 trượng. Các việc phiền khó và cần phải tra xét, chiếu lệ ấy thêm 1 bậc, như lệ trước, 1 ngày phạt 10 roi, thêm 1 ngày phạt 20 roi, còn thì đều thêm dần, tội chỉ đến 100 trượng. Các phủ, tỉnh, đạo ở ngoài cũng theo thế mà làm). – Phàm các nha tiếp nhận các bản chương sớ, sổ sách do ty Thông chính chuyển giao, chiếu nghị định năm Tự Đức thứ 26 mà làm. Nếu ngoài hạn không xong, thì nha nghị định cũng chiếu theo lệ mới để chậm trễ giấy tờ việc quan xét xử thêm bậc (việc quan khẩn thêm 2 bậc, việc cần phải tra xét thêm 1 bậc, đều giống như trên). Nếu các nha trong Kinh và tỉnh ngoài, tư và trả lời nếu có ngoài hạn (hạn theo lệ định Minh Mệnh năm thứ 16), do nha nghị định, ở tờ tâu tâu kèm xin xét xử (cũng tùy việc nhẹ nặng xét xử thêm bậc cũng giống trên). – Phàm các việc phải xin gia hạn và phải cứ thực tâu rõ, chiếu theo nghị định năm thứ 12 (việc cần phải kê cứu hoặc tư tra, đều trong 10 ngày chước lượng sự lý nhiều hay ít, xin gia hạn 10 ngày hoặc hạn 1 tháng. Hết hạn chưa xong, lại xin gia hạn và Dự chuẩn năm thứ 28 (nha nào có Dự Chi phê hỏi và hội nghị, trong đó hoặc việc làm được, hoặc là không làm được, nên chẳng thế nào, cũng đều cứ thực tâu rõ, không được im lặng theo đây mà làm, người làm trái thì chiếu luật trái thêm 2 bậc (phạt 70 trượng) xét xử. Các việc trên đây chủ thảo và nha xét hỏi nếu có chậm trái, ở bộ thì do các, viện, ở các thì do bộ viện, ở viện thì do bộ, các, cùng phải hặc tâu lẫn nhau. Đã được nghị chuẩn rồi, nếu có

che giấu, không hặc, xin chiếu luật trái lệnh, tùy theo nhẹ, nặng thêm bậc phân biệt xét xử. (Như việc rất quan khẩn, thêm 2 bậc, phạt 70 trượng, các việc cần phải tra xét, thêm 1 bậc phạt 60 trượng).

Trước người trong Nam khởi nghĩa, bị nước Pháp bắt được, phát giam làm việc ở Côn Luân, lên trốn 24 người, tướng Pháp bắt phải nã bắt. Đến nay bọn Trần Ngọc Trúc 7 người trốn về Bình Thuận, quan tỉnh là Trương Gia Hội đem việc tâu lên, sai bảo phải lánh xa. Sau vì tiếng tăm khó che, sai giam ngay giải giao cho tướng Pháp.

Chuẩn định lệ viên nhân can tội phải bồi đã bị giáng phạt, gặp có ân điển và sát hạch đáng được kê khai. (Đình thần nghị xin chuẩn cho từ sau phạm viên nhân can án bồi thường, trừ án trước xử đến tội đồ, lưu và đã giải chức, cách chức không nên lại bàn ra, còn thì các viên hiện có chức dịch, trước xử án can tội phải bồi, nhờ được các hạng cách lưu, và giáng lưu phạt lương, người nào hễ nhân việc công sai lầm, không thuộc ý riêng mà tham tang từ dưới 100 lạng (mỗi lạng 8 quan, 100 lạng thành tiền 800 quan, theo lệ được cho hạn 2 năm), nếu có kính gặp ân chiếu, đáng được kê khai tên cả, chờ cho khai phục (cách lưu, giáng lưu) khoan tha (phạt bổng) gặp có sát hạch cũng được kê khai cả, chờ cho xét thăng. Nếu thành tích tuy nhân việc công nhưng tình thuộc việc riêng, thì không cứ số tang nhiều ít, và nhân việc công mà số tang đến trên 100 lạng thì (lệ được cho hạn 3 năm) đều không được kê lần vào danh sách sát hạch. Trong đó, các viên không được kê khai, trước khi chưa can bồi, và sau khi đã can bồi, hoặc có can riêng khoản khác, nhờ được cách lưu, phạt bổng, gặp có ân chiếu cho được đem kê vào khoản riêng, chờ cho khai phục, khoan tha, còn các viên can tội phải bồi được kê vào, khi tạm ấy do 2 bộ Lại, Binh sẽ làm danh sách riêng, nhưng đem cả án hình, số tang, và tội gì, kê rõ vào danh sách, chờ xin quyết định. Còn các viên nhân việc công số tang nhiều và tình thuộc việc riêng, theo lệ không được kê vào danh sách, thì cũng đều đem án tình, số tang, và tội, để riêng ở sau danh sách).

Tháng 5 nhuận, giặc trốn nước Thanh là bọn Tăng á Công, cướp ở Chàng Sơn (thuộc Quảng Yên). Lãnh binh Hoàng Đình Thượng đem binh, đồng đi đánh ngay, bắt sống được bọn á Công 7 tên (bọn Lương Gia, Phương Bảo, Chu Quý Thu, Hoàng Khai Khôi, Lý Truyền, Hoàng Đông Tú, Lư á Bình) đem chém. Thương cho Đình Thượng 1 cấp quân công, binh, đồng được ngân tiền có từng bậc.

Cho Tham biện Thương bạc Nguyễn Hữu Độ sung làm Khâm sai đến Gia Định kiểm nhận chiến thuyền có máy do lòng tốt đem tặng. Nước Pháp đưa thư cho Thương bạc nói nước ấy theo hòa ước tặng thuyền và súng ống, khí giới, đạn dược theo thuyền hiện ở Gia Định, yêu cầu phải quan đến nhận. Quan Thương bạc tâu lên, cho nên có lệnh ấy.

Chánh quản đốc tàu thủy Đàng Huy bọn Kiều Văn Cơ đánh phá thuyền giặc (đón cướp thuyền vận tải) ở phận biển Hà Tĩnh, bắt được 1 thuyền, 6 tên giặc. Thương Văn Cơ gia 1 cấp, cả thuyền 300 quan tiền.

Vua cho là bộ Binh nhiều việc và đong lại, vậy thị lang, biện lý chuẩn cho đều đặt thêm cho đủ viên. Lại cho là chức đại thần không nhỏ thân làm việc nhỏ, hưởng chi tuổi cao, khí suy, càng nên xét thương, đặc cách chuẩn cho lĩnh Thượng thư bộ Binh Trần Tiễn Thành, từ sau phạm việc ở bộ, việc gì thuộc về thăng bổ, làm, bỏ, việc chiến trận, việc quân, tất cả, sự thể quan trọng chưa có lệ định, thì đều bày tỏ trước, bàn định đề tên xét tâu, còn phạm có điều lệ phải theo và các việc tự báo tầm thường, đều chuẩn cho các viên thị lang, biện lý ấy cùng bàn nhau xét mà làm, không phải phiền nhiễu, để được thư nhàn coi xét các việc đình nghị. Và bảo phải tự hội tinh thần, mưu sâu, lo xa mong ngày càng giúp đỡ, cho thành công hiệu lớn.

Tướng quyền nước Pháp ở Gia Định là Bô-giăng về Tây, tướng cũ là Du-bi-lê sang thay.

Dụ rằng : Ngày mùng 3 tháng này các quan văn bá mạng ở sân điện, Từ tế sứ là Tôn Thất Lệ đi tiến lên trên Biện lý Lâm Hoàn. Lại hôm trước các quan xem nhạc ở nhà Duyệt Thị, Thủ hộ sứ là Tôn Thất Tích ngồi ở trên các thị lang, đều là vượt thứ bậc trái lẽ. Lệ là tòng tứ phẩm, không phải ấn quan, mà mạo ở trên quan chánh tứ phẩm ấn quan, có được không ? Tích ngồi ở sau thị lang mới phải, sao được trái vượt, không tự biết ư ? Kìa như người có lễ thì yên, triều đình không gì trọng bằng tước, cho nên lời chê ở thơ tướng thử, thực đáng răn lắm. Quan viên Tôn thất, dự hàng họ nhà vua, dù quá khiêm tốn nhưng người vẫn cho là kiêu ngạo xa xỉ, hưởng chi bọn người dương dương tự đắc, rất trái với gia pháp của trẫm. Trẫm không muốn bọn người lại giữ thói cũ, tự mưu tính, tự bỏ để phụ ơn nước, phạm phép nước. Bộ Lại dẫn bảo đã không hợp, viện Đô sát cũng không hặc tội, thì coi nghi lễ ở triều, khuôn

phép làm quan như thế nào ? Tôn Thất Lệ cho giáng 3 cấp, Tôn Thất Tích cho giáng 2 cấp, bộ Lại Lê Bá Thận, Tôn Thất Phan, Nguyễn Hữu Độ, Đô sát Lê Điều, Khoa đạo Vũ Duy Vỹ cho đều giáng 1 cấp, đều lưu dụng để răn người khác. Lại như từ trước đến nay quan viên phạm đã có lỗi phải cách, mà bè bạn, làng họ vẫn theo chức cũ mà gọi. Kia như danh khí rất trọng, do tự triều định mà ra, đâu được theo ý riêng tự tiện mà cho. Từ sau đều phải đổi ngay, chớ phạm pháp luật.

Sai các địa phương đặt đàn tế các tướng sĩ chết trận và người phái đi việc công chết vì việc nước (vua cho là lệ khí lưu hành, hằng năm chuyển vận vẫn có, và sau khi chiến tranh, tất có năm mất mùa, quý không nương nhờ vào đâu, hoặc phải làm ra dịch lệ, ở Bắc Kỳ trước đã cho tế, sợ chưa chu đáo. Bèn sai từ Hà Tĩnh trở ra Bắc và Quảng Bình, Quảng Ngãi, Bình Định đều chọn ngày đặt đàn ban tế, để cho đều yên siêu thoát nơi xa, không cho lưu hành, các hạt khác đều chóng được yên vui).

Định lại điều lệ thu thuế thương chính, phạm thuyền buôn nước ta như có mua đường, quế, dầu, sa, trầu, vải, lụa, rượu, cau khô, ngà, sừng, trầm hương, tóc hương, nâu, gỗ, hạng nặng, trừ có lĩnh trưng ra, còn thì từ tỉnh này tải sang tỉnh khác, mà ra, vào cửa biển thì không cứ giá trị nhiều ít, theo như thương ước (khoản thứ 4). Dân ở 6 tỉnh đi buôn ở Ninh Hải, Thi Nại thì đều theo hàng hóa hiện có, hết thầy thu nửa thuế. (Như mỗi 100 quan, thu 2 quan 5 tiền). Còn như dân gian buôn bán các vật nhỏ mọn, đều miễn thuế, do nha Thương chính thông sức cho tỉnh và cửa biển có ty Thuế quan ở Kinh và tỉnh ngoài tuân theo làm việc tất cả.

Hai nước Thủy Xá, Hỏa Xá sai sứ là bọn Sơn Bái đến cống (3 chiếc ngà voi, 3 chiếc sừng tê).

Nêu thưởng cho dân thọ 100 tuổi ở Quảng Nam, Quảng Ngãi. (Quảng Nam : Vũ Văn Vạn, Quảng Ngãi : Nguyễn Văn Tường).

Nêu thưởng tiết phụ ở Cao Bằng (Bê Thị Nhu hạng bình).

Bãi nha Thương chính ở Kinh kỳ (vì ở Kinh người buôn bán nước Thanh ra vào cũng ít, thuế thu được rất ít, mà tệ rất nhiều, cho nên bỏ đi, thuộc cả bộ Hộ xét duyệt làm, phái thuộc viên ở cửa biển, theo lệ thu thuế).

Dụ rằng : Tất cả việc trong nước, về cả 6 bộ là đủ, từ xưa đến nay đều thế, sinh 1 việc không bằng bớt 1 việc. Lấy 1 người trông coi và 3 - 4 thuộc viên giúp việc, sao bằng đường quan, thuộc viên 1 bộ nhiều người, nên chằng giúp nhau, thì chia ra không bằng hợp lại là tiện, cho theo như cũ thuộc về bộ Hộ, để bớt những phí.

Định lại phong hiệu mệnh phụ nhị phẩm, thất phẩm, bát phẩm. Phép cũ nhất phẩm là nhất phẩm phu nhân, nhị phẩm là phu nhân, lục phẩm là an nhân, thất phẩm là thất phẩm an nhân, bát phẩm là nhụ nhân, cửu phẩm là cửu phẩm nhụ nhân. Đến nay định lại nhị phẩm là đoan nhân, thất phẩm là nhu nhân, bát phẩm là cẩn nhân thì mệnh phụ nhất phẩm và thất phẩm, cửu phẩm, bỏ các chữ “nhất, thất, cửu phẩm”.

Vợ quan ba nước Pháp là Bi-di-o (Phạm Thị Năm, người phủ Kiến Thụy, tỉnh Hải Dương vốn là gái nhà hát, nhân tạm bợ với Bi-di-o, cùng đóng ở hạt phủ), thường cậy quyền thế, dọa nạt sách nhiễu dân thường, sai đem chém.

Nha Thương chính Hải Dương dịch “Phép diễn tập súng Tây” dâng lên (phép diễn xem ở sau).

Cho Thị lang lĩnh Tuần phủ Hưng Yên Trần Văn Chuẩn sung Tham tán đại thần xử trí việc quân ở Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng. Trước đây Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết mắc bệnh về Bắc Ninh điều trị, chuẩn cho Đề đốc Nguyễn Văn Hùng, Tiểu phủ sứ Vũ Huy Thụy tạm cùng cai quản. Đến nay vua cho là quân du côn nước Thanh lên trốn, việc giữ đánh là cần, bọn Văn Hùng, Huy Thụy, công việc chưa từng trải, phẩm vọng lại kém, sợ chưa đương nổi. Trần Văn Chuẩn người trong khoa giáp, cũng từng dự làm việc quân, người khen khỏe giỏi, dũng cảm, cho nên có lệnh ấy.

Cho Thị lang bộ Hộ là Đỗ Đệ thăng thụ Hữu tham tri.

Cho Bó chánh Hà Nội Trần Nhượng quyền hộ Tuần phủ Hưng Yên.

Tháng 6, sai sứ sang nước Thanh (cổng hằng năm). Lấy Quang lộc Tự khanh sung làm việc Nội các Bùi Ân Niên, gia hàm Hữu thị lang bộ Lễ, sung làm Chánh sứ ; Hồng lô Tự khanh Lâm Hoàng sung giáp Phó sứ, Thị giảng Học sĩ Lê Cát sung ắt Phó sứ. Khi Ân Niên ra đi, vua làm thơ ban cho, lại bảo rằng bậc đại phu mang đồ lễ vật ra ngoài, rất là khó khăn trọng đại. Nếu việc nào có ích cho nước nhà, làm được rất tốt, cần phải cùng lòng giúp nhau. Như người xưa có 5 điều tốt ((1) Năm điều tốt : lời khen sứ thần ở thơ “Hoàng hoa” trong Kinh Thi là : tư tư, tư đạ, tư tuân, tư tu, tư mưu.1) mới là không hổ thẹn.

Đình thần tâu : Tháng 3 năm nay, được chuẩn cho Tào chính và Thương chính ở bộ Hộ đặt chung làm một nha. Sau được chuẩn cho Tào chính vẫn thuộc bộ Hộ như cũ. Nay nha Thương chính lại được chuẩn cho thuộc cả bộ Hộ xem xét, xét ra bộ Hộ công việc đã nhiều. Nay Thương chính thuộc cả bộ Hộ, thì việc vận tải lương kho công, đổi chác tàu thủy, xem xét thuế quan, giấy tờ lý hội, việc lại thêm nhiều, phải nhiều người để chia ra, lại có chuyên viên để trông coi, mới mong được việc. Xin kính theo Chỉ chuẩn cho trước, Thương chính hợp với Tào chính làm 1 ty, kính xin chọn bổ người thanh liêm được việc theo hàm bộ Hộ sung làm, chuyên coi công việc ấy, phàm các công việc Thương chính, Tào chính, tàu thủy đổi chác, do chuyên viên phải xét định làm trước bàn với bộ Hộ xét lại tâu xin, hầu mong cùng được việc. Còn chuyên viên miễn dự bộ. Vua bảo rằng : Hình như chia ra không hợp thể, tạm chuẩn cho.

Giặc trốn là Bạch Quế Hương trước tràn lan đến phủ Trấn Ninh hạt Nghệ An, lại trốn về Hưng Hóa. Gần đây bị quân họ Diệp đánh đuổi, trốn vào thượng du Thanh Hóa, lại cũng gần ngay Trấn Ninh.

Vua bảo quan tỉnh Nghệ An rằng : Nhiều lần cứ tỉnh Thanh và quan Thống đốc tâu báo : Bạch Quế Hương đem bè lũ trốn ở các huyện Sầm Na. Tỉnh người thượng du Trấn Ninh liên tiếp với Thanh Hóa, Hưng Hóa, Bạch Quế Hương quen đi đến chỗ hiểm, tìm chỗ rậm. Hiện nay giặc ấy mưu trốn đến hạt Hưng Hóa, đã chuẩn cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm thúc ngay quân của Diệp Thành Lâm đánh bắt. Tỉnh Thanh do xét đích xác, phòng giữ nghiêm ngặt đến Phong Giang, Thanh Dã, giặc ấy bất nhật đói, quẫn trốn về Hưng Hóa tràn sang Thanh Hóa

không được, tất đến Trấn Ninh làm kế tạm sống. Người là quan tỉnh phải tính liệu trước, điều đốc quan quân phủ ấy ngăn chặn cho chu đáo vững chắc, cốt cho giặc ấy không trốn đâu được, đó là cốt yếu.

Cấp cho thuyền đánh cá người nước Thanh bị nạn bão. (Thuyền ở Quảng Đông nhân gặp bão giạt vào Cồn Cỏ tỉnh Quảng Trị).

Chuẩn định lệ thưởng người mộ quân theo phái đi bắt giặc. (Từ sau phạm các người mộ quân theo phái đi bắt giặc, được 3 tháng trở lên mà có công trạng thực bắt, chém, đâm, bắn được, chiêu lệ mộ, thưởng thụ, như mộ 50 tên theo đi thượng du thì thưởng thụ tòng ngũ phẩm cai đội, theo ở hạ du thì thưởng thụ chánh lục phẩm suất đội, đều theo đấy suy ra), người nào hề từng theo đi bắt giặc được 3 tháng trở lên, mà không có công trạng thực như thế, chiêu lệ mộ thưởng thụ giảm đi 2 bậc, (như mộ 50 tên theo đi thượng du thì thưởng thụ tòng lục phẩm suất đội, theo đi hạ du thì thưởng thụ chánh thất phẩm đội trưởng), còn thì theo thế suy ra, người nào không đi bắt giặc mà đã từng giữ chặn hạt khác được 3 tháng trở lên, theo lệ mộ, thưởng thụ giảm đi 3 bậc, giảm 4 bậc để thưởng, (như mộ 50 tên theo đi thượng du thì thưởng thụ chánh thất phẩm đội trưởng ; theo đi hạ du thì thưởng thụ tòng thất phẩm đội trưởng v.v...), người nào hề giữ chặn trong hạt được 3 tháng trở lên, chiêu lệ mộ, thưởng thụ giảm đi 4 bậc (như mộ được 50 tên theo đi thượng du thì thưởng thụ tòng thất phẩm đội trưởng, theo ở hạ du thì thưởng thụ chánh bát phẩm bách hộ v.v...), người nào hề chưa được 3 tháng, lại đều lần lượt theo người đã mộ được, đều thưởng thụ giảm đi một bậc có từng bậc (như mộ được 50 tên theo đi thượng du được 1 - 2 tháng mà dự có công trạng thực bắt, chém, đâm, bắn được, thưởng thụ chánh lục phẩm ; theo đi hạ du được 1 - 2 tháng mà có công trạng thực thế, thì thưởng thụ tòng lục phẩm v.v...). Người nào hề hết bậc giảm, chức thưởng cấp bằng tòng cửu phẩm bách hộ và chuẩn cho được miễn đao dịch và thuế suốt đời, hoặc 10 năm, hoặc 5 năm có từng bậc. Như mộ được 10 tên theo đi thượng du được 3 tháng trở lên dự có công trạng thực bắt, chém, đâm, bắn được thưởng thụ tòng bát phẩm bách hộ, nếu giảm 3 bậc trở lên, là đủ giảm hết bậc. Nay chức định người nào hề giảm 3 bậc, thì thưởng cấp tòng cửu phẩm ; giảm 4 bậc thưởng cho miễn đao dịch và thuế suốt đời ; giảm 5 bậc chuẩn cho miễn đao dịch và thuế 10 năm. Người theo đi hạ du được 3 tháng trở lên, dự có công trạng thực bắt, chém, đâm, bắn được thưởng chánh cửu phẩm bách hộ. Nếu giảm 2 - 3 bậc trở lên, là đã giảm hết bậc. Nay chức định người nào hề giảm 2 bậc thì thưởng cấp

bằng tòng cửu phẩm bách hộ ; giảm 3 bậc thì chuẩn cho miễn đao dịch và thuế suốt đời ; giảm 4 bậc thì chuẩn cho miễn đao dịch và thuế 10 năm ; giảm 5 bậc thì chuẩn cho miễn đao dịch và thuế 5 năm, nhưng đều cho dự chỗ ngồi trong làng ở dưới chức sắc và hạng miễn sai, để được vẻ vang. Ngoài ra mộ được 200 trở lên đến 400 - 500, đều theo lệ ấy châm chước, tùy theo có công trạng hay không và số tháng được 3 tháng trở lên cùng chưa được 3 tháng, phải theo giảm mà làm.

Định lại lệ khoan tha giáng phạt về năm đại khánh, thường khánh. (Khoảng năm Minh Mệnh lệ định : Quan viên giáng đến 4 cấp trở lên, do bộ tâu rõ tội Chi. Gần đây cho là lập pháp hơi nghiêm mà phiền, đã chuẩn cho phạm có ân chiếu, ân dụ, quan viên can phải tội việc riêng, theo lệ hặc tâu lên ; tội về việc kê khai chung tất để tỏ có phân biệt, thế mà quan ở bộ không biết xét nhận, phạm có ân chiếu không cứ tội việc công, việc tư, phải giáng mấy cấp, làm danh sách tâu lên tất cả. Đến nay chuẩn định phạm gặp năm đại khánh, quan viên văn võ can tội việc tư, giáng 4 cấp trở xuống, và tội công tư cùng lần giáng 10 cấp trở xuống thì vẫn chuẩn cho kê khai cả, còn giáng 1 - 2 cấp, cho khai phục cả, giáng 3 - 4 cấp đổi làm giáng 1 cấp ; giáng 5 - 6 cấp đổi làm giáng 2 cấp ; giáng 7 - 8 cấp đổi làm giáng 3 cấp ; giáng 9 - 10 cấp đổi làm giáng 4 cấp, đều lưu dụng. Nếu gặp năm khánh tiết thường, cũng theo thế mà làm, nhưng chỉ tội công mà thôi. Còn người nào là tội tư mà giáng đến 5 cấp trở lên, và tội công giáng đến 10 cấp trở lên, và công tư cùng lần, cho lấy 1 cấp tội tư, trừ 2 cấp tội công, tính đến 10 cấp trở lên, thì cho 2 bộ Lại, Binh đem ngay tâu lên tội Chi, lượng cho giáng thực, cách thực, không được theo như trước tội làm danh sách tâu lên, chép làm lệnh mãi.

Vua cho là bờ cõi cũ ở Nam Kỳ chưa lấy lại được, đem tội tự chề.

Dụ rằng : Trẫm tuổi trẻ lên ngôi, là nhờ Phước trước, nước nhà toàn thịnh, việc chính, việc đời, chưa từng để ý, mê muội lời răn “ở lúc yên lo lúc nguy” chỉ ham vui chơi, nên trên phạm trời trách, dưới chứa dân oán, ngoài để nước láng giềng giận, trong thiếu mưu kế hay, việc dân mà lo, không cứu nỗi việc gượng theo mưu bậc lão thành, bỏ đất đai nhân dân 6 tỉnh Nam Kỳ ấy, để thời chiến tranh cho yên cả nước, hơn 200 năm gây dựng khó nhọc, bỗng chốc bỏ đi, là tội của tiểu tử này, không thể nói xiết. Nếu có công đức gì, cũng không thể chuộc được, huống chi không có công đức, chỉ thẹn mặt ngôi làm vì, lâu ngày để đến già yếu, người không nỡ chề trách, ta há không lòng nào ? Nay tình láng giềng càng hậu, mà bờ

cõi cũ chưa trả về, xót thương, sĩ tử, như mất cha mẹ. Trẫm vốn không có tài gì khác, chỉ có lòng yêu dân, già mà càng tha thiết. Cúi, ngẩng, trông, xem sống không còn mặt nào, chết cũng không thể nhắm mắt. Còn như Sở Tử, để mất quân, xin tên thụy là Lê đế, nhà Hán ban phép thờ ở Tôn miếu, từ Hoà đế trở xuống không công có tội lỗi không đáng được tôn, trẫm há không tự biết ư ? Thực không nỡ đem lòng yêu ấy để chuộc lỗi của mình. Nếu may được nước láng giềng cảm lòng thành thực, giao trả lại ngay, cho trẫm được kịp thấy, thực là nghĩa lớn, nếu chưa toại nguyện, mà trẫm không may giữ chí đến chết, dù quan dân có không nỡ bỏ, viện lệ được thờ, phụ vào Thế miếu, thì trẫm là người có tội, không đáng làm đế nhục ngôi thứ ấy, nếu miễn cưỡng mà làm, hèn phách cũng không được yên lẩm. Nên truất thờ ở chỗ khác, không cho tên thụy để răn người làm vua có lỗi muôn đời, cho trẫm được cùng với bầy tôi có lỗi, chia chê cùng thẹn, đấy là chí của trẫm. Lời nói từ trong lòng ra, đừng trái, đừng lạm, báo cáo cả nước, cho đều nghe biết. (Dụ ấy sau được đình thần kêu xin chỉ cho ẩn quan xem kín, rồi xin nộp trả lại, xin như thế 2 lần, vua mới chuẩn y).

Vua rước Từ giá ((1) Từ giá : chỉ mẹ vua.1) đi thuyền ra chơi cửa Thuận An, nghỉ mát và xem việc phòng giữ bờ biển. Thuyền của Từ giá đường mạch gián hoặc có chỗ thủng hở (vua rước Từ giá về lầu yến như về dự yến ở thuyền phải hầu chờ).

Vua cho là thuyền rồng kính giữ không cẩn thận, giáng Vệ úy vệ Long thuyền Lê Tiến Vịnh làm Quản cơ, Phó vệ úy Đoàn Văn Diễm làm Phó quản cơ, Đô thống Nguyễn Chí làm Đề đốc, Hiệp lý Nguyễn Đình Thi làm Hồng lô Tự khanh. Còn đến thị vệ, hành dinh không xem xét, cũng đều phải giáng. Lại sai bộ Công xem xét chữa ngay, cho sớm được chỉnh đốn chắc chắn. Năm ngày về cung.

Mùa thu, tháng 7, nêu thưởng tiết phụ ở Nam Định, Hà Nội, (ở Nam Định Phạm Thị Đoan hạng ưu. ở Hà Nội Nguyễn Thị Tám, Nguyễn Thị Đô, Phạm Thị Giảng, Vũ Thị Sáu đều hạng thứ).

Khuyên thưởng quân thứ biên giới Bắc Kỳ. Dụ rằng : Từ xưa đến nay, việc quân chưa bao giờ có rất chậm và lâu như biên giới Bắc Kỳ nước ta, về nhu mà phí, mệt mỏi, đã không nói xiết được, mà há chẳng nhớ về, sợ lệnh răn ấy ; đấy là tình người, há chẳng nhớ về, việc vua chẳng rồi đó là nghĩa công, tướng tá lớn nhỏ, ai không có lòng ấy. Khôn nổi tình thế và

nguyện vọng trái nhau, không thể không cố gắng. Nay công đã gần thành, thế mà hoặc lấy bệnh cáo, hoặc đánh dẹp, chẳng yên, giặc còn lại chưa hết, dân lưu tán chưa về, công việc xếp đặt về sau chưa chu đáo, khu xử chưa quyết. Thế thì đã hết lòng chẳng ? Hay là chưa hết lòng chẳng ? Hoặc còn cho là chưa lâu, lại đợi đến bao giờ chẳng ? Không nghĩ đến việc ấy mà mưu tính ngay, sao xứng với trách nhiệm. Nay 2 đại thần Thống đốc, Hiệp đốc và Tham tán Trần Văn Chuẩn, Tuần phủ Mai Quý, cùng đề tiễu, tán bang và các quan to ở quân thứ và tỉnh Tam Tuyên, Ninh - Thái, Lạng - Bằng, mọi người đều nhận làm trách nhiệm của mình, đem hết mưu mô, đem công việc trên đây làm cho ổn thỏa ngay, cho sớm yên ổn, vững chắc, hạn cho trong năm nay phải xong tất cả, để tiện sang xuân cho rút quân nghỉ ngơi, uống rượu ban thưởng, các nơi đều tự phải giữ, cốt hết phạm sự, bọn người chớ trái lời khuyên răn. Nay lại gần đến tiết Vạn thọ, thì các quân thứ các tỉnh ấy hiện theo làm việc quân từ đại thần đến binh đồng đều thưởng cho gạo, tiền lương tháng. Và cho các tỉnh theo lệ trước mà làm, ban yến, yên ủi khắp cả một lần để tỏ thể tất.

Chuẩn định niên hạn khai phục cho người bị cách làm việc chuộc tội. (Tội công phải cách làm việc chuộc tội 3 năm, tội tư 4 năm, có người không được bổ dụng 5 năm đều công trạng thực mới tâu xin cho khai phục. Nếu tội tư chưa có công trạng, lại đều hoãn 1 năm, tội công thì hết hạn vẫn tâu, không phân biệt).

Giặc nước Thanh : bọn Lục Chi Bình, Trương Thập Nhị, Lý Quảng Long, Chu Thành Quang, Đường Văn đến quân thứ Thái Nguyên xin hàng. Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết đem việc tâu lên. Vua chuẩn cho quân thứ ấy phái đi làm việc.

Thừa Thiên có bệnh dịch. Vua sai quan phủ ấy đến khắp đền thiêng cầu đảo, người bị bệnh thì cấp thuốc, người chết thì cấp tiền tuất.

Khi ấy đề điều Văn Giang (thuộc Bắc Ninh) thường võ. Vua cho là đề võ cũng do chưa có người giỏi trị thủy, sai quan tỉnh ấy hỏi tìm người Tây, người trị thủy giỏi thì thuê làm. (Nghe nói phép trị thủy của người Tây rất giỏi. Hiện nay việc buôn đã thi hành, người nước ngoài tụ tập đông, nên mới sai hỏi).

Thông chế quyền Chưởng Hậu quân sung Phó sứ hải phòng ở Kinh kỳ là Vũ Lã chết, được truy tặng Đô thống.

Tàu thủy Đằng Huy mắc cạn, chìm vỡ ở vụng áng (phận biển Hà Tĩnh). Bọn Quản đốc Kiều Văn Cơ và quản suất lính thợ cùng thuyền đều phải xích giam giao nghị tội bồi thường (tính tang rút đi một nửa, xét xử chánh, phó quản đốc phạt 100 trượng, đồ 3 năm, bồi thường 5 thành, còn thì đều giảm dần).

Bắt đầu đặt tuần phủ, đề đốc ở Tuyên Quang, cho Bó chính tỉnh ấy Mai Quý thăng thụ Tuần phủ, kiêm coi việc biên giới Thái Nguyên ; Phó đề đốc Trần Bân thăng thụ Chương vệ sung Đề đốc. (Tỉnh ấy hiện nay việc quân nhiều và khẩn cấp, cho nên đặt thêm).

ở Kinh kỳ mưa. Tháng trước nắng nhiều, đã sai kính đảo. Đến nay mưa xuống thấm khắp.

Bờ bên hữu sông Cửu An tỉnh Hưng Yên vỡ (hơn 600 trượng). Vua cho là bờ đê có quan hệ đến đời sống của dân, lợi hại ở đây, tỉnh, phủ, huyện và các viên đốc biện phái bộ, không chịu gia tâm trông coi làm việc, đều giáng phạt có thứ bậc. Lại sai quan tỉnh ấy hết lòng làm cho tốt, tìm nhiều phương pháp sửa chữa, để giữ lúa ở ruộng, giúp lương ăn cho dân.

Bộ Binh dâng sớ đem thuộc biên, binh đồng thuộc các phủ, tỉnh (Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Nam, Nam Định, Hưng Hóa) đi bắt giặc bị chết trận, thất lạc (Cai đội Trần Hữu Niên, Suất đội Ngô Thúc Sán, Đội trưởng (dưới cũng thế) Lê Trung Thành, Trần Văn Khả, Phan Văn Thông, Bùi Viết Vy, cấp bằng Đội trưởng (dưới cũng thế) Nguyễn Như Thản, Phạm Bá Hoán, Bùi Văn Đính, binh Nguyễn Văn Tứ, Ngũ trưởng Lê Trung Thế, binh Nguyễn Viết Tiến, Hoàng Đình Huân, Ngũ trưởng Trần Gia Hồi, binh Nguyễn Điền, Nguyễn Quán, Phan Văn Tĩnh, Thư lại Đặng Đình Hợp, thủ đồng (dưới cũng thế) Nguyễn Văn Tham, Đinh Văn Hoàn, Nguyễn Văn Dĩnh, Nguyễn Văn Mỹ, Đinh Văn Hạnh, Khuất Văn Nhiễm, Nguyễn Văn Kinh, Nguyễn Văn Luyến, Đinh Văn Xâm) xin theo lệ cũ tặng tuất, âm, nhiều.

Vua y cho, Dụ rằng : Loại ấy tưởng còn nhiều. Từ khi Đà Nẵng có việc đến nay, mất tích không người khai báo, vẫn là chết mất, đáng thương. Bộ sức khắp cả, đừng để sót.

Giám mục nước Pháp là Phu-chi-nhi (ở Hà Nội) đi đến Thanh Hóa, vì giáo dân tỉnh Thanh kêu xin ủy bảm đơn quốc ngữ, Tổng đốc Tôn Thất Tư sức dịch ra chữ Hán. (Một khoản nói :

Năm trước nghiêm cấm và năm sau đã sức cho dân giáo vâng khai sổ đình, trích được nhiều đình lậu. Nay triều đình đã bỏ sổ sách dân giáo, xin theo sổ trước chưa sáp nhập cung nộp chịu thuế, còn đình lậu xin đều bỏ ra. Một khoản nói : Dân theo gián đoạn, hoặc có ruộng công, hoặc trích ra 12 mẫu, hoặc 15 mẫu, hoặc 20 mẫu, sung làm ruộng thần từ phạt tự, dân giáo đã không được nhờ gì, đến khi chia bỏ thuế, lương, giáo cùng chịu tất cả. Nay xin từ sau cứ sổ đình mà chia, ruộng công ấy người nào muốn lập ruộng đạo điền, hoặc muốn sung làm ruộng thần, phạt, đều trích ruộng phần của mình sung vào, thuế lệ chiếu phần thu nộp). Đem việc ấy tâu lên.

Vua khiển trách rằng : Lương, giáo đều là dân ta, triều đình vốn không chia rẽ. Giám mục ấy là ở hạt khác, giữ chức giảng đạo giáo mà thôi, sao được dự việc của nhân dân. Dân tỉnh Thanh không nêu ở tỉnh, lại dám kêu vượt, giám mục cũng dám tư vượt. Quan tỉnh ấy bọn Tôn Thất Tư, Trương Quang Đản, Nguyễn Khoa Luận không biết giữ lễ bác đi, đều phạt 9 tháng lương.

Sắc bảo các quan tỉnh.

Dụ rằng : “Chính sự cốt ở nuôi dân” là chỉ sẵn có của trăm ; từ trước đến nay để ý võ thương, tuy gặp lúc đương nhiều việc, của ít, cũng chưa từng tiếc chút nào. Không gì hại bằng binh lửa vừa chém giết, lụt, hạn, tật, dịch không thể hết hẳn thêm khổ dân ta, đều là trăm đức ít bạc. ở Bắc Kỳ, thì Tam Tuyên, Ninh - Thái, Lạng - Bằng, Hưng Yên, Hải - Yên ; và Hữu kỳ thì Nghệ An, Hà Tĩnh là hại hơn cả, rồi thứ nhì đến Hà Nội, Nam Định, Ninh Bình, Thanh Hóa, thường ban đặc ân, giúp đỡ rất hậu, vẫn sợ ngầm giấu khó chu đáo, tề giam chứa lâu, sao được đều thăm ơn huệ thực, bệnh cũ chóng hồi, để xứng lòng mong của trăm. Vậy sai quan các tỉnh, và phủ, huyện đều phải xét kỹ lòng trăm, khám xét kỹ hơn, phạm dân gian bị đau khổ, phương pháp nào có thể giúp đỡ trăm họ, chấn cấp kẻ cung thiếu, phục hồi kẻ lưu vong, đều thực tâm thực lực trừ tính, tất cả thời thường tâu vào, báo cáo chờ lệnh cho thi hành, sớm thấy hiệu quả đầy đủ yên vui, là điều rất mong của trăm. Tuy thế, người cùng với trăm cùng võ về trăm họ, có phải là quan hiền không ? Cho nên cốt phải sạch nguồn, ngăn mầm mống, dẹp tranh chấp, trừ môi hại, chăm giáo hóa, bớt kiện tụng, khuyên cày cấy, vững giữ che, nếu biết cùng nhau cố gắng thực hành, tất sẽ kiến hiệu. Trước năm Trinh Quán [nhà Đường] liền năm tai lạ, đói, mất mùa, Thái Tông nghe lời nhân nghĩa của Ngụy Trưng, chăm

lo võ yên, sau thấy thái bình thịnh trị. Trẫm đức bạc chẳng dám mong xa nhưng chí dẫu già không thay đổi, vẫn mong quan lại hiền lương, hoặc giúp được việc.

Sau Quảng Nam cũng tâu báo túng thiếu, lại lục súc một thể để khuyên nhủ.

Tháng 8, cho Đề đốc Kinh thành Nguyễn Hanh đổi làm Thống chế, quyền coi Hậu quân, sung làm Phó sứ hải phòng ; Chương vệ quyền coi dinh Kỳ võ Tôn Thất Kỳ đổi lĩnh Đề đốc Kinh thành, Phó vệ úy quyền coi dinh Hồ oai Hoàng Văn Thu, quyền coi dinh Kỳ võ ; Phó vệ úy Nguyễn Thịnh thăng thụ Chương vệ quyền coi dinh Hồ oai.

Trước trường thi văn ở Nghệ An Phước khảo là Đặng Huy Hoán (người tỉnh Thanh Hóa, hiện bỏ Giáo thụ phủ Thiệu Hóa) tự tiện mang hộp mực vào trường. (Minh Mệnh thứ 15, nghị chuẩn : Quan trường khi tiến trường không được mang theo sách vở, thoi mực, giấy có chữ, xét được có tội). Giám sát là Tống Phước Trạch, Giám khảo là Phạm Bành, xét bắt được, Chủ khảo bọn Nguyễn Lãm đem đủ chứng cứ tâu bày. Đến nay bộ Lễ tâu xin nghị chuẩn : Đặng Huy Hoán, theo điều luật “cống cử phi nhân” (trong có 1 khoản : Cử nhân, giám sinh, học trò đi thi và các quan lại, nếu có mang giấu giấy có chữ, bạc lạng, bắt được tại chỗ thì phạt 100 trượng, cách chức) xử phạt 100 trượng, cách chức về quê. Phạm Bành, Tống Phước Trạch thưởng kỷ lục mỗi người 1 thứ.

Nước Pháp đệ giao các thứ tàu, súng, thuốc đạn do lòng tốt tặng cho, theo như hòa ước. Bộ Binh tâu : Nước Pháp tặng cho súng điều thương mở ở bụng, mài dũa đã xong, xin cho bán thử ở trường bắn ở cửa Thuận An.

Vua sai bọn Thống chương quân Thần cơ Tôn Thất Phê, Biện lý bộ Binh Hà Văn Quan chọn 18 người quân Thần cơ, đeo 10 cây súng, đến cửa biển Thuận An hội đồng với Tham biện hải phòng bán thử. Lại sai quan bộ Binh và Nguyễn Văn Tường thương thuyết với sứ Pháp là Lê-na cho đốc công nước ấy hoặc 1 người lính súng nước Pháp am hiểu nghề súng đi đến chỉ bảo phương pháp bán. Sứ pháp phái lính tên là Nê-cô đi theo cùng đến trường bắn chỉ bảo phương pháp. (Lính ấy lấy súng, làm ra thế bán đứng, trước hết đem súng dựng ở đấy, sau rút thanh kiếm cắm ở miệng súng ra, cho vào hộp đeo ở thắt lưng bên tả. Sau mang súng đeo ngang, tay tả cầm súng, tay hữu cấp báng súng vào nách, cầm thân súng thật vững. Sau lấy

tay hữu đẩy máy dẫn lửa lên, sau mở lòng súng, lấy thuốc đạn nạp vào xong, lại đóng súng kín đáo như cũ, tay hữu bắn ra, tay tả cầm súng, rồi sau đem hình đứng ở bia. Còn cách đứng : Chân tả tiến lên phía trước, chân hữu lùi về phía sau, đều lấy gân đứng, cầm súng áp vào má, giơ lên tìm đích, đem cầm để bắn. Bắn xong, lại theo như trước, tay tả cầm súng, tay hữu cặp báng súng vào nách cho chắc, lại mở lòng súng, kéo cái máy sắt áp ở lòng súng ấy rút về phía sau, nghiêng súng cho vỏ đạn rơi ra, bèn đem thuốc đạn bắn lần sau nạp vào, lại bắn, hơi giống như súng điều thương máy đá, nhưng thế đứng hơi khác, lính Pháp ấy nói rằng : Súng ấy khi bắn, giật hơi mạnh, cho nên thế đứng cùng với súng điều thương nước ấy không giống nhau. Lại bảo về thế bắn ngòi, hễ cho thuốc đạn vào xong, quỳ xuống, chân bên hữu co về phía sau, dựa vào đùi, tay bên tả đem ra trước, lấy đầu gối đỡ tay bên hữu cong khuỷu tay cầm súng áp má, tìm đích mà bắn, bỏ thuốc đạn xong, rút gươm cắm vào miệng súng, hộp gươm vẫn để ở thắt lưng bên hữu, làm ra dáng tiến, lùi đánh giặc. Lính Pháp ấy đến gần giặc, bèn dùng gươm ở cạnh đánh, đâm).

Việc bắn thử xong, bọn Phê, Văn Quan tâu : Lính Pháp là Nê-cô đến trường bắn chỉ bảo rất cẩn thận có lòng.

Vua sai thưởng cho sứ Pháp 1 chiếc khay vuông bằng gỗ đỏ khảm xà cừ, 1 đồng ngân tiền lớn song long, thưởng cho Nê-cô 20 quan tiền kềm.

Vua cho là súng điều thương sứ Pháp mới tặng, hôm trước bộ thí nghiệm, chỉ là bắn thường, còn như độ đi xa gần, chưa được thử, lại sai lập tức chọn chỗ đất rộng ở cửa Thuận An làm trường bắn tạm, lại đem hạng súng ấy bắn thử. Do nha Thương bạc ủy người nói với sứ ấy bảo lính Pháp trước đến nơi chỉ bảo độ chuẩn đích (độ thứ nhất 300 thước Tây, mỗi thước bằng 2 thước 5 tấc thước gỗ công nước ta, độ thứ 2 đến độ thứ 8, đều thêm lên 100 thước Tây). Sức phải bắn thử, lấy đủ độ số đạn đi xa gần, tâu lại rõ ràng. Nhân sai giải 200 cây súng và thuốc đạn giao cho quân thứ Thái Nguyên.

Cho nguyên Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái là Phạm Thận Duật (ôm khối về Kinh) làm Tả tham tri bộ Lại, kiêm Tả phó Đô ngự sử viện Đô sát. Quang lộc Tự khanh sung Tán lý quân thứ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thận thăng thụ Bố chính thự Tuần phủ Hưng Yên. (Quyền Hộ phủ trước là Trần Nhượng đổi điệu làm Thị lang bộ Lại).

Sĩ dân Hưng Yên nghĩ Tuần phủ trước là Trần Văn Chuẩn thanh liêm, siêng năng, võ nuôi chính mình cai quản suất thuộc lại, dân đều tin yêu, từ khi đổi sung làm Tham tán quân thứ Thái Nguyên, không kể gì ngăn giữ được, tình không dừng được, bèn kể rõ các khoản công trạng làm việc. (- Một khoản : 5 huyện hạt ấy từ năm Tự Đức, Tân Mùi đến nay, bị vỡ đê luôn, dân gian túng thiếu. Tháng giêng năm ngoái bắt đầu đắp đê ấy, quan tuần ấy đến cai trị, liền thân đi ngày đêm đốc sức, lại đề tâu xin cấp thêm tiền gạo, và liệu cho vay thóc công, dân vui lòng đi làm, việc đắp đê chóng xong. - Một khoản : Quan tuần phủ ấy dâng sớ tâu xin sửa đắp sông Cửu An để giữ việc làm ruộng 3 huyện bờ bên hữu, tạm đã xong việc, bỗng nghe quan tuần phủ ấy đến quân thứ, lòng người sinh lười biếng, đê ấy nhân thế vỡ lở. - Một khoản : Nghiêm cấm quản suất bắt đóng góp, quân lính được yên ở hàng ngũ. - Một khoản : Đến kỳ thuế, ngày thường ngồi ở trường thuế coi thu, nghiêm sức lại lệ ở kho không được để khó, tổng lý không được thu quá lạm. - Một khoản : Kiện tụng tầm thường, lập tức xử ngay tại chỗ cho về, không có đà lụy trôi giam. - Một khoản : Dân đạo hạt ấy mưu nhận đình, chùa, nhà công, quan tuần phủ ấy khéo dụ, phải thôi. - Một khoản : Nghiêm sức 2 ty và quan lại phủ huyện, việc công không được để động và sách nhiễu. - Một khoản : Trích phát việc tên Phước trá mạo trát văn, chiếu luật nghĩ xử. - Một khoản : Nghiêm cấm quân gian, dân địa phương được yên ổn. Ngoài ra như các việc : Thờ kính, chấn hưng sĩ tử, ưa chuộng cần kiệm, từ chối cho biểu, không thể kể hết), đến thống hạt bẩm xin đề tâu giúp, hộ lý Tổng đốc Định - Yên Nguyễn Trọng Hợp đề đạt lên cho, nhân nói đến tỉnh ấy liền mấy năm nước lụt, thường tỏ ra túng thiếu, cai trị ở đấy thực khó có người. Viên ấy vâng mệnh đến cai trị, mới khoảng 4 tháng, dân tình tin yêu như thế. Như thế, tương xứng với ủy thác.

Vua bảo rằng : Tuy không có công lạ, cũng là hết sức, sẽ có Chi sau. (Về sau (tháng 12) Trần Văn Chuẩn tuy vì việc quân bị cách lưu, nhưng lại được điệu về tỉnh ấy).

Quan tỉnh Hải Dương dâng sớ tâu xin tự bàn với phái viên nước Pháp cùng đánh giặc biển.

Vua khiển trách rằng : ở ta binh thuyền thủy, bộ đã đầy đủ cả, nên phải đi đánh dẹp ngay, đâu phải mượn tàu thủy, sao lười quá thế. Ngươi : bọn Phạm Phú Thứ, nên thức ngay cùng đánh, đem ngay giặc ấy bắt chém, để cho xong việc.

Lĩnh Doanh điền sứ Sơn phòng Quảng Nam là Nguyễn Tạo dâng sớ xin đào sông ái Nghĩa, lấp sông Vĩnh Điện. Vua sai quan Nội các Nguyễn Thuật xét lại. Thuật tâu nói : Từ khi sông Vĩnh Điện đã khai, các cửa sông bên hữu ngày càng lấp mất, thuyền bè khó đi, ruộng không nước tưới, sông ấy nên lấp, vãn võ sĩ thứ, vui lòng rất nhiều, theo hiểu biết của thần, cũng không trái khác. Năm ngoái quan Khâm phái : bọn Cao Hữu Sung, khám xét xin đào ngay sông ái Nghĩa xứ Tam Bào, để nước ở thượng lưu chảy ra Cẩm Lệ. Lại đào 1 đoạn đường cảng Cẩm Lũ, Thi Lai để nước chảy thẳng ra Sài Giang, liệu làm 2 đoạn kè để chia thế nước, để ngăn mọi lẽ là cát bồi, đã xét rõ hình thế nghĩ xin nhân công. Phí tổn cũng không nhiều lắm. Xin nêu tạm cho theo thế mà làm, đợi sau 4 - 5 năm, đất cát bồi lấp, cửa sông nông dần, dòng sông yếu dần, rồi sau ra công đắp lấp, mới mong thành công. Vua cho là phải.

Viên dạy bảo ở nhà Dục Đức là Nguyễn Dục vì đến lệ tuổi già (70 tuổi) lại ốm xin về hưu. Vua cho là Dục hay nghiêm chính, việc trong ngoài ở nhà ấy, không việc gì là không xem xét, sửa sang, hoàng trưởng cũng rất phải kính sợ, chuẩn cho nghỉ 3 tháng về điều trị, ban cho 50 lượng bạc, quan tỉnh thường phải thăm hỏi, hết hạn tâu lại.

Bắc Ninh bị lụt. Hộ đốc Lê Hữu Tá dâng sớ xin giúp đỡ. Vua cho là hạt ấy mấy năm nay thường bị giặc, bị lụt, năm nay lại bị đê vỡ, các dân bị lụt 192 xã thôn hiện thiếu tiền thóc, thuế sản vật, ngạch lính, năm trước và phải nộp vụ hạ này còn thiếu các hạng bao nhiêu, chuẩn cho tha, hoãn đều có thứ bậc.

Bộ Hộ đem sớ nhân đình ruộng đất bọn Doanh điền sứ Thừa Thiên trước Trần Đình Túc, Nguyễn Lâm, nhiều lần mộ khẩn (nhân đình : 205 người ; ruộng, đất : 3.093 mẫu) tâu lên. Vua chuẩn cho thưởng Túc gia trật (Nguyễn Lâm trước đã thưởng gia 2 trật, Trần Đình Túc mộ khẩn hiện được 67 đình ; ruộng đất hơn 1.200 mẫu, chưa được nghĩ thưởng).

Quảng Ngãi gao đất, quan tỉnh ấy xin trích tiền thóc nghĩa thương xã cho vay.

Vua bảo rằng : Hạt ấy từ mùa đông năm ngoái đến nay, bão, lụt, hạn hán, nhiều lần bị tai họa riêng, quan tỉnh lạo thảo hư ứng, sao cứu giúp được. Nay cho phái Ngự sử đạo Trị - Bình Nguyễn Ngọc Chấn đi ngay dò xét đích xác, nếu quả túng thiếu quá đáng, chuẩn cho hội đồng với quan tỉnh chi thóc kho ra, giảm giá đem bán, để thư khẩn cấp cho dân.

án sát Sơn Tây Nguyễn Văn Trang, tâu bày việc đê điều không ngoài 2 việc vét sông, đào sông, nhưng phải được người chuyên coi việc ấy mới được thành hiệu. Xin đặc cách cho 1 viên đại thần sung làm đê chánh sứ, đi khắp địa phương có đê sông, hội cùng các quan tỉnh xét rõ, trù định, vẽ bản đồ, tâu ngay đờی Chỉ thi hành. Bộ Công xin giao cho quan tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh, Hà Nội, Hưng Yên hội đồng trù tính. Vua nghe theo.

Vua cho là Thương chính đặt ra, việc thuộc phiên trọng. Chuẩn cho Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, vẫn hàm Tổng lý (kế toán ở Hà Nội thuộc cả Hải Dương), Tổng đốc Hà - Ninh Trần Đình Túc ; Tuần phủ Hà Nội Trần Hy Tăng ; Tổng đốc Bình - Phú Phạm ý ; Tuần phủ Hải Dương Nguyễn Tăng Doãn, đều theo nguyên hàm kiêm coi công việc thương chính.

Khi ấy bộ Lễ dâng nghị chú khánh tiết Vạn thọ.

Vua bảo : Lệ khí chưa hết, dân chưa vui, trăm đầu được vui. Sai bãi bỏ múa bát dật, đèn hoa, đốt cây bông và diễn tuồng 3 ngày. Nhân đấy phủ Tôn nhân và đình thần xin đình việc ban yến. (Lệ trước : trước chính ngày khánh tiết 1 ngày, hoàng thân và văn từ chánh lục phẩm, võ từ chánh ngũ phẩm trở lên, đều được ban yến 1 lần).

Vua bảo rằng : Việc ban yến, đối với tình và lễ rất nên, sao được bỏ, nếu bỏ yến thì cũng bỏ mừng, lấy gì làm tình, làm lễ.

Khánh tiết Vạn thọ, sứ Pháp thân đến chúc mừng. (Lễ khánh hạ xong, dẫn sứ ấy đến đứng ở hàng tòng nhị phẩm, sứ ấy tay cát mũ châu làm lễ 3 vái, gửi lời chúc mừng, đến khi vua truyền Chỉ xong, sứ ấy làm lễ 3 vái, rồi dẫn ra).

Tuần phủ Lạng - Bằng Lương Quy Chính và án sát Lạng Sơn Nguyễn Mậu Kiến vì gièm pha nhau đều phải tội.

Trước đấy, Mậu Kiến đem hặc Quy Chính gồm 8 khoản. (Một khoản : Viên án sát ấy nhận đơn kiện của La Quang Lý đã trình, viên Tuần phủ ấy bảo rằng hãy tạm hoãn tra xét. Một khoản : Viên Tuần phủ ấy nhận đơn của Hoàng Văn Tường bịa đặt kiện viên án sát ấy đòi

tiền, mà không xét xử. Một khoản : Viên Tuần phủ ấy giúp đỡ Hoàng Văn Tường dâng sớ xin mộ quân cầu thưởng. Một khoản : Lương tháng của các trạm, bị lại dịch giữ lại đòi thế, phát, đã trình, viên Tuần phủ không chịu răn bảo. Một khoản : Lính mộ hư ứng sung điếm, mà chiếu tháng lĩnh lương, làm hao phí. Một khoản : Viên Tuần phủ ấy bán bạc, giảm giá bán gạo lấy lợi. Một khoản : Viên Tuần phủ ấy rút sớ văn của viên án sát ấy để sao viết. Một khoản : Viên Tuần phủ ấy đã nhận cái án Giáng Duệ Hiền giết người, không chịu tra xét) đã chuẩn cho lục súc giao Lương Quy Chính cứ thực tâu lại. Trong đó có 2 khoản (khoản thu nhận hai đơn kiện của La Quang Lý, Hoàng Văn Tường) liên can đến Nguyễn Mậu Kiến (mất án, nhận tiền). án ấy thành ra gièm pha nhau, chuẩn giao cho Tổng đốc Bắc Ninh trước là Tôn Thất Thuyết xét nghĩ. Đến khi án dâng lên, vua phê bảo : Lương Quy Chính phải theo khoản nặng : tăng, giảm giá gạo, giá bạc, xử phạt 100 trượng, đày 3 năm ; nhưng nghi viên ấy ở Lạng Sơn đã quen, gần đây xử trí cũng được yên ổn, chưa nỡ vội bỏ, cho cách chức theo tình ấy sai phái làm việc, đi lại khuyên bảo hào, đừng hết sức giữ đánh, cốt có công trạng thực, lấy công chuộc tội. Nguyễn Mậu Kiến nhận tiền hối lộ, đáng phải tội thất cổ ; nhưng bạc ấy chưa tiêu, lại đương có việc mộ quân mưu đánh giặc, rất là có lòng, cho gia ơn cách chức, phát giao cho quân thứ Ninh - Thái, làm việc chuộc tội.

Chuẩn định lễ gia cấp tiền tuất cho quan viên (Tự Đức năm thứ 8, nghị chuẩn án quan, văn từ tứ phẩm, võ từ chánh tam phẩm trở lên, không cứ tại chức hay hưu trí, người nào hễ ốm chết, chết trận, theo lệ được cấp áo triều thì cấp thêm tiền tuất : chánh nhất phẩm 800 quan, tòng nhất phẩm 700, chánh nhị phẩm 600, tòng nhị phẩm 500, chánh tam phẩm 400, tòng tam phẩm 300, chánh tứ phẩm 200, tòng tứ phẩm 100. Võ từ chánh tam phẩm, thuộc tiêu, văn chánh tứ phẩm thuộc viên trở xuống, theo lệ không có áo triều mang theo, tiền tuất : chánh tam phẩm 100, tòng tam phẩm 80, chánh tứ phẩm 60, tòng tứ phẩm 40, chánh ngũ phẩm 35, tòng ngũ phẩm 32, chánh lục phẩm 30, tòng lục phẩm 25, chánh thất phẩm 22, tòng thất phẩm 20, chánh bát phẩm 18, tòng bát phẩm 15, chánh cử phẩm 12, tòng cử phẩm 10, thư lại, lính, thợ đều 3 quan. Từ ngũ phẩm trở xuống, người nào là về hưu không phải là bắt về hưu, và nhân ốm chết, lượng cấp nửa tiền tuất. Đến nay, cấp thêm, án quan, chánh nhất phẩm 900, tòng nhất phẩm 800, chánh nhị phẩm 700, tòng nhị phẩm 600, chánh tam phẩm 500, tòng tam phẩm 400, chánh tứ phẩm 300, tòng tứ phẩm 200. Thuộc viên chánh tam phẩm 200, tòng tam phẩm 150, chánh tứ phẩm 100, tòng tứ phẩm 80, chánh ngũ phẩm 70, tòng ngũ phẩm 60, chánh lục phẩm 50, tòng lục phẩm 40, chánh thất phẩm 35,

tòng thất phẩm 30, chánh bát phẩm 25, tòng bát phẩm 20, chánh cử phẩm 18, tòng cử phẩm 15, thư lại, lính, thợ đều 6 quan.

Vua cho là gần đây cử người mình biết, không được người thực. Nhân đấy bảo ấn quan trong ngoài xét rõ người. Ai phẩm hạnh ngay thẳng, học rộng, biết nhiều như Nguyễn Văn Giao, Phạm Thanh thì cho được thường đề cử người mình biết, chớ cho cất dưng.

Đặt thêm Đề đốc ở Nghệ An. Cho Phó lãnh binh quyền sung Hải phòng Đề đốc Lê Chuẩn sung Đề đốc tỉnh ấy. (Trước nhân việc phòng giữ, tạm đặt Hải phòng Đề đốc. Đến nay vì việc ít, nên đình. Đặc cách chuẩn cho đặt thêm đề đốc tỉnh ấy, cho có chuyên trách).

chính biên

Đệ tứ kỳ - Quyển LVI

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Bính Tý, Tự Đức năm thứ 29 [1876], mùa thu, tháng 9, viết thư cho Tuần phủ Quảng Tây nước Thanh. Khi ấy lãnh sự nước Pháp Kê-la-đích ở Hà Nội, hẹn ngày (trước, sau ngày 15 tháng ấy) đến sông Thao xét xem đường sông thông thương. Sợ hấn hoặc vượt biên giới (thượng du Hưng Hóa tiếp giáp với tỉnh Vân Nam nước Thanh), sai viết thư đến Quảng Tây biết trước, để định liệu.

Xét chiến công quân đi bắt giặc ở quân thứ Thái Nguyên (nhiều lần đánh giặc các trận ở : Lăng Sao, Cao Thượng, Tiên Lục, Thịnh Liệt, Thanh Lương, Vạn Phái, Ngọc Lâm, Đông Lỗ, Thượng Vụ, Đàm Ban, Yên Định, được thắng trận. Tất cả 195 người được thăng thưởng).

Tha thuế sấp (vì dân bỏ đi, ruộng bỏ hoang) cho thôn Hưng Nhân (dân Man) tỉnh Bình Thuận.

Trả lại hàm Hồng lô Tự khanh cho Nguyễn Uy đã chết (Đồng tiến sĩ, người Thừa Thiên) nguyên trước cho làm việc ở quân thứ Thái Nguyên. Trước, Nguyễn Uy vì khoản tự tiện cho người làm việc chuộc tội, đi theo sai phách, phải tội sung quân. (Viên ấy, năm Tự Đức thứ 25, hiện làm Tuần phủ Bình Thuận, vâng Chỉ về Kinh. Khi ấy có người cùng làng là Nguyễn Phác phải tội sung quân được tha phát đi làm việc khai khẩn ruộng hoang ở Bình Thuận. Viên ấy nghĩ tình xóm làng, riêng cho theo về. Đến khi chuẩn cho thự Tổng đốc Ninh - Thái kiêm chức Thị sư, lại cho theo đi, tư bộ chi lương, bị bộ hặc tâu, giao nghị xử, phải tội dối trá, xử sung quân). Vua gia ơn khoan tha cho, nhưng sai sức cho biết để lo làm việc chuộc tội. Sau rồi đánh giặc, chậm mãi không xong, bèn phải giáng. (Năm thứ 27, giáng làm Thị lang, cách hàm Thị sư, vẫn sung chức Tổng đốc Ninh - Thái, kiêm coi việc quân Ninh - Thái, Lạng - Bằng). Sau can khoản khác phải giải chức, tạm cho hàm. Năm thứ 28, vì hai đoàn họ Chu, họ Triệu làm phản, chuẩn cho giải chức, giao cho Tôn Thất Thuyết, cho hàm Thương biện Thái Nguyên thứ vụ). Chưa bao lâu bị bệnh, xin cáo về quê, đến nay chết.

Vua thương nhớ Dụ rằng : Nguyễn Uy trước can án nặng, dối trá, phải tội sung quân, thực không oan uổng, gia ơn cho chức hàm để lập công đền tội, cũng không công trạng, nhưng năm thứ 26, khi 4 tỉnh có việc, viên đã chết ấy ở Bắc Kỳ biết xếp đặt chống giữ, công lao ấy cũng phải nên nhớ, vả lại viên ấy xuất thân khoa giáp, làm việc hơn 30 năm, cũng là đáng thương, cho khai phục hàm Hồng lô Tự khanh, chiếu hàm cấp tiền tuất để tỏ ý trung hậu thể tất bày tội.

Cho án sát Hưng Hóa, thăng lĩnh chức Bố chính Lạng Sơn, hộ lý Tuần phủ Lạng - Bằng.

Cho Chương vệ quyền coi dinh Long võ Trương Văn Hùng thăng thự Thống chế Hữu dực dinh Vũ lâm, Chương vệ Phạm Trinh quyền coi dinh Long võ.

Quan tỉnh Hải Dương dâng sớ xin làm thêm 10 chiếc Dũng thuyền (100 binh đồng) ở úc Tân, đóng thêm để tiện tuần tập phận sông biển trong hạt. Vua y cho.

Dụ quan có trách nhiệm ở Kinh và tỉnh ngoài. Từ sau phạm việc thuộc ty của mình, trừ việc theo lệ phải làm ra, hoặc có việc gì quan hệ đến lợi hại, cần thiết đến thời nghị, thực nên sửa

sang, thì đều phải lưu tâm xét định, tùy việc tâu lên, đợi Chỉ chuẩn cho thi hành, nhưng cốt yếu không đến thay đổi sinh tộ, thế là được mà thôi.

Đặt tên cho 5 chiếc tàu thủy nước Pháp tặng (thứ nhất là Lợi Tái, thứ nhì là Lợi Tế, thứ ba là Lợi Đạt, thứ tư là Lợi Dụng, thứ 5 là Lợi Phiếm, đều tên ban cho). Đều khắc tên ở lái sau và làm hiệu cờ (khắc ngang ở lái sau một hàng 6 chữ “đệ nhất Lợi Tái cơ thuyền”, hiệu cờ đỉnh 4 chữ “Lợi Tái cơ thuyền”). Còn phỏng theo thế.

Định lại lệ kê kiện của dân lương, giáo. (Từ sau dân lương, dân giáo có bị ức, trước hết kê kiện ở tổng lý và huyện nha. Nếu không minh, mới được kê lại ở phủ, tỉnh, nếu lại không minh, cho đệ đơn kê ở Pháp ty. Nếu kiện vượt và không qua nơi cai quản của mình mà đi nơi khác, thì chiếu luật việt khố. Còn có đã kê mà không xét xử cho, thì chiếu luật có giấy kê không thụ lý. Còn như giáo huấn và giám mục, linh mục đi kiện thay hoặc nói hộ thì chiếu luật “xui giục kiện tụng, và nói hộ việc và xử kiện tránh mặt”. Các điều trên đây nếu có người phạm, đều chiếu luật này, thêm bậc xét xử).

Sức lại các án quan văn, võ trong ngoài đều đề cử người mình biết. Trước đây, nhiều lần bảo đề cử người mình biết mà văn võ đại thần chưa có người đề cử, cho nên lại bảo phải để ý hỏi khắp, xét kỹ văn võ, đều theo tài khí phẩm trật, thực là có thể làm được, đem việc thực bầu cử, hoặc có tài ản hơn người, làm được việc lớn, cũng nên thiết thực tiến lên, đặc cách bỏ dùm, được xứng đáng, thì thưởng cũng khác thường.

Có Dụ răn dạy bảo Hoàng trưởng tử và giảng trách Thái y viện sứ Nguyễn Tấn. Khi ấy, Hoàng trưởng tử có con nhỏ bị ốm, đã uống thuốc của Tấn, chưa đỡ. Vua nghe biết, liền sắc cho Thái y phái người đến chữa ngay. Hoàng trưởng tử nhân giữ Tấn lại, Tấn cũng nghe theo, bảo sai Nguyễn Tăng Cáp trực thay. Vua cho là việc ấy tuy là thường tình việc riêng, nhưng rất quan hệ đến đạo nghĩa, bèn giảng Dụ nghiêm trách. Hoàng trưởng tử phải phạt lương 1 năm, Tấn phải giảng làm Tả viện phán, cho vẫn làm việc. Còn bọn giáo đạo, giảng tập không biết sửa giúp, đều giảng 2 cấp lưu.

Bắt đầu thu thuế đinh phần ((1) Đinh phần : không hiểu là gì, tra chưa được.1) ở Thanh Hóa và thuế cau khô ở Quảng Nam. (Người buôn nước Thanh lĩnh trưng hàng năm tiền thuế đinh phần 400 lạng bạc, thuế cau khô 300 lạng).

Quân thứ Tĩnh man tỉnh Quảng Ngãi tiến đánh các trại Man lâu ngày (từ tháng 2 đến tháng 5), bắt, đâm người Man, thu về nhiều người và súc vật, thưởng cho quan quân cấp kỳ, tiền bổng có từng bậc.

Khi ấy, giấy tờ nước Pháp phát trạm đệ đi nhiều và khẩn, hoặc có chậm trễ, phải khiển trách. Vua bảo rằng : Giấy tờ nước ấy rất nhiều, hoặc cần cấp cũng theo như phát vào Kinh, vào Nam, Bắc Kỳ. Sau tâu báo : Linh mục nước Pháp ở Khánh Hòa là Di-bô-lê ủy người mang thư nhờ phát giao cho lãnh sự của Thi Nại tỉnh Bình Định, quan tỉnh ấy giữ lệ từ chối. (Lệ định tất cả giấy tờ đi lại hỏi thăm, không được trạm đệ đi). Rồi tư cho viện Cơ mật xét định. (Nói giấy tờ của đạo trưởng có được phát đi hay không ? Từ trước đến nay không định đến). Quan viện ấy cho là thư riêng, không liên quan đến việc công, nếu cũng trạm đệ đi, phiền không nói xiết ; mà tin tức thông luôn, thành thêm nhiều việc. Từ sau, phàm đưa đệ giấy tờ, trừ tướng nước Pháp và lãnh sự nước ấy đưa gửi, phải theo lệ phát ra, còn tất cả thư riêng (linh mục và tư nhân nước ấy) không được tự tiện phát đi để đỡ phức tạp. Chuẩn cho theo nghi thông sức cho đều biết.

Cho Đề đốc Hà Nội Nguyễn Giao, sung làm Phó đề đốc quân thứ Thái Nguyên ; Lãnh binh quân thứ Tuyên Quang Lê Văn Trinh lĩnh Đề đốc Hà Nội.

Hộ phủ Trị - Bình Lê Đình Tuấn cho là tỉnh ấy bắt đầu lại đặt, công việc bận nhiều, hiện quân chọn mộ chỉ có hơn 600, xin đặt thêm một cơ (10 đội) lính mộ, chia ban làm việc công. Vua y cho. Sau theo mộ gọi là cơ Trị tráng.

Chuẩn cho Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết về Bắc Ninh điều trị bệnh, vẫn xử trí việc quân thứ.

Sắc rằng : Trong năm nay xong việc hay không, chỉ hỏi ở người. Thuyết sau cũng cố gượng đến Thái Nguyên.

Vua triệu Phạm Thận Duật hỏi về hiện tình các giặc ở thượng du Bắc Ninh, Thái Nguyên. Thận Duật tâu nói : Hạt Bắc Ninh chỉ còn 1 - 2 tên giặc trốn, giặc tàn ở Thái Nguyên chỉ còn vài bọn, đều xin thú, sắp xếp cho chỗ ở, quan Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết thường nói : Giặc còn sót lại nước Thanh, nên cho thú một nửa, còn một nửa phải đánh mạnh, tưởng làm như thế mới giữ không lo ngại. Duy việc xếp đặt về sau, tưởng nên xem đặt thổ quan, mới mong được việc. Nhưng hiện nay thổ tù hạt Thái Nguyên người được việc thì ít, chỉ có Nguyễn Văn Vụ, Nguyễn Văn Thạch nhiều lần theo đi đánh giặc, có công trạng thực, có thể làm được thổ quan. Vua lại hỏi phong tục ở Bắc Ninh, Thận Duật tâu : Phong tục ở Bắc Ninh một nửa là văn nhã, một nửa là dữ tợn.

Sai trong ngoài tìm thầy thuốc giỏi. Dụ rằng : Trong làng 10 nhà, tất có người trung tín, 3 người cùng đi, tất có người làm thầy ta, hướng chỉ một nước rộng rãi không lo không có người, lo không biết người mà thôi, sao lại tìm không được, hay hoặc ản mà không rõ. Nay không cứ quan lại, sĩ thứ, xa gần, trai gái, người nào chữa khỏi bệnh đau mắt và sinh nhiều con nôi, quả được kiến hiệu, thì thưởng cho quan tam phẩm, cho 5.000 lạng bạc, nếu có phẩm quan đã cao sẽ cho hậu thưởng, thăng đến chức cao thì được tự tâu bày, chớ dung, người chức thấp thì cho đến kêu ở pháp ty hoặc ở thượng ty sở tại, xét quả thực thì tâu ngay, không được giấu, kêu bày không thực thì theo luật dâng thư không thực, xử tội đồ không tha. Nếu cho giấu thượng ty sẽ phải tội. Cho bộ Lễ sao thông sức cho biết khắp cả.

Truy tặng chức hàm cho các viên nhân bị chết trận nhiều lần ở tỉnh Sơn Tây đều có thứ bậc (từ Suất đội Nguyễn Văn Cán đến Võ cử Nguyễn Văn Nghị, tất cả 105 người đều được tặng hàm, cấp tiền tuất, cho ấm, nhiều theo như lệ).

Hộ đốc Định - Yên Nguyễn Trọng Hợp tâu nói : Tỉnh ấy nhiều lần đắp đê làm nhà và mất mùa, chuẩn cấp, đều nhờ của công cấp cho. Nay trong hạt, lúa mùa hơi tốt, xin đến khi gặt mùa (thượng tuần tháng 10) lấy tiền kho 20.000 - 30.000 đặt giá mua thóc trữ riêng, chờ giá gạo hơn nhắc lên đem bán, đến trả tiền trước, còn thừa cho vào ngạch để chi dùng. Vua y cho.

Phái Lang trung bộ Lại Nguyễn Hữu Thanh, Viên ngoại lang Nguyễn Lập đến Quảng Nam khám xét các mỏ vàng, bạc, đồng, sắt. (Phan Tôn tâu nói : Tỉnh Quảng Nam mỏ đồng ở các

xã Trung Phước, Thạch Kiều, Đức Bó và nơi được khai chưa khám như Trà Sơn và xã Trung An, mỗi nơi một mỏ bạc, xã Trà Kiều, một sở mỏ vàng, huyện Quế Sơn, một mỏ than đá, huyện Duy Xuyên một sở mỏ bạc, huyện Hòa Vinh nhiều nơi có vàng, bạc, đồng, sắt, bèn sai đi khám. Sau rồi Hữu Thanh và Lập cứ theo Tôn báo trở, lấy các hạng đá nấu thử, chẳng thành hạng gì).

Thường cho giặc đầu hàng nước Thanh là Diệp Thành Lâm quyền sung chức Tuyên úy đồng tri. Trước đấy Thành Lâm đến Thống đốc Hoàng Tá Viêm chịu võ về yên ủi, được phái theo đi đánh giặc họ Bạch được thắng trận, cho nên sai Tá Viêm cấp bằng cho quyền sung chức ấy, để biết cảm động khuyến khích.

Lãnh sự nước Pháp đến cửa biển Thi Nại, tỉnh Bình Định mở việc buôn.

Khi ấy quan ở Nội các bọn Nguyễn Thuật, vâng mệnh nghĩ dụ chỉ, sức lại cho 2 tỉnh Thanh - Nghệ đào vét đường cửa biển, lời giản dị, lẽ rõ ràng, không dùng điển cố, vua xem rồi bảo rằng khá thông và rõ. Từ sau phạm việc gì không phải thuộc về văn chương, phải dùng điển cũ thì không phải xét dẫn, để được chóng hiểu. Thử xem hình dáng mây, dáng núi, sông, tự biết thành văn, việc gì phải tô điểm, thế gọi là văn của trời đất.

Cấm phủ đệ hoàng thân, tôn tước không được thu nuôi các người trong cung tha ra.

Đặt thêm huyện Đông Anh (thuộc phủ Từ Sơn). Khi ấy vì thượng du Bắc Ninh, địa phận các phủ, huyện bãi phẳng, đồng rộng, quân gian dễ tụ họp, cho nên đặc cách đặt thêm. (3 tổng huyện Đông Ngạn, 1 tổng huyện Kim Anh, đều lấy toàn tổng. Lại lấy tổng Phù Lỗ, thuộc Kim Anh (5 xã) đặt làm tổng Xuân Nộn ; tổng Phương La, thuộc Yên Phong (3 xã) đặt làm tổng Thư Lâm, lệ thuộc vào, tất cả 38 xã, thôn).

Khi ấy các nha làm phiếu nghĩ chương sớ, phần nhiều cho là việc thuộc nha khác, đem ra đùn đẩy nhau. (Như bộ Hộ nghĩ tập tâu của tỉnh Hưng Yên, chỉ nhận một khoản cấp tiền tuất cho dân, còn 2 khoản tặng tiền tuất và nghĩa chủng đem xin giao cho 2 bộ Lễ, Binh).

Vua nhân đấy bảo rằng : Nhà nước chia thành từng ty, định từng cục, tuy đều có chức phận, nhưng lệ định ấy thì phải cùng biết, đâu có người ở quan, làm việc mà còn bảo là không biết, nếu rất là quan trọng, không phải việc ta phải làm, cũng chẳng dám vượt, việc tế lễ thay người làm bếp để tự mang tội. Còn như việc quan thiệp tầm thường, sao được nên nhất khái câu nệ. Cho nghiêm sức các nha 6 bộ, từ sau phàm tiếp được chương sớ, gián hoặc có việc thuộc nha khác, việc gì trọng đại, chưa từng có lệ định. Nghĩ nghị khó khăn mới được đem tâu giao cho làm việc, còn việc nào không có sự lý gì, đã có lệ sẵn, thì do nha tiếp được, phải kê cứu nghĩ phiếu tất cả, nếu đem đùn đẩy cho nhau như trước tất can tội nặng.

Phát chẩn cho phố An Biên, tỉnh Hải Dương bị hỏa tai (lệ trước : bị hỏa tai 100 hộ trở lên mới được chẩn cấp, phố An Biên thất hỏa chỉ hơn 30 hộ. Khi ấy lãnh sự nước Pháp tự bỏ tiền công 300 quan cấp phát, quan tỉnh nghĩ phố ấy mới chiêu tập lần đầu, ta há nên cố chấp vào lệ mà im. Nhân đấy xin châm chước lệ chẩn cấp. Vua y cho.

Trước, Tổng đốc Hải Dương Phạm Phú Thứ dâng tập tâu : Thuộc hạt ấy (xã Xuân Dục, huyện Đường Hòa) có Nguyễn Văn Hân là con Nguyễn Văn Tố đã chết ; nguyên là án sát tỉnh Tuyên Quang (can tội bỏ thành hàng giặc) tình nguyện quyên tiền cầu xin vào thi, viên lệ Phạm Thanh (năm trước Tham tri bộ Lại) Mai Quý (hiện bỏ Bỏ chính Tuyên Quang) xin cho vào thi. Đến nay bộ Lễ tâu nói : Điều lệ thi Hương trong có 1 khoản : Thân thuộc các hạng người phạm, như tên chính phạm ấy hoặc có tư tình tha giặc, bị tội chết, tuy không phải cùng tội với giặc, nhưng tội tình rất nặng, con đẻ của tên ấy không được đi thi. Mai Quý can về khoản cha tên ấy là Mai Chuẩn chỉ là tuân theo khai mạo, nên được vào thi. (Mai Quý là con Mai Chuẩn, cháu Mai Đĩnh, Đĩnh can tội con tên ấy là Mai Phu ngầm làm giặc phải xử chém. Mai Chuẩn tuổi trẻ, không có phải tội lây, theo học đi thi, khi cung khai tam đại, về khoản cha tên ấy là Mai Đĩnh can án, đại khái giấu bớt, mạo khai là hiệu sinh đời Lê trước, con tên ấy là Mai Quý, Mai Tích đi thi, cũng theo như cha tên ấy là Mai Chuẩn cung khai mà điền vào. Thiệu Trị năm thứ 6, khoa Giáp Ngọ, Mai Quý dự đỗ Cử nhân, đến trình bày thú tội ở quan trường, đã bị tỉnh Nghệ An xử án đệ tâu, phụng Chỉ : Cha hắn là Mai Chuẩn tự trá mạo, phạt 100 trượng, lưu 3.000 dặm, Mai Quý, Mai Tích nhân theo khai mạo, phạt 100 trượng, đày 3 năm, suốt đời không được đi thi. Tự Đức năm đầu, bọn Mai Quý, Mai Tích đến ty Tam pháp kê xin vào thi. Ty ấy tâu xin, phụng Chỉ gia ơn đình thi 2 khoa, hết hạn lại cho vào thi). Cha Phạm Thanh là Phạm Phổ can tội, chỉ là võ trị trái phép, tội chỉ cách chức

(Phạm Phổ nguyên thư Bó chính Tuyên Quang, vì can tội giặc Nông Văn Vân gây việc phải cách lưu. Sau tiến đánh bị vây, tự tử, đã được khai phục, lại chuẩn cho vẫn cách). Phạm Thanh chưa từng không được đi thi. Nay cha Nguyễn Văn Hân là Nguyễn Văn Tố án xử bỏ thành hàng giặc, không ví như cha Phạm Thanh, Mai Quý được. Nguyễn Văn Hân theo lệ phải không được đi thi là để khuyến khích tiết làm tôi, mà sửa lòng người. Tỉnh ấy nhất khái vin việc Phạm Thanh, Mai Quý, đã hàm hỗn kéo ép đem tên ấy xin quyền tiền vào thi, tâu xin cho, chẳng hóa ra lấy văn hành công khí làm chỗ bán lấy lợi ư? Vậy Nguyễn Văn Hân xin, nên theo lệ không cho vào thi, còn tiền quyền xin sức giao trả, để cho hợp với nghị định, mà phép trường thi được nghiêm. Vua cho là phải.

Dụ bảo quân thứ Thái Nguyên và quan tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng hẹn ngày đi đánh giặc. Khi ấy quân thứ Thái Nguyên bề lũ giặc tàn linh tinh không mấy (hoặc 40 - 50, hoặc 100 - 200) mà Tham tán Trần Văn Chuẩn trừ tính không xong, Đề đốc Nguyễn Văn Hùng, Tiểu phủ Vũ Huy Thụy thường thường kéo dài chậm trễ, quan tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng cũng không hội đánh, để cho bọn giặc vẫn được trốn thoát, bèn sức ngay để bảo, đều hẹn ngày vây giết, lấy công đền tội.

Tham tán quân thứ Thái Nguyên Trần Văn Chuẩn coi đốc 3 toán binh đồng trên 700 người đến đánh giặc chiếm giữ ở chòm ngoài núi Lũng Kim (tên đất), khinh thường tiến quân, bị thua (biên binh bị thương nặng 33 người, bị thương nhẹ 29 người, bị chết 34 người, tán lạc 119 người, khí giới mất rất nhiều). Dâng tập tâu xin chịu tội và xin Hộ đốc Lê Hữu Tá đến Thái Nguyên điều đốc, bắt ngay Cao Bằng, Lạng Sơn họp lại cùng đánh, rồi đem biên binh đến đồn Cạn (tên đồn), đến đồn Mèo (tên đồn) đóng để thăm dò thúc đánh.

Vua bảo rằng : Lê Hữu Tá đến Thái Nguyên thì tỉnh Bắc lại bỏ không, thêm ngại, nên không chuẩn cho. Trần Văn Chuẩn điều khiển trái phép, phải giáng 4 cấp lưu, nhưng phải cố gắng xét kỹ ngay hết sức thúc đánh, để chuộc tội trước. Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết tuy ốm về điều trị, nhưng việc vẫn chuẩn cho trông coi cả, thế mà xử trí không chu đáo, cũng giáng 2 cấp lưu, Lương Quy Chính ở Lạng đã lâu lòng quân tin phục, cho hàm Tán lý chuyên đem các đạo binh đồng ở Lạng Sơn, Cao Bằng đi ngay cùng đánh. Thống đốc Hoàng Tá Viêm phái nhiều quân tinh tráng đến cùng đánh và nói khéo đoàn quân họ Lưu đến Thái Nguyên cùng

đánh. Nghiêm sức tuần phủ, đề đốc Tuyên Quang, hội cùng quân thứ Thái Nguyên giáp đánh.

Sai quan 2 tỉnh Hải Dương, Quảng Yên khu xử dân lưu tán ở Hà Cối. Khi ấy dân lưu tán nước Thanh ở Hà Cối phần nhiều có lòng ác từ trước (hoặc sửa sang thuyền súng, dựng làm đồn trại, hoặc chiêu hợp bọn giặc làm càn cướp giết, mà tỉnh Hải Dương xin phủ dụ, tỉnh Quảng Yên xin đánh, lại là trái nhau. Bèn sai quan tỉnh Quảng Yên đem cả Thương biện Lương Văn Tiến (Tiến từ Hải Dương đi tàu thủy nước Pháp đến ngay quân thứ Quảng Yên) xét rõ hiện tình hoặc đánh, hoặc phủ dụ, tất phải xong ngay. Nếu quả hối cải quay về, thì sức ngay cho đem thuyền, súng ra thú nộp, chờ tùy theo xử trí, nếu tạm làm quấy đuôi xin thương, lập tức phải định ngày đánh giết. Sau tâu lại : Gần đây chuẩn cho phái đến hiểu bảo, dân lưu tán ấy đều đã đến xin phủ dụ. Không đáng nghi ngờ chút nào, duy còn điền hộ nhân đinh, phải đem khám đo, đặt bang trưởng đầu mục khai sỏ, chịu thuế, hiện đương lần lượt tiếp tục làm. Lại xin chọn phái 1 viên lãnh binh làm được việc đóng thêm ở phận sông Hà Cối để tuần phòng, mới mong được việc nhanh chóng. Vua chuẩn cho theo thế mà làm, để yên biên giới. Rồi lại phê bảo cần phải làm thế nào để không ngại về sau mãi mới được.

Sắc cho bộ Lễ từ sau phàm thiên văn địa lý và xem bói, tướng, số, nhà sư, đạo sĩ, có người quả là tinh giỏi, nên hỏi khắp để dùng, để không bỏ sót người có tài.

Mùa đông, tháng 10, Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu : Lần này Hoàng Anh phải bắt, kính nhờ uy đức triều đình xa thêm, thần minh giúp hộ. Vậy số 5.000 lạng bạc được thưởng trước, xin giao cho quan tỉnh Tuyên Quang 1.000 lạng để tế tạ. (1.000 lạng tế tạ các thần từ trong hạt và tế tướng sĩ trận vong, 4.000 lạng để thưởng nhân viên, binh, đồng dự làm việc). Vua y cho.

Định lại lệ xét xử thuế sản vật. Lệ cũ, thuế sản vật để chậm thiếu, thì theo lệ thu lương, giảm bậc phân xử (như thu lương thiếu hơn một phần, giáng 1 cấp. Thuế sản vật, giảm 1 bậc : phạt lương 1 năm). Đến nay vì thuế sản vật thiếu nhiều, chuẩn cho thuế sản vật để thiếu, theo lệ thu lương xét xử.

Hoãn lệ thuế đánh đều, thu thêm thuế cho dân các xã bị giặc và lụt ở Bắc Ninh (491 xã được hoãn 2 năm, 293 xã được hoãn 1 năm).

Đặt kho tạm tỉnh Thanh Hóa ở địa phận giáp Vinh, tổng Vân Trai (kho gần cửa biển Biện Sơn, cửa biển ấy hằng năm tàu thủy đồng đậu ở đấy nhận chở và giải giao đồ vật kho công rất nhiều, cho nên đặt tạm để tiện cho dân).

Định lệ cấp tuất và phần mộ cho hoàng tôn chưa phong tước và hoàng nữ tôn. (Hoàng tôn từ 1 tuổi đến 8 tuổi cấp tiền tuất 100 quan, 9 tuổi đến 19 tuổi cấp tiền 120 quan, 20 tuổi đến 30 tuổi cấp tiền 140 quan, 31 tuổi trở lên cấp tiền 160 quan. Hoàng nữ tôn 1 tuổi đến 8 tuổi cấp tiền 80 quan, 9 tuổi đến 19 tuổi cấp tiền 100 quan, 20 tuổi đến 30 tuổi cấp tiền 120 quan, 31 tuổi trở lên cấp tiền 140 quan. Đã gả chồng không cứ tuổi đều cấp tiền 80 quan, chồng chết không người nương nhờ thêm gấp rưỡi, thành tiền 120 quan. Còn như mồ mả 20 tuổi trở lên, đã là thành nhân thì chiếu lệ sơn phần của thị nữ từ 9 tuổi đến 19 tuổi, 1 tuổi đến 8 tuổi, lại đều lượng giảm chước cấp).

Bắt đầu thu thuế đỗ, lạc và bã dầu lạc ở Quảng Ngãi (đồng niên tiền thuế 1.500 quan, do người buôn nước Thanh lĩnh trung, nhưng định chở ra khỏi cửa biển mới thu. Tục gọi là đậu phụng họa sinh, để nấu dầu, bã dầu phàm các thực vật đều lấy thứ ấy bón đất. Hai hạng ấy phàm dân gian mua bán trao đổi ở chợ, không được hoạch thuế, chỉ chở ra khỏi cửa biển thì theo lệ đánh thuế).

Định lại lệ xét xử cai lại, lại mục và tổng lý thu lương thiếu số. (Phàm thu lương, lý trưởng chiếu số thuế trong xã chia làm 10 phần, thiếu chưa đến 1 phần thì phạt 100 trượng, nộp tiền chuộc được lưu làm việc, thiếu 1 phần trở lên, thì bãi dịch, cai, phó tổng chiếu số thuế trong tổng. Cai lại, lại mục đều chiếu số thuế trong phủ, huyện thuộc phần mình, thiếu chưa đến 1 phần, thì miễn nghị, thiếu hơn 1 phần phạt 100 trượng cho nộp thóc, ở lại làm việc, thiếu 2 phần trở lên thì cách bãi).

Tham tán quân thứ Thái Nguyên Trần Văn Chuẩn đánh giặc bị thương ở đồn Mèo. Đề đốc Nguyễn Văn Hùng, Tiểu phủ Vũ Huy Thụy bị thất lạc, Lãnh binh Lê Văn Hồ, Tán tương Nguyễn Văn Ái bị thương, biên binh bị thương, bị chết, tán lạc rất nhiều (bị thương 28 người,

chết 17 người, tán lạc 83 người). Việc ấy tâu lên, vua cho là Chuẩn điều động không linh nghiệm, trước hết phải cách lưu nhưng cho ở lại trông coi cùng các tướng tá thu nhặt biên binh, khí giới, sớm được tinh nhuệ chấn chỉnh để chờ quân cứu viện mới. Sai Ngô Tất Ninh làm Đề đốc, do tỉnh Sơn Tây chọn phái 300 thú binh giao cho Ninh cai quản đến ngay Thái Nguyên để sai phái. Rồi sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm phải đi ngay, vì nước giết hết giặc mà trở về, rất tốt, nếu ốm yếu không thể đi đến Thái Nguyên được, cũng phải đến ngay chỗ 3 hạt Sơn - Thái - Bắc giáp nhau đóng ngay ở đấy để xử trí. Chuẩn cho cai quản cả việc quân ở biên giới Bắc Kỳ đều theo tiết chế, lại chọn ủy Nguyễn Huy Kỳ cho sung làm Tham tán đại thần cùng Ngô Tất Ninh đến ngay quân thứ Thái Nguyên điều khiển đánh giặc.

Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết đem theo Y chính Đinh Văn Tiến gượng đến quân thứ Thái Nguyên đóng để điều trị, chước liệu làm việc, đến khi đến Hà Châu rồi lại đem bệnh tình kêu xin về Bắc. Vua bảo rằng : Hà Châu cách Thái Nguyên đường sá không xa, mà giặc ở Thái Nguyên chưa dẹp yên, cũng là trách nhiệm của người chưa xong. Người phải đóng ở Thái Nguyên khéo liệu thêm thuốc, còm trừ tính coi việc đánh dẹp mới vẹn thủy chung, quyết không cho lại có lời nào để tự rút lui.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu : Lần này quan quân đạo Thái Nguyên không lợi, quan Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết đã gượng ốm đem theo Ngô Tất Ninh tiến đến Thái Nguyên điều khiển, vậy việc quân ở Bắc - Thái, Cao - Lạng kính xin chuẩn cho quan hiệp đốc điều khiển như cũ, để cho quyền tướng được chuyên, hiệu lệnh thống nhất. Thần xin đến thượng tuần tháng sau đến Thái Nguyên họp mặt với quan hiệp đốc, bàn tính việc quân, vài ngày lại chuyển về đóng ở Hưng Hóa làm việc. Còn như quan Tuần phủ Hưng Hóa Nguyễn Huy Kỳ ở làm việc lâu ngày, tình thế đã am hiểu, xin nên ở đấy vẫn làm việc. Vua y cho.

Tri huyện huyện Bất Bạt (thuộc Sơn Tây) là Trần Chước nhận tiền của làm trái pháp luật. Chước (Cử nhân ở Nam Định) trong hạt phát ra cướp và án mạng, đã dẫn dân xã, khổ chủ đến tỉnh xin thôi, lại dám đòi lấy tiền của dân 83 lạng bạc, bị dân kiện, thú nhận xin bồi thường, cũng không được giảm bạc, phải xử thất cổ, giam chờ xét.

Định lệ cấp tiền tiêu công cho tàu thủy. (Tàu Lợi Tải đồng niên cấp 200 quan tiền, 600 cân dầu ; tàu Thuận Tiệp, Lợi Tế, Lợi Đạt, Lợi Dụng, mỗi chiếc đồng niên đều cấp 180 quan, 500 cân dầu ; tàu Lợi Phiếm đồng niên cấp 80 quan, 300 cân dầu).

Sai quan tỉnh Thanh Hóa, Nghệ An nghiêm sức các phủ, huyện, châu ở thượng du bắt quân ngăn bắt giặc họ Bạch. Khi ấy Bạch Quế Hương nhiều lần bị đoàn quân họ Diệp đánh thua, chia ra từng toán chạy sang Lão Qua và các châu Điện Biên, Thạch Bi, Đà Mai là tiếp giáp với thượng du Thanh Hóa và Nghệ An, cho nên có lệnh ấy.

Hợp 2 quân thứ Tĩnh man ở Bình Định, Quảng Ngãi làm quân thứ Ngãi - Định. Trước Tổng đốc Bình Định Phạm ý trừ tâu công việc ở quân thứ. Nghĩ xin 2 quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định hợp làm 1 quân là quân thứ Ngãi - Định. Quan quân đồn lũy ở quân thứ Quảng Ngãi chia đi canh phòng, đều theo như cũ, phó đề đốc mỗi chức 1 viên cấp ấn quan phòng để chuyên coi công việc. Lại chọn nơi trung độ đặt đồn đóng quân để tiện trông coi cả. Quân thứ Bình Định xin theo Chỉ chuẩn phái lãnh binh, phó lãnh binh, bang biện mỗi chức 1 người để có người cùng làm việc ; biên binh thì trích 2 vệ, cơ : trung, hữu và 1 đội pháo thủ thuộc Bồng Sơn, Phù Mỹ, Phù Cát, Tuy Viễn, lính tinh hiện số 983 tên hợp với cơ sơn phòng 500 tên, lệ thuộc theo ngạch quân thứ, để đủ chia giữ. Lũy dài do quan quân thứ trừ liệu xin biên binh ở lại cả một năm, cứ theo đường cũ lũy Quảng Ngãi bồi đắp. Quân thứ Bình Định cứ theo đường mới đắp lên cho liền với lũy Quảng Ngãi, nhưng ở trước lũy đào hào, trong trồng tre gai. Còn đoạn từ Chí Đốc đến Ô Liêm sẽ do quan quân thứ đánh dẹp, còn công việc đánh dẹp phải làm đầu do 2 viên tiểu phủ, đề đốc điều khiển, tán tương, chánh phó lãnh binh cùng viên biên quản suất đều chiều theo phận cửa biển canh giữ, cửa biển nào có giặc phát ra, trách cứ người chuyên đóng phân xử. Để cho biết khuyên răn.

Vua theo lời ấy, hợp 2 quân thứ làm một, rồi cho Thị độc Trương Văn Đễ (hiện sung Tán lý quân thứ Thái Nguyên) sung làm Tiểu phủ sứ, Vệ úy Lê Thập lĩnh Đề đốc.

Mùa thu năm ấy lúa ruộng ở Quảng Nam, Nam Định, Quảng Yên được mùa, các địa phương khác gián hoặc có nơi thiệt hại thì thuế lệ đều chiều theo hạng tha giảm có từng bậc.

Tha thuế và tiền vay cho tỉnh Thái Nguyên (6 huyện hạ du khổ về cung đốn cho yên, tha cho thuế, tiền thóc vay năm trước hiện thiếu và thuế bạc người Man, 5 huyện, châu thượng du nhiều năm bị giặc quấy, tha cho thuế lệ phải nộp năm ấy).

Tha giảm thuế để thiếu cho dân xã bị lụt ở Hưng Yên (hạng quá lắm miễn 5 thành, hạng vừa miễn 3 thành).

Giúp đỡ các xã thôn bị giặc tàn phá ở Sơn Tây (290 xã thôn, các thuế lệ để thiếu từ năm thứ 27 trở về trước : hạng quá lắm tha 6 thành, hạng vừa tha 4 thành. Dân bị chết cho chia từng thành, cho hoãn điền tục từ 6 tháng đến 1 năm, 1 năm rưỡi, 2 năm có từng bậc).

Cho Tả tham tri bộ Lại Phạm Thận Duật sung làm Khâm sai kinh lý Hà đê sứ. Trước đây, đê điều ở Bắc Kỳ thường vỡ. Vua sai các quan đều tâu bày công việc trị thủy. Thận Duật tâu bày 3 việc : (Xin : Theo nhiều lần chuẩn cho khơi vét các sông ở hạ lưu để giảm thế nước. Xin : Chỗ đê vỡ ở Văn Giang tạm cho thông ra sông, tùy tiện đắp đường qua để giữ lúa chiêm. Xin : Cùng theo như trước làm việc, thu tiền điền mẫu để sung cấp cho thuê làm). Đã chuẩn cho lục súc giao cho 4 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh, Hà Nội, Hưng Yên chọn điều phải mà định. Đến nay quan 4 tỉnh ấy tâu xin trước hết theo các sông cũ 3 nhánh (Đạo Khê, Nghĩa Trụ, Quảng Lăng) và các sông ở hạ lưu khơi sâu. Lại từ cửa vỡ ở Văn Giang trở xuống đắp đường quai 2 bên tả hữu và đắp lấp ngang dòng các sông (ngã ba Thanh Nga, ngã ba Phân Dương, cửa sông Kinh Dương). Nhưng việc thuộc khó khăn trọng đại, gián hoặc ý kiến không giống nhau, tất phải có người chuyên trông coi, mới khỏi hợp nhau kiện tụng.

Vua bèn sai Thận Duật đi ngay hội cùng quan 4 tỉnh trừ tình công việc. Thận Duật vâng lệnh đi hội đồng khám xét dâng số tâu lên (xin : tỉnh Hưng Yên thì tạm trước hết ở hữu ngạn sông Cửu An đến Biện Tân, tỉnh Hải Dương thì tạm ở bờ sông Nghĩa Trụ đến Bảo Cố, Thượng Đòng đều nhân đê điều cũ mà đắp. Lại từ xã Phụng Công tỉnh Bắc Ninh đến Từ Hồ, qua Thanh Nga đến Sài Trang, đắp lên đường quai mới. Còn 2 bên tả, hữu sông Nghĩa Trụ đều đắp đường quai nhỏ. Từ xã Nhị Mễ, tỉnh Hưng Yên đi qua các xã Bình Phú đến Điêu Nha lại đắp một dải đường quai. Lại nói rằng tỉnh Hưng Yên nguyên trước nghĩ định làm kè, còn như đê mới (nguyên đê cũ một đoạn từ xã Phụng Lâu, Hoàng Xá bị lở, đã được quan tỉnh ấy nghĩ xin dời đắp đê mới từ Diên An đến Hoàng Xá dài 900 trượng, lại xin làm kè 2 đoạn),

nửa đoạn dưới làm gần bờ sông. Xin ở bên trong lù ra 2 - 3 trượng, mới giữ được vững cả, còn công việc làm trích tiền điền mẫu trả công thuê). Giao đình thần xét tâu lại. Sau tâu lại việc nghĩ định ấy tình thế lợi hại đã kỹ. Vua chuẩn cho theo thế mà làm để hết trách nhiệm. Xem hiệu quả.

Chuẩn định lệ quan viên phạm tội mãn hạn giam cầm tha đi làm việc. Từ sau phạm quan viên văn võ lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài, phạm phạm tội, theo lệ phải giam cầm như : các tội phạm nguyên can tội chết được giảm phát đi sung quân hay lưu, đều tính từ ngày phát đi làm bắt đầu hạn, tù lưu đã đủ 4 năm (người thường đủ 5 năm), tù sung quân đã đủ 5 năm (người thường đủ 7 năm), tù lưu trước định đủ 3 năm (do can tội mãn đồ 3 năm mới được tha), tù sung quân đủ 4 năm, hết hạn, sẽ do quan sở tại xét thực phân biệt tư bộ tâu xin tha, đều tha dòn, bổ làm lính, đến khi tha, sắp xếp cho đi khẩn điền, lại hạn 3 năm xét xem làm việc, để cho có phân biệt. Lại chuẩn cho nếu có người khỏe mạnh tình nguyện đi làm việc thì cũng cho.

Chuẩn cho Hữu thị lang bộ Lễ Hoàng Tường Hiệp kiêm coi viện Đô sát.

Lãnh sự nước Pháp đóng ở Hà Nội đi thăm thượng du (theo sông Nhị Hà, đi suốt đến thượng lưu sông Thao, đến châu Thủy Vĩ).

Tha cho quan phạm tội năm trước thất thủ và can về việc quân đến các quân thứ biên giới Bắc Kỳ làm việc chuộc tội. (Quan văn phạm tội gồm Bùi Thúc Tiên, Lê Hữu Thường, Nguyễn Thứ, Đặng Xuân Bảng, Vũ Đường, Bùi Thái Bút, Nguyễn Hữu Chính, Phạm Đăng Tuấn, Phạm Xuân Lượng, Nguyễn Đại. Quan võ phạm tội gồm Nguyễn Hiên, Đặng Văn Siêu, Hồ Đăng Chất, Nguyễn Văn Bích, Nguyễn Đăng Nghiễm, Lê Tiến Khoa, Nguyễn Văn Lợi, Lê Văn Khuê, Lê Văn Danh, Nguyễn Đắc Danh, Hoàng Cù và bọn Nguyễn Hữu Nhu phạm tội quân thứ Hà Tĩnh đã được xét, gồm 22 viên).

Nhân Dụ rằng : Trời đất không có vật bỏ đi, thánh hiền không có người bỏ đi. Trẫm đã ban ân rộng rãi, bọn người còn có lương tri, lương năng cần phải 10 phần hổ thẹn, cố gắng, lo nghĩ che về sau, để đáp ơn sống lại, không thể là tự giết, pháp luật có thường khuất được đâu ?

Sai Biện lý bộ Hình Nguyễn Hữu Hoán đến Gia Định thưởng cho tướng Pháp.

Quyền Khâm sứ nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh đến đóng ở Kinh. (Lê-na bị bệnh về, Đạo Sinh sang thay).

Khi ấy giặc nước Thanh là bọn Lục Chi Bình, Đàm Tứ Tử cùng với Đường Văn, La Tú thông đồng quấy rối. Hoàng Tá Viêm xin do Hà Nội chọn quân và phái. Vua sai phái 300 quân đến quân thứ Tuyên Quang cùng đánh.

Định lại lệ nêu thưởng thọ quan, thọ dân, năm đời cùng còn sống, con hiếu, cháu thảo, nghĩa phu, tiết phụ, trinh nữ. (Về định lại dưới đây : Cách thưởng tất cả quan, dân thọ 100 tuổi, quan nhất phẩm 100 lượng bạc, quan nhị phẩm 80 lượng bạc, sa nam, sa tàu mỗi thứ 2 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 2 tấm, một tấm biển sơn son thếp vàng, mặt trước khắc 2 chữ “Sắc tứ” ở giữa khắc ngang 2 chữ to “Thọ quan”, hàng dưới khắc các chữ... họ, tên phẩm quan ấy, người ở tỉnh, phủ, huyện, tổng, xã nào, thọ được 100 tuổi, đặt cách ban nêu thưởng để tỏ niềm người đời thăng bình, sau khắc niên hiệu, tháng, ngày, dưới cũng thế, Nhà nước làm nhà cho. Cứ thêm 10 tuổi đều thêm 30 lượng bạc, sa nam, sa tàu mỗi thứ 2 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm. Quan tam, tứ phẩm đều 70 lượng bạc, sa nam, sa tàu mỗi thứ 2 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm, biển và nhà đều 1 chiếc, cứ thêm 10 tuổi đều thêm 25 lượng bạc, sa tàu 2 tấm, sa nam 1 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm. Quan ngũ, lục phẩm đều 60 lượng bạc, sa tàu 1 tấm, sa nam 2 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm, biển và nhà đều 1 chiếc, cứ thêm 10 tuổi đều thêm 20 lượng bạc, sa nam, sa tàu mỗi thứ 1 tấm, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm. Quan thất, bát, cửu phẩm được thưởng 40 lượng bạc, 2 tấm sa nam, trù nam và lụa mỗi thứ 1 tấm, 1 tấm biển không có làm nhà. Hai khoản dưới cũng thế, cứ thêm 10 tuổi được thêm 15 lượng bạc, sa nam 2 tấm, lụa màu 1 tấm. Bọn học trò, hương trưởng 20 lượng bạc, vải lụa mỗi thứ 2 tấm, 1 tấm biển, ở giữa biển khắc ngang 2 chữ to “thọ dân”, hàng dưới khắc người hạng nào v.v... dưới cũng thế. Cứ thêm 10 tuổi, thêm 10 lượng bạc, vải, lụa, mỗi thứ 1 tấm. Dân đàn ông, 15 lượng bạc, vải 2 tấm, lụa 1 tấm, 1 tấm biển, cứ thêm 10 tuổi đều thêm 8 lượng bạc, 1 tấm lụa.

- Về theo lệ cũ dưới đây : Cách thưởng tất cả quan viên thọ 90 tuổi : Nhất phẩm 60 lạng bạc, nhị phẩm 50 lạng, tam phẩm 40 lạng, sa nam mỗi người 4 tấm, quan văn tứ, ngũ phẩm và quan phủ, châu, huyện, quan võ tứ phẩm đều 20 lạng bạc, sa nam mỗi người 3 tấm.

- Về cách thưởng quan viên thọ 80 tuổi : nhất phẩm 50 lạng bạc, nhị phẩm 40 lạng, tam phẩm 30 lạng, sa nam mỗi người 3 tấm. Văn tứ phẩm, võ tam phẩm đều 15 lạng bạc, sa nam mỗi người 2 tấm.

- Về cách thưởng quan hoặc dân thọ được 100 tuổi 5 đời cùng còn sống, về cách thưởng thọ 100 tuổi, sẽ theo khoản trước mà làm, không ở lệ ấy. Nếu cùng tâu báo thì thưởng cả, dưới cũng thế. Quan nhất, nhị, tam phẩm, thưởng 20 lạng bạc, sa tàu 4 tấm, vải màu, lụa màu, mỗi thứ 4 tấm, 1 tấm biển, chung quanh khắc hồi văn, rồng hoa, sơn son thếp vàng, trước khắc 2 chữ “Sắc tứ”, giữa khắc ngang 4 chữ to “dịch điệp diển tường”, hàng dưới khắc các chữ họ tên, phẩm quan nào, hoặc người nào ở tỉnh, phủ, huyện, tổng, xã nào. Thọ được 100 tuổi, năm đời cùng còn sống, đặc cách ban nêu thưởng, để tỏ niềm người đời thăng bình, sau khắc niên hiệu, tháng, ngày, dưới cũng thế, Nhà nước làm nhà cho, dưới cũng thế. Quan tứ, ngũ, lục phẩm thưởng 15 lạng bạc, sa nam 3 tấm, vải màu, lụa màu mỗi thứ 3 tấm. Quan thất, bát, cửu phẩm thưởng 10 lạng bạc, sa nam 2 tấm, vải màu, lụa màu mỗi thứ đều 2 tấm, 1 chiếc biển, không làm nhà, dưới cũng thế. Bọn học trò, hương trưởng, thưởng 8 lạng bạc, vải màu, lụa màu mỗi thứ 2 tấm, dân đàn ông thưởng 6 lạng bạc, lụa màu 1 tấm, vải màu 2 tấm.

- Cách thưởng quan viên thọ 70, 80, 90 tuổi trở lên, 5 đời cùng còn sống, quan nhất, nhị, tam phẩm thưởng 15 lạng bạc, sa tàu 3 tấm, vải màu, lụa màu mỗi thứ 3 tấm, 1 tấm biển, Nhà nước làm nhà cho, dưới cũng thế. Quan tứ, ngũ, lục phẩm thưởng 10 lạng bạc, sa nam 2 tấm, vải màu, lụa màu mỗi thứ 2 tấm. Quan thất, bát, cửu phẩm thưởng 8 lạng bạc, sa nam 1 tấm, lụa màu 1 tấm, vải màu 2 tấm, 1 tấm biển, không làm nhà cho, dưới cũng thế. Bọn học trò, hương trưởng thưởng 6 lạng bạc, lụa màu 1 tấm, vải màu 2 tấm. Dân đàn ông, thưởng 5 lạng bạc, vải màu, lụa màu mỗi thứ 1 tấm.

- Về định lại dưới đây : con hiếu, cháu thảo, chồng có nghĩa, vợ giữ tiết, hạng ưu thưởng 30 lạng bạc, 2 tấm sa nam, 1 tấm biển, xung quanh chạm hồi văn, rồng, hoa, sơn son thếp vàng, trước khắc 2 chữ “Sắc tứ”, ở giữa khắc ngang 4 chữ to, như con hiếu, khắc “Hiếu hạnh khả

phong”, cháu thảo khắc “Hiếu thuận khả phong”, chồng có nghĩa khắc “Hạnh nghĩa khả phong”, vợ giữ tiết khắc “Tiết hạnh khả phong”, hàng dưới khắc các chữ họ, tên người ấy, người ở tỉnh, phủ, huyện, tổng, xã nào, hiếu hạnh có tiếng, đặc cách cho nêu thưởng, để khuyên người sau. Còn thì theo thế suy ra, sau, khắc niên hiệu ngày, tháng, dưới cũng thế, Nhà nước làm nhà cho. Nếu tiết phụ là vợ thứ, vợ lẽ, chiếu theo hạng bình thì tiết phụ là vợ cả, thưởng 20 lạng bạc, sa nam 1 tấm, 1 tấm biển, hạng bình cũng thưởng 20 lạng bạc, sa nam 1 tấm, 1 tấm biển. Nếu tiết phụ là vợ thứ, vợ lẽ, chiếu theo hạng thứ thì tiết phụ là vợ cả, thưởng 15 lạng bạc, hạng thứ cũng thưởng 15 lạng bạc. Nếu tiết phụ là vợ thứ, vợ lẽ thưởng 10 lạng bạc.

- Về theo lệ cũ dưới đây : Phạm tiết phụ quyên sinh, thưởng 1 tấm biển, chạm khắc như tiết phụ là vợ cả, vợ thứ, vợ lẽ, Nhà nước làm nhà cho.

- Về : Trinh nữ, thưởng 1 tấm biển trước khắc 2 chữ to “Sắc tứ”, ngang khắc 4 chữ to “Trinh tiết khả phong”, hàng dưới khắc các chữ họ, tên người ấy, người ở tỉnh, phủ, huyện, tổng, xã nào, trinh tiết nổi tiếng, đặc cách cho nêu thưởng, để khuyên người sau, sau khắc niên hiệu tháng, ngày, Nhà nước làm nhà cho. Các khoản ấy theo lệ trước thưởng nhiều, sau vì nhiều việc cho nên giảm bớt. Nay được phê bảo, hạng người ấy có biểu dương càng nên theo hậu, cho liệu theo lệ cũ, giảm đi một chút để khuyến khích, bèn châm chước nghĩ định, gián hoặc có theo lệ cũ liệu giảm hoặc theo lệ mới liệu thêm, cũng có lệ nhất định, trước làm đã chu đáo, vẫn theo lệ trước mà làm việc).

Khi ấy giặc Long Châu nước Thanh là bọn Lý Lược, Vương Sĩ Lâm thông đồng với các giặc ở Thái Nguyên, Ông Thất, Đường Văn giữ đồn Ngân Sơn (tên đồn), Lục Chi Bình, Đàm Tứ Tỷ giữ Kim Mã (tên đất), đầu sỏ giặc Mã Vương Bá, Hoàng Xuân Ký đến chiếm 2 tổng Quảng Khê, Nhu Viễn, chia đi quấy nhiễu Lũng Kim, quan tỉnh và quân thứ đem việc ấy tâu lên.

Vua sai viết quốc thư đưa cho Tuần phủ Quảng Tây xin phái đạo viên họ Triệu, đem cả binh đồng vài bốn dinh đến ngay Thái Nguyên hội đánh. Lại sai quan tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn nghiêm sức các viên phủ, huyện, châu đem quân đến chỗ tiếp giáp ngăn chặn nơi ách yếu cho vững chắc, chớ để giặc trồn lan tràn vào, lại sinh khó khăn trở ngại.

Cho người buôn nước Thanh lĩnh trưng các thuế sản vật. Trước đây người buôn nước Thanh xin trưng thuế sản vật, đều không cho, đến nay vua muốn thông biến tiện cho dân, nhân cho các người buôn đã nhiều lần xin lĩnh trưng nhận trưng. Nhưng sắc cho bộ Hộ và các quan tỉnh phàm nghe thấy có tặc, lập tức trưng trị ngay phải thôi.

Chuẩn cho từ nay về sau, phàm án kiện đã phải viên tra xét, các quan tỉnh như có cùng hội tra xét thì thưởng, phạt cũng giống với viên khâm phái.

Định lại các kỳ thi về thi Hương ở Kinh và tỉnh ngoài. (Hai trường Thừa Thiên, Bình Định, thi văn tháng 4, thi võ tháng 5. Hai trường Thanh Hóa, Nghệ An thi văn tháng 6, thi võ tháng 7. Hai trường Hà Nội, Nam Định thi văn tháng 10, thi võ tháng 11, khảo hạch sĩ tử, nếu gặp có khoa thi, đều định vào trước 3 tháng).

Trường thi văn tỉnh Bình Định, hạng cử nhân có 4 tên ba kỳ đều thứ. Bộ, Các, Viện xin truat xuống làm tú tài, quan trường nghĩ xử. Vua nghe theo.

Định lại lệ thưởng về quyên chung. (Cả xã quyên từ 1.000 quan trở lên, thưởng 1 tấm biển, 900 đến 700 quan thưởng 20 quan tiền, 600 đến 500 quan thưởng 15 quan tiền, nhưng do phủ, huyện sở tại chi tiền thưởng ấy, sức sửa soạn rượu và cỗ, gọi cả thân hào lý dịch xã ấy dự yến lạp một lần. Nhân dân quyên tiền 50 quan, theo lệ miễn đao dịch và thuế 1 năm, còn thì linh tinh quyên chung thành tiền 1.000 quan trở lên thưởng chung 30 quan tiền, 900 đến 700 quan, thưởng chung 24 quan tiền, 600 đến 500 quan thưởng chung 18 quan tiền, cũng do sở tại chi tiền thưởng ấy, sắm rượu và cỗ gọi các chủ quyên yến lạp một lần).

Bắt đầu thu thuế (do người nước Thanh lĩnh trưng tiền thuế đồng niên 1.000 quan) cánh kiến, hoàng thảo ở Nghệ An (hoàng thảo tục gọi là thạch học là vị thuốc chất mát).

Chuẩn định quy chế 5 hiệu thuyền (Lợi Tải, Lợi Tế, Lợi Đạt, Lợi Dụng, Lợi Phiếm), 15 khoản. (Lính và thợ ở thuyền do quản đốc chiếu số chia ba, ngày thì trực, đêm thì canh, các người xem làm máy móc, đều miễn canh gác, thường trực. Các hạng : buồm, gác súng, khí giới đều có chuyên trách, do các quản suất tàu ấy thường bảo cho mài rửa ; nếu có hỏng rách, thì chi các thứ để sửa chữa. Trong ngoài thân thuyền và đồ dùng hằng ngày thường rửa sạch,

nếu lười biếng có tội. Cầu thang 2 bên thuyền, mỗi ngày sau khi suu thông thì phải bảo treo lên 2 tầng trên và giữa, nếu có tàu nào đậu gần, hỏi có việc công, mới cho đậu vào. – Từ ống khói đến bánh lái đằng sau không được đem lửa soi, than lửa đi lại, ban ngày chỉ cho 2 bữa nấu ăn sớm chiều mà thôi. Ngoài ra lấy lửa phải dùng lồng ấp. – Mỗi chiếc thuyền ván gỗ sam, phải cho lính và thợ tập đi, xong việc lại bảo treo che cẩn thận. – Khi thuyền ra trận lại do quan ở tàu bày ngay khí giới ở tầng trên, sai bảo canh giữ. Tàu phải đi nước ngoài trao đổi, quan ở tàu nghiêm sức, lính thợ không được dời khỏi tàu đi chơi, thất thể. – Phàm các quan quân sung phái mỗi khi đủ 2 năm, nên để lại và đổi một nửa, cho mới cũ giúp nhau, mà khó nhọc nhàn rồi được đều. – Khi ra biển, chuyên do phó quản đôn đốc xem giữ địa bàn ở bánh lái phía sau, còn người lái vẫn lấy suất đội, đội trưởng chia nhau trông coi. – Các người trong thuyền ốm chết, chôn tạm đợi lúc về giao cho thân nhân nhận chôn. Đồ vật trong thuyền bị mất, đều cứ người giữ việc ấy bắt đền. – Quan quân và thợ ở thuyền, giờ Mão cơm sớm, giờ Thân cơm chiều, biển bình thì từ giữa giờ Mão đến cuối giờ Thìn rửa súng ở tàu, đầu giờ tập phép bắn hoa. Từ giờ Mão đến giờ Tỵ mài sửa máy móc, giờ Ngọ đều cho nghỉ ngơi, giờ Mùi đến giờ Thân biển bình luyện tập, cầm thả dây mỏ neo, bắn súng, thợ thuyền mài sửa máy móc. – Các người xem hoa tiêu, xem máy, các việc đi đứng tất phải bàn trình với quan ở tàu, không được trái phép tự tiện. – Các người xem hoa tiêu và xem máy có thư gửi cho tướng Pháp hoặc quê nhà phải trình quan ở tàu biết, để tiện chuyển tư phát đi, hằng tháng không được quá 2 - 3 lần).

Tháng 11, định lại lệ tâu, tư. (Phàm việc thuộc phức tạp, nhỏ nhặt và tầm thường mới được tư làm, việc thuộc sự thể, pháp độ, quân cơ, quan trọng và việc gì nếu đều theo lệ đề tâu). Tâu và tư trước có định lệ, khi ấy bộ, nha các tỉnh phần nhiều trái lệ, làm việc sơ suất, vua sợ có khi che giấu, cho nên nhân đấy, giáng Dụ định lại.

Vua làm bài ký Thuyền ngũ lợi cho Thượng thư bộ Hộ Nguyễn Văn Tường (đoạn cuối trong thiên ấy nói : “Trang Tử nước Ngụy hòa với Nhung Địch có 5 điều lợi. Điều Công đặc cách ban nhạc Kim thạch, có danh, có thực, cho nên cùng vui. Nay có danh chưa có thực, thì nhạc Kim thạch ban cho, thực sẽ còn phải đợi”, là ngụ ý khuyến khích, nhân cho Văn Tường để sớm hôm đọc nhớ).

Cho thuyền buôn đem thổ vật (một hộp Nhật Bản, gỗ đỏ khảm xà cừ, một hộp tròn) và thư tặng quan Đề đốc tổng binh Đông-đô nước Bút Tu Kê ((1) Bút Tu Kê : Portugal - Bồ Đào Nha.1) ; khi ấy, đàn bà con gái nước ta (5 người) bị thuyền giặc bắt để ở nước ấy, viên Đề đốc ấy bắt được, thuê thuyền cho đáp giao trả nước ta, cho nên sai viết thư đưa tặng để tỏ lòng tốt.

Chuẩn định điển lễ của hoàng tử. Vua trước chọn nuôi hoàng tử, nhiều lần đã răn dụ bảo khắp, lại sai Tôn nhân đình thần bàn các việc thỏa đáng. Đến nay định nghị tâu nói : Vâng lệnh tra phép trước, các bề tôi nhà Hán, nhà Tống, nhà Minh bàn (nhà Hán thì Su Đan, nhà Tống thì Vương Khuê, Tư Mã Quang, Trình Di, nhà Minh thì Dương Đình Hòa, Trương Miện, các người ấy bàn, đại khái làm con người thì nên bớt ơn sinh ra mình, để bù vào nghĩa nuôi làm con, như gọi là : con của chư hầu làm con nuôi thiên tử, thì thờ cha ở thiên tử nuôi mình làm con, mà không được thờ cha ở chư hầu sinh ra mình. Lại đối với cha mẹ sinh ra mình, chỉ xưng là hoàng bá phụ, hoàng bá mẫu, hay hoàng thúc phụ hay hoàng thúc mẫu, không được xưng khảo, xưng tỉ, xưng đế, thờ vào miếu, các lời bàn như thế), thế là làm con nuôi người, không được nghĩ đến tình thân riêng, nhưng bởi tình mà ra, hoàng tử ấy đối với cha sinh ra mình, xem cùng các chú, tưởng nên hơi phân biệt, phải xem xét các lễ cổ và phép có sẵn của bản triều, châm chước bàn định, hầu hợp tình, hợp lễ, và yên tâm. Nay xin nghị định về lễ xưng hô tiếp xúc, thì cha sinh ra mình ngày nay chỉ xưng là chú, ngày sau xưng là hoàng thúc, anh em mình xưng là anh em họ, tiếp xúc theo như thế. Còn như sau này xử trí, cha sinh ra mình chỉ nên ưu đãi lộc nhiều, tôn cho tước vương (tước đến chữ vương là cùng). Châu mừng và ăn yến theo như lệ trước, thứ bậc được ở trên điện, Minh Mệnh năm thứ 3, nghị định : Hoàng thân, vương, công thứ bậc ở trên điện nhưng chỉ nên tôn trọng là không phải xưng tên, không phải lạy, hơi tỏ ra phân biệt. Còn như việc tang tế khi chết, nên hết thảy theo lễ tước vương liệu gia thêm (chưa nhỏ ở dưới) mà làm (tang lễ, chiếu theo nghị chuẩn Tự Đức năm thứ 2, việc đám ma Kiến An vương, còn khám thờ, thần chủ đồ tế, minh tinh, minh khí và một tòa thăng dư lớn, chi của trong kho làm mới, còn linh sa, án thư, hương án, phật đình đều thực làm, nhưng chi của kho để sửa chữa. Về nghi trượng, hai chiếc tán tròn bằng gấm màu (nay thêm 2 chiếc, cộng 4 chiếc), 2 chiếc tán tròn bằng là đỏ vẽ hoa, 2 cây tán vuông bằng đoạn xanh, 5 đôi gươm hầu, 5 đôi cờ ngũ sắc (nay thêm 2 đôi, cộng 7 đôi), 20 đôi nghi trượng sơn son (nay thêm 10 đôi, cộng 30 đôi), 3 đôi quạt bằng vóc, và phủ, việt, mác gỗ sơn 13 đôi. Việc tế lễ chiếu theo Gia Long năm thứ 3 cho làm đền thờ 2 vương

Tuyên, Mục cùng thờ ở xã Long Hồ, chọn 1 người ở phủ Tôn nhân coi giữ thờ phụng. Hằng năm hai lễ hưởng xuân, thu đều tế vào ngày Miếu hưởng. Lễ phẩm bằng lợn (nay đổi dùng tam sinh), xôi và cỗ đều hai cả. Ngày giỗ, hai lễ đều dùng tam sinh, xôi và cỗ đều hai cả. Các lễ ngày 30 tết Nguyên đán, Đoan dương, Tế chạp, Cáo kỵ, đều dùng 2 mâm cỗ, do viên giám thủ làm lễ. Còn từ đường và giám thủ, mộ phu, thủ hộ đều liệu thêm lên. (Nguyên trước nhà thờ một tòa, nay thêm một tòa tiền đường và hành lang hai bên tả hữu đều 3 gian. Còn như cửa lầu, thân thành, theo cách thức cũ mà làm, nguyên trước giám thủ, bát phẩm, thư lại, mỗi chức 1 người, nay thêm 1 tư vụ, 1 vị nhập lưu thư lại cộng 4 viên. Trước phủ coi mộ, thủ hộ 12 người, nay thêm 12 nữa). Không được gọi là khảo, gọi là ti, gọi là đế, gọi là hậu, hằng năm thờ riêng ở lãng, không được thờ vào miếu, để trọng dòng dõi chính. Về để trở thì ngày nay nếu có gặp việc ấy ở trong phủ, mặc áo xô vén gấu, không chống gậy, trở 1 năm. Ngày khác cũng theo thể để trở, chỉ làm lễ người nhà mà thôi, còn gặp có triều mừng, đều theo lệ trước mà làm. Tập tước xin theo nghị chuẩn Tự Đức năm thứ 21 : Thân vương, quận vương, người nào đã từng làm hoàng tử mà được tấn phong tước hiệu đều tập tước 5 đời (con của thân vương, quận vương, được tập tước quận công, cháu tập tước hương công, cháu 4 đời tập kỳ ngoại hầu, cháu 5 đời tập tá quốc khanh, cháu xa tập phụng quốc úy).

Vua cho theo nghị, nhưng nghĩ việc thuộc điển lễ, càng phải thận trọng, sai làm lời văn rõ ràng, giao Nội các, Sử quán cất cao. (Minh văn trước nói, lời Dụ sau nói, nghị tâu, sau nói. Nay công nghị đã định, đại nghĩa đã rõ, với lễ trời tình người, chắc đã đủ cả, sau này hoặc có người xưng lên lời bàn khác để loạn lễ phải của nước tức là đại nghịch vô đạo, xin nên đem xử trọng hình, cho hết mầm gian, mà để làm phép mãi, không phải đến khi ấy nghĩ đoán làm gì. Các lời như thế, rồi cho cả Tôn nhân, đình thần, án quan văn võ trong Kinh và tỉnh ngoài đều đề tên áp triện ở cuối giấy, ghim cả tập tâu trong ngoài nhiều lần tâu 39 bản, 4 tờ tâu của thân công hoàng tử, minh văn ấy 2 bản, 1 bản giao Nội các cất cao lên tầng trên, 1 bản giao Sử quán cất vào hòm sắt) để cho giữ theo mãi mãi về sau, không dám trái vượt.

Đôi chữ khắc vào biển thưởng cho cả xã quyên tiền. (Lệ trước, thưởng tám biển khắc 4 chữ “Thiện tục khả phong”, vua cho là 4 chữ ấy bao quát rộng, tất phải làm có công nghĩa, thuận lương, mới xứng. Nếu chỉ lạc quyên mà được thế, là lạm. Riêng cho đôi làm “lạc quyên nghĩa thương”).

Tri phủ Trường Khánh Vi Văn Lý, Tri huyện lĩnh Tri phủ Trường Định Đình Quán Trinh, quyên nộp tiền thóc (Văn Lý quyên thóc 200 hộc, Quán Trinh quyên tiền 1.800 quan), thưởng Văn Lý 1 đạo lục chỉ, thưởng Quán Trinh thăng 1 trật.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin cho Nguyễn Mậu Kiến (làm việc chuộc tội) đổi giao cho Sơn phòng Hưng Hóa mộ dân khẩn hoang. (Mậu Kiến người Nam Định, nguyên là Giám sinh vì quyên được làm quan, bỏ án sát Lạng Sơn, can án phải cách, giao cho quân thứ Thái Nguyên làm việc chuộc tội). Nói nhà giàu to ấy có thể bỏ của ra mộ dân khẩn hoang.

Vua bảo rằng : Lạng Sơn, Cao Bằng rất gần biên giới nước Thanh, trăm thường có ý ấy, nhưng chưa có người, Mậu Kiến thích làm việc nghĩa, lại ở Lạng lâu, nếu muốn bỏ của tụ dân đến Lạng hoặc Thái, mở đất hợp dân giữ đánh, thực có công trạng, chiếu nghị thưởng cho để xứng suất người sau.

Định lại cách thức kỳ đệ nhị thi võ. (Trước năm khoản, nay múa khiên dao dài chuôi, gươm dài 3 bài hợp làm 1 khoản, cùng với 1 khoản múa mộc côn, 1 khoản đâm bù nhìn, đồ đồng, định thứ bậc cho được giản tiện, cho bắt đầu từ khóa sau).

Tha thuế ruộng bị lụt cho tỉnh Hưng Yên (nhân lụt bỏ cấy cộng hơn 6.290 mẫu).

Giết đũa con bạo ngược là Nguyễn Đình Huân (Huân người tỉnh Nghệ An, ngày thường không chịu nuôi bố, người bố khổ quá đi ăn xin, rồi lại nổi hung lấy dao chém chân bố bị thương. Người bố đau nằm mười ngày, đi tả rồi chết. Huân phải tội lăng trì, xử tử).

Khi ấy tỉnh Hà Nội có người khách buôn thuyền ở Tô Châu chở tiền đồng cổ ra khỏi cửa biển, quan tỉnh đem việc tâu lên. Vua chuẩn cho từ sau phàm thuyền buôn (không cứ người nước Thanh hay nước ta) xuất cảng không cứ tiền hiệu nước nào, đều phải nghiêm cấm, dám có chở trộm, xét ra, lập tức tịch thu.

Chuẩn cho từ sau, phàm các án kêu ở Kinh, giao tra xét, trong đó có can xét, người nào hễ dụ có chức hàm thuộc phải xử phân thì theo lệ làm tờ tâu lên. Nếu can mà được miễn nghị theo lệ phải làm tờ tư cũng được, tư để xét, không phải nhất khái làm tập tâu.

Sứ nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh, muốn học sách nho, đưa thư cho quan Thương bạc, nhờ mời thầy làm bạn giảng dạy. Quan Thương bạc tâu lên, vua chuẩn cho thuộc viên nha Thương bạc Cao Hữu Trung (Cử nhân xuất thân) đến sứ quán ở làm bạn cho tiện học hỏi, lại ban cấp của quý cần dùng ở án sách (các thứ : lọ nước, giá bút, nghiên đá, chận giấy, ống bút) để khuyến khích. Sứ ấy cúi đầu nhận lĩnh cảm tạ, xin chăm hơn để xứng ý vua.

Định lại lệ giam cầm quan phạm tội. (Theo lệ trước quan phạm tội, trói ngay giải về Kinh, tùy án trừng trị. Còn như tội nào giao cho sở nào, chưa có nghị định, nên nhiều lần bộ Hình tư giao cho phủ Thừa Thiên nhận làm, hoặc tội nặng giam ở phủ hoặc tội nhẹ giam ở ngục, cùng có tội giống nhau mà giam cầm thì khác, lâm thời xét xử chưa khỏi yêu ghét. Bèn nghị chuẩn : Từ nay phạm quan phạm tội, trừ hiện can tra xét theo lệ phải tống giao trấn phủ giam giữ ra, còn thành án định tội, người nào hễ xử chém, thắt cổ, giam chờ Chi, thì giải giao ngục thất phủ Thừa Thiên giam giữ (nhưng ở sở khác, không cùng giam với tù phạm, hễ có ốm đau tư cho bộ Hình hội đồng với quan phủ khám thực giải về binh xá phủ ấy để tiện điều dưỡng, khi khỏi giải ngay ngục, người nào hễ xử phải tội đồ, tội lưu, thì tống giao binh xá nha ấy giam giữ. Trong đó tội phải chém, thắt cổ mà đã được xét giảm, thì cũng cho đem về giam ở binh xá, còn lính canh phải xét (mỗi tháng 2 lần bộ phái thuộc viên xét. Nếu không đúng phép, lập tức phải hặc tâu, trị tội) theo như lệ trước mà làm.

Tuần phủ Quảng Nam, Quảng Ngãi Trần Văn Thiều vì việc phải tội. Khi ấy người buôn nước Thanh nguyên lĩnh trung thuế thuốc phiện ở Quảng Nam là Lâm Phú Ký, thì theo giá thường lại trung, tỉnh ấy cho trung. Sau rồi Trần Phong Điền tăng giá xin trung ở bộ, bộ Hộ tâu xin chuẩn cho lục súc làm việc. Tỉnh ấy nói là đã trót cho người trung trước, ngăn trở Phong Điền phải thôi. Phong Điền đến bộ trình kêu. Bộ Hộ đem việc tâu lên. Vua chuẩn giao bộ Lại nghiêm nghị. Khi án dâng lên, Văn Thiều vì phạm có tình tiết, phải phạt trọng tội bậc và đồ, Bộ chính Nguyễn Thanh Tân cũng bị giáng đôi.

Tha tù phạm sung quân và phát lưu ở Thanh Hóa (61 tên), giải giao cho Hưng Hóa sắp xếp khăn hoang.

Tàu thủy Lợi Tế mắc cạn, chìm vỡ ở phận biển ấp Đường Thiên (thuộc Thừa Thiên), Quản đốc bọn Cao Thọ Trương và quản suất, lính thợ đi cùng tàu đều phải xịch giam giao nghị tội, bồi thường (chiều việc trước tàu Đằng Huy mắc cạn bị vỡ nghĩ xử).

Giúp đỡ dân lưu tán ở Tuyên Quang, đều chia hạng tha thuế 5 thành (tỉnh Tuyên Quang hạng thiết hại nhất 124 xã, phường, vạn, trại, tha 5 năm ; hạng thiết hại vừa 66 xã, phố, tha 4 năm ; hạng hơi thiết hại 63 xã, phố, phường, trại, tha 3 năm. Tỉnh Hưng Hóa hạng thiết hại nhất như Phù Yên, Mộc Châu, An Châu, Mai Sơn, Quỳnh Nhai, Thuận Châu, Tuần Giáo, Luân Châu, 3 tổng châu Văn Chấn, tha 5 năm ; hạng thiết hại vừa như Điện Biên, Trấn Biên, Văn Bàn, Chiêu Tấn, 1 tổng châu Văn Chấn, tha 4 năm ; hạng hơi thiết hại như 2 châu Mai, Đà và 2 huyện Thanh Sơn, Thanh Thủy 13 xã tha 3 năm).

Thu thêm thuế bãi trồng trầu (7 sớ) ở Bình Thuận. (Nguyên trước thuế 5.100 quan, giao dân xã sở tại trung nộp. Khi ấy người buôn xin thêm 2 thành lĩnh trưng, vì chỗ nộp thuế ấy đều thuộc dân Man, người buôn không tiện, giao cho lý dịch trưng làm).

Định lại lệ lính mộ các tôn tước từ quận công trở xuống. (Huyện công, hương công mỗi tước 8 tên, huyện hầu, hương hầu mỗi tước 6 tên. Kỳ nội đình hầu, kỳ ngoại đình hầu mỗi tước 4 tên, lính mộ trên đây chia ban, 1 ở 1 về, trợ quốc khanh, tá quốc khanh, phụng quốc khanh, trợ quốc úy, tá quốc úy, phụng quốc úy, trợ quốc lang, tá quốc lang, mỗi tước 2 tên, không chia ban).

Khi ấy Hiệp đốc quân thứ Thái Nguyên Tôn Thất Thuyết tự tiện về tỉnh Bắc, xin chuẩn cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm cai quản cả việc quân các tỉnh ở biên giới Bắc Kỳ, Tuần phủ Tuyên Quang Mai Quý chuyên làm việc biên giới Thái Nguyên.

Vua cho là Thuyết kiêu mạn đùn đẩy, giáng 4 cấp, lưu, giáng Dụ ngay thiết trách, tất phải tính định hợp nhau, lập tức phải xong việc ngay.

Đề đốc quân thứ Trương Văn Ban phải tội (tự tiện sai quân lính lấy củi chặt cây đem bán kiếm lợi riêng). Thống đốc Hoàng Tá Viêm dâng sớ xin cách chức, nhưng cho hàm Lãnh binh, theo quân thứ phái đi làm việc.

Vua bảo rằng : Chưa đủ che đậy tội mà nghiêm việc quân, nhưng tạm y một lần, để biết sửa đổi và trọng tin lời tướng, nếu không công trạng và lại thể, quyết không được viện cớ.

Tên phạm tội trốn thoát ở Quảng Yên Trương Thập (tên ấy người động Hà Châu thuộc phạm châu Khâm Châu, năm trước can án, phủ Hải Ninh bắt được giam để tra xét, tên ấy nhân sơ hở trốn thoát hợp với kẻ du đảng dân khách hơn 300 đưa đến đánh trại Lộc Phù (thuộc phủ Hải Ninh). Phó lãnh binh Hoàng Đình Thượng chết trận, vua chuẩn cho tặng tuất. Còn Tuần phủ Hồ Trọng Đĩnh và viên phủ Đàm Quang Văn đều giáng 1 cấp, nhưng bắt phải đi ngay đánh bắt để kết án. Sau quan quân tiến đánh đốt phá sào huyệt giặc. Trương Thập đem bè lũ còn lại trốn xa sang đất nước Thanh. Viên phủ ấy tư cho Khâm Châu nã bắt.

Thống lĩnh nước Thanh Tô Nguyên Chương thay Lưu Ngọc Thành (bỏ thụ Tổng binh trấn Hữu Giang) đóng giữ Long Châu (thuộc Quảng Tây) đưa thư cho tỉnh Lạng Sơn nhờ đem ý công trừ kẻ bạo ngược cho dân lành được yên của quân môn ấy tâu lên và xét rõ tình hình giặc bảm báo cho biết. Hộ phủ Lạng - Bằng Lương Tự Thứ đem việc tâu lên.

Vua sai bộ Lễ nghĩ giúp tờ bảm cho tỉnh Lạng Sơn và sao quốc thư đưa sang Quảng Tây hồi tháng 10, giao cho xem. (Tờ bảm rằng : Hiện nay đầu sỏ tướng giặc là Đàm Tứ Tỷ vẫn tụ kết hợp với giặc chiếm giữ Thông Hóa nước tôi, bọn Đường Văn, La Tứ, Lục Chi Bình, Mã Nhị, Trần Đại, Hà Đại hợp quân vài nghìn giết hại lương dân, cần phải tìm cách vây bắt để làm kẻ nhọc một lần nhàn mãi mãi. Cốt cho tro tàn không lại cháy được, biên cương yên ổn, nhờ ơn nhiều lắm. Còn như thế giặc, tình hình biên giới đã nói cả ở trong quốc thư).

Bắt đầu đặt huân đạo ở Quý Hương. (Quý Hương từ trước đến nay, sĩ tử tùy tiện học tập, thí khóa không nhiều, hương lão xin dựng học đường, đặt huân đạo cho tiện học tập. Vua liền sai đặt, lấy cử nhân bỏ vào).

Tháng 12, chuẩn cho từ nay về sau, phạm võ - đội trưởng, văn - thư lại, bát, cửu phẩm trở xuống, trừ người tội nặng can phải nghĩ cách trở lên, thì vẫn chiếu chức hàm theo lệ làm tờ tâu đợi lệnh định đoạt, mà biết tình trạng, còn người can phải làm lỡ tội công xét xử chỉ phạt

roi, phạt trọng, thì tư cho nha có liên quan xét lại phát giao cho theo thể mà làm, khỏi phải làm tập tâu đỡ phiền.

Tha miễn thuế cho các dân xã bị đốt giết năm trước (năm thứ 27) ở Nghệ An. (Tất cả 27 xã, thôn, phường, trại, giáp, sách, tha cho tiền và thóc cùng thuế gỗ lim, chiết can thành tiền hơn 15.651 quan).

Chuẩn cho cục ấn thư ở Quốc sử quán, giảm tiền công in để truyền bá được rộng. (Lê trước, cứ 100 tờ, tiền công 2 tiền 30 đồng. Nay giảm một phần tiền là 50 đồng, còn thu 2 phần tiền là 1 tiền 40 đồng).

Lãnh đốc Nghệ An Nguyễn Chính vì phân xử dân lương, dân giáo, án nghị quá hạn chưa xong. (Tháng 9 bắt đầu, hạn 3 tháng, nay đã hết). Xin gia hạn 6 tháng và xin do nha Thương bạc đem sổ bồi thường của dân lương tư cho tướng súy biết, để hiểu bảo dân giáo thôi không khiếu nại. Quan tâu nói : Lương, giáo thù nhau đã lâu. Nay khiến dân giáo yêu dân lương khoan giảm cho, sợ không có lý ấy. Việc của dân giáo mà khiến cho tướng súy ấy bảo chúng chịu khuất, lại sợ không được thể, năm tháng kéo dài sinh nhiều chi tiết (tức như tờ tâu nói : “Tài sản đã xong rồi, mà đạo lại đòi nhà đạo đã thôi, án mạng lại đòi”). Nếu chỉ đem sổ bồi thường kê tư, không khỏi bị chúng nhòm ngó. Xin hãy do quan Tổng đốc kết án ngay đệ lên, phải bồi thường, quả là bất lực, mới nên cùng tính khoan giảm.

Vua cho là phải, sai đem ngay mật sớ cho Chính biết, rồi lại gia hạn 3 tháng nữa.

Hoãn điền lính thiếu cho dân các xã điêu tàn hao tổn ở Quảng Nam, Hà Nội (Quảng Nam 22 xã, thôn, phường, châu ấp ; Hà Nội 71 xã).

Thưởng các nhân viên năm trước quyên tiền lập nghĩa chủng. (Người phủ Thừa Thiên và 5 tỉnh Quảng Trị, Hưng Yên, Thanh Hóa, Hải Dương, Bình Định) được lục chỉ, ngân tiền có thứ bậc.

Chuẩn cho Tham tán Trần Văn Chuẩn lại về lĩnh Tuần phủ Hưng Yên. (Khi ấy Tuần phủ Hưng Yên Nguyễn Văn Thận theo Chỉ chuẩn cho về Kinh).

Vua bảo rằng : Trần Văn Chuẩn việc quân chưa am hiểu, ở lại cũng không có việc mà san sẻ trách nhiệm, cho về ngay Hưng Yên lĩnh chức Tuần phủ, vẫn mang cách lưu, là nhân lòng mong muốn của dân, cho nên được nhẹ. (Chuẩn trước ở Hưng Yên hết lòng chăm việc dân, sĩ dân cùng xin giữ lại).

Hiệp đốc quân thứ Thái Nguyên Tôn Thất Thuyết tâu : Kính vâng lời huấn dụ nghiêm thiết, sợ hãi không kể xiết. Nay bệnh tật hiện trầm trọng không thể một mình đương nổi việc biên cương. Xin chuẩn cho Hoàng Tá Viêm cai quản cả biên giới Bắc Kỳ, tính suốt đại cục. Thần xin tùy tiện cùng lòng, may được nhờ lẫn nhau cùng làm được việc. Và nói : Tiên tổ thần là Uy quốc công Tôn Thất Hiệp, về già đi tu, thần rất kính mến, đã có lòng muốn cắt tóc.

Vua xem tờ tâu bảo rằng : Người không phải cuồng dưng như Ông Ích Khiêm, ít học như Trương Văn Để, cho nên Lê Tuấn cũng từng khen là biết lễ, sao lại còn làm ra lòng trốn ở chùa không làm việc, trăm rất không khen, cha người cũng chẳng thích nghe ! Người nếu ốm không trừ tính được, thì sao lại hăng hái đi, rồi lại nửa chừng bỏ. Người cũng không nghĩ lòng riêng của mình cùng với quốc kế gia phong, đằng nào là trọng, mà còn không phấn khởi lo toan cho trọn có được không ? Viêm đùn cho người, người lại đùn cho Viêm, thế là đạo nghĩa gì ?

Khai đào đường sông các nơi ái Nghĩa, Cẩm Lũ, Phi Lai ở Quảng Nam.

Đình việc thường lạo quan quân thứ, quan tỉnh thần ở biên giới Bắc Kỳ về tết Nguyên đán năm sau.

Vua cho là việc quân ở Hưng, Tuyên, Thái, Lạng, Bằng đã lâu chưa xong, Quảng Yên xử trí dân lưu tán chưa hợp, nên đình thưởng để cho biết sỉ nhục.

Chuẩn cấp cho tàu bị nạn nước Pháp. (Tàu mắc cạn ở phận biển Nghệ An, chết đuối nhiều, sai cấp cho thức ăn, đồ dùng và đủ đồ mai táng. Chờ có tàu khác đến vận tải, nên phái dân thu giúp đỡ để tỏ lòng thể tất).

Khi ấy tỉnh Thanh Hóa mới đệ thứ quế tốt nhất ít có gọi là thần cho, quế dày, vị ngọt, tuy hạng ba, hạng tư cũng tốt hơn hạng nhất, hạng nhì từ trước đến nay.

Vua bảo rằng : Phàm được của quý ngon ngọt, nhớ cho người thân, người giúp việc cùng hưởng, bèn chia cho hoàng thân, hoàng tử, công chúa, ấn quan trong ngoài có tầng bậc. (Tòng nhị phẩm trở lên đều 1 phiến hạng ba, ấn quan tam, tứ, ngũ phẩm đều 1 phiến hạng tư).

Dời làm hành cung lợp ngói ở cửa Thuận An đến chỗ hành cung mới tạm. (ở dưới chợ Thai Dương, trên Phương Đồn) dựng bia thơ vua làm (80 bài vị cửa Thuận An).

Truy tặng các người chết vì việc nước ở các trận Cổ Linh, Lũng Kim, Miêu Đồn, Yên Lạc (dự tặng tất cả trên 120 người).

Định tội quan đi bắt giặc ở 2 trận Lũng Kim, Miêu Đồn (trận Lũng Kim, lãnh binh, đốc binh, đều giáng 3 cấp, quản suất đều giáng 1 cấp ; trận Miêu Đồn, tán tương, lãnh binh, đốc binh đều cách lưu, quản suất đều giáng 4 cấp. Người về trước phải cách, cho làm việc chuộc tội).

Định rõ lệ ảm bỗ. (Lệ trước : Người được lĩnh hàm và hộ lý, quyền chưởng mà được truy thu, truy tặng, mà con được ảm bỗ chỉ theo hàm cũ của cha.

(Vua cho là không công bằng, cho nên định lại từ sau : Có người nào từng dự việc quân, thực có công lao, sau khi chết được tặng hàm và người nào vốn có tiếng tốt, có công trạng làm việc, đã có Dự chuẩn cho khen thưởng, truy thụ, thì đều chiếu hàm tặng ảm bỗ cho con).

Khi ấy Thống lĩnh nước Thanh Tô Nguyên Chương đưa giấy báo cho tỉnh Lạng trừ lương trước để đợi quân đến. Quan tỉnh ấy đem việc tâu lên, gặp lúc Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết đem hiện tình tâu nói : Đàm Tứ, Ông Thất, Đường Văn đem bè lũ đến Nhạn Môn, Bộc Bố cướp bóc, Lục Chi Bình, Trương Thập Nhị ở An Mã chờ xin vồ nuôi.

Vua phê bảo rằng : Cầu quân Thanh xa xôi, là tại bọn người chậm lâu, không biết cùng lòng, hết sức làm xong, nên bắt đắ dĩ phải dùng kế cuối ấy. Nếu quân ấy đến nhiều, lại thêm nhọc tốn. Vậy cho xét tính ngay đánh và phủ dụ hai việc ấy làm thế nào cho chóng xong việc, nên hoãn nên đình, tâu lên rõ ràng và làm việc. Sau tâu lại thì Tá Viêm chủ chiêu phủ, Thuyết chủ đánh, vẫn chưa có định cục. Lại sai xét rõ tình thế có nên đánh mà được hoàn toàn, biên giới yên hẳn, có chỗ nên chiêu phủ mà không lo ngại về sau và hợp thời nghi, lập tức điều trù tính ngay, không được để nhọc quân, tốn lương, chuyển thành khó khăn nhiều. Quan quân thứ ấy hiện đương trù nghĩ, bỗng tiếp được quan Tuần phủ Tuyên Quang Mai Quý tư nói : bọn họ Đàm, họ Lục, họ Trương, thực lòng đến xin vỗ nuôi (xin cấp lương ăn 12 tháng) cung kết rõ ràng. Còn Ông Thất, Đường Văn chờ hiểu thị lại, sẽ định sau. Bộ Binh làm phiếu dâng, vua bèn chuẩn cho bọn Tá Viêm, Thuyết tư cho quan Tuần phủ Tuyên Quang phải làm cho ổn ngay. Còn giặc ấy xin cấp lương ăn, hãy liệu cho ít nhiều trước, để tỏ lòng tin cho được nhờ sống, nhưng bắt bọn ấy bảo họ Ông, họ Đường đều theo hàng cả, để tỏ lòng thực, hoặc cùng mưu tính như Diệp Thành Lâm đuổi bè lũ họ Bạch, càng thấy báo hiệu, rồi sau mới cấp cả, không để chúng lừa dối được, thế mới được.

Nhân bảo bộ Binh rằng : Việc quân nước Thanh hội đánh, trước vì bảo khẩn, nên viết thư yêu cầu mới, sau bọn giặc đã đến xin vỗ nuôi, quân thứ hiện đang xét tâu : nên cho Tuần phủ Lạng Sơn Lương Tư Thứ nói với họ tạm hoãn. (Khi ấy, sai ngay quan bộ Lễ đem hiện tình nghi giúp tờ bẩm thay cho tỉnh Lạng Sơn, đại khái nói : Xin hãy đóng ở biên giới phòng giữ cho nghiêm, không cho giặc lâu lỏng đến thêm, để chờ đánh dẹp vỗ yên ra sao, sẽ báo để làm việc sau, cho khỏi thêm nhọc. Nếu hoặc nghi tình ra sức, có nên phải đi, hãy chia đóng vài dinh ở Cao, Lạng để tiện báo gần, cũng tốt. Các ý như thế, sao lục giao cho Tư Thứ viết gửi cho họ Tô thống lĩnh biết để làm việc). Bỗng gặp (ngày 29 tháng ấy), Thống lĩnh họ Tô phái người (Kinh lịch Lã Nhữ Huân, du kích Lưu Văn Thành) đi đến Lạng Sơn hội bàn. (Viên thống lĩnh ấy đã truyền cùng ra cửa quan, hẹn đến mồng 8 tháng giêng sang năm hai dinh tiên phong đi trước, ngày 15, thống lĩnh ấy sẽ đem 3 dinh tiến từ Lạng Sơn rồi Bắc Ninh đến Thái Nguyên và tư cho đạo viên họ Triệu ở Hữu Giang liệu đem 3 - 4 dinh đi từ Cao Bằng đến Thái Nguyên trước đã có giấy báo 2 đại thần trừ biện lương thảo, thế mà chưa thấy bẩm lên, cho nên phái người đến. Quan tỉnh đem việc ấy tâu lên, vua chuẩn cho Lương Tư Thứ hãy đem hiện tình nói với sai quan ấy về báo cho thống lĩnh ấy tạm hoãn để chờ. (Khi ấy tờ bẩm chưa kịp phát đến Lạng Sơn, mà phái viên ấy đã đến, cho nên có Chỉ chuẩn cho ấy. Còn

như tờ bả hũy đình lại). Lại cho là ngày đi của quân Thanh đến nơi, Dụ bảo Tôn Thất Thuyết rằng : hoặc thống lĩnh ấy hiện đã đến Lạng Sơn, tuần phủ Lạng Sơn theo lệnh bả lên, hãy đóng để trấn áp, cố nhiên là tốt. Nếu đã qua Lạng Sơn đến Bắc Ninh rồi đến Thái Nguyên, thì cho là người phải khoản tiếp khéo cho hợp thể, tư ngay cho Tá Viêm làm cho chóng xong để tiện báo với thống lĩnh ấy, khỏi phải phiền phí, sau vì họ Ông, họ Đường xin võ nuôi không rõ. (Tĩnh Tuyên tâu báo), vua lại chuẩn cho bọn Tá Viêm, Thuyết nói khéo với quan nước Thanh hội đánh.

Quan 2 tỉnh Hà Nội, Hải Dương kính đệ lễ Nguyễn đán (Hà Nội thì bánh phục linh, rượu sen, rượu cúc ; Hải Dương thì danh nham hảo trà).

Chuẩn định lệ dựng nêu, hạ nêu. (Lệ trước : ngày 30 Tết trồng nêu, mồng 7 tháng giêng năm sau hạ nêu, đều cho Khâm thiên giám chọn giờ lành. Sau chuẩn cho đều lấy giờ Thìn làm nhất định).

Năm ấy các hạng thuyền tuần tiểu vận tải 458 chiếc, hỏng việc (vì bão, giặc) 22 chiếc, còn thì đều về thanh thoả cả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LVII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Đình Sửu, Tự Đức năm thứ 30 [1877] (Thanh, Quang Tự năm thứ 3), mùa xuân, tháng giêng, các người Mán, Mèo ở tỉnh Tuyên Quang theo hàng. (Trước kia Mán Mèo là bọn Ngô Nhị, cùng thông đồng với bọn côn đồ ở phủ Khai Hoá để rình cướp bóc, Phủ úy là Nùng Hùng Ân xin mộ thổ đồng nước Thanh để đánh dẹp, đến nay bọn côn đồ đã tan, Ngô Nhị lại cùng Hùng Ân giảng hoà), quan tỉnh đem việc tâu lên. Vua bảo rằng : Như thế cũng có thể làm cho dân một phương ấy mừng và yên tâm, nhưng quân lưu lại thì ít, mà dân mới theo về thì nhiều, phải khéo gia tâm phòng thủ và võ về, mới giữ được vô ngại ; Dụ sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm, chiêu tuý hiện tình trừ tính, để cho được cùng yên.

Chuẩn cho dân hạt Quảng Nam được miễn thuế có thứ bậc (24 xã thôn được miễn thuế, 79 xã thôn được miễn thuế, vì có dân điều háo).

Quan tỉnh Thanh Hoá xin đặt kho tạm thời ở phủ Tĩnh Gia để quyên trữ các thứ hoá vật công, cho tiện tàu vận tải, vua y cho.

Kiến Thụy công là Hồng Y chết. Vua nghỉ triều 8 ngày, truy tặng là Kiến Thụy quận vương, cho tên thụy là Tuệ Đạt, việc làm ma chiếu lệ quận vương, gia hậu lên, ngày thành phục, sai Hoàng trưởng tử (là con thứ 2 của Kiến Thụy công sinh ra) đặt hương án ở khoảng giữa nhà sau Dục Đức đường, dùng khăn áo vải thâm, chiếu trong đồ 5 bậc để tang, đứng vào hàng cháu làm lễ, đến khi an táng, nhà vua lại thân làm bài văn viếng để tế.

Cho ruộng Thọ Xuân quận vương là Miên Định. Vương tuổi cao đức tốt, trung cần không đổi tiết. Vua vốn kính yêu, chuẩn cho quan phủ (Tôn nhân) chọn 50 mẫu ruộng tốt (thuộc địa phận xã Mậu Tài, huyện Phú Vinh) cho làm thế nghiệp lâu dài.

Công tử là Hồng Sâm vốn có văn học, quan Nội các là Ngô Quý Đồng cử người mình biết, rồi sát hạch được dự hạng, vua ban Dụ khen, cất bổ chức Trước tác, chuẩn cho vào Nội các, đặc cách cho lĩnh cả quan bổng (lệ cũ, công tử bổ quan, từ tứ phẩm trở xuống đều theo lệ bổng của công tử trước, từ tam phẩm trở lên, chiếu theo quan bổng, không được lĩnh cả hai đẳng), lại cho là cử lên được người thực tài, thưởng cả cho Quý Đồng (gia 1 cấp).

Khuyến miễn các quan trong Kinh và tỉnh ngoài, Dụ rằng : Vua là tâm, các bề tôi là trăm cơ thể, các cơ thể gián hoặc có bệnh mà tâm không có bệnh, còn có thể gắng gượng sai khiến vận động, để giúp đỡ đôi chút mà thôi, nếu tâm đã có bệnh mà các cơ thể lại phần nhiều không cử động, thì là một người ốm lìm lịm đó thôi còn làm gì được.

Ta sinh không gặp thời, vận mệnh khó khăn, Phước bạc, cảnh ngộ đều gặp những sự gian truân, sâu khổ, người không thể chịu được, trăm đã không có Phước đức, đủ để chuyển đi ngấm ngấm, lại không có tài lực, có thể mở mang thi thố, lại thêm tư bảm rất bạc, người đời xưa đời nay đều chưa từng có ai có khí chất như thế, cho nên từ lúc trẻ đến lúc khôn lớn cho

đến lúc già, bệnh nướu ở người, dựa vào thuốc làm sinh mệnh, tuy trong khoảng một ngày, cũng chưa từng nhàn rỗi chút nào, năm nay gần đến 50 tuổi, mà gân sức rất mỏi mệt, ăn uống không tiêu hoá, chứng uất trệ thường có luôn, diện mạo xanh xao, da thịt gầy mòn, đầu nặng, mắt hoa, trông coi rất không được như trước, tuy không cố tật gì có thể chỉ rõ ra, nhưng cái chứng hay chóng mặt choáng váng, rất là không thể lường được đáng sợ, phàm những lúc đi, đứng hoặc ngồi xem gì hơi lâu, thì thấy khí xung lên muốn ngã ra, nói nhiều thì khí thiếu, thấp nhiệt thì khí bốc lên, cho nên nghi tiết lễ nghĩa các mùa trong một năm, ngày thường triều tham, sức không theo được như bụng, muốn cố gắng cũng không được, đều bởi cái bệnh to rất đáng sợ có luôn luôn, thần khí suy tổn không phải một lúc, người khoẻ mạnh còn không chịu được, huống chi người yếu quá ư? Tuy đã điều bổ thêm lên, nhưng thầy thuốc không phải như Hoà, Biển((1) Hoà, Biển : Hoà với Biển Thuộc, làm thuốc hay có tiếng ở thời cổ.1), cỏ cây không phải là thứ khí huyết có tình, cũng như nước gội xuống đá, sao có thể chóc lát mà thần hiệu được, nhiều lần đã tìm rộng cũng không có người đáp ứng, kể thì tật bệnh ai cũng thường có, mà mình trầm đến như thế, trầm thường tự lấy làm lạ, mình vốn đã ghét, không phải đợi người ta trông thấy mà chán, không có công chỉ có lỗi, mà tuổi ngày một thêm lên, lịch số thêm dài ra, Phước chẳng hay hoạ chẳng, thực là khó ức đặc được ; và lại công đức như Quang Vũ đế, suốt đời cỏ không ai bằng, mà còn nói rằng nhân dân oán khí đầy cả bụng, còn như trầm bản chất vốn yếu, oán nữ, khoáng phu((1) Oán nữ, khoáng phu : oán nữ là con gái không có chồng, khoáng phu là đàn ông không có vợ.1) còn nói hết thế nào được, bởi thế thường nghĩ mà lo sợ, được 1 tháng mới kể là 1 tháng, đầy 1 năm mới gọi là 1 năm, chỉ vì điều quá cũu, điều hổ thẹn không dãi tỏ ra được, không dùng được mà phải tạm hết lòng để đợi mệnh Trời, từ trước đến giờ các việc khó khăn, trọng đại đều nhờ sức vài ba bề tôi giỏi, may được hơi thư, cho đến ngày thường, những văn thư của các ty, cũng nhờ quan có chức trách làm phiếu nghĩ, trầm chỉ chấp kỳ đại cương để quyết định việc nên chẳng, trầm có tài năng gì đâu, thế mà sổ sách kỳ hội, còn thấy đọng lại chồng chất, người phải nói nhiều, còn như mưu xa trị nước, hình như không lưu ý đến, há phải là chức trách của vua và các quan đại thần chẳng ?

Vả lại, triều ta dựng nước, quy mô rõ ràng chu đáo, điển lệ rất nhiều, năm trước ít việc, tinh lực của trầm còn chưa suy lắm, chưa hiện ra vẻ kiệt quệ, từ khi 2 kỳ có việc đến nay, việc ngày một nhiều, người ngày một suy, cố đã bỏ hết mọi sự phồn hoa, không dùng đến sự tai nghe mắt thấy, cho đến các sách vở giúp ích cho tâm trí, cũng ít có thì giờ xem đến, trừ hằng

ngày ngoài 3 thìa cơm ra, đêm lại đến ngày, chỉ hết sức làm việc ở các tờ tư tấu, cũng chỉ làm các việc cần kíp, cũng chưa xong hết, các quan cũng thường cho là chăm chỉ, khó nhọc, lại không biết là phiền toái vụn vặt, ngoài ra có nhiều việc trái phép chuyên quyền, giấu không tâu lên, thì việc tâu coi như là không quan hệ gì, việc không nên tâu lại để cho tắc trách, việc khinh việc trọng, việc hoãn việc cấp không có thứ tự, không bao giờ quá đến như thế, thế mà cứ lần lữa làm với nhau, không ai hặc tội vạch ra, việc sao xong xuôi được, người sao khuyến miễn được, các việc toàn ở giấy tờ, lấy văn chương sửa sang cho đẹp, ngự triều coi chính, có gì đáng nói, chỉ im lặng không muốn hở răng, vả lại tự nghĩ, sinh ra một việc không bằng bớt đi một việc, việc hiện làm chưa xong, huống chi lại thêm ra nhiều việc bàn thêm, dù có nói, không xin lui về bàn tính, thì cũng ứng đối bừa đi, việc lợi, hại, việc nên chẳng, chưa từng bày tỏ trước mặt, thì ngồi ở triều đình bàn luận, chỉ là hư văn, há chẳng nghe thấy người ta chê những người dựa dẫm không định được phải trái, thay đổi ý kiến đến 2 - 3 lần ư ? Cũng không nghe thấy thường tranh luận ở trên thượng điện phân biệt hoà với đồng, tị với chu ư ((2) Hoà, đồng, tị, chu : chữ trong sách Luận ngữ, Khổng tử nói : Hoà là hoà với nhau, đồng là kết bợn với nhau, tị là riêng lẻ từng cách, chu là khắp tất cả.2), thánh nhân nói vẫn nghiêm ngặt, việc gì phải cẩn thận vụn vặt, khiêm nhượng nhỏ mọn, để thêm thói què, làm lỡ công việc. Còn bàn một việc không qua từng mùa từng tháng cũng đến hàng năm, đến khi tâu lên, còn phiền đến 3 - 4 lần đổi đi bác lại, cho nên nhiều lần đã bàn đến giảm bớt giấy tờ, nhưng cũng không thấy giảm chút nào, đó là người làm ra tệ, thế không làm thế nào được, muốn cho khỏi bệnh, cũng không thể được, huống chi nay vì việc công mà quên việc riêng, ngày đêm không trễ nải, có được mấy người ? Lấy không tham làm của báu, lấy thiên hạ làm trách nhiệm của mình, lại được mấy người ? Gặp việc có thể biết, sao phải phân tích làm gì ? Không thể, thì cứ cố sức mà làm, cũng như người đi đường, tuy xa, dần dần cũng có thể đến được, đâu có trọn đời mà không làm được việc gì ?

Trầm trùng trĩu than thói tục chuyển di con người quá lắm, vả lại sáng nghiệp với thủ thành cũng là một hạng người, nhưng tập quen khó nhọc thì chỉ có một lòng, tập quen dong dài ham muốn thì có rất nhiều bụng, một bụng thì việc gì mà không làm xong, nhiều bụng thì một việc cũng không làm trọn, vì gặp thời đã khó, được người lại khó, dù có tư chất như Hán Tuyên đế, Đường Hiến Tông, cũng chưa dễ bỗng chốc mà đổi ngay đi được, huống chi trầm hèn yếu, khoan hậu nhân từ dễ nói dối, nói không thì có ích gì, càng biết thủ thành là khó, khó hơn sáng nghiệp rất nhiều, tiếng và dung nghi thịnh mà võ bị sơ, bàn luận nhiều mà

thành công ít, thế là cái bệnh to của người nhà Tống, đời sau vẫn chê, không ngờ ngày nay lại thấy, sao khỏi được sự chê bai của người đời sau. Cổ ngữ lại có câu : Cuối đời nhà Chu không có năm rét, khi nhà Tần mất, không có năm ấm, là điềm ứng về sự khoan hoà hay nghiêm khắc đó ; gần đây rét ít ấm nhiều, so với khoảng năm Minh Mạng khác hẳn, không những trăm được chính mình xem xét, những người kỳ cựu ai cũng nói thế, chẳng qua quen đều do cái thói lười biếng nên mới đến thế. Và lại vua tôi có nghĩa cùng giúp đỡ nhau, khoan dung để giúp cho sự nghiêm ngặt, nghiêm ngặt để giúp cho sự khoan dung, mới mong có ích mà không có tệ, nhưng cái mà trăm nói, là xử sự thì cung kính mà làm việc thì giản dị, siêng năng thì có công, không phải là nghiêm cấp thao thiết để hại đến nguyên khí, các quan sao không xét nhận, nay trăm đã thế này, các quan lại như thế, thế là tâm đã có bệnh mà các cơ thể cũng có bệnh, thì cùng ai mà làm mọi việc ?

Thế mà còn nói việc đã dần ít, đã có đầu mối, xin cho nghỉ ngơi, để bớt khó nhọc, trăm xem đến lo sợ hổ thẹn vô cùng không biết là nói thế nào, người đời xưa ở lúc yên nghĩ đến lúc nguy, tuy 2 đời đế 3 đời vương, nhưng bậc vua tôi thánh triết vũ trụ thái hoà vẫn không dám tự mình nhàn rãi, còn như sự thế ngày nay quả gọi là đã yên đã trị, đã giữ được không lo ngại gì, thì âm dương đã điều hoà rồi, thóc hằng năm đã được mùa luôn rồi, nhân vật đã thịnh yên rồi, kho tàng kho đụn đã đầy giàn cả rồi, bờ cõi bị mất đã lấy lại rồi, giặc phương Bắc đã dẹp yên ngay được rồi, hiền tài rất nhiều chỉ để sai khiến, không đi đêm mà không mê hoặc vì danh lợi rồi, quân có sức mạnh phòng thủ chống giặc mà không có tệ trốn thiếu nhát hèn, dân đều chăm việc công, muốn làm việc nghĩa, cả một vùng cùng một phong tục, thói đút lót không có, nhà ngục bỏ không, chính sự giảm bớt, hình ngục xong xuôi, trăm đã yên gối nằm khểnh không lo gì rồi, không phải dùng thuốc mà khỏi bệnh, việc gì đến nỗi quá muộn không thuốc nào chữa được nữa, thế mà không nghĩ như thế, mờ mịt tự khoan, nếu hỏng việc thì sao ? Nếu thêm mãi thói tệ thì sao ? Thế có khác gì đi lùi bước mà mong theo kịp người đi trước, thêm củi vào mà cầu cho nước không sôi, như sĩ phu chuộng thanh đàm về đời nhà Tấn, các quan cứ tìm nơi cảnh đẹp mà đi chơi về đời nhà Đường, trăm đời về sau còn có lời chê để lại, sao không lấy đó làm răn, trăm tự trách mình không rồi, còn rồi đâu mà trách người, chỉ uất tích ở trong lòng đã lâu, cho nên không giữ được sự phát ra ngoài nhiều quá.

Kìa như sang đến làm vua, giàu có cả bốn biển, lòng ham muốn to của người đời, có vui nào to hơn được, mà trầm gập cảnh ngộ như thế, không bằng bọn người ăn cơm rau, uống nước lã, gói đầu bằng cánh tay mà nằm, vui vẫn ở trong chỗ đó, mà công khanh quan lại không ai là không có cái vui nối dõi trong gia đình, chỉ có một mình trầm không được như thế, trông cả bốn mặt, không có tình gì, việc hiện nay đã khó, mà việc sau lại càng khó, ngoài lo trong nghĩ, bụng không khắc nào được yên, từng đọc thơ họ Đào, trong 3.000 tội, không có con là tội cần nhất, khiến cho người thấy thẹn mặt, mồ hôi ra ướt cả áo lúc nào không biết, cho nên hình ra thơ văn, không câu nào là không gốc ở trong tính tình, muốn thôi cũng không thể được, đó đều là cái cảnh người ta không thể chịu được, mà trầm xử vào cảnh đó vẫn vui vẻ tự nhiên, tuy không dám dạy bảo đạo đức, nhưng cũng do đọc sách mà hơi có lĩnh hội được, há chẳng thấy khi chương tấu đến 19 tờ dâng lên, cũng không nghe chi đến, chỉ tựa vào ghế mà viết, nước mắt giàn ra mà khóc, thế là người thế nào ? Chỉ nghĩ còn có mẹ già sớm chiều nương tựa, không thể không vui vẻ nét mặt, tiếng nói hoà nhã, để hầu vui cầu thọ, giữ được nước nhà là hiếu, hết việc vui của bản tính mình, ngoài ra thì sức không đủ, còn dám gượng mong gì, lại sợ vận mệnh bất thường, năm cứ đi mà không chiều ý, đã già không thể khoẻ mạnh lại được, như cây khô mấy khi lại được xanh tươi, cho nên phàm trăm công việc, cho đến những văn chương làm ra trước, đều muốn kiểm điểm cho chóng xong, không bỏ sót sức thừa, há không biết mỗi một, cầu yên trong lòng.

Khôn nổi người ta ai cũng có lòng, thực khó mà yên ủi được, tuy đã gần đến 50 tuổi, lòng chí thành của thần tử dù muốn bày đặt ra làm lễ chúc mừng, nhưng tự liệu sức thực không đủ, tất cả những nghi chương phức tạp, tiếp kiến tàn phiến, rất biết là không thể kham được, thì lấy gì mà yên ủi được cả mọi người, kìa như không có bệnh mà cứ rên rỉ, đâu phải là lòng người trên hoà dưới vui, trầm rất muốn lắm, nhưng tình trạng như thế, muốn cố gắng cũng không được, mọi người hoặc tha thứ cho, trầm cũng tự lấy làm hổ thẹn, vả lại vui do tự trong lòng, không phải mượn ở ngoài, trong lòng nếu không vui, tuy bày đặt ra nhiều hư văn cũng có làm gì, xét kỹ hiện tình, cứ như cây có mọt, thuyền có lỗ dò, nếu không bồi lấp ngay, hoặc có sự gì bất trắc sợ lại quá hơn vết xe trước [đi lạc bánh] lấy sức đâu mà chống giữ được, như trầm lúc tuổi trẻ, mất sự điều dưỡng, nay hồi cũng đã muộn rồi, cho nên việc phải lo trước, mới được vui sau.

Trẫm thường mển Gia Cát Vũ Hầu làm người không chuộc ơn nhỏ, mà siêng mọi việc, nghĩ nhiều càng rộng, thường phạt không thiên tư, luôn năm đánh dẹp mà dẫu không biết đến việc binh, lập đồn điền chứa thóc, nước đến thịnh giàu, lấy nước Thục là một nước nhỏ ở một góc, có Vũ Hầu thì yên, không có Vũ Hầu thì nguy, thế thì an nguy không quan hệ ở chỗ nước lớn nước nhỏ, chỉ do ở người thế nào đó thôi. Kìa như lấy nhỏ địch với nước lớn, vạn phần không thể chống lại được, khôn như Vũ Hầu đâu không tính ra, nhưng mà hết lòng báo nước, thì chỉ biết có nước mình, mà không biết đến người khác, cho nên thường nói rằng : "Giặc nhà Hán không thể cùng đứng, nghiệp vương không thể cầu yên ở một phương, hết sức về việc nước, đến chết mới thôi, còn như việc thành hay bại, lợi hay hại, tôi không thể biết trước được, bởi vì đạo làm bề tôi không lấy khó dễ mà hoài nghi, không vì thịnh suy mà đổi tiết, chỉ làm theo chí, cốt được yên lòng, cũng có thể đối với thiên hạ được". Trẫm nếu được người như thế, thì có thể không bệnh mà không lo, đâu như người đời nay, phàm việc cứ tránh khó mà thoái thác, chọn sự thuận tiện mà để lo về sau, so với người đời xưa, muôn phần không được một phần, như thế không bệnh, không lo sao được.

Kìa như trung nghĩa, gốc ở tính trời, người ta đều có, không học mà hay, không cố gắng mà cũng trúng, há đợi dạy bảo mà sau mới biết, chỉ vì lòng dục riêng che lấp, cho nên thẳng được lòng dục riêng của mình để đem lại lẽ phải là khó, nếu biết dùng lực vào chỗ ấy, mới khỏi hư sinh một đời, trẫm bắt đắ dĩ phải ân cần cặn kẽ như thế, không phải có ý nén xuống hay cất lên, vốn đã nhờ rồi, cũng tất phải nhờ để cho trọn trước trọn sau, hầu được chóng tiến hiệu, nếu coi thường mà không nói, sợ trái với lòng thực sửa lẫn cho nhau, nói mà không nói hết, thì không biết đâu mà theo, cũng như là không nói. Từ nay về sau, các quan trong Kinh, tỉnh ngoài, nếu nghĩ đến trẫm 30 năm nay tình huống như thế nào, lo nhọc cùng chung, công tư cùng liên hệ, tất phải trừ hết thói tệ, đổi hết lòng riêng, bớt hết văn thư phiền toái, cốt cho được giản yếu, phàm việc thường đã có điển lệ, tuân theo mà làm, đem lòng công mà kết hợp với nhau, chớ nên làm rối bụng trẫm để cho sức trẫm được thư đôi chút, rộng lòng nghĩ của các quan, thế cũng là cái ý của Văn Vương không xâm đến những việc hiệu lệnh, những việc ngục tụng, những việc cấp giới, chỉ để cho các quan có chức trách chăn dân, răn bảo những kẻ theo mệnh hay trái mệnh ((1) Cả đoạn này trích lấy ở trong thiên Lập chính, Kinh Thư.1), cho nên đều đem thực tâm, thực lực, tính việc có ích, bỏ việc vô ích, ngăn ngừa họa hoạn khi chưa xảy ra, giữ tiết của mình không ai cướp lấy được, làm một việc tốt là xong một việc, nói ra một lời tất giữ được như lời, kẻ thảng thì không đủ, kẻ năm thì có thừa, mong cho trẫm

việc đều chính đáng, mọi công việc đều mở rộng, nước nhà cường thịnh, trong ngoài yên ổn, tật bệnh tội lỗi, như khí xuân trở lại, như vầng nước tan ra, giải được uất kết lâu năm của trĩ, vun trồng nguyên khí đến không cùng, thế thì rõ ràng phần khởi mà làm mọi việc, trọng hậu rộng rãi để thành chính trị khoan hoà ((1) Cả đoạn này trích lấy ở trong thiên Lạc các, Kinh Thư.1), hai đấng gồm có cả trĩ nếu khôn yếu bất thường, cũng có thể không di hận được, nếu chỉ coi là hư văn, không đem lòng mình thế tất lòng trĩ, lần lữa cầu thả, thì táng tận lương tâm quá lắm, không thể cùng nói được, còn làm thế nào để đứng ở triều đình mà đối trước mặt trĩ được, thông lục cho các quan trong Kinh và tỉnh ngoài, viết lời Dụ này vào giải áo mãi mãi.

Thống lĩnh nước Thanh là Tô Nguyên Chương đem quân 3 dinh đến ngay Bắc, Thái giúp việc đánh giặc, việc ấy tâu lên, vua sắc rằng : Quân nước Thanh đến chuyến này, quân phí rất nhiều, kho 2 tỉnh chứa không được bao nhiêu, chuẩn cho 2 tỉnh Hà Nội, Hải Dương trích sẵn tiền gạo mỗi tỉnh 20.000 quan tiền, 20.000 phương gạo, giải giao để cấp. Sau rồi quân nước Thanh đến tỉnh Lạng Sơn, Tuần phủ Lạng Sơn là Lương Tú Thứ tuân lời chuẩn cho, trước nói hoãn lại, viên thống lĩnh ấy vì thế trong lòng áy náy, để ý vào việc ấy, bàn muốn trở về, quan ở quân thứ là Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết cũng cho là giặc tàn họ Ông, họ Đường không có trò gì khác, không cần đánh giúp. (Gần đây vì giặc ấy xin ra thư không rõ ràng, đã chuẩn cho quan ở quân thứ khéo nói với quan nước Thanh giúp, nay bọn giặc ấy hiện đã đều xin thú, đã sắp xếp cho ở một nơi, nhận lương ăn, thì chú ý ở sự vỗ về, cho nên để cho quân nước Thanh tự rút về). Viên thống lĩnh ấy rồi lại rút quân vào cửa quan.

Cho Chương vệ quyền Chương Tả dực dinh Vũ lâm là Đinh Hội thăng thự Thống chế dực ấy.

Phục chức cho Thủy sư Đề đốc là Nguyễn Chí làm Đô thống. (Chí trước can vào việc phụng thủ Long thuyền không cẩn thận phải giáng, đến nay chuẩn cho khai phục).

Tướng nước Pháp đệ tiến các phẩm vật (2 cái kính đeo mắt, 2 cái đồng hồ, 3 cái ống nhòm), chuẩn thưởng cho mà nhận lấy, nhưng châm chước tặng lại các thứ thổ ngơi (ngà voi, sừng tê và các thứ trầm, quế) để đáp lại lòng tốt, lại vì tàu và súng chiều như lời ước tặng xong, lại gia thưởng cho 1 chiếc kim khánh (mặt khắc 2 chữ tư nghĩa).

Tổng đốc An - Tĩnh là Nguyễn Chính, dâng sớ xin sai sứ sang Xiêm (trong sớ nói : Gần đây phái viên quyền Tri phủ Trấn Ninh là Cao Bình Trâm đi dò thám bọn giặc Hoàng Lâm, bị quân Xiêm bắt được, rồi biết là phái viên của tỉnh Nghệ, hậu đãi cho về, có cả thư của viên tướng nước Xiêm, xin sai quan đem thổ sản đến tặng, nhân dò thám cả tình hình ở biên giới). Vua cho là nước Xiêm vốn có tình cũ với ta, lại ở rất gần nhau, cũng nên giao thiệp rộng, chuẩn cho các quan trong viện nghĩ định làm việc.

Dạy khuyên các quan chăm chỉ chức vụ. Dụ rằng : Chính sự cốt có phép thường, lời văn cần phải có thể yếu, phép thường thì được lâu, có thể yếu thì dễ theo, trời chuyển vận 4 mùa tuần hoàn, người ta cũng theo đấy để tự gắng không thôi, trong khoảng năm, tháng, ngày, giờ, lúc nào không phải là chức sự của mình, thế mà cố ý làm ra lúc khó nhọc, lúc rồi rãi, lúc làm, lúc thôi không đều nhau (tức như hộp tấu thư, tháng đầu xuân không được một phần, đến tháng cuối mùa đông thêm lên đến gấp mười. Ty Thông chính cuối tháng hội sổ sách, đầu xuân số không đầy 100, các tháng trên dưới 100, tháng trọng đông lên đến 300) ngày hôm ấy không làm, hãy đợi ngày hôm sau, nếu để chừa lại mà khó nhọc, khó nhọc mà làm nhàm lẫn, sao bằng đến lúc nào làm lúc ấy, ít thì nhàn, nhàn thì kỹ, đã yên trong lòng, lại làm được xong việc. Còn như văn thư tâu lên, đã có thể tài, phải cốt yếu, phải thực sự, để tiện xem xét, là vì giữ một chức gì, hợp cả sức đường, thuộc((1) Đường : tức đường quan ; thuộc : tức thuộc viên.1) vào, cứu thảo duyệt nhuận đến 2 - 3 lần, còn không khỏi có sót và nhàm lẫn, huống chỉ xem xét hết cả muôn việc, sức nào chịu nổi, thế là không xét nghĩ, mỗi việc phần nhiều phô trương phiến nhũng, nói nhiều làm rối cho người nghe không biết theo đường nào, vả lại người ta sở chủ chỉ có lòng và mắt cùng làm trong ngoài dựa theo nhau, là rất quý rất quan hệ, mắt chăm chú nhìn thì lòng mệt nhọc, lòng mệt nhọc thì tinh thần mỗi mệt, tinh thần mỗi mệt thì khí tán, khí tán thì tinh tiết, tạng ấy một khi bị bệnh, thì các tạng cũng bị bệnh theo, mà các cơ thể không cử động được, sao không chịu để cho có tiết độ, mà chỉ trách thuốc chữa không hay, có lý thế không ? Trẫm đã nói luôn mãi, nay không cần phải tàn phiến, hãy bảo cho điều cốt yếu, các quan đều có tri năng, tự xét thế nào là phải là không phải, chớ quen thói cũ, chớ phiến bề bác, hầu được yên tâm, hình phạt thi hành với kẻ tiểu nhân, đức nghĩa đối với người quân tử, trẫm đã hậu đãi, không nỡ nói hết lời, sao nỡ cứ im đi mà không thay đổi, không cố gắng ư ?

Cho lĩnh Hữu tham tri bộ Lại Nguyễn Văn Thuý đổi bổ lĩnh Hữu tham tri bộ Lễ kiêm quản Thông chính sứ ty.

Trả lại hàm tước cho Hoàng Tá Viêm, Tôn Thất Thuyết. (Tá Viêm nguyên hàm Hiệp biện Đại học sĩ, tước Địch Trung tử ; Thuyết nguyên hàm thự Tổng đốc, tước Vệ Chính nam, ngày tháng 4 năm ngoái, giáng Viêm làm Tổng đốc, Thuyết làm Tham tri, cách mất tước tử, tước nam, vẫn sung Thống đốc, Hiệp đốc đến nay trả lại). Dụ rằng : Hai đại thần hết sức khó nhọc lâu ngày, gần đây trù tính vào hợp công việc, nên gia ân chuẩn cho khai phục, đợi việc ngoài biên xong sớm, lại gia hậu thưởng.

Cho hộ lý Tuần phủ Trị - Bình là Lê Đình Tuấn thăng thự Thị lang, thự Tả tham tri bộ Hình.

Quân nhu ở quân thứ Bắc Kỳ thiếu, chuẩn cho tỉnh Lạng Sơn trích hoa ngân ra, giao cho tỉnh Cao Bằng để chi dùng. Nhân Dụ cho quân thứ đại thần rằng : Một giải biên giới Bắc Kỳ, mấy năm nay bọn côn đồ càn dữ, trăm không nở để cho dân ấy khổ lâu, sai tướng đem quân, chỉ cần cho yên mà thôi, thế mà tướng suý cầm quân, coi thường giặc, dân phải cung ứng như lấp vào cái hang lớn, những thứ vận tải của nước như rót vào cái chén dò, tiền của không phải quý thần vận tải đến, dù hết mưu sức của người, không thể cung cấp cho đủ được, nay phải hỏi cải cố gắng, quét sạch các giặc, cho tài lực, cho quân dân được thư, thì các người còn có thể nghĩ đến công khó nhọc, không thể đã có quân chính còn đó.

Hộ phủ Thuận - Khánh là Trương Gia Hội tìm được vàng sống dâng lên 1 cân 54 khối (chất vàng vốn tự nhiên, không phải đúc rèn, sản xuất ở núi Trà Linh, thuộc trại Man huyện Hoà Đa. Tục truyền thứ vàng ấy ma quỷ vẫn sợ, dùng để trấn áp chỗ đất độc thì khí độc tan đi, cho trẻ con đeo thì tránh được ma quỷ. Trước đây, Hải phòng sứ tỉnh Quảng Nam là Nguyễn Chính Tâm tiến trình lên 1 khối. Bộ Hộ phụng chuẩn, tư cho tỉnh Bình Thuận tìm kiếm để dâng lên, đến nay tìm được tiến trình), sai bộ Hộ đem 1 - 2 khối giao cho sứ Pháp thử rèn đúc xem.

Cho Lễ bộ Hữu thị lang Chu Đình Kế thăng thự Nam - Ngãi Tuần phủ (Tuần phủ trước là Trần Văn Thiêm can án).

Tháng 2, định lại lệ công tử và tôn sinh thi đỗ bổ quan. Dụ rằng : Nhà nước dùng khoa mục để lấy nhân tài, tùy thứ bậc mà cho phẩm hàm, tuy con của hoàng thân, vương công, cũng bắt phải học sách cổ rồi mới ra làm quan, mong cho không hư phụ giáo dục, công tử, tôn sinh thi đỗ bổ quan, chiếu theo lệ định (tôn sinh thi đỗ tú tài sơ thụ chánh bát phẩm, công tử sơ thụ kiểm thảo ; tôn sinh đỗ cử nhân sơ thụ kiểm thảo, công tử sơ thụ biên tu ; tôn sinh đỗ phó bảng sơ thụ biên tu, công tử sơ thụ tu soạn ; tôn sinh đỗ tam giáp đồng tiến sĩ sơ thụ tu soạn, công tử sơ thụ trước tác ; tôn sinh đỗ nhị giáp tiến sĩ sơ thụ trước tác, công tử sơ thụ thị giảng ; đỗ nhất giáp thì : công tử đặc cách bổ dụng, tôn sinh thì tên thứ 3 sơ thụ thừa chỉ, tên thứ 2 sơ thụ thị độc, tên thứ nhất sơ thụ thị giảng học sĩ) đã ngụ ý khuyến khích, nhưng gần đây ít chăm nghiệp học, phần nhiều say đắm vui chơi, nếu không cố vũ, thì không chịu cố gắng. Nay chiếu nghị trước đều cho lên một trật, để biết triều đình hậu đãi, tiến đức tu nghiệp, được thành tài nhiều là điều rất mong của trẫm.

Tỉnh Quảng Trị dân đói, sai trích thóc kho xã thương và tải gạo ở Kinh để phát chẩn và cho vay.

Tên giặc trốn ở tỉnh Quảng Yên là Trương Thập bị xử tử. Trương Thập vốn người nước Thanh, ngụ ở phủ Hải Ninh, trước can bị kêu về các khoản đem bè lũ đi cướp bóc, viên phủ là Đàm Quang Văn bắt giam để tra cứu, sau rồi trốn thoát. Viên phủ ấy bắt vợ cả, vợ lẽ của y giam lại, tên phạm ấy lại họp bọn làm giặc, đến nay bắt được, tra nhận xác thực rõ ràng. Quan tỉnh là Hồ Trọng Đĩnh tâu lên, chuẩn cho đem tên phạm ấy lãng trì xử tử ngay, vợ cả, vợ lẽ của y giải giao về họ cũ, viên phủ vì công lỗi ngang nhau, được miễn nghị.

Vua cho là ở Kinh giá gạo đắt, dân gian có vẻ gieo neo, sai bộ Hộ châm chước nghĩ trước, hoặc cho quan viên lĩnh gạo lương trước, khiến cho hạt gạo lưu thông để lương ăn của dân được thur. Quan ở bộ tâu lên, chuẩn cho lĩnh gạo trước hơn 8.000 phương (thất phẩm đến tứ phẩm, kỳ lĩnh hơi gần, đều chuẩn cho lĩnh trước) lại nghiêm sức cho các nhà giàu không được giữ thóc lại mà không bán ra (sai quan phủ nghiêm sức cho nhà giàu, phạm nhà nào có chứa thóc lại, liệu để dùng, còn thì đều phải đem ra chiếu giá chợ mà bán, không được giữ lại không bán, để thu mới lợi).

Sai đình thần bàn kỹ phép thẩm án. Dụ rằng : Trẫm từ khi lên ngôi đến giờ, đối với việc hình phạt, thường để bụng kính cẩn xót thương, chưa từng dùng pháp luật nghiêm ngặt, thay đổi phép cũ, nhưng người thừa hành, năm tháng dễ trôi, phần nhiều không hiểu việc đời, đua nhau về hư văn. Như việc thẩm án về mùa thu mấy năm nay trẫm từng thấy trong án nói, hoặc kẻ hung tợn cố ý phạm pháp, tang chứng đã rõ ràng, hoặc kẻ trộm cướp cố ý phạm, làm hại người đã nhiều, hoặc kẻ gian狡 thay đổi giấy tờ, xén bớt của công đã nhiều, mà đều được giam hậu để đợi xét, huống chi trong đó lại có nhiều trường hợp không nên ghi vào được xét, như người có bệnh phong thành cố tật, người phải bồi những tang vật mà chưa bồi xong, người được tạm tha về nuôi cha mẹ, cũng đều liệt vào danh sách tâu nhàm, thực là mười phần chưa được thoả đáng, phải nên chấn chỉnh một phen cho đến chỗ phải. Chuẩn cho đình thần hội đồng bàn kỹ, phạm những tù phạm phải xét ngừa mà tình tội không còn ngờ thì phải nghị luận quyết ngay trong khi vụng án, người nào tình còn đáng ngờ, phải lưu giam hậu để được xét lại, người nào nên thôi không xét, sẽ để vào tập hồ sơ, việc nào cũng phải chiều tùy tội danh, luật lệ, phân biệt châm chước đoán định, cốt được rõ ràng, giản dị thích đáng có thể noi theo lâu dài, làm ngay tập tâu lên, đợi Chỉ chuẩn cho thi hành, lấy kỳ thu thẩm năm nay làm bắt đầu.

Sau đình nghị tâu xin, từ nay phạm các nha xét hỏi việc đình đệ lên, những tù phạm được xét, chiều theo lệ cũ thi hành, phân biệt việc nào đã rõ tình thực, việc nào còn phải hoãn xử, việc nào tình nên thương và còn ngờ, làm thành bản danh sách (kẻ nào mưu giết người, cố ý giết, kẻ nào hung tợn cố ý phạm mà tang chứng đã rõ, hoặc trộm cướp mà cố ý phạm làm hại người rất nhiều, hoặc gian狡 thay đổi giấy tờ, bớt xén của công nhiều, những loại ấy tình tội không còn ngờ, thì biên vào bản danh sách tình thực ; việc nào tình còn đáng ngờ, tội chưa nên xử ngay thì biên vào bản danh sách hoãn quyết để giam đợi xét, người nào tình đáng thương, tội nên nghị giảm, thì biên vào bản danh sách đáng thương còn ngờ, để xin giảm) hết thấy chiều tùy tội danh, luật lệ, phân biệt chước định cho thoả đáng, đệ lên. Đến khi pháp ty xét hỏi, làm danh sách dâng lên, đều giao cho đình thần xét lại, việc nào tình tội nên giảm hoặc nên xử ngay, mà danh sách trước nghị chưa hợp thì lại đều đem tâu lên (như tình tội chưa có đáng thương nên giảm, mà danh sách trước nói nên xử ngay hoặc nên giảm, thì tâu xin lượng giảm ; tình tội nặng lắm không ngờ, nên xử ngay, danh sách trước lại nói lưu giam, thì tâu xin xử trị, không được dựa dẫm thành án cấu thả cho xong việc, cũng không cứ đã phát thẩm hay chưa phát thẩm mấy lần vẫn đều phải đem tâu lên), còn ngoài ra nên lưu

giam, làm riêng một danh sách, kê tên để đợi Chi chuẩn ; còn như các kẻ phạm tội chưa đến xử ngay (như kẻ có bệnh phong giết người, đáng phải giam cầm mãi và nguyên xử trăm giảo, mà tạm tha cho về nuôi cha mẹ, cùng người phải bồi tang mà chưa bồi xong) do các địa phương ấy và pháp ty làm riêng một bản danh sách làm lưu hồ sơ, không xét lại cho đỡ phiền, đợi xong sẽ thi hành (các tên phạm có bệnh phong đã khỏi đem tha ra và các tên phạm cho về nuôi cha mẹ, việc xong, giải đến quan để giam lại).

Vua chuẩn y nghị ấy, lại chuẩn cho từ nay phạm những việc triều đình thẳm, như có tình tội nên giảm, mà danh sách trước nghĩ nên xử ngay, nên giam ; tình tội xác thực thâm trọng, mà danh sách trước lại xin lưu giam, đã qua pháp ty xét hỏi mà cũng không trích phát ra được, trừ phạm 1 - 2 lần thì tha luận tội, nếu phạm đến 3 lần trở lên thì lập tức đem nha định trước và pháp ty phân biệt nghĩ xử, để cho biết cẩn thận thêm lên (vì danh sách xét án trước từ các nha xét hỏi việc hình xét và làm tờ tâu, đến pháp ty chiếu xét, đã có án trước kê tra, thế mà gần đây đình thẳm, gián hoặc có 1 - 2 án nguyên trước xét chưa hợp, chỉ tâu xin nghĩ lại mà thôi, còn như các nha xét hỏi việc hình xét trước không đúng và pháp ty không làm trọn trách nhiệm, không có nghĩ đến nên nhiều khi cẩn thận coi là theo lệ mà làm, không chịu gia tâm, cho nên mới có chuẩn định này).

Hai tỉnh Bình Định, Bình Thuận, dân phần nhiều truyền nhiễm chứng lệ khí, sai quan tỉnh tìm thuốc chữa và cấp tuất cho.

Khâm sai kinh lý việc hà đê là Phạm Thận Duật dâng sớ lên nói : Đê mới 4 tỉnh (Hải Dương, Bắc Ninh, Hà Nội, Hưng Yên) công làm và vật liệu phải cần dùng đến số nhiều (thành tiền hơn 50.900 quan), xin trích trước tiền công để cấp cho làm, đợi sau chiếu thu tiền điền mẫu điền trả lại. Vua y cho.

Lúc bấy giờ, tờ lục tư của nha các bộ và tập tâu các tỉnh và quân thứ tâu lên, phần nhiều chưa hợp thể lệ. (Việc đã được chỉ mà không cung lục, chỉ tự tiện tư ngay đi, như những sự trạng bộ Lại tâu lên nói bộ Hộ tư đem nhân viên sở Quan thuế do bộ chọn bỏ, lại tỉnh Thanh Hoá xin chọn phái biên binh và quân thứ Thái Nguyên tuân xét việc đánh giặc, các tập đều toàn dẫn lời bộ Binh lục trị, tiếp được bản bộ làm phiếu nghĩ tiến trình, phụng Chỉ v.v..., đều không hợp lệ).

Vua giáng Dụ quở, đại khái nói rằng : Trên chỗ triều đình, thống kê quan hệ ở đó, một chính sự gì, một mệnh lệnh gì, bề tôi giúp mà nhà vua chủ trương, lẽ cố nhiên phải thế, mà quyền cũng không nên giao cho chút nào, triều đình ta lệ định, Dụ Chỉ, chỉ đề tên phê phụng ở chỗ dưới niên hiệu, phàm có việc gì quan trọng, cũng phải xin Chỉ trước, rồi sau mới theo lệnh làm phiếu, thế mà nay sao lục, sơ suất, mà chỉ dẫn lại càn, đạo làm tôi có nên như thế không ? Chuẩn cho sức rõ cho các nha 6 bộ ở Kinh từ sau có tuân lục Dụ Chỉ đều phải theo lệ. (Chỉ ở bên dưới niên hiệu đề tên phê phụng) ý thức lục tổng theo thế mà làm, còn việc nào tâu lên đã chuẩn cho rồi, hoặc phải sao lục cả, hoặc phải trích lục, tùy việc tuân lục, không được sơ suất làm ra tờ tư, việc nào phụng sắc, theo lệnh tư đi, mới được làm ra thẻ tờ tư, còn các nha và các tỉnh ngoài tiếp được, cũng phải xét nhận kỹ lưỡng, nếu có dẫn vào tập tâu, chỉ nói phụng Chỉ hoặc tiếp lục v.v..., không được nói những chữ nha nào phiếu nghĩ, cho biết chỉ từ trên quyết định, quyền có thống thuộc để răn những người trái vượt, nếu nha nào sơ suất sao lục như trước và những nha nhận được không biết đem hặc nêu ra, đều nghĩ vào tội đáng phải chịu.

Cho Tả thị lang bộ Hộ Vũ Khoa thăng thự Tuần phủ Trị - Bình, khi vào bệ từ, vua bảo rằng : Trẫm thấy ngươi như có cảm kích, thực thà, thẳng thắn, cho nên chọn cất lên chức ấy, hạt ấy dân thuần việc ít, nhưng gần đây dân lương, dân giáo chưa được cùng yên với nhau lắm, không khỏi coi nhau như lửa với nước, ngươi nên giữ một lòng công, phàm việc giữ phép mà làm, chớ nên thiên tư mà coi phân biệt, mới có thể được việc ổn thoả, còn ruộng đất cao ráo, không bằng hạt ở Kinh, phải nên gia tâm vỗ về, để cho dân được giàu đủ. Còn như việc kinh lý đạo Cam Lộ, là việc tính xa, tuy có nha riêng, cũng phải thời thường trông nom bảo ban cả, để cho có thành hiệu, phàm vài điều ấy, ngươi nên thực hành, để không phụ lòng chọn người mà giao phó, thế mới được.

Tháng 3, sát hạch bọn hoàng thân, hoàng đệ ở tiện điện (Hoà Thịnh quận công Miên Tuấn, Cẩm Xuyên quận công Miên Ký, Triệu Phong quận công Miên Thoán, Quý Châu quận công Miên Liệu, Thái quốc công Hồng Phó, Hoàng Trị quận công Hồng Tổ, Gia Hưng công Hồng Hưu, Kỳ Anh quận công Hồng Đình, Văn Lãng quận công Hồng Dật, tất cả 9 người). Duyệt xong Dụ rằng : Minh Vương đời cổ lấy lễ kẻ thứ bậc, lấy nghĩa hoà họ hàng, tuy vương công là dòng dõi quý tộc, tất phải khiến cho chăm học hơn, trọng thuật nghiệp, mài dũa cho thành

tài, không những cho phẩm tước long trọng, cho ăn lộc đầy đủ mà thôi. Trẫm kính theo chí của tiên nhân, lòng ân cần hậu với người thân, rất muốn người trong họ nhà vua đều có đức tốt phồn thịnh, nhân hậu, trước chuẩn cho hoàng thân, hoàng đệ 9 người vào tiện điện, ra đầu bài để sát hạch, duyệt cả các quyển đều chưa thông lắm, tìm người giỏi trong đám kếm, chỉ có Triệu Phong quận công Miên Thoán, văn lý hơi hơn, chuẩn thưởng cho 1 đồng tiền vàng ngũ Phước, tiền bạc : ngũ Phước, tứ mỹ, tam thọ, nhị thắng, nhất đức mỗi thứ 1 đồng, tuy chưa xứng lắm, nhưng cũng không tiếc thưởng hậu để khuyên người khác ; thứ đến Cẩm Xuyên quận công Miên Ký, Văn Lãng quận công Hồng Dật, nhưng phải học thêm tiến thêm mới được ; còn ngoài ra các hoàng thân, hoàng đệ, hoàng tử, cần phải học ngày càng chăm, nét ngày càng sửa, trông nhau mà làm điều thiện, để được thành tài, vì người ta không thể không học, hướng chi lại bảm sinh vào dòng dõi nhà vua, được gần bóng sáng Mặt Trời ư ? Triều ta phép nhà rất hay, dạy bảo rất nghiêm, trước đã đặt ra giảng đường để dạy các hoàng thân, lại có nhà học ở phủ Tôn nhân để dạy các công tử, cái ơn đôn thân mục tộc, nuôi nấng tác thành, không chỗ nào là không đầy đủ. Sau vì các hoàng thân tuổi đã lớn, thôi không giảng tập, các công tử, công tôn đến học cũng ít, lại đổi đặt ra chức Dực thiện để chuyên việc dạy, nhưng sinh trưởng ở nơi phú quý, thường đắm đuối vào sự yên vui, không học thì không có trí thuật, thường khi trái lễ, gián hoặc có người ham học, cũng là học một buổi nghỉ mười buổi, không chăm học tập được, nếu không xét thực ngặt hơn để khuyên răn, sao mong đức nghiệp ngày một tiến được. Từ nay, hằng năm bắt thần sai phủ Tôn nhân xét hỏi các hoàng thân, công tử, người nào học hạnh đáng xét cử lên làm tờ tâu kê ra tiến trình đợi Chi khảo sát, không phải ấn định nhật kỳ, nhưng chiếu tùy người khá hay người không khá mà thưởng phạt, người nào học thức xứng đáng lấy được, hoặc vinh phong cho, hoặc gia hậu thưởng, nếu được huý khảo luôn thì cắt dùng ngay để khích khuyến, người không tiến, không thông thì phạt cũng theo liền, ngày trước Trần Tư ((1) Trần Tư : biệt hiệu của Trà Thực, đương diện làm thơ ở trước mặt Tào Phi (tra ở văn Trí chi, trong Vận phủ).1) xin thi ngay trước mặt, Bành Thành ((2) Bành Thành : không biết điển tích ở đâu, chưa tra cứu được.2) trọng chuộng văn sử, đều lấy phong nhã nổi tiếng, các bậc vương công tiền bối về bản triều cũng nhiều bậc học hạnh thuần túy để tiếng cho phái nhà vua, nay nhờ đội ơn sâu đức hậu gốc cành ngày nhiều, mà gọi phen giậu thành quách sao lại vắng thế, há chẳng tự hổ thẹn và tự cố gắng ư ? Ôi, cái thói kiêu ngoa xa xỉ gây ra ở chỗ bổng lộc hậu học thì sau mới biết là không đủ, đạo học nhờ ở thầy bạn, tất phải có nghiêm sư mà sau đạo mới tôn, gần đây, hoàng thân, công tử chưa thấy tiến ích, tuy do tự ngăn lại [con đường tiến] hay cũng là chức

Dực thiện chưa được tốt hết. Từ nay phàm chức Dực thiện ở các phủ có khuyết, chuẩn cho bộ Lại phải chọn những cử nhân, tú tài, mà thực là nhiều tuổi, học thông thái, hạnh thuần cần, lại kiêm có văn nhã, có thể dạy học thì cho sung bổ vào, nếu chỉ là tầm thường, không xứng đáng với chức vụ, để cho người nói đến, thì bộ không tránh được lỗi ấy. Hoàng thân đối với viên Dực thiện, phải đối đãi bằng lễ thầy bạn, không được bắt làm các việc trong phủ, chỉ chuyên dạy về kinh sử thơ văn và thường khuyên về hiếu đễ, trung tín. Hằng năm hoàng thân, công tử nếu có người sát hạch dự trúng, thì viên Dực thiện cũng dự có thưởng, nếu không biết bảo điều phải, ngăn điều trái, để các phủ có việc gì làm càn, lại không đem việc tố giác ra, tất phạm lỗi đến mình.

Bộ Binh tra cứu đem những quân nhiều lần đi đánh giặc bị tan mất và chết ở Đà Nẵng (mất tích không có người khai báo) làm danh sách trình lên xin cho tặng tuất, nhiều ăm. Vua y cho. Nhân Dụ cho bộ Binh rằng : Năm trước việc ở Đà Nẵng, nghe nói 1 người Anh danh (không nhớ tên, hình như tên là Triêm) là con Nguyễn Cửu Đức (nguyên Kinh thành Đề đốc) mất tích đã lâu, con ngu không khai ra, nên chưa được cùng nhờ ân trạch, khoản ấy còn nhiều người mai một, bộ phải tra cứu để thi hành, phàm lệ, các người được tập ăm, đường quan phải sức cho thuộc viên không được yêu sách, để cho mọi người đều được nhờ, rồi xét lại Nguyễn Cửu Triêm quả là đi đánh trận mất tích, chuẩn cho truy tặng (Tinh binh Đội trưởng).

Kinh thành có chứng lệ khí truyền nhiễm, sai viện Thái y phái thuộc viên để chữa.

Tỉnh Sơn Tây có mưa đá (hình to như nắm tay, như cái đầu, lại sấm gió cùng nổi lên, dân gian phân nhiều tổn hại hư hỏng, nhà cửa, thuyền bè, lúa má bị hỏng và hại), sai quan tỉnh khám thực trừ tính cách giúp đỡ.

Cung nhân triều trước là Trần Thị Nghiêm (mẹ đẻ ra Phù Mỹ quận công Miên Phú) tuổi thọ đến 80, phủ Tôn nhân xin lượng tăng lương hằng năm, chuẩn cho gia ân, chiếu nguyên lương đồng niên, gia cấp 20 quan tiền, 10 phương gạo, để tỏ ra thương người già, từ sau cứ theo thế mà thi hành.

Cho Hiệp biện Đại học sĩ, lĩnh Lễ bộ Thượng thư, sung Cơ mật viện đại thần Lê Bá Thận kiêm sung chức thầy dạy học ở Dục Đức đường. Dụ rằng : Đời xưa có chức sư bảo là để dạy cho làm việc dẫn dụ cho các đức, điển lệ cũ của bản triều, phần nhiều chọn bậc lão thần thuần chính, siêng năng, cẩn thận sung vào, cho nên các vương công bậc tiền bối, nhờ có thầy bạn giúp ích, đều được thành tựu đức nghiệp, nay hoàng tử Ưng Chân tuổi còn trẻ, hiểu biết chưa rộng, càng lớn sợ càng tự chấp, trách nhiệm, giúp sửa chữa được người, người là người chính đính cẩn thận có kiến thức, chuẩn cho vào chức sư bảo, nên thời thường thân đến nhà ấy dạy bảo, dẫn bảo điều phải, ngăn ngừa điều trái, khiến cho hoàng tử ngày thêm tiến tu, để đền đáp lòng tốt trách thành của trẫm.

án sát Quảng Ngãi Lê Bàng, Lãnh binh Nguyễn Gia Trung đều có việc bị tội. Trước đây (năm thứ 27) [1874], viên tẩn thủ ở cửa biển Thái Càn báo có 3 chiếc thuyền giặc vào cửa biển đốt phá, cướp bóc (ngày 14 tháng 2), Lê Bàng ưng cho Nguyễn Gia Trung đem quân đi đánh, rồi thì một chiếc thuyền chạy đi, còn 2 chiếc nhỡn nhơ ở ngoài biển ; Lê Bàng tiếp đến (ngày 17) chợt thấy dân xã Định Phước ở Hải Ninh báo có chiếc thuyền giặc chực muốn lên bờ, lập tức phái đi dò thám (Suất đội Thức) về báo tình hình giặc có thực. Lê Bàng vội vàng đem quân các đạo đánh giết, đốt cả thuyền, (bắt sống được 30 tên, chém hết vứt xuống biển) về tỉnh đem việc tâu lên. Đến sau (ngày 16 tháng 3) người lái buôn nước Thanh là bọn Trương Tu Phước, Trương Tu Chí đến Kinh đánh trống lên kêu, (kêu nói rằng bọn chúng và 36 tên chân sào đi thuyền qua phận cửa biển Thái Càn, bị giặc đuổi gáp, chạy vào trong cửa biển, bị quan quân giết chết 34 tên còn bọn chúng trốn thoát).

Vua sai Biện lý bộ Hình Nguyễn Huy Du đến để tra xét, đến khi án dâng lên (Lê Bàng vì giết nhầm phải thuyền buôn nước Thanh, phải xử trăm giam hậu), cuộc ấy giao đình thần xét lại, lại giao Nội các và Khoa đạo xét rõ, Lê Bàng chiếu như nguyên nghị giảm xuống xử giam hậu (lời đình thần tâu lại nói : Cứ theo nguyên đơn kêu, thì nhất định là người đi buôn, cứ theo lời khai thì nhất định là giặc, mà các chứng phức tạp thì là người đi buôn hay là giặc, còn có một chút đáng ngờ, duy có cầu công giết bậy, thực là thảm độc) còn đồng mưu là Nguyễn Gia Trung giảm xuống một bậc, xử phạt trượng hết bậc và đi đò, còn bọn quản suất đều nghị xử giảm dần.

Lúc trước, việc buôn sấp thi hành, đình thần đem dòi đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước tránh xa đường thông thương (đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước hiện ở Bảo Thắng, mà đường thông thương của người Pháp tất phải qua Bảo Thắng đến Vân Nam, cho nên xin dòi đi).

Vua cho là Hoàng Tá Viêm kết nạp được ở lúc trước, tất nghĩ được lúc sau, mới sai trừ tính việc ấy, Tá Viêm tâu nói : Vĩnh Phước ở Bảo Thắng, bị người Pháp ghét, Phước đã tự biết, đã đến tôi cầu xin một chức ở Hải Ninh, để làm nơi nương ở, tôi nhân đem việc đánh giặc Hoàng Sùng Anh nước Thanh, nêu có hậu thưởng, để hiểu thị, tên ấy đã hết lòng đánh dẹp nhưng núi khe xa xôi, hiểm trở, còn phải hàng tuần hàng tháng, mà việc buôn sang năm đã thi hành, xin sắc cho quan nha Thương chính, thương thuyết với phái viên nước Pháp là La-đăng, hãy thông thương với các tỉnh phố ở hạ du, nếu đi đường thủy đến Vân Nam, còn có giặc chiếm cứ, phải đợi dẹp xong, rồi sau thông thương mới là ổn thoả. Còn ở Vĩnh Phước nếu quả làm được thành công, xin theo như lời y xin, cho đến Hải Ninh để làm phen giậu. Còn như Bảo Thắng, nguyên có đặt đồn, mấy năm nay nhiều việc chưa có thì giờ tính đến, nay nên chỉnh lý lại, chọn viên làm được việc sung làm phòng ngự sứ (phái quân khoảng độ 300 quân, cứ 6 tháng một lần đổi, đợi vài năm sau đông đúc, cho chiêu một dân thổ trước 100 - 200 sung vào đóng ở đó, quân phái đến thì rút về) cùng với viên châu ở đấy gọi dân về mà vỗ yên, để đem lại sự phồn thịnh như năm trước.

Vua bảo rằng : Vĩnh Phước cầu xin một chức ở Hải Ninh thì lòng hấn đã hơi biết thu liễm lại mà tránh đi, duy có ta để Vĩnh Phước ở đấy, không phải là không giúp cho ta, nhưng Hải Ninh thuộc về phận biên tỉnh Quảng Yên, tiếp giáp với tỉnh Đông, dòi Vĩnh Phước đến đấy sao cho im hơi lặng tiếng được cũng chưa ổn thoả, chuẩn cho Viêm hãy tư cho quan Thương chính, đến phái viên nước Pháp thử nói, nếu họ nghe cho thì tốt, Hoàng Tá Viêm người cũng phải hỏi rõ ngay Vĩnh Phước, tự liệu có thể bỏ được sự thù hằn với người Pháp, vẫn ở Bảo Thắng sinh lý mà không ngại gì thì cho, hoặc dòi ở nơi nào hơi xa đường thông thương, như 2 hạt Hưng Hoá, Thái Nguyên để khai mở doanh sinh mà đối với ta có ích, đối với nước Pháp không hại gì thì cũng cho, cần phải cấm tráp bè lũ đừng làm ngăn trở việc thông thương là được rồi, nếu cho ở quá xa thì hoặc có sinh lòng khác khó chế ngự, cũng không phải là kế hoàn toàn, còn Bảo Thắng nên đặt đồn chuẩn y cho thi hành, người nên xét kỹ cho hoàn toàn mà trừ tính ngay.

Tá Viêm lại tâu rằng : Người Pháp chỉ ở thông sang Vân Nam, đường đi tất phải đi qua Bảo Thắng, mà Vĩnh Phước ở Bảo Thắng, thì mỗi thù mỗi lợi công kích nhau, bảo rằng cấm trapping bè lũ không làm ngăn trở việc thông thương, tội không thể liệu trước được, cần cho đối với ta có ích, đối với người Pháp không hại, thì như lời tôi xin trước (đội khi có công cho được một chức ở Hải Ninh), đã hết một chút nghĩ ngu, xin giao đình nghị để cho được thoả đáng. Sau đình thần nghị tâu lại rằng : Phủ Hải Ninh tiếp giáp với 2 châu Khâm, Liêm, Vĩnh Phước đến đó thông với con đò nước Thanh, khó mà kiểm chế được, duy chỉ một hạt Thái Nguyên sản xuất ra loại ngũ kim, nên cho y sung làm Đề đốc Thái Nguyên, nhưng lĩnh một phủ hoặc một huyện, chọn quân để khai mỏ, cũng là một kế làm cho biên giới được đầy đủ. Hoặc sung thực nơi biên cương, nên cho đến Hải Ninh, xin tư cho quan 2 tỉnh Hải Dương và Quảng Yên bàn định trả lời thi hành ; đến khi tư trả lời, thì quan 2 tỉnh (Đề đốc Hải Dương Phạm Phú Thứ, Tuần phủ Quảng Yên Hồ Trọng Đĩnh) đều cho là không tiện (một đảng thì dân lưu tán chưa được yên để cho thông nhau và cổ động làm loạn, một đảng thì bọn giặc biển khi ẩn khi hiện, sợ người Pháp ngờ là đoàn quân ấy [của Lưu Vĩnh Phước] làm).

Vua bảo rằng cho ở Hải Ninh không bằng cho ở Thái Nguyên, chuẩn giao cho Tá Viêm tuân hành. Tá Viêm tuân theo Chi chuẩn, hiểu thị cho Vĩnh Phước, Vĩnh Phước nói : Đoàn quân của y đến hơn 1.000 người, nếu đến ở Thái Nguyên, không lấy gì mưu sinh, mà khai mỏ thì nghề đã không quen, lại không có vốn, thực khó giở tay, trở đi trở lại 2 - 3 lần, y nhất vị cố xin ở Hải Ninh. Tá Viêm lại tâu xin gia ơn cho đời đời được kế tiếp ở phủ Hải Ninh, khiến cho đời đến ở ngay mới có thể bớt việc được.

Vua bảo rằng, nếu xuất lược như thế, làm không được, lại trở ngại về sau, nếu cho ở Thái mà y còn kêu, thì cho ở chỗ giáp Bắc Ninh, Thái Nguyên, hoặc cho ở Hưng Hoá chỗ giáp với Ninh Bình, Thanh Hoá, chỗ nào có thể giúp được, cũng dễ kiểm chế dễ gọi, nếu cho ở Bảo Thắng, tất phải liệu nói thế nào cho hợp ý cả hai bên mới được, cho hết lòng trừ tính kỹ tâu lên đợi chuẩn y. Tá Viêm lại hỏi Vĩnh Phước, thì Vĩnh Phước nói y không biết chỗ nào có thể đi được, y cũng không có ý tưởng gì khác, xin vẫn ở lại Bảo Thắng, để cố gắng giữ việc phòng ngự, cho biên giới vững vàng. Rồi Tá Viêm lại cứ tình thực tâu lên nói rằng : Vĩnh Phước trước xin ở Hải Ninh không được toại nguyện, nay lại xin ở lại Bảo Thắng, tâm tích hẳn cố nhiên không thể biết được, duy có người Pháp chú trọng khí mà Vĩnh Phước lại không phải là người chịu kém khí, ở lại đây sợ không chịu kém nhau, lại sinh khó về sau,

nếu để cho mang khí để cầu thoả chí là nguy và khó, sao bằng khiến cho bỏ nguy đến yên là thuận và dễ, phủ Hải Ninh ở lệch về một góc, cùng với Hải Phòng cách nhau hơi xa, đem cho đã tỏ được tín nghĩa, khu xử lại xa thanh tích, tội ngu tối tưởng như thế hơi ổn, xin lưu ý nghĩ đi nghĩ lại.

Vua lại giao xuống cho đình thần nghị lại, đình nghị cho là việc xử trí đoàn quân họ Lưu, quan Thống đốc hình như tất ở Hải Ninh làm đặc sách, mà chúng tôi và quan các tỉnh Hải Yên rất lấy làm ngại. Xin theo Chỉ chuẩn cho trước, dời đến ở Hưng Hoá hoặc Thái Nguyên, để giữ cho không có ngại gì, nhưng do quan Thống đốc nói thẳng với Vĩnh Phước và phỏng chọn chỗ ở để bảo cho, cốt y nghe lời mà nhận lấy (như các nơi Điện Biên, Đà Bắc, Thuận Châu, cho chọn lấy một nơi để khai khẩn, quả lập thành được 1 phủ, 1 huyện, theo Chỉ chuẩn cho dời dời được tập tước, đội ơn lâu dài) ; lại hội đồng với quan Tuần phủ Hưng Hoá (Nguyễn Huy Kỳ) khám thực định giới hạn và trừ tính việc chiêu tập khai khẩn, cùng công việc nên cho thế tập cho chu thoả, để cho y sợ uy mến đức mãi mãi, không sinh lòng khác, thì làm tập tâu vẽ thành đồ bản đệ tâu lên. Vua cho là phải, chuẩn cho theo như nghị lục sức cho thi hành.

Đến nay Tá Viêm tuân theo nói với Vĩnh Phước, y lại kêu rằng đoàn đình của y đều không phải nghề làm ruộng, y là người nước Thanh, nếu muốn mộ dân lập ấp, sợ không ai tin theo, hướng chi y vốn không có tư sản, nay được thu dùng, cho ký ngụ ở Bảo Thắng, chiêu tập thuyền buôn đi lại, nhờ lấy của những người có, để giúp cho sự cấp dưỡng, nay nếu bỏ chỗ ấy đi chỗ khác, hơn nghìn người không lấy gì độ sống, xin vẫn ở lại đấy, làm tôi tớ vĩnh viễn, kính theo mệnh lệnh, người Pháp nếu có đi đến Vân Nam, để cho họ đi lại tự do, không dám trở ngại. Tá Viêm xét tình ý và lời lẽ ân cần, lại xin hãy cho ở lại Bảo Thắng, đợi sau có nên giúp cho phí tổn để dời đi ở nơi khác thế nào, sẽ tùy cơ châm chước thi hành. Vua ưng cho.

Mùa hạ, tháng 4, nêu thưởng cho người dân thọ trăm tuổi ở tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi (Nguyễn Văn Vân, Nguyễn Văn Địch người tỉnh Quảng Nam ; Nguyễn Thanh Chiếu người tỉnh Quảng Ngãi).

Một chiếc tàu thủy của nước Xích Mao (gọi là tàu Đan Lò) chạy vào cửa biển tỉnh Hải Dương, khi bấy giờ nha Thương chính đã làm, thuyền buôn các nước đều đến buôn bán, theo hàng hoá kiểm xét đánh thuế như trong điều ước.

Định lại lệ tâu việc trong Kinh và tỉnh ngoài (ở trong Kinh thì các nha 6 bộ, ở tỉnh ngoài thì các tỉnh đạo, như cả nha gặp có việc gì cùng bẩm hoặc cùng nghĩ nên tâu thì thôi, hoặc trong nha có viên nào nghĩ riêng khoản nào và người nào bẩm xin đề tâu giúp, thì cũng phải tường với trưởng quan và những người đồng sự hội bàn cho xác đáng, tâu lên, nếu trưởng quan ấy và các viên đồng sự ý kiến không giống nhau, không chịu tâu nghĩ, mới được tâu riêng, cũng phải đem việc ấy tâu kèm, còn như cùng một nha mà gặp việc cùng củ hặc lẫn nhau, thì không cứ trưởng quan hay đồng sự, không phải thương thuyết, đều chuẩn cho tâu riêng). Khi bấy giờ có Cử nhân ở tỉnh Quảng Ngãi là Nguyễn Duật tình nguyện bỏ tiền ra đóng thuyền mộ quân để tuần giữ giúp thuyền vận tải hạt ấy, biên lý bộ Binh là Hà Văn Quan và Trần Thúc Nhận tâu giúp cho. Vua y cho, chỉ vì không tường bộ trưởng và viên đồng sự cùng tấu, hơi chưa hợp thể, nên sức lại, nhân chuẩn định làm lệ.

Bấy giờ, Kinh sư ít mưa, chứng lệ khí lưu hành, sung biện Các vụ Nguyễn Thuật dâng sớ xin sửa chữa việc của người để trừ tai biến của trời, đại khái nói rằng: Trời và người giao cảm với nhau rất gần không xa, vì trời không trị được dân mà ký thác cho vua, vua không trị dân được một mình, mà nhờ ở bề tôi, cái việc gọi là giúp vua điều lý âm dương, thuận 4 mùa, để cho muôn vật được thoả mãn, là chức trách của ai ? Con trâu mùa xuân thờ giốc, tể tướng phải lo, thủy hạn bắt thần, đại thần nhận lỗi, thực không dám đem trách nhiệm sợ hãi tu tỉnh đổ cả cho một mình vua, nay thời trời như thế, tai nạn của dân như thế, Hoàng thượng sớm chiều không yên, nhiều lần giáng Dụ để tự trách mình, đến đem câu nói cuối đời nhà Chu không có năm rét, khi nhà Tần mất không có năm ấm, để mà khuyên răn, các quan ở triều đình khỏi sợ hãi, kính cẩn việc công, để cầu điềm tốt ứng đến, thế mà khanh sĩ quên nghĩa xét công việc hàng tháng, gián đài thiếu lời bàn giúp thời, giấy tờ cho là hết chức phận, nhầm lỗi coi cũng như không, sợ không phải là bỏ cứu giúp đỡ, tôi xin đem những việc quan trọng cần thiết ra nói : Chết vì việc nước phải nên khen. Thế mà mấy năm nay, những viên biên, binh đồng chết trận, chưa chắc ai ai cũng được tặng tuất, lập đàn ban tế và phụ thờ với các quan quân ở 2 đền Hiền Lương, Trung Nghĩa, bộ Lễ cứu xét vẫn chưa thấy thi hành. Hình ngục phải nên xét xử cho xong, thế mà bộ Hình và ty ở Kinh án để chông chát lại rất nhiều,

hằng năm việc án tâu lên, tù phạm phải giam thêm lên không giảm, ngoài ra như công việc tầm thường ở Kinh thành, quan bộ Công không có khẩn sức, hoặc đến hết năm này tháng khác không làm xong, về mùa nắng dữ bắt người làm việc, sao tiết kiệm nuôi được sức lực quân. Người nước Thanh lĩnh trưng các thuế như các thứ dầu, đường, cau khô, sa, lụa ở 2 hạt Thừa Thiên, Quảng Nam, gián hoặc phái nhiều người đi đón chặn đánh thuế cao ngoài lệ, dân buôn bán mất mỗi lợi, khách đi đường không tiện, những thói tệ sinh ra như thế, không biết quan ở bộ, quan tỉnh có xét biết không? Kính xin sắc ngay cho quan các bộ, phàm có những việc quan hệ, đều phải xem xét kỹ lưỡng, các quan trong Kinh và tỉnh ngoài đều phải mài giũa cạnh góc, hết lòng sửa sang tính toán, phàm việc để hưng lợi trừ hại, trừ tai biến, đem lại khí hoà, được đem kế hay tâu vào, để tình kẻ dưới thấu suốt đến trên, trăm việc trong sạch, quan lại trong sạch mà đời sống của dân được thoả mãn, để lòng uỷ thác mong mỏi của Hoàng thượng ta, hạp cảnh tượng tốt lành khắp vũ trụ, là nguyện vọng rất lớn của tôi. Vua nhận lời xin ấy.

Tỉnh Quảng Ngãi ít mưa đã bao tuần, quan tỉnh là bọn Trà Quý Bình, Nguyễn Khuyển lạng yên không xin cầu đảo, đều phải phạt 9 tháng lương.

Bấy giờ, quan bộ Công là bọn Tôn Thất Tĩnh không có tâu lên, tự tiện tư đến viện Vũ bị hỏi những số cung tên vua dùng nặng nhẹ nhiều ít, quản viện là Hồ Văn Hiếu tự tìm trả lời, việc phát giác ra, đều phải giáng 2 cấp lưu, nhân sắc xuống, từ nay phàm các nha Thị vệ, Thái y, Thượng trà, Thượng thiện, Phụng thiện, Vũ bị, có liên quan đến việc trong cung, thì các nha ở ngoài, không có điển lệ sắc Chỉ, không được tự tiện tư hỏi, nếu có khinh thường tư hỏi, mà các nha ấy không ai hặc ra, lại khinh thường trả lời, đều theo luật trái phép luận tội, nếu gặp việc gì phải làm, mà từ trước đến nay không có lệ cũng phải xin Chỉ mới được tư trả lời:

Tặng quế Thanh cho Thống lĩnh nước Thanh là Tô Nguyên Chương (Thống lĩnh ấy mới đến Lạng Sơn nhờ mua quế Thanh hạng tốt, Tuần phủ Lạng Sơn khó tìm được, đem việc tâu lên, chuẩn cho lấy 3 phiến để tặng, hiện chưa đệ đến mà Thống lĩnh ấy đã đến cửa quan, nhưng do Tuần phủ Lạng Sơn uỷ phái viên đi tặng).

Dân các tỉnh Bình Thuận, Bình Định, Thanh Hoá bị chết dịch nhiều, chuẩn cho bỏ tên ở sổ đình tha thuế, hoãn kỳ hạn tặc điền.

Tuần phủ tỉnh Tuyên Quang là Mai Quý (đỗ Đồng tiến sĩ, người tỉnh Hà Tĩnh) chết. Vua bảo rằng : Mai Quý ở lâu về việc ngoài biên, khó nhọc thì có khó nhọc, nhưng chưa thấy có thực hiệu, mới được thăng thụ, nay chưa nên gia tặng, chuẩn cho chiếu hàm cấp tuất gấp rưỡi để tỏ lòng thương (nguyên lệ 600 quan, lại gia cấp 300 quan).

Cho Thượng thư bộ Hình là Trần Bình kiêm coi bộ Lại. (Trước chuẩn cho Thượng thư bộ Công là Tôn Thất Tĩnh kiêm coi, đến nay vì bộ Công nhiều việc mới sai Trần Bình kiêm).

Định lại lệ thưởng phạt, trình hạn mộ dân khẩn điền cho sơn phòng các tỉnh ở Nam Kỳ, Bắc Kỳ. (Các hạt dọc biên giới chánh, phó sứ sơn phòng và các viên doanh điền, người nào hễ khuyến đốc, trong 1 năm mộ được 100 đinh (đã có cơ chỉ, dưới cũng thế) khẩn được 200 mẫu ruộng (đã báo khám bắt đầu thu thuế, dưới cũng thế) thưởng gia 1 cấp, năm sau tính suất, đinh được 200 tên, ruộng được 400 mẫu, thưởng thăng 1 trật ; 3 năm tính suất, đinh được 300 tên, ruộng được 600 mẫu thưởng thăng 2 trật. Các hạt trung châu, trong 1 năm mộ được 200 tên, ruộng khẩn được 400 mẫu, thưởng gia 1 cấp ; năm sau tính suất, đinh được 300 tên, ruộng được 600 mẫu, thưởng thăng 1 trật ; 3 năm tính suất, đinh được 400 tên, ruộng được 800 mẫu, thưởng thăng 2 trật, vẫn sung chức ấy. Nếu trong 3 năm mà khuyến đốc khẩn mộ đều không đủ lệ, thì đều chia làm 10 thành nghĩ phạt, trong 1 năm thiếu 1 - 2 thành thì được miễn nghị, thiếu 3 - 4 thành thì phạt bổng 1 năm, thiếu 5 thành trở lên phải giáng 1 cấp, năm sau thiếu 1 - 2 thành thì phạt bổng 1 năm, thiếu 3 - 4 thành thì giáng 1 cấp, thiếu 5 thành trở lên giáng 2 cấp ; 3 năm thiếu 1 - 2 thành giáng 1 cấp, thiếu 3 - 4 thành giáng 2 cấp, thiếu 5 thành trở lên giáng 4 cấp điệu, nhưng cho sung lĩnh. Lại gia hạn 1 năm, có được sung số thiếu ấy lượng cho khai phục, nếu không sung số thì cách chức, lệ thuộc vào nha ấy sai phái).

Dụ cho các nha xét hỏi việc hình ở trong Kinh và tỉnh ngoài phải xét xử xong những việc hình ngục còn đọng lại, đại khái nói rằng :

Hình ngục là mệnh lớn của cả nước, hình phạt không thích trung thì dân không đặt tay chân làm gì được, không những hại cho chính sự, lại phạm cả khí hoà. Người đàn bà nước Tề bị oan mà đến đại hạn, Trâu Diễn bị vào ngục mà sương bay, đời xưa vẫn có điều ứng thực

không thể không cẩn thận được. Gần đây ở Kinh và tỉnh ngoài chứng lệ khí có khi phát ra, 4 tỉnh Trực kỳ và các tỉnh Hà Tĩnh, Bình Định liên tiếp ít mưa, âm dương chưa hoà, dân vật chưa thoả, thực bởi chính sự thiếu sót, nên mới đến thế. Hiện nay các nha xét hỏi việc hình ở trong Kinh và tỉnh ngoài, các việc án thường phần nhiều để chồng chất, như bộ Hình xét xử việc tên biên binh là Đinh Đại, án đã đến 10 năm chưa xử xong, tỉnh Cao Bằng xét xử việc án của bọn Nguyễn Phan gièm chê lẫn nhau, cũng đến 5 - 6 năm chưa xét ra được, loại ấy rất nhiều, còn mong gì hình ngục xong xuôi được. Còn như những án phải sung quân, phát lưu trở xuống, địa phương khinh thường xét hỏi kết án, bộ Hình xét lại, cũng cho là không đến tai người trên, lược qua rất nhiều, trong đó không khỏi có người oan lạm và việc án để quá hạn, tuy có xử phân, nhưng nguyên nghị rất nhẹ, nên quan có chức trách phần nhiều không sợ, không cố gắng, thậm chí có những bọn tham nhũng, dụng tình bỏ bê trệ lại, chực đầy túi tham, kẻ phạm tội chưa chết với pháp luật đã chết với kẻ lại, việc đục khoét phạm đến khí hoà, không gì tệ hơn việc ấy. Chuẩn sức rõ cho các nha xét hỏi việc hình ở các địa phương, những án để lại từ trước, nghiêm hạn cho 3 tháng, án nào không tra cứu vào đâu được, thì đem duyên có tâu xin tiêu đi, án nào hễ tình lý khó khăn thì chia hạn xin gia hạn, đều phải trong kỳ hạn làm tập tâu lên, còn án nào phải tra xét kết án, thì theo như hạn 1 - 2 - 3 tháng kết án đệ lên, nếu vẫn bỏ bê trệ như trước, để quá hạn không xét xử xong thì gia đẳng nghị xử. Những án sung quân phát lưu trở xuống, cốt phải thể theo lòng kính cẩn thương xót của trẫm, xét cẩn thận kỹ càng, nghị xử phải hợp với pháp luật, tình tội phải được công bằng, nếu còn dám khinh suất cầu thả, xét ra các tình oan lạm, thì nghị xử nghiêm ngặt. Lại phải xem xét tệ gian, không được che giấu, nếu bất thần phái quan thám xét ra, phải phạm lỗi nặng, đó là hình phạt rõ ràng, pháp độ nghiêm ngặt, là một đầu mối lớn của chính nhân, từ sau phải vĩnh viễn tuân hành, để cho biết sợ pháp luật, giữ chức phận, những việc đọng tích lại phải làm cho xong, những tình hình u uẩn phải thông đạt lên, hình phạt trung bình thì được vui vẻ, hình phạt mong cho không có hình phạt mới có thể tiêu được tai nạn, triệu được khí hoà, vì dân cầu Phước, để yên lòng muôn trị, khỏi được lỗi bỏ thiếu chức quan.

Bấy giờ bọn giặc trốn nước Thanh cùng với giặc thổ ở tỉnh Quảng Yên hợp lại quấy nhiễu tỉnh Lạng Sơn, quan tỉnh là Lương Tú Thứ tâu xin phái bắt binh đồng để ngăn đánh và đưa thư cho phủ Thái Bình (thuộc nước Thanh) cùng Thống lĩnh họ Tô để bắt giặc. Vua y lời xin ấy, lại sai trông coi nghiêm ngặt những nơi tiếp giáp biên giới nước Thanh và tư cho tỉnh Quảng Yên khẩn sức trong thuộc hạt, đều phải hết lòng phòng giữ cho chắc chắn, bọn giặc

ấy nếu có trốn trần lan phải chặn bắt trị tội, để mong hậu thưởng, nếu canh phòng sơ suất tất phạm việc quân. (Đến sau Thống lĩnh họ Tô đến đóng ở địa giới để trấn áp, nhưng phải tham phủ họ Mạc đến ngay để giúp việc đánh giặc, viên phủ Thái Bình cũng sức cho chặn bắt).

Nêu thưởng người đàn bà có nghĩa ở tỉnh Hưng Yên bỏ tiền ra lạc quyên (Nguyễn Thị Dạng người xã Tây Nha, chồng chết không có con, lạc quyên 1.100 quan tiền, chuẩn cho thưởng một tấm biển có 4 chữ “Lạc quyên nghĩa phụ”).

Dân hạt Tuyên Quang sau khi trải qua chiến tranh và mất mùa, tình rất gieo neo, quan tỉnh xin cấp cho mỗi xã 50 quan tiền, 10 phương gạo (cộng 202 xã, cấp tiền 10.100 quan, gạo 2.020 phương) để cho mua trâu bò, đồ làm ruộng cày cấy sinh nhai, khiến cho chóng được tỉnh lại (nhưng chia làm 3 thành, mỗi năm thu 1 thành). Vua y cho.

Bấy giờ, quan viên có người can nghị tự tiện bày tỏ tâu lên, mới giáng Dụ rằng : Gần đây, quan viên bị người cử hặc giao nghị, phần nhiều có người không chịu bình tĩnh để chờ, không đợi xét rõ, tự tiện tâu nhảm, rất trái thể pháp. Và lại người nói có người nói không, đợi xét hỏi tự khắc rõ, tình tội nặng nhẹ đã có vua quyết định, khi nào từng có tư vị che lấp nếu quả không có dấu vết đáng chỉ ra, thì đâu có thể buộc tội được, quan xét hỏi nếu không công minh, thiên tư ức chế, thì đến khi ấy kêu cũng chưa muộn, sao được bị can tham hặc, liền tranh luận tự giữ lẽ phải, trong lòng gần như khinh thường pháp luật, hình tích thì thuộc về gièm chê lẫn nhau ở chốn triều đình, gần như họp nhau kiện tụng, thế là phép tắc đạo lý gì ? Trẫm rất không thích nghe. Chuẩn cho từ nay về sau nhất thiết nghiêm cấm, nếu còn dám lại như thế nữa, tuy việc làm được thực, cũng nhất khái đem báo không xét đến, để cho phép làm tội được chính, mà kỷ cương của triều đình được nghiêm. (Sau bộ Hình xin chuẩn cho viên nào bị hặc, quả có sự oan ức, tất phải đợi án thành, mới được trình bày kêu lên, xét quả là thực, thì đem viên hặc trước nghĩ xử, nếu không thực, thì chiếu luật gia lên một bậc để trị tội).

Vua rước Từ giá ((1) Từ giá : mẹ vua.1) đi chơi cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hạ và xem bờ biển 5 ngày về cung.

Nguyên Tả thị lang bộ Lễ sung chức giáo đạo ở Dục Đức đường là Nguyễn Dục lại vì bệnh tình lâu xin ở quê hương để chữa thuốc và dưỡng bệnh. Quan tỉnh Quảng Nam tâu giúp lên cho. Vua bảo rằng : Nguyễn Dục trước ở chức ấy, tuy văn học không giỏi, nhưng đức hạnh thuần chính, lão luyện, phàm việc siêng năng cẩn thận, xét bảo hoàng tử, hơi có kính sợ, trước vì bệnh xin về, trẫm thương là già yếu, gượng theo lời xin ấy, tưởng sau rồi lại đến, cho nên chỉ ban cho vàng chưa gia ân mệnh, nay tuổi đã quá già, phải nên ban ơn và yêu ulti. Chuẩn cho thăng thự Hữu tham tri bộ Lễ, cho ở quê hương để chữa thuốc dưỡng bệnh, nhưng chuẩn cho được chi nửa lương, khi nào hơi khỏi, phải đến ngay Kinh cung chức, để trọn nghĩa trước sau, mới không phụ ân đãi ngộ của trẫm. Dục sau lại vì bệnh chết ở nhà.

Bắt đầu định lệ thuế đinh, thuế điền của 4 bang lưu dân (Tân Mĩ, Tân Hi, Tân An, Tân Bình) ở tỉnh Quảng Yên (nhân đinh cộng 125 tên, ruộng 33 mẫu 5 sào, thổ 18 mẫu 1 sào), đồng niên tiền thuế 274 quan, thóc thuế 8 hộc 3 bát).

Tháng 5, nêu thưởng dân sống lâu 100 tuổi ở tỉnh Quảng Ngãi (Phạm Văn Tại, Nguyễn Văn Duật).

Định lại lệ nghỉ ngơi cho quân đi bắt giặc việc công về và Giáo dưỡng, Anh danh. (Quân đi đánh giặc, lệ trước được nghỉ 1 tháng, nay không cứ đường xá xa hay gần, 5 - 6 năm cho hạn nghỉ 3 tháng ; 3 - 4 năm 2 tháng ; 1 - 2 năm 1 tháng, trừ những ngày đi về ra. Giáo dưỡng, Anh danh chiếu lệ các quân hằng năm cứ vào kỳ tháng 7 thì chia ban lần lượt đổi nhau nghỉ ngơi, đến tháng giêng năm sau, phải họp cả lại).

Vua đi chơi núi Thúy Vân, cửa biển Tư Hiền, duyệt coi việc phòng giữ bờ biển 7 ngày về cung.

Doanh điền sứ tỉnh Bình Thuận là Nguyễn Thông tâu bọn người mộ nghĩa ở Nam Kỳ (hơn 50 người) tình nguyện đến các xứ Đồng My để ở đấy khai khẩn, vua y cho, nhưng sắc cho Nguyễn Thông hiểu thị cấm tráp để cho biết cất giầu.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu nói : Những quan viên ở tỉnh và quân thứ Tam Tuyên, hoặc yếu đuối không quen lam chướng, hoặc tài lực tầm thường, không chịu được nơi phồn kích, xin sắc cho đình thần chọn bổ, để cho kịp phòng thủ võ yên. Vua nghe theo.

Tỉnh Hưng Hoá mưa đá.

Tỉnh Cao Bằng mưa xuống những hạt đen, (hình như hạt thóc, hạt gạo).

Phước thí các cử nhân trúng cách. Lấy Thượng thư bộ Hộ sung Cơ mật viện đại thần, tước Kỳ Vĩ bá Nguyễn Văn Tường sung chức Đọc quyển. Hồng lô Tự khanh biện lý bộ Lại Nguyễn Hữu Độ, Thị độc Học sĩ sung biện Các vụ Nguyễn Thuật đều sung việc Duyệt quyển, cho bọn Phan Đình Phùng 4 người đỗ Đồng tiến sĩ xuất thân (Phan Đình Phùng, Trần Hữu Khác, Trần Phát, Nguyễn Tài Tuyển). Lại lấy 3 tên Phó bảng (Nguyễn Quang, Phạm Văn Hành, Hoàng Côn) trước khi chưa truyền lô, biện lý bộ Lễ Trần Thúc Nhận, biện lý bộ Binh Hà Văn Quan, tham biện Các vụ Tôn Thất Trạc họp ngồi với nhau ở Tả vu, khinh thường bàn đến việc trường thi, Thị lang bộ Binh Tôn Thất Phan, cùng với trực thần là Phạm Đè, Khoa đạo Lê Đình Dương cho là tiết lậu việc Phước thí, tâu lên hạch tội (trong tờ tâu nói : Các viên ấy ở nhà Tả vu cùng ngồi, nghe thấy Trần Thúc Nhận nói rằng : Việc Điện thí năm nay, hiện được 1 quyển 3 phân, 4 quyển 1 phân, 2 quyển không được phân nào ; Hà Văn Quan nói : quyển 3 phân ấy nếu không phải là Trần Phát thì là Phan Đình Phùng ; Tôn Thất Phan hỏi việc thuộc cấm mật, sao lại biết được ; Tôn Thất Trạc trả lời rằng, việc đã tâu lên rồi, cho nên mới biết).

Vua bảo rằng : Phép thi rất là nghiêm mật, sao lại tiết lậu nông nổi táo bạo đến thế, cho giao bộ Lễ xét rõ nghĩ xử để răn cho chừa, sau tâu trả lời đối cứu quyển thi, chỉ có 1 quyển 3 phân, câu nói ấy ngẫu nhiên mà trúng, còn thì phần nhiều không hợp (cứ tờ tâu của quan Phước thí mà đối cứu, trong đó nói 3 phân, 2 phân mỗi hạng 1 quyển, 1 phân nguyên nghĩ 1 quyển, lại phụng ân chuẩn 1 quyển, hiện còn 3 quyển bất cập) thế là các viên ấy ức đặc, không phải đích là nghe thấy, nhưng thứ bậc chưa được chuẩn định, thế mà trong chỗ ngồi công, vội đem ý kiến khinh suất họp bàn, rất là không hợp, xin đều giáng lưu, để răn những người nói khinh thường không cẩn thận (Trần Thúc Nhận giáng 2 cấp, Hà Văn Quan, Tôn Thất Trạc đều 1 cấp, cùng chiếu luật dâng thư tâu việc nhằm lẫn, Phan phải phạt 50 roi,

chuẩn cho phạt bổng 9 tháng, Đề và Dương giảm 1 bậc, phạt bổng 6 tháng, nghị dâng lên, vua chuẩn y. Nhân phê bảo rằng : Dùng người nên lấy người trọng hậu làm đầu, nếu có tài làm việc mà khinh táo muốn làm những sự khôn vặt, may được trúng thì hại lại càng quá, bọn ấy sao không kính theo ý tốt của trăm quen làm thói tệ, rất không phải là ý tác thành của trăm, đáng lẽ phải xét cho cùng để răn, tạm phạt nhẹ để cho sửa đổi, không thì phải trị tội nặng.

Lại lấy Phước thí làm Điện thí, nhưng định lại pháp trình thi Hội và thi Điện (4 kỳ thi Hội, suốt cả kỳ đệ nhất và đệ nhị, trong đó 1 kỳ có phân số mới được vào kỳ đệ tam, trong 3 kỳ mà 2 kỳ có phân số mới được vào kỳ đệ tứ, còn 4 kỳ đều có phân số được 4 phân trở lên, chuẩn cho là trúng cách không phải chia làm hạng thứ, 3 kỳ được 7 phân trở lên, chuẩn cho do quan trường đem dâng lên chờ Chỉ lựa chọn, nhưng chiếu theo điển lệ cũ khoảng năm Minh Mạng ở tả hữu vu đem làm chỗ thi Điện, còn sai quan trông nom việc thi và những công việc nên làm, đều theo lệ thi hành. Đến ngày thi, các quan và thuộc văn võ đều ứng trực ở viện Đãi lậu 2 bên tả hữu vu một ngày, đến giờ thu không nộp quyển thí sĩ, ra hết, mới được chiếu lệ vào trực, còn các quyển thi Điện, do quan đọc quyển, duyệt quyển theo lệ đem tiến lên vua xem, chờ Chỉ định đoạt chia cho giáp đệ và phó bảng, nhưng lấy khoa sau làm bắt đầu).

Lại cho là các khoa gần đây, số dự trúng hơi kém hơn trước, nhân Dụ rằng : Lòng yêu học trò của trăm, ngồi một bên để chờ người hiền đã lâu, cần người hiền tài ở khoa thi, mong cát 10 người được 5 người, để cho có người mà dùng, những người đỗ các năm trước, còn có người yêm thông nhã chính như Phạm Thanh, Nguyễn Văn Giao, đều không phụ ơn đãi ngộ, thế mà mấy năm gần đây, người đỗ các khoa rất ít, trong đó phần nhiều là người tuổi trẻ học ít, có lẽ sĩ tử phần nhiều không phải là người học nhiều chỉ hồng cầu may được tiến thân mà thế chẳng ? Quan coi việc học là mô phạm cho học trò, thế mà lại chỉ là quan thanh nhàn ngồi dựa chiếu mà không giảng dạy, cần được tô điểm văn nhã, làm tiêu chuẩn cho sĩ phu, như Dương Thành((1) Dương Thành : Tiến sĩ đời Đường, thường ẩn ở trong núi, Đức Tông triệu ra làm Giám nghị đại phu, có dâng số lưu Lục Chí lại.1), Hồ Viên((2) Hồ Viên : người đời Tống làm Giáo thụ ở Hồ Châu, học trò đến vài trăm người.2) vắng không nghe thấy, thầy bạn như thế thì khôn phép trông vào đâu, từ sau nên gia tâm dạy bảo, khuyên kẻ chăm, răn kẻ biếng, trọng văn nhã, truat phù hoa, còn làm học trò cũng phải chăm học tập, học hết kinh

sách để ra làm việc, tu tĩnh ở nhà, cống hiến ở triều đình, để đền đáp lòng răn bảo gây dựng của trăm, nếu vẫn ít người đỗ như trước, là đạo làm thầy không rõ nên mới đến thế, tất đem quân coi việc học xét xử giáng chức, cách chức, quyết không để cho pháp luật lại cong. Quan to các địa phương đều có chức trách làm việc và dạy ở một phương, từ sau phải lưu tâm thường xét, quan coi việc học nếu có không xứng chức, học trò nếu không chăm học, người lớn thì tâu hạch để trị, người nhỏ thì răn bảo, khiến cho ngày thêm tiến tu, không thế là cũng thiếu chức vụ.

Quân nước Thanh là Tham phủ họ Mạc đem theo quân đến tỉnh Quảng Yên giúp việc đánh giặc được thắng trận, việc ấy tâu lên, vua bảo rằng : Việc làm của Tham phủ họ Mạc quả có công trạng thực, chuẩn cho trích phẩm vật trong kho (quế Thanh, Nghệ mỗi thứ 2 phiến, trầm hương 10 lượng, yến sào 1 cân) đem tặng để yên lòng người xa.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết cùng nhau đem việc trừ tính việc ngoài biên làm tập tâu lên (trong tập tấu nói : Bọn giặc họ Ông, họ Đường trước đã xin võ yên, nay đã hơn một tháng không thấy đến hầu, tình giặc như thế, tưởng không thể cho võ yên được, lại nói đợi khi nước lụt xuống, phái quân đi đánh). Vua Dụ quả rằng : Đối địch với kẻ vua ghét, là lòng trung của bề tôi, yên được ngoài biên, là tài giỏi của viên tướng, người đời xưa đem hết quân ra đi, giết hết giặc rồi về, cần về việc công vẫn phải như thế, việc biên cương ở Tuyên, Thái, trăm giao cho 2 đại thần, đã mấy năm nay, phải nên tìm cho được giặc, để việc quân chóng xong, mới là không phụ trách nhiệm giao cho ở biên giới, thế mà lại nuôi giặc để thêm lo, có được không ? Hiện nay công việc ngoài biên sắp xong, bọn giặc còn lại, chẳng qua như hơi thở tàn, không đánh giết ngay cho trọn công việc đã tính, để chúng như đám tro tàn lại cháy lên, bất đắc dĩ mà cầu cứu ở người, thực là kế kém quá lắm, lại không chịu cùng lòng bàn với nhau cho được việc, người nọ người kia đùn đẩy cùng nhau, đánh dẹp rồi rút đều giữ ý kiến như mái chèo và cái sào. Vả lại, tình giặc không thể lường được, việc xin võ yên, trăm vẫn ngờ là khó, chắc nhiều lần chuẩn cho 2 đại thần ấy xét kỹ mà làm, đừng để phải khó về sau. Thế mà Hoàng Tá Viêm trước đã lấy võ yên làm đặc sách, thường xin chi cấp cho họ Đàm, họ Lục, họ Hoàng, họ Trương và bọn Dương Đại, Trần Nhị là bề lữ của họ Ông, họ Đường, số tiền lương đã nhiều, nên quân nước Thanh khó đến, lại ngăn lại để họ về không, làm lỡ cơ hội. Nay lại nói giặc họ Ông dựa vào địa thế yêu sách, định đi là phải, thì lúc trước chủ việc võ yên là ai mà lại nói đánh ? Và về đại thể, không khỏi như trăm

đã liệu, hai đại thần sao trong bụng không có mưu kế sẵn, mà làm việc không hợp như thế. Huống chi lại xin đợi đến khi nước lụt xuống, rồi mới phái đi đánh, thì dong dài qua năm tháng, đến bao giờ cho xong việc, chẳng gần như coi việc nước làm trò trẻ chằng ? hầu nuôi giặc để làm công chằng ? Việc quân không phải là nhỏ, việc biên khỏn đã có chuyên trách, thế mà dám tính sơ suất như thế, việc quân rất nghiêm, quyết không tha thứ luôn được. Chuẩn cho giao đình thần hội bàn việc nhiều lần làm việc không hợp xét xử để răn, nhưng lặc hạn nghiêm trách phải trừ liệu ngay, khiến cho bọn giặc còn lại chóng quét sạch, biên giới được vững chắc lâu dài, để chuộc lỗi trước, nếu cứ như thế không chịu cố gắng, tất phải đem quân pháp mà trị, không tha. Sau đình thần tấu lại hai đại thần ấy, xin chiếu luật trái với chế thư, đều giáng 4 cấp bỏ đi nơi khác, đợi được ban ân chuẩn cho lượng lưu lại để tính việc hay về sau, nghiêm hạn cho 6 tháng phải làm cho xong việc. Vua y cho.

Chuẩn cho thự Hữu thị lang bộ Lễ Hoàng Tường Hiệp được thực thụ, lại thăng lĩnh Tuần phủ tỉnh Tuyên Quang, kiêm giúp việc quân ở quân thứ tỉnh ấy.

Sắc rằng : Người là người trong khoa giáp, đương chỗ phồn kịch ấy nên phải trừ tính cho hết giặc, yên biên cương, chóng có thành hiệu, để nổi thanh danh, nhận hậu thưởng, chớ phụ lòng tốt kén chọn nhắc bỏ của trăm.

Tha thóc thuế và tiền vay năm trước cho 6 huyện thượng du tỉnh Hải Dương (Đường An, Thanh Miện, Đường Hà, Cẩm Giàng, Tứ Kỳ, An Dương) (vì có bị giặc).

Chuẩn cho Tả thị lang bộ Lại là Hoàng Hữu Xứng kiêm coi viện Đô sát (nguyên trước Hoàng Tường Hiệp kiêm coi).

Mùa hạ năm nay, lúa ruộng tỉnh Hải Dương được mùa to, các địa phương khác gián hoặc có thiệt hại thì thuế lệ đều chiếu từng hạng tha hoặc giảm có từng bậc.

Chuẩn cho huyện Hương Khê, tỉnh Hà Tĩnh thuế vụ hạ chiết nạp bằng tiền (vì huyện với kho ở tỉnh hơi xa, đài tải phí tốn nhiều, chuẩn cho mỗi hộ chiết nộp 4 quan).

Vua rước Từ giá đi chơi cửa biển Thuận An nghỉ mát mùa hạ, xem phòng giữ bờ biển 7 ngày về cung.

Bắt đầu đặt nha Kinh lý An Khê (thuộc tỉnh Bình Định), lấy Bô chính tỉnh Bình Định là Phan Văn Điển (người tỉnh Quảng Ngãi) sung chức Chánh kinh lý, Phó quản cơ dinh Vũ lâm là Đỗ Văn Thôn (người tỉnh Bình Định) làm phó. Trước Tả thị lang bộ Hình là Phạm Sĩ Thục đi vào Nam tìm thuốc, về tâu xin ở xứ An Khê (sau núi Tinh Sơn) chọn đất đặt đồn, chọn quan đóng lâu, lượng trích quân ở tỉnh, hậu cấp cho vốn, làm kế phòng thủ và khai khẩn.

Vua sai quan tỉnh khám tình thế cho xác thực, tâu trả lời lên, Tổng đốc là Phạm ý tâu trả lời nói đất nơi ấy phần nhiều rộng rãi mà tốt, dân giáo và các dân Mán ở đó, lợi tự nhiên không nên bỏ, mà việc đề phòng bất ngờ không nên không, đặt nha đóng đồn để khai khẩn, tình thế cũng hợp. Bèn sai Phạm ý chọn cử viên sung làm chánh, phó, rồi chuẩn cho trích tiền nộp chuộc tội (tìm phạt xuy, phạt trượng) ở kho tỉnh và tiền quyên điền mẫu (ruộng công mỗi mẫu 3 quan, thổ mỗi mẫu 1 quan 5 tiền, ruộng tư mỗi mẫu 1 quan, thổ mỗi mẫu 5 tiền, để sung vào phí tổn và lượng trích quân ở vệ Hậu bảo (là nguyên thuộc tỉnh binh mà ở gần nơi ấy) 100 - 200 tên, cùng cơ binh tỉnh ấy (là quê ở thôn An Khê) 39 tên, theo nha Kinh lý sai phái làm việc).

Tháng 6, đình lệnh khuyên dân lạc quyên. Dụ rằng : Trước cứ bộ Hộ tâu đem bản danh sách khuyên quyên của quan tỉnh Bình Định, tâu xin khen thưởng, trẫm đã chuẩn cho thi hành rồi, nhân nghĩ lệnh khuyên quyên, là vì mấy năm nay có việc quân và gặp có tai hại, nên phải cung ứng trừ tính giúp đỡ, phí tổn rất nhiều, hết thảy lấy ở của công, hoặc có khi không đủ, cho nên bắt đắ dĩ cho dân quyên giúp, để khuyên phong tục tốt, cũng là việc tạm một thời, không phải là lệ lâu dài, thế mà gần đây quan các tỉnh phần nhiều không khéo thể tất, khuyên quyên luôn luôn, rất không phải ý chứa giàu ở dân của trẫm, này như dân giàu là mẹ dân nghèo, chính sự không gì cần bằng làm cho người giàu, cổ ngữ chẳng nói đầy ư, nhân dân đủ thì vua khi nào không đủ, cho nên triều đình tất phải trước hết vun trồng cho nhân dân, để cho sinh kế được dư dự mà gốc nước vững bền, sao lại chăm chú lấy của dân để làm giàu cho mình ; huông chi những kẻ thừa hành, nha lại nhân đó mà sinh tệ, tiêu công chưa đủ, mà túi riêng đã đầy, những nơi làng mạc xa vắng sẽ chịu sao nổi, trừ nơi biên giới Bắc Kỳ có

việc và các tỉnh đóng đồn khai khẩn, mở đường buôn, đào sông, cho chiếu lệ làm việc ra, còn thì đều đình bãi, nhưng chuẩn cho hạt nào gặp việc gì phải khuyến quyên thì tâu lên đợi Chỉ chuẩn cho mới được, còn như người nào hễ gia tư giàu có, muốn được danh sắc, do tự lòng thành, thì cho do bộ hoặc do tỉnh bẩm xin quyên nộp, không vào hạng đình.

Tỉnh Quảng Trị bị bệnh dịch, sai quan tỉnh cầu đảo và tìm thuốc chữa.

Tôn Thất Thuyết đem bệnh tình tâu xin, vua bảo rằng : Hiện nay việc quân thứ gần xong, còn lại chẳng qua 1 - 2 đám giặc họ Ông, họ Đường, xin vỗ yên đã lâu, nay cho đem công việc hiện làm ở quân thứ Bắc Ninh, Thái Nguyên giao cho Tham tán Lương Quy Chính chuyên trông coi, cùng với Lê Hữu Tá, Phan Đình Bình (lĩnh Bó chính Bắc Ninh) bàn tính việc điều đốc. Người thì chuẩn cho ở tỉnh thành Bắc Ninh tĩnh dưỡng chữa thuốc cho chóng khỏi, thuốc thang cho do tỉnh ấy cấp cho đầy đủ.

Vua lại đi chơi núi Thuý Vân và cửa biển Tư Hiền, xét xem bờ biển 4 ngày về cung.

Đúc các thứ đạn bằng gang (41.700 viên).

Tướng nước Pháp phái tàu thủy Bô Liêm đi tuần bắt giặc ở biển, việc ấy tâu lên, vua sai bộ Binh phải tư cho các cửa biển từ Đà Nẵng trở ra Bắc đều phải tuần thám ở ngoài biển, hễ thấy tàu ấy thì báo chỉ cho nơi có giặc, hợp sức đánh bắt, nếu có vào cửa biển nào, chiếu lệ khoản đón cho đặc thể.

Định lại lệ xét xử bồi tang về hao hụt của công. (Từ nay, phạm nha lại, kẻ giữ kho đồ vật của công nếu có hao hụt, người nào trước khi chưa đến kỳ thanh tra mà tự đem ra thú tội bồi xong, thì không cứ có ý riêng hay không, số tang nhiều hay ít, có chức làm hay không đều được tha tội, vẫn cho làm việc như cũ, để khuyến người biết sợ pháp luật ; còn như người nào đến kỳ thanh tra mới thú xin bồi và bị người trích phát ra, mà trong hạn bồi xong (hạn định xem năm Tự Đức thứ 11 [1858]) thế cũng là hơi biết sợ, biết hối, duy có việc phát ra mới bồi xong và trong hạn bồi đủ, đều là đã trích phát ra mới chịu lo để bồi, tình tội không khác nhau lắm, thế mà lệ định trước kia, về khi việc phát ra thì vẫn cho làm việc như cũ, về trong hạn thì giáng 2 cấp đổi đi nơi khác, thực là phân biệt quá (nghị định năm Tự Đức thứ

23 [1870] : Người nào khi việc phát ra, phải đổ của ra bồi đủ, đều được miễn tội, cho vẫn làm việc như cũ ; người nào mới hạn đầu đã bồi xong, trước xử phải phạt xuy, phạt trọng, cũng đều tha tội, ở lại làm việc ; người nào bị tội đồ trở lên, đã phải giải chức thì đều tha tội, nhưng đều phải giáng 2 trật bỏ đi nơi khác). Nay người nào tự biết trích phát ra, đã có nghị định vẫn cho làm việc như cũ, thì những tội danh đồ, lưu trở lên việc phát ra bồi xong và trong hạn bồi đủ, phải xét xử tất cả, hễ có chức hàm thì đều phải giáng 2 cấp đổi đi nơi khác, người không có trật để giáng được, đều cho làm việc như cũ, 3 năm không được thăng bổ. Còn khoản lệ cũ việc phát ra, bồi đủ vẫn cho làm việc như cũ thì đình chỉ, ngoài ra như các khoản nguyên can tội danh phạt xuy, phạt trọng và 2 hạn, 3 hạn, 4 hạn, đều chiếu theo nguyên nghị thi hành).

Thuyền buôn nước Thanh gặp giặc, trôi giạt vào phận cửa biển tỉnh Quảng Ngãi, việc ấy tâu lên, vua sai quan tỉnh chấn cấp cho.

Bấy giờ, các hạt Bình Định, Phú Yên, Bình Thuận, Khánh Hoà, phần nhiều có tai nạn cướp, sai quan địa phương chọn dân nội, ngoại tịch, quy thành 1 - 2 đội, bộ Binh lượng phái quân Kinh ở Võng thành am hiểu nghề vây bắt, 2 - 3 tên đến để dạy tập cho quen.

Vua rước Từ giá lại ra chơi cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hạ và xem bờ biển 5 ngày về cung.

Huyện Tiên Minh, tỉnh Hải Dương có sâu cắn lúa.

Sắc cho các tỉnh Bắc Kỳ sức rõ cho các cửa quan, cửa biển xét hỏi những người buôn nước Thanh, không có giấy cấp cho thì bắt giải ngay. Trước đây, người buôn nước Thanh là bọn Đặng Tường Ký (hơn 30 người) đem thuốc phiện sống đến Hà Nội bán, chuyến đi ấy đã không có giấy đi đường, lại tự tiện mang binh khí, tỉnh Bắc Ninh bắt giải đến tỉnh Lạng Sơn, viết thư cho phủ Thái Bình nước Thanh xét hỏi. Sau trả lời, nên sức rõ cho các cửa quan, cửa biển hết sức xét hỏi dân buôn nước ấy, người nào hễ không có giấy cấp cho thì bắt để trị tội (không được sau khi cho vào mới trói bắt giải đi, sinh phiến) ; quân tỉnh Lạng đã tư cho tỉnh Bắc theo thể mà làm, đem việc tâu lên, cho nên có sắc lệnh này.

Ban cấp cho Khâm sứ nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh một bộ luật. (Viên sứ ấy nói bộ luật của nước ta rất là kỹ và thích hợp, muốn mua để học, cho nên chuẩn cho ban cấp).

Tên đầu sở giặc là Đường Văn đánh đồn An Biên, bị thua chạy trốn, đầu mục Man là bọn Đặng Đức Đạt đem quân thổ đồng chặn đường giết được, thưởng cấp có thứ bậc.

Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, Bó chính Nguyễn Phiên vì có việc đều bị giáng. Trước đó, Phạm Phú Thứ tâu hặc Nguyễn Phiên, hiện chưa giao xét, Nguyễn Phiên nghi hoặc, mới dâng sớ tâu xin về hưu, lời lẽ kín hờ, vua bảo Nguyễn Phiên đã bị thanh trừng, không nghĩ để ngăn lời chê gièm, lại còn nhiều lời, có phạm đến thể pháp, chuẩn giao đình nghị. Sau rồi Phạm Phú Thứ lại mật tâu Nguyễn Phiên hiện có bệnh lo nghĩ nhiều thành tật, xin chuẩn cho về quê tĩnh dưỡng. Vua bảo rằng : Một mình Nguyễn Phiên, trước sau do Phạm Phú Thứ hoặc cất lên hoặc gièm chê, nay lại xin cho giải chức, đều giao cho đình nghị tâu trả lời. Sau tâu trả lời nói : Nguyễn Phiên xuất thân nhĩ sĩ, làm quan đến Tam phẩm, nên phải cảm kích cố gắng, thế mà càn rỡ theo ý riêng, tạo ra những lời phù phiếm, trong tập tâu có đoạn nói 4 có nên về hưu, khéo đặt ra những lời không thực, vài điều ở đoạn sau, xét ý nói lại muốn cầu tiến. Phạm Phú Thứ đối với một mình Nguyễn Phiên, trước thì cất lên, sau thì gièm chê, đến khi Nguyễn Phiên nói nhiều lời cuồng bậy, lại đem tâm tật nói để gỡ cho, không phải là thiên tư bệnh vực là gì. Đại để 2 viên ấy, một người thì tự chuốc lấy sự gièm chê mà nói càn, một người thì muốn gièm chê người mà tránh oán, mới đến thiếu đạo làm tôi, đạo công không rõ, cái manh mối ấy đều không thể để thêm mãi ra, xin đều chiếu luật nghi xử (Nguyễn Phiên chiếu luật dâng thư nói khéo để cầu tiến, phạt 100 trượng cách ly, Phạm Phú Thứ chiếu luật thiên tư bệnh vực, giáng 3 cấp điệu). Đến khi nghị dâng lên, vua sửa lại, Nguyễn Phiên giáng làm Lang trung, điệu về Kinh, Phạm Phú Thứ giáng 2 cấp lưu (dưới tên đã ghi cách lưu, đợi khi khai phục sẽ xét mà làm).

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LVIII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Đình Sứ, Tự Đức năm thứ 30 [1877], mùa thu, tháng 7, tập Ngự chế Việt sử tổng vịnh in đã xong, ban cấp cho trong Kinh và tỉnh ngoài (hoàng thân công, hoàng thân, công chúa và Quốc tử giám, học đường các tỉnh, phủ, huyện, châu cùng ấn quan ban văn mỗi người 1 bộ).

Vua cho là thầy, trò ở Giám, dạy và học phần nhiều không vụ thực, mới giáng Dụ sức rõ ràng : Thành quân ((1) Thành quân : là nhà đại học đời xưa.1) ở chốn Kinh sư là nguồn gốc của giáo hoá, Nhà nước phải đào tạo nhân tài ở ngày thường, mà để dùng cho sau này, quan viên ở Quốc tử giám của bản triều, đều do triều đình cử ra, khoa mục xuất thân vốn có phẩm hạnh để sung vào, chức không phải là không trọng, sinh viên thì cấp lương cho, coi như quan ngũ, lục phẩm, nuôi không phải là không hậu, cũng phải biết triều đình sở dĩ uỷ dụng, mong mỏi là ở chỗ nào ? Năm trước, người giữ chức ấy như bọn Phạm Tam Tỉnh, Vũ Duy Thanh, Vũ Huy Dục, khi ấy nhiều bậc túc học lão thành, đáng làm khuôn phép, lại biết để bụng vào đào tạo, mong cho được thành tài, bấy giờ ở Giám tấp nập vui vẻ, nhiều học trò học kết kinh sử có thực học như Nguyễn Cửu Trường, Phan Thúc Trực, học hạnh khoa danh đều không hổ thẹn, là vì người dạy và người học đều hết phương pháp cả. Gần đây thầy dạy học coi là chức nhàn, giảng tập phần nhiều cầu thả, nên học trò không chăm học, đi thi đỗ được ít, lòng tự hỏi lòng có hổ thẹn hay không ?

Sao không nghĩ người đời xưa làm chức tế tửu suốt đời không ân hận gì, ở nhà Thái học 10 năm không về, cốt để cho việc dạy và nghiệp học được thành, muôn đời khen ngợi, những người ấy là người nào ? Các người cùng với người xưa, lại không bắt chước người đời xưa, hay là chỉ lấy tiếng ư ? Sao không biết nghĩ quá đến thế. Từ nay về sau phải vụ thực học, hết sức làm, phàm những thói từ trước nhất thiết phải tẩy trừ đi hết, người dạy chớ lấy khảo khoá làm tắc trách, mà điềm nhiên không gia tâm, người học chớ lấy sự tuyển bổ làm bậc thang mà chỉ cầu cho đủ lệ, có thể khiến cho thầy dạy học không phải đặt ra làm vì, học trò tranh nhau mài gọt, gây dựng nhân tài, để làm việc nước dùng, mới không phụ ý tốt, trọng việc học, hậu đãi người hiền của trẫm, đều phải kính cẩn tuân theo.

Chuẩn cho Thủy sư Đô thống Nguyễn Chí về hưu trí (bấy giờ 73 tuổi). Vua cho là Nguyễn Chí làm việc đã lâu ngày, rất là chăm chỉ, khó nhọc, nay đã quá niên lệ, già yếu đáng thương, đã chuẩn cho về hưu trí để di dưỡng, cho trọn tuổi trời, lại gia ân ban cho sa, lụa mỗi thứ 3 tấm, 50 lạng bạc, bảo cho biết ý tốt thể tất bề tôi.

Trước kia quan trường chấm thi Hội là bọn Trần Bình (Thượng thư bộ Hình sung Chủ khảo), Lê Đại (Tham biện Nội các sung Tri công cử) lấy đồ quá lạm không xứng đáng, hình tích ám muội. Biện lý bộ Lại Nguyễn Hữu Độ đem việc tâu hặc, giao đình thần xét nghĩ, đến nay đình thần nghĩ tâu lại, công việc các quan trường ấy làm phần nhiều trái lầm, trong đó văn lý vụng kém, mà theo kỳ gia thêm phân số, thì lại là Khuất Duy Nhận (Cử nhân), là thầy dạy học ở nhà Trần Bình ; bài thơ thất luật mà tâu xin lấy thêm, lại là Nguyễn Văn Bình (ám sinh Tú tài, sau đổi là Chất, lại đổi là Trữ) là em rể Lê Đại. Vậy bọn Bình, Đại, xin theo lệ Minh Mạng năm thứ 16 [1835] (quan trường thi Hội và các người đi thi thông đồng thỉnh thác, thì quan trường đều phải cách chức, người đi thi phải xử phạt trọng tội đồ) đều xét nghĩ cách chức trả về sổ xuất thân trước (Bình là Cử nhân, Đại là Đồng tiến sĩ), bọn Khuất Duy Nhận, Nguyễn Văn Bình tra xét không có tang vật đút lót, đều tha cho tội đồ, nhưng cách mất biên tên cử nhân, tú tài ; Phó chủ khảo là Đặng Văn Kiều tư vị che chở phải giáng 3 cấp đổi đi nơi khác, Khoa đạo là Lê Huy không củ hặc phải giáng 2 cấp đổi đi nơi khác ; Lang trung là Nguyễn Đình Tiếp thu giữ quyền không cẩn thận, để tiết lộ ra, giáng 2 cấp lưu, bọn Lễ bộ Lê Bá Thận đều giáng cấp có thứ bậc.

Vua chuẩn y lời đình nghị, để cho sự tà tâm của quan trường được sửa đổi, tập tục của học trò được ngay thẳng, còn Nguyễn Hữu Độ trích tấu đúng sự thực, thưởng thụ Quang lộc Tự khanh ; lại cho là sách ở Sử quán phần nhiều chưa xong, chuẩn cho Đặng Văn Kiều vẫn bỏ chức ở Sử quán, bọn Bình và Đại cho hết sức làm việc chuộc tội ở Sử quán.

Sắc cho các địa phương xét cử những người đàn bà biết làm thơ, văn, sung vào việc dạy học ở nội đình.

Vua bảo Khâm thiên giám rằng : Trong lịch chỉ chép 130 năm, ý trăm muốn đem từ Gia Long năm thứ nhất [1802] trở về sau, đều biên chép vào, đến nghìn muôn năm cũng thế, để rõ chính thống và khuyên con cháu về sau, nhưng ở dưới cũng vẫn lấy 120 năm làm thường lệ, không được chua phiếm, Khâm thiên giám liệu có được không ? Thì lấy năm nay làm bắt đầu. Sau [Khâm thiên giám] tâu trả lời lệ trước chép năm chia làm 2 khoản (khoản trên chép từ 1 năm đến 60 năm, khoản dưới chép từ 61 năm đến 120 năm), nay chép các năm Gia Long vào, xin ở trên năm Tự Đức thứ 15 [1862] chép thêm Gia Long thứ nhất (vì năm ấy đều là

Nhâm Tuất), năm thứ hai trở đi theo như thế mà chép nối vào, nhân làm ra quy thức tiến trình. Vua y cho.

Nguyên lĩnh Bố chính tỉnh Cao Bằng là Đặng Duy Trinh vì có việc phải cách cho làm việc chuộc tội. Trước Duy Trinh nhiều lần cùng Nguyễn Phan gièm chê lẫn nhau, đã giao xét nghĩ, rất lâu chưa xong (năm thứ 24 [1872] có 1 án, giao cho Hoàng Tá Viêm xét nghĩ, đến năm thứ 25, lại kế tiếp phát 1 án nữa, mới phái Khoa đạo là Nguyễn Đức Kỳ đến hội đồng với Bố chính, án sát mới là Hoàng Tường Hiệp, Nguyễn Đình Nhuận cùng nhau xét nghĩ. Sau Đức Kỳ có tang về quê, Tường Hiệp bỗng đổi bỏ [đi nơi khác], một mình Bố chính mới là Nguyễn Đình Nhuận tra cứu, kết án đệ lên). Đến nay quan tỉnh ấy là Nguyễn Đình Nhuận xét xong các án để chòng chát, lần lượt đệ tâu lên : về án thứ 1 (án sau) đệ lên trước, Duy Trinh về mang lòng hiềm cớ nhặt những việc Nguyễn Phan ngăn trở, xử phải cách chức (Nguyễn Phan vì việc bắt phu tải gạo, xử phải phạt trọng, nhưng năm thứ 28 [1875] đã chết thì thôi), sau can khoản khác, đơi xử tội nặng. Rồi lại một bản án (án trước tiếp tục đệ lên, Duy Trinh lại vì mạo công dối trá, xử phạt trọng tội đồ hết bậc, chuẩn cho gia ân tha cho tội đồ, nhưng phạt 100 trọng, phát giao quân thứ Hoàng Tá Viêm hết sức làm việc để chuộc tội. Sau viên ấy lại can việc để thiếu của kho (khi Duy Trinh đến Thái Nguyên, tư trích lấy lương chứa ở kho tỉnh Cao Bằng để chi biện, đến khi tỉnh ấy kiểm tra số hiện thiếu, liền can đến Duy Trinh), án nghĩ phải bồi và phạt trọng phát lưu (trọng 100, lưu 2.000 dặm, còn số thiếu chia nhau phải bồi, 30 lượng bạc, 360 quan tiền, 23 phương gạo). Vua cho rằng xét ra là làm việc công, nguyên không phải lấy cho mình, tha cho, chuẩn cho theo như Chỉ trước thi hành.

Định lại lệ phạt về truy thu tang vật mà bắt lợc (theo lệ trước, truy thu tang vật mà bắt lợc, thì Niết ty chuyên đốc và lại điền, tổng lý phân thu, đã tại chức 3 năm, đều thiếu 5 phần trở lên, mới phải giáng đơi đi nơi khác (Niết ty), cách bãi (lại điền, tổng lý) gián hoặc phải thuyên chuyển, niên hạn chưa đủ, hoặc trong đó dùng dằng tìm cách khôn khéo, chưa nghe thấy thực có cách bãi, nên người không biết sợ mà cố gắng, của công không bù lại đợc). Nay chuẩn định, từ sau phạm các địa phương truy thu những khoản tang bồi, trừ người nào hễ tại chức 6 tháng, thiếu từ 1 - 2 - 3 - 4 phần và tá lãnh chuyên ty cùng bọn phủ, huyện với đốc, phủ, đề đốc thừa lệnh thôi thu, đều theo nghị năm thứ 27 [1874] mà làm, còn thiếu 5 phần trở lên, thì các viên phủ doãn, phủ thừa, án sát tại chức 1 năm theo lệ trước phải giáng 1

cấp lưu, nay đều đổi đi làm việc nơi khác ; lại điển và tổng lý, theo lệ cũ phải phạt 40 roi, nay đều phải cách bãi, không phải đợi đến 3 năm).

Chuẩn định lệ quan viên kết nhận. (Từ nay về sau, phạm đưa vào làm lại dịch, bỏ vào Anh danh, Giáo dưỡng, hoặc xin hồi tị, hoặc xin đến nơi gần, hoặc ám bỏ, hoặc đi hạch đi thi, cùng tất cả người phải kết nhận, trừ có quan trên ở địa phương tư cho làm việc và lý trưởng, kỳ lão cung kết ra, còn thì người nào vì có duyên có xa xôi cách trở, cho đều được tùy tiện do thuộc viên văn tứ, ngũ phẩm, võ tam, tứ phẩm trở lên ở cùng làng, cùng hạt hoặc hạt khác mà vốn có quen biết xét rõ người ấy nguyên trước không có can án và các việc trá mạo, mới được kết nhận (quan có trách nhiệm xét thực là xa xôi cách trở, mới được cho kết nhận, nếu không thực thì phải theo lệ làm việc, không được nghe ngay) nếu hàm thấp mà tự tiện nhận ngay, thì không chuẩn cho, còn như những viên đáng được kết nhận, không có xét rõ nhận ngay, sau người ấy có người phát giác ra các vật can án và trá mạo, trừ ăn tiền dứt lốt dạn dò theo phải xử nặng ra, còn thì chỉ vì nể nang, chiều tội của người ấy phải chịu, giảm đi một bậc nghĩ xử).

Trước quan tỉnh Lạng Sơn phái người (Trần Đình Phong) sang Long Châu, không tư trước cho phủ Thái Bình biết, đến khi phủ ấy tư sang nói sau có phái người sang đất Trung Quốc, phải báo trước cho biết, việc ấy tâu lên, đã chuẩn cho tư trả lời, nói đó là nhân theo việc làm gần đây không có sự gì trái lạ).

Nhân Dụ bảo rằng : Chức giữ bờ cõi, đều có giới hạn từ trước điển lệ đã nghiêm, gần đây về dọc biên giới nhiều việc, quan quân nước ấy đi đến giúp ta đánh giặc, quan ở quân thứ các tỉnh nhiều khi phái viên sang nói rõ việc quân, đem đưa tặng phẩm hoặc việc khẩn cấp không kịp báo trước, từ trước đến giờ, hai bên đi lại, quen cho là thường, không có điều tiếng gì. Nay phủ ấy chẳng qua nhân ta thường đem tố cáo người nước ấy vượt qua biên giới, cho nên tìm kiếm ra việc này để trả miếng lại, hồng che lỗi của mình, không phải có lòng xem xét nghiêm ngặt, nhưng về phần ta cũng nên giữ phép, đừng cho là thói quen mà bắt chức đại, để cho họ nói được. Nay chuẩn cho sức rõ cho quan tỉnh Lạng Sơn từ sau phạm có việc gì, không được sai người đến thẳng nước ấy, nếu có dò xét hoặc đưa tặng và việc gì cần kíp nên sai người đi, phải tâu lên nói rõ, đợi Chỉ chuẩn cho mới được, nhưng phải báo trước cho họ biết, nếu có dám tự tiện phái người sang, tất phải chiều lệ trị tội nặng, các tỉnh Quảng Yên và

Cao Bằng cũng theo thể mà làm. Còn như sai quan và người đi buôn nước ấy đến đất nước ta, phải do quan lại ta xét kỹ, thực có giấy đi đường hoặc tín bài mới được cho đi, chớ cho người không tốt tràn vào, biên giới quan hệ, cần chớ sơ suất khinh thường như trước để chịu lỗi trái.

Định lại phép khảo khoá sĩ tử (vì từ trước đến nay, số đỗ khoá nhiều, mà số có thể đi thi ít, trong đó những người tìm có trốn không đi thi và thuê người làm gà, tẻ đó không thể không được ; mới định lại, từ nay, phạm phép khảo khoá, chiếu theo lệ cũ mà làm, nhưng đều phải trước kỳ khảo (ngày nộp quyển), quan phủ, quan tỉnh sức xuống cho phủ, huyện, bắt lý dịch phải đem sổ sĩ tử trong làng đã đi khảo khoá mấy lần, đi thi mấy khoa, người chưa đi thi có duyên có như thế nào (như những loại có đại tang và bị ốm) và người mới đi khảo khoá lần đầu, khai và cam kết rõ ràng, do học đường sát, hễ đã có đi thi và chưa đi thi mà có duyên có và không có duyên có mà khảo khoá mới 3 - 4 lần, cùng mới đi khảo khoá lần đầu, cho đều nộp quyển đi khoá ; nếu không có duyên có mà đã 5 - 6 khoá vẫn chưa chịu đi thi, thì không cho đi khảo khoá, giao về làng vào sổ chịu sai dịch, nếu lý dịch khai gian và quan coi việc học thiên tư che chở, việc phát giác ra, chiếu luật trị tội ; còn như quyển làm văn các quan coi việc học điểm duyệt xong, hội đồng với các quan phủ, tỉnh cân nhắc, văn lý có thể lấy 10 phần không được quá 6 phần (như sĩ số 2.000 thì lấy đỗ trên dưới 1.200 người) ; nếu văn lý hơi kém không được đến số ấy, thà rằng ít không lấy quá lạm, còn các hạt thuộc về 4 trường Thừa Thiên, Bình Định, Nghệ An, Thanh Hoá, nếu gặp năm có thi Hương, thì khảo khoá gồm cả vào kỳ hạch, không gặp năm thi Hương, đều theo lệ cũ mà làm).

Chuân cho Chương vệ Trung dinh quân Thủy sư là Nguyễn Bái thăng thự Đề đốc quân Thủy sư ở Kinh kỳ.

Cho Bộ chính tỉnh Bắc Ninh là Hoàng Diệu thăng thự Hữu tham tri bộ Hình.

Vua cho là giặc cướp ở các hạt xứ Bắc Kỳ mang án trốn đi, phần nhiều bị ức hiếp phải theo và mê hoặc, muốn cho tự đổi mới. Dụ rằng : muôn sống ghét giết là lòng của trời đất, dùng đức hoãn việc hình là chính lớn của nhà vua, tiểu dân không người nào không phải là xích tử của triều đình, một khi vì lầm mà phạm pháp, mới mắc phải tội, không những có hại chính thể, lại phạm cả khí hoà, rất không phải là ý vâng thuận mệnh trời vũ yên muôn dân của

trẫm. Trẫm rất nghĩ một người dân không có chỗ nương nhờ là đức hoá chưa ban, rất là hổ thẹn, huống chi lại do đó mà bắt tội, há phải dùng được đâu. Nay chuẩn cho các tỉnh từ Thanh - Nghệ trở ra Bắc, các tội phạm mang án đi trốn, trừ việc trộm cướp án mạng tầm thường, chiếu lệ bắt trị tội ra, còn các tội phạm làm giặc ăn cướp mà án để chông chát, có kẻ nào biết hối lỗi tự sửa đổi, hạn trong 3 tháng (kể bắt đầu từ ngày đạo Dụ này đến, cho đến cửa quân Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin thú, làm ngay danh sách kê tội trạng tâu lên, đợi Chi cho tha tội, phải đi làm việc để chuộc tội lỗi trước, rồi do đại thần ấy xét có công trạng thực, sẽ tâu xin lượng cho lục dụng, nếu đã được khoan tha mà còn dám quen thói cũ, không chịu ra thú, chuẩn cho các địa phương bắt ngay trị tội cho hết mầm ác, chớ để hại cho dân.

Tháng 8, quan tỉnh Thanh Hoá tâu xin xây thêm tường nhỏ ở trên thành, để đặt thêm các cỗ súng (64 sở), vua y cho (trên thành tỉnh ấy nguyên không có tường nhỏ, đặt súng ở 4 sở lầu cửa thành và 20 sở ở nhà để súng).

Vua cho là năm trước (năm thứ 28) [1875], nước Pháp sai sứ đưa các hạng (tàu và súng) tiến tặng, nước ta chưa có đáp lễ lại, mới sai chọn cử sứ thần sang Tây, đình thần cử Tuần phủ Hà Nội Trần Hy Tăng, triệu ngay về, đổi bỏ Tả tham tri bộ Lễ sung làm Chánh sứ, lại lấy Tả thị lang bộ Lại Trần Nhượng sung Phó sứ, Hồng lô tự Thiếu khanh, Biện lý bộ Công Hoàng Văn Vận sung làm bồi sứ ; còn chức Tuần phủ Hà Nội thì cho Quang lộc Tự khanh, Biện lý bộ Lại là Nguyễn Hữu Độ lĩnh chức ấy, nhưng chuẩn cho kiêm coi công việc thương chính. Sắc rằng : Người trước ở tỉnh Hải Dương thù tiếp với sứ nước Pháp, tình ý cùng tin nhau, trước được phái đến Gia Định, tướng nước Pháp cũng yêu trọng mong lại đến nữa, ngày thường người ngợi khen rất nhiều, từ khi về Kinh đến nay, chẳng qua chỉ sai phái việc tầm thường, chưa có công trạng gì có thể báo đền cho xứng đáng, nay đến Hà Nội, việc làm cốt phải mười phần được yên ổn như khi ở Hải Dương, mới không phụ lòng giao cho làm việc. Hà Nội việc nhiều, lại thuộc về giao thiệp, Trần Đình Túc tuổi đã già, trẫm rất nghĩ ngợi, nhưng thay chức đó cũng khó có người, người là người đảm đương được, đến đây phải cùng lòng cùng giúp việc, hết sức làm cho ổn thoả, cốt cho một phương được ninh thiệp để yên lòng trẫm, không hổ thẹn đạo làm tôi, mới được.

Cho nguyên thụ Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thận bổ thụ Hữu tham tri bộ Lại, kiêm coi viện Đô sát. (Khi ấy sắp đến lễ khánh tiết triều hạ, việc trưởng đô sát theo lệ phải châu

trực nghi tiết, kiêm coi viện ấy trước là Hoàng Hữu Xứng vì trước gặp có tang, hết hạn, được lại làm chức cũ, dâng sớ xin từ, cho nên chọn người thay).

Sơn phòng sứ tỉnh Quảng Trị là Phan Khắc Kiệm dâng sớ lên nói : Thổ dân các châu Cam Lộ tình hình gieo neo, xin tạm trích gạo ở kho và vay thóc gạo nhà giàu trong hạt, phát giao cho phủ, huyện nhận cấp, đợi khi lúa chín, thu trả lại.

Vua bảo rằng : Thổ dân cũng đều là xích tử của triều đình, chuẩn cho người tùy tiện mà cứu giúp, cho đều được thấm nhuần ơn trạch.

Chuẩn cho Trần Văn Tuy khai phục hàm Hồng lô Tự khanh (Văn Tuy trước phạm lỗi phải xử tội đồ, sau vì Vũ Trọng Bình xin tha cho, để theo sai phái ở tỉnh Sơn Tây, rồi sung chức Bang biện, đến nay chuẩn cho khai phục hàm ấy), Hộ lý Tuần phủ tỉnh Quảng Yên ; Tuần phủ trước là Hồ Trọng Đĩnh điệu bỏ Hữu tham tri bộ Công.

Lại sai án quan văn võ ở Kinh và tỉnh ngoài đều cử người mình biết. Dụ rằng : Lòng yêu quý học trò của trăm thường như nói không xiết, ngoài thi cử ra lại còn tuyển cử, chưa từng lấy một cách mà hạn chế nhân tài, về việc cử người mình biết, mấy năm nay xuống Dụ chuẩn cho chẳng những 3 - 4 lần, thế mà người được cử chưa đáp ứng được lòng mong mỏi của trăm, có quả là đời không có người chẳng ? Hay là có mà không được tiến lên chẳng ? Nay đều phải theo thể lệ hết lòng xét hỏi thuộc hạ của mình, trong hạt của mình, không cứ quan to hay quan nhỏ, đã làm quan hay chưa làm quan, người nào đức hạnh thuần chính, tài trí nhanh nhẹn thông minh, khéo vỗ về cai trị dân, giỏi về việc dụng binh lý tài, từ trát thông hiểu, văn học rộng khắp được một điều giỏi, được mọi người khen ngợi, cùng là người có một tài một nghề mà có thể dùng được, đều cho làm tập tâu cử lên, nhưng phải xét kỹ cẩn thận, tiến cử được thực tài, liệu cho lục dụng, để cho việc trị nước được nhiều người, được lòng yêu quý học trò 30 năm nay của trăm, dưới không để tội che lấp người hiền của trăm quan các người, là điều trăm vẫn mong mỏi lắm.

Bắt đầu đặt nha Tuần tải (chánh, phó quản đốc mỗi chức 1 người, bát, cửu phẩm mỗi chức 1 người, thư lại 6 người, mộ đồng quyền quản 2 người, quyền suất 6 người, điển ty 1 người) lấy Biên tu lĩnh Trước tác là Bùi Viện (Cử nhân ở Nam Định) sung chức Chánh quản đốc.

Sai Khâm phái kiêm lãnh sự tỉnh Gia Định là Nguyễn Thành ý cùng với bọn Tham biện Vũ Văn Phú đem các hàng hoá thổ ngời đưa sang nước Pháp đấu xảo. (Lấy Biện lý bộ Lễ Nguyễn Lập thay vào chức của Thành ý). Trước sứ nước Pháp bàn với quan viện Cơ mật nói : Nước ấy 2 năm sau sẽ đặt trường đấu xảo (ở thành Ba Lê) các nước đều đem sản vật địa phương đến đấu xảo, những vật hạng của nước ta sản xuất ra (như các thứ ngà voi, sừng tê, xà cừ, đồi mồi, đồng đỏ lẫn vàng bạc), thợ chế tạo ra cũng rất tinh xảo, phái đem đi thi chơi, há không được tiếng giỏi, hưởng chi sau khi đấu xảo đem bán, có thể được giá tốt, quan ở viện cho là việc đi ấy có thể rộng được mắt thấy tai nghe, cũng có bổ ích, tâu xin, chuẩn cho đem những vật hạng hiện để trong phủ Nội vụ (như các loại ghế dựa, hòm tủ khảm xà cừ) phát giao 2 tỉnh Hà Nội, Nam Định theo kiểu mẫu chế sẵn, làm xong cất đi. Đến nay phái đi, nhưng sai viết thư báo cho tướng nước Pháp để cùng Thành ý bàn cho ổn thoả, đợi cùng với sứ bộ sang tặng đồ đáp lễ (việc xem tháng 10 ở dưới) cùng đi.

Chuẩn cho các viên hậu bổ, hành tẩu do thượng ty đều chiếu từng ty phái đi làm việc, phàm các việc cùng với tá lãnh cùng làm, chức tá lãnh có khuyết thì đem bọn ấy chọn bổ điền vào, cho có chuyên trách mà quen thể thức làm việc, đó là theo lời xin của quan ở Nội các. (Quan Nội các tâu nói : Hậu bổ và hành tẩu từ trước đến nay không có phân tào chuyên cục, thượng ty không có đốc trách đến, ở ngoài gián hoặc phái đi quyền nhiếp, ở bộ thực không có việc gì, thế là có cái tiếng là đi làm việc, nhưng không có sự thực làm việc, đến khi chọn bổ, không khỏi sinh ra sơ suất, cho nên có Chỉ chuẩn này).

Tháng 9, viên nhiếp huyện huyện Phù Mỹ ở tỉnh Bình Định là Nguyễn Văn Chính nhằm lờ về buộc tội cho người, phải cách chức. (Việc án mạng tên Lương, viên huyện ấy khinh thường dựa vào chứng vụ, đem tên Điều bị chiêu xưng không thực, kết nghị giam giữ, đến khi chuẩn cho bác đi, tra xét lại, thì án tình quả không thực, mới phải cách chức về quê quán). Vua nhân sắc bảo bộ Hình rằng : Trăm đời với việc hình ngục, càng rất chú ý, mà kẻ thừa hành chưa nghe thấy công bằng đúng pháp luật, đem ngay việc án mạng ở tỉnh Bình Định ấy mà xem, rất đáng sự đáng thương thì có người hàm oan phạm đến khí hoà không lấy gì làm lạ. Từ nay các nha xét hỏi việc hình, đều phải xét cẩn thận hơn lên, không được có một chút nào thiên tư che chở, bộ, viện xét lại cũng thế, cốt không có mảy may nào trái pháp luật và lạm hình, mới là hết chức phận, không thế thì không phải là Phước của dân, cũng

không phải là cái tốt của hình quan các người. Chuẩn cho sao bản án ấy thông sức cho biết để theo, chớ có khinh thường.

Giặc trốn nước Thanh là bọn còn sót lại của Ông Thất, quấy nhiễu cướp bóc ở địa phận tỉnh Cao Bằng (tổng Kim Mã), quan tỉnh phái quân cùng với quân nước Thanh đánh bắt, bọn giặc tan về hạt Thái Nguyên, việc ấy tâu lên, vua bảo Hoàng Tá Viêm nhân cơ hội ấy đem ngay các đạo, hết sức hợp lại bắt giặc cho chóng quét sạch, không được giữ ý kiến ngồi không mà chờ.

Tỉnh Bình Thuận động đất (địa phận phủ Hàm Thuận từ đây đến tháng 12 tất cả 3 lần, lần đầu nước sông cuốn lên, nhà ngói cũng rung động, 2 lần sau hơi nhẹ).

Tướng nước Pháp đóng ở tỉnh Gia Định là Du-bi-lê về Tây, La-phong đến thay.

Hai tàu buôn của nước Anh (Cát Lợi) nước Pháp (Lãng Sa) mắc cạn ở phận cửa biển Nam Định (Ba Lạt), sai quan tỉnh cứu giúp, tỉnh ấy phái tàu binh kéo đưa vào chỗ yên ổn.

Vua cho là Khâm sứ nước Pháp là Hoắc Đạo Sinh hơi biết chăm học, sai ban tập Ngự chế Việt sử tổng vịnh cho sứ quán (sứ nước ấy bái lĩnh nói với quan viện Thương bạc (được phái đi ban cấp) rằng : Thường được ban cho, đã biết là hậu đãi, nay lại ban cho bộ sách này, thực là rất quý, ơn vượt ngoài phận sự, cảm kích vô cùng).

Cấp thêm tiền gạo cho các trạm từ phủ Thừa Thiên trở ra Bắc (nguyên trước cấp cho mỗi trạm tiền 10 quan, gạo 10 phương, chuẩn cho cấp thêm tiền 12 quan, gạo 8 phương (năm thứ 23 [1870] đã chuẩn cho cấp thêm, tháng 2 năm ngoái đình lại, đến nay lại cấp thêm) vì việc quân bận nhiều, chạy trạm đệ đi rất là khó nhọc.

Lại tha thuế lệ 10 năm cho xã Văn Xá (thuộc phủ Thừa Thiên) là làng họ ngoại. (Năm Minh Mạng thứ 2 [1821] chuẩn cho tha 30 năm, năm Tự Đức thứ 4 [1851] chuẩn cho tha 10 năm, hết hạn cũng không nộp, chuẩn cho lại tha 10 năm).

Tôn nhân, đình thần tâu : Sang năm kính gặp ngũ tuần khánh tiết, xin tham chiếu thịnh điển năm Minh Mạng thứ 21 [1840] cử hành, để yên lòng mọi người. Vua tự giảm bớt phê bảo rằng : Nếu được thái bình toàn thịnh, khoẻ mạnh không sao, còn nói gì nữa, nhưng trăm nghĩ đời người đến 50 tuổi gọi là tóc lốm đốm bạc, bắt đầu suy, chưa có thể gọi là thọ được, huống chi trăm thì Phước và tư bẩm đều kém, bệnh hoạn luôn luôn, phàm các chính sự nghi vấn, sức đều không đủ, đã không lấy gì làm cho dân lợi, làm cho nước dư dự, lại nhân ngày thêm suy hao, 5 Phước ở thiên Hồng phạm của Cơ Tử là sống lâu, là giàu, là khoẻ mạnh, trăm đã thiếu mất 3, sáu việc xấu là ốm, là lo, là nghèo, là yếu, thì trăm có cả 4, cho nên biết phàm những việc Phước khánh, không phải là người bạc nhược có thể đương được, thực rất tự thẹn, đâu dám tự xa xỉ. Nếu bảo rằng điển lễ trước còn đó, dân cùng một lòng, không thể lặng im, để phụ lòng mọi người mong muốn, là lại rất không phải, sao dám viện dẫn. Vả lại Hoàng tổ ta, lấy đức thánh ở ngôi trời, mình làm nên nghiệp thái bình, thịnh vượng rực rỡ, không chỗ nào là không thích hợp, nay thì bờ cõi đã hẹp, tài lực, nhân tài đã thiếu, các việc rất không như trước, nếu muốn nhắm mắt mà bày đặt ra, thế cũng không đủ, chỉ thêm hổ thẹn, việc đó đều là mọi người cùng biết, thế mà còn đem việc ấy để thỉnh cầu, ta sẽ dối ai, dối trời chẳng. Nay như trăm lấy tám thân gầy yếu lo ốm, mà trên nhờ trời và tổ tiên ban ơn để có ngày nay, há chẳng muốn cùng mọi người cùng vui, để không phụ ơn lớn ban xuống, duy có một điều rất phải nghĩ ngợi đau đớn, không gì bằng lỗi lớn suốt đời, nếu chuẩn cho cả nước cử hành khánh điển, mà Nam Kỳ riêng ở ngoài, không được dự vào hàng ấy, đời xưa có nói : Đầy nhà uống rượu, có một người hướng vào xó nhà mà thương khóc, thì cả nhà đều vì thế mà không vui. Nay hướng vào xó nhà, có phải chỉ một người đâu, nếu nước láng giềng có lòng nghĩ đến, tưởng cũng vì thế mà không vui, cái nghĩa cùng một nước là thế nào ? Đó càng nên hoãn lại để đợi, may mà được cả, chẳng cũng vui ư ? Trăm đã lấy lòng thành từng bảo, không phải vụ tiếng khiêm nhượng, mọi người đã biết sẵn, đều phải thể lượng việc khánh tiết sang năm, chuẩn cho châm chước điển lễ trước, phải giảm bớt nhiều, cốt làm thế nào cho hợp cả thời nghi, chớ phô trương hão, cùng bàn cho thoả đáng, tâu trước lên để đợi quyết định, giảm hết hư văn phù phí, mà rộng ra ân cách, cốt cho dân mấy năm nay bị chinh dịch tai thương, những người mong ơn, đều được thấm nhuần ơn huệ, thực là thoả lòng trăm, chớ nên nói nhảm.

Bây giờ, chức ở Sử quán giảm bớt, các sách hiện làm chưa xong, chuẩn cho lại đặt toàn tu sung vào 3 viên, biên tu sung vào 6 viên, sức phải làm ngay. (Nguyên trước đặt 4 toàn tu, 8

biên tu, Tự Đức năm thứ 21 [1868] giảm bớt, để lại 2 toản tu, 2 biên tu, đến nay lại đặt thêm). Dụ rằng : Từ trước Thực lục Tiền biên, Chính biên không ngoài vài mươi năm mà xong được 3 bộ, nay đã 30 năm, mà Chính biên kỷ thứ III chưa xong, không phải chăm với lười khác nhau là gì, rất trái với ý nói theo của trẫm, các quan so với tiền bối há không hổ thẹn ư ? Ngoài ra các sách Chính yếu bảo huấn, Nhất thống chí, Liệt truyện cũng phần nhiều chưa xong, thế là đặt quan chia chức là hư vị và thừa ư ? Vậy Chánh, Phó tổng tài bọn Trần Tiễn Thành, Lê Bá Thận đều giáng 1 cấp lưu, để trách quan đại thần không biết làm tiêu biểu xướng xuất. Và lại hiện nay, tuổi cao học rộng, há phải thiếu người, chỉ không chịu lưu ý xét cử mà thôi. Nay chuẩn cho súc lại cho đình thần, phải xét cử ngay, người nào thực có thể làm được chức ở Sử quán, thì chọn bổ cho đủ người, các sách hiện đương làm, lặt hạn lần lượt làm xong, không được hư ứng tắc trách, nếu cho là việc nhiều, không phải là việc cần kíp, lại đợi đến bao giờ, sợ để lâu ngày thất lạc, há không ân hận về sau.

Nguyên Tuần phủ sung phái đi sứ là Trần Hy Tăng phụng mệnh về Kinh, rồi ốm chết. Vua bảo rằng : Hy Tăng xuất thân khoa giáp, có học, có kiến thức, trẫm đương mong thi thố làm được việc, mà anh khí phát tiết ra quá, không làm trọn được việc, chỉ mang chí ấy mà chết, xiết bao thương tiếc, mới làm thơ để tỏ lòng thương, lại cho 1 tấm gấm, 2 tấm lụa, 5 tấm vải và gia cấp 200 quan tiền, sai bắt phu đưa về, đợi đến quê hương (Nam Định), quan tỉnh ấy khâm mạng ban cho rượu, đọc bài thơ, ngày an táng lại ban tế.

Năm ấy kỳ thẩm án về mùa thu, các hạng tù 131 tên phạm, chuẩn cho xử chém ngay 3 tên, còn thì để giam có từng bậc. Trong đó vẫn để trăm giam hậu 67 tên, vẫn để giao giam hậu 61 tên).

Mùa đông, tháng 10, cho Tuần phủ Hải Dương Nguyễn Tăng Doãn đổi bỏ Tả tham tri bộ Lại, sung làm Chánh sứ sang Tây, thự Tả thị lang bộ Binh đổi sang thự Tả thị lang bộ Lễ là Tôn Thất Phan sung làm Phó sứ (nguyên phái sung Phó sứ Trần Nhượng, rồi lại vì ở ngoài mới về, chuẩn cho vẫn chức cũ, cho nên chọn Phan sung vào), Hồng lô tự Thiếu khanh Biện lý bộ Công Hoàng Văn Vận sung làm bồi sứ. Bấy giờ bờ cõi bị mất chưa lấy lại được, vua muốn nhân việc trừ tính lấy về, sai sứ thân tùy cơ biện bác cho khéo. (Phê bảo rằng : Đi chuyên này, chỉ là theo hoà ước, hỏi thăm và tỏ tình giao hảo, các việc đều không nên tiết lộ, đợi khi đến nơi xét kỹ, nếu có thể đầu cơ được, mới được nói đến việc đất đai, phạm không

nói thì thôi, nói tất phải hợp lẽ phải, đừng để họ nhòm nhỏ được mà yêu cầu, lại để tâm xét kỹ, hoặc cùng với người khác ở các nước mạnh đi lại thử dò, may ra có sự tiện lợi, mà không trúng vào chỗ nghi kỵ của nước ấy thì mới ổn thoả, may mà được ra thì hay nhất, không thì cũng biết được việc cốt yếu để thu về, về báo, để tiện việc mưu tính sau này, mới không phí công đi). Cấp riêng cho mật thư và sắc Dụ toàn quyền đại thần đều cho mang theo, để tiện lâm thời châm chước ứng đối. Khi ra đi, lại bảo rằng : Quan đại phu ra khỏi bờ cõi, gặp việc nên làm thì làm, nếu có lợi cho nước nhà, cứ cố gắng mà trừ tính, làm thế nào trên có thể đáp được đức của tổ tôn dưới có thể báo được ơn tri ngộ, thế là không phụ, các người đi chuyến này, phạm việc phải cùng lòng giúp nhau, cốt được mười phần thoả đáng là trăm lấy làm mong lắm.

Chuẩn cho thự Thị lang bộ Binh Lê Tiến Thông được thực thụ, lĩnh Tuần phủ Hải Dương.

Cải cấp tự điền cho Lạng Giang quận công Tôn Thất Hội. Trước tự điền ở thôn Hoà Thuận, tỉnh Định Tường, 185 mẫu, là họ ngoại để lại cho, trung hưng sơ miễn thuế, sung làm tự điền ; đến khi Nam Kỳ có việc, sứ nước Pháp quản chiếm thu thuế, không lấy gì để cung việc tế tự, cháu 4 đời là Tôn Thất Bá xin đổi cấp cho nơi gần, để tiện việc phụng tự, mới sai quan phủ Thừa Thiên trích lấy 10 mẫu ruộng công (ở địa phận xã Mậu Tài) cải cấp cho và miễn thuế.

Cho Bố chính Bình Thuận Hồ Đăng Phong lĩnh Tuần phủ Thuận - Khánh (Tuần phủ trước là Trương Gia Hội ốm khuyết).

Giáng thự Hữu tham tri bộ Lại Nguyễn Văn Thận làm Thái bộc Tự khanh, biện lý công việc bộ Hình (vì trước ở tỉnh Hưng Yên can về việc bày ra tiệc hát đả khách) ; cho thự Hữu tham tri bộ Hình Hoàng Diệu đổi bổ thự Hữu tham tri bộ Lại kiêm coi viện Đô sát.

Đình bãi lệ sau khi phân ban diễn tập súng. (Nguyên lệ cũ hằng năm điểm binh về đầu mùa xuân và sau tháng 7 sau khi phân ban, diễn hạch những súng điều sang, thần công và quá sơn đều 2 lần ; tháng giêng năm nay, quan Nội các tâu xin chuẩn cho sau khi điểm binh, sai quan

hội đồng hạch duyệt rồi làm danh sách thưởng phạt, đến nay mới xong, bộ Binh vì thế, xin đình lệ diễn hạch sau khi phân ban. Vua bảo rằng : Từ nay về sau, việc ấy đình đi là tiện.

Nguyên án sát Nam Định Nguyễn Tái vì có việc phải tội đồ. Trước Tái vì giấu bớt những tài sản của người tuyệt tự (kể tang hơn 3.330 quan) uỷ riêng cho người nhà nhận mua, bị Hộ đốc là Nguyễn Trọng Hợp tâu hạch, đã phái Ngự sử Tống Phước Trạch (nguyên khâm phái đến Hà Nội tra xét việc án, nhân sai gần đây đến Nam Định tra xét) đi tra án nghĩ giáng 1 cấp đổi đi nơi khác ; sau kinh lý Hà đê sứ Phạm Thận Duật tâu nói, án ấy tra nghĩ dụng tình tư vị, mới chuẩn cho Nguyễn Tái và Tống Phước Trạch đều phải triệt lưu hậu cứu, đổi phái Binh khoa Chuông án Ngô Trọng Tổ đến ngay hội đồng với đốc, phủ Hà Nội (Trần Đình Túc, Nguyễn Hữu Độ) xét nghĩ. Đến nay án đệ lên, Nguyễn Tái phải chiếu luật che giấu gian dối, gia sản tịch thu vào quan, xử tội phạt trượng và đồ (trượng 90, đồ 2 năm rưỡi), Tống Phước Trạch phải chiếu luật định án lạo thảo sơ suất, xử tội phạt trượng hết bậc và cách chức, vì viên ấy lại can án dùng lạm võng màu đỏ, đã bị cách, chuẩn cho theo một án xử cách chức phải đi Tam Tuyên làm việc chuộc tội.

Thự Tuần phủ Hà Nội Nguyễn Hữu Độ tâu dâng kế sách trong sửa sang chính sự, ngoài ngăn ngừa giặc cướp, đại khái nói rằng : Trong nước cũng như nhà của người, phen giậu chắc chắn, con em khoẻ mạnh, thì kẻ cướp ở bên cạnh cũng phải rút lui. Hiện nay binh hoả luôn năm, của hết sức thiếu, bọn chúng ý muốn phá lời thề, gây thù hằn, mà ta thì chưa thừa kế được, xin nên giải lòng thực tỏ lẽ công, ngoài thì khéo khoản tiếp để cho chúng yên lòng, trong thì vỗ yên dân ta, giữ vững bờ cõi ta, để cho con em mạnh khoẻ, phen giậu vững vàng. Lại xin chia trong nước làm 5 đạo Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Bình, Quảng Nam, Quảng Ngãi làm đạo Kinh trực ; Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hoá làm 1 đạo ; Sơn - Hưng - Tuyên, Hà - Ninh làm 1 đạo ; Bắc - Thái, Lạng - Cao, Hải - Yên, Định - An làm 1 đạo ; Bình Định trở vào Nam làm 1 đạo, đều đặt Tuyên sát kinh lược truất trác đại thần, phàm công việc thuộc các đạo, phải xem xét tất cả, nhưng xét những thân hào địa phương ấy người nào có thể dùng để sai khiến được, thì tâu xin lục dụng, để trong ngoài có chỗ ký thác, như nanh vuốt cùng giữ lẫn nhau, chúng hoặc sinh lòng gì, quanh cả lại mà cùng đối phó, dù tàu vững chắc, súng tốt, cũng không thi thố vào đâu được. Vua ngợi khen, giao cho đình thần xét nghĩ, sau rồi không quả quyết thi hành.

Tha thuế ruộng cho hai huyện (Ngọc Quan, Hùng Quan) ở tỉnh Sơn Tây (vì sương và sâu cắn lúa tổn hại nhiều), 3 huyện (Phù Ninh, Lập Thạch, Tam Dương) (71 xã thôn), tiền thóc để thiếu về các năm trước cũng gia hạn cho hoãn (vì giặc quấy nhiễu dân phải lưu tán).

Trước Khâm sai kinh lý Hà đê sứ là bọn Phạm Thận Duật trừ tính tô công việc hà đê (kho ở hạ lưu, đắp đê nhỏ, việc xem ở tháng 10 năm ngoái), đã chuẩn y cho thi hành, sau rồi Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin hưu đê. (Đại khái nói, gần đây đê điều ở huyện Văn Giang, đắp luôn, vỡ luôn, tuy do việc của người làm chưa chu đáo, cũng là thế khiến như vậy, cách trị đê ngày nay, chỉ nhân thế ấy bỏ đi mà thôi, bỏ đê không phải bỏ đi một loạt tất cả, về hữu ngạn Nhị Hà từ trước đến nay không việc gì, vẫn cày cấy như cũ, để dùng làm chỗ dời dân dời thóc, trong đó có phải vá lấp đôi chút, cho quan địa phương và dân sở tại tự làm lấy. Còn ở tả ngạn đê đã vỡ luôn, sông muốn đổi đường, thì nhân thế tự nhiên, không tranh với sông, xin sắc cho Hà đê sứ đến tận nơi khám, từ chỗ vỡ đến sông Chanh, những chỗ nước chảy đi qua, khơi đào thêm để cho thành đường khe nước chảy, đợi khi nước lũ lên, tự thành ra đường sông, nhưng hiểu bảo cho các dân xã ở gần sông, liệu tìm nơi dời đi xa, đợi vài năm sau, đường sông đã thành, dân ở tả ngạn đã được ở yên, rồi sau sẽ đem các đê ở hữu ngạn, liệu khai những chỗ đắp đập, cho nước ở hạ du có chỗ tiêu đi, đê điều ở thượng du nên bỏ hay nên để, đê cao thấp ở mình, thì các tỉnh ở dọc sông, không phải lo ngại mãi, vì có đê thì nước không chảy yên một dòng, bỏ đê thì nước cứ thuận dòng chảy đi, mới gọi là nhân thế ấy là ở đó).

Vua bảo rằng : Việc này từ trước đến nay, tranh nhau bàn bạc mãi, rút cục chưa làm được, không thân đến tận nơi xét kỹ, sao làm xong được công trình to tát ấy, chuẩn giao cho Thận Duật hội với quan các tỉnh xét kỹ có nên làm hay không, tâu trả lời ngay, đợi Chỉ chuẩn cho. Sau tâu trả lời nói : Hoàng Tá Viêm xin chỗ đê vỡ ở huyện Văn Giang cho để chảy thông đi, nhưng tùy thế đắp đê nhỏ, xét ra cùng với sự thể hiện năm nay hơi giống nhau, lại nói đắp đê nhỏ chỉ giữ được lúa chiêm, nếu muốn giữ cả lúa mùa, phải đắp đê to mới được ; rồi lại tâu (ngày tháng 8) xin đến sau khi nước lụt xuống, bấy giờ các tỉnh tâu vì lụt đê vỡ lúa mùa ngập cả) chỉ tu bổ những đê nhỏ mới đắp và khơi vét những chỗ sông nhỏ rất nông, còn thì đều bỏ bớt cho đỡ khó nhọc, phí tổn.

Vua cho là nhiều lần nghĩ xin, rút cục không được nhất định, mà việc làm gần một năm nay chưa thấy chút hiệu quả gì, giáng Dụ quở trách, nhưng bắt phải nhân khi nước sông xuống bớt lại phải hội khám cho đích xác, để có nhất định, cốt được thành công, tâu lên, đợi Chi chuẩn cho. Đến nay, Thận Duật, lại hội đồng với các quan ở Bắc Kỳ (Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, Tổng đốc Hà - Ninh Trần Đình Túc, lĩnh Đốc Sơn - Hưng - Tuyên Vũ Trọng Bình, Hộ đốc Ninh - Thái Lê Hữu Tá, Hộ đốc Định - Yên Nguyễn Trọng Hợp, lĩnh phủ Hưng Yên Trần Văn Chuẩn) khám nghĩ rồi tâu lên nói, xét rõ chỗ đê vỡ ở về huyện Văn Giang và Đông An thế đã khó đắp, cũng không nên đắp, tuy các huyện hạt, thế nước chảy đến không thể giữ được cả lúa mùa, nhưng khi nước lụt xuống, lại cấy lúa chiêm thu lợi, không khác gì lúa mùa, hưởng chi ruộng cấy mùa ít mà ruộng cấy chiêm nhiều (tức như tỉnh Hà Nội, ruộng cấy chiêm 20.000 mẫu, ruộng cấy mùa chỉ hơn 400 mẫu) thì đắp đê nhỏ để chuyên giữ lúa chiêm, cũng có thể thu được hiệu quả, duy có địa thế hơi khác, lòng dân lại không giống nhau, nên tùy thế chước nghĩ. Nay xin hai tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh vẫn ở chỗ đê nhỏ năm nay hiện đã đắp xong nếu vỡ lở thì điền bỏ lại, lại tạm đắp khúc đê ngắn ở cửa sông Kinh Khương về tỉnh Hải Dương, những đê nhỏ ở Điều Mễ, Ngoại Sa 2 huyện Văn Giang, Đông An thuộc tỉnh Bắc Ninh và Hưng Yên (của dân xã đắp riêng) cũng vá những chỗ vỡ lở ; về tỉnh Nam Định thì khơi vét sông Bạc Hà và đắp cả các đê nhỏ ở hai bên sông, hễ lúa chiêm gặt xong, nước lụt cho chảy tràn qua, để tiêu nước sông Nhị Hà. Còn như sông Nghĩa Trụ về tỉnh Hải Dương, tỉnh Hưng Yên, những chỗ nông lầy thì khơi vét đi, cùng sông Quảng Lãng tỉnh Hưng Yên có nhiều cầu đá và đập chắn ngang, thì bạt bỏ đi để thông đường nước chảy, sông Chanh ở tỉnh Nam Định hiện có đê nhỏ ở vùng ngoài (nguyên có 2 đê trong và ngoài) thì khai phá đi, cho rộng dòng nước chảy, như thế nước sông Nhị Hà có chỗ tiêu đi, thì ba tỉnh Sơn Tây, Hà Nội, Nam Định, việc hộ đê hơi thư, 3 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh, Hưng Yên đê nhỏ tự giữ, dân 17 huyện làm ăn, không đến hại lắm, tính suốt phân số lợi hại tưởng cũng lợi nhiều mà hại ít. Tờ tâu dâng lên, chuẩn cho theo nghị thi hành nhưng sai phải bắt đầu làm ngay : (việc đắp đê nhỏ bắt đầu làm từ tháng 12 năm nay, việc khơi lòng sông bắt đầu làm từ tháng sau, đều hạn 2 tháng phải xong).

Định lại điều lệ đi thi và tờ tâu, tờ tư nhằm phạm phải chữ húy. Từ nay về sau, phạm chính những chữ tôn trọng, làm văn phải đổi dùng chữ khác (chữ nào nên bỏ đi 1 nét, nên bỏ trống 1 bên, nên thêm nét vào cho khác đi, nghị trước điều lệ đã rõ ràng, các khoản dưới cũng thế) phạm phạm phải thì chiếu luật trái phép, thi Đình thì phạt trọng 100, người nào là tôn sinh,

âm sinh, công sinh, giám sinh, cử nhân thì cách bỏ sổ ghi tên, người nào hễ có phẩm trật (như các tư vụ, huấn đạo, kiểm thảo, hậu bổ, thi Hội cũng thế) giáng 4 cấp đổi đi nơi khác, không có cấp bậc đổi được, thì cho cách về sổ xuất thân cũ. Thi Hội phạt trọng 90, có phẩm trật thì giáng 3 cấp đổi đi nơi khác (lệ định tư tội thì 1 - 2 - 3 cấp đều đổi đi, công tội thì 4 cấp mới đổi đi. Gần đây có người phạm phải chữ một bên có chữ huy và chữ gần giống như chữ huy, đều chuẩn cho theo công tội giáng lưu, nếu các chữ tên rất là long trọng, đã ăn lộc mà không biết kính tránh, sẽ cho giáng đổi đi để răn tội bất kính, xuống dưới thi Hương cũng thế). Thi Hương phạt 80 trọng, người có phẩm trật (như những người tú tài, âm sinh bổ bát, cử phẩm thừa biện, quyền tiền mộ đồng thưởng thụ thất, bát, cử phẩm), giáng 2 cấp đổi đi. Còn người thi Hương, thi Hội mà không có phẩm trật thì đều chiếu lệ tư tội nộp tiền chuộc tội (các khoản dưới cũng thế). Còn như lệ phải bỏ đi 1 nét và những chữ cùng tiếng, chữ gần giống, chữ có chữ huy ở một bên theo lệ phải bỏ trống 1 bên, nhằm phạm phải, thì chiếu luật phạm huy, thi Đình phạt 80 trọng, người nào có phẩm trật (các khoản dưới cũng thế) chuẩn cho giáng 2 cấp lưu, thi Hội phạt 70 trọng, chuẩn cho giáng 1 cấp lưu, thi Hương phạt 80 trọng, chuẩn cho phạt bổng 1 năm. Còn như theo lệ phải thêm nét vào cho khác đi và khác tiếng mà có những chữ gần giống, chữ có chữ huy một bên cùng tiếng, cùng những chữ khác tiếng mà chữ bên cạnh cùng dáng chữ, nhằm phạm phải thì chiếu luật này xét xử giảm nhẹ hơn, thi Đình phạt 70 trọng, chuẩn cho giáng 1 cấp lưu, thi Hội phạt 60 trọng chuẩn cho phạt bổng 1 năm, thi Hương phạt 50 roi, chuẩn cho phạt bổng 9 tháng, cùng văn thư các nha ở Kinh và tỉnh ngoài phạm phải tờ tâu thì chiếu lệ thi Đình, tờ tư thì chiếu lệ thi Hội thi hành. Còn các chữ cùng tiếng mà có tiếng khác và chữ huy ở một bên chữ khác tiếng và cùng tiếng mà hình chữ có khác đã chuẩn cho dùng, thì được miễn nghị).

Khuyên bảo Thống đốc đại thần Hoàng Tá Viêm. Dụ rằng : Tướng sĩ ở biên giới Bắc Kỳ khó nhọc ở ngoài, năm tháng đã lâu, chưa được khúc hát thắng trận kéo về, tuy triều đình lo lắng, kho tàng kê thiếu vẫn chưa đáng nói, mà người đi đánh vất vả, gia đình nhớ mong, ai không có lòng ấy, càng phải thể tất, thường đọc thơ Thái Vi, thơ Đễ Đỗ ((1) Thái Vi, Đễ Đỗ : Hai thơ trong Kinh Thi, là thơ Tuyên Vương sai quân đi đánh giặc.1) khiến cho người thương nhớ vô cùng, nay đắp ngọn núi cao 9 nhận, công thiếu không đầy một sọt đất, há chẳng muốn tiến lên ư, hay là thế chưa thể tiến được đó thôi. Thống đốc Hoàng Tá Viêm người là lão thành mưu việc nước, làm việc nghĩ đến vạn toàn, việc nghĩ liệu đôi quân mới ở trấn vài ba năm, chiêu tập nhân dân, đóng đồn khai khẩn, là cũng trù tính đã kỹ, không như thế

không được, nếu không có người chịu khó thân trông coi thì việc phòng giữ biên giới chưa chắc đã không để mối lo, việc chiêu tập cho đông để mở mang, chưa chắc được thành hiệu. Nhưng nghĩ đến sang năm chính gặp tuần đại khánh, gần xa không người nào là không đội ơn, mà quan đại thần và tướng tá giúp việc, chưa được triệu về cùng mừng vui, trăm lạy gì làm có tình, nếu triệu về mà chưa được không phải lo, thì không những lòng trăm chưa yên, mà lòng người chắc cũng không nở bỏ qua. Nay người nên tức khắc trừ tính, hoặc đánh hoặc vỗ yên thế nào, nhất định cho xong ngay, nghiêm đốc các quan tỉnh chiêu tập dân để khai khẩn chóng thấy sự phồn thịnh, uỷ thác cho quan lại, khéo dùng thổ hào, binh dũng để chia ra mà phòng thủ, nơi nào cũng cốt được người, bờ cõi được vững chắc, không cho giống khác ở chen vào để tiện kịp sang năm tâu thắng trận, kéo quân về, chớ nên thường hẹn thường sai như trước. Đến gần kỳ, nếu triệu người về châu mừng thì người xếp đặt đều đã ổn thoả, không để đến phải lo, mà lòng trăm, lòng người đều được yên ủi, người nên cố gắng lo toan, đừng trái chí ý của trăm.

Chuẩn định lệ làm sổ đinh, người nào là chức sắc mà khuyết thì chia từng hạng mà sung điền vào, (từ trước đến nay, số nhân dân trốn đi hay chết bao nhiêu, theo lệ có điền tiếp vào, còn như chức sắc có điền tục hay không chưa có nói đến. Đến nay bộ nghị, chuẩn cho chức sắc nếu không điền tục, thì sổ đinh ngày một hao hụt, từ nay, phạm những hạng người ấy, nếu có khuyết, không cứ là văn hay võ, án quan trở lên, đợi đến kỳ tuyển định, sẽ sức loại khai điền tục, các người thuộc viên trở xuống cho đến tú tài, đều phải khuyết đâu điền đấy cho đủ số đinh mà tỏ ra có phân biệt).

Giặc trốn nước Thanh là Hoàng Tường Anh, đem bè lũ đốt phá phủ Tương An, Tuần phủ tỉnh Tuyên Quang là Hoàng Tường Hiệp tâu lên. Vua sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm cùng với quan tỉnh nghiêm sức chặn đường mà đánh.

Tha số tiền thóc năm nay và năm trước còn để thiếu cho 3 huyện (Đông An, Phù Cừ, Ân Thi) tỉnh Hưng Yên (vì bị nước lụt).

Khuyên bảo các quan trong Kinh và tỉnh ngoài. Dụ rằng, Trời sinh ra dân, đặt ra vua để đứng đầu mà cai trị. Vua vâng mệnh Trời, chia cho bè tôi để giúp đỡ, chức bè tôi tuy có trong ngoài lớn nhỏ khác nhau, cũng đều là để làm việc cho vua, yêu dân của vua, để cho hết chức

phận, tất phải cùng cung kính cùng lòng, chính sự phải tốt, còn sợ chức sự thiếu mà việc Trời bỏ, huống chi dám đem lòng riêng để làm, mà không sợ Trời ư? Trẫm rất suy yếu, đức ít, tư chất tối, nhận những việc khó khăn to lớn ấy, rất sợ không gánh vác nổi. Nay tuổi đã cao, sức càng suy, xem nghe tính nghĩ, thực khó chu đáo, lại từ khi ngoài bờ biển có việc đến giờ, công việc quan hệ khẩn yếu gấp đôi, gấp năm khi trước, mà tất cả phép thường phải làm, lại khó giảm bớt, thế là lấy thân một người mà làm cả hai việc nặng, muốn cho không trì trệ nhằm sót, thế không thể được, không dừng được, phải bớt chỗ phiền mà đến chỗ giảm, giữ điều cốt yếu mà bắt phải làm cho xong. Nhưng nghĩ sự lý nhiều mối, lòng người thực dối cũng không cùng tận, hoặc ngoài đã tìm cách để che lấp, trong cũng cầu thả, nên phải trái lẫn lộn, thường phạt không xứng đáng, cũng có kẻ mượn việc công để làm việc tư, che sửa điều trái điều lỗi, pháp luật càng nghiêm ngặt, tệ lại càng quá. Trẫm sở dĩ sợ cái sức không đủ còn ít, mà càng sợ sự che lấp để cho dễ nhầm lại càng nhiều, nhân dân có lỗi, ở một mình trẫm, huống chi các bề tôi cùng với trẫm như một, lỗi sẽ về ai, nếu biết mà bị lỗi phụ ân, sao bằng hết lòng trung, đừng nói dối là tốt nhất. Kia như nước nhờ ở dân, vua nhờ ở bề tôi, đã thay việc Trời, trị dân Trời, mà còn tàn ngược với dân, nói dối vua để mắc vào tội nói dối Trời ư? Từ nay về sau, phạm làm các việc, cốt phải giữ phép làm quan, giữ công đạo, phải sáng suốt, phải tín thực, không hồ thẹn trong lòng, trong ngoài cùng gìn giữ, trước sau không biến đổi, thường phạt không thiên tư, công việc xong xuôi, trên thì mình trẫm sức lực may được thu, dưới thì nhân dân được nhờ Phước nhiều, rất là mong ở các bề tôi.

Mùa thu năm nay, tỉnh Quảng Ngãi lúa ruộng được mùa, còn các địa phương khác, gián hoặc có tổn hại, thì thuế lệ đều chiếu hạn tha, giảm có thứ bậc.

Tháng 11, định lại lệ tú tài sát hạch bổ dụng. Lệ cũ, mỗi năm cứ đến 2 tháng quý hạ và quý đông, sát hạch 2 lần, rất là quá nhiều, mà số dự hạng cũng không bỏ hết được. Nay chước định cứ 2 năm vào tháng quý hạ sát hạch một lần, các tú tài đi hạch, trừ người dự hạng đều chiếu lệ bỏ ra, người dự hạng mà tuổi 50 trở xuống thì chiếu lệ ký bỏ, còn thì tuổi đến 50 trở lên, sức vóc đã suy, mà đem án bổ vào các nha làm việc, sai phái đã khó đắc lực, lại thêm ngoài làm vì cho thừa, thì cho ở quê hương để đợi khoa, sau có tình nguyện lại cho hạch lại một lần, không dự hạng thì thôi, người tuổi 50 trở xuống nên bỏ, mà tình nguyện ở nhà để đợi khoa lại hạch, cũng cho.

Bắt đầu đặt nha môn Hải phòng ở cửa biển Thuận An. (Nguyên trước, chức hải phòng sứ chuyên lấy quan văn, quan võ kiêm, đến nay mới đặt các viên phòng luyện, tham biện và chủ sự, tư vụ, bát phẩm mỗi chức 1 người, cửu phẩm 2 người, vị nhập lưu thư lại 6 người).

Chân thành Hải Thành (ở cửa biển Thuận An) bị sóng biển khoét vào, sai bộ Lễ và các viên tham biện Hải phòng sửa lễ kính cẩn cầu đảo.

Trước tàu Mẫn Thoả bị đắm vỡ ra, đã chuẩn cho đem những viên nhân tàu ấy giao cho bộ Công xét nghĩ xử tội và bắt đền, đến nay bộ xét làm bản in dâng lên từ Quản đốc Hồ Văn Long và các người quản suất đều phải tội và phải đền có thứ bậc. Vua bảo rằng : Tàu ấy thiệt hại, hư hỏng, lại nhân tiết mùa đông cho tàu chạy gượng trái phép, do Văn Long không biết, không ví như 2 chiếc tàu Lợi Tế, Đăng Huy (việc thấy ở tháng 11 và ngày tháng 7 năm thứ 29 [1876] chạy nhằm đường, mà lần này tàu ấy bị đắm, chết đuối đến 36 người, tình cũng đáng thương, chuẩn cho gia ân đều tha cho tội và phải đền, người còn sống thì vẫn theo như cũ, người chết thì chiếu danh cấp cho tiền tuất, để tỏ ra khoan hậu.

Truy thụ Hoàng Tạo làm Thị giảng Học sĩ (nguyên Thị giảng lĩnh án sát Cao Bằng) và truy phục Trần Văn Mỹ làm Trước tác (nguyên Trước tác bang biện ở Thái Nguyên bị cách lưu). Trước Tạo ở tỉnh Cao Bằng khinh thường nghe bọn Trình Âu, Lộc Tuyền, để cho giặc thông nhau đánh úp tỉnh thành. Đến khi bị bắt, chửi giặc, bị giặc đâm chết ; Mỹ coi đem binh tượng đến phủ Thông Hoá (thuộc Thái Nguyên) đóng để đánh, giặc vây đánh hàng tuần, không giữ được, bị bắt, không chịu khuất, tự sát. (Việc ở năm Tự Đức thứ 23 [1870]) đến nay đình nghị, các viên ấy cái tội khi còn sống cố nhiên không thể từ chối được, nhưng đều biết gặp nạn bỏ mình, không để cho giặc làm như nhục, không ví như các người bị mất thân, xin gia ân nêu khen, để khuyến khích người chết vì tiết nghĩa, mà khuyên người sau. Vua bảo rằng : Nghị như thế, người chết vì tiết nghĩa mà có công thì sẽ thế nào, nhưng tạm hãy hậu đãi.

Sức lại cho các nha trong Kinh, tỉnh ngoài, phạm việc nên tâu, nên tư và những giấy tờ tiếp nhận, đều phải tùy việc hoãn, việc cấp hết sức nghĩ làm. Bấy giờ các tỉnh, gián hoặc có việc nên tâu mà lại tư (như tỉnh Hà Nội bắt được kẻ phạm tội nặng không đem tâu lên, chỉ tư bộ Hình) 6 bộ tiếp được giấy tờ, cũng có việc bỏ qua đi, không làm phiếu dâng lên ngay (như bộ Hình tiếp công văn của Lương Quảng, bộ Binh tiếp tập tâu của tỉnh Sơn Tây nói quản suất

phần nhiều khuyết, đều không làm phiếu tâu ngay), vua lo rằng hoặc có giấu che để đến lỡ việc, cho nên mới sức lại.

Quan tỉnh Hà Nội xin cho người buôn nước Thanh lĩnh trưng các hạng thuế (như muối trắng, cau khô, tơ sống, the, là, lụa đã truội).

Vua bảo rằng : Phàm các hoá vật, qua cửa quan đã đánh thuế, ra cửa biển lại đánh thuế, nay lại cho trưng không có định sớ, mượn phép Nhà nước để bóc lột dân ta mà béo cho người khác, chẳng phải là làm cho hết nước đi mà tìm cá ư, việc ấy nên đình, duy hoá vật nào qua là lậu thuế, lại đánh thuế có định sớ, người buôn giao quyết không được làm hại dân, mới được.

Thực lục Chính biên về Hiến tổ Chương hoàng đế đã làm xong (là kỷ thứ 3), chuẩn cho chọn ngày tốt, giao cho khắc bản in, quan ở Sử quán đều thưởng khen có cấp bậc.

Đình lệ biên binh tỉnh Thanh Hoá, Nghệ An và các tỉnh ở Bắc Kỳ về Kinh diễn tập. (Lệ cũ, về Kinh thao diễn thì : các tỉnh Thanh Hoá, Sơn Tây, Ninh Bình làm ban thứ nhất, các tỉnh Nghệ An, Bắc Ninh, Hải Dương làm ban thứ 2, các tỉnh Hưng Yên, Hà Nội, Nam Định làm ban thứ 3, hằng năm trước sau ngày mùng 1 tháng 2, đều chiêu ban thứ, mỗi tỉnh phái một vệ, cơ về Kinh thao diễn để cho quen luật quân, đó là khi trước việc ít, cho nên đặt ra nghị ấy. Gần đây, những biên binh ở 2 tỉnh Thanh Hoá, Nghệ An và các tỉnh Bắc Kỳ, sai phái nhiều ngả, thường thường hoãn miễn cho, đến mùa xuân sang năm chính gặp kỳ thao diễn ban thứ 2, nay chuẩn cho đều tạm đình, đợi khi ít việc, chiêu lệ cũ thi hành).

Cho lĩnh Bó chính tỉnh Cao Bằng (Quang lộc Tự khanh) là Nguyễn Đình Nhuận, thăng thụ Tả thị lang bộ Lại, hộ lý Tuần phủ Lạng - Bằng (Tuần phủ trước là Lương Tú Thứ bị ốm nghỉ giả hạn).

Tháng 12, sai tư cho các tỉnh trong Nam, ngoài Bắc hỏi tìm những sách còn lại của đế vương các đời ở nước ta (Tập thơ Đại hương hải ấn của Trần Nhân Tông sau khi đi tu soạn ra ; 2 quyển Thủy vân tùy bút do Anh tông soạn ; 2 quyển Văn minh cổ sử do Lê Thánh Tông soạn), trước Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ đã phụng mệnh tìm để mua chưa được, mới

sai thông tư các tỉnh Nam, Bắc Kỳ, xét kỹ để tìm mua, người nào hễ có thì sức nộp, nếu không muốn nộp, do tỉnh mượn bản chính sao mà đệ lên.

Tuần phủ tỉnh Hà Tĩnh là Đoàn Văn Hội xin cho người khách trú ngụ là Trần Tường Phước lĩnh trưng thuế muối ở cửa biển Luật ((1) Luật tấn : cửa biển Luật ở huyện Thiên Lộc.1) và cửa biển Nhượng ((2) Nhượng tấn : cửa biển Nhượng ở huyện Cẩm Xuyên.2) (đồng niên tiền thuế hơn 2.661 quan). Vua y cho.

Nguyên Bó chính Nam Định Phan Minh Huy, án sát Tôn Thất Thận vì có việc đều phải tội. Trước Hộ đốc tỉnh ấy là Nguyễn Trọng Hợp đem tâu hặc 2 viên ấy các khoản tình tệ (Minh Huy bị một khoản pháí binh xuống làng dân, một khoản cho đơn gây nên án mạng, một khoản làm nhà riêng pháí quân canh giữ, một khoản nhận bạc hối lộ của Thị Yên. Thận bị một khoản pháí quân xuống làng dân, một khoản vì việc riêng xuống thăm mộ người đàn bà goá là Thị Đông), chuẩn cho đều phải giải chức, giao Bó chính, án sát mới (Đồng Sĩ Vĩnh, Nguyễn Duy Kế) hội đồng với Khâm pháí Trần Đình Liêm xét nghĩ. Đến nay án đệ lên, Minh Huy phải phạt trọng hết bậc và tội đồ (theo khoản nặng nhận của đút lót), Thận phải cách chức, cho lui về nhàn tản (theo khoản nặng đi thăm mộ thiếu hạnh kiểm).

Định lại lệ người coi giữ kho tự lấy trộm tính tang xử tội. (Các người coi giữ kho, nếu có phát xuất ra việc tự lấy trộm tiền, gạo và đồ vật ở trong kho, phải tính tang xử tội. Tính tang thành tiền 1.000 quan trở xuống, trừ tội đồ và phạt trọng ra, còn tội lưu xử phải thực lưu, tội trăm xử phải giam hậu, đều không được chuẩn cho tội đồ, nhưng đều hạn cho 1 năm truy cho đủ, tội xử tử giảm đi 2 bậc, xử đồ 3 năm, tội lưu trở xuống được tha tội, đều không xong, chiếu án thi hành. Tính tang thành tiền 1.000 quan trở lên đến 3.000 quan, xử phải chém ngay (trở xuống) cho hạn 2 năm ; 3.000 quan trở lên đến 5.000 quan và ngoài 5.000 quan, cho hạn 3 năm, trong các hạn ấy mà đền xong, lượng cho giảm xử tội lưu, nếu đền không xong, lập tức chém ngay. (Chỉ nói xét xử kể tang, không phân biệt đã lâu hay là mới).

Định lại lệ các nha xét hỏi việc hình xét xử buộc tội nhằm, tha tội nhằm và quan xét lại đáng thưởng hay nên phạt. (Đình thần bàn xin chuẩn cho từ sau phạm các nha xét hỏi việc hình, không cứ tội nặng hay nhẹ, trong khi lấy cung định án, phải nên mười phần công bằng cẩn thận, nếu đã làm án đệ lên, mà nha khác trích phát ra được việc thực, nếu hễ quan xét hỏi

trước cố ý cời, buộc, thêm bớt, phải chiếu luật nghĩ xử, (trong luật chép, phạm quan tư cố ý xuất nhập nhận tội, toàn xuất hay toàn nhập thì theo toàn tội xử tội, nếu tội nhẹ thêm lên làm nặng, tội nặng giảm xuống làm nhẹ, thì theo luật tăng giảm xử tội, xử đến tội chết thì cũng phải tội chết) còn hoặc nhầm mà buộc tội nhầm thì giảm xuống 2 bậc (nguyên trước luật giảm xuống 3 bậc), tha tội nhầm thì giảm 3 bậc (nguyên trước luật giảm 5 bậc). Duy có việc quan hệ đến xét định tội danh, không phải lại dịch được chuyên, nên chiếu lệ lấy trưởng quan làm đầu (năm Minh Mạng thứ 13 [1833] nghị định : Phạm phân tích phải trái, nghị luận nên chẵn, việc ấy do ở trưởng quan, lấy trưởng quan làm đầu ; việc kê cứu xem xét do ở lại dịch, lấy lại dịch làm đầu) còn thì theo thứ bậc mà giảm dần. Còn như quan xét lại, nên thưởng hay nên phạt, chiếu tội quan xét xử trước phải chịu làm thứ bậc (như quan xét hỏi trước bị giáng 1 cấp thì quan xét lại mà trích ra được thăng 1 trật, nhưng thưởng đến 4 trật là cùng, nếu không trích phát ra được, sau bị người khác kêu kiện phát ra, thì quan xét lại phải xử phân kém quan xét hỏi trước 1 bậc).

Cho Thị lang bộ Lại Trần Nhượng, đổi bổ Hàn lâm viện Trực học sĩ, sung chức dạy học ở Dục Đức đường. Nhượng từ rằng : Chức giáo đạo là để dạy bảo hoàng tử, tất phải là người lão thành, phẩm hạnh văn học, mới mong không phụ, tôi tài thức học hạnh thực kém người nhiều, nay sung chọn vào chức ấy, sợ đến khi dẫn bảo ngăn ngừa không chắc nghe theo, rất sợ là ngồi làm vì mà phụ với trách nhiệm. Vua bảo rằng : Người cố gắng đi, học không đủ thì giúp bằng cách lấy lời nói mà dạy không bằng lấy thân mà dạy, việc không cứ việc trong việc ngoài, thấy có lỗi thì phải sửa, cùng với Sư bảo là Lê Bá Thận lấy đạo chính làm tiêu biểu, thầy nghiêm rồi sau đạo tôn, khiến cho đức hạnh học vẫn theo đạo chính cả, ngày thêm thuần hậu hiếu kính, mới xứng với mệnh lệnh công cử chọn bổ, nếu quá lắm, thì đem việc tâu lên, đừng để cho phóng dăng.

Người nhà của sứ nước Pháp đâm chết người làm thuê tên là Đá (người xã Hoà Đa, huyện Hương Trà), viên sứ ấy lấy 200 đồng bạc đền cho.

Hiệp trấn trấn Long Môn nước Thanh là Ngô Dịch Văn, uỷ viên Đô phủ Mãn Tuấn, đi thuyền ra biển, bị gió giạt vào phận cửa biển tỉnh Quảng Bình, sai quan tỉnh liệu cấp bạc lạng và tiền, gạo phái người đưa giúp về.

Tàu buôn Sĩ Điện của nước Pháp bị đắm ở phận sông tỉnh Hà Nội, quan tỉnh phái đi cứu hộ. Việc ấy tâu lên, quan ở viện cho là tàu ấy vào sông, bướng không chịu nộp thuế, từ nay về sau, nếu có chìm đắm, xin đình việc phái người đi cứu. Vua bảo rằng : Nghĩ như thế hình như có trở ngại với hoà ước, hoà ước tuy chuyên chỉ đường biển phàm tàu của nước Tây có gặp nguy hiểm đều phải cứu giúp, nếu nói như thế sợ họ chấp trách, tưởng không gì bằng phàm có bị nạn thì cứu cho, cốt được rõ ràng, không cứu được thì thôi, mới là hết lòng nhân nghĩa và nghĩ cho ổn thoả, lục súc cho tuân hành. Quan ở viện tâu trả lời, xin từ nay phàm tàu nước Tây vào sông, nếu có bị đắm hay vỡ, phải quan hay người buôn nước ấy xin cứu rõ ràng, tức do quan sở tại phái người đi cứu, nếu vì gió bão hay nước lụt, thế cứu viện được, hoặc tàu đã vỡ tan, cứu cũng không kịp và không xin cứu thì thôi, không được trách nói, để cho có hạn định, nhưng do quan tỉnh ấy đem tình hình ấy báo cho viên lãnh sự nước ấy biết. Vua y lời ấy, sai lục súc giao 2 tỉnh Hà, Hải chuyển sức cho các tỉnh có đường sông thường phải đi qua theo thế mà làm.

Tỉnh Bắc Ninh có bệnh dịch (3 tổng Phụng Công, Hoà Bình, Đa Ngu, huyện Văn Giang chết vì bệnh dịch rất nhiều) sai quan tỉnh cầu đảo, chữa thuốc và cấp tuất.

Tổng đốc Hải - Yên là Phạm Phú Thứ dâng sớ xin dời lý sở các phủ huyện làm ở nơi khác (lý sở phủ Ninh Giang nguyên trước ở xã Thanh Xuyên, nay dời đến xã Bát Bể ; phủ lý phủ Kiến Thụy nguyên trước ở xã Xuân La, nay dời đến 2 xã Nghiệp Hương, Phương Đường chỗ giáp cận ; huyện lý Tứ Kỳ trước ở xã La Tỉnh, nay dời đến xã Mặc Xá ; huyện lý An Dương nguyên trước ở xã An Khê, nay dời đến xã Hàng Kênh) những nhân công, vật liệu cần dùng, đều do dân trong hạt tự biện, hoặc khuyến dân quyên giúp, để đỡ phải cấp của công. Vua y cho.

Hỏi tìm người có thể làm được chức quan lại ở biên giới, lại đều cho tự tiến mình lên. Dụ rằng : Biên giới ở Bắc Kỳ, là việc lo rất lâu, trăm từ trước đến nay, ngày đêm nghĩ kế cho dân sinh được giữ yên lâu dài, chưa được hả chút nào, các quan trong Kinh, tỉnh ngoài, há chưa biết hết, người quân tử cần giúp lúc nạn cấp, nhường lúc bằng phẳng, đợi công cử không bằng tự tiến mình lên là càng hăng hái, nay chuẩn cho trong Kinh, tỉnh ngoài không cứ là văn hay võ, hiện ở lý sở mình hay lý sở khác, từ tòng nhị phẩm trở xuống đến tứ, ngũ phẩm, người nào tự liệu là vốn quen việc ở biên giới, thực có tài lược, có thể đương được

chức tuần tuyên kinh lý ở tỉnh Tuyên, tỉnh Thái, cho được tự tâm bày, đợi Chỉ chọn bỏ. Nếu có thể đương nổi, đến đó cùng với Thống đốc Hoàng Tá Viêm, bày hết mưu kế, trừ tính kỹ hơn làm thế nào khiến cho giặc cướp im hơi, nhân dân sum họp, biên giới yên tĩnh lâu dài, tuy có tốn bao nhiêu của, cũng tất chuẩn cho chi của công ra, nhưng phải lấy kỳ hạn báo việc làm, cốt phải theo như lời nói, tất được khen thưởng cất nhắc lên, nên hưởng ứng ngay, để yên lòng trăm.

Định lại lệ gặp năm có tiết đại khánh hay thường khánh, tha miễn cho quan viên bị giáng cấp hay phạt bổng (nguyên lệ cũ, quan viên can phải tội công giáng cấp phạt bổng, mỗi khi gặp năm có tiết đại khánh hay thường khánh, đều do 3 bộ Lại, Hộ, Binh làm danh sách, chiếu lệ chuẩn cho khai phục, cải giáng, khoan tha có thứ bậc (giáng 1 - 2 cấp được khai phục hết, giáng 3 - 4 cấp đổi làm giáng 1 cấp, giáng 5 - 6 cấp, giáng 9 - 10 cấp đổi làm giáng 4 cấp, đều được lưu dụng, còn đến 10 cấp trở lên, thì cho 2 bộ Lại, Binh đem ra tâu lên, đợi Chỉ lượng cho thực giáng thực cách), thế mà năm gần đây quan có trách nhiệm xét nhiều, lâu năm mới làm danh sách, hoặc đã khấu trừ nên miễn, hoặc có lỗi phải phạt không, không đủ để khuyên răn ; đến nay chước định những năm có tiết thường khánh, quan viên can phải giáng phạt, trừ người nào có kỳ cấp có thể trừ được chiếu lệ thi hành ra, còn những người phải phạt bổng bao nhiêu năm tháng thì phải thực phạt ngay, đình việc làm danh sách tâu lên, người phải giáng cấp, chuẩn cho chiếu danh tâu lên, nhưng chiếu lệ trước đổi định lại, các người can tội công phải giáng lưu, giáng 1 cấp chuẩn cho khai phục ; giáng 2 - 3 cấp đổi làm giáng 1 cấp ; giáng 4 - 5 cấp đổi làm giáng 2 cấp ; giáng 6 - 7 cấp đổi giáng 3 cấp ; giáng 8 - 9 cấp đổi giáng 4 cấp ; 10 cấp trở lên đổi làm giáng 5 cấp cho có khác với năm có tiết đại khánh, người nào hiện trật chiếu với cấp bị giáng đã vừa phải, cùng với trật không ngang nhau, đến khi đó do 2 bộ Lại, Binh đem tâu lên đợi Chỉ, còn như năm đại khánh, thì giáng phạt, chuẩn cho theo như cũ mà làm, định làm lệnh).

Chuẩn định quan Kinh không được cử chức kinh huyện và phủ huyện quê hương mình, duy công cử thì được.

Năm ấy, các hạng thuyền ở Kinh và tỉnh ngoài đi tuần tiêu và chở hàng, tất cả 345 chiếc, bị lỡ việc, (vì gặp gió và giặc) mất 30 chiếc, còn thì đều về được thanh thoả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LIX

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Mậu Dần, Tự Đức năm thứ 31 [1878], (Thanh, Quang Tự năm thứ 4), mùa xuân, tháng giêng, ngày mồng 1, vua nghĩ năm nay chính gặp tiết ngũ tuần đại khánh, đem hoàng thân, hoàng tử, văn võ bách quan kính đến cung Gia Thọ ((1) Cung Gia Thọ : cung của mẹ Dực Tông.1) làm lễ khánh hạ, lễ xong, ngự điện Cần Chính nhận lễ mừng, làm lễ tung hô, lễ xong, tuyên bố ân chiếu ngũ tuần đại khánh xuân thủ đàm ân của vua làm ở cửa Ngọ Môn, ban bố cho trong Kinh và các tỉnh ngoài ; Chiếu rằng :

Năm Phước thọ là một, tuổi ngải tuần ((2) Ngải tuần : ngải là 50 tuổi.2) năm chục vừa hay, bốn mùa xuân ở đầu, hội thể nguyên 4 phương trông ngóng. Việc đã qua không thể nói, âm dương thêm bớt cùng nhau, rồi đây còn có thể theo, sau trước không ngớt lo nghĩ, diềm áo xanh ((3) áo xanh : có việc gì hay thì có con chim xanh bay đến báo diềm trước, gọi là thanh y sứ giả.3) báo trước, há tự cầu nhiều Phước mà nên, gương kim giám trình bày, chỉ sợ trái lòng dân mới thể. Trẫm, sức cũng như con muỗi, trí không bằng con sâu, mỡ vì sáng mà đốt lên, quế có mọt mà không biết. Than lửa cháy không ngăn được, vạ lây đến cá dưới ao sâu ; nữ đào ngồi không đề phòng, khó yên chim nhận trong chằm nước. Nắng mưa chưa được thuận đều do không sáng mắt, sáng tai ; chân tay khó nhọc hoài, không mong gì được giàu được mạnh. Mặt dày đã chán, đức bạc rất nhiều. Đương lo sửa điều lỗi còn chưa xong, đâu dám nhận Phước lành mà xa xỉ. Huống chi nhiều bệnh thuốc chưa khỏi được, thực là không thường mệnh dễ biết đâu. Nay lấy tuổi thơ, sớm lên ngôi báu. Nên tính năm đã dài đến ba chục, mà sự công rất thẹn với người xưa. Nhưng nghĩ : liễu chưa rụng ngay, qua rét dữ há không may mắn, quả chưa ăn đến, nhờ Phước lành đâu được lặng yên. Ban Phước lành giữ nước nhà, thường mong cho lấy lại đất cũ ; chịu Phước lớn ở Vương mẫu ((1) Vương mẫu : danh hiệu một bà tiên, đây thì chỉ vào mẹ Tự Đức.1), sớm hôm được thoả dạ hầu vui. Mới nhật lời mọi người, châm chước cả phép trước. Tuỳ sức làm được, thà tiết kiệm mà được thích nghi ; ra ơn rất thành, muốn cho đều mà không lo ít. Người thôn quê có chút lòng thực, tuy lễ mọn cũng không hề chi, Phong nhân chúc ((2) Phong nhân : một chức quan về đời

Đường Nghiêu chúc vua Nghiêu sống lâu, giàu và nhiều con trai.2) nói chi nhiều lời, sự lo nhọc tránh sao cho khỏi. Đối thời nuôi vật, đặc ân trước ban ; giáng Phước khắp nơi, cùng vui chung cả, có các điều ban ơn kê ra sau này (tất cả 17 điều : Thân phiên hoàng thân công, hoàng tử và quan viên văn lục phẩm, võ ngũ phẩm trở lên, đều ban tiệc yến một lần và gia thưởng đồng tiền bằng vàng, bạc có thứ bậc.

- Các quân thứ Tam Tuyên và Ninh - Thái, từ thống đốc cho đến binh đồng theo sai phái làm việc, chuẩn cho theo Dụ đều ban yến lạo một lần, lại đều gia thưởng tiền, đĩnh bằng vàng, bạc có thứ bậc.

- Các đàn Xã Tắc, đàn Sơn Xuyên, miếu lịch đại đế vương, Văn miếu, Võ miếu, miếu Đô thành hoàng, các đền Hiền lương, Trung nghĩa, và các thần kỳ chép ở tự điển ở Kinh và tỉnh ngoài đều đến tế một tuần.

- Lãng tẩm đế vương các đời do quan địa phương khám xét, như có nơi nào khuyết hoại, thuê dân sửa sang hoàn bị, nghiêm cấm kiếm củi, chăn trâu, không được xâm phạm đến.

- Thần kỳ cả nước đã được dự phong tặng thì liệu cho phong tặng.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài gián hoặc có nhân việc công nhằm lẫn, đã phải phạt bổng, giáng cấp, cách lưu, cho quan có trách nhiệm danh sách tâu xin giảm tha.

- Các tiền thuế thân, tiền đầu lồi, tiền dao dịch ở các địa phương về năm nay tạm hoãn cho 5 phần 10.

- Các hạng biên binh chính ngạch ứng điểm ở Kinh chuẩn cho chiếu thực số, đều thưởng 1 quan 4 tiền ; ngoài ra các hạng biên binh tạp ngạch theo lệ không phải ứng điểm, đều thưởng cho 8 tiền.

- Các trạm ở Kinh và tỉnh ngoài theo Dụ, chuẩn cho chiếu tùy nơi nhiều việc, ít việc, đều gia thưởng có thứ bậc.

- Những người có tài giỏi phẩm hạnh tốt ẩn dật ở nơi sơn lâm ở các địa phương chuẩn cho quan các địa phương ấy xét thực, tâu lên, đội Chỉ lục dụng.
- ở Kinh và tỉnh ngoài nếu có người văn giảng binh thư, dũng cảm biết phương lược, hoặc bắn giỏi, võ nghệ thuộc, hoặc tài lực hơn người, mang nặng đi đợc xa hoặc quen chế các thứ súng đạn, không cứ là đã ghi tên vào sổ quân, sổ dân hay chưa, cho do thượng ty các tỉnh ấy sát hạch, tống giao bộ Binh xét lại, đề tâu lên để đội Chỉ lục dụng, có người tình nguyện ở lại để thi võ cử, cũng chuẩn cho thượng ty xét thực, cho vào thi.
- Chuẩn cho lấy năm nay là năm Mậu Dần làm ân khoa thi Hương, sang năm là năm Kỷ Mão làm ân khoa thi Hội (văn, võ cũng thế).
- Từ cuối tháng 12 năm Tự Đức thứ 30 [1877] trở về trước, có ai bị lỗi phải cách bãi, quan viên văn võ từ tứ phẩm trở lên, không cứ là xuất thân gì, võ từ ngũ phẩm đến thất phẩm, gián hoặc có văn xuất thân do tiến sĩ, phó bảng, cử nhân, võ do tiến sĩ, phó bảng võ và võ cử, trừ có thực trạng tham tang, cùng tuổi 65 trở lên và chưa đến tuổi ấy mà suy yếu, không phải bàn đến không kể, còn thì chuẩn cho 2 bộ Lại, Binh phân hạng làm thành danh sách, tâu lên đội Chỉ, lượng cho lục dụng.
- Phủ, châu, huyện có người chăm nghề gốc, chăm việc làm ruộng, mà tô thuế thường đủ, lại thích làm việc nghĩa giúp dân nghèo, chuẩn cho quan địa phương xét thực tâu lên đội Chỉ khen thưởng.
- Từ cuối tháng 12 năm Tự Đức thứ 30 trở về trước, những tạt phạm và tử tội đã kết án, mà tình có đáng tha thì chuẩn cho bộ Hình làm danh sách kê rõ tội danh, đội Chỉ lượng cho giảm đẳng.
- Các hạng tù phạm phát lưu sung quân, làm lính, làm đờ ở, trừ những kẻ can tội trộm cướp làm giặc, gian ô, còn thì đều cho bộ Hình làm danh sách kê họ, tên, quê quán, sự trạng và phát phối ở địa phương nào, đội Chỉ định đoạt.

- Những người quan, quả, cô độc ở sở Dưỡng tế, quan có trách nhiệm nên lưu tâm nuôi nấng cho đủ, chớ để cho mất nơi nương nhờ và gia cấp cho 1 lần, mỗi đàn ông, đàn bà đều 1 quan tiền.

Than ôi ! Một thuyền cùng giúp, lâu cùng quên trong khoảng đất chớ trời che ; cả nhà vui vậy, tất không để chen lẫn kẻ vui người tủi, Phước ban ra khắp, nguyên không phải một mình trăm làm thiện để hay riêng, theo đạo bình yên, thực mong cho trăm họ người nhờ Phước mãi không chán, bá cáo khắp cả cho đều biết nghe.

Tháng chạp năm ngoái mưa rét, đến ngày mồng 1 đầu năm ấy, tạnh sáng, gió hoà, mặt trời tỏ. Vua cho là đáng mừng, làm 1 bài thơ (thơ 7 chữ và bài tự) thuật đủ ý cầu 3 việc : (1 - Cầu cho 6 tỉnh chóng lấy lại. 2 - Cầu cho mắt thái hậu sáng thêm ra, thái hậu tuổi thọ dài lâu. 3 - Cầu được điềm lành như thơ Lâm chỉ ((1) Thơ Lâm chỉ ở Kinh Thi, nghĩa là chân con lân nó nhân hậu, mượn để ví với nhà Phước đức thì nhiều con cháu.1) và Phước cho muôn dân, ban cho các quan văn để họa ; lại làm 1 bài thơ cổ phong, cũng thuật các ý lâu nay bệnh hoạn khó giải, có chịu cố gắng làm việc để trừ tệ, cũng đủ vui hơn là dâng chén rượu chúc thọ tung hô muôn tuổi, bảo cả ấn quan ban văn.

Khoản đãi tặng quan quân của thống lĩnh nước Thanh là Triệu ốc, tỏ ý kỷ niệm năm có vui mừng và yên ủi lòng người xa (nguyên Thống lĩnh quân Tả hữu giang tỉnh Quảng Tây nước Thanh cai quản 4 dinh đóng ở 2 tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn để đàn áp, tháng chạp năm ngoái chuẩn cho quan tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng sắm sẵn phẩm vật, đến tết Nguyên đán năm có lễ đại khánh này để khoản tặng, cho có hậu hơn năm thường). Tướng nước Pháp đóng ở tỉnh Gia Định và Khâm sứ sứ quán đóng ở Kinh cùng các người lãnh sự, thống nhiếp 3 sở Thương chính, cũng đều sai đưa phẩm vật khoản tặng.

Chuẩn cho các hoàng thân được tấn phong, truy tặng, truy phục, khởi phục ((2) Tấn phong là phong lên tước cao hơn ; truy tặng là tặng cho người đã chết ; truy phục là trước bị cách, mà phục hồi cho người đã chết ; khởi phục là phục chức tước cho người bị giáng.2), tặng bổng, tất cả 12 người (tấn phong Thọ Xuân quận vương Miên Định làm Thọ Xuân vương ; Tuy Lý công Miên Trinh làm Tuy Lý quận vương ; Tùng Hoá quận công Miên Ninh làm Tuân quốc công ; Thái quốc công Hồng Phó làm Thái Thịnh công ; Hoảng Trị quận công Hồng Tố làm

Nghi quốc công ; Thiệu Phong quận công Miên Thoán làm Quỳnh quốc công ; Cẩm Xuyên quận công Miên Ký làm Cẩm quốc công ; Văn Lãng quận công Hồng Dật làm Lãng quốc công. Truy tặng Tùng Thiện Miên Thẩm làm Tùng Thiện quận vương ; nguyên Phú Bình công Miên áo (trước bị cách đã truy phục tước quận công) được truy phục tước công ; nguyên Trần Tĩnh quận công Miên Dần (trước giáng làm đình hầu) được khởi phục tước quận công ; Gia Hưng công Hồng Hưu mỗi năm được tặng tiền bổng 200 quan, gạo 50 phượng). Ắn quan văn võ trong Kinh và tỉnh ngoài được dự thăng cấp lên, tất cả 27 người. (Thự Văn Minh điện Đại học sĩ lĩnh Thượng thư bộ Binh Trần Tiến Thành chuẩn cho thực thụ ; Hiệp biện Đại học sĩ sung Thống đốc đại thần Hoàng Tá Viêm thăng thự Đông các Đại học sĩ ; Tả quân Đô thống Lê Sĩ thăng thự Đô thống phủ Đô thống Chương phủ sự ; thự Hiệp biện Đại học sĩ Lê Bá Thận chuẩn cho thực thụ ; Thượng thư bộ Hộ Nguyễn Văn Tường thăng thự Hiệp biện Đại học sĩ ; Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ thăng thự Hiệp biện Đại học sĩ ; lĩnh Thống chế Tôn Thất Thế thăng thự Đô thống ; Tổng đốc Bình - Phú Phạm Ý được gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ ; thự Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính, lĩnh Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên Vũ Trọng Bình đều chuẩn cho thực thụ ; thự Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Định - Yên Nguyễn Trọng Hợp thực thụ Tuần phủ vẫn hộ lý ; thự Hữu tham tri bộ Hộ Đỗ Đệ, thự Tả tham tri bộ Hình Lê Đình Tuấn, lĩnh Hữu tham tri bộ Lễ Nguyễn Văn Thúy chuẩn cho đều được thực thụ, tất cả 14 người. Còn tam, tứ phẩm Ắn quan 13 người, cũng chuẩn cho thực thụ, thăng thự, đổi bổ đi nơi khác có thứ bậc). Lại chuẩn cho những viên phải cách được khai phục 4 người (nguyên Thượng thư bộ Lại Nguyễn Tư Giản được khai phục Hàn lâm viện Thị giảng Học sĩ sung quản viện ; nguyên Tham tri bộ Binh Trần Văn Tuy được khai phục Hồng lô Tự khanh hộ lý Tuần phủ Quảng Yên (Tuần phủ trước là Hồ Trọng Đĩnh về Kinh đợi Chi) ; nguyên Thượng thư bộ Hình Trần Bình được khai phục Thị độc ; nguyên Thị giảng Học sĩ Tham biện các vụ Lê Đại được khai phục Biên tu) đều bảo cho ý xuân thủ đàm ân về năm có tiết đại khánh.

Đình việc duyệt binh đầu mùa xuân (2 năm trước duyệt liền, năm nay lại hiện phái đi làm việc nhiều, cho nên đình duyệt).

Bờ cát thành biển ở cửa biển Thuận An lở khuyết, sai làm đàn cầu đảo, bồi lấp thêm vào, lại sai phái quân cấm kè lấp bằng đở đất đá, cột cho bờ biển vững chắc.

Tuần phủ Hưng Hoá là Nguyễn Huy Kỳ tâu lên nói : Binh đình nhiều lần đi bắt giặc bị chết trận, đã theo lệ cấp tuất rồi, còn những người chết trận mà không có vợ con, số tiền cấp tuất xin phát giao cho viên quản suất, làm chay và tế một tuần, cho thoả linh hồn ngấm ngấm. Vua y cho.

Toán giặc nước Thanh là bọn Ông Thất tràn sang huyện Nguyên Bình chiếm cứ quấy nhiễu, quan tỉnh Cao Bằng là bọn Nguyễn Đình Nhuận, Trần Quang Huấn đem binh đồng hội với quan nước Thanh đánh bắt, được thắng trận, (việc ở tháng 10 năm trước) đến nay thưởng cấp kỷ và ngân tiền có thứ bậc.

Sai Khoa đạo Tạ Ngọc Đường đến Bình Thuận dò xét tình tệ. Bấy giờ, quan ở viện Cơ mật và nha Thương bạc ((1) Thương bạc : khi bấy giờ, người Pháp đã ở trong Nam Kỳ có nhiều tàu thuyền đi lại, triều đình có đặt ra nha Thương bạc, có Thương bạc đại thần đứng đầu để giao thiệp với Pháp và trông nom các thuyền buôn đi lại.1) tâu nói : Tỉnh Bình Thuận động đất 3 lần, tai biến há không duyên cớ, hoặc hình ngục oan lạm không giải tỏ ra, hoặc dân tình u ả không thấu đến trên, hoặc tình nước láng giềng chưa được ổn thoả, hoặc kẻ lại ác nghiệt kết oán, xin chọn phái chức khoa đạo công bằng liêm chính đến ngay, chiếu các tình hình nói trên, dò xét mật cho kỹ càng và ngoài ra còn có mối tệ gì quan ngại, đều phải tâu ngay. Mới chuẩn lấy Ngọc Đường sung phái, Ngọc Đường liền đem các việc nha Doanh điền và Thương cục làm hại dân tâu lên :

- Một khoản : Tồng bát phẩm nha Doanh điền là Lê Quang Phẩm bức bắt thôn Vĩnh Hảo nhượng giao cho 1 xứ thực điền và chiếm đoạt 2 xứ điền thổ của thôn ấy mới khai khẩn, lại trong hạn ruộng đất chiếm đoạt, phạm trâu ngựa của thôn ấy nhằm dẫm phải, lập tức bắt giam, lấy tiền lễ nhiều.
- Một khoản : Cửa biển Phan Thiết tỉnh ấy từ trước đến giờ, thuyền buôn các tỉnh phần nhiều chở dầu, đường, cau khô và các thứ tạp hoá đến đó buôn bán, nay thương cục thu mua hết, dân không được trông cậy.
- Một khoản : Vạn ở sông làm nghề đánh cá không kém một trăm gia đình, chỉ nhờ có muối rẻ có thể muối cá được, nay muối đều do Thương cục thu mua hết, để đợi chở đi, dân không

được mua, đánh được cá cũng là vô dụng, nên gần đây thuyền đánh cá đều để ở bờ cả. Lại Thương cục mua bán với dân, so với dân mua bán với nhau thì khác hẳn, nên thuyền buôn không đến, vật giá cao vọt lên, dân phần nhiều bỏ nghề nghiệp, oán chửi ầm lên, về phần Thương cục không như thế không được, về phần dân cũng không được không oán như thế, cũng là cái thế xui nên). Xin bãi hết nha Doanh điền và Thương cục, để thoả lòng dân, mà đem lại khí hoà của trời. Quan tỉnh Bình Thuận cũng đem các việc những tệ của Nguyễn Chính Tâm ở Thương cục tâu lên hặc tội :

- Đem kho muối ở các cửa biển niêm phong hết lại, cấm dân mua bán, mà không cho giá, để đường sinh lý của dân không trông vào đâu.

- Số muối thu mua giữ lại được hơn 50.000 cân, rồi lại chuyển đi bán lấy lợi, cùng là thuyền chở hàng hoá đến thì giảm giá mua ăn hiếp, dân gánh muối đi thì bắt hết mà giam giữ, tiền vốn của công thì giấu số gốc mà mưu chiếm lợi tức, phần đi lính của dân giàu thì cho đầu mộ mà không cho điền thế, dân gian có câu rằng : Phủ đều oán trách vang trời, chỉ vì Thương cục tranh lời của dân).

Vua cho là Thương cục là do tình ấy tâu lên hặc tội, chuyên do Ngọc Đường tra xét ; còn nha Doanh điền là do viên Khâm phái ấy dò xét ra, chuẩn cho hội đồng với Bộ chính mới là Trần Lưu Huệ tra xét. (Sau việc án về nha Doanh điền nghĩ xong trước, chuẩn cho Lê Quang Phẩm phải phạt trọng, cách chức, ruộng đất chiếm đoạt, giao trả về cho xã dân trước, Điền nông sứ là Phan Trung, Doanh điền sứ là Đặng Văn Duy, quan tỉnh là Hồ Đặng Phong, Nguyễn Xuân Ôn đều bị giáng phạt có thứ bậc).

Cho Lãnh binh ở quân thứ Nghĩa - Định là Ngô Đắc Quang lĩnh Phó đề đốc ở quân thứ ấy (Phó đề đốc trước là Lê Thập bị ốm nên khuyết).

Hai huyện Đông Xuân, Tuy Hoà ở tỉnh Phú Yên thiếu ăn, chuẩn cho phát thóc kho ở huyện ra cho dân vay.

Để thêm ruộng tịch điền ở các tỉnh (tỉnh Quảng Nam nguyên trước 3 mẫu tăng thêm 3 mẫu 3 sào ; tỉnh Phú Yên nguyên trước 3 mẫu tăng thêm 3 mẫu ; tỉnh Bình Thuận nguyên trước 3

mẫu tăng thêm 1 mẫu 8 sào ; tỉnh Hà Tĩnh nguyên trước 1 mẫu 7 sào, tăng thêm 3 mẫu 8 sào ; tỉnh Nghệ An nguyên trước 3 mẫu tăng thêm 7 mẫu 3 sào ; tỉnh Thanh Hoá nguyên trước 3 mẫu 3 sào, tăng thêm 36 mẫu 7 sào ; tỉnh Ninh Bình nguyên trước 3 mẫu 7 sào, tăng thêm 2 mẫu ; tỉnh Hà Nội nguyên trước 2 mẫu 1 sào, tăng thêm 4 mẫu 2 sào ; tỉnh Nam Định 1 mẫu 5 sào, tăng thêm 12 mẫu ; tỉnh Hải Dương trước 3 mẫu 3 sào, tăng thêm 9 sào ; tỉnh Sơn Tây trước 4 mẫu 2 sào và tỉnh Bắc Ninh trước 3 mẫu, đều tăng thêm 3 mẫu 1 sào ; tỉnh Hưng Hoá trước 3 mẫu, tăng thêm 2 mẫu ; tỉnh Tuyên Quang trước 3 mẫu, tăng thêm 3 mẫu ; tỉnh Hưng Yên trước 3 mẫu, tăng thêm 6 mẫu ; tỉnh Thái Nguyên trước 3 mẫu, tăng thêm 2 mẫu ; tỉnh Quảng Yên trước 3 mẫu, tăng thêm 4 sào ; đó là đều tùy theo cung vào việc tế tự trong 1 năm liệu số thóc thiếu nhiều hay ít mà thêm lên.

Gia lương bổng cho hoàng trưởng tử. Lại giảng Dụ dạy rằng : Hoàng tử Ứng Chân, tuổi đã trưởng thành, học cũng hơi tiến, chỉ có tính nét chưa được thuần hậu, sửa mình sửa nhà chưa được hợp đạo, huông chi còn ứng tiếp sự vật ư ? Cho nên trước đã tấn phong, rồi lại đình chỉ, vì muốn cho tiến đức tu nghiệp, mấy năm nay chọn kỹ các bậc sư nho giao cho chức trách phụ đạo, nhưng xét ra, cũng chưa được hả lòng. Kia như ngoài mặt thì được, việc làm lại trái, sao bằng cẩn thận ở chỗ chỉ một mình biết mà tự xét ở trong lòng, đem lòng hiếu sắc để yêu người hiền, là cái gốc chính tâm, học của thánh hiền, lấy bỏ lòng riêng của mình mà đem lại lễ nghĩa làm đầu, nếu chỉ lấy văn từ và lời nói để chữa những điều trái, thì không bằng không học mà trọng thực hành, huông chi đương độ tuổi trẻ học hành như lửa vừa cháy, như nước suối vừa chảy, thì công phu theo đường chính, chọn điều hay, lại là thế nào ? Cho nên nói rằng làm mọi việc có thì giờ rồi rãi thì dùng để học văn, cốt ở lòng lành, dạy cho điều nghĩa, há có lòng nào ? Ban Phước ra ơn, không chỗ xa nào là không đến, há có chỗ rất gần mà bỏ sót ư ? Duy chỉ không lo người ngoài không biết mình, chỉ lo là mình không làm được, thánh nhân còn nói cần đến đạo làm con mà chưa làm được, thế cũng là đạo cốt yếu ngăn lời gièm chê, không gì bằng tự tu. Nay người, vợ con đã nhiều, sự chi dùng hằng ngày tất thiếu tuy chưa phong cũng thêm cho lương, cho bắt đầu từ năm nay, mỗi năm cấp cho đủ 800 quan tiền và 500 phương gạo để cho đủ dùng mà chăm học. Nhưng trăm vốn không muốn đem sự giàu sang kiêu lười để làm đặng lòng người, chỉ mong cho người ngay lòng sửa mình, hiếu thuận hiền lành cẩn thận, nhớ 3 điều răn, bỏ 3 điều chẳng ngờ, trong bụng ngoài mặt như một, lời nói việc làm không sai, để thành đức của người, không phụ lòng trăm mà thôi, đâu có mong người phải cảm ơn phải báo đáp, người nên nghĩ và cố gắng lên.

Khai phục nguyên hàm Hàn lâm viện Thị độc Học sĩ cho Phạm Văn Nghị. Vua bảo Văn Nghị học hạnh tiết nghĩa, làm mô phạm cho sĩ phu tỉnh Nam Định, trước vì việc thất thủ, cùng can tội phải cách, đã lâu rồi, cũng đủ để tỏ rõ pháp luật của nước, nay nghĩ đến chí trước và công lao cũ, lại dạy bảo được nhiều người hậu tiến có thể khiến được, mới chuẩn cho khai phục, bảo cho làm việc khánh điển, cũng ngụ ý nên tỏ người tốt.

Cấp súng đạn của nước Pháp đưa tặng cho tỉnh Hà Nội (100 khẩu) sai quan tỉnh bàn với phái viên nước Pháp hiện đóng ở sở Thương chính, nhân tiện dạy cho quân ta học tập để cho am hiểu.

Tỉnh Quảng Nam đã lâu ít mưa, Khâm phái là Khoa đạo Trần Văn úc (năm trước phụng phái đến Quảng Nam tra xét cái việc thuyền Lợi Tái sang Hương Cảng công cán về, đùn đẩy lẫn nhau, sổ chi tiêu không làm xong) đem việc ấy tâu lên (nói hạt ấy từ hạ tuần tháng 12 năm ngoái đến tháng giêng mùa xuân năm nay, bị hạn khô, trừ 1 huyện Hà Đông, ruộng gần khe núi vẫn còn có ẩm ướt ra, còn các phủ, huyện khác, việc làm ruộng không tiện, huyện Hoà Vinh (đất nhiều cát trắng) là quá hơn, thường cầu đảo chưa linh ứng, xét ra dân gian tích trữ lợi ít, lại ruộng cao rất nhiều, không có ngòi lạch để lợi lấy nước, lại thêm gió bắc rét lạnh, hoa lợi lúa ruộng sắp đến cháy khô. Hiện nay giá gạo cao vọt lên (mỗi phương trên dưới 7 quan), lương thực của dân có vẻ khốn khổ và nói tương những tình hình như thế, không khỏi có can phạm đến khí hoà nên mới thế, xin nên sắc xuống cho quan tỉnh hỏi xét việc hình ngục ở trong hạt có oan lạm không và binh dân nên phải giúp đỡ, để cầu lấy khí hoà.

Vua xem tờ tâu nói rằng : Nơi gần Kinh kỳ ấy hơn mười năm nay lụt, hạn đến mãi, quan tỉnh tuy đã thay đổi luôn, cũng chưa thấy triệu được khí hoà và làm được lợi, trăm thường phải để bụng nghĩ, mới xuống Dụ bắt quan tỉnh là bọn Chu Đình Kế và Sơn phòng sứ là Nguyễn Tạo (người thổ trước, dưới cũng thế), Học chính là Nguyễn Đình Cự xét tính kỹ càng và dự nghĩ mưu kế hay giúp đỡ cứu hoạn, cốt cho mười phần được chu đáo, nếu không có công trạng gì tất phải can đến lại nghị. Tỉnh Quảng Ngãi trở vào Nam sau cũng báo ít mưa, mới sai tải gạo ở Bắc Kỳ đem chứa ở 2 tỉnh Quảng Nam và Bình Định mỗi tỉnh 50.000 phương để cho đủ chi cấp.

Đắp lại đê sông ở phủ Bình Giang thuộc tỉnh Hải Dương (một dải đê cũ từ phận xã Phần Lâm đến cửa sông Kênh Khương nhiều chỗ vỡ lở, hai bên lại gần bờ ao khó lấy đất ; cho nên đổi đắp lại, từ phận xã ấy, qua các xã An Đỗ, Ngọc Chuế và Vệ Dương, suốt đến cửa sông ấy, vì hai bên là bình điền, lấy đất hơi tiện).

Ba huyện (Tuy Viễn, Tuy Phước và Phù Cát) thuộc tỉnh Bình Định có tai nạn lệ khí.

Các huyện ở thượng du tỉnh Sơn Tây ruộng phần nhiều bỏ hoang, quan tỉnh là Vũ Trọng Bình tâu xin phái người quyên tiền được thưởng hàm Quang lộc Tự khanh là Đỗ Quang Tuấn (nguyên là Tú tài đã sát hạch) bàn tính việc chiêu dân khẩn điền, chiếu theo lệ lương tòng tam phẩm chi cấp, đốc thúc cùng phủ huyện mộ dân khai khẩn để có chuyên trách, vua y cho. (Sau tâu 8 huyện : Tam Dương, Hợp Thạch, Thanh Hà, Hạ Hoà, Ngọc Quan, Hùng Quan, Sơn Dương, Phù Ninh đã vỡ thành ruộng hơn 50.000 mẫu, theo lệ mới chia đều thuế thu nộp).

Dời đắp đê mới tỉnh Hà Nội và làm mở kè. Dời đắp chỗ đê vỡ tiếp giáp huyện Kim Bảng và xã Mỹ Tráng, huyện Thanh Liêm, thuộc phủ Lý Nhân một đoạn dài 3.000 trượng ((1) 3.000 trượng. Chỗ này e nhầm, có đâu dài đến như thế.1) lại vì nơi đóng kho chứa thóc ở thành phủ huyện ấy, cho nên làm 3 chỗ bỏ mở kè).

Tháng 2, trả lại bổng lệ trước cho hoàng thân (thân đài, thân công, quốc công, quận công, công chúa), nội đình (từ nhất giai đến tài nhân chưa vào giai) và các quan văn võ trong Kinh và tỉnh ngoài (tam phẩm trở lên).

Vua bảo bộ Hộ rằng : Trước vì có việc, nghĩa phải nên giảm, nay số thu vào tuy chưa được thừa thãi, cũng hơi hơn trước, việc cũng hơi thư, nên năm thứ 14 [1861] xin giảm bớt lệ lương bổng trong Kinh và tỉnh ngoài, chuẩn cho đều trở lại như lệ cũ, bắt đầu từ năm nay (nguyên lệ cũ giảm đều chưa ở năm ấy).

Chước giảm lệ gia cấp của vương công kiêm nhiếp chức tôn chính (lệ trước, các tước vương công nếu được sung kiêm nhiếp chức tôn chính thì mỗi năm cấp thêm 500 quan tiền, 300

phương gạo, đến nay vì gia cấp được hơn quá nhiều, đổi làm tiền 400 quan, gạo 200 phương).

Khoa đạo Lưu Khắc Nhất tâu lên nói cái tệ cử tri phiếm lạm (tờ tâu nói Hộ đốc Thanh Hoá là Tôn Thất Tư cử Tôn Thất Thận có thể làm án sát Tham biện các vụ ; Ngô Quý Đồng cử Đặng Đức Mai có thể làm án sát, Tán lý, Tán tương, sau can là hèn kém, trước sau không giống nhau. Lại có án sát Nguyễn Phát, khoa cử Viên ngoại lang Lê Ngọc Uẩn có thể làm án sát, Biện lý, xét lý lịch không có thực trạng gì ; lại như cử phủ, huyện viên chỉ có thể làm được các chỗ nhiều việc vừa, còn cử làm được nơi rất phiền kịch chỉ có 1 số của Biện lý bộ Lại Nguyễn Hữu Độ cử Tú tài mộ đồng là Nguyễn Thuật. Kể thì người làm được chỗ phiền kịch đã khó có người, thì người tầm thường việc gì phải cử nhiều). Xin từ nay, trong Kinh từ chính khanh, á khanh, tỉnh ngoài từ đốc phủ trở lên, chuẩn cho được cử riêng hoặc cả nha cả tỉnh công cử, còn thì các án quan không được cử riêng, còn như các phủ huyện ít việc vừa hay nhiều việc, đều đình việc cử người mình biết.

Vua cho là xin như thế cũng hẹp, chỉ đình những chỗ ít việc vừa thì được, mới giáng dụ nghiêm sức cho trong Kinh, tỉnh ngoài theo như Dụ trước (tháng 11 năm Tự Đức thứ 23 [1870] chọn cử phải cho được người, nếu không có tài đặc biệt, tiết tháo hơn người, cũng phải thực có tài hạnh, làm được việc, có nhiều người khen mà làm và chỗ làm việc không vượt quá, mới được bầu cử, nhưng phải chỉ rõ thực trạng, có thể làm được chức gì, đứng tên cam kết mới được. Còn các người từ trước cử vào chỗ ít việc vừa mà chưa bỏ hết thì chuẩn cho bỏ việc ấy đi ; nếu người nào viết chữ tốt và có một tài một nghề, như có thể lấy được, cũng chuẩn cho làm tờ tâu riêng, không được cử lẫn cùng vào một tập tâu, để cho có phân biệt.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu xin chấn chỉnh việc quân. (Lời tâu nói phép dùng quân của triều nước ta rất nghiêm, dạy nuôi đầy đủ, gần đây quân ở Kinh 1 vệ 10 đội, đã được cho giảm dần làm 8 đội, lại không thường đủ, Thanh Hoá, Nghệ An và Bắc Kỳ tuy không có đồn bổ, nhưng hiện số cũng thiếu nhiều, một khi có gọi đến, đồn phái linh tinh, gặp khi có việc khó mong đắc lực, xin quân ở Kinh chọn tuyển đủ ngạch cũ và cơ, vệ các dinh trong Kinh và tỉnh ngoài sức điền cho sung số, không được phân theo lại hoãn, nhưng phải huấn luyện thêm, chiếu lệ chia ban, để được dạy nuôi có sẵn).

Vua cho là lời tâu hợp với việc đòi bấy giờ, nên thi hành, mới giáng Dụ chuẩn cho quan có chức trách, thực lực sung điền, gia tâm chấn chỉnh, nếu có không đủ số, nên chiêu tỉnh nào số quân khuyết nhiều và sai phái không đắc lực, thì gia đẳng nghiêm nghị. (Chỉ có các hạt : Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, lương thực của dân chưa thur, lùi hạn lính tuyển thêm cho 3 tháng, sau lại nhân có việc, về quân ở Kinh 1 vệ 10 đội, cũng không quá được như trước).

Thu thuế còn thiếu cho các trại Man ở tỉnh Khánh Hoà (8 trại : Làng Lò, Kha Đóng, La Vạn, Lục Vân, Kha Sĩ, Kha Tuân, Chế Trang, Ba Tô, trước vì bệnh truyền nhiễm chết phải lưu tán đi tránh, để thiếu thuế sáp ong về năm 27 và 28 [1874 – 1875] hơn 4.105 cân).

Định lại lệ niên khoá thanh tra. (Lệ trước : phủ Nội vụ 3 năm, Vũ khố 4 năm, kho ở Kinh và kho các tỉnh 6 năm một lần, đến nay đình lại đều 3 năm một lần. Lại sở thuốc súng, quân Thuỷ sư 12 năm một lần, đổi làm 5 năm một lần, nhưng chia làm niên khoá để tiện sai phái (kho ở cửa Thọ Chi Nội vụ, Thương trường, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hoá, Ninh Bình, lấy các năm Dần, Thân, Tỵ, Hợi làm khoá, tháng giêng bắt đầu thi hành (dưới cũng thế) ; Mộc thương, Vũ khố, Hà Nội, Hải Dương, Bắc Ninh, Sơn Tây, Nam Định, Hưng Yên, Quảng Yên, Hưng Hoá, Thái Nguyên, Tuyên Quang, Lạng Sơn, Cao Bằng, lấy các năm Tý, Ngọ, Mão, Dậu làm khoá ; Bình Định, Phú Yên, Khánh Hoà, Bình Thuận, lấy các năm Thìn, Tuất, Sửu, Mùi làm khoá ; sở thuốc súng, sở Thuỷ sư (lấy năm Dần bắt đầu phải làm việc) ; sở Thượng thiện, sở Lý thiện (đều năm Dần bắt đầu phải làm việc) ; sở Thượng trà, sở Vũ bị, Thượng tứ, Loan giá, Thị vệ (đều năm Tý bắt đầu phải làm việc), số mục mà ít theo lệ trước 5 năm một lần).

Tỉnh Quảng Trị năm trước bị tai nạn dịch lệ (2 huyện Hải Lăng, Minh Linh thuộc phủ Triệu Phong từ tháng 8 năm thứ 29 [1876] đến tháng 8 năm ngoái, tất cả 4.326 người cả đàn ông, đàn bà), chuẩn cho những dân ở trong sở đình chết về bệnh truyền nhiễm thì chia từng hạng hoãn điền có thứ bậc. (Hạng nặng 3 năm, hạng nhẹ 2 năm).

Ngày Tân Sửu, tế Giao, Hoàng trưởng tử khâm mệnh kính làm lễ thay vua kính đến chiêm bái. Theo lệ cũ (lệ năm thứ 17 [1864]) các xã ở 6 huyện đều đặt hương án lạy mừng, chia

làm 3 ban (mỗi năm 1 ban) đến nay vua cho là lễ lớn, năm chỉ 1 lần cùng lòng chiêm ngưỡng, mà thừa thớt quá, chưa đủ tỏ ra thịnh điển, chuẩn cho chia làm 2 ban, lấy năm sau làm bắt đầu.

Ân cấp cho 3 họ Tống, Trần, Hồ, là họ ngoại của vua, mỗi họ 300 quan tiền.

Phát chẩn cho 2 thôn Bình Ngô và Ngọc Đái ở tỉnh Thanh Hoá bị hoả tai.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm gần đây được thăng thự Đông các Đại học sĩ, Tá Viêm tâu xin truy trả lại ân mệnh tặng phong cho cha. (Cha là Hoàng Kim Sán Thượng thư bộ Binh, Tổng đốc Định - Yên, khi mất tặng Hiệp biện Đại học sĩ). Vua cho là thịnh điển của Nhà nước phải kính cẩn theo giữ, không chuẩn cho.

Định lại điều ước tha thuế quan tầu : Bấy giờ, những người buôn gian theo thương ước (khoản thứ 2) có điều khoản nộp thuế quan 1 lần, phần nhiều đến nha Thương chính xin sức cho miễn thuế, cho nên nghị định, trừ thuế thuốc phiện nguyên định không phải 1 lần ra, còn thì phạm những hàng hoá buôn, thứ nào từ ngoài biển vào cửa biển, lên suốt đến Vân Nam, hoặc đến nơi nào để bán, nha Thương chính chiếu thương ước kiểm soát đánh thuế, khi xong việc, đem danh hiệu chủ thuyền và những hòm siêng gói bọc bao nhiêu cái, hòm nào những thứ gì bao nhiêu, đều phải niêm phong rõ ràng, bạch cùng là thuế hàng hoá phải thu bao nhiêu, kê ra tất cả, tư trình quan Tổng lý Thương chính hoặc các quan kiêm lý kê đem danh hiệu chủ thuyền và số hòm, số hàng hoá chuyển tư cho các tỉnh có tuần ty sau này biết để thi hành. Hễ thuyền ấy tải hàng hoá đến nơi cửa quan, xuất trình giấy biên trước của sở Thương chính, do ty quan ấy tức phải xét kiểm thuyền nào số mục các hạng so với tờ tư của quan Tổng lý và quan kiêm lý cùng hợp nhau và giấy niêm phong trước của nha Thương chính rõ ràng, xác thực thì chiếu thương ước tha thuế, nếu thuyền nào tuy có giấy của nha Thương chính cấp cho, mà không có giấy kê tư của quan Tổng lý hay kiêm ký, hoặc có giấy kê tư mà giấy niêm phong không y nguyên, cùng là biên tư hạng ấy mà lại tải hạng khác, hoặc tư ít mà tải nhiều thì chiếu như buôn gian, thuyền và hàng hoá tịch thu cả. Còn thuyền nào từ Vân Nam chạy xuống, đều cho do tuần ty xét kiểm trước, hạng nào chủ thuyền ấy khai rằng chở ra biển thì do tuần ty ấy xét thực tha thuế, nhưng phải lấy đủ giấy cam kết của thuyền ấy đính bảm quan tỉnh sở tại chuyển tư cho nha Thương chính kiểm mà đánh thuế, nếu nha Thương

chính đã tiếp giấy tình tư, mà thuyền ấy lậu đi không đến cửa biển, tức phải tự xét, chiếu điều luật và thương ước nghĩ định thi hành, các điều khoản trên này đều do nha Thương chính tường với phái viên nước Tây biết trước để thi hành).

Vua bàn lấy 2 chữ “đại hưng” hoặc “đại hoá” để đổi đặt quốc hiệu. Đại thần viện Cơ mật tâu nói : Chữ “hưng” tuy tốt nhưng xét đến sự thực thì chưa đủ, chữ “hoá” đã gồm cả gốc trước, lại hợp với tiếng nam, tưởng làm thoả đáng, duy có hiện nay nhiều việc, lòng người dễ dao động, nếu một khi trái đi, thói đời thấy nói sai, sợ không ngăn được, xin đợi khi nào ít việc sẽ thi hành. Vua cho là phải, rồi không quả quyết đổi.

Bãi Thương cục và nha Doanh điền tỉnh Bình Thuận. (Giao cho tỉnh ấy làm kiêm cả cho khỏi các mối tệ hại người buôn và nhiều dân).

Tặng tiền cấp hàng tháng cho nha Thương chính Hà Nội học tiếng Tây, chữ Tây (năm trước mỗi tháng cấp 1 quan tiền, 1 phương gạo, đến nay chia hạng cấp thêm, hạng nhất 3 quan, hạng nhì 2 quan, hạng ba 1 quan 5 tiền, gạo đều theo như cũ), lại chuẩn cho đợi đủ 2 năm, cũng chiếu lệ sát hạch tại Kinh mà làm.

Kính tu bỏ lại Hưng miếu ((1) Hưng miếu : miếu thờ Hiếu Khang sinh ra Thế tổ.1).

Tháng 3, tiết thanh minh, vua năm trước từng đã làm lễ yết bái, đến nay lại gặp năm đại khánh, trước ngày lễ khánh tiết 1 ngày kính đến điện Biếu Đức ở Xương Lăng ((2) Xương Lăng lăng : Hiến tổ ; Biếu Đức : điện ở bên tả Xương Lăng.2) chiêm bái, đến chính ngày đại khánh kính đến lăng Trường Cơ ((3) Trường Cơ lăng : lăng Thái tổ Gia Dụ.3) chiêm bái, Thái Thịnh công là Hồng Phó khâm mệnh kính làm lễ thay.

Bắt đầu định lệ sát hạch công tử, công tôn và công tăng tôn. (Phàm các công tử, công tôn, công tăng tôn hiện ở trong phủ học tập, hàng năm cứ 4 tháng quý, do phủ Tôn nhân hội đồng với Sử quán trích hỏi nghĩa sách, người thông cả hay thông vừa thì thưởng cho giấy mực, người không thông thì phạt roi, để mong cho tiến ích).

Định lại lệ bổng của quan người thô.

Minh Mệnh năm thứ 19 [1838] chuẩn cho các phủ Man, thổ tri huyện, huyện thừa các huyện thuộc tỉnh Nghệ An, lệ bổng đồng niên chiết cấp cho mỗi người 5 lạng bạc, các hạt trong cả nước nơi nào có quan người thổ, cũng chiếu theo thể chiết cấp tất cả sau hoặc chiếu lệ cũ, hoặc không có chi cấp hoặc chiếu phẩm cấp cho việc làm không giống nhau, đến nay, chuẩn định từ sau phàm người thổ hiện lĩnh chức quan do Chính phủ bổ dụng, và khi nào người nào hiện có đem quân đi làm việc sai phái, đều chiếu phẩm chi lương, nếu chỉ lĩnh chức thổ quan như thường, thì chiếu lệ định năm Minh Mệnh mà chi cấp, hoặc nguyên không cấp bổng đã yên, thì không phải cho phiếm.

Tán phong Thọ Xuân huyện công là Hồng Cát làm Thọ Xuân quận công. (Hồng Cát là con Miên Định, Miên Định gần đây phong thân vương, Hồng Cát chiếu lệ được tán phong).

Đàm Chí Thành, Lục Chi Bình năm trước ra thú và sắp xếp cho ở một nơi, xin đem Đê đốc Nguyễn Văn Hùng, Tiểu phủ sứ Vũ Huy Thụy (trước bị giặc bắt) nộp giúp bọn giặc Ông Thất để lĩnh bạc rồi đợi sắp xếp cho chỗ ở, Thống đốc Hoàng Tá Viêm hứa là đem nộp giúp 2 viên Văn Hùng, Huy Thụy, thì thưởng trước cho 1.000 lạng bạc. Sau Ông Thất uỷ đem nộp hộ một viên Huy Thụy, xin cấp cho vài trăm lạng bạc, đem về chia cấp cho quân, rồi sau mới theo lệnh, Chí Thành và Chi Bình cũng xin bảo đảm số bạc cấp ấy. Hoàng Tá Viêm theo thể cấp cho, rồi đem việc tâu lên.

Vua bảo Tá Viêm rằng : Bọn họ Đàm, họ Lục và Ông Thất tham lam, xảo quyệt khó uốn cho quen, phải chinh bị phô trương thanh thế, hội báo với quan nước Thanh cùng đánh, lấy oai làm cho sợ, mới có thể lấy ơn mà vỗ về, khiến cho chóng thực lòng hàng phục, không thì đánh giết hết. Sau rồi Ông Thất đem nộp Văn Hùng, dẫn cả đoàn ra thú và xin vỗ yên.

Vua lại bảo Tá Viêm rằng : Phải trừ tính việc về sau cho ổn thoả, chớ để sự lo ở nơi biên giới. Văn Hùng và Huy Thụy đều cách chức cho làm việc chuộc tội (bọn họ Đàm, họ Lục rồi lại làm phản).

Đoàn thuộc của Phó đề đốc quân thứ Tam Tuyên Lưu Vĩnh Phước là Hoàng Tài Gia đến Hà Nội, đi đường gặp phái binh nước Pháp, hai bên khích bác nhau. (Lãnh sự Pháp nói : Tài Gia

rút dao chọc đâm, rồi lại trốn thoát. Bấy giờ lĩnh Tổng đốc tỉnh Hà Nội là Trần Đình Túc ngăn lại ngay, tìm bắt để giải không được, tra chúng không rõ, nhưng tùy cơ nói cho viên lãnh sự biết) việc ấy tâu lên, quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu lại nói : Lưu Vĩnh Phước đối với người Pháp, hai bên vẫn thù nhau, đoàn thuộc của viên ấy nổi giận thì nhiều, xin sai tỉnh Hà Nội mật tư cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm chuyển tư cho Lưu Vĩnh Phước biết, nghiêm cấm quân trong đoàn, sau này còn có thói quen ngang ngược để sinh ra trở ngại, chỉ trách cứ ở viên ấy. Vua nghe theo.

Hai tỉnh Quảng Trị và Nghệ An giá gạo đắt, sai xuất tiền gạo bán ra và cho dân vay (tỉnh Quảng Trị 10.000 hộc gạo, tỉnh Nghệ An 4.000 phương gạo, 4.000 quan tiền).

Khắc lại bài văn bia lầu Lương Kiêm ở cửa biển Thuận An (việc chép rõ trong tập văn vua làm, nguyên trước chữ ở bia khắc rất nông, sai khơi sâu xuống, chia ra khắp cả mặt trước mặt sau, cho được rõ ràng).

Khơi vét đường sông thông thương tỉnh Hưng Yên. (Phó lãnh sự sở Thương chính ở Hải - Yên tư bàn với Tổng lý thương chính là Phạm Phú Thứ nói : Việc đào sông để thông thương phải chi lấy ở tiền thuế, có cả ở thương ước (khoản thứ 10) chuyến này thuyền ấy đi đến Hà Nội, có những nơi thuộc về tỉnh Hưng Yên, từ sông Luộc đến ngã ba sông Nông Giang, lòng sông nông hẹp, phải khơi vét cả hai bên, mỗi bên 3 - 4 trượng để thông đường thông thương, thuê làm hết bao nhiêu, trích khấu lấy vào tiền thuế, cho nên chuẩn cho tỉnh Hưng Yên thuê dân phu khơi vét).

Tỉnh Quảng Trị có Linh mục người Nam là Lê án can về việc tập mưu đi kiện, xin người kiện vu, họp đông người để hiếp quan (xã Xuân Hoà đi thưa, tra xét đã cung nhận) theo điều luật xui người kiện vu xử phạt trọng hết bậc và phát lưu, bọn Linh mục và Vũ Liên, Trần Doãn và Lê Cần xin biện tiền (1.170 quan tiền) để nộp chuộc tội, không cho. (Bấy giờ cụ đạo và dân theo đạo can phạm phần nhiều do tướng nước Pháp, sứ nước Pháp đưa thư xin tra xét, sai đều chiều ước chiều luật xét trị).

Các tỉnh tả, hữu Trực kỳ giá gạo cao vọt lên, sai Ngự sử là bọn Nguyễn Sơn Tăng và Ngô Trọng Tổ chia nhau đi xét khắp dân tình lại tộ, tâu lên

Bắt đầu thu thuế mỏ than ở tỉnh Quảng Yên (mỏ ấy chưa từng khai để lấy than, người buôn nước Thanh là Ngô Nguyên Thành xin hạn 40 năm, năm đầu xin miễn thuế để chi vào nhân công, vật liệu, năm sau chia ra từng thành thêm dần, thuế lệ năm thứ nhất nộp 1.500 quan tiền, năm thứ hai 2.000 quan, năm thứ ba 3.000 quan, năm thứ tư 4.000 quan, năm thứ năm 5.000 quan, năm thứ sáu 6.000 quan, từ năm thứ 7 đến năm thứ 20, mỗi năm 10.000 quan, từ năm thứ 21 đến năm thứ 30 mỗi năm 15.000 quan, từ năm thứ 31 đến năm thứ 40 mỗi năm 20.000 quan, nghị định chuẩn cho đổi làm hạn 30 năm, chước lượng chia ra từng thành, một nửa nộp tiền, một nửa khấu bằng than. Lại sai quan tỉnh Thái Nguyên khám xét các mỏ vàng, bạc, chì, diêm tiêu, trước vẫn lấp kín, có nên khai để lấy, thì cho lĩnh trưng để thu hết lợi dưới đất).

Thưởng thụ cho Viên ngoại lang sung Giám đốc Hải phòng ở tỉnh Hải Dương là Lương Văn Tiến hàm Lang trung. Trước những dân lưu tán nước Thanh chia nhau ở các xứ : Đàm Hà, Hà Cối, Mã Tư, Đại Điền về hạt phủ Hải Ninh tỉnh Quảng Yên hơn 10 năm nay, chưa có người nào đến xin vỡ về cả. Đến nay lĩnh Tổng đốc Phạm Phú Thứ phái uỷ Lương Văn Tiến đi, đem lợi hại mà hiểu dụ, lưu dân đều triệt bỏ lũy, mở trại xin chịu thuế, quan Tổng đốc xem việc tâu lên, cho nên thưởng thụ. (Bấy giờ nhân quân thứ tâu xin đến đánh, lưu dân sợ hãi ; lại có thuyền Pháp đi tuần dẹp ngoài biển, cho nên dễ chiêu phủ).

Mùa hạ, tháng 4, mở ân khoa thi Hương văn 2 trường ở Thừa Thiên và Bình Định. Lệ cũ : 3 trường Thừa Thiên, Bình Định và Nghệ An thi văn vào tháng 7, thi võ (Thừa Thiên, Bình Định) vào tháng 8 ; 3 trường Thanh Hoá, Hà Nội, Nam Định thi văn vào tháng 10, thi võ (Thanh Hoá, Hà Nội) vào tháng 11, đều khảo hạch vào tháng 4 ; đến nay định lại 2 trường Thừa Thiên, Bình Định, tháng 6 thi văn, tháng 7 thi võ ; Thanh Hoá, Nghệ An, tháng 6 thi văn, tháng 7 thi võ (trường Thanh Hoá) còn khảo hạch đều phải trước 3 tháng (như tháng 4 thi văn thì tháng giêng khảo hạch, tháng 5 thi võ thì tháng 2 khảo hạch) bắt đầu từ khoa này, Hà Nội và Nam Định kỳ thi văn và võ vẫn theo như cũ.

Tỉnh Bắc Ninh có mưa đá (lại có trận mưa rót xuống cát vàng).

Chuẩn định lệ vị nhập lưu thư lại quyền tiền được thưởng (gần đây, vị nhập lưu thư lại làm việc ở các nha quyền tiền 800 quan hoặc bạc thành tiền 700 quan, đều chuẩn cho thưởng tòng cửu phẩm thư lại, do bộ Lại đợi khuyết xét bổ, đến nay bộ Hộ nghị, học trò và dân tình nguyện quyền bát, cửu phẩm, đều chưa được bổ, quyền đến thất phẩm mà đi làm việc thì tất phải sát hạch trúng mới được xét bổ ; thế mà những người thư lại quyền thì được xét bổ ngay, so với học trò và người dân thực là chiếm riêng. Mới chuẩn cho từ nay, phạm những người thư lại mà tình nguyện quyền thì người nào làm việc được 3 năm trở lên, mới cho chiếu theo lệ trước quyền nộp (bạc thành tiền 700 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 900 quan gia một trật ; tiền 800 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 1.000 quan gia một trật), còn thì người nào làm việc được 2 năm trở lên, chiếu theo lệ trước đều quyền thêm 200 quan (là bạc thành tiền 900 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 1.100 quan gia một trật ; tiền 1.000 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 1.200 quan gia một trật) ; người làm việc được 1 năm và 6 - 7 tháng trở lên, lại quyền thêm 300 quan (là bạc thành tiền 1.000 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 1.200 quan gia một trật ; tiền 1.100 quan thưởng tòng cửu phẩm, cứ 1.300 quan gia một trật) mới được thưởng thụ đợi khuyết xét bổ, để có phân biệt).

Sơn phòng sứ tỉnh Quảng Nam là Nguyễn Tạo theo Chỉ dụ (tháng giêng) trừ nghĩ tâu xin 8 điều : 1- Xin ngăn cấm núi có tiếng (núi Trà Sơn và núi Ngũ Hành) để cho mạch đất hồi lại. 2 - Xin làm thủy lợi (đắp bờ đê, mở đê sông) để giúp việc làm ruộng. 3 - Xin hoãn việc tuyển lính thêm, để cho dân ốm lâu được tỉnh lại. 4 - Xin trừ hết thuế ruộng, thuế thân năm nay. 5 - Xin thuế thu về mùa đông năm nay, đổi làm mùa hạ sang năm thu cả làm một (nói từ Quảng Bình trở vào Nam, thuế lệ năm chỉ thu một kỳ, đem thuế mùa đông dồn cả về mùa hạ, thế là có nơi chưa cày, cấy đã thu thuế trước). 6 - Xin chẩn cấp để thư cấp bách cho dân. 7 - Xin đình chỉ việc phái người đi xuống để khuyến quyền tiền. 8 - Xin đình việc kê đơn cho đi mua mỡ trâu, đã được bộ Hộ xét tâu lên (nói hoãn việc tuyển lính thêm, lượng cấp và cho dân vay, đình việc đi mua mỡ trâu đã được chuẩn cho thi hành, về thủy lợi thì tuy thế nên khai đắp, khám xét tâu lên, sẽ quyền trừ cho, nghiêm cấm phái người đi quyền để tạ sự nhiều dân, thì do quan tỉnh và quan sơn phòng xét mà làm. Về khoản thuế hợp thu cả về mùa hạ, nên cho từ tỉnh Quảng Bình trở vào Nam, nhất luật như thế mà làm, để tiện cho dân, còn như 2 núi có tiếng, đá, gỗ, củi, than, dân nghèo đều nhờ vào đó, không nên nhất khái ngăn cấm).

Vua bảo rằng : Cốt được quan lại giỏi, biết chính thể và vận hội dễ làm thì yên, nếu khí vận không định, tục dân kêu bạc, trăm dù có lòng cũng chỉ than thở hoài, tuy người thổ trước chưa chắc hẳn không có lòng riêng, vì người, huống chi người khác ư ? Còn bàn về mạch 2 núi, cũng hơi giống như án Tử ((1) án Tử : quan nước Tề về đời Xuân Thu, nhưng chưa tra được án Tử làm việc gì mà giống với việc ấy.1) chỉ có đào đá xuyên vào mạch đất, có nên cấm, thì cũng có từng chỗ mà thôi, chuẩn cho Khâm thiên giám phái khám tâu xin thi hành, hoặc có thể yên được quý thần giúp được dân, còn việc quyên chuẩn, nếu không phái người đi nhưng sức cho dân, người giàu biết giúp đỡ nhau, rõ có công trạng thực, thì tâu lên để thưởng cũng tiện, còn thì theo như bộ nghị thi hành.

Đặt thêm chức phó lãnh binh tỉnh Hà Tĩnh (tỉnh ấy dọc theo núi giáp đến biển, nhiều ngả, cho nên chuẩn cho đặt thêm 1 viên).

Vua rước Từ giá đi chơi hành cung ở cửa biển Thuận An nghỉ mát mùa hạ và xem bờ biển, 5 ngày về cung. Khi loan giá đi và về đều tâu nhã nhạc đại nhạc, là nghi tiết đón tiễn năm có lễ đại khánh. (Năm đại khánh ấy theo nghị chuẩn cho tham xét điển lễ thường, châm chước thi hành, cho khác với năm thường, dưới các thứ cũng thế).

Cho ruộng thờ cúng Lãnh binh đã chết là Trương Định. Khi bấy giờ Bộ chính tỉnh Quảng Ngãi là Trà Quý Bình tâu lên nói, một nhà Trương Định, cha con trung nghĩa, trên soi xét đến biết đã lâu, xin cấp cho ruộng thờ cúng, để sung vào đèn hương, viện Cơ mật xét lại, cho là người trong Nam mộ nghĩa như Trương Định thì có nhiều, chỉ thành tích chưa được hoàn toàn, nên đều chưa được xét đến, nghĩ nên đợi sẽ thi hành sau.

Vua không nghe, chuẩn cho ban cấp ngay 5 mẫu ruộng thờ cúng. (Trương Định là người huyện Bình Sơn, tỉnh Quảng Ngãi, nhưng trích ruộng ở nơi cận tiện chỗ ở để cấp cho), lấy người họ viên ấy là Văn Hồ làm thừa tự, trông coi cây cấy để phụng thờ, vợ của viên đã chết ấy (Thị Thường) tuổi đã già không nương tựa vào đâu được, chuẩn cho quan tỉnh cấp dưỡng cho đủ (mỗi tháng cấp tiền 20 quan, gạo 2 phượng), đến nay lại chuẩn cho sau khi chết cấp cho 100 quan tiền.

Bắt đầu mở trường cho nha Thương chính tỉnh Hải Dương học chữ Tây và tiếng Tây (là mới học, cùng mỗi tháng được cấp 1 quan tiền, 1 phương gạo).

Vua đi chơi núi Thuý Vân và cửa biển Tư Hiền, xem việc phòng giữ bờ biển, sau 5 ngày về cung.

Kỳ Anh quận công là Hồng Đĩnh, khinh thường pháp luật cậy quyền thế, bịa đặt cho người, đòi tiền, việc phát ra (quận công ấy đối với Lê Thị Đoá, trước thông gian, sau mua làm hầu, lại bảo là thất tiết, đánh đập, tưới dầu, quăng rắn vào người, để đòi lấy tiền bạc), được bộ Hình xét thực chiếu luật trái phép, tâu xin nghĩ xử cách mát tước công, thu lại tiền bạc trả cho chủ bị mất trước.

Vua bảo gỗ mục không thể chạm khắc được, rất trái với gia pháp, lại giáng Dụ chuẩn cho không được xưng là hoàng đệ dự lễ triều kiến, thông sức cho vương công tôn tước phủ Tôn nhân biết để răn chừa.

Sứ sang nước Thanh là bọn Bùi Ân Niên về đến Kinh vào yết kiến (tháng 8 năm Bính Tý ra cửa quan, tháng 3 năm nay mở cửa quan). Vua hỏi rằng : Nước Thanh vua còn nhỏ, lại chính sự do ở chốn cung vi, không biết làm thế nào mà trong nước cũng được yên tĩnh. Ân Niên tâu nói : Trong có Cung Thân vương là Hoà Thạc giúp việc, ngoài thì các tổng đốc cũng phần nhiều là bề tôi giỏi, trong nước được yên tĩnh, là do ở đó. (Lại phê hỏi nhiều khoản, Ân Niên sẽ mật tâu để trả lời).

Người nước Pháp là Bô-đi, Mã-đô, người nước I-ta-li là Lạc Ô, Kha-na Kỳ Ly-ô, lần lượt đưa thư đến (Bô-đi xin khai trung mỏ than ở Quảng Yên ; Mã-đô xin nấu đường, nấu rượu và làm rượu mạch nha, nhưng xin cấp vốn cho, sau làm máy, sắm đồ dùng rồi trả lại ; Lạc Ô xin nước ta đặt lãnh sự ở nước ấy ; Ly-ô xin đặt y làm thống lãnh sự nước ấy), đều do Khâm sứ nước Pháp đệ đến nha Thương bạc nước ta (lệ nước Pháp những thư riêng đều được gửi kèm), quan nha Thương bạc đem việc ấy hỏi sứ nước Pháp, sứ nước Pháp bàn rằng cho thì trả lời, không cho thì bỏ đi, lại nói lời nói không có căn cứ, cũng không cần phải trả lời. Sau các người ấy lại có người đưa thư xin trả lời cho biết, lại bàn lại với sứ nước Pháp, trả lời không cho.

Sai các quan phủ, tỉnh ở trong Kinh, tỉnh ngoài đem những thừa mục, biện lại các trạm sát hạch kỹ lưỡng, bỏ những người không biết chữ đi. Khi bấy giờ biện lại ở trạm trong Kinh là Trần Hữu Học phát ống đựng thư nhầm lẫn, cho nên nghiêm sức sát hạch.

Bắt đầu đặt chức đề đốc tỉnh Bắc Ninh (Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, Bắc Ninh, Sơn Tây là 5 tỉnh lớn ở Bắc Kỳ, đóng giữ nhiều ngả, 4 tỉnh trước đã cho đặt đề đốc, đến nay tỉnh này cũng đặt), lấy Chương vệ Phạm Văn Trì lĩnh chức ấy.

Đầu xuân, sai lĩnh Tổng đốc Hải Dương là Phạm Phú Thứ, Hộ đốc Bắc Ninh là Lê Hữu Tá mật đảo (khẩn xin có điềm sinh con) ở đền thờ Hưng Đạo vương Trần Quốc Tuấn (đều thuộc địa phận xã Kiếp Bạc, tỉnh Hải Dương, giáp tỉnh Bắc Ninh. Bấy giờ, quan tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh xin cầu đảo, bắt đầu cầu đảo 3 ngày đêm, sau hằng tháng cứ ngày 15 hội đảo, sau tháng chạp lại chuẩn cho đảo luôn hết năm). Đến nay, đình thần tâu bày xin lại cầu đảo ở các đền thiêng ở Kinh và tỉnh ngoài, tâu nói : Hoàng thượng ta tuổi đã cao, điềm sinh con chưa ứng, thần dân cả nước không ai là không ngóng trông, chúng tôi đã hỏi tìm thầy thuốc, may ra cũng có phương điều chữa, khôn nổi chưa được người chữa có hiệu quả để tâu lên. Nhưng trộm nghĩ, lễ cầu tự từ xưa vẫn có, tế nhân tự mà ông Tắc sinh, cầu thần Giao môi mà ông Tiết sinh, cầu đảo ở núi Ni Sơn mà thánh Khổng sinh, lễ thần Thanh đế mà Chân Tôn sinh, thế là có lòng thành thì có thần, mà cầu đảo chưa từng không ứng nghiệm ; xét các địa phương ở Kinh và tỉnh ngoài các đền đã được phong tặng, từ trước đến nay, cầu đảo được ứng nghiệm, như đền Hưng Đạo vương cũng có, mà ở Kinh thì đền Ngọc Toàn, miếu Hội đồng, cũng gọi là rõ linh nghiệm, nghĩ nên sinh trong Kinh, tỉnh ngoài thành kính cầu đảo). Vua bảo rằng : Hãy cứ nhất tâm, đợi xem linh nghiệm.

Tháng 5, mở ân khoa thi Hương võ ở 2 trường Thừa Thiên và Bình Định.

Vua lại đi chơi núi Thúy Vân và cửa biển Tư Hiền, xem phòng giữ bờ biển, 5 ngày về cung.

Các tỉnh Bắc Kỳ, gần đây có nhiều người nước Thanh tự xưng là phái đi việc công vượt qua biên giới sang, giấy tờ nhiều nơi cấp, khó phân biệt được thật hay giả ; đến nay lại có Quân

đổi là Lưu Tường Hoa tự xưng là Hiệp trấn Tầm Châu Lý Dương Tài uỷ đến hỏi việc cơ mật, đi khắp các tỉnh Hà Nội, Sơn Tây, Bắc Ninh, Hưng Hoá, rồi lại về thẳng.

Vua cho là việc làm ấy đã là trái lẽ, mà toán giặc chưa dẹp yên, càng phải canh phòng nghiêm ngặt, mới sai đưa thư cho Tổng đốc Lương Quảng và Tuần phủ Quảng Tây tra xét và yêu cầu tìm cách cho giặc còn sót lại rút về, cho việc đóng giữ biên giới được yên. (Trong thư nói : Chương trình nghị định khoảng năm Càn Long: Nhân dân Trung Quốc ra khỏi cửa quan để trao đổi buôn bán, chuẩn cho lĩnh chỉ bài đeo trong mình, ở 2 xứ Minh Giang, Long Châu đóng ấn chiếu cấp, đi đường qua các thôn ải, nước tôi xem xét, cho đi. Lại có việc gì tư báo theo lệ do tỉnh Quảng Tây tư cho để xét, nếu việc thuộc tiếp gần, tư báo tầm thường, thì hoặc do Khâm Châu tư cho tỉnh Quảng Yên hoặc do phủ Thái Bình tư cho tỉnh Lạng Sơn để xét, còn các việc không có bài phiếu và tự tiện thay đổi, cho được ngăn lại trở về, hoặc áp giải để tra xét. Khoảng năm Đồng Trị, bọn Lý Đức An, Vương Cảnh Tường, Trần Xương mạo đến cùng bắt kẻ phạm đã được Đại Hoàng đế ((1) Đại Hoàng đế : chỉ vua nước Thanh.1) giáng Dụ cho bắt ngay để trừng trị, thế mà gần đây nhiều lần lại giả mạo bừa bãi, nhiều nơi cấp giấy phái đi như viên huyện Khánh Phù là họ Lưu cấp giấy cho bọn Chu Thuận đi bắt kẻ phạm ; viên Hiệp trấn Tầm Châu là họ Lý cấp giấy cho bọn Chung Vạn Tân, Lý Khải Đình, Lý Thế Tân đến tỉnh Hưng Hoá dò thám giặc, lại cấp giấy cho Trần Tá Bang mang công văn đến Thập Châu; viên Tả doanh Trấn Liễu là họ Đường cấp giấy cho Triệu Duy Thanh đi dò xét việc kín ; viên ở Khâm Châu là họ Đặng cấp giấy cho Hiệp Khánh Vân đi dò xét Diệp Thành Lâm ; lại như Lã Khai Khu mạo theo hội bài của tỉnh Quý Châu cấp cho đi đệ giấy tờ giả của Lương Hồ((2) Lương Hồ : hai tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc bên Trung Quốc.2) tra xét các việc những người bị hại, bị cướp, hoặc trái thể lệ tự tiện cấp, hoặc làm giấy giả mạo đi, trong đó thực hay dối không thể biện bạch được, nếu hết thấy đều theo Dụ mà bắt giữ lại sợ là trở ngại, nếu nhất khái cho đi, lại sợ trúng phải kẻ gian, nay bọn Lưu Tường Hoa đi qua tỉnh Hà Nội, tỉnh Bắc Ninh đến tỉnh Sơn Tây, tỉnh Hưng Hoá nước tôi, tờ tư và giấy cấp cho xét ra có sai khác, rồi lại về thẳng, không khỏi có sự thoái thác giả mạo, xin tra xét xem Hiệp trấn họ Lý, nếu quả không cấp giấy cho đi, bọn Tường Hoa quả là mạo vượt biên giới thì xử trí ngay cho. Lại xét hiện nay đi buôn và tra xét đưa đến, việc gì phải do nha nào chuyên cấp, theo lệ sức rõ cho các địa phương sở tại và các phủ huyện, châu ấy cùng các dinh trấn hứa đóng giữ ở biên giới, đều phải chiếu lệ phát cấp giấy tờ trong đó nói rõ đi đến xứ nào, đem theo bao nhiêu người ? mang theo khí giới gì ? buôn thứ gì sẽ tư cho địa

phương hạt nào được đến ấy biết, và sức cho các cửa quan, đồn ải xét hỏi nghiêm ngặt, xét quả là thực thì cho đi, trái mạo thì cho bắt ngay để trị tội. Còn tự tiện cấp giấy ngoài lệ, nhất thiết cấm chỉ, để khỏi thói tệ như trước. Lại xin sức cho Thống lĩnh họ Triệu và các viên tiếp hạt, xét sự cơ tìm cách đem các giặc hiện còn sót lại, rút về tất cả, không cho trốn sang, cho giặc ngoài biên chóng quét sạch, dân địa phương được yên tĩnh lâu dài. Đốc phủ tỉnh ấy (Tổng đốc Lưu Trường Hựu, Tuần phủ Dương Trọng Nhã) sau trả lời nói Lý Dương Tài đã phải hặc tội cách chức, còn thì đều theo như tờ tư làm việc.

Vua lại rước Từ giá đi chơi hành cung ở cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hạ và xem bờ biển, 5 ngày về cung.

Tỉnh Quảng Yên có mưa đá to, nơi nào có đổ nhà chết người, thì chấn cấp cho.

Trước làm việc các án đình thần xét lại, có án nào trước nghĩ xử chưa đúng, thì chỉ tâu xin nghĩ xử lại, còn như nha xét trước và Pháp ty không có nói đến. Đến nay quan Nội các tâu xin từ nay về sau phạm đình thần xét lại, án nào tình tội nên giảm, mà tờ tâu trước nghĩ là phải chém ngay, phải giam, và tình tội rất nặng, phải chém ngay, mà tờ tâu trước lại xin lưu giam, đã trải qua Pháp ty xét hỏi, cũng không vạch ra được, thì trừ chỉ 1 - 2 lần phạm xin nên tha thứ nghĩ xử, nếu đến 3 lần phạm, xin nên đem nha xét nghĩ trước, còn Pháp ty phân biệt nghĩ xử nghe theo.

Khiển trách và truất giáng quan lại tỉnh Quảng Bình. Khi ấy tỉnh Quảng Bình tù tội nặng 15 tên vượt ngục, thuế chính cung lại thường để thiếu, vua cho là giữ gìn không được việc, kho tàng lại thiếu, giáng Dụ chuẩn cho Bó chính Nguyễn Hữu Hoán, án sát Lữ Duy Vỹ đều phải giáng 3 cấp đổi đi nơi khác, các phủ huyện hiện tại chức, có để thiếu, không hỏi nhiều ít cũng giáng như thế.

Truy tặng Tương An công là Miên Bảo làm Tương An quận vương, Quảng Ninh công là Miên Bật làm Quảng Ninh quận vương, 2 công đều có học hạnh, vua vốn thân hậu, cho nên năm đại khánh ban ơn lần lượt đến, và bảo cho ý nêu tỏ nét tốt.

Bốn tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Thuận, Phú Yên gần đây lại ít mưa, cầu đảo chưa được thấm nhuần lắm, giáng Dụ sức khuyến quan lại các tỉnh Hữu trực kỳ, đều trừ bỏ hết

những thói tề cũ, hết lòng thành cầu đảo khắp nơi, lại dự trừ cứu mắt mùa, cốt được chu đáo, không được chuyên cậy vào vận tải của công. Lại sai bộ Hộ, hiện nay mùa hạ tạnh nắng, phải vận tải ngay tiền, gạo phải chi để chứa sẵn đầy.

Kính khắc 2 bài thơ vua làm vịnh Hưng Đạo vương Trần Quốc Tuấn ở đền thờ. Khi bấy giờ quan 2 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh cùng cầu đảo, nhân tâu xin khắc hai bài thơ ấy, vua bảo rằng : Hưng Đạo vương trung hiếu công nghiệp, đáng nên nêu khen, rồi chuẩn định cách thức để khắc. (Hàng trước khắc chữ “Ngự chế Việt sử tổng vịnh tập”, hàng khác khắc chữ “Hưng Đạo vương” rồi khắc luôn bài trước, rồi sau khắc bài “Hưng Đạo vương”. Khắc luôn bài sau phàm những tên trong chỗ chùa, đều cho khắc chữ “Hưng Đạo vương” để cho rõ sự tích, sau cùng khắc quan 2 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh xin chỉ trích ra kính khắc).

Định lại lệ quan viên văn võ gặp tang cha, mẹ (lệ cũ, được nghỉ việc quan 12 tháng, đến nay chuẩn định trừ người nào giữ chức rất quan trọng, việc quân khẩn yếu quan trọng, phải dứt tình ở lại chức do tự đặc Chi ra không kể, còn thì đều cho về quê để tang 3 năm cho trọn đạo hiếu).

Hạt phủ Trấn Ninh, tỉnh Nghệ An có người nước Nam Chương đến huyện Quảng Du mua dân Man. Hạt phủ Trấn Biên có người nước Lã Tống đến các bọn Man ở 2 huyện Sầm Tô và Sa Hồ đổi lấy tiền của. Chuẩn cho quan tỉnh phân phái quân, suất mỗi chức 1 người, biên binh 50 tên, đến ngay 3 huyện ấy, trấn áp tuần dẹp, cho dân ngoài biên được yên.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở phủ Thừa Thiên (Đoàn Văn Hiệp).

Bắt đầu làm nhà riêng để chụp ảnh. Bấy giờ Trương Văn Sán sang Tây học tập về, do bộ Hộ trình tiêu phép chụp ảnh. (Phép chụp ảnh, phải có nhà riêng, dùng kính che cả 4 mặt cho sáng, mới phân biệt được râu, mày, hình dung, có giá để đồ chụp ảnh, bắt đầu cắm ống kính vào hòm máy, để lên trên cái giá, mở máy, bỏ cái nắp đây ra, cho người ngồi trên cái ghế dựa trước ống kính, lấy cái trụ sắt đỡ đằng sau khăn ở đầu cho khỏi lay động, mới đem giá để máy chụp đưa đi đưa lại, khiến cho bóng người ở trong hòm kính rõ ràng. Xong rồi liền bỏ khuôn kính vuông ở mặt hòm đi, lấy khuôn kính boi thuốc đôi đặt vào hòm máy, sẽ bỏ miếng ván che đi, khiến cho bóng người chiếu vào trong kính, liền để ván che vào, rồi nhẹ

tay rút ra, đem vào chỗ kín, lấy nước thuốc rửa 3 lần, khiến cho bóng người dần hiện ra, đem phơi khô, để vào trong cái khuôn có hình chụp ảnh. Lại đem ngay tấm giấy in một mặt ngâm vào chậu nước thuốc, rồi phơi ở chỗ râm, lại đặt lên trên kính ảnh trước để trong khuôn, đem khuôn che áp vào, khiến cho bóng người thấu vào giấy, lại phơi khô rồi lấy ra, lại dùng nước thuốc rửa qua 3 lần, đợi khô, mới xem được, và các thứ máy móc (1 cái chuông ở trong ống kính chụp ảnh, 1 cái hòm chụp ảnh, 2 cái trụ sắt, 1 cái khuôn để chặn giấy, 1 cái giá chụp hình). Nhân sai làm nhà riêng (ở bên hữu sở Thương bạc) cho Văn Sán làm việc chụp ảnh, quan dân có thuê chụp cũng cho.

Sai Hữu tham tri bộ Hình Phan Sĩ Thục, Viên ngoại lang bộ Hộ Lê Đĩnh khám và nghĩ định đường sông ở các tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An vì bấy giờ lĩnh Thượng thư bộ Hộ Nguyễn Văn Tường tâu xin đào sông. Tờ tâu nói : Việc vận tải là việc lớn, dư dật hay thiếu thốn quan hệ ở đó, những thứ ăn mặc và đồ dùng ở Kinh sư, phần nhiều sản xuất ở Nam Kỳ. Bắc Kỳ hằng năm vận tải, nhân giặc, nhân gió, tổn hại ở đường biển không biết là bao nhiêu, hiện nay vời thuê thuyền nước Thanh, hình như là kế trước mắt, mà không phải là cách lâu dài. Thế núi ở nước ta từ tây bắc kéo đến, nước theo núi mà chảy về phương nam làm sông Cửu Long, thì đã ở về sau dãy núi. Còn như phía trước núi thì đoạn ấy đoạn khác đều đổ ra biển mà chắn ngang, đường nước chưa thông, việc buôn bán vận tải không ổn, đó là tạo hoá đợi người để làm. Người trước đã kinh lý nhiều, mà chưa thành công, là vì làm nên lợi nghìn muôn năm, không phải một người một đời mà làm được. Nay đường biên chưa yên ổn thì việc đào sông so với trước càng khẩn thiết lắm. Xét ra, từ tỉnh Quảng Nam trở vào Nam đến tỉnh Bình Thuận, thế núi mạnh cao mà nước nguồn thì chảy chậm, làm việc rất khó, xin hãy để đó rồi tính sau. Duy có từ tỉnh Quảng Trị trở ra Bắc, gián hoặc có chỗ đường nước không thông, 1 đoạn từ sông Minh Lương (thuộc tỉnh Quảng Trị) đến sông Nhật Lệ (thuộc tỉnh Quảng Bình) là trạm Hồ Xá, trong đó có núi bằng ngang qua, đi đường bộ phải suốt ngày đường, trước có sông cũ, nay bị cát lấp, 1 đoạn từ bến sông Nhật Lệ đến sông Linh Giang (cũng thuộc Quảng Bình) đi đường bộ gần 1 ngày, nguyên không có sông cũ, trong đó có một dải núi thẳng đến biển tuy thế làm việc, lâu cũng có thể khơi thông được. Một đoạn từ thượng lưu sông Linh Giang, chỗ chia dòng sông xã Minh Cầm, một đàng giáp với sông mới đào (từ đây trở ra Bắc thuyền bè đều đi thông được), huyện Kỳ Anh, thuộc Hà Tĩnh đi đường bộ khoảng 3 ngày đường, một đàng giáp với đầu nguồn sông Lam Giang, thuộc Nghệ An, đường đi khoảng 2 ngày rưỡi, tính suốt cả 3 đoạn ước trên dưới 3 - 4 ngày đường.

Trong đó, từ sông Linh Giang suốt đến 2 tỉnh Hà Tĩnh và Nghệ An, đoạn ấy có núi non ghềnh đá, tất phải khó nhọc phí tổn nhiều. Kể thì mưu việc lớn không kể phí tổn nhỏ, làm việc lâu dài không vội chóng xong, người nước Tây đào sông Đại Lãng, người nước Thanh đào sông Linh Cừ, việc khó khăn phí tổn gấp đôi, mà đều chỉ lấy kiên nhẫn mà làm được. Cửa biển Thiết Cảng ở nước ta, từ xưa cũng cho là khó, mà nay khai thông được, thì ở nơi khác hết sức mà mưu tính, tưởng cũng có thể được thành công, nếu muốn chứa vào kho được dư dự, đề phòng trước khi có việc không khơi sông thì không có kế gì khác xin phái người thỏ trước hội đồng với quan tỉnh khám xét để thi hành.

Vua bảo rằng : Trước kia Hoàng Tá Viêm cũng rất muốn như thế, mới có mệnh lệnh ấy. Sau rồi bọn Sĩ Thục về nói toàn là sông núi ghềnh đá, có nhiều chỗ không thể làm được, nên lại đình.

Cho tàu Lợi Đạt hộ dẫn tàu Lợi Phiếm đến tỉnh Hải Dương để sung sai phái (2 tàu này đều của nước Pháp tặng cho). Tàu Lợi Đạt dài và to, có thể chở và đi tuần tiễu, tàu Lợi Phiếm hẹp mà nhỏ, thân nặng sức yếu, chỉ đi được ở sông, ở Kinh đường sông phần nhiều hẹp, cũng không thể sai phái được, mới cho đem đến tỉnh Hải Dương. Hạt ấy đường sông sâu suốt, hiện đang mở mang việc buôn, thuyền và hàng hoá đông đúc, hoặc có thể sung vào việc đi tuần ở sông, chở hàng hoá, ngõ hầu được việc.

Bắt đầu khai mỏ vàng ở Tĩnh Nê, thuộc tỉnh Cao Bằng (đồng niên thuế vàng 2 lạng 5 đồng cân).

Sét đánh núi thứ ba ở lãng Thiên Thụ (lửa phát ra cháy héo mất hơn 100 cây tùng non).

Mùa hạ năm ấy, các tỉnh Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Bình, Ninh Bình, Hưng Hoá, Quảng Yên lúa ruộng được mùa, ngoài ra có nơi nào tổn hại, thuế lệ đều chiếu từng hạng hoặc tha hoặc cho giảm có từng bậc. Các tỉnh Bắc Ninh, Hà Nội, Sơn Tây, Hưng Yên thuế phải nộp cũng cho nộp bằng tiền.

Thưởng cho người đàn bà làm việc nghĩa ở tỉnh Phú Yên (Trần Thị Thành, trước lạc quyền, đã thưởng 1 tấm biển có chữ “Hiếu nghĩa khả phong” nay lại quyền tiền trợ cấp, gia thưởng một tấm bia đá có chữ “Hiếu nghĩa lão phụ”).

Khi bấy giờ ở Kinh thành có kẻ nhân ban đêm lẻn vào ty Quang lộc ăn trộm đồ đạc. Vua bảo các quan đại thần rằng, chức quan ở Kinh sư, rất là quan trọng, người đời xưa như Hàn Diên Thọ ((1) Hàn Diên Thọ : thời Hán Tuyên đế, làm chức Tả phùng dực, chăm lấy đức hoá dạy dân, trong quân được yên, dân không nổi dối.1) ân tín khắp 24 huyện mà lại dân không nổi dối, Diên Đốc ((2) Diên Đốc : thời nhà Hán làm Kinh Triệu doãn, có tiếng hay.2) chính mình xướng suất kẻ dưới, mà Tam phụ ((3) Tam phụ : đời nhà Hán lấy Kinh Triệu, tả Phùng dực, hữu Phù phong làm Tam phụ.3) được nhờ chính giáo, Trương Xưởng ((4) Trương Xưởng : đời Hán Tuyên đế làm Thứ sử châu Ký hay bắt trộm cướp, nhân dân được yên.4) nghiêm minh việc phạt kẻ có tội, mà người đánh trống mong được kêu lên, Lý Thân ((5) Lý Thân : người đời Đường, có tiếng giỏi về thơ.5) cương nghiêm mà kẻ ác đều trốn đi, sử sách đến nay còn khen. Thế mà gần đây, những người giữ chức ấy, đã không dạy được dân có phong tục tốt, lại không dẹp được kẻ bạo, cấm được kẻ ngoan, chức trách ở chỗ nào ? Chuẩn cho đều nghiêm sức cho các quan phủ, huyện gia tâm dạy bảo khuyên răn, quan phủ Thừa Thiên lại phải gia tâm xem xét và đốc sức cho những người bộ hành cùng đạo phường, huyện, tổng trong ngoài ngày đêm tuần phòng, có kẻ bắt lương thì bắt ngay để trị tội.

Thống lĩnh nước Thanh là Triệu ốc về đóng ở Long Châu (đưa thư nói : Cát quân về trấn, còn bọn giặc sót lại, do ta dẹp yên) sai đưa thư nói liệu để quân dinh lại, để trấn biên phòng trong ngoài.

Tháng 6, mở ân khoa thi Hương văn 2 trường Thanh Hoá và Nghệ An.

Tổng đốc Hải - Yên là Phạm Phú Thứ tâu lên nói : Các nhà buôn chứa số gạo nhiều, xin tha cấm 1 tháng, cho vận tải đến cửa biển Ninh Hải, trình kiểm đánh thuế, rồi cho xuất dương mà bán. Vua cho là giá gạo ở Bắc Kỳ còn cao, không y cho. Lại sai tổng lý và đồn tẩn các tỉnh, phủ, huyện ở Bắc Kỳ phải xét hỏi nghiêm ngặt, chớ để cho tiết lậu.

Ân cấp thuốc tử kim đỉnh cho trong Kinh, tỉnh ngoài và các quân thứ. (Do viện Thái y chế ra để cấp, tất cả hơn 2.000 đỉnh).

Vua lại đi chơi núi Thúy Vân và cửa biển Tư Hiền, xét xem phòng giữ bờ biển, 5 ngày về cung.

Phát chẩn cho 6 thôn ở Hà Nội bị hoả tai (Kim Cỏ, Thuận Mỹ, An Nội, Cỏ Vũ, Thượng Đông Thành, An Thái).

Vua lại rước Từ giá đi chơi cửa biển Thuận An, xem xét bờ biển, 6 ngày về cung.

Vua xét 2 bản án tâu lên về việc dân xã ở 2 tỉnh Hải Dương, Hà Nội khinh thường đánh viên huyện lệnh. (Tri huyện Tứ Kỳ ở tỉnh Hải Dương là Nguyễn Duy Thanh đi khám ruộng, đi qua đến xã Ngưu Uyên, nhân có việc dân kiện vợ Bùi Đình Kiên tranh cướp lúa. Viên huyện đòi Đình Kiên để hiểu thị, Đình Kiên đánh trói viên huyện, án nghĩ Đình Kiên phải tội trăm quyết, Duy Thanh giáng 2 cấp lưu, triệt hồi do bộ cải bổ. Tri huyện Bình Lục, tỉnh Hà Nội là Tôn Huy Thân đi đốc thuế, bị Lý trưởng xã An Bùi là Phạm Văn Đệ khinh thường đánh, Văn Đệ bị xử trăm quyết, Huy Thân phải giáng 2 cấp lưu được chờ ở bộ.

Vua giáng Dụ cho trong Kinh tỉnh ngoài rằng : Từ sau phạm thượng ty các địa phương đều phải xét rõ các viên phủ, huyện, người nào tham nhũng bị ôi không làm được việc, dân tình không phục, thì phải tâu hặc ngay, nhưng phải giữ bụng công minh, không được tư vị nghe lời khuyên chê, dụng tình yêu ghét, lại phải giữ liêm chính cứng cỏi cho mà theo, để kẻ lại không nhiều dân, dân yêu kẻ lại, nếu lại có phát ra việc như 2 huyện ấy, tất bị nghiêm nghĩ. Nhân dân các nơi, đều là con đỏ của trẫm, từ sau đều phải cần kiệm yên phận, giữ lòng thực thà, lấy việc 2 huyện ấy làm răn chớ để cho cường hào dễ dành được, đổi hết thói tệ, cùng hun đúc tục hay, gọi là nước có lễ nghĩa, càng là không hổ thẹn.

Bắt đầu làm đồn Vân Đồn ở tỉnh Quảng Yên (thuộc địa phận xã Vân Đồn, huyện Nghiêu Phong, núi và biển cùng chằng chịt, làm nơi xung yếu ở tỉnh ấy và tiếp giáp Hải Dương).

Chuẩn định lệ đổi phải và thưởng cho biên binh bắt giặc ở quân thứ Tuyên - Thái (cứ 6 tháng một lần đổi, đều thưởng cho tiền lương 1 tháng).

Tổng đốc Hải - Yên là Phạm Phú Thứ cho là phận sông 2 xã Quang Dực và Đông Lôi (thuộc huyện Bình Giang) hẹp hòi và cong queo, bắt dân khai đào để thông đường vận tải, công việc làm xong mới tâu lên, vua quở rằng : Cửa và sức dân có phải là nhỏ đâu, chuẩn cho đều phải giáng 3 cấp lưu.

Lãnh Bộ chính tỉnh Sơn Tây là Vũ Văn Lập can tội nói dối giấu giếm, án nghị phạt 100 trượng, đày 3 năm (cha Văn Lập là Thế Tế nguyên can tội đày, quyền đi thi của Văn Lập, ở chỗ cung khai theo lệ phải chưa rõ 2 chữ can án, lại giấu bớt đi, đến nay được phong tặng, theo lệ có tờ khai, mới bày tỏ thú tội). Vua ban ân chuẩn cho cách chức, cho theo quân thứ Tam Tuyên sai phải làm việc chuộc tội.

Kinh sư và Nam Kỳ, Bắc Kỳ nhiều nơi tâu báo mong mưa. Vua rất tự trách mình, bảo các quan trong Kinh, tỉnh ngoài rằng : Từ khi sang mùa hạ đến giờ, tỉnh Quảng Nam trở vào Nam lại bị hạn lâu, các tỉnh trở ra Bắc cũng nhiều lần tâu mong mưa, trong đó cũng có 1 - 2 hạt liền cầu đảo thì ứng nghiệm ngay, rồi lại cháy khô, đều là chưa được thoả thuận, tất cả đều tâu cầu đảo, gần khắp cả nước, há được coi là thường ư ? Huống chi lại hoặc mưa đá, hoặc sét đánh, hoặc bị nạn sâu cắn lúa, điềm tốt điềm xấu khó biết, đói và mất mùa đáng lo, nay gọi là năm đại khánh, có mừng gì đâu, kìa như làm việc mừng, bày việc vui, muốn cùng cả nước cùng vui, nay nếu lúa phần nhiều không được gặt, dân lại túng đói, thì vui với ai, lại còn chúc hão nịnh hót làm gì ? Lòng lo của trăm như đốt, không nói không được, trời đất hằng ngày soi xét, ở đây, các quan có lỗi, ở một mình trăm, thà giáng tai vạ, thì trăm không có con, tật bệnh luôn trong mình, thực là đáng phải chịu, xin đừng tai vạ đến nhân dân để thêm lo cho trăm. Các quan trong Kinh, tỉnh ngoài nếu đôi bỏ hết được lỗi trước, từ nay đều thực bụng làm việc thực, người không có ý riêng, việc tất phải làm nên, không để lo cho người trên, không để hại đến kẻ dưới, chóng đem lại khí hoà, nắm được mùa luôn, có thể hơi thư được lòng ta, thì tuy không chúc mừng, cũng thực đáng vui, đó không được như thế, thà rằng giữ tính sẵn có của trăm, nhất thiết bãi hết, may trăm được ít lỗi đó thôi. Vậy quan các tỉnh, phủ, huyện hiện đang cầu đảo, phải tự cố gắng thế nào, cho chóng được thấy mưa đã đủ ngấm, phải tâu ngay, không được che giấu chút nào và thường phải thương dân, dự trữ lương

thực, cốt được ăn đủ, tuy không may có từng phương cũng không lưu tán chết đói ở ngoài đường, là thay việc trời đó, không những chỉ báo đến trăm mà thôi. Sau rồi các hạt đều được ứng nghiệm tốt, chỉ có một tỉnh Quảng Nam là chậm. (Đến hạ tuần tháng 7 mới mưa, chưa được đủ ngấm). Vua cho là quan tỉnh không được sẵn lòng thành nên mới thế, đều lấy lại 6 tháng lương.

chính biên

Đệ tứ kỳ - Quyển LX

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Tự Đức năm thứ 31 [1878], mùa thu, tháng 7, ngày Mậu Dần, mở ân khoa trường thi Hương võ tỉnh Thanh Hoá.

Tháng ấy, quân ở Kinh theo lệ có chia ban, vua bảo rằng phận quân tuy nhỏ, nhưng nghĩa tôn thân thì như một. Từ trước đến nay sai phái công việc hơi là bận nhọc, nay khánh tiết gần đến kỳ, mà lại chia ban, trong lòng thấy có chưa yên, mới chuẩn cho tạm ở lại đến tháng 7, tháng 8, tùy việc sai phái cho tiện đến kỳ được hầu xem, để yên lòng quân, rồi lấy ngày mồng 10 tháng 8 cho nghỉ việc đến cuối tháng, để được nhàn rỗi.

ở Kinh su mưa to, ngày 17 tháng trước mưa to, rồi lại nắng, đã sai Phủ doãn Vũ Văn Thanh cầu đảo ở đền Quan Công rõ thiêng chưa thấy ứng nghiệm, vua mới thân làm một bài thơ trách mình (thơ 5 chữ cổ phong) bảo cho đình thần ban văn, đình thần tâu xin tuyên đọc bài thơ ấy để cầu đảo.

Vua bảo rằng : Nếu hằng ngày soi xét không xa, thì một tấm khổ tâm của trăm được có lòng thương đã lâu, đợi gì còn phải đọc thơ và đốt đi, nhờ ở cùng đem lòng thành đổi điều lỗi, hoặc có thể cảm cách triệu được khí hoà. Rồi sai Vũ Văn Thanh tiếp tục cầu đảo, được mưa nhỏ, lại sai xin mưa thêm, mới mưa to xuống. (Ngày mồng 7 mưa nhỏ, ngày 11 mưa to).

Huyện Nghi Xuân, tỉnh Hà Tĩnh có sâu cắn lúa.

Hai tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi bị đói, dân phần nhiều dắt nhau qua cửa Hải Vân để kiếm ăn, sai quan phủ phát gạo kho ra để chẩn cấp (đàn ông, đàn bà mỗi người nửa bát gạo, 20 đồng tiền, trẻ con mỗi người 3 phân gạo, 10 đồng tiền) ; những người đi đứng không được thì làm chỗ để nuôi. Lại sai Thái bộc Tự khanh Đoàn Khắc Nhượng sung làm Khâm phái đến ngay 2 tỉnh ấy trông coi cùng cứu chữa, tìm cách làm ngay. Sau gần đến khánh tiết, Khắc Nhượng xin về bái chúa, vì sự cứu chữa đang cần, không chuẩn cho.

Vua sai bắc xe ngự đến đàn chay to bạt độ ở chùa Linh Mục. Trước đây bộ Lễ tâu xin theo lệ đàn chay to, đến khánh tiết tụng kinh chúc hồ. Vua bảo rằng chúc thọ một người, không bằng cứu oan muôn người. Phật giáo hư vô mờ mịt, có cảm cách hay không, không bởi đâu mà biết được, trầm từ trước đến nay cũng không tin, chỉ hết lòng ta, mong cho trung hồn được siêu bạt để giúp nước được trị yên lâu dài, mới sai làm đàn bạt độ ở chùa Linh Mục, hội cả các sư ở chùa công phủ Thừa Thiên, lấy ngày trung nguyên khai kinh, tế chung cả các tướng sĩ chết trận ở Nam Kỳ, Bắc Kỳ từ năm thứ nhất [1848] đến nay. (Thần bài ở 3 đàn, trên cạn chuẩn cho đề chung cả trong đó các án ở rạp giữa tả nhất, hữu nhất 2 bài vị, đều đề chung các vị quan to văn võ lần lượt chết vì việc nước và có công lao mà đã chết ở Kinh kỳ, Tả, Hữu trực kỳ và Nam Kỳ, Bắc Kỳ ; về bản triều, tả nhị, hữu nhị và 2 chái 4 bài vị đều đề chung các vị chức những người tiết quan tướng tá, tá lãnh văn võ lần lượt chết vì việc nước và có công lao mà chết ở Kinh kỳ, Tả, Hữu trực kỳ và Nam Kỳ, Bắc Kỳ về bản triều. Các án về rạp 2 bên tả, hữu 10 bài vị đều đề chung các linh hồn lại dịch, binh đồng lần lượt chết vì việc nước ở Kinh kỳ, Tả, Hữu trực kỳ và Nam Kỳ, Bắc Kỳ. Đàn dưới nước cũng thế. Từ năm thứ nhất [1848] đến trước tháng 7 năm thứ 13 [1860] số người được thờ tất cả hơn 9.470 viên, sau khi ấy đến tháng 7 năm nay [1878] số người hơn 4.670 viên. Còn sư ở các chùa công (khi bấy giờ sư ở các chùa từ Quảng Bình trở vào Nam xin đến Kinh) cho đều ở chùa ấy theo lệ thường chúc hồ (đến ngày khánh tiết tụng kinh và chúc hồ đều 1 ngày đêm), hoàng thân, hoàng tử, phủ Tôn nhân tâu xin mở một đàn 7 ngày, cũng không chuẩn cho. Đến nay (sau ngày trung nguyên 1 ngày), khi vua ngự đi xem, quan Kinh doãn mới cầu mưa, ngày 11 mưa to, sau lại nắng, vua nhân đốt hương mật đảo (cầu xin mưa thuận, gió hoà, hàng năm được mùa, dân yên) rồi về cung đêm hôm ấy (đêm 16) mưa to, qua 5 ngày nữa (ngày 21), lại mưa to, nhân làm 1 bài thơ (7 chữ cổ phong) để ghi chép việc ấy.

Khâm sai Nguyễn Sơn Tăng tâu xin lại đình việc tuyển thêm lính và đình việc xét xử hình án ở các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định và Phú Yên (xin đình việc xét xử hình án 3 tháng, nói tỉnh Phú Yên hơn 100 việc án đã xét xử xong, chỉ còn 7 án, tỉnh Quảng Ngãi còn hơn 10 án, tỉnh Quảng Nam hơn 50 án chưa xét xử xong, trong đó có 2 tên phạm vì bị giam đói khổ đến chết).

Vua bảo rằng : Việc tuyển lính thêm cũng là theo điển lệ cũ, để vững căn bản chốn Kinh sư, từ khi chước giảm đến nay đã hơn 20 năm, sinh dưỡng đã lâu ngày, không nên dùng dằng (trước kia phủ Thừa Thiên, 4 tỉnh trực Tả kỳ tuyển lính cứ 3 suất đình lấy 1 lính ; khoảng năm Minh Mạng chiếu số dân chước lượng tuyển thêm, mỗi vệ 500 tên, mỗi đội 50 tên ; Tự Đức năm đầu [1848] chước giảm 2 thành, năm thứ 29 [1876] chuẩn cho tuyển thêm, sau thường hoãn lại chưa thi hành), nhưng vì năm nay trăm đến tuần 50 tuổi, sang năm cũng gặp luôn tiết thất tuần đại khánh của Hoàng thái hậu, lại nhân đại hạn và đói, mới xuống Dụ chuẩn cho đến mùa xuân năm thứ 33 [1880] tuân hành tất cả, còn xét xử việc hình, chuẩn cho đình 3 tháng.

Khâm phái Ngô Trọng Tổ đem dân tình ở các tỉnh Quảng Bình, Nghệ An, Hà Tĩnh tâu lên (nói các hạt tỉnh Quảng Bình nhân lúc giáp hạt và 2 tỉnh Hà Tĩnh, Nghệ An, không có lúa chiêm, dân đều gieo neo) xin lượng cho lấy thóc bán ra, cho dân vay và chẩn cấp. Vua cho, sai các quan tỉnh xét tình dân mà làm cho được ổn thoả.

Hiệp biện Đại học sĩ lĩnh Thượng thư bộ Lễ Lê Bá Thận có tội, bị phạt trượng và tội đồ. Trước Bá Thận nói là có bệnh lưu ở chỗ làm quan để điều dưỡng, gặp khi vua đi chơi cửa biển Thuận An, Bá Thận liền về nhà làm thêm nhà cửa, đến khi nghe tin vua về, vội vàng đi thuyền đến chỗ làm quan, lại gặp vua đi chơi vườn Dur Dã, sai chèo thuyền gấp không tránh, xung đột với nghi trưởng của đạo đi sau, bị nạn ở hành dinh, hặc tội tâu lên, giao cho bộ Lại nghị. Bá Thận nói thác là muốn đến để hầu thăm sức khoẻ vua. Vua ghét là xảo trá, giả dối, lại giao nghiêm xét, biết hết sự thực, kết án nghị tội dâng lên (phải phạt 100 trượng, đồ 3 năm).

Vua mới giáng Dụ bảo rõ chính tội rằng : Bá Thận thờ trăm 31 năm nay, không phải là không lâu, từ ất bảng xuất thân, lên đến chức cao, không phải là không hậu, mà văn học tài

trí phần nhiều không bằng người. Xét đến lý lịch cũng không có gì đáng khen, nhưng vì quen việc, cất nhắc đã đến trật cao, phải cảm kích cố gắng hơn lên, còn sợ chưa đền được. Thế mà cái tính tham bĩ lận khác, che lấp đã sâu, quen làm dối trá, thác bệnh ở nơi làm quan, rồi tự tiện về nhà, đến khi nghe tin vua về, đi thuyền về chỗ làm quan đợi sẵn, không may lại gặp đường vua đi đã không giữ lễ tránh xa, lại muốn thoả lòng riêng thúc giục người đi theo cố chèo thuyền vượt qua, đã giao bộ Lại nghị. Hấn nên biết lỗi, cứ thực nhận lỗi, thì trăm cũng khoan tha để cho đổi lỗi, thế mà lại thác làm có lòng trung ái, để che gian trá, phạm lỗi bày tỏ, người đều không thêm để mắt đến, thời lúc bình nhật bụng nghĩ và lời nói đã không đáng hỏi đến rồi. Kể thì cái nét xấu của con người, không gì xấu hơn kiêu lận xảo trá, đối với bầu bạn mà nói còn không nở thế, huống chi đối với vua cha ư ? Việc ấy còn nở làm, thì việc gì mà chẳng nở được. Huống chi từng nghe nói hấn có nhiều ruộng nương nhà cửa, dùng mưu mẹo xâm chiếm, khác ý sai khiến, một xã Dương Xuân đã không có người ở gần, người đều dám giận mà không dám nói, thường đã răn bảo, chỉ lờ miệng nhận lỗi mà trong lòng không sửa đổi, tức như lần này về nhà làm thêm, cũng có thể chứng nghiệm được lòng tham không chán. Kia như đại thần là cột đá của nước nhà, là gương mẫu cho liêu thuộc, vua đi ra ngoài, đáng lẽ phải ở chỗ làm quan, thêm bảo tuần phòng, mới yên được lòng, thế mà chăm nghĩ đến việc riêng của nhà, quên hết lễ nghĩa, trật cao, chức trách của khu mật, nên như thế ư ? Tình tội của hấn rất nặng, không thể không trừng trị một người để khuyên răn trăm người, không phải không nghĩ đến khánh tiết nên ban ơn, người có công khó nhọc cũ cũng nên tha, nhưng dối trá bĩ lậu đã quá, để lại cũng làm như nhuộm cả hàng châu, cây quyền lại làm luy cho dân, chuẩn cho theo như nghĩ định chiếu án thi hành, để tỏ ra khuyên răn. Cho quan có trách nhiệm sao ngay lời Dụ này, án này, và các tờ tâu của Lê Bá Thận, lục sức cho ở Kinh và tỉnh ngoài đều biết, từ vương công cho đến quan viên lớn nhỏ, đều nên coi đó làm răn, lấy lòng công bỏ hết lòng riêng, có điều hay càng cố gắng, có điều lỗi tất phải đổi đi, đừng nói dối lòng, đừng tiêu nhàm của, thì các việc không việc gì là không chấn chỉnh, dân vật không gì là không yên vui thịnh vượng mà phương xa không phương nào là không mến phục.

Vua lại hỏi Bá Thận từng đã giận con mà cất cả tai, đã chuẩn cho giao xét, quả có việc ấy, nhân lại bảo bộ Hình rằng : Bá Thận sao tàn nhẫn trái bậy quá lắm. Vả lại để sống hay giết, cho hay lấy lại là do tự vua, người bề tôi nếu làm Phước làm uy, tất làm hại cho nhà người, hấn đã làm càn, có liên quan đến phép nước, mà các quan nghe biết cũng giấu giếm cho, thế là đạo lý gì ? Mới chuẩn cho trừ tội riêng của Bá Thận không xét, còn những người cùng làm

việc như Nguyễn Văn Thuý, Trần Thúc Nhận ở bộ Lễ, cùng những người không biết xem xét như kiêm quản viện Đô sát là Hoàng Diệu và bọn khoa đạo, đều giáng 2 cấp lưu. Lại thông Dụ cho quan viên trong ngoài, dùng hình phạt phải theo pháp luật, tuy là con cháu, cũng không được dùng đồ kim khí có mũi nhọn mà cắt, xẻo càn.

Cho thự Chương vệ quyền coi dinh Hồ oai là Nguyễn Bách lĩnh Đề đốc Kinh thành (thự Đề đốc trước là Tôn Thất Kỳ ốm nghỉ giả hạn).

Đặt thêm Phó đề đốc Kinh thành và Tham biện phủ Thừa Thiên (chánh ngũ phẩm) mỗi chức một viên. Vua cho là ở Kinh sư địa thế dài, công việc bận nhiều, cho nên giáng Dụ đặt thêm, lấy Lãnh binh tỉnh Quảng Trị là Nguyễn Hữu Thực, đổi bổ Vệ úy Cẩm binh, lĩnh Phó đề đốc Kinh thành cùng làm việc phủ (Quang lộc tự Thiệu khanh Ngô Tất Tố tham biện việc phủ). Lại vì ty Hộ thành tuần kiểm cả trong thành, ngoài thành, thế khó trông coi khắp cả được, chuẩn cho đặt thêm chánh, phó sứ mỗi chức 1 viên (nguyên trước Hộ thành chánh, phó sứ 2 viên, chia nhau đóng ở trong thành tuần kiểm, còn ngoài thành do chánh, phó võ học 2 viên chia nhau đóng để tuần kiểm, nay đặt thêm 2 viên lại đặt thêm bát, cửu phẩm, vị nhập lưu mỗi chức 1 người, theo đi đóng để tuần kiểm ngoài thành, còn chánh, phó võ học đình việc tuần kiểm, để chuyên việc dạy tập), Tri huyện huyện ở Kinh 6 viên, lại chuẩn cho theo lệ năm Minh Mạng đặt ra, vì định điều tuy không gấp nhiều (huyện Hương Trà : số người 8.053 người, số ruộng hơn 10.234 mẫu ; huyện Phú Vinh : số người 6.921 người, số ruộng 12.697 mẫu ; Hương Thủy : số người 6.642 người, số ruộng 9.711 mẫu ; huyện Phú Lộc : số người 3.033 người, số ruộng hơn 9.931 mẫu, huyện Quảng Điền : số người 6.829 người, số ruộng hơn 9.468 mẫu ; huyện Phong Điền : số người 6.751 người, số ruộng hơn 8.914 mẫu) nhưng vì đầu núi, cửa biển xa cách không thể khắp được (trước vì việc ít nên bỏ bớt, lấy huyện Hương Trà kiêm nhiếp huyện Phú Vinh ; huyện Hương Thủy kiêm nhiếp huyện Phú Lộc, huyện Quảng Điền kiêm nhiếp huyện Phong Điền ; đến nay đặt 3 tri huyện Phú Vinh, Phú Lộc và Phong Điền, lại, lệ đều như trước).

Làm 18 toà lâu và rạp. (Tháng 2 bắt đầu làm, tháng này công việc xong khoảng năm Minh Mạng lâu rạp hơn 70 sở, nay nghị chuẩn cho số ấy, trước cửa Ngọ Môn 1 lâu chính, 2 rạp lớn ; trước lâu Phu Văn 1 rạp ở dưới nước, trên bờ 2 bên tả, hữu 2 rạp ; Tôn nhân, đình thần, phủ Thừa Thiên, các tỉnh Nam Kỳ, Bắc Kỳ 6 rạp ; lại 6 huyện về phủ Thừa Thiên 1 rạp ; hộ dân,

hộ phổ 1 rạp ; hộ dân, hộ phổ từ Quảng Nam, Quảng Ngãi đến Bình Thuận 1 rạp ; hộ dân, hộ phổ từ Quảng Trị, Quảng Bình đến Thanh Hoá 2 rạp ; hộ dân, hộ phổ ở Bắc Kỳ mỗi hộ 1 rạp) lấy Thượng thư bộ Công là Tôn Thất Tĩnh, Tham tri bộ Lại là Hoàng Diệu trông nom công việc ấy, sau xin bày câu đối ở lầu rạp.

Vua nhân nghĩ 4 chữ đại tự “sở kỳ vô dật” ((1) Sở kỳ vô dật : chữ ở thiên Vô dật trong Kinh Thư, nghĩa là chuyên chú vào chỗ không nhàn rỗi vui chơi.1) ở bức hoành biên ở tầng trên lầu chính và 5 đôi câu đối ở các lầu rạp trên dưới (nói rõ tập văn vua làm, tập thứ 3, còn thì chia sai hoàng thân, hoàng tử, đình thần ban văn nghĩ soạn (tất cả 44 đôi câu đối), khúc nhạc khúc hát ở Kinh và tỉnh ngoài phần nhiều phụng mệnh nghĩ soạn bài mới (viện Hàn lâm phụng soạn 3 bài ca nhạc bài mới, khi lên ngai tấu bài “Hi khánh”, khi dâng rượu chúc thọ, tấu bài “Hoàng khánh”, khi về cung tấu bài “Tuy khánh”, quan tỉnh Hải Dương phụng soạn 1 bài chúc hỷ khúc mới và 3 thể điệu hát, quan tỉnh Thanh Hoá phụng soạn 10 bài, còn các khúc thường tập như các khúc ca cung nam, cung bắc, mạo mở, thơ thống, trong đó có chữ, nôm, câu điệu đều khác nhau). Còn như lễ điệp, biểu mừng của các tỉnh, cũng sai quan tỉnh nghĩ soạn để cho được quen, sau có lễ đại khánh cũng thế (trước đây câu đối và biểu, điệp do viện Hàn lâm nghĩ soạn, khi ấy Tuy Lý quận vương Miên Trinh soạn dâng bài thơ “Tự Đức thánh đức” có cả bài tự rằng : Kính xét : chữ sở, cũng như sao Bắc Thần ở vào ngôi ở yên đó mà không dời đi nơi khác, “sở kỳ vô dật” là lấy không nhàn rỗi làm chỗ ở nhất định. Phạm khi động, khi tĩnh, khi ăn, khi nghỉ không lúc nào không chuyên chú đến, không có thể lìa bỏ được giây phút nào, nếu lìa bỏ được thì không phải là chỗ ở. Phạm người ta tuy hoặc rảnh về chơi vui lười biếng, nhưng lúc làm, lúc thôi, có thể tạm thời mà không phải chuyên chú, cũng không phải gọi là chỗ ở được, một thiên Vô dật, nên từ mệnh Trời tinh vi, dưới đến ruộng nương khó nhọc, làng mạc oán trách, không việc gì là không chép đủ, mà cốt yếu chỉ ở không nhàn rỗi, vì từ xưa đến nay, người có nước nhà, mong mệnh Trời được lâu dài, tự cầu nhiều khúc, trải năm được dài, hưởng có nước lâu, không ai là không theo thế. Khổng Tử nói : “50 tuổi mà biết mệnh Trời”, lại nói : Trời chuyển vận mạnh, người quân tử theo đấy tự hăng hái mà không lúc nào nghỉ, tự hăng hái tức là không nhàn rỗi, không nghỉ tức là chuyên chú vào đó, bắt chước Trời tức là biết mệnh Trời : kể thì theo Trời chuyển vận mạnh, thì sống lâu ngang với Trời là lẽ tất nhiên. Kính thấy ý của Hoàng thượng ta cùng với Chu Công, Khổng Tử không chỗ nào là không hợp nhau. Như thế thì tuy có văn hay như Ban Cố, Tư Mã Thiên, tài giỏi như Yên, Hứa ((1) Yên, Hứa : đời Đường Huyền Tông, Trương Duyệt

phong Yên quốc công, Tô Đĩnh phong Hứa quốc công, đều văn chương nổi tiếng.1) vài mươi người, nghìn muôn lời nói, liền từng thiên, hàng chong giấy, hết cả bút mực để khen chúc, cũng không sao phảng phất được ý nghĩa rộng sâu, lý trí tinh tường của 4 chữ Hoàng thượng ta đề ra. Nhưng đạo Trời cao càng mong cho cao, xéo lên đất dày càng mong cho dày, khắp cả gầm Trời, tất cả bên đất, phàm những hạng được nói, hoặc nói nhằm mà văn hoa như lời chúc “cửu như” ở Kinh Thi ((2) Cửu như trong Kinh Thi : thơ Thiên bảo ở Kinh Thi, chúc tụng vua có 9 chữ như (xem ở Kinh Thi).2) hoặc giản dị mà chất phác như lời chúc Tam đa của Phong nhân chúc vua Nghiêu ((3) Quan Phong nhân chúc vua Nghiêu sống lâu, giàu và nhiều con trai là Tam đa.3) không ai là không ngợi khen công đức để tỏ tấm lòng thành ; hướng chi như tôi trước được bỏ vào nhà Tôn học, phải làm bài chúc mừng là chúc phận mình, không dám vì chất phác quê mùa không văn hoa mà tự bỏ chúc phận trộm bắt chước bề tôi nhà Đường là Hàn Dũ làm bài thơ “Nguyên hoà ((4) Nguyên Hòa : niên hiệu Đường Hiếu Tông. 4) thánh đức”, bề tôi nhà Tống là Thạch Giới ((5) Thạch Giới : đời Tống Nhân Tông, văn học nổi tiếng có làm bài thơ Khánh lịch thánh đức.5) làm bài thơ “Khánh lịch ((6) Khánh lịch : niên hiệu Tống Nhân Tông.6) thánh đức”, Kính làm bài thơ “Tự Đức thánh đức”, cúi đầu giập đầu dâng lên, thơ rằng : “Hoàng đế trị vì, từ Trời ban mệnh, gặp vận trùng hy ((1) Trùng hy : nghĩa là hai lần sáng, chữ ở Kinh Thư, ý nói đức của vua Thuấn cũng sáng như đức của vua Nghiêu.1), công bình chăm chính. Hoàng đế thánh chính, văn võ noi gương, gắng sức lo trị, không ở yên thường, trong yên ngoài ấm, bằng đế hơn vương ((2) Bằng 5 đời đế, hơn 3 đời vương (tra ở Từ Hải, bộ khẩu, chữ hàm).2), Hoàng đế đức hiếu, tiếng sắc hoà vui, hầu khi ăn nghỉ, khuya sớm không sai, dạy khắp bốn biển, làm gương cho người, cho đến muôn thuở, kính mến đời đời. Hoàng đế hậu hoà, thân cùng tôn tộc, đến hàng ức người, đều hưởng tước lộc. Hoàng đế hiếu học, lưu tâm cổ điển, Chu Khổng gốc nguồn, cốt ở chí thiện. Hoàng đế thông minh, giá hoà ấm rạo, thơ chính mà hay, văn dùng chép đạo. Hoàng đế sáng suốt, tai mắt thông minh, thưởng thiện trừng ác, giữ đạo công bình. Hoàng đế dạy người, chăm chỉ không mỏi, dân trọng có ba ((3) Tam trọng : ba đạo trọng là vua, thầy và cha.3). Vua thầy cùng nói, trong thánh ngoài vương, một mình đương nổi. Hoàng đế nhún nhường, trong lòng chính đáng, không nhận là hay, cầu người giúp thẳng. Hoàng đế thần võ, bỏ giáo múa cờ, không khoe thanh sắc, khắp đất nương nhờ. Hoàng đế ân rộng, nghĩ đến nhà gianh, tuổi già ưu đãi, cô độc không khinh, sửa sang giúp đỡ, muôn vật sinh thành. Hoàng đế nhân từ, khắp khoảng trời đất, dân ngu tội kia, sa vào pháp luật, ba lần tha cho, kính cẩn thương xót. Hoàng đế chính trị, Trời đất hoà vui, muôn dân nhờ cậy, chín cõi không ngoài.

Hoàng đế muôn tuổi, như cây xuân này, như Trời cao vót, như đất rộng dày, chỉ trời là lớn, thăm thăm tốt bậc, ngôi sao ở xa, kể hàng nghìn ức. Trông càng thấy cao, không thể dòm qua, xem trời làm lịch, chức của Hy, Hoà ((4) Hy, Hòa : Hy thúc, Hòa thúc, Hy trọng, Hòa trọng, tên chức quan về đời Đường Nghiêu, xem thiên văn để làm lịch.4), hướng chỗ gan phổi, châu chực không xa. Coi Tôn nhân phủ, phiên thần Miên Trinh, làm bài thơ này, để nói tụng thanh).

Vua khen rằng : Ta rất ít đức tối tăm, muôn phần không dám đương được thế, nhưng vương là bậc học nhiều văn hay, không nhân đề mục ấy để phô bày tài giỏi ra, thì vẫn không ai biết, ta cũng rất tiếc cho, muốn vương cùng với 2 gã họ Hàn, họ Thạch ((5) Hàn, Thạch : Hàn Dũ nhà Đường, Thạch Giới nhà Tống nói ở trên.5) để tiếng thơm muôn đời, để tỏ ra người thân của ta cũng có bậc hiền giả, đó cũng là việc tốt, mới sai sao ra giao cho Sử quán.

Mùa thu, tháng 8, ngày Kỷ Mão, sai Văn Minh điện Đại học sĩ, lĩnh Thượng thư bộ Binh Trần Tiến Thành kính đến đàn Nam Giao ; Hữu quân Đô thống thự Đô thống phủ Đô thống Chương phủ sự Lê Sĩ kính đến đàn Xã tắc làm lễ kính cáo tiết ngũ tuần đại khánh.

Sứ bộ sang Tây về (tháng 10 năm ngoái đi đến tháng này về, theo lệ phải lần lượt từng ngày làm biên bản, chiếu khoản làm sổ biên số tổng cộng dâng lên. Đến ở nước Y Pha Nho 28 ngày, nước Y cung ứng khoản tiền 8.960 quan (sứ bộ 8 người, thuê hoả xa đi về, 2 cỗ xe song mã chực hầu và thuê sứ quán để ở, cả tiền cơm, cũng vào số tiền ấy), còn thì nước Pháp cung ứng (sứ bộ và khâm phái đi đấu xảo là Nguyễn Thành ý, lúc đi 22 người, lúc về, Thành ý còn ở lại, sứ bộ 14 người về trước) khoảng tiền 32.938 quan. Cho Nguyễn Tăng Doãn vẫn bổ Tả tham tri bộ Lại, lại sung làm việc viện Cơ mật và nha Thương bạc, nguyên Tả tham tri bộ Lại Hồ Trọng Đĩnh (trước Tuần phủ tỉnh Quảng Yên, nay về Kinh bổ Tham tri bộ Lại) đổi bổ Tả tham tri bộ Hình.

Khâm sai kinh lý Hà đề sứ Phạm Thận Duật, Thương biện Phạm Đăng Giảng đi việc công về. Trước vua muốn cầu cho đề sông được toàn lợi, mới uỷ bọn Thận Duật đi làm, đã 2 năm, chưa thấy được việc hoàn toàn, lại bảo phải khám xét cho kỹ càng và trù liệu xem thế nào. Sau bọn Thận Duật tâu bày liệu tính không thể làm cho xứng chức được. (Tờ tâu nói : Thủy thế xứ Bắc Kỳ khó giữ được toàn lợi, nên chọn lợi nhiều hại ít thì làm, nhưng xét chỗ vỡ

trước ở huyện Văn Giang, huyện Đông An trước khi chưa vỡ, nước lũ sông Nhị Hà không chia chảy được, hằng năm chột có mực nước quá ngày thường lan đến 4 - 5 tỉnh (các tỉnh Sơn Tây, Hà Nội, Nam Định, Ninh Bình bị lụt nhiều, Bắc Ninh, Hưng Yên đôi khi cũng có bị lụt) khi vỡ, thế nước rất mạnh, hoặc nhà cửa trong làng trôi đi, hoặc người và súc vật chết đuối, rất là thiệt hại. Từ sau khi đoạn đê ấy vỡ, các tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh, Hưng Yên bị lụt chỉ 17 huyện, lúa mùa tuy không thu hoạch được, nhưng lúa chiêm được lợi rất nhiều, lương thực của dân vẫn như thường, còn các tỉnh khác hai vụ chiêm, mùa phần nhiều được mùa. Trong đó nước sông Nhị Hà và như sông Chiêm Đức ở Bắc Ninh, phận đê tuy hoặc có vỡ lở (các năm 28, 29, 30 vỡ luôn) mà thế nước tràn đến thì ít, không thiệt hại lắm. Tính suốt tình thế hiện nay ở Bắc Ninh thì chỗ đê vỡ ở huyện Văn Giang, huyện Đông An thực không thể lấp được. 17 huyện ở các tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh, Hưng Yên bị nước tràn đến tùy thế đắp đê nhỏ, để giữ lúa chiêm, khi thu gặt xong, để cho nước lụt tràn qua, để san tiêu nước sông Nhị Hà, không gì hơn kế ấy, đã cùng quan các tỉnh Hải Dương, Sơn Tây, Nam Định, Bắc Ninh cùng tâu lên. Gần đây, 12 huyện thế nước tràn đến (Hải Dương 7 huyện, tỉnh Bắc Ninh 5 huyện) và 2 huyện rưỡi trong đê nhỏ bên hữu sông Cửu An về tỉnh Hưng Yên, lúa ruộng đều được phong thu, còn 2 huyện Đông An, Ân Thi và hơn 20 xã linh tinh, hơn 10 xã ở huyện Văn Giang về tỉnh Bắc Ninh (do ở gần ngay chỗ đê vỡ), nhân bị đê cắt ở tỉnh Hưng Yên vỡ lở, lúa ruộng gián hoặc có nơi bị ngập, xem thế thì đê nhỏ để giữ lúa chiêm, không thể không được. Duy các xã về 2 huyện Đông An, Ân Thi, cái kế giữ gìn lúa chiêm, nghĩ nên đắp lại đoạn đê ở Nhị Mỹ và Điều Nha, tùy thế mà sửa đắp. Vả lại năm trước nha Đê chính trừ tính công việc tốn kể có vài trăm vạn mà cũng khó mong được việc hoàn toàn. Chúng tôi từ khi phụng phái đến nay, công việc ở các tỉnh, tính suốt số tiền chi cấp là hơn 170.000 quan, mà lúa chiêm vẫn chưa được toàn thu, nay nếu muốn đắp đê nhỏ mà tắt giữ vững được lâu, các tỉnh ở Bắc Kỳ vụ chiêm, vụ mùa đều giữ được, tắt được toàn lợi mà không hại đến dân địa phương ấy, tự liệu thế không thể làm cho xứng chức được).

Vua mới giáng Dụ bãi nha môn Đê chính, đem tập tâu ấy giao cho quan các tỉnh có sông khám xét rồi tâu lên, làm thế nào cho chóng đến tiết sương giáng thì bắt đầu đắp đê (nguyên trước sau tiết sương giáng khám nghĩ, vào khoảng tháng giêng, tháng 2 thì bắt đầu đắp) cho được vật liệu đầy đủ, công việc chắc chắn. (Sau quan tỉnh Nam Định, Hưng Yên hội tâu xin lại đắp chỗ đê vỡ ở huyện Văn Giang, đình việc đắp 2 đê Nhị Mỹ và Điều Nha) cho bọn

Thận Duật về Kinh để kịp khánh tiết. Đến nay Thận Duật về đến Kinh đổi bổ Tả phó Đô ngự sử viện Đô sát (kiêm quản trước là Hồ Trọng Đĩnh chuẩn cho thôi).

Ngày Đinh Hợi, sai các hoàng thân công kính đến các miếu điện làm lễ kính cáo tiết ngũ tuần đại khánh.

Ngày Mậu Tý, vua thân đến Triệu miếu, Thái miếu ((1) Triệu miếu : thờ Triệu tổ và hoàng hậu ; Thái miếu : thờ Thái tổ và hoàng hậu.1) làm lễ chiêm bái. Trước đây, vua bảo bộ Lễ rằng : Nay đến ngũ tuần chính thọ của trăm, ơn nhờ Phước âm, cảm tạ sao xiết, tuy đã sai quan kính cáo, nhưng chí tình nhờ mến không thể thôi được, lại chuẩn cho dự nghi nghi tiết, lễ phẩm có hơn năm thường (- Về nghi tiết : Vua mặc áo đẹp đều đến làm lễ 4 lạy ở chính án bên trong. - Về lễ phẩm : Ngày 11 cỗ bàn các thức ăn hạng nhất và lợn xôi đều 10 mâm, ngày 16, cỗ bàn các thức ăn hạng nhất và xôi lợn đều 4 mâm, ngày 19 các thức ăn quý hạng nhất 1 mâm, cỗ bàn hạng nhất, cơm và điểm tâm đều 2 mâm, lợn quay, lợn luộc hạng vừa mỗi thứ 1 con, xôi 1 mâm, 1 đĩa hoa quả, 6 mâm bánh chưng, bánh dày, thịt ninh và nem đều đựng vào mâm có chân, mỗi thứ 2 mâm, đều đến ngày ấy thì làm lễ).

Ngày Canh Dần, vua rước Từ giá đến chơi lầu chính xem các trò vui. Tháng trước được mưa to (ngày 21) sau khí nắng lại dữ, vua lấy làm lo, sai quan cầu mưa, chưa từng đi chơi (quan ở bộ theo khoảng năm Minh Mạng, mồng 1 đầu tháng đi chơi, tâu xin, vua không nghe) đến chiều ngày hôm ấy mới đi. Giữa trưa hôm ấy có bóng mây rợp và điểm mưa, đến chiều Mặt Trời tạnh sáng, đến đêm trăng sáng, hôm sau mưa to suốt đêm (2 đêm ngày 14, 15). Vua mừng lắm, làm 1 bài thơ để kỷ niệm.

Trước đây chuẩn cho các quan văn võ ở các hạt sung làm được vua chấm tất cả 13 viên. (Thống đốc quân thứ Tam Tuyên Hoàng Tá Viêm, lĩnh Đề đốc Hải phòng Bình Định Hoàng Diên Nho, lĩnh Đề đốc Nam Định Lê Văn Điem, Bộ chính Thanh Hoá Trương Quang Đản, Thị giảng Học sĩ lĩnh Bộ chính Hải Dương Vũ Túc, Hồng lô Tự khanh sung Nghĩa - Định Tiểu phủ sứ Trương Văn Đễ, Thị độc Học sĩ lĩnh Sơn phòng tỉnh Quảng Trị Phan Khắc Kiệm, án sát Khánh Hoà Lê Liêm, Thị giảng lĩnh án sát Bắc Ninh Bùi Phác, Thị giảng lĩnh án sát Nghệ An Tôn Thất Lữ, Thị giảng lĩnh án sát Tuyên Quang Phạm Am, Phó lãnh binh Quảng Bình Nguyễn Văn Tường, thự Phó lãnh binh tỉnh Hà Nội Hồ Như Phong) sai đều liệu

ngày đi đường xa gần, phải mồng 10 tháng này trở đi thì đến Kinh, cho khỏi vắng chức vụ lâu. Đến nay vào yết kiến, vua đã đem việc ở biên giới hỏi Hoàng Tá Viêm (nhiều lần tâu trả lời công việc ở biên giới Bắc Kỳ đã chuẩn cho quân thứ Hưng Hoá do Đề đốc quân thứ Bắc - Thái Ngô Tất Ninh, Quang lộc tự Thiếu khanh sung Tán lý Dương Doãn Am quyền coi đóng giữ Tuần phủ Hưng Hoá Nguyễn Huy Kỳ, Thị lang lĩnh Tuần phủ Tuyên Quang Hoàng Tường Hiệp đều hết lòng trông nom quân thứ Thái Nguyên và các việc về bọn giặc ra hàng, do Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái Lê Hữu Tá, Hồng lô Tự khanh sung Lạng - Bằng, Ninh - Thái quân thứ Tán tương Lương Quy Chính, Thị độc quyền lĩnh Bố chính Bắc Ninh Phan Đình Bình quyền chuyên trừ tặc), lại hỏi về sự làm việc của các quan văn và hiện trạng dọc đường đã đi qua để cho biết lợi hại.

Ngày Quý Tỵ, vua thân đến Hưng miếu, Thế miếu ((1) Hưng miếu : thờ Hiếu Khang sinh ra Thế tổ ; Thế miếu : thờ Cao hoàng đế và hoàng hậu.1) làm lễ chiêm bái.

Ngày Bính Thân, vua thân đến điện Long An ((2) Điện Long An : thờ Hiến tổ Chương hoàng đế.2) làm lễ chiêm bái, lại ngự mũ áo đến đêm lên đàn Nam Giao làm lễ bái cáo (dâng hương điện bạch, tham thần, từ thần, thân rót 3 tuần rượu dâng lên).

Ngày Kỷ Hợi, vua thân đến cung Gia Thọ ((3) Cung Gia Thọ : ở bên tây điện Cần Chính, là nơi mẹ vua ở.3) dâng biểu mừng, bày lễ mừng, làm lễ chúc thọ, khi lễ xong, thánh từ ban cho các thứ yếu phẩm và ngọc gấm. (Ngọc như ý có 4 chữ vạn sự như ý, gấm hạng nhất màu chính vàng 5 sắc thêu kim tuyến các chữ Phước thọ du đồng, vân nhưng dịch điệp ((4) Phước thọ du đồng, vân nhưng dịch điệp : Phước thọ cùng hưởng, con cháu hết đời nợ đến đời kia.4), gấm đoạn hạng nhất, màu đỏ thẫm 5 sắc, thêu kim tuyến chữ phú quý trường thọ). Vua giơ tay trên trán lay mà lĩnh lấy, thân làm 1 bài biểu để tạ (chép rõ ở tập văn vua làm, tập thứ 3, trước đã sai xét nghi văn khoảng năm Minh Mạng, Thiệu Trị, có được ban cho, đều không thấy chép, chỉ khoảng năm Thiệu Trị tiết tứ tuần đại khánh có chép thánh từ ban cho ngọc châu có chữ vạn thọ và áo hoàng bào 9 con rồng, nhà vua giơ tay lên trán bái tạ).

Ngày Nhâm Dần (là chính ngày tiết đại khánh), vua ngự điện Cần Chính, hoàng thân, hoàng tử, các quan văn võ kính dâng biểu mừng (miễn đọc) làm lễ khánh hạ, trên điện đều hô muôn

tuổi, múa 8 hàng, tấu khúc nhạc. Lễ xong tuyên ân chiếu ở cửa Ngọ Môn, ban bố cho trong Kinh và tỉnh ngoài, tất cả 34 điều :

- Thân phiên, hoàng thân công, hoàng tử, công tử được tôn tước, quan viên văn võ ở Kinh và các tỉnh ngoài về Kinh chúc thọ và những viên văn từ thất phẩm, võ từ lục phẩm trở lên dự làm lẩu rạp đều ban tiệc yến một lần, lại đều gia ân cho các thứ bậc.

- Công tôn, công tăng tôn và tôn thất xa gần, chuẩn đều gia ơn ban cho có thứ bậc.

- Các địa phương ở ngoài Kinh và những đốc, phủ, phòng luyện đề đốc, bố chính, án sát, chánh phó quản đạo, lãnh binh, chánh phó sứ, quản lý, đốc học, thương biện, bang biện, tham biện làm việc Hải phòng, Sơn phòng, Doanh điền, Thương chính, Tuần tải ty và chánh phó quản đốc các tàu thủy, viên nào lần này về Kinh chào mừng đã được ban yến ra, còn thì đều ban thưởng có thứ bậc, văn võ dự vào hạng gia cấp ở khoản dưới, lại đều cho ngân tiền thay vào yến có thứ bậc.

- Hoàng thân công, hoàng tử tôn tước và văn từ lĩnh phủ phẩm, võ từ lĩnh tứ phẩm trở lên ở Kinh và tỉnh ngoài và ngũ phẩm sung hiệp quản, đồng tri phủ, tri huyện, tri châu, dưới tên hiện không bị đeo chữ giáng, đều thưởng gia 1 cấp, thí sai, thí thụ đều thưởng gia ân ban có thứ bậc.

- Các quân thứ Tam Tuyên, Ninh - Thái và Nghĩa - Định, trừ 2 viên thống đốc, tiểu phủ sứ đã sung vua chám về Kinh không kể, còn từ tham tán, đề đốc đến văn ngũ phẩm, võ tứ phẩm trở lên đều ban yến một lần, lại gia ban thưởng có thứ bậc, còn văn lục phẩm, võ ngũ phẩm cho đến cửu phẩm, và binh đồng theo phái đi làm việc đều cho tiền thay vào yến. Còn văn lục phẩm, võ ngũ phẩm trở xuống đến cửu phẩm ở ba quân thứ ấy cùng binh đồng theo đi làm việc thuộc vào 2 quân thứ Tam Tuyên và Ninh - Thái lại đều gia thưởng tiền lương 1 tháng, những binh đồng theo đi làm việc thuộc quân thứ Nghĩa - Định đều gia thưởng tiền lương nửa tháng.

- Quan viên văn tứ phẩm ấn quan, võ tam phẩm trở lên ở Kinh và tỉnh ngoài, cha mẹ các viên ấy đã chiếu lệ được phong tặng không kể còn thì con mới được thăng, được gia phong tặng, thì đều chiếu phẩm phong tặng có thứ bậc.

- Quan viên văn võ ở Kinh và tỉnh ngoài, trừ cha mẹ các viên ấy đã chiếu lệ được phong tặng không kể, còn thì chánh tòng nhị phẩm phong tặng 2 đời, chánh tòng nhất phẩm phong tặng 3 đời, đều xem hàm của con cháu, lần lượt phong tặng.

- Quan viên văn võ ở Kinh và tỉnh ngoài trừ đã được gia cấp và theo lệ đã dự ban yển không kể, còn thì không phải hạng ấy trở xuống đến cửu phẩm và dự có chức hàm theo bộ theo tỉnh sai phái và các viên chờ bổ đều cho thưởng tiền lương 1 tháng rưỡi.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài hiện ở hàm thụ, thí sai cấp bằng, viên nhân sung lĩnh 1 trật, đều chuẩn cho thực thụ ngay, trong đó sung lĩnh 2 trật trở lên, chuẩn cho thăng 1 trật, vẫn lĩnh chức cũ.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài không cú tội danh công hay tư và không được xét công trừ tội, từ ngày 25 tháng 8 năm nay trở về trước, phạm những người đã phải cách lưu, giáng lưu, chuẩn cho quan có chức trách phân hạng làm danh sách tâu lên, lượng cho khai phục.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài đã bị phạt bổng xử phân, không cú tội danh công hay tư và không cho xét từ ngày 25 tháng 8 năm nay trở về trước đều rộng tha cho.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài mà phải xử phân đình thăng, thì từ ngày 25 tháng 8 năm nay trở về trước đều được khoan tha.

- Quan viên hưu trí, trừ người bé nhỏ, tạp nạp không kể, còn từ cửu phẩm trở lên và hưu dưỡng mà vẫn từ tứ phẩm, võ tam phẩm trở lên, đều do quan địa phương làm danh sách tâu lên cũng gia Dự ban cho có thứ bậc.

- Quan viên phụ văn võ đã được dự phong, như có đến Kinh, đến tỉnh chúc thọ, chuẩn cho dự ban thưởng có thứ bậc.
- Các cử nhân, tôn sinh, giám sinh, ẩm sinh, học sinh ở Giám, sinh viên trường võ học ở Kinh và ẩm sinh, học sinh ở các tỉnh ngoài, chuẩn cho đều thưởng tiền lương một tháng.
- Những cử nhân, tôn sinh, giám sinh, ẩm sinh học ở Giám, người nào đã đủ 3 năm trở lên, chuẩn cho quan ở Giám xét thực làm danh sách xin sát hạch lại chọn bổ, trong đó tuy là mới được vào Giám, nhưng xét tuổi đã đến 50 trở lên, cũng chuẩn cho chọn bổ, cùng các hạng học sinh trường võ học ở Kinh, người nào đã học được 3 năm trở lên, không cứ có phẩm hàm hay không, đã đi thi Hội hay chưa, và thi Hội có dự trúng hay không đều do quan coi việc học ấy xét thực làm danh sách giao bộ tâu xin sai quan hội đồng sát hạch, chia hạng chọn bổ, những người đáng được chọn bổ trên đây đều chuẩn cho một lần mà thôi, người nào tình nguyện ở lại chờ khoa thi thì cũng cho.
- Tú tài các khoa, tuổi từ 40 trở lên, cho các địa phương cấp giấy về Kinh, do bộ Lại làm danh sách tâu lên, đợi Chi xét thực lượng bổ, nếu có tình nguyện ở lại đợi khoa thi thì cũng cho.
- Anh danh, Giáo dưỡng và những người cũng hạng ấy theo học tập ở các tỉnh học đã lâu năm và mới bổ hoặc đình lại mà tài nghệ hơn người, cho thượng ty tỉnh ấy xét thực, tư cho bộ Binh sát hạch, làm danh sách tâu xin phân phái đi các tỉnh chờ bổ.
- ở Kinh và tỉnh ngoài, có hiếu tử, thuận tôn, nghĩa phu, tiết phụ, thượng ty tỉnh ấy xét hỏi kỹ càng đích có sự thực tâu lên chờ cho khen thưởng.
- Các quân dân 70 tuổi trở lên, đều cấp cho 1 phương gạo, 80 tuổi trở lên 2 phương, 100 tuổi trở lên thì cấp cho 1 tấm lụa 3 phương gạo, nhưng chiếu lệ đề rõ để nêu khen.
- Những dân tuổi già đi chúc thọ từ 70 tuổi trở lên ở Kinh cho ăn cỗ uống rượu 2 ngày, ở các tỉnh ngoài cho ăn cỗ uống rượu 1 ngày.

- Vị nhập lưu thư lại, thừa biện, tùy biện và thông ngôn các nha môn ở Kinh và tỉnh ngoài đều thưởng tiền lương 1 tháng, còn thuộc lại, lễ sinh, y sinh, tượng y, pháp lục, chiêm hậu, hành nhân, tạp ngạch tư lại, không cứ có vào lệ ăn lương hay không, cho đến thông lại các phủ huyện, đều thưởng tiền lương nửa tháng.
- Các hạng biên binh chính ngạch ở Kinh, cho thưởng tiền lương 1 tháng, các hạng biên binh tạp ngạch và bọn thợ thuyền, biên binh các tỉnh phái giải đến Kinh và các binh phu chính ngạch ở ngoài, cho đều thưởng tiền lương nửa tháng.
- Các trạm ở Kinh và tỉnh ngoài tùy theo nhiều việc, ít việc, gia thưởng có thứ bậc.
- Tiền thuế thân, tiền thuế đầu lỏi, tiền thuế điệu ((1) Thuế điệu : là thứ thuế phải đóng góp vào các việc tu bổ đê điều, cầu cống, dinh thự v.v...1) ở các địa phương về năm nay, đã chuẩn cho 10 thành được tạm hoãn 5 thành, nay cho đem 5 thành ấy đều rộng tha cho cả.
- Các hộ biệt nạp ở các địa phương theo lệ không phải nộp thuế thân, cho đều chước giảm lệ nộp một lần có thứ bậc.
- Các thuế lệ tiền thóc, sản vật của các địa phương không phải để thiếu, vì có duyên cớ, cả hạt hoặc cả huyện châu nhờ ơn được hoãn lại và thóc cho cả dân vay hiện chưa trả xong, từ Tự Đức năm thứ 30 trở về trước các số ấy bao nhiêu, bộ Hộ làm danh sách tâu lên, đợi Chỉ, lượng cho giảm hoặc tha.
- Bạc tiền thuế lệ của những người Minh Hương, người nước Thanh, dân Man, thuộc hộ, khách hộ, không phải là để thiếu vì có duyên cớ được hoãn lại ở các địa phương từ Tự Đức năm thứ 30 trở về trước, số ấy bao nhiêu cho bộ Hộ làm danh sách tâu lên, đợi Chỉ liệu gia ân tha cho.
- Dân các hạt Sơn Tây, Hưng Hoá, Tuyên Quang, Cao Bằng, Lạng Sơn, Thái Nguyên, Bắc Ninh, Hưng Yên, Hải Dương, Quảng Yên trước vì bị giặc, bị lụt, hiện nay tình hình hơi cấp thiết, đều do quan tỉnh xét rõ, tâu xin liệu gia ân cứu giúp.

- Từ năm Tự Đức thứ 11 [1858] đến nay, những viên biên binh đồng lần lượt chết vì việc nước, người nào còn có cha mẹ và vợ cùng con từ 15 tuổi trở xuống, chuẩn cho đều do quan địa phương xét làm danh sách, do quan có chức trách nghĩ xin ân cấp tiền gạo có thứ bậc.

- Các nhân viên bị lỗi, đã phát giao đi các xứ để hết sức làm việc chuộc tội và sung làm lính, phải khổ sai, thì chuẩn cho các thượng ty ấy và viên cai quản ấy đem họ, tên, tuổi, quê quán và tội trạng, làm danh sách tâu lên do bộ xét nghĩ, chờ ban ơn cho.

- Phàm các án bồi tang chưa xong, trừ rõ có thực trạng xén bớt gian xảo không kể, còn thì ở Kinh cho do bộ Hình, ở tỉnh ngoài do thượng ty tỉnh ấy, đều đem nguyên án bị can và số tang vật phải bồi cùng năm tháng giam thu lâu chóng, làm danh sách tâu lên chờ Chỉ lượng cho chức giảm.

- Kỳ xét án về mùa thu năm nay, chuẩn cho đem các bản án, kiểm xét vài bốn lần, người nào phạm tội ác thâm trọng quan ngại thì chém ngay, còn kẻ phạm nào tình đáng thương mà khoan tha hoặc bị giam lâu mà già yếu, nên lượng giảm tha, chuẩn cho đem ra lần lượt xét nghĩ, tiến trình, đợi Chỉ, còn thì đều gia ân tạm hoãn một lần.

- Những tù phạm bị tội đồ dịch, trừ giặc cướp ra, còn thì không cứ niên hạn lâu hay chóng, chuẩn cho bộ Hình làm danh sách tâu lên, kê tên và quê, tội trạng, lượng cho giảm hoặc tha.

- Những dân nghèo tàn tật mà không kê vào đâu được ở các hạt đều lượng chi tiền gạo chẩn cấp.

Giáng Dụ chuẩn cho phong tặng cha mẹ các cung giai ((1) Cung giai : cấp bậc ở trong cung.1) trong nội đình ((2) Nội đình : trong cung nhà vua.2) và các cung giai triều trước có thứ bậc. (Năm thứ 28 [1875] nghị chuẩn năm có tiết đại khánh, các cung giai theo lệ được so phong tặng, gia phong tặng 1 - 2 - 3 đời).

Giáng Dụ ban cho công chúa và phi tần, nữ quan trong nội đình, viện Cung giám, quê ngoại, họ nhà vua, quý hương, quý huyện ((3) Quý hương, quý huyện : làng và huyện của vua.3), cùng các người phụng trực ở các tôn sở, phụng thị ở cung Gia Thọ - đều có thứ bậc. (Các thứ từ kim đỉnh, kim tiền, ngân tiền, sa, đoạn và áo quần, tiền, lụa, trâu, gạo nếp, xôi, rượu. Dụ ban cho lần này và Dụ chuẩn cho phong tặng lần trước đều ở ngoài ân chiếu, giáng Dụ cho lấy ngày 25 tháng này điền vào).

Ngày Quý Mão, vua ngự điện Cần Chính, chuẩn cho làm lễ chúc thọ và ban cho rượu, cho Hoàng trưởng tử sung chúc thọ, Thái Thịnh công Hồng Phó sung chúc bung chén, Văn Minh điện Đại học sĩ lĩnh Thượng thư bộ Binh Trần Tiễn Thành sung chúc bung hồ rượu, thự Tiền quân Đô thống kiêm Chương Tả quân Tôn Thất Thế, Thống chế dinh Hùng nhuệ Hồ Ngoạn đều sung chúc dâng đĩa hầu ăn yến, còn thì sung túc vệ 2 bên tả, hữu (2 viên), túc vệ ở trước vua (8 viên), cầm gương hầu ở trước điện (4 viên), khởi cư chú (4 viên), châu chực sắc chỉ (2 viên) theo như lệ, duy chỉ sung chúc ban cho rượu, cho thêm 2 viên (lệ cũ 2 viên, nay thêm 2 viên, 4 viên quan to được ban rượu). Khi lễ chúc thọ xong, vua đã rót rượu vua dùng ban cho Hoàng trưởng tử và Hồng Phó, Tiễn Thành, lại rót rượu vua dùng ban cho Thọ Xuân vương Miên Định, thự Đông các Đại học sĩ Hoàng Tá Viêm, thự Chương phủ sự Lê Sĩ, Hiệp biện Đại học sĩ Nguyễn Văn Tường, là đặc cách hậu đãi người thân, người hiền. (Ngoài ra các lệ thường đều tham khảo tiết đại khánh trước châm chúc thi hành).

Thưởng cho Khâm sứ nước Pháp đóng ở sứ quán Kinh thành và các phái viên nước Pháp ở các Thương chính tỉnh Hải Dương, Hà Nội và Bình Định có thứ bậc (sứ nước Pháp đến ngày khánh tiết, kính dâng thư chúc thọ, sai lượng cấp từ khâm sứ, lãnh sự thống nhiếp cho đến y sinh, ký lục, thông ngôn, binh đinh đi theo, tiền vàng, tiền bạc, tiền kẽm, hộp khám xà cừ, the, lụa và các thứ xôi, lợn, bánh, quả).

Vua nhân các lễ phẩm về khánh tiết, có Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính dâng con lân bằng trúc (viết chữ lên trên là con thuy lân ((1) Thuy lân : con lân có điềm hay.1) và cái quạt bằng trúc, mới làm 1 bài thơ (cổ phong) ban cho và bảo cả lãnh Đốc Hải Dương Phạm Phú Thứ, Tổng đốc Hà - Ninh Trần Đình Túc (Phú Thứ dâng ngọn bút bằng đôi môi, Đình Túc dâng cái nghiên bằng hòn ngói ở cung Vị Ương, trong thơ vua làm có nói đến. Lần này có

nhà dân ở Thanh Hoá đem nghìn lạng bạc tết làm lễ phẩm kính dâng, giáng Dụ cho là việc làm ấy không hợp, trả lại).

Quở và đổi bổ quan lại Quảng Nam, Quảng Ngãi. Khi ấy 2 tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi đói to, bọn côn đồ đi cướp ăn. Vua cho là Tuần phủ Quảng Nam là Chu Đình Kế văn thư câu nệ quá, biết việc hơi chậm ; Bó chính là Trần Văn Kế tuổi già sức yếu, Bó chính Quảng Ngãi là Trà Quý Bình bị bệnh hút thuốc phiện ; án sát là Phạm Doãn Địch mới đến chưa am hiểu, đã phái bọn Chương vệ Nguyễn Đình Phả, Nội các Thị giảng Nguyễn Khắc Vỹ khám xét tâu lên (tháng trước phái đi) rồi đổi bổ Đình Kế thự Lễ bộ Hữu tham tri, cho Quang lộc Tự khanh, Biện lý bộ Lễ Lâm Hoàn hộ lý Tuần phủ Nam - Ngãi, lại chuẩn cho Văn Kế bắt phải về hưu, Quý Bình giải chức chờ xét, Doãn Địch kinh điệu bổ chức khác nhưng đều chọn bổ ngay viên làm được việc đi thay, để kịp cứu chữa. Còn phủ huyện người nào nhu nhược, lại ở tỉnh và phủ, huyện, người nào tham lam xảo quyết chuẩn cho quan cai trị mới phái đến xét rõ hặc tâu trị tội, dân đói có muốn đến hạt phủ Thừa Thiên xin phát chẩn và làm thuê sinh sống, đều cho.

Sai Tả tham tri bộ Lại Hoàng Diệu sung làm Khâm sai cầm cờ tiết đi đến tỉnh Quảng Nam cứu giúp. Diệu vào bệ kiến từ biệt xin đi, bảo cho tùy tiện làm việc cho thoả đáng, hiểu thì khuyên bảo dân nước ta hoặc người nước Thanh khiến cho người vui lòng quyên giúp, có thể công tư cùng giúp. Lại sai chọn uỷ nhiều người thổ trước, hết sức cứu giúp để vỗ yên dân. Khâm phái Đoàn Khắc Nhượng chuẩn cho đổi đi chuyên làm việc cứu giúp tỉnh Quảng Ngãi, nhân châm chước định lệ thưởng cho người bỏ tiền của để nuôi dân đói ở tỉnh Quảng Nam. (Người trong hạt, người nào nuôi được bao nhiêu dân đói, kể từ khi nhận nuôi đến khi cho về bao nhiêu ngày tháng (mỗi tháng định trảng phải cấp cho 1 phương gạo, 1 quan tiền, người già và trẻ con 20 bát gạo và 5 tiền), tính chiết cả tiền và gạo trị giá thành tiền bao nhiêu, trừ số Nhà nước cấp thêm không kể, cứ 600 quan tiền, thưởng thụ hàm tòng cửu phẩm (lệ cũ 800 quan), đàn bà thì thưởng 1 bức biển (lệ cũ 800 quan), cứ 800 quan gia lên một trật (lệ cũ 1.000 quan gia lên một trật), đàn bà thì thưởng thêm cho lụa hoa và ngân tiền. Trị giá thành tiền 500 quan trở xuống, cứ 40 quan thì tha cho thuế thân và dao dịch, hoặc con, em, cháu 2 người được miễn 1 năm (lệ cũ 50 quan cho miễn 1 năm), lần lượt gia lên dần, về thưởng hàm và thưởng bức biển, xin cho con cháu cũng được cho. Còn như người buôn nước Thanh, cứ 100 quan trở lên, thưởng 1 tấm bài bằng bạc nặng 5 đồng cân, 300 quan trở lên, thưởng 1

tấm bài bằng bạc nặng 8 đồng cân, 600 quan trở lên, thưởng 1 tấm bài bằng bạc nặng 1 lạng và 1 đồng tiền vàng nặng 2 đồng cân, 1.000 quan trở lên, thưởng 1 tấm bài bằng vàng nặng 5 đồng cân. Các bài vàng, bài bạc đều trên khắc ngang 2 chữ “thưởng tứ” dưới khắc dọc 2 chữ “hiếu nghĩa” và kim tiền ban cho đều có dây tua bằng tơ, từ 3.000 quan đến 10.000 quan trở lên, chức thưởng 1 bức biển trong khắc 4 chữ “Hiếu nghĩa khả phong” ((1) Hiếu nghĩa khả phong : thích làm việc nghĩa đáng khen, để khuyến khích người khác.1).

Tháng 9, ban cho dân già ở Kinh kỳ (dự lễ chúc thọ 786 người) ăn cỗ, uống rượu. Vua ngự chính lâu xem ăn uống, nhân Dự rằng : Các người khi về nhà, dạy bảo con em trong làng, chăm việc làm ruộng, trồng dâu, không được lười biếng. Đối với họ hàng, tất phải hiếu thuận, cấm uống rượu đánh bạc, gian tham trộm cắp, đừng để mắc phải trái đạo thường, phạm phải pháp luật. Phạm việc phải cần việc công thích việc nghĩa, không được lòng riêng mượn cớ trốn tránh, lại nên kính nhường lẫn nhau, đừng vì việc nhỏ tức khí mà tranh kiện, để mất cả sản nghiệp mà hại đường sinh sống. Kinh kỳ là nơi gương mẫu, thẩm nhuần giáo hoá trước nhất, phong tục tất được thuần mỹ, xướng xuất cho những người ở ngoài ở xa, các người phải thể theo cũng đều kính theo chớ quên. Nhân gia thưởng cho tiền vàng, tiền bạc có thứ bậc. (Thọ 100 tuổi trở lên, thưởng 1 đồng tiền vàng có chữ “vạn sự như ý” ; 90 tuổi trở lên tiền phi long bằng bạc hạng lớn, hạng nhỏ mỗi thứ 1 đồng ; 80 tuổi trở lên thưởng 1 đồng tiền phi long hạng lớn bằng bạc ; 70 tuổi trở lên thưởng 1 đồng tiền phi long hạng nhỏ bằng bạc).

Các rạp của trong Kinh và các tỉnh ngoài (các rạp của phủ Tôn nhân, đình thần, Bắc Kỳ, tả, hữu Trực kỳ làm ở trước lầu cửa Ngọ Môn trong thành ; các rạp của nhà dân, nhà hàng phố ở phủ Thừa Thiên làm ở trước lầu Phu Văn ngoài thành, các lễ phẩm cung tiến đều bày ở trong rạp), tháng trước lúc tạnh, lúc mưa bắt thường, vua chưa đến chơi, lòng chưa yên, đến nay sai bác xe đi xem khắp cả, những dân nhà quê và dân thành phố đến rạp cúi đầu chúc thọ, đều ban cho ăn một lần.

Vua ngự thuyền lầu Tế Thông để xem, lại đi đến phía Đông nam chỗ bến đò ngoài thành xem bắn súng Tây dương cho nhân dân cùng vui.

Cho tế ở đền các hoàng thân, vương công, công chúa đã chết. (Diên Khánh vương, Tùng Thiên quận vương, Tương An quận vương, Quảng Ninh quận vương, Kiến Thụy mậu vương, Kiên quốc công, Bảo Thuận thái thái công chúa, Diên Phước trưởng công chúa đã chết) đến các họ ngoại và các bề tôi kỳ cựu có công. (Tuy Thịnh quận công tặng Thái sư Trương Đăng Quế ; Thái bảo Đông các Đại học sĩ Vũ Xuân Cẩn ; Tiền quân Đô thống phủ Chương phủ sự, An Viễn hầu tặng Thiếu bảo Vũ Văn Giải ; Tiền quân Đô thống phủ Đô thống Lê Chỉ Tín ; cựu sứ thần : Hiệp biện Đại học sĩ tặng Thiếu bảo, Văn Minh điện Đại học sĩ Lê Đăng Doanh ; Tả, Hữu tham tri bộ Lại Hoàng Văn Diễn ; nguyên giáo đạo, Hữu tham tri bộ Lễ Hồ Văn Nghĩa ; Tả tham tri bộ Lễ Trần Quang Chung ; nguyên bạn đọc Tả tham tri bộ Công tặng Thượng thư Nguyễn Hữu Hoà ; đầy tớ cũ nguyên Lang trung coi công việc cục Thông bảo tặng Tả thị lang bộ Lễ Nguyễn Thanh Nghị ; nguyên Chương vệ tặng Thống chế dinh Hồ oai Hoàng Ngọc Chung).

Thưởng cấp sắc thư và phẩm vật cho vua 2 nước Thủy Xá, Hoả Xá. (Khánh tiết trước 2 nước ấy sai sứ là bọn Sơn Ngôi, Kiêu Tầm cung tiến lễ phẩm (2 chiếc ngà voi) và biểu mừng, lần này dâng biểu mừng do tỉnh Phú Yên nghĩ tiến, lễ phẩm do tỉnh Phú Yên nhận đệ, sứ thần lạy mừng ở hành cung tỉnh Phú Yên. Đến nay phái quan thưởng cho kim tiền, ngân tiền và đoạn the, trừu, lụa, cả 2 người sứ thần, 4 người tùy tùng, còn lễ phẩm chuẩn cho trừ vào lễ cống năm sau, lần sau miễn cho không phải đi nữa).

Thưởng cấp cho các thổ tri phủ, tri châu, thổ ty, thổ mục ở 9 hạt Quảng Trị, Nghệ An, Thanh Hoá, Ninh Bình, Hưng Hoá, Tuyên Quang, Lạng Sơn, Cao Bằng, Thái Nguyên, kim tiền, ngân tiền có thứ bậc. (Khánh tiết tháng trước đều dâng lễ phẩm).

Thưởng cho giám mục, linh mục tỉnh Nghệ An kim tiền, ngân tiền và ăn yến có thứ bậc. (Tháng trước khánh tiết Giám mục là Phê Chính Hoà đem 12 linh mục trong hạt, đều bày lễ ở nhà thờ của họ, hội cả giáo dân để chúc thọ, đến nay quan tỉnh tâu lên. Quan ở bộ nói hạt ấy so với các hạt riêng có một chút sáng suốt, cho nên chuẩn cho thưởng giám mục 1 đồng kim tiền, các linh mục mỗi người 1 đồng ngân tiền và tiền thay cho tiệc yến 40 quan.

Bắt đầu chế ấn kiểm cấp cho Quốc sử quán (trước kia tờ tâu, tờ tư hoặc dùng ấn tổng tài quan phòng hoặc dùng triện riêng của toàn tu, chưa có tín lệnh Nhà nước cấp cho, đến nay chế cấp ấn đồng, khắc 4 chữ Quốc sử quán ấn. Kiểm bằng ngà khắc 2 chữ Sử quán).

Dời sở thuế quan Lương Trường tỉnh Nghệ An đến thôn Chi Cơ. (Nguyên trước ở đầu nguồn thôn Khoa Trường, các loại gỗ phần nhiều lậu thuế, chuẩn cho dời đến thượng lưu phận sông thôn ấy, thuyền bè xuôi xuống tất phải đi qua sở thuế quan ấy thì thuế khỏi lậu).

Bãi bỏ 2 đồn 2 xã Hải Yến và Đại Tiền thuộc tỉnh Thanh Hoá. (Xã Hải Yến thuộc huyện Quảng Xương, xã Đại Tiền thuộc huyện Hoằng Hoá, phận sông đối ngạn nhau, là nơi hiểm yếu, nước thủy triều dâng lên thượng lưu, trước vì có việc phòng giữ bờ biển, chuẩn cho đặt ra, đến nay ít việc nên bãi đi).

Cho Thị lang bộ Binh là Tôn Thất Phan hộ lý Tổng đốc tỉnh Thanh Hoá, Tổng đốc trước là Tôn Thất Tự đổi bổ hàm Thống chế quyền Chương Tả quân kiêm coi dinh Kỳ võ, kiêm quản vệ Dự hùng.

Kỳ xét án mùa thu năm nay (trừ gia ân hoãn xét ra), các hạng tù tất cả 66 tên phạm, xử chém 3 tên, còn thì để giam đến phát đi làm đầy tớ có thứ bậc (lưu giam hậu 13 tên, nhưng lưu giáo giam hậu 5 tên, giảm xuống phát lưu 28 tên, giảm phát lưu sung quân 12 tên, giảm phát đi làm lính 2 tên, giảm phát đi làm đầy tớ 3 tên).

Tướng làm phản nước Thanh là Lý Dương Tài đánh quấy tỉnh thành Lạng Sơn, quan quân đánh cho thua bại, (Dương Tài người huyện Linh Sơn, tỉnh Quảng Đông, thuộc dưới quyền chỉ huy của Đề đốc Phùng Tử Tài, thự Hiệp trấn Tầm Châu, tỉnh Quảng Tây, trước tự tiện cho bọn Chung Vạn Tân, Trần Tá Bang đi đường tắt sang nước ta, bị nước ta tư xét. Dương Tài phải hặc tội cách chức, mới mạo ra là Lương Quảng uỷ cho mộ vài nghìn quân gọi những giặc còn trốn trở về, đổi tên là Lý Đạt Đình, chia từng bọn ra làm hơn 10 doanh, ngày 29 tháng 8 chia 2 đường ra cửa quan quấy rối). Bấy giờ bè lũ giặc Tài tràn sang chiếm giữ các phố Đồng Bộc và Kỳ Lừa (Dương Tài giữ phố Đồng Bộc, quân tiên phong là bọn Chung Vạn Tân, Hoàng Nhị giữ phố Kỳ Lừa). Việc ấy tâu lên, vua sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm đến ngay Bắc Ninh để tiết chế công việc biên giới Bắc Kỳ, điều quân ở Kinh và quân ở

Thanh - Nghệ đều 500 tên phụ thuộc vào ; lại sai bọn Nguyễn Đình Nhuận làm Bồ chính tỉnh Lạng Sơn, hộ lý Tuần phủ, ở gần ngay đấy tư cho Triệu ố nước Thanh (đóng ở Long Chấn) và tỉnh Bắc Ninh phái thêm quân đánh giúp, khi quân chưa đến, giặc Tài nhân lúc đêm canh tư đến đánh thành Lạng Sơn dữ dội, bọn Đình Nhuận chia uỷ văn võ, lại dịch, binh đồng lên thành, 4 mặt hết sức chống đánh, từ giờ Sửu đến giờ Mão, vừa đâm vừa bắn, bọn giặc chết rất nhiều, giặc ấy bỏ thang tre (hơn 20 chiếc), thang xếp (hơn 100 chiếc), búa sắt (6 chiếc) trốn về phủ Đồng Bộc. Đình Nhuận vì binh đồng có ít mới phát tiền kho ra 300 quan, thưởng khuyến để cố sức giữ thành đợi quân cứu viện đến, rồi đem việc ấy tâu vào.

Vua bảo rằng : Xem tờ tâu, rất được vui mừng mới giáng Dụ khen thưởng cho Đình Nhuận thực thụ Tuần phủ, 1 tấm bài vàng có chữ thưởng công, Thị giảng Học sĩ lĩnh án sát Lê Như Dụng thực thụ án sát, Lãnh binh Nguyễn Như Cung thăng thụ Chương vệ, Phó lãnh binh Phan Tình thăng thụ Lãnh binh, bài vàng tía có chữ thưởng công mỗi người 1 tấm, gia thưởng cho binh đồng 1.000 quan tiền. Những viên làm việc chuộc tội là Nguyễn Hữu Chính (nguyên Bồ chính tỉnh Hải Dương can vào việc thất thủ) được khai phục Tu soạn ; Nguyễn Thứ (nguyên Tuần phủ Ninh Bình can việc thất thủ) được khai phục Biên tu, đều chuẩn cho giúp việc ở tỉnh. Sau rồi Triệu ố sai Phó tướng là Đặng Mẫn Tuyên đem quân 6 dinh hợp lại cùng đánh, lấy lại được 2 phủ Đồng Bộc và Kỳ Lừa (khi ấy Quân đời là bọn Điền Phước Chí, Phùng Đình Hữu, Trần Đức Triều, Chu Bình Lâm, Bang biện là Lâm Thọ Đường đều do Phó tướng Đặng Mẫn Tuyên điều khiển). Lại điệu thêm 2 dinh đều chia quân đi quanh đường đến ngay Bắc Ninh đánh giáp. Bỗng gặp bọn Lý á Sinh (bọn quân Ông Thất, đã chịu võ yên rồi lại trốn), Lý Quảng Long (tức người họ Lý Tứ) và giặc Tài, ngụ ở Thái Nguyên (bọn đó 700 tên) từ Thái Nguyên kéo đến đồn Chu Bó (thuộc Lạng Sơn) chiếm giữ quấy nhiễu, nhân tạm đến địa phận Bắc Ninh sai Trần Đức Triều, Chu Bình Lâm đi đánh.

Mùa đông, tháng 10, mở ân khoa trường thi Hương văn ở Hà Nội và Nam Định.

Vua bảo rằng xứ Thị vệ đặt ra để sung vào việc châu chực kiểm xét, tiếp nhận giấy tờ, giữ các vật hạng của công, việc rất bề bộn. Từ trước, chức thống, quản lĩnh gián hoặc lấy quan văn nhị, tam phẩm sung vào, gần đây thống lĩnh đều là quan võ nên việc phân nhiều nhảm lẫn mới chuẩn cho ty Cản tìn, đặt lang trung, viên ngoại mỗi chức 1 viên (gần đây chỉ đặt 1 viên ngoại), chọn người khoa mục chăm chỉ, được việc sung vào, ngày thường chia phiên

ứng trực làm việc, việc gì quan trọng thì bọn thống quản, hiệp lĩnh ấy đều ký tên đóng ấn tâu lên. Việc gì nhỏ mà khẩn, mà bọn đại thần hiệp lĩnh không có ở đấy, thì cho một mình người đang trực ký tên tiến lên, để cho có chuyên trách, nhiều việc, ít việc đều thích hợp, định làm lệ vĩnh viễn.

Vua xem nhật báo Hương Cảng tân văn, bàn về việc cốt yếu làm cho nước được mạnh, có các khoản thông thương và chống kẻ dám khinh, (1 - đóng tàu, 2 - đúc súng, 3 - học tiếng [ngoại quốc], 4 - luyện tập quân), ý muốn thi hành, sai quan viện Cơ mật xét nghĩ, rồi đem các lễ nghi định tâu lên :

Thông thương là việc rất cần kíp duy chỉ nước khác làm thì dễ, mà ta làm thì khó, vì các dân châu Âu phần nhiều theo nghề buôn, lại khéo đi biển. Những nơi biển rộng đảo xa, không chỗ nào là không đi đến, đi đến đâu lấy mới lạ làm thân thiết, cho nên kéo cả bọn đến được. Nước ta từ trước cấm ra nước ngoài, dân không đi buôn xa, trong nước không có bọn buôn, mà muốn dắt người buôn nước ngoài đến, thế chưa thể vội được ; huống chi tục pháp cả phương Tây đều cấm quan buôn, ta nếu đặt cửa hàng ở Hương Cảng, không những người được phái đi thực, sinh ra nhiều chi tiết, mà các nước nghe thấy, lại sợ là có liên quan đến sự thể. Nhưng nay cửa ngõ đã mở ra, họ đến mà mình không đi, thì tình tục không thông, các việc thường khó nghĩ định, xin do các địa phương đều thông sức cho trong hạt, không cứ người nước Thanh hay người Kinh, người nào có vật lực, tình nguyện đóng tàu đi đến Hương Cảng lập công ty để buôn bán thì đều cho trình quan chuẩn cho, có người buôn nước ta ở đấy, thì thuyền công của ta có thể mượn có đến đóng mà lấy việc đóng tàu, đúc súng, học tiếng, luyện tập quân đều là việc cốt yếu. Duy mưu tính trước thì khó, mà đổi phong tục tất phải dần dần, nước ta được yên lâu ngày người muốn tạm yên, lòng mở mang thì ít, ý trốn tránh thì nhiều, nay thay đổi hết, thực khó được như ý, tức như chọn người phái sung làm việc ở thuyền, người thường sợ khó, một khi đã xuống thuyền, không nói là thuyền hỏng, thì nói là máy liệt, để cầu đỗ lâu, tài liệu trong thuyền không chịu sửa sang, muốn cho chóng hỏng, may được dời đi chỗ khác, súng đạn tặng giao cho không có thời thường luyện tập, liền sửa sang lại sợ cũng sẽ bị rỉ hỏng, súng điều sang mở đàng bụng, chia giao cho các tỉnh cũng muốn trả về, tình hình ấy đã thấy có. Còn học chữ và tiếng nói, ta đã thi hành, vẫn chưa thấy có công hiệu, hay là cũng do sự kén chọn khinh thường mà học thì ít. Xin thông sức cho các địa phương hết lòng hiểu dụ để mộ lấy người, không cứ là cử nhân, tú tài, học trò thí

sinh, khoá sinh và con em các quan viên, trên dưới 20 tuổi, người nào thông nghĩa sách, biết chữ mà tình nguyện đi học thì đều chiếu lệ đi Hương Cảng, đi sang Tây, cấp cho tiền lệ phí, nhưng hạn cho 5 năm về sát hạch nếu thành tài, thì chiếu lệ cử tu bổ làm quan bổ dụng (nếu học được chữ, tiếng 1 nước và một nghề như đóng tàu, đúc súng, các đồ binh khí, khai mỏ, luyện tập quân, thì chiếu lệ tú tài hạch trúng bổ cử phẩm ; học được chữ, tiếng 2 nước và 2 nghề, chiếu lệ cử nhân không phân số ; học được chữ, tiếng 3 nước và 3 nghề, chiếu lệ cử nhân có phân số, đều bổ làm quan ngay) nhưng đều cho làm quan theo nghề của mình, để cho được thạo việc. Sau có cố gắng làm được việc, thì thăng lên cũng giống lệ các nha nhiều việc, ít việc, ngô hầu hoặc có nhiều người muốn đi học mà có thể đủ dùng được. Lại các khoản ấy xin hãy hoãn lại, đợi kỳ sang cống nước Thanh, nên làm thế nào, sẽ tâu lên, tiện cho sứ thần tùy cơ liệu làm).

Vua cho là phải, nhưng chuẩn cho việc học chữ và tiếng thì lục súc cho thi hành ngay.

Phủ Tôn nhân và các quan đình thần nghĩ sang năm kính gặp tiết thất tuần đại khánh của Hoàng thái hậu, tâu xin tấn tôn huy hiệu. Vua Dụ rằng : Trẫm đã tâu lên xin Chỉ, được Từ dụ rằng : Thân già này tự nghĩ mình ít đức, đâu dám mong nhân từ Phước trạch của tiên thánh một phần trong muôn phần, vả lại nước nhà mấy năm nay nhiều việc, không ví như lúc toàn thịnh ngày trước, bờ cõi bị mất chưa lấy lại được, thì thân già này cũng dự có phần trách nhiệm, nếu người ngoài không nói, há lại không tự biết. Kể thì làm mẹ cả nước, cũng đã tôn nhất trong nước, vẫn sự đức bạc, còn đáng thêm gì, hà tất phải nói làm theo lệ ấy, để nhận tiếng hão làm gì, từ nay nên đình chỉ, chớ nhàm, chỉ muốn công khanh các quan hết lòng giúp đỡ, lập nhiều công lao, để cho nhà vua may được hơi thư, điều dưỡng có công hiệu, mừng lấy lại được bờ cõi, vui chơi với cháu, thân già này được cập kiến, thế là thực tôn thân, thực báo đáp, cũng là thực Phước to, thực vui lớn. Lại mong cho biên giới được chóng yên, nhân dân được vui lợi, vận tải thuận tiện, lúa ruộng được mùa, không tổn hại về sự vận tải để phát chẩn cho vay bị chìm đắm mất, kho tàng đầy đủ, mỗi khi gặp 10 năm một tiết, ban ơn huệ khắp cả, để cho mọi người đều thấm nhuần ơn thực, thế là làm lễ khánh tiết thực đó. Còn như lâu rạp bày đặt, chi phí tốn không ích gì, bất tất phải làm là được, nhà vua nên đem các ý ấy truyền Dụ cho đều biết, phải kính theo Dụ này. Kính tuân, nghe lời ngọc, rất hợp lý, còn huy hiệu thường gia, chỉ là phép hủ từ đời Đường, đời Tống trở về sau mỗi khi gặp một việc thì gia thêm một hiệu, phiếm lạm chồng chất, danh quá với thực, người dưới

nịnh hót người trên. Người ta không phải là Nghiêu, Thuấn ai được hay hết cả, thế là đức rất không đủ mà danh thì quá, càng thấy là không biết suy tính. Người làm vua, người làm bề tôi, không bắt chước Nghiêu, Thuấn thì bắt chước vào đâu, nên kính theo lời Từ dụ không nên theo lệ tâu xin, đợi được như lời Từ dụ làm việc có hiệu quả đáng mừng, khi ấy bèn thoả lòng muốn của mọi người, mới là thoả hợp. Vậy công việc phải làm về lễ đại khánh cũng phải tuân theo tiết kiệm, cốt hợp thời nghi, để xứng với lòng kiệm ước, cũng yên được lòng làm cho cha mẹ an tâm. Trẫm kính theo truyền Dụ, cho mọi người đều biết khắp cả.

Người buôn nước Thanh và nước Tây xin lĩnh trưng thuế các mỏ than (người buôn nước Thanh là Ngô Nguyên Thành xin trưng ở địa phận châu Tiên Yên, người buôn nước Tây là Bô-đi xin trưng chỗ chân núi xứ Hợp Khê, tỉnh Quảng Yên, người buôn nước Thanh là Trần Mục Thân và người buôn nước Phổ là Li-di xin trưng ở phận núi Đông Triều và hạt tỉnh Quảng Yên). Quan ở viện Cơ mật và nha Thương bạc cho là mỏ than ta không phải am hiểu hết, việc khai để lấy, nếu gặp những chỗ có vàng, bạc, đồng, thiếc, chì, sắt, không có nghĩ định khoán ước gia thêm thuế, thì chúng được chiếm lợi to, xin phàm người lĩnh trưng, khi đào được thì phải báo quan ngay, để khám thực, không được ản lậu. Vua y theo.

Sai các địa phương thông sức cho trong hạt, người có vật lực, muốn đóng tàu thủy đi đến Hương Cảng để lập công ty buôn bán thì cũng cho.

Vua cho là quân ở Bắc Kỳ phần nhiều nhát và lười, xuống Dụ rằng : Triều ta tuyển lính, có phép trước để lại Nam, Bắc cũng như nhau, duy được yên lâu ngày, lòng người trẻ nãi, các hạt ở Bắc Kỳ tệ cũ ngày một thêm lên. Trong quân cởi áo giáp, ngọn giáo để trên chỗ rêu, gặp giặc không chống đánh được, đánh trận là thua, quân xứ Bắc đã không được việc, không thể không dựa trọng vào quân xứ Nam. Sao không nhớ từ Châu Hoan, Châu Diễn trở ra Bắc, cũng đất ấy cũng dân ấy, trước Nhân Tông nhà Trần bắt Ô Mã Nhi ở sông Bạch Đằng thì là quân của phiến vương các lộ, Lê Thái Tổ đánh được Liễu Thăng ở núi Mã Yên, thì là quân khởi nghĩa ở Lam Sơn. Khi ấy chưa có quân xứ Nam, mà luôn luôn đánh lui được giặc lớn, lập được công to, chả phải là quân xứ Bắc đấy ư ? Nay giặc họ Lý đã bị tội ở nước Thanh lại xâm lấn bờ cõi ta, người nước ta phải nên giết hết chúng rồi mới ăn cơm sớm, chớ để cho lan tràn thêm ra. Vậy các tướng sĩ và sĩ thứ theo đi đánh ở tỉnh và quân thứ đều phải hăng hái gấp trăm lần, một lòng trừ đuổi bọn giặc, không để cho bọn chúng được bức ở đây, cho dân

ta yên nghiệp, giặc ngoài biên chóng quét sạch, mà quân ở Bắc Kỳ cũng rửa được tiếng xấu, rất là mong mỏi lắm.

Đinh lại lệ đài của phu trạm (phàm quan viên đến chỗ làm việc và nhân sai phái đi việc công, theo lệ được do trạm đài đệ, thì hết thầy phải theo lệ mà làm, hễ đến trạm nào thì đem giấy tờ giao cho bọn thừa mục, biện lại ở các trạm xem rõ phù hợp, phải theo trong giấy, theo lệ phải bắt, khi ấy vì quan viên phần nhiều tự tiện bắt phu trạm, cho nên định lại điều cấm.

Giáng Thượng thư bộ Công Tôn Thất Tĩnh làm Hữu thị lang. (Vì can việc ty Tài mộc thu gỗ hàm hỗn).

Đặt thêm chức Bang biện ở 6 phủ huyện thuộc tỉnh Bắc Ninh (Từ Sơn, Đa Phước, Lạng Giang, Lục Ngạn, Đông Anh, Kim Anh).

Vua làm sớ tâu đệ lên vua nước Thanh xin sai quan kinh lý biên giới. Tháng trước giặc Tài lan tràn, giặc khác đi theo, đường Lạng Sơn trở ngại đã đưa thư cho tỉnh Quảng Tây, sợ có khi chưa đến. Gần đây, báo cho Triệu ớc, cũng nói rằng quân ít không thể chia ra, còn đợi mộ thêm.

Vua nghĩ biên giới Bắc Kỳ, giặc nước Thanh dẹp đi rồi lại đến, trải hơn 10 năm, quân dân khó nhọc đã lâu, lấy nước Thanh đánh giặc nước Thanh, cũng là việc cần, cho nên giải bày hiện trạng (nguyên lệ gửi cho tỉnh Quảng Tây) đổi làm gửi cho Tổng đốc tỉnh Quảng Đông là Lưu Trường Hựu, Tuần phủ là Trương Thụ Thanh. Một mặt dâng sớ xin chọn quan đại thần trung cần, tài lược đến ngay đóng quân ở chỗ tiếp giáp biên giới, kinh lý to tát một phen để cho nhân dân đều yên sinh nghiệp, quan lại đều chăm chức phận, đồn ải đều nghiêm canh phòng, kẻ đã đến thì bắt trừ cho hết, kẻ chưa đến thì lâu dài không trái vượt, lại một mặt tư ngay cho Tuần phủ tỉnh Quảng Tây là Dương Trọng Nhã, lại thêm quân cứu viện ngay để khỏi cái lo nước xa khó cứu được lửa gần.

Thông đốc Hoàng Tá Viêm mới đến Bắc Ninh, đánh được bọn giặc Tài ở đồn Bắc Càn, giặc Tài trước bị Mẫn Tuyên ((1) Mẫn Tuyên : tức Đãng Mẫn Tuyên, Phó tướng của Triệu ớc.1) chia quân vây đánh, đem cả bọn 6.000 - 7.000 lan xuống trạm Lạng Nhân (dưới cũng thế,

Quản cơ tác vi Lãnh binh là Nguyễn Văn Huệ đem 500 quân cứu viện cho trạm Lạng Nhân, giữa đường gặp nhau cùng đánh, bị thua trở về, bọn giặc tràn sang đồn Lạng Quang (trên này đều thuộc tỉnh Lạng Sơn) úp đánh đồn Bắc Lệ (thuộc Bắc Ninh, dưới cũng thế) quyền Quản cơ là Nguyễn Văn Mưu, Lê Văn Vy tan chạy (Huê, Mưu và Vy đều bị cách cho làm việc chuộc tội). Bọn giặc quấy nhiễu đến đồn Bắc Càn, thế rất dữ tợn, Hộ đốc Bắc Ninh là bọn Lê Hữu Tá tư ngay cho 4 tỉnh Hải Dương, Hà Nội, Sơn Tây, Nam Định phái viện binh đến, lại tư cho lĩnh Đốc Hải - Yên là Phạm Phú Thứ thương thuyết với lãnh sự Pháp phái quân bộ 40 - 50 tên và 1 chiếc tàu đến giúp. (Sau sai bàn việc tuần tập đường sông Hải Dương, Hà Nội để hộ việc buôn), đem việc tâu lên.

Vua giáng Dụ sai 4 tỉnh ấy gọi hết quân về nghỉ ra diễn tập để sai phái, lại sai các tỉnh biên giới Thái Nguyên, Hưng Hoá phải chặn giữ nghiêm ngặt, chớ để cho tràn vào, lại sinh ra việc khó và lục súc cho Tá Viêm biết mà làm. Bấy giờ Tá Viêm ở đường đi, đã hội với Lưu Vĩnh Phước chọn mộ hơn 1.000 quân người nước Thanh đợi để điều khiển, tiếp được lục súc ấy, mới tâu lên nói, tôi cùng Lưu đoàn đối với phái viên nước Pháp vốn không hợp nhau, nếu rút phái viên nước Pháp về thì sợ mất lòng, và chuyên uỷ cho Lưu đoàn, thì binh đồng cũng ít, nghĩ xin chuyên làm việc ở Tam Tuyên chọn lấy một viên đại thần coi việc quân đồng nhưng, điều khiển việc quân ở Lạng - Bằng, Ninh - Thái, Hà - Nam, Hải - Yên cho hợp tình thế. Vua không nghe, Dụ sai đi ngay tùy tiện làm việc, lại sai chọn cử viên làm việc giỏi cùng giúp việc, cho nên Tá Viêm đem bọn Trương Quang Đản, Lã Xuân Oai và Lê Thanh Thận để xin. Vua mới sai Tả thị lang bộ Lại Trương Quang Đản sung Tham tán quân thứ Bắc Ninh, Tham tán trước là Lương Quy Chính đổi sung chức Tán lý, Thị độc Học sĩ Sơn phòng sứ tỉnh Ninh Bình là Lã Xuân Oai cũng sung Tán lý ; Biên tu lĩnh Tri phủ là Lê Thanh Thận sung Tán tương ; lại phục chức cho viên làm việc chuộc tội là Lê Hữu Thường (nguyên Hộ đốc Hải - Yên can việc thất thủ) hàm Tu soạn sung Thương biện Bắc Ninh tỉnh vụ. Đến nay Tá Viêm từ Hà Nội dời đến đóng Bắc Ninh (quan quân hơn 5.400) chia quân sai đi tiến đánh, luôn mấy ngày thắng trận, lấy lại được đồn Bắc Càn (bắn chết tên cầm cờ đầu và bọn giặc, bắt được ấn bằng gỗ của giặc, giấy tờ của giặc đóng ấn 12 chữ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đồ củng cố, đế đạo hà xương”) ((1) Phụng thiên thừa vận, hoàng đồ củng cố, đế đạo hà xương nghĩa là vâng mệnh trời, nối vận, cơ đồ nhà vua vững bền, đạo trị của nhà vua thịnh vượng lâu dài.1), mới thưởng kim tiền trước cho 2 viên đặc lực (quyền Phó lãnh binh Trần Xuân Soạn, tác vi Lãnh binh Phan Đức, tiền vàng có chữ tam thọ mỗi người 1 đồng),

thường tất cả cho 2.000 binh đồng 1.000 quan tiền, và nghĩ cách thưởng (bắt sống được giặc Tài, thưởng bạc hoa 5.000 đồng, tinh binh vệ úy, trật tòng tam phẩm, nộp đầu giặc, rút đi một nửa, thưởng tinh binh cai đội, trật tòng ngũ phẩm. Ngoài ra bắt được đầu sỏ giặc Thanh mà có tiếng, chia hạng thưởng cấp, còn như đánh dẹp thắng trận, nộp đầu giặc, cứ mỗi đầu thưởng 2 lạng bạc, bắt được Hán gian và man Nùng, mỗi tên thưởng 1 lạng, còn các việc bắt sống hay chém được đầu giặc lớn nhỏ và bắn chết, xét ra phiến toái không có bằng cứ thì đình chỉ) tâu lên.

Vua bảo rằng : Trận được này đủ để làm nhục khí của giặc, nổi thanh thế lên, xuống Dụ gia thưởng và theo như nghĩ thi hành. Sau vì số giặc (giặc Tài kết hợp bọn côn đồ nước Thanh và dân đói ở Khâm Châu, lại có bọn giặc khác đi theo, kể có hàng nghìn, hàng vạn) gấp đôi số quân, sai đưa thư sang Quảng Đông, phái uỷ tham tướng là Mạc Thiện Hỷ hiệp lực đánh giặc (trong thư nói các ý xin phái Tham tướng họ Mạc đem vài nghìn quân đi qua phủ Hải Ninh, tỉnh Quảng Yên đến ngay tỉnh Bắc Ninh hợp đánh ở mặt dưới, tư cho các dinh của Triệu ớc chặn đánh ở mặt trên vì có việc ở biên giới không đi. (Tham tướng họ Mạc đóng giữ ở Biên châu tỉnh Quảng Đông, đang đánh bọn giặc Liêu Nhị, Lưu Nhị). Lại đưa sang tỉnh Quảng Tây, xin cấp thêm lương quân cho Triệu ớc, thư cho việc sai khiến, đề đạt khen để khuyến khích cho xong công việc tính làm (sau trả lời lại điều thêm doanh quân nữa).

Cho Tả tham tri bộ Lại Nguyễn Tăng Doãn thăng thự Thượng thư, sung đại thần viện Cơ mật. Vua cho là bọn Tăng Doãn đi sứ cũng có khó nhọc, vả lại chức chính khanh khuyết nhiều, không nên để thiếu mãi, cho nên có lệnh này, còn thì thăng trật có thứ bậc. (Phó sứ Tôn Thất Phan thực thụ Thị lang vẫn chức Hộ đốc ; bồi sứ Hoàng Văn Vận thăng thự Hồng lô Tự khanh, vẫn biện lý bộ Lại, còn các người tùy hành đều cho 1 trật, thông dịch là Nguyễn Hữu Cur thăng 2 trật), nhưng chuẩn định từ sau phạm phái đi sứ xong việc công trở về, xét công lao tài năng, đợi chí thưởng khuyến, không thì không được viện lệ tâu xin, để ngăn sự mong muốn quá đáng. Lại cho Tham tri bộ Lễ là Đỗ Đệ thăng thự Thượng thư bộ ấy ; Tả phó đô Ngự sử viện Đô sát Phạm Thận Duật thăng thự Thượng thư bộ Hình, đều sung Phó tổng tài Sử quán kiêm quản Quốc tử giám ; Hữu tham tri bộ Hình Phan Sĩ Thực đổi bổ thự Tả tham tri bộ Lại ; Hữu tham tri bộ Lễ Chu Đình Kế đổi bổ thự Hữu tham tri bộ Hộ, viện Đô sát đổi giao Hồ Trọng Đĩnh kiêm trông coi.

Cho Chương vệ quyền Chương dinh Kỳ võ Hoàng Văn Thu, Đề đốc Sơn Tây Ngô Tất Ninh, Đề đốc Nam Định Lê Văn Diêm, đều đổi bổ sung Đề đốc quân vụ ở quân thứ Bắc Ninh ; Lãnh binh Quảng Nam Nguyễn Thừa Duyệt sung Phó đề đốc ; Hồng lô Tự Khanh Biện lý bộ Lại Hoàng Văn Vận sung Tán lý ; Hình khoa Chương ấn Cấp sự trung Trần Đình Liêm sung Tán tương (nguyên Chương vệ lĩnh Đề đốc Bắc Ninh Phạm Văn Trì, Tán tương Bắc thứ Phan Quang Huê đều khuyết).

Tỉnh Quảng Nam bị bão và nước lụt, (lần trước nước lụt sâu hơn 11 thước, lần sau nước lụt sâu hơn 9 thước), Khâm sai Hoàng Diệu phân phái đi chẩn cấp, lại phái tải gạo (5 thuyền gạo mỗi thuyền 70 - 80 phương hoặc 50 - 60 phương) phát ra bán, cho dân thế chấp đồ đồng để lĩnh gạo sinh sống. Khi ấy có người khách nước Thanh ở phố Hội An đặt ra một nơi để thu nuôi những đứa con đem bán, đều đem việc tâu lên. Vua sai phái nhiều người chia đi phát chẩn, không nên bắt thế chấp mới bán gạo, cốt cho dân được sống cả là hơn. Sai nghiêm cấm người buôn nước Thanh, những đứa con mua được ấy không được đem về nước Thanh, nếu có mua để giúp người, thì để ở phố, đợi sau được thư, giao trả hoặc cho chuộc về, mới là biết việc nghĩa. Trong hạt nếu không giúp được, nên tùy tình cho đến Kinh, do các nhà quan hay nhà giàu tạm mua đem về nuôi giúp cho, nếu có mang đi rồi, sau có thuyền công đến Hương Cảng, chi của công ra chuộc về trả cho chủ có con.

Bắt đầu cấp đá lửa ở 2 hạt Quảng Nam, Quảng Ngãi cho các quân. (Từ trước đến nay các quan lĩnh để dùng đều lấy đá lửa của nước Tây cấp phát, nước ấy từ trước đã dùng vào việc binh, phần nhiều dùng thứ đá ấy, thường có đẽo để bán, cho nên phái đi mua thứ đá ấy được nhiều. Gần đây, máy súng của nước ấy đòi dùng đá lửa, nên khó tìm mua, mới sai 2 tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi tìm lấy đá ở núi, bảo thợ đẽo làm thành phiến cho tốt để thí nghiệm, lửa lòe ra so với thứ đá hiện cấp cho các quân xem ra tốt, cho nên chọn những thứ rất hợp thì sung để vua dùng, còn thì cất vào kho để lượng cấp cho các quân).

Tha giảm thuế ruộng cho các địa phương lúa mùa bị tai hại.

Tháng 11, mở ân khoa trường thi Hương võ ở Hà Nội.

Kinh sư mưa lụt luôn mấy ngày, bộ Lễ tâu xin làm lễ cầu tạnh. Vua cho là khí hậu hơi muộn, việc cấy lúa của nhà làm ruộng còn chậm, không cho cầu đảo nhàm, Dụ rằng : Lúc ngày thường biết ở chỗ nhà kín không hở thẹn, thì [thần minh] ngày ngày soi xét cho ở đó, cầu đảo đã lâu rồi, nếu ngày thường không việc gì là không làm, khi có việc mới cầu thần, cách ấy kém lắm. Sau rồi 6 huyện giá gạo đắt, sai xuất gạo ở kho ra 6.000 phương phân phái đi chẩn cấp và cho dân vay.

Các tỉnh Bình Định, Phú Yên, Khánh Hoà mưa lụt, giá gạo đắt, sai xuất gạo kho giảm giá để bán ra cho dân và cấm những nhà giàu không được mua vơ vét, để làm ơn cho dân nghèo. Lại phái 2 chiếc thuyền bọc đồng chia nhau tải gạo ở cửa biển Thuận An (hoặc hơn 2.000 hoặc hơn 3.000 phương) để cho đủ cấp, lại sai Lãnh sự đóng ở Gia Định là Nguyễn Lập thuê thuyền buôn nước Tây và nước Thanh tải nhiều gạo để trợ phát cho dân đói.

Bỏ lệ cấm tiền đồng khác kiểu, để đánh thuế. Gần đây, các người buôn nước Thanh thu nhiều tiền đồng khác kiểu, tải đến các cửa biển từ tỉnh Quảng Nam trở vào Nam để trao đổi với nước ta, tháng trước đã chuẩn cho nhân dân, nếu có lấy nhầm, thì cho thú nộp ở tỉnh đổi cho tiền kẽm (mỗi quan tiền đồng đổi lĩnh 2 quan tiền kẽm, tiền đồng ấy đúc thành đồng để vào kho). Đến đây bọn Khâm sai ở Quảng Nam là Hoàng Diệu, Hộ phủ là Lâm Hoàn, Khâm phái Quảng Ngãi là Đoàn Khắc Nhượng, Bố chính là Đoàn Dao tâu lên nói : Người buôn nhân đó chọn lấy, dân nghèo mua gạo không được, tình lại càng khổ, đều xin bỏ cấm. Bộ Hộ nghị lại, cho là tiền như nước suối, phép phải lưu thông luôn, tiền hiệu nước ta, lưu hành ở các xứ Bằng Tường, Ninh Minh, tỉnh Quảng Tây và Mã Cao, tỉnh Quảng Đông rất nhiều, họ dùng mà ta cấm, không những hại cho dân ngay ở trước mắt, sợ đến khi ta thiếu mà họ thừa. Nếu hoặc lo họ trà trộn, thì chỉ trong khoảng 5 - 6 phần, trà trộn được bao nhiêu, thà rằng cấm mà không tiện không chu đáo, sao bằng cho lưu thông để tìm tòi dò dào thì hơn. Nay xin không cứ thuyền buôn nước nào, nếu có hiệu tiền đồng, tiền kẽm nước ta, đều cho đem đến buôn bán, nhưng khi vào cửa biển phải báo ngay cho quan coi cửa biển xét thực chiếu lệ đánh thuế (trăm phần thu 10 phần), nếu có ẩn lậu, chiếu thương ước tịch thu cả tiền trong thuyền vào Nhà nước, viên quan tỉnh và coi cửa biển không kiểm soát được, chiếu luật trị tội, người tố cáo ra mà được sự thực trích một nửa tiền ở thuyền để thưởng cho, như thế thì người buôn tham lợi tranh nhau mà đến, tôn đồng, kẽm, công thợ, vật liệu của người, mà sung vào tiền hiệu thuế quan của ta, tưởng cũng hơi tiện.

Vua bảo rằng : Hai hạt Lạng Sơn, Cao Bằng, quen dùng tiền nước Thanh, từ trước đến nay cũng cho, chuẩn cho lục súc thi hành ngay để giúp sự cấp bách cho dân.

Bắt đầu đặt nha Phòng khản ở tỉnh Hải Dương. Bọn giặc Tàì gần đây lại chia ra quấy nhiễu 2 hạt Lạng Sơn, Bắc Ninh, 2 phủ huyện Đông Triều và Nam Sách hạt ấy giáp với Lạng Sơn, Bắc Ninh, đã chuẩn cho Đề đốc Tôn Thất Hoè đem 500 biên binh chia đóng đồn canh giữ. Đến nay bọn lĩnh Tổng đốc Phạm Phú Thứ, Tuần phủ Lê Tiến Thông cho là quân ở lâu thì tốn nhiều, rồi việc thì sinh lười, xét ra các huyện ấy, ruộng đất bỏ hoang rất nhiều (hơn 27.850 mẫu), nghĩ xin đặt nha Phòng khản ở xứ ấy để canh phòng và khai khẩn, hết sức làm việc, mới mong biên giới yên ổn lâu dài, mà lợi đất mới thu được hết, lâu ngày người và chỗ ở cùng quen, người mới thấy tính xa và tâu bày công việc canh phòng, khai khẩn. (Trích 500 quân đã tuyển phái trước và mộ thêm 500 đinh tráng, không cứ là dân nội tịch hay ngoại tịch, cho đủ số 1.000, dòn làm 2 vệ Sơn phòng nhất, nhị, mỗi vệ 10 đội, mỗi đội 50 người. Trong đó những quân tuyển trước, đã có quản suất, điển ty vẫn sung làm việc như cũ, còn quân mộ thêm lấy những đầu mục mộ được ấy sung vào, nhưng đều tạm miễn dao dịch cho, hằng tháng cấp cho quyền quản 2 quan tiền, quyền suất 1 quan 5 tiền, quyền điển ty và quân 1 quan tiền, gạo đều 1 phương, nhưng chỉ chi cho năm đầu 12 tháng, từ năm sau trở đi khai khẩn ra được thóc nhiều hay ít cũng đủ trông nhờ vào đó, số lượng ấy đình chi. Còn như biên binh tuyển trước, cho chi cấp đều như thường. Lại liệu cho vay tiền công 600 quan để tiện mua trâu cày và đồ làm ruộng. Khi có việc thì ra làm việc canh phòng đánh dẹp, khi không có việc thì chia ra đóng đồn khai khẩn ; nhưng liệu chỗ làm nhà quan, nhà quân để tiện đóng, ở. Quân mộ thì mỗi tên hạn cho năm đầu vỡ hoang 2 mẫu, năm sau vỡ hoang 3 mẫu, sau 3 năm thành điền, bắt đầu thu thuế, đồng niên số thóc thuế thu vào được bao nhiêu, chọn nơi chứa riêng để cung vào lương quân, còn quân chọn tuyển thay nhau trích đủ 1 vệ, thường sung vào việc canh phòng, khai khẩn. Quân ấy việc canh phòng hơi nặng, năm đầu cứ 2 tên 1 mẫu, năm sau 2 mẫu, thành điền được bao nhiêu thóc, được bao nhiêu vào sổ cất đi tất cả, hợp với số thóc thuế của quân mộ thu vào để chi dùng, nếu có hơi thừa, liệu trích nộp vào kho ở tỉnh, đề phòng việc trở ngại khác. Năm nào nếu gặp mất mùa, lấy đó chi cấp không đủ, bảo khám là thực, sẽ do kho tỉnh trích phát, nhưng đợi đến vụ sau thu hoạch được thì nộp trả, để trọng của công. Một vị quân mộ, tùy theo chỗ ở, làm sổ đình, lập thành làng cày cấy khai khẩn cai quản lập nghiệp, ngày thường liệu phái đến nơi gần để tuần phòng, gặp có cấp báo,

sẽ đòi ra chi lương cho hợp với quân được tuyển để sai phái. Số tiền được vay chia làm 3 thành, mỗi năm nộp trả 1 thành, cốt được đủ số, đợi đủ niên hạn số quân quả nhiên không thiếu, số ruộng khẩn được theo số khám thực xét cử lên, xin sẽ lượng cho chức hàm. Ngoài ra nếu có làm riêng, mộ thêm người lập ấp khai khẩn, cũng tùy theo số người chức lượng cho vay tiền, để giúp cho việc làm ruộng). Xin lấy Bồ chính tỉnh ấy là Vũ Túc sung làm Chánh sứ, lĩnh Giáo thụ Đặng Đình Huy sung làm Thương biện (2 viên đều người ở địa phương ấy), lại cấp cho 1 quả ấn phòng khẩn nha Quan phòng (trong khắc “Hải Dương phòng khẩn quan phòng”) đặt bát, cử phẩm mỗi chức 1 người, vị nhập lưu thư lại 4 người, riêng làm một nha. (Sau nếu những binh đinh ấy trốn thiếu, phòng phái bắt lặc và khẩn ruộng không thành hiệu, thì cứ chánh, phó sứ, thương biện, các viên khán đốc và những người quản suất, điển ty, phân biệt nghĩ xử).

Vua cho là việc ấy cũng là việc cốt yếu để hưng lợi trừ hại, đều y lời xin cho thi hành.

Quân đói nước Thanh là bọn Trần Đức Triều, Chu Bình Lâm đánh hạ được đồn giặc Chu Bó, bắt sống bọn Lý Quảng Long hơn 200 người, giải về Long Châu, Thống đốc Hoàng Tá Viêm sai Tán lý Lã Xuân Oai đưa tặng quế Thanh, đuôi voi bọc bạc và đủ lễ vật để khao quân, lại thương thuyết việc đánh dẹp, rồi lại bắt được giặc sau là Trần Tá Bang.

Sai Bồ chính tỉnh Bình Thuận là Trần Lưu Huệ đến Gia Định để tặng đáp lễ, (gửi tặng vua nước Pháp và tặng tướng nước Pháp cùng các viên hộ tiếp, hộ tổng), vì năm trước sai sứ sang Pháp hỏi thăm, tặng phẩm vật và sai quan đi đầu xảo, người Pháp đều hậu lễ đưa về, cho nên đặc cách sai hỏi thăm và tặng lại. (Khâm sứ đóng ở Kinh và thông ngôn cũng dự thưởng cấp).

Ân thưởng những đầy tớ cũ khi chưa lên ngôi được thăng thụ đều có thứ bậc. Vua bảo rằng : Năm có khánh tiết cho đầy tớ cũ mà đến nay mới đến, cũng là cái ý nhà Hán nhớ người có công từ nước Đại ((1) Đại : Hán Văn đế trước làm vua ở đất Đại sau làm vua nhà Hán, nhớ đến công của những người theo từ đất Đại đến.1) đến.

Phát chẩn cho dân hạt Hà Tĩnh bị hoả tai. (Xã Cương Gián, huyện Nghi Xuân bị cháy hơn 400 nhà).

Định lại lệ các hạng binh phạm tội an trí vào một nơi để khai khẩn. (Phàm các hạng binh cho đi an trí để khai khẩn ở Sơn phòng các tỉnh, tù trốn, có tái phạm phải xử trăm quyết, mới trốn lần đầu không tái phạm, mà nguyên can tử tội phát đi sung quân, lưu, đồ, thường được giảm xuống làm binh và nhiều lần phạm tội trộm cướp, phạt trọng được tha, dân cung là người vốn ác, phải phạt trọng phải tội đồ, mẫn hạn, dân không muốn nhận, phát đi làm binh thì đều xử trăm giam hậu, còn những người nguyên can án trộm cướp tội chỉ xử phạt trọng mà xét ra không rõ quē quán, và những kẻ phạm không phải can án trộm cướp mà xét ra không rõ quē quán, dồn vào lính mộ mới trốn lần đầu, đều xử sung quân, lại trốn lần nữa xử trăm giam hậu, lại giao an trí khai khẩn, trốn đến 3 lần, đều xử trăm quyết ngay).

Vua nghĩ sang năm kính gặp tiết thánh thọ thất tuần đại khánh, sai Tham tri bộ Công Hồ Trọng Đĩnh, Chương vệ Thần cơ Tôn Thất Phê trông coi việc làm lâu rạp.

Thời tiết gặp rét và mưa, sai ban cho quan quân thứ ở các tỉnh quế và dầu, lại cho Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính mỗi người 10 chi sâm. Vua Dụ rằng : Các người hoặc đảm đương nơi nhiều việc, hoặc ở nơi hàng ngũ quân đội, trăm một lòng thể tất đến bề tôi, để tỏ ý đưa rượu để yên ủi rét, đều nên lĩnh lấy, đều nghĩ cảm kích cố gắng cho xứng lòng trăm.

Bọn giặc Tài bị quan quân Bắc Ninh, Lạng Sơn hợp sức đánh, trốn sang Thái Nguyên chia từng ngả (bọn 400 người) úp đánh phá đồn Chợ Mới (cách tỉnh thành Thái Nguyên 1 ngày đường), Lãnh binh là Nguyễn Luận, viên làm việc chuộc tội là Vũ Huy Thụy bị chết, thế giặc lại nổi lên, đồn Bắc Cạn (cách đồn Chợ Mới 3 ngày đường) rồi cũng bỏ mất. Chuẩn cho Tán lý Lương Quy Chính, Bố chính Thái Nguyên bị cách cho làm việc chuộc tội là Mai Văn Chất, án sát là Đỗ Trọng Vỹ đều cách lưu ; Tham tán Trương Quang Đản, Đề đốc Ngô Tất Ninh, Lê Văn Diêm, Thống đốc Hoàng Tá Viêm, phân biệt giáng lưu, nhưng Dụ cho Tá Viêm phải trừ tính việc đánh giặc. (Chặn ngay các đường quan yếu từ Thái Nguyên đến Tuyên Quang đến Hưng Hoá, lại bàn chia quân giáp đánh).

Lãnh Tri phủ phủ Hải Ninh là Bùi Tiến Tiên hội với tham tướng nước Thanh là Mạc Thiện Hỷ đánh phá tan trại giặc ở phạn rừng Đại Mộc Căn (thuộc địa phận xã Lộc Phù phủ ấy, giáp

với tỉnh Quảng Đông). Trước đây, giặc nước Thanh là bọn Liêu Nhi, Lưu Nhi, bị Thiên Hỷ vây đánh, trốn sang địa phận xã Quất Đông tổng Bát Trang, phủ Hải Ninh quấy rối, cướp bóc, Tiến Tiên nhiều lần thúc đánh được thắng trận, đến nay bọn đầu sỏ giặc là Lưu Tảo Nhi trấn giữ phận rừng Đại Mộc Căn, Tiến Tiên phái binh bắt giặc đóng ở phủ đi đánh chọt gặp Thiên Hỷ đem quân đi tuần biên giới đến ngay đánh giúp chém được 50 - 60 tên, bắn chết rất nhiều, san bằng trại ấp, Tiến Tiên khoản tặng để khao quân (trâu, dê, lợn mỗi thứ 1 con, gà, vịt mỗi thứ 4 con, gạo trắng 10 thúng, rượu 4 chĩnh, chè ô long 1 cân, bạc hoa viên 100 đồng, bạc hạng trung bình 1 hốt, số bạc đồng bạc hốt ấy, Thiên Hỷ trả lại). Thiên Hỷ khi ấy về chỗ đóng quân ở Quảng Đông, việc ấy tâu lên, thượng thụ Tri phủ cho Tiến Tiên (nguyên Trước tác lĩnh Tri phủ), Hộ phủ Trần Văn Tuy, án sát Chu Duy Chẩn điều khiển được việc, đều thưởng kỷ lục 2 thứ ; lại Dụ sai đưa tặng Thiên Hỷ, rồi bàn đánh giúp, cho việc phòng giữ biên giới được yên.

Sai sứ sang nước Xiêm, lấy Biện lý bộ Công là Nguyễn Hiệp (nguyên trước là Trọng Biện sau mới đổi) sung làm Chánh sứ, Lang trung bộ Lại Đinh Văn Giản làm Phó sứ, nước ta gần đây có phái người đến phủ Trấn Ninh, bị quân nước Xiêm bắt nhảm. Nước ấy đều khoản đãi cho đưa về (phái viên quyền phủ Trấn Ninh là bọn Cao Bình Tâm) đến nay lại đưa thư muốn tìm giao hiếu như cũ, cho nên sai bọn Nguyễn Hiệp đi. (Lại sai bọn trẻ tuổi đi học là Hồ Khắc Hải theo phái viên sang Xiêm để học chữ và tiếng nói, lần này đưa thư cho tướng Pháp biết, cho đi bằng tàu thủy).

Tháng 12, bắt đầu thu thuế mỏ sắt ở Bàn Giản (thuộc huyện Lập Thạch), tỉnh Sơn Tây (đồng niên 300 cân).

Vua lần lượt hỏi Nguyễn Tăng Doãn, Nguyễn Thành ý (Thành ý sung Khâm phái đi đầu xảo, tháng trước cũng về) về việc sang Tây, Tăng Doãn, Thành ý tâu trả lời.

(Tăng Doãn đệ nộp thư đáp lại của nước Pháp, nước Y Pha Nho và tâu trả lời nói : Nước ấy hiện nay đặt ra quân đội, làm ra tiền tài, mong cùng với nước Phổ Lỗ Sĩ cho hả dạ một phen, còn đối với nước ta thì chưa có ý gì khác. Duy tính họ hay ngờ và cố chấp, thấy việc của ta làm phần nhiều bồi hồi, lại thêm bọn lau nhau ở bên điều toa thù dật vào, nên lòng ngờ ta, đề phòng ta, vẫn còn chưa bỏ hết. Vả lại, những nơi bên tàu buôn bán của nước ấy có 15 sở :

(Tân thế giới 3 sở, A Phi Lợi Gia Châu 8 sở, 5 xứ ấn Độ 1 sở, áo Đại Lợi á 2 sở, Nam Kỳ 1 sở) mà Nam Kỳ tôn là bậc nhất. Nước ấy sẽ lấy nơi ấy làm chỗ dừng chân cốt yếu sang phương Đông, việc ấy liên quan đến lợi hại rất lớn, thực không thể lấy lời nói mà tranh luận được. Hơn nữa, nước ấy hiện lập làm nước dân chủ, công hội, quyền dân trọng, mà quyền nước khinh, phạm việc lớn phải qua thượng hạ nghị viện, 2 viện cùng chuẩn y, mới được thi hành, không phải như trước kia, việc gì chỉ lo một lời nói của quốc trưởng mà định được. Dương tình thế ấy, chưa có cơ hội mưu tính lấy lại được, nếu tìm được lối khác, thì các nước phương Tây hiện đương cùng nước ấy kết hợp với nhau, các khâm sứ cũng là nòi giống nước ấy, cho nên việc rất mật chưa dễ nói được, nên chỉ chiếu theo làm việc thường thăm hỏi đáp lễ mà thôi. Lại tập tâu khác nói về việc phương Tây 7 khoản :

- Đặt xe lửa ở giữa biển nói ở đáy biển tầng thứ nhất và thứ hai tuy là bùn cát, mà tầng thứ 3 đều là chất đá, tầng thứ tư đều là đất dày, ở giữa đá đào làm đường xe, hoặc ở chỗ đất đá lẫn lộn, tùy thế mà làm, cho nên không đỡ.

- Tàu chạy bằng hơi, nói là chia bỏ khí âm đi mà chuyên lấy khí dương, thử cho chạy tàu thủy nhỏ, thì nhanh chóng cũng như đốt than mỏ - lời nói của người biên chép nói thế, cùng việc tàu chạy bằng hơi, do người Tân thế giới làm ra, chưa biết phép làm.

- Các nước phương Tây mạnh hay yếu, nói : Hiện nay các nước chỉ nước Nga La Tư là mạnh nhất, lòng người suy phục thì nước Anh Cát Lợi hơi hơn, vì nước Anh là một nước lớn ở phương Tây quy mô rộng lớn, trên dưới cùng yên, thế nước ngày một lên, nơi bến tàu buôn bán hơn 30 sở, nay 5 xứ ấn Độ lại muốn cùng tôn vua nước Anh làm Quốc trưởng để giao thiệp buôn bán với nước ngoài, lại còn hơi giữ đạo công, cho nên suy phục.

- Về việc vợ chồng, nói : Phạm đã kết tóc với nhau, người vợ nếu có tư thông với ai theo lệ cũng không được bỏ và tục nước ấy một chồng, một vợ, nếu không có con trai, con gái cũng không được lấy vợ lẽ, vợ chết có thể lấy vợ kế, chồng chết có thể lại đi lấy chồng, trên dưới đều thế.

- Quan Tây phần nhiều tuổi cao chưa lấy vợ, hoặc sợ vợ có thể không chế chồng, hoặc sợ vợ con làm đà luy, không thể đi xa được.

- Phong tục kính trọng Giáo chủ, phàm Giáo chủ chết, 3 ngày làm lễ đại liệm, 9 ngày dòi quan tài đến đền Phê-rô (ở đô thành Rô-ma) để đầy, đợi ngày, tháng, năm nào, vị Giáo chủ mới kế tiếp ra đời, mới đem quan tài vị Giáo chủ cũ đi chôn, để tỏ ra khác với người thường. Lại nói : Phong tục phương Tây, khi đi chơi, vợ chồng cùng một xe, hoặc cha con, anh em, chị em cùng một xe, không thì đi xe một mình. Duy có yến hội nhảy đầm thì không cứ thân hay sơ, một người đàn ông, một người đàn bà, cầm tay nhau đứng múa đi vòng quanh trông rất không nhã, duy chưa thấy có mượn vợ ngồi cùng xe. Lại nói : Phàm sau khi chết, được một ngày đêm thì liệm chôn ngay, nhà giàu sang chẳng qua vài ba ngày mà thôi ; nhà giàu sang phần nhiều làm sẵn quan tài bằng đá, nhà nghèo hèn phần nhiều làm quan tài bằng gỗ ; chỗ chôn thì mỗi xứ làm 1 - 2 thành, hoặc vài ba thành, xa hơn với dân cư, giữa chia ra đường chữ thập, trồng từng hàng cây tùng. Không kể người hạng nào, chỗ chôn đều chiều dài 5 thước, chiều ngang 3 thước, người giàu sang cũng chôn ở bên thành, đều đầu hướng vào thành, chân hướng vào giữa ; người nghèo hèn chôn ở khoảng giữa chia từng hàng mà chôn, cũng đầu hướng vào thành, chân hướng vào giữa. Trong đó người giàu sang phần nhiều mua thêm đất chôn, rộng 6 - 7 thước, hoặc trên dưới 10 thước, trong huyệt đều xây bằng đá, mà để trống ở giữa (cũng phần nhiều làm sẵn) để đủ cát đặt quan quách (cũng có người không có quách), trên huyệt có xây nhà đá, hoặc tháp đá, cột đá, hoặc chỉ dựng 1 tấm đá lớn, tùy thế khắc họ tên quan tước, năm tháng ngày giờ sinh và chết của người chôn ấy, cũng đôi khi có chế khắc hình người chôn ấy nằm ngồi ở chỗ đó, 4 mặt đều vây lan can bằng sắt, trước huyệt chỉ trồng một vài chậu hoa ; còn người nghèo hèn thì ngăn lan can bằng gỗ, trước huyệt chỉ trồng 2 - 3 cây lật vạt để cho nhớ. Việc chôn trên đây, đều có thứ tự, người chôn sau kế tiếp ở bên người chôn trước, không được kén chọn. Còn như việc để tang cha mẹ, vợ chồng đều 1 năm, ngoài ra theo thứ bậc giảm dần. Lại Quốc trưởng nước này hoặc có con chết, thì Quốc trưởng nước khác và cả con, cũng có phân biệt để tang bao nhiêu ngày, gián hoặc cũng có tùy tình mà hội táng. Lại như người đứng đầu một toán quân mà chết, thì binh đình trong dinh hoặc trong đội, cũng đều có phân biệt để tang bao nhiêu ngày. Còn phép để chớ thì dùng sắc đen, duy đều không có tế tự, đại khái các nước ở phương Tây đều thế. Thành ý tâu lên đại khái cũng giống thế và nói muốn đến nước Anh nhưng ý người Pháp không muốn cho thuê thuyền, nên hãy đình chỉ.

Vua cho là lần này phái đi sứ, một là để sửa sang hoà hiếu, một là để rộng đường giao thiệp, mọi người cùng cử người hiểu biết, muốn cần cho làm được việc, nếu việc chính không làm được, cũng phải hỏi tìm người có nghề hoặc đồ vật tinh xảo, để học tập ngày một tiến lên, mới có chút bổ ích, thế mà không được một việc gì, tâu bày lại phần nhiều nói hão, giao xuống cho đình thần bàn, cho là không làm nổi chức phận, nghĩ xử cách mà ly chức. Vua đặc ân chuẩn cho Tăng Doãn giáng về hàm cũ (Tả tham tri), vẫn lĩnh Thượng thư, Thành ý bị cách lưu.

Phát chẩn cho thôn An Mỹ, thuộc huyện Phú Xuyên, tỉnh Hà Nội bị hoả tai.

Cấp tiền gạo cho tàu nước Bút Tu Kê bị nạn gió bão. (Nước Bút Tu Kê tiếp giáp địa phận nước Y Pha Nho hơn 260 dặm, tàu ấy từ tỉnh Mã Cao chạy đến đảo Cù Lao có việc công, gặp gió giạt vào phận biển tỉnh Quảng Ngãi).

Bấy giờ nhật báo Hương Cảng ngoa truyền rằng : Con cháu nhà Lý là bọn Lý Quảng Long, Lý á Sinh câu kết với giặc ở Thái, đến hơn 100.000 người, tướng nước Pháp ngờ có hại đến sở Thương chính, nên đưa thư cho nước ta phái quân đánh giúp. Vua ngại là nói phiếm thêm sinh việc, sai quan nha Thương bạc đem tình hình giặc viết thư đưa cho biết (trong thư nói bọn giặc mạo xưng và hiện tình trốn xa) cho khỏi nghi ngờ.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi tỉnh Hưng Hoá (Trần Đình Xuân).

Cho lĩnh Đề đốc phủ Thừa Thiên là Nguyễn Hữu Thục đổi lĩnh Phó đề đốc tỉnh Nam Định, quản đốc công việc nha Tuần tãi, quản đốc trước ở nha ấy là Bùi Viện để thiếu rất nhiều, em viên ấy là Bùi Phùng nhận lĩnh chở thuê để khấu trừ, nhưng đều là người mới, Hộ đốc Nam Định là Nguyễn Trọng Hợp tâu xin uỷ người buôn nước Thanh là hiệu Bảo Phước và quyền Hiệp quản là bọn Phan Đễ nhận làm đóng thuyền thu thúc binh đồng, rồi thu tiền bảo hiểm. Nguyễn Hữu Thục thì tâu xin chuyên trông coi việc ấy, hiểu dụ người buôn nước Thanh, tuy tiện thuê mộ, đình việc thu tiền bảo hiểm. Bộ Hộ xét lại, cho là 2 tập tâu xin, đều là có lòng đảm đương công việc, tuy trong đó chu đáo, sơ sài có khác nhau, nhưng hoặc việc đã làm qua, hoặc tình thế nên như thế, không ngại gì bàn soạn ôn hoà với nhau để cho được việc, xin lấy Hữu Thục đổi lĩnh chức ấy, Phan Đễ (nguyên hàm Lục phẩm Suất đội) và Đặng Văn

ứng (nguyên thuộc viên nha ấy) đều sung chức Phó quản đốc. Lại đặt thêm 1 chức Chủ sự sung làm Tham biện để mong cho được việc. Vua y cho, chuẩn cho Hữu Thục đi đường bộ đến trừ tính với Trọng Hợp làm việc, rồi thì Trọng Hợp tâu nói Hữu Thục làm việc không hợp (chưa nghĩ chi biện việc gì, đã vội lĩnh tiền công hơn 100.000 quan) và nói Hữu Thục tất không đương nổi được, mới đình chức Phó đề đốc của Nguyễn Hữu Thục, chuyên giao Trọng Hợp làm cho ổn thoả. Trọng Hợp mới sửa sang 4 chiếc thuyền hiệu (2 chiếc đóng ra, 2 chiếc thuê làm) chọn phái các viên lĩnh mộ, chia nhau cai quản quân luyện tập, quân thủy thủ người nước Thanh (hơn 130 người) ngồi các thuyền hiệu, chia làm ở toán tiền, trung, hậu, ra biển tuần tập, lại uỷ bọn bang biện người nước Thanh đứng ra bảo nhận thuê các hiệu thuyền nước Thanh đi tải).

Quân thứ Thái Nguyên đánh lấy lại được đồn Chợ Mới. Trước đây, Hoàng Tá Viêm uỷ Trương Quang Đản đốc thúc bọn Lưu Vĩnh Phước tiến đánh, đánh bọn giặc Tài thua luôn ở các xứ Linh Nham, Na Khôn, đã khen thưởng có thứ bậc. (Đốc thúc đánh là Lưu Vĩnh Phước, Ngô Tất Ninh đều thưởng gia quân công 1 cấp, tiền vàng Tứ mỹ mỗi người 1 đồng, đoàn mục là Hoàng Thủ Trung thưởng tiền bằng bạc có chữ Sử dân phú thọ hạng lớn, hạng nhỏ mỗi thứ 4 đồng, bàn và trông coi là Trương Quang Đản thưởng kỷ lục 3 thứ, Lê Thanh Thận thưởng kỷ lục 2 thứ). Đến nay Vĩnh Phước lại mình đi trước thúc đánh, lấy lại được đồn ấy, Tá Viêm bèn chi trước 100 lạng bạc để thưởng cho, lại tâu gia thưởng một tám bài thưởng công bằng vàng tía, để nêu công đầu. Vua đều y cho, Dụ sai thúc ngay đi trước, cốt bắt được giặc Tài để giải giao cho quan nước Thanh.

Tuy Lý quận vương Miên Trinh thọ 60 tuổi. Vua ban cho 1 bài thơ (4 câu) và các phẩm vật, sai trung sứ đệ cấp.

Đề đốc tỉnh Quảng Tây nước Thanh là Phùng Tử Tài đem 26 dinh quân ra ngoài cửa quan hội lại cùng đánh. (Vua nước Thanh nhân số trước đệ lên, dự chuẩn cho Tổng đốc Lương Quảng là Lưu Trường Hựu, Tuần phủ Quảng Đông là Trương Thụ Thanh tra rõ Khâm Châu, Linh châu có bọn giặc Tài ẩn nấp hay không, đóng giữ tỉnh Quảng Tây là tuần phủ Dương Trọng Nhã điều phái quan quân đuổi bắt giặc Tài, các kẻ bị dụ hiếp phải theo, hiểu dụ cho giải tán. Đề đốc Phùng Tử Tài đem quân ra cửa quan, chờ cơ hội đánh dẹp, tất cả các việc

điều độ, vẫn cùng với Trọng Nhã hội bàn làm việc. Triệu ốc gần đây bị hặc tội phải đổi, Từ Tài đem cả quân ở dinh, lầy tháng này bắt đầu đi, mồng 1 tháng giêng sang năm ra cửa quan.

Khâm sứ nước Pháp ở sứ quán đóng tại Kinh là Hoắc Đạo Sinh dâng thư chúc mừng ngày 1 tháng giêng năm mới, thưởng cho sứ ấy và thuộc viên có thứ bậc. (Năm Tự Đức thứ 22 [1874] ngày mồng 1 tháng giêng, sứ ấy được cho vào triều yết, đến nay thương thuyết hàng năm các tiết lớn và khánh tiết, mời tiếp triều yến, cho tình ý được hợp. Vì ngày mồng một tháng giêng gần đến nơi, đường sá chưa sửa sang được, đợi đến sang năm tiết Đoan ngo, tiết Vạn thọ sẽ thi hành, còn tiết này châm chước làm qua, thưởng cấp cho Khâm sứ 1 đồng tiền vàng hạng nhì (nặng 5 đồng cân) có chữ “Vạn thế vĩnh lại” ((1) Vạn thế vĩnh lại : muôn đời được nhờ mãi.1), một cái khay chè chân thấp bằng gỗ dẻ khảm xà cừ, 4 góc bịt thau, kỷ lục 2 người (1 người Tây, 1 người Nam), y sinh 1 người (người Tây), thông ngôn 1 người (người Nam) mỗi người đều 2 đồng tiền bằng bạc, nặng 2 đồng cân có chữ “Sử dân phú thọ” ((2) Sử dân phú thọ : khiến cho dân được giàu và sống lâu.2), lính Tây 1 người, 2 đồng tiền bằng bạc hạng vừa có 2 con rồng (nặng 2 đồng cân), tuý đỉnh 6 người (4 người Nam, 2 người Thanh) 40 quan tiền, ngày mồng 1 việc triều yến xong, do một viên ở bộ Lễ truyền cấp.

Chuẩn cho từ nay trở đi, phạm các quan ở phủ, tỉnh, huyện, châu, đều hạn cho tại chức 3 năm mãn khoá, xét công người nào bình lương đều đủ, việc hình án xét xử xong xuôi, địa phương được yên ổn, số đinh điền không thiếu mà lại tăng lên, thì phủ, huyện, châu do thượng ty, quan tỉnh do bộ, phải đem tâu rõ ràng, đợi cho khen thưởng thăng trật vẫn chuẩn cho ở lại chỗ cũ làm việc để hết tài năng. Người nào mãn khoá, mà bình lương thiếu thốn, xét xử không xong xuôi, đinh giảm bớt, ruộng bỏ hoang, dân không được yên, thì cũng đều chỉ thực đem tâu lên, đợi phải truất giáng, để tỏ phép lớn khuyên răn, định làm lệ mãi.

Hai tỉnh Bình Định, Phú Yên bị bão lụt (tỉnh Phú Yên hại hơn), quan tỉnh cũng đem việc dân đói tâu xin cứu giúp. Vua bảo bộ Hộ rằng : Năm nay Tả kỳ không may hai lần bị tai nạn riêng, kho chứa rất ít, cứu giúp không khắp, trăm rất không yên tâm, bộ sao không nghĩ làm thế nào để cứu cấp, nếu buôn thóc gạo ở ngoài Bắc vào, chỉ có thể đến được Quảng Nam, mà tỉnh Quảng Ngãi đã quẫn, hoặc có thể đến được Bình Định, mà tỉnh Phú Yên cũng thế, thấy tình hình ấy sao nỡ ngồi mà nhìn, nay làm thế nào cho chóng cứu tế được mới yên lòng trăm, phải nên xét thương, nghĩ tâu ngay. Quan ở bộ tâu trả lời nói : Tỉnh Bình Định thóc gạo hiện

chứa được hơi dồi dào, trừ số liệu để lại chẩn cấp ra, trích ra 30.000 hộ, phương, do tỉnh ấy tải giao cho tỉnh Phú Yên 20.000 phương, tỉnh Quảng Ngãi 10.000 phương, lại sai tỉnh Quảng Ngãi phái đến tỉnh Quảng Nam nhận chở 10.000 phương (trước đã phát giao 10.000 phương) cho đủ chi cấp. Vua y cho.

Lại bảo các quan ở bộ rằng : Trẫm cùng các người một ngày không ăn đã không chịu được, sao nữ ngồi mà nhìn, nếu trong thì bộ, ngoài thì tỉnh làm không được việc, không nên làm quan nhận sự cung phụng của dân, lục sức cho các tỉnh ấy biết.

Chuẩn định niên hạn xét để tha những binh tù phải an trí đi khai khẩn. (Từ nay về sau phạm các hạng binh tù phải an trí khai khẩn ở Sơn phòng và các nha Kinh lý, Điền nông, Doanh điền ở các tỉnh, trừ người bị tội đồ, tội lưu hết hạn do các nha ấy xét tha ra không kể, còn những tội phạm sung quân phát lưu được giảm phát hạn cho 12 năm (tính suốt cả trước bị giam, sau an trí định niên hạn ấy xét mà khấu trừ, như đã giam 1 năm nên để an trí 11 năm, đã giam 3 năm nên để an trí 9 năm), những người nguyên xử phải quân lưu, hạn cho 8 năm, phát làm binh, hạn cho 5 năm. Người nào cày cấy vỡ thành ruộng, mỗi tên phạm vỡ được từ 3 - 5 mẫu, do các nha ấy xét tâu xin giảm tha tội trước, người muốn ở lại thì cho cai quản lập nghiệp. Người xin về thì ruộng giao cho nha ấy nhận làm, người nào nói an trí là rừng núi nhiều sỏi đá đất xấu, thế khó vỡ làm, mà xét ra là yên phận thường cày cấy khai khẩn, không có trốn tránh, thực lòng hối cải, thì hết hạn cũng cho xét tâu, chờ được xét tha, giao về cho tổng lý nơi quê cũ xem xét quản nhận. Trong đó những tên phạm không rõ quê quán, cho giao cho tổng lý nơi ở ngụ hoặc quê mẹ, quê vợ vào sổ nhận quản, dao dịch cùng dân cùng chịu).

Trước Hộ đốc Định - Yên Nguyễn Trọng Hợp dâng tập tâu đem các khoản kho ở tỉnh thiếu hụt và những tệ, xin chọn phái tra xét (việc ở tháng 10 năm thứ 21) [1876] đã chuẩn phái Khoa đạo Tổng Phước Trạch đến Hà Nội hội đồng với Bộ chính Phan Minh Huy để tra (bấy giờ Bộ chính Phan Đức Trạch đã đổi đi sung chức Tán tương ở quân thứ Thái Nguyên), sau rồi Minh Huy và Phước Trạch lần lượt bị hạch phải tội, lại chuẩn cho Khoa đạo Trần Đình Liêm, hội đồng với bọn Bộ chính Đồng Sĩ Vịnh, án sát Nguyễn Duy Kế tiếp tục làm việc, xét ra số thiếu hụt rất nhiều (tiền, thóc, gạo kể tang tính thành tiền hơn 100.000 quan, khi ấy có khai ra Bộ chính trước là Vũ Khoa, Sơn phòng Hà Nội là Dương Khuê có vay mượn, sau

chuẩn cho bộ Hộ xét nghĩ, việc xem ở tháng 2 năm sau). Đến nay án chuẩn cho bọn chủ điểm thủ, phòng bạ (Bùi Hữu Thuyết, Vũ Văn Cung, Lê Đức Tuấn, Hà Văn Vọng, Nguyễn Đình Tuân, Trần Danh Mỹ) đều phải trăm quyết giam bồi, Bó chính trước là Nguyễn Tạo (bấy giờ hiện đang sung chức Sơn phòng tỉnh Quảng Nam) bị cách cho làm việc chuộc tội, Phan Đức Trạch phải phạt trọng, phạt đồ hết bạc. (Đã chét chiếu thu sắc bằng).

Năm ấy, các hạng thuyền đi tuần và vận tải ở trong Kinh và tỉnh ngoài 150 chiếc, bị lỡ việc (vì gió) mất 10 chiếc, còn thì đều về thanh thoả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXI

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Kỷ Mão, Tự Đức năm thứ 32 [1879], (Thanh, Quang Tự năm thứ 5), mùa xuân, tháng giêng, vua nghĩ năm nay kính gặp tiết thất tuần đại khánh của Hoàng thái hậu, ngày mồng một tháng giêng thân đem hoàng thân, các quan văn, võ đến cung Gia Thọ, dâng tờ chúc mừng, làm lễ chúc mừng. Lễ xong, ngự điện Cần Chính nhận lễ mừng.

Ban xuân thủ ân chiếu tất cả 14 điều :

- Hoàng thân vương công, hoàng tử tôn tước và công tử, dự có yển lay mừng và quan viên văn lục phẩm, võ ngũ phẩm trở lên đang được dự yển, cho ban yển một lần, các người trên đây cùng ở Kinh và tỉnh ngoài từ thống đốc, tham tán, đề đốc, tán lý, tán tương, tổng đốc, bố chính, án sát, chánh phó phòng luyện, chánh phó lãnh binh, quản lý, tiểu phủ, hải phòng, sơn phòng, doanh điền, điền nông, thương chính, chánh phó sứ, đốc học, thương biện, bang biện, tham biện và chánh phó quản đốc các tàu thủy, chánh phó đốc biện cục Thông bảo trở lên chuẩn đều thưởng cho có thứ bậc.

- Các công chúa, công nữ dự có đến lay mừng, còn các phi tần, nữ quan, đều gia ân ban cho có thứ bậc.

- Miếu đế vương các đời, đền Khải thánh, Văn miếu, Võ miếu, miếu Thành hoàng, miếu Hội đồng, miếu Tiên y, đàn Tiên nông, núi sông, cầu phong, lệ tế và các thần kỳ dự ở điển thờ cùng các đền công thần khai quốc, trung hưng hiền lương, trung nghĩa, trung dũng chuẩn cho bộ Lễ xét lại, sắm lễ đều đến tế 1 tuần.

- Hoàng thân, quý chúa, phi tần đã mất đi và các từ đường họ ngoại cho đều ban tế 1 tuần.

- Quan viên lớn nhỏ ở Kinh và tỉnh ngoài gián hoặc có vì việc công nhàm lẫn, đã bị cách lưu và giáng phạt, chuẩn cho 3 bộ Lại, Hộ, Binh, làm danh sách tâu lên, liệu ban ơn cho.

- Những tiền thuế thân, tiền đầu lồi, tiền thuế điệu và thuế biệt nạp thổ sản của các hạt về năm nay, chuẩn cho tạm hoãn 3 phần 10.

- Tiền thóc phải nộp về các hạng điền thổ ở các hạt, chuẩn cho tạm hoãn 3 phần 10.

- Các hạng biên binh chính ngạch hiện tại ứng điểm ở Kinh, chuẩn cho chiếu thực số đều thưởng tiền 1 quan 2 tiền, còn các hạng biên binh tạp ngạch theo lệ có ứng điểm, cho đều thưởng 7 tiền.

- Các hạng thợ thuyền ở Kinh và tỉnh ngoài cho đều thưởng tiền lương nửa tháng.

- Hiếu tử, thuận tôn, tiết phụ, nghĩa phu ở Kinh, quan cai quản xét hỏi cho kỹ có thể sự thực tâu lên, đợi Chỉ cho nêu thưởng.

- Các địa phương có kẻ tài phẩm hơn người, ẩn dật ở nơi núi rừng, chuẩn cho quan địa phương ấy xét thực tâu lên, châm chức cho lục dụng.

- Các địa phương như có người văn đọc binh thư, dũng cảm, biết phương pháp, hoặc cưỡi voi, ngựa bắn giỏi, võ nghệ tập quen, hoặc tài sức hơn người, nhấc nặng đi được xa, không cứ đã dự đăng vào sổ quân, sổ dân hay chưa cho đều do thượng ty ấy xét thực, tư cho bộ Binh sát hạch lại để tâu lên, đợi Chỉ tùy tài lục dụng.

- Các viên nhân bị lỗi, đã phát giao các xứ, sai phái làm việc chuộc tội, chuẩn cho các thượng ty ấy và các quan cai quản, đem cả tên tuổi quê quán tội trạng, làm danh sách tâu lên do bộ xét nghĩ tâu lên, chờ Chỉ ban cho.

- Sở Dưỡng tế ở các hạt có những người quan, quả, cô độc và nghèo túng, ốm đau không kêu vào đâu được, quan có chức trách lưu tâm, thời thường cấp nuôi cho đủ, chớ để không có chỗ nương tựa).

Cung tiến 20.000 quan tiền kẽm lên cung Gia Thọ. (Hằng năm 10.000 quan, năm nay vì kính gặp khánh tiết, thêm lên 10.000 quan).

Truy trả lại hàm Tả tham tri bộ Lễ cho Lê Bá Thận. Trước Bá Thận đã phải tội, chiếu lệ giam ở nhà giam phủ Thừa Thiên, sau mắc bệnh nặng. Vua thương là người có công lao cũ, tha cho về nhà, đến nay chết, chuẩn cho truy phục hàm ấy cho con được tập ấm, lại cấp cho gấm, sa, vải, lụa và tiền. (Gấm Trung Hoa 1 cây, sa Trung Hoa, sa Nam mỗi thứ 3 tấm, nhiễu Nam 2 tấm, lụa 5 tấm, vải 10 tấm, tiền 700 quan) để lo liệu việc tang.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở tỉnh Bình Định. (Man Văn Tế và Hoàng Văn Phẩm).

Dân tỉnh Quảng Ngãi đói ngày càng quá lắm, bọn Khâm phái Đoàn Khắc Nhượng, lĩnh Bộ chính Đoàn Dao xin các tổng ở thuộc hạt tạm làm tế dưỡng, lượng trích số tiền quyên 30.000 quan để mua gạo, giao cho các phủ, huyện, chọn cử nhân, tú tài mỗi tổng 1 người, coi cả tổng để chẩn cấp. Vua y cho.

Cho Hộ thành binh mã là Nguyễn Nhiêu thăng thụ Chương vệ, lĩnh Đề đốc Kinh thành, nguyên lĩnh Đề đốc Nguyễn Bách đổi lĩnh Phó đề đốc.

Tổng đốc An - Tĩnh là Nguyễn Chính tâu lên nói, gia thế vẫn theo nghiệp nho, ông là Nguyễn Yên đi học, dạy học trò, cha nguyên thụ Nhất đội Cai đội tỉnh Hưng Hoá là Nguyễn Thục, từng thông kinh sử thiệp liệt nghệ văn, tuy theo việc quân ngũ nhưng vẫn tích sách để dạy con, thường giao tiếp với các thân sĩ, văn nhân. Năm trước được tặng Kiến công Đô úy,

là do nguyên bổ chức võ, cho nên tặng điển cũng theo hàng võ, nhưng xét ra, từ trước đến nay, con hiện bổ chức văn, thì cha mẹ không cứ là nghiệp nho, nghiệp y, nghiệp nông, đều so vào chức của con, phong tặng cũng theo hàm văn, lần này được phong tặng ông, bà và cha mẹ, xin gia ân cho chiếu theo hàm văn. Vua y cho.

Bấy giờ, thuyền buôn nước Pháp đến, phần nhiều đem theo súng và khí giới, không đem nộp cho viên tẩn thủ, quan viện Cơ mật và Thương bạc cho là trái với hoà ước, xin thương thuyết với lãnh sự nước Pháp, cấm tự tiện đưa vào, vua nghe theo.

Viên phủ Thừa Thiên tâu lên nói : Trong hạt dân tình túng thiếu, xin thông sức cho các viên huyện hiểu thị khuyến các nhà giàu quyên tiền để chẩn cấp.

Vua bảo rằng, làm cha mẹ dân, phải hết sức làm thế nào để chu cấp, chớ mượn việc sinh tệ.

Các dinh quân nước Thanh, gần đây phần nhiều bắt phu đi chuyển vận, dân rất nhọc khổ, có người bị đánh mà chết. Vua bảo rằng : Hung ác ngang ngược như thế, dân đã khó nhọc lại bị hại, chịu sao nổi, phải thương thuyết với Đề đốc họ Phùng nghiêm sức cho các đạo từ sau không được như thế nữa.

Từ tỉnh Thanh Hoá trở vào Nam (Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị) giá gạo cao vọt lên, lương ăn của dân túng thiếu, Khoa đạo Nguyễn Xuân tâu xin bắt chức phép thanh miêu ((1) Thanh miêu : phép thanh miêu do Vương An Thạch nhà Tống lập ra, bỏ tiền cho dân vay, mùa xuân bỏ ra, mùa hạ thu về, tính lãi 2 phân.1) đời xưa, liệu trích thóc ở kho ra cho dân vay, đợi đến mùa hạ lúa chín, cứ mỗi 10 hộ thóc thu thêm 2 hộ, chứa riêng vào kho, để phòng lâm thời cấp phát.

Vua bảo rằng : Các tỉnh ấy thường xét đến, nên bỏ thóc ra cho vay hoặc chẩn cấp, xin làm, việc gì phải thêm lợi, viện tệ chính ấy, rất không hợp thể.

Cho thự Hữu tham tri bộ Lễ Chu Đình Kế đổi bộ thự Tả tham tri bộ Hộ, Tuần phủ Trị - Bình Vũ Khoa, Sơn phòng Hà Nội Dương Khuê, vì phải cách chức cho làm việc chuộc tội. Trước đây Vũ Khoa sung phái đến Bắc Kỳ tìm thuốc, Dương Khuê từ Quảng Nam về sơn phòng,

đường đi qua Nam Định, đều do Bô chính Phan Đức Trạch cho vay tiền, Đức Trạch sức cho thuộc lại coi kho đưa cho (Khoa 150 lạng, Khuê 100 lạng bạc), sau rồi kho ấy phát ra việc án, việc đưa cho bạc cũng phát xuất, đã chuẩn cho tâu về rõ ràng. Bọn Khoa và Khuê tâu trả lời phần nhiều giấu và giả dối, giao xuống cho bộ Hộ xét nghĩ. Đến nay án nghĩ, trừ Đức Trạch đã chết, đã có án trước, nghĩ xin chuẩn cho xử Khuê, phải giam hậu (chiếu luật người thường lấy trộm tiền lương của kho, tính tang luận tội), Vũ Khoa phải giáng 3 cấp đổi đi. (Khoa nguyên là Bô chính tỉnh Nam Định, đổi về chức ở Kinh, chiếu luật bỏ quan mà đòi vay tiền, kém khi ở quan 3 bậc). Nội các đổi nghĩ, tang số bạc vay đã giao trả, đều xử cách chức, tâu về không thực, đều xử tội trượng, tội đồ hết bậc (theo luật nặng). Vua gia ân chuẩn cho đều cách chức, giao cho quân thứ Tam Tuyên làm việc chuộc tội ; sau hạt Quảng Trị ái mộ Vũ Khoa, ký tên liền nhau vào đơn, xin bỏ ra 15.000 quan tiền kêu ở công chính đường chuộc tội cho Khoa.

Vua bảo rằng quan lại hiền lương từ đời xưa vẫn khó, Khoa trong lòng làm việc thế nào, mới được lòng dân như thế, chuẩn giao cho đình thần xét tâu lên. Đến khi đình nghĩ xin không chuẩn cho, Khoa sau cùng với Khuê cùng đi làm việc chuộc tội (sau Khoa và Khuê đều được chuẩn cho khai phục, khoảng năm Thành Thái, Khoa hiện lấy hàm Tổng đốc lĩnh Tuần phủ Hà Tĩnh về hưu trí).

Cho thự Hữu tham tri bộ Lại Phan Sĩ Thục đổi bổ thự Tuần phủ Trị - Bình.

Nguyên Khâm phái sang Tây đầu xảo là Nguyễn Thành ý tâu xin chọn phái học trò đến trường cơ khí ở cửa biển Thu Long học tập. Vua muốn sai Thành ý đem đi, quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu nói : Thành ý trước sung Khâm phái, giao tiếp với nước ấy, có thể dạng, nếu phái mang đi học, sớm chiều bạn bè với nhau, sợ hoặc tai mắt người lấy làm lạ. Vua bảo rằng việc gì không phải là việc công nên có thực hiện, không nên nói không, quan của nước ấy khi làm lãnh sự hoặc quan to, khi lại làm người buôn như mọi người, có hèn gì đâu, thánh nhân cũng làm tiểu lại, là nhục ư ? Nói thế là mở đường tránh cho người, mong gì được thành tài, rút cục chuẩn cho chọn người do Thành ý sung phái đem đi.

Đình việc duyệt binh (vì duyệt luôn, cho nên đình).

Bấy giờ những kẻ phạm tội giam ở trại quân phủ Thừa Thiên, phần nhiều đói khổ đến chết, Khoa đạo là Nguyễn Sơn Tăng tâu xin sắc xuống cho quan ở phủ và quan các tỉnh sức xét những kẻ phạm tội phải giam, người nào can xét tầm thường, giao cho tổng lý lĩnh về, đợi lương thực của dân hơi thur, lại cho đòi đến xét, để cho những tạp phạm may được sống lâu dài.

Vua sai bộ Hình nghĩ rồi tâu trả lời. Quan ở bộ là Lê Đình Tuấn tâu lên nói việc Sơn Tăng xin, theo lệ cũng có, (nghị định năm Tự Đức thứ 3 [1850], phạm các hạng tù sung quân, lưu, đồ làm đầy tớ, hoặc đã phát phối, hoặc còn để giam chưa phát đi, cùng là trăm, giáo giam hậu và hiện giam để tra xét mà không có người cấp dưỡng, đều hằng tháng cấp cho lương ăn ; năm thứ 12 [1859] châm chước nghị lại, phạm các án tầm thường, tội chỉ phạt xuy, phạt trọng, cách bãi, mà án chưa kết, thì giao lĩnh cho ở ngoài ; đến năm thứ 19 [1866], nghị định, phạm kẻ phạm nào nhân chứng chưa đủ, tình trạng chưa rõ, còn phải đợi xét hỏi, tội phạt trọng trở xuống đem giam giữ tất cả để chết, thì quan xét hỏi có tội), nhưng lâu ngày sinh ra trễ nải, xin nên sức lại.

Vua bảo rằng : Phạm giam đong nhiều người đều không tiện, quan có chức trách, đều phải kính xét đức ý, việc ấy việc khác đều xét xử cho xong, chớ lạm, chớ để cho thuộc hạ được dùng dằng làm trái mới được, làm thế nào xét hết xét luôn được, chỉ tự hỏi lòng không hổ thẹn là được, thông sức cho tuân theo mãi.

Tháng 2, định lại điều khoản những án tù sung quân, phát lưu trở xuống làm danh sách tư đi đệ lên xét lại. (Phạm các địa phương kết án tù tội sung quân, phát lưu trở xuống, đều phải hằng năm 4 tháng một lần làm tờ tư phát đệ, bộ Hình tiếp nhận các án tù tội quân lưu trở xuống cùng án tâu cùng đệ đi, do bộ Hình xét lại. Việc nào nên y nên đổi chuyển giao viện Đô sát xét lại, lại giao bộ Hình lục giao các nha xét hỏi việc hình trước nhận làm. Lại Pháp ty xét nghĩ những án có đơn kiện giao tra xét, gián hoặc có nghĩ xử tội quân lưu trở xuống, các địa phương làm tờ tư cho ty ấy xét và làm việc, do viên khoa đạo theo từng tháng lần lượt đến hỏi xét hội đồng với tá lãnh ty ấy xét hạch, chiếu từng tháng làm cho xong, để khỏi chồng chất, việc tha tội nhầm, buộc tội còn như gỡ cho người nhầm được giảm đẳng vẫn lấy đường quan làm đầu. Còn như xét lại mà sơ suất, bị người trích phát ra, đang phải xử phân,

nghĩ xử kém quan xét hỏi trước một bậc, gián hoặc có nhiều khoản hơi nặng, đem đổi được vừa phải, tùy việc nghĩ thưởng, nếu để chông chất không làm xong, chiếu lệ nghĩ xử).

Giám lâm phủ Nội vụ là Nguyễn Hữu Thanh nhận của đút lót phải tội đồ, Tham tri bộ Hình Lê Đình Tuấn, Biện lý Ngô Xuân Quỳnh, Nguyễn Văn Long đều phải giáng lưu có thứ bậc. (Chủ thủ kho dược phẩm Trần Duy Nghiêm năm ngoái can án ăn trộm quế của vua dùng, phải tội xử chém ngay, khi ấy có cung ra ngày được bỏ có đút lót cho Hữu Thanh 30 lạng bạc, quan ở bộ cho lời cung ấy là việc khác, cùng bàn để đợi xét, không đem ngay Hữu Thanh tâu lên hạch tội và án cùng xét, bộ thuộc là Nguyễn Hữu Tán bèn đem tờ khai ấy bỏ đi, việc phát ra, Hữu Thanh phải tội ấy, quan ở bộ nhận lỗi, chiếu luật tư tình che giấu, xử nhẹ).

Tổng đốc Ninh - Thái là Lê Hữu Tá tâu lên nói : Quân nước Thanh và quan quân tiến đánh hạt Thái Nguyên, số ấy so với trước hơn gấp 5 lần, phải dùng nhiều lương, hạt ấy trừ 7 huyện về hạ du hiện đang đắp đê, các huyện Lục Ngạn, Hữu Lũng, Yên Dũng ở thượng du đều đã điều tàn, chỉ cung được sự bắt gọi tầm thường, còn đến như việc vận giải, chỉ trách cứ vào 8 huyện ở thượng du, tuy anh đi em về, thế không cung cấp được. Hiện nay các tỉnh Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên, việc phòng giữ hơi thư, cũng là vô sự, xin lượng bắt dân phu để phụ giải, mới mong tiếp tế được.

Vua cho là điều động xa, khó nhọc nhiều, sai bộ nghĩ số phu phải phần thụ (Hà Nội 2.500, Hải Dương, Nam Định đều 1.000, tỉnh Hưng Yên 600) nhưng chuẩn cho người xin đi vận giải thì cho, hoặc xin nộp tiền thay cho mỗi tháng mỗi suất 6 quan, giao cho tỉnh Bắc thuê người làm.

Cho thự Thống chế quyền Chưởng Trung quân là Đinh Hội thực thự Thống chế, vẫn quyền Chưởng vệ, quyền Chưởng Hữu dực dinh Vũ lâm là Trương Văn Hùng, quyền Chưởng dinh Tiền phong là Lê Bình, quyền Chưởng dinh Long võ là Phạm Trinh đều thăng thự Thống chế ; Vệ úy là Phan Văn Quý thăng thự Chưởng vệ, quyền Chưởng dinh Hồ oai (năm trước Nguyễn Bách đổi lĩnh Đề đốc, chuẩn cho giao Nguyễn Thịnh (kiêm quản), Chưởng vệ lĩnh Đề đốc quân thứ Bắc - Thái là Ngô Tất Ninh được thực thự ; Lãnh binh lĩnh Đề đốc Nghệ An là Lê Chuẩn được thăng thự Chưởng vệ vẫn lĩnh Lãnh binh ; quyền sung Phó đề đốc Tam Tuyên quân thứ là Lưu Vĩnh Phước được thực thự.

Thự Bó chính Thái Nguyên là Mai Văn Chất vì việc quân bỏ bể, phải cách chức cho làm việc chuộc tội. Trước đây, Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu lên nói : Văn Chất việc bắt phu, việc vận lương và việc do thám đều hèn kém, xin cách chức ngay, cho đến quân thứ làm việc chuộc tội, án sát Đỗ Trọng Vũ không giúp đỡ gì, xin cách chức trả về Thương biện.

Vua cho là tình thế hiện nay thực khó, không riêng một tỉnh ấy như thế, gia ân giáng Văn Chất làm Thị độc, Trọng Vũ làm Thị giảng, đều vẫn lĩnh chức cũ, để xem công việc về sau. Đến nay Tá Viêm lại tâu Văn Chất không có lòng cố gắng, để lại sự đến lỡ việc, mới chuẩn y lời Tá Viêm xin, để cho hết chức trách làm tướng, mà chức Bó chính có khuyết, thì lấy Thị giảng Học sĩ lĩnh án sát Bắc Ninh là Bùi Phác lĩnh chức ấy.

Chuẩn cho Hoàng tử thứ hai ra ở nhà Chính Mông (làm ở bên tả nhà Duyệt Thị), đặt các chức tán thiện giảng tập và chính trị mỗi chức 1 viên.

Chuẩn cho từ sau phạm chức giáo huấn có khuyết, trước hết đem những cử nhân dự có phân số và lệ được bổ quan để điều bổ, còn tú tài người nào hễ sát hạch được hạng ưu, nếu cần người lắm, mới được chọn bổ, còn thì phân bổ bát, cửu phẩm ở các nha trong Kinh và tỉnh ngoài cho có định chí.

Phó đồng lý thanh tra phủ Nội vụ là Nguyễn Ngọc Chấn vì mượn riêng đồ vật của kho (bút vua dùng và vải), việc phát giác, phải cách cho theo quân thứ làm việc sai phái.

Tàu công nước Anh Cát Lợi đến tỉnh Hải Dương, nha Thương chính đến thăm hỏi, lãnh sự nước Pháp bàn rằng : Tục phương Tây không có khoản đãi, quan tỉnh là Phạm Phú Thứ không nghe, đem phẩm vật khoản tặng (1 cân chè, 100 đồ quả). Quan viện Cơ mật, Thương bạc cho là tàu nước Pháp đi lại thường thường khoản tặng, nay tàu nước Anh đến, lại nói là tục phương Tây không có khoản đãi, chu đáo sơ sài khác nhau, tỉnh chưa thể biết, quan tỉnh không nghe, tưởng cũng dò thấy lòng ngầm, nhưng tặng phẩm ấy so với khoản tặng nước Pháp hơi ít, nay xin từ sau có thuyền tàu công nước Anh đến, chiếu lệ khoản đãi nước Pháp phải hậu hơn để tỏ tình, khỏi bị nói dối được. Vua nghe theo.

Ngày Bính Thân, hoàng tôn sinh (tức là vua ngày nay), nguyên phi hoàng trưởng tử (tức hoàng thái hậu ngày nay), là họ Phan sinh ra, được đầy tháng, ban cho tên đẹp là Bảo Lân.

Quân nước Thanh vào chỗ người nước Pháp đóng (ở phố Hà Nội), bị người Pháp bắt được, quan tỉnh Hà Nội là Trần Đình Túc giảng giải trả cho về. Vua sắc cho quan tỉnh và sở Thương chính từ sau phải bảo thuộc hạ canh phòng xem xét, chớ để cho lại vào sinh sự.

Tha thuế cho nguyên Trà Vân (thuộc Bình Định, vì hoang man dân nghèo phải tản đi).

Tháng 3, bộ Hình bọn Phạm Thận Duật chọn cử thuộc viên là Tôn Thất Diên Diệp làm Lang trung. Vua bảo rằng : Lần trước chọn cử không cho (việc ở mùa đông năm ngoái), nay lại xin, đương được chức khuyết ấy, há không có người, sao lại vội cử, cố trái ý như thế, nên không chuẩn cho, để tỏ phép nhất định và ngăn thói xu phụ cầu cạnh.

Giặc trốn nước Thanh hơn 400 tên đốt phá xã Công Bật (thuộc tỉnh Thái Nguyên), quyền Phủ đoàn là Nguyễn Đình Đài (người xã Bộc Bó) đem binh đồng đánh dẹp, thắng trận được thưởng cấp có thứ bậc.

Truy thụ hàm Quang lộc Tự khanh cho lĩnh Bó chính Quảng Ngãi là Đoàn Dao, (Dao nguyên hàm Hồng lô Tự khanh lĩnh chức ấy, đến nay chết). Vua bảo rằng : Dao là người làm được việc, không may ốm đau chậm trễ, đến nay mới nhớ đến cất dùm, vội đã chết, không được thi thố hết tài, đáng tiếc.

Hộ lý Tuần phủ Nam - Ngãi là Lâm Hoàn xin từ chức nhường cho Khâm sai Hoàng Diệu (người tỉnh Quảng Nam).

Vua bảo rằng : Năm trước, Ngụy Khắc Đản lĩnh Bó chính Nghệ An, là vì bấy giờ dân lương, dân giáo cùng ngờ ghét nhau, chuẩn cho lấy người thổ trước sung làm việc, không được vin làm lệ thường, không chuẩn cho, mới lấy Thái bộc Tự khanh sung Khâm phái Quảng Ngãi

Đoàn Khắc Nhượng thăng thụ Bô chính lĩnh Tuần phủ Nam - Ngãi, Hoàn đổi lĩnh Bô chính Quảng Ngãi.

Trước bộ Lại theo nghị khảo sát công việc của các quan to. (Bô chính, án sát cứ 3 năm do tổng đốc, tuần phủ khảo sát một lần, tổng đốc, tuần phủ cứ 6 năm do khâm sai kinh lược đại thần khảo sát một lần).

Vua cho là nghĩ như thế chưa được chu đáo, giao đình thần nghị lại, đến nay tâu trả lời nói : Đốc, phủ, bô, án, phẩm trật tuy khác, đều là quan lại trị một phương cùng thành thống hạt, phạm việc tư bản, đều được cùng nhau củ sát thì đốc, phủ không dám lấn át, bô, án cũng không dám trông ngóng tự vệ. Trước nghĩ xin bô án chuyên do đốc, phủ Đông thành và thống hạt khảo sát, thì đốc, phủ, gián hoặc vì yêu ghét riêng, bô, án không khỏi bị phải ràng buộc, khoản ấy xin không nên bàn. Còn như đốc, phủ hạn 6 năm một lần xét, thì gián hoặc có người không đủ hạn mà đã dời đi nơi khác, không những người tốt thì khen thưởng sót, mà người xấu thì được quyền vị lâu, nếu khéo che đậy, thì ty thuộc cũng kiêng nể không nói bọn đồng sự cũng tư vị che giấu cho, may được xót xa ngoài việc khảo sát. Xin cứ 4 năm (Thìn, Mùi, Tuất, Sửu) bộ Lại chiếu lệ tâu xin đợi chọn phái 2 viên kinh lược đại thần, chia đi Nam Kỳ, Bắc Kỳ, các đốc, phủ, bô, án đều do kinh lược đại thần khảo sát, trừ người tốt tính suốt chưa đủ niên hạn, không phải đem tâu không kể, còn thì người đã đủ hạn xét và trước ở tỉnh ấy đổi đi tỉnh khác tính suốt cũng 3 năm, thì cho đều do khâm sai đại thần chỉ ra thực trạng tốt xấu để khuyên răn. Còn người xấu kém, không cứ đã đến hạn hay chưa đều cho chỉ ra hặc tội, còn như phủ, huyện ngày thường thanh liêm công bằng hay tham nhũng, làm được việc hay là tầm thường thế nào ? Đã có thượng ty ấy cất nhắc hay di chuyển đổi bô, đã đủ nêu rõ thẳng giáng, còn có người xuất sắc mà thượng ty không nêu rõ, hèn kém mà thượng ty không đem hặc tội cũng đều do đại thần ấy lấy đủ sự thực đem tâu lên.

Vua bảo rằng chọn phái kinh lược thực là khó có người, không thể định làm khoá thường, nên tùy thời chọn phái, sẽ chiếu nghĩ mà làm. Duy có phép xét công hơn kém cùng với Dụ năm ngoái, chuẩn cho sau đều phải tuân theo cho đích xác mà thi hành, cũng đủ để cổ vũ khuyến khích. Lại chuẩn cho từ nay và sau đình thần hoặc cả viện Đô sát, cả bộ Lại, đích có nghe biết viên nào, không cứ quan trọng hay quan ngoài, tốt hay xấu, mọi người đều khen hay đều chê, mà chưa từng phát ra, cứ thực tâu lên, thì do công luận, không phải do sự yêu

ghét mới có thể bắt thần xét ra, khỏi để hại dân và mất người tốt, không tiện im lặng ngồi mà xem.

Tiết thanh minh, vua rước Từ giá đến điện Biểu Đức ((1) Điện Biểu Đức : điện ở Xương Lãng là lăng Hiến tổ.1) chiêm yết.

Chuẩn cho các tỉnh từ tỉnh Thanh Hoá trở ra Bắc, hễ đến sau khi lúa chín, giá gạo giảm xuống, thì do quan liệu trích tiền kho, chia giao cho các phủ, huyện chiêu theo hiện giá thu mua (tỉnh lớn trên dưới 70.000 - 80.000 hộ, tỉnh vừa và tỉnh nhỏ trên dưới 40.000 - 50.000 hộ), tùy tiện vận tải chứa cất ở kho tỉnh hoặc kho ở cửa nha phủ, huyện, đợi sau giá hơi cao, chiêu giá bán ra, mới không lọt ra ngoài.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở tỉnh Quảng Nam (Nguyễn Văn Lượng).

Chuẩn định lệ quân dân vận tải ở biên giới Bắc Kỳ. Trước kia dân phu các tỉnh đi vận tải, phải thuê trả tiền công, hoặc chằm chước tùy theo tình dân được thư hay cấp thiết, hoặc lương quân hoãn hay khẩn cấp, hoặc đường sá xa hay gần, khó hay dễ đến khi có việc mới nghĩ xin, không khỏi sâm si. Đến nay chuẩn định, phàm dân phu các hạt ấy, người nào hễ ngày thường ứng trực để vận tải quân trang hoả dược, đều phải tính ngày trả tiền thuê, không cứ hạt mình hay hạt khác, đường sá xa hay gần, mỗi tên mỗi ngày cấp 1 bát gạo, 40 đồng tiền. Tiền gạo giải đi đường bộ, mỗi tên gánh 20 quan tiền hoặc 1 phương gạo, mỗi ngày cấp 1 bát gạo và 2 tiền. Giải đi đường thủy cứ tiền 2.000 quan hoặc gạo 100 phương, mỗi ngày cấp 10 bát gạo, tiền 2 quan 4 tiền. Người nào là binh đình phái đi vận tải, trừ lương tháng mỗi quan tiền, 1 phương gạo chiêu cấp ra không kể, cấp thêm mỗi ngày tiền 30 đồng. Nếu giữa đường bị bệnh, do quan phủ, huyện tỉnh sở tại tùy tiện làm nhà cho ở để nuôi và sức phát thuốc thang để điều trị. Trong đó binh đình được cấp thêm : hạng nặng mỗi tên mỗi ngày 40 đồng tiền, hạng nhẹ 20 đồng tiền ; dân phu bị ốm đã không có tiền, có gạo công thuê, hạng nặng ngày cấp 2 tiền, hạng nhẹ 1 tiền, gạo đều nửa bát, để chi vào canh cháo. Tên nào bị ốm mà chết, thì dân phu cấp tiền 5 quan, binh đình cấp tiền 12 quan, quan phải chôn cất cho, để tỏ lòng xót thương).

Vua Dụ rằng : Lấy sự vui lòng để sai khiến dân, dân quân có khó nhọc, đời xưa, đời nay không có cách gì khác, trăm một lòng yêu dân, chưa từng khinh dùng sức dân, từ khi ở biên giới Bắc Kỳ các giặc tràn sang rồi đến nay, dân cũng khó nhọc ; năm ngoái giặc họ Lý lại kéo đến, cái thế chày đòi không thể không ngăn ngừa, lại nhọc dân ta, ngày đêm đi làm việc, ở đường thì không khỏi đói khát, ở nhà thì mong nhớ không quên. Mỗi khi nghĩ đến tình trạng ấy, thương xót vô cùng, nhưng đi chỉ mong cho được yên, muốn dân chóng được yên, cho nên không thêm nhọc sức dân không được, dân ấy cũng là dân đời tam đại, há không có lòng trung ái đâu, nên phải tỏ tình thương dân khó nhọc, để nhân dân các người đều biết ý trẫm.

Vua nghĩ các tỉnh ở Nam Kỳ, Bắc Kỳ lương ăn của dân thiếu thốn, sắc cho quan phủ Thừa Thiên và các tỉnh tìm nhiều phương kế dự trữ, nghĩ định tâu lên.

Dụ rằng : Năm có năm đói, năm được mùa là trời làm nên, người đời xưa cũng có tai biến lụt hạn mà dân không đến nỗi cùng khốn, là vì sức tích được nhiều mà dự phòng trước, đời sau hoặc gặp tai biến mà phòng bị đầy đủ, xét năm mất mùa mà lo nghĩ khéo, đều có chính tích đáng truyền lại. Đời xưa đời nay là người nào, thế mà không như thế, quan tỉnh thân các người đều có trách nhiệm chăn dân, bắt phải giúp đỡ thì ngoài việc phát chẩn, cho vay không thì thố được mưu kế gì hầu để cho trăm ngày đêm buồn rầu khó nhọc không lúc nào yên, làm yên tâm chẳng ? Hay là để cho dân đi khắp mọi nơi kiếm ăn, trôi dạt đi đâu thì đi, mới là xứng chức chăng ? Bông lộc của người là máu mủ của dân, phàm có lòng người, đều phải tự xét, phàm các chính sách cứu đói, phòng đói đã hiểu thị đó, việc gì là châm chước có thể làm được, hoặc có phương pháp sinh hoạt khác, có thể thông biến mà thích hợp cho dân, đều phải dự nghĩ tâu xin làm ngay. Nếu cứ ngồi đó mà nhìn không có cách gì, lại phiền đến triều đình phải giúp đỡ, tất có trừng phạt nặng, quyết không để cho ngồi ăn không để hại dân làm gì. Sau rồi các tỉnh cũng có tâu nghĩ tâu lên, nhưng hoặc việc đã thi hành, hoặc làm không xong đều để đó.

Mở ân khoa thi Hội văn.

Định lại lệ yết thị văn thơ phú trường thi Hương, thi Hội. Năm ấy, kỳ đệ tam thi Hội, thơ phú phần nhiều âm vận áp dụng nhầm, mà văn lý đáng lấy, quan trường phê lấy, tâu lên đợi Chi.

Vua bảo rằng : Lệ đi thi được đem vào trường hoặc có yết thị vào hay không âm thanh của nước ta phần nhiều sai, hoặc nhân theo tránh chữ huý, đọc lại sai, vào bằng còn có thể nhớ được, vào trắc rất nhiều lại khó nhớ, hướng chỉ là tục học ư ? Hoặc nghĩ đến kỳ thi thơ phú, in ra chữ vào cấp phát cho, nhưng thi Hội còn dễ, thi Hương rất nhiều người, làm thế nào cho ổn thoả được. Bộ Lễ tâu đem vào trường đã có nghiêm cấm (chiếu theo lệ đem giấy có chữ xét nghĩ, xem ở năm Minh Mạng thứ 2 [1821]), duy có lệ định đầu bài thơ áp dụng vào nào, sao những chữ trong vào ấy yết thị, để tiện cho học trò sao nhận. Nay xin từ sau phạm kỳ thi thơ phú khoa thi Hương, thi Hội, quan trường ra đầu bài được dùng vào gì, thì sức ngay cho phòng thuộc lại sao những chữ trong vào ấy và các vào phú được thông dụng. (Xét trong vào có chưa thông nhau mới được yết thị, như loại vào nhất đông và nhị đông, tứ chi và ngũ vi, vào về thượng thanh, khứ thanh, nhập thanh đều khác, không được nhân thói quen dùng lẫn), sẽ đem niêm yết mỗi vi 2 biển, để tiện cho học trò sao nhận làm bài. Nếu lại theo thói quen áp dụng ép, dù văn lý đáng lấy, cũng phải đánh hỏng ngay, nhưng lấy khoa thi Hương năm nay làm bắt đầu. Vua y cho.

Chuẩn định lệ xét xử người đốc thu thuế, lĩnh trưng thuế. (Từ nay phạm không cứ thuế hạng nào (như các hạng thuốc phiện, thuế quan tân, tư sống, bông sợi, củ nâu, cánh kiến, gỗ thiết mộc ở đầu nguồn, muối, dầu, đường, củ lạc, sắt nát, hoàng thảo, cau khô), đã chuẩn cho người lĩnh trưng thì do quan sở tại chiếu cứ thuế lệ, thời thường nghiêm sức theo kỳ đệ nộp, hoặc sức cho nộp thuế trước rồi thu sau, cốt phải nộp xong. Nếu hết hạn không xong cứ người lĩnh trưng và người cam kết bảo đảm ấy mà tịch thu, không đủ thì cứ quan tỉnh ấy và thông, kinh, bát, cửu phẩm dự trông coi việc ấy chia cỗ phân phải bồi (chia làm 10 thành, tổng đốc, bố chính mỗi người bồi 3 thành, án sát bồi 2 thành, thông, kinh 1 thành, bát, cửu phẩm 1 thành, nếu không có tổng đốc, chỉ đặt 2 viên tuần phủ, án sát, thì tuần phủ bồi 5 thành, án sát bồi 3 thành, thông, kinh 1 thành, bát, cửu phẩm 1 thành) và phân biệt nghị xử, để tỏ khuyến răn. (Thiếu chưa đến 2 thành được miễn nghị, hơn 2 thành thì : tổng đốc, bố chính phải giáng 1 cấp, án sát phạt bổng 1 năm, thông, kinh phạt bổng 9 tháng, bát, cửu phẩm phạt 40 roi ; thiếu đến 3 thành thì : tổng đốc, bố chính phải giáng 2 cấp, án sát phải giáng 1 cấp, thông, kinh phạt bổng 1 năm, bát, cửu phẩm phạt 50 roi ; thiếu 4 thành thì : tổng đốc, bố chính phải giáng 3 cấp, án sát phải giáng 2 cấp, thông, kinh phải giáng 1 cấp, bát, cửu phẩm phạt 60 trượng ; thiếu đến 5 thành thì : tổng đốc, bố chính phải giáng 4 cấp, án sát

phải giáng 3 cấp, thông, kinh phải giáng 2 cấp đều được lưu, bát, cửu phẩm phải phạt 70 trượng ; thiếu đến 6 thành trở lên thì tổng đốc, bố chính phải giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác, án sát tội chỉ giáng đến 4 cấp là cùng, thông, kinh chỉ giáng 3 cấp đều được lưu, bát, cửu phẩm chỉ phạt 80 trượng, đều cho nộp tiền chuộc).

Tháng 3 nhuận, định rõ lại thời hạn làm bài trong các kỳ thi Hương, thi Hội. (Quy tắc trường thi Hương, thi Hội, học trò làm bài lấy suu không xong ((1) Suu không : những nơi công sở cứ hết ngày đến tối thì kiểm soát xem có còn kẻ gian nào lẩn quất ở trong không rồi đóng cửa thành để canh phòng ban đêm, trong trường thi đến hết ngày thì đánh 3 hồi trống gọi là trống suu không hay là thu không, hết 3 hồi ấy mà ai không nộp quyển là ngoài hạn.1) làm hạn, quá hạn ấy đem làm ngoài hàm. Gần đây quan trường phần nhiều rộng tiếng khoan đại, hoặc cho đến canh một canh hai, học trò mới quen lấy làm thường, đến nay định ngặt theo như lệ, quan trường nếu lại dung túng như trước việc phát giác ra, tức thì chiếu luật trái lệnh nghiêm nghị thêm bậc lên.

Vua nghĩ năm nay gặp năm có tháng nhuận, lúa cấy sớm phần nhiều kém, sai Khâm thiên giám, phàm làm lịch phải dự tính trước lịch sang năm, nếu có để tháng nhuận vào tháng nào, thì phải tra xét ngay từ tháng 6, tháng 7 năm nay, tâu lên đợi Chỉ chuẩn cho thông sức cho trong Kinh và tỉnh ngoài để biết thời tiết. Lại đem các sách Tây như Bác vật tân biên nói về thiên văn địa khí liên quan đến phép làm lịch và các sách : Vạn quốc công pháp, Hàng hải kim châm ((1) Hàng hải kim châm : tàu đi biển phải có địa bàn, địa bàn có kim chỉ nam để chỉ phương hướng.1) “Khai môi yếu pháp” ((2) Khai môi yếu pháp : phương pháp cốt yếu về khai mỏ than.2), đều cần thiết về học thời vụ, sai quan tỉnh Hải Dương cho in nhiều bản rộng, để quan lại và học trò học tập cho biết để dùng.

Định lại lệ thưởng về bắt được giặc (bắt được giặc họ Lý thưởng cho 10.000 đồng bạc, bắt được giặc họ Lục thưởng cho 4.000 đồng, bắt được 2 giặc họ Ông và họ Đàm thưởng cho 2.000 đồng, chém giết được rút đi một nửa, còn thì theo như Chỉ chuẩn trước).

Thưởng cho quan về hưu trí mà sống lâu là Nguyễn Khắc Trạch ở tỉnh Hưng Yên (90 tuổi, nguyên án sát) 40 lượng bạc, 4 tấm sa nam.

Nêu thưởng tiết phụ ở tỉnh Hưng Hoá (Trần Thị Cung được hạng thứ).

Lại đặt chức huấn đạo 2 huyện Tiên Minh, Đông Triều (thuộc Hải Dương) (2 huyện này về năm Tự Đức thứ 5 [1852] bỏ bớt đi, đến năm thứ 13 [1860] lại đặt huyện nha, còn như chức dạy học chưa đặt, đến nay quan tỉnh xin đặt theo như trước).

Tuần phủ tỉnh Quảng Yên là Trần Văn Tuy tâu lên nói xã Quan Lạn, Minh Châu, thuộc huyện Nghiêu Phong ở lánh xa ngoài biển, địa thế chơ vơ, giặc biển thời thường đi lại, dò biết người buôn nước Thanh muốn dẫn người Nhật Bản đến lập bến buôn bán ở nơi ấy, xin cho làm đồn để canh giữ, ở chỗ tiếp giáp 2 xã, có thể trông nom được cả hai bên. Vua nghe theo.

Vua cho là Thượng thư Phạm Thận Duật là người am hiểu hoà nhã, bảo Duật rằng : Người không phải như người Bắc Kỳ am hiểu hơn Doãn ((3) Doãn : Nguyễn Tăng Doãn, thự Thượng thư sung Cơ mật đại thần.3) khuyên làm người danh thần, chớ có theo thói đời lúc lên lúc xuống. Khoa đạo là Trần Đức Nghiệp, Nguyễn Hàm Quang tâu nói : Trong ngoài đều là thần thiếp, chưa từng chia ra Nam, Bắc, bệ hạ nếu cho Duật không phải như người Bắc Kỳ mà yêu quý khác, trộm sợ thiên hạ dòm được nông sâu, lời nói coi khác ngày nay lại nổi lên.

Vua cả giận bảo rằng : Các người nói rất không phải, không phải người Bắc Kỳ là chuyên nói về phong thể, nghi tiết và cử chỉ, không phải như người Bắc Kỳ chưa am hiểu đó thôi. Trăm từ trước đến nay, dùng người có phân biệt gì Nam, Bắc, hiện nay thứ bậc, chức vị, trong ngoài đều như nhau, thiên hạ cùng biết đã lâu, ngay như niên hạn cử nhân đã đổi theo như một, còn việc khác phần nhiều giống như thế, ai không cảm kích cố gắng, các người không nhận, lại dám xưng lên nói bất chính, sẽ làm mê hoặc lòng người, hại việc không phải là nhỏ. ở vào chức vị ngôn quan, sao được khinh thường như thế, không thể không trừng phạt, 2 viên ấy đều phải giáng 2 cấp lưu, răn cho chừa đi, cho hết tà hoặc, nếu lại nhảm lờ nói càn, tất phải đuổi bỏ.

Giặc trốn nước Thanh là bè lũ Cao Thập Nhị đốt phá huyện lỵ huyện Thanh Sơn và các xã Hương Càn, Đồng Quán hạt ấy, sai quan tỉnh Hưng Hoá, một mặt phi tư cho Hoàng Tá Viêm

phải điều độ ngay, một mặt đem ngay binh đồng tiến đánh và tư cho quan tỉnh Sơn Tây cũng phải canh giữ nghiêm cấm ngay.

Bấy giờ vua nước Thanh lại sai Đề đốc Phùng Tử Tài ra cửa quan giúp việc đánh giặc, Than tán là Trương Quang Đản tâu lên nói : Đại quân của Đề đốc họ Phùng tiến sang đánh giặc, súng đạn và lương quân đều là việc cần, xin uỷ viên chuyên việc vận giải và đặt ra từng cục để tiện việc chuyển vận chi phát. (Cục Kỳ Lừa ở tỉnh Lạng Sơn, đổi làm phân cục chi ra và chuyển vận, phân cục súng đạn ở tỉnh Bắc Ninh đổi làm cục chuyển vận ở Bắc Ninh, huyện Lục Ngạn, tỉnh Sơn Tây đặt thêm cục chuyển vận, tỉnh Thái Nguyên, tỉnh Tuyên Quang đặt thêm cục chi phát súng đạn. Vua nghe theo.

Cho Hồng lô Tự khanh lĩnh Bó chính Thanh Hoá là Nguyễn Ngoạn sung chức Tiểu phủ sứ ở quân thứ Nghĩa - Định. (Tiểu phủ sứ trước là Trương Văn Để can án giao nghị).

Bấy giờ các quan địa phương ở ngoài nhiều người về Kinh lạy mừng. Vua cho là các hạt hoặc hiện đang phải phòng giữ đánh dẹp, hoặc đang phải giúp đỡ, công việc bề bộn, chức vụ không nên bỏ vắng, mới chuẩn cho các tỉnh Tả, Hữu trực kỳ mỗi tỉnh 1 viên, Bắc Kỳ 2 viên. (Về Tả trực kỳ : Bó chính tỉnh Quảng Nam là Nguyễn Văn Phong ; Tả trực kỳ : Điền nông tỉnh Khánh Hoà là Phan Trung ; Hữu trực kỳ : án sát tỉnh Quảng Trị là Tôn Thất Uý ; Hữu trực kỳ : Phó lãnh binh tỉnh Nghệ An là Nguyễn Văn Hậu ; Bắc Kỳ : Sơn phòng tỉnh Sơn Tây là Tôn Thất Luận, Phó lãnh binh tỉnh Nam Định là Lương Văn Thái) sung làm khâm điểm, đến kỳ theo ban chúc mừng.

Thi Đình. Sai thự Thượng thư bộ Hình Phạm Thận Duật, Tả tham tri bộ Binh Lê Điều sung việc đọc quyển, Hữu thị lang bộ Công Nguyễn Văn Thận, Hữu thị lang bộ Lễ sung biện Các vụ Bùi Ân Niên sung việc duyệt quyển, cho bọn Đỗ Huy Liêu 6 tên đỗ Tiến sĩ và Đồng tiến sĩ xuất thân có thứ bậc, lại lấy đỗ Phó bảng 8 tên (Đệ nhị giáp Tiến sĩ xuất thân Đỗ Huy Liêu, Đệ tam giáp Đồng tiến sĩ xuất thân Phan Trọng Mưu, Vũ Tuấn, Nguyễn Dự, Phan Huy Nhuận, Trần Đình Phong, Phó bảng Ngô Trạch, Trần Huy Liễu, Trần Xuân Sắc, Tôn Thất Niêm, Nguyễn Lê Kháng, Nguyễn Đôn Tiết, Nguyễn Duy Hiệu). Khi ấy có 3 tên trúng cách là bọn Hoàng Trọng Túc, đều vì chữ viết sai nhầm, văn lý vụng kém bị truất. Nhân Dự rằng : Một khoa Tiến sĩ là phép lớn kén chọn nhân tài, sau khi thi Hội, lại có thi Đình, rất là thận

trọng, đã chuẩn cho 4 kỳ thi Hội tính suốt được 4 phân trở lên, để vào hạng trúng cách, 3 kỳ tính suốt được 7 phân trở lên đều được dự thi Đình, muốn cất nhắc 10 người được 5, khiến cho người dưới không phàn nàn là bỏ sót nhân tài, mà người trên thu được hiệu quả được người tài giỏi. Thế mà 1 kỳ thi Hội khoa này, người dự trúng cách tất cả 17 tên, đến khi thi Đình, chỉ được có 1 quyển Đỗ Huy Liêu, so với các quyển thực có học vấn, không phải người mới học chỉ noi theo người làm nổi, nhưng cần được thông suốt rộng khắp như các người đỗ cao các khoa năm trước thì chưa được. Nhưng năm nay là ân khoa đặc cách, tạm cầu người giỏi trong đám kém, chuẩn y xét nghĩ thứ bậc làm chánh phó bảng 14 tên, để tỏ ra yêu học trò ; còn như 3 tên Hoàng Trọng Túc, Trần Danh Phương, Nguyễn Hy Kỹ, khi ấy thi Hội may mà trúng cách, đến khi thi Đình rút cục kém quá, đáng lẽ phải cách hết mới phải, tạm gia ân cho Trần Danh Phương cách mất tú tài thượng hạng trả về làm học trò, bọn Nguyễn Hy Kỹ, Hoàng Trọng Túc đều cách cử nhân giáng làm tú tài, để răn người ít học, may mà được trúng. Từ nay về sau thi Đình, nếu có quyển nào kém lắm cũng để vào hạng bất cập, quan trường không được nhất khái lấy rộng, để sửa thói quen của học trò mà nghiêm trường quy.

Bấy giờ, những dân đói phần nhiều đến tỉnh Hà Nội để kiếm ăn (hơn 8.000 người), quan tỉnh là Trần Đình Túc tâu xin làm sở chẩn cấp.

Vua bảo rằng : Phàm việc chẩn cấp ở các tỉnh, phải đặt ra nhiều nơi mới đủ được, mà khỏi lẫn lộn, nghe nói vẫn hợp một nơi để chẩn cấp, nên sinh ra sự tranh cướp của người ốm đói, phải thông sức ngay và nghiêm cấm bọn bắt lương mới được chu đáo.

Mùa hạ, tháng 4, vua rước Từ giá đi chơi cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hè và xem bờ biển, 5 ngày về cung (vì năm có khánh tiết thuyền của hoàng thái hậu và thuyền vua ngự dẫn ra Trúc Thành đến chợ Thái Dương, đều cử nhã nhạc, sau cũng thế).

Cho Hữu thị lang bộ Công Nguyễn Văn Thận thăng thự Hữu tham tri bộ Hình.

Giặc ở tỉnh Tuyên Quang là bọn Bùi Đình Tân (người Mán, nguyên nhận chức nguy của chúa Thuận người Mèo xưng là Thông chế) đem bè lũ hơn 50 tên, quấy rối cướp bóc xã Hữu Sản. Tổng đoàn tổng Phùng Hành là Ma Văn Nghĩa, Mán mục là Triệu Văn Tài, Bàn Văn

Chiều hội lại cùng đánh, bắn chết Đình Tần, Tuần phủ Hoàng Tường Hiệp đem việc tâu lên, thưởng cho ngân tiền có thứ bậc.

Mở ân khoa thi Hội võ, lấy trúng cách 1 tên, thứ trúng cách 25 tên, các người thứ trúng cách (không làm văn được đều đem làm Võ phó bảng, 1 tên trúng cách (Nguyễn Gia Trung) lại đợi đến sang năm, thi Hội xong cùng với các người trúng cách, chuẩn cho vào Phước thí (sau đến khoa sau chuẩn cho Gia Trung vào thi, vì văn lý vụng kém, đem làm hạng Phó bảng).

Chuẩn cho những ảm sinh sát hạch được dự hạng bình, từ sau đổi bổ cung phụng (lệ cũ bỏ đi chiếu).

Thự Hiệp biện đại học sĩ lĩnh Tổng đốc Hải - Yên Phạm Phú Thứ, Tổng đốc An - Tĩnh Nguyễn Chính xin về Kinh lạy mừng, chuẩn cho lấy Hữu tham tri bộ Binh Lê Điều lĩnh Tổng đốc Hải - Yên ; Hữu tham tri bộ Lại Hoàng Diệu lĩnh Tổng đốc An - Tĩnh.

Định lại điều cấm gạo ở Bắc Kỳ. Dụ rằng : Trẫm một lòng lo cho dân, thương dân không đủ ăn, chở gạo ra nước ngoài, đã từng cấm hẳn, thế mà người buôn thì muốn lấy lợi nhiều, quan tỉnh thì lười ở dung túng, hàng tham khó lấp, chén rò khó hàn. Gần đây nghe thấy những thuyền buôn cứ đổ không để đợi đến mùa hạ lúa chín rất nhiều, vậy quan các tỉnh có cửa biển phải phái ngay án sát hoặc lãnh binh, chia nhau đi mà kiểm xét. Nơi nào thóc có nhiều muốn bán mà không đắt, thì do quan chiếu giá chợ trả tiền ngay mà thu trữ lấy, không được làm khó dễ sách nhiễu, nếu dám bán ngầm cho thuyền buôn, chở trộm ra khỏi cửa biển và người buôn vơ vét cát chứa, thì lập tức bắt ngay, gia đặng tội nặng, tài sản trong thuyền tịch thu hết, phủ, huyện, người giữ cửa biển và tổng lý đều xử trị nghiêm ngặt, quan tỉnh không biết xét và đem tâu lên, tội cũng thế.

Lại cử người hiền tài và định phép thi. Dụ rằng : Quốc triều từ khi đại định đến nay, hàm dưỡng an nhân, đặt nhà học, chấn hưng việc dạy, nuôi học trò, đã mấy trăm năm không phải là không đủ, nên được nhiều hiền tài, thịnh ngang với thời cổ. Thế mà từ khi có việc đến nay, trẫm nhiều lần đã xuống chiếu cầu nhân tài, nhớ người hiền như khát nước, mà không có một người hưởng ứng, rất không thể hiểu được, hay là quan có trách nhiệm không theo lời chiếu của trẫm, không có lòng tiến người hiền mà thế chẳng ? Nếu bảo là đời quả không có nhân

tài, không dám khinh thường cử lên, thì trẫm chưa thể tin được. Vả lại, nước trước kia, binh tài chả được bao nhiêu, bấy giờ tìm được các người giả làm kẻ chặn trâu như Đào Duy Từ, nằm mộng thấy hổ bay như Nguyễn Hữu Tiến ((1) Hai điển này chép ở Thực lục Tiền biên về đời Thái tổ Gia Dụ.1) có thể chống được họ Trịnh, mở mang cơ đồ, truyền đến muôn đời, được người hiền tài thì thịnh vượng, chắc đã rõ ràng làm gương được. Huống chi nay tập quen đã lâu, 25 địa phương đất rất rộng, người rất đông, há không có người xứng được lòng mong ấy ư ? Sao không nghĩ tiến người hiền, vì nước, là phận sự bậc nhất của người làm tôi, mà cam chịu tiếng chê, che lấp bỏ sót người hiền tài, há phải là tình ư ? Nay chuẩn cho ở Kinh và tỉnh ngoài không cứ hạng người nào, đã làm quan hay chưa, ai am hiểu được tình hình nơi xa, đương được việc lớn là bậc nhất, thứ đến yên được biên giới mở mang bờ cõi, thứ đến người có mưu kế làm nên giàu mạnh, thứ nữa đến người hiểu kỹ nghệ, lợi đồ dùng có thể biết thực thấy rõ, cho được chỉ rõ sự thực, báo cử lên, xét quả có hiệu quả, tất phải đặc cách cất nhắc, hậu thưởng để đền lại, đó là điều mong muốn của trẫm. Kể thì triều đình mở khoa thi, cầu nhân tài để giúp nước, sĩ phu nén chí chăm học để ra làm việc, không phải chỉ chuyên chuộng từng chương, từng câu lời lẽ văn hoa để làm đường nhanh chóng lấy áo xanh, áo tía, thế mà phép thi phép học, nhân theo phù phiếm, chưa đáp ứng thực dụng, có nên châm chước sửa đổi thế nào đình thần phải hết lòng nghĩ định, xin chuẩn cho thi hành, không được cẩu thả cho xong việc. (Đình nghị xem ở tháng 11 năm sau).

Định lại phép thi Hội trúng cách vào thi Đình. Dụ rằng : Khoa thi Tiến sĩ là phép lớn kén chọn nhân tài từ nhà Đường, nhà Tống trở về sau, các bậc danh nho cự khanh đều ở đấy mà ra, thực là chọn rất tinh tường, lấy rất xứng đáng. Quốc triều ta, khoảng năm Minh Mạng, người đỗ giáp đệ như Hà Quyền, lời văn thanh nhã đẹp đẽ, châu thực ở Nội các, công việc phần nhiều tinh nhanh, thường được khen thưởng ; Phan Thanh Giản nét thuần thực học nhiều, thơ văn cũng nhiều bài được ; lại như Trương Quốc Dụng, Tô Trân, Đỗ Quang mọi người đều là người học uẩn súc, Đỗ Quang, Tô Trân trước ở toà Kinh diên, mỗi khi tiến giảng một bài, thì dẫn rộng các sách cùng nhau diễn dịch, nghĩa lý có phát minh nhiều, sau như Nguyễn Tư Giản học rộng lời tao nhã, Phạm Phú Thứ cũng là bậc thứ, gần đây như Phạm Thanh, Nguyễn Văn Giao, cũng là người giỏi một thời. Phạm Thanh thơ thì hơi kém nhưng giỏi về cổ văn, Nguyễn Văn Giao thì ngoài kinh sử ra không sách nào là không thiệp liệp. Lại như Trần Hy Tăng thông minh được trời ban cho, nói đến tài học còn chưa giỏi, nhưng đều cũng không thẹn với khoa danh, không phụ lòng tốt giáo dục. Ngoài ra trẫm chưa

biết khắp cả, cho nên không nói phiếm đến, duy có gần đây, người đỗ giáp đệ phần nhiều không phải là nhà nho lão thành, hoặc uẩn súc, khi thi Hội vẫn còn có thể lấy được, đến khi thi Đình, các điều râu bày trả lời đều là lời bàn cũ, thậm chí đến nỗi sai nhầm không thông, phụ việc muốn hỏi nhiều lắm. Từ trước các khoa phó bảng không được dự Phước thí, sau vì số trúng ít, cho vào thi Đình, là muốn không bỏ sót nhân tài, nhưng lấy nhiều không thể không quá lạm. Chuẩn cho định lại thi Hội, người nào hễ 4 kỳ được cả 5 phân và 3 kỳ 10 phân trở lên thì mới được trúng cách, cho vào thi Đình ; người nào hễ 4 kỳ 4 phân và 3 kỳ 8 - 9 phân thì đều đem vào hạng phó bảng, không được dự thi Đình, cho được kỹ lưỡng xứng đáng, mới mong đại khoa được nhân tài, để đáp tấm lòng cầu sĩ của trẫm, nhưng lấy khoa thi Hội sang năm bắt đầu thi hành.

Khi ấy Lý Dương Tài giữ Đông Viên, đắp lũy chống đánh, Đê đốc nước Thanh là Phùng Tử Tài phái Phó tướng là Ngô Thiên Hưng, Tham tướng là Lưu Kính đến ngay 2 xã Tả Loan, Đình Đại vây đánh để phân chia thế giặc, Thống lĩnh Trần Triều Cương bức thẳng Đông Viên, giặc trốn đến các xứ Suối Lợi, Đèo Bông, Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem ngay quân các đạo đóng chặn các đường hiểm yếu ở thượng du, Tham tán Trương Quang Đản phái Đê đốc quân thứ Tuyên Quang là Ngô Tất Ninh, Trần Mậu, Phó đê đốc là Lưu Vĩnh Phước đều đem quân thủy lục, cùng với quân các dinh tiến đánh. Giặc đốt sào huyệt, đêm lên trốn vào Tam Hải ((1) Tam Hải : tức hồ Ba Bể.1) (Ba Bể) (đều thuộc Thái Nguyên). Đến nay Đê đốc quân thứ Thái Nguyên là Lê Văn Diêm, Phó đê đốc là Nguyễn Thừa Duyệt, cùng với 2 thống lĩnh họ Trần, họ Mã (quan nước Thanh chia đường tiến đánh Giả Nham, nguyên là tên đất) phá được, bắt được tỳ thiếp, người, ngựa của giặc họ Lý không biết bao nhiêu mà kể. Tin thắng trận tâu lên, vua thưởng lạo rất nhiều. (Quan ta thăng thưởng có thứ bậc, quân nước Thanh thưởng 3.000 lạng bạc và trâu, dê, lợn, rượu để khao quân). Nhân Dụ rằng : Tam Hải là một chằm hiểm ở tỉnh Thái Nguyên, giặc họ Lý đem bè lũ trốn giữ đấy, cùng với Lục Chi Bình cùng nương tựa lẫn nhau, thế mà quân các doanh cùng với quan quân ta thừa thắng phá luôn, tuy đầu sỏ giặc vẫn còn lọt lưới nhưng vì ta đánh giúp không ngoài vài tháng, nơi hiểm yếu của giặc dẹp yên được hết, quân kỷ luật và nghĩa khí như thế, khiến cho người vui vẻ chuyện trò mà khen ngợi. Quan quân thứ và quan tỉnh các người, tình phận càng nhiều, lòng trung nghĩa vốn có, đều nên cố gắng thêm lên, trừ tính phân bố thế nào, đem ngay các bọn giặc bắt giết cho kỳ hết, mới là không phụ.

Hải phòng tỉnh Bình Định là Nguyễn Văn Phong dâng sớ nói : Gần đây vì gió, vì giặc lữ việc, ngạch thuyền buôn ít, mà việc phái đi vận tải càng nhiều, xin miễn cho việc vận tải, để chúng vui lòng đóng thêm thuyền đánh thuế, rồi thuê thuyền nước Thanh vận tải. Quan bộ Hộ cho là thuyền đại dịch ((2) Thuyền đại dịch : là thuyền tư tình nguyên nộp thuế xuất nhập khẩu để khỏi phải vận tải của công.2) nhất khái cho miễn vận tải, sợ có không tiện, xin do quan các địa phương xét nguyên có ngạch vận tải thì bắt phải sung điền. Cả Nam, Bắc cộng hơn 150 chiếc thuyền, hiện còn có 21 chiếc) cho tạm lĩnh tiền công để giúp cho việc sửa đóng thuyền, sau chiếu lệ khấu trừ, nếu không chịu đóng thuyền, sung điền, phải chiếu tính từ ngày thuyền vận tải thiếu thu lại số tiền rút làm thủy binh trước mỗi tên mỗi năm 30 quan (thuyền vận tải vào Nam và tỉnh Nghệ An, mỗi chiếc thuyền cấp 20 tên thủy thủ, thuyền vận tải ra Bắc, cấp 15 tên, nguyên rút ra làm thủy binh để sung vào). Gần đây thuyền thiếu không điền mà số binh vẫn rút như cũ, binh đao cùng dân cùng chịu, thuyền buôn đại dịch, miễn dịch cũng đều chiếu số khuyết sức điền cho đủ số, (Nam, Bắc cộng hơn 140 chiếc thuyền, hiện còn có 51 chiếc) thuyền nào muốn chở thì khi đến chở, liệu thêm cho giá cước, nếu không muốn chở thì đánh thuế thêm, rồi cho đi buôn.

Vua bảo rằng : Từ trước thuyền buôn trong Nam, ngoài Bắc tụ tập ở chốn Kinh sư, không những kho công chứa đầy đủ, mà hóa vật rất nhiều, nhân dân yên vui, gần đây rất không được như trước, tất là có duyên cớ, bộ nghĩ chỉ nói đến việc lớn, còn như tường tất, thì trách nhiệm của địa phương phải làm thế nào, vì nước vì dân, tính lợi bỏ hại, cốt được như cũ, đều phải để tâm thực hành, tất có hiệu quả.

Tổng đốc tỉnh Hải Dương là Phạm Phú Thứ gần đây đem việc người buôn nước Tây, nước Thanh muốn cùng bọn Hán gian ngầm mưu gây việc mật tâu lên (nói cứ Tham biện sớ Thương chính là Nguyễn Cư trình bày : Người buôn trước đây là Mô-răng Đi-ni báo rằng : Người buôn nước Tây và nước Thanh cho là nước ta cấm buôn nghiêm mật, không được thung dung tự tiện, đều đem lòng oán giận. Có người nước này tự xưng là con cháu nhà Lê, nay hiện chiêu dụ người các tỉnh ở Bắc Kỳ phò hấn làm minh chủ, ngầm hẹn với các nhà buôn, nếu giúp được nên việc, đều cho thung dung buôn bán, các người buôn có nhiều hưởng ứng, đã góp lại được hơn 100.000 đồng bạc ngầm về Hương Cảng đặt mua các cỗ súng, hẹn trong 3 tháng thì khởi sự, từng dụ hấn vào bọn. Các lời như thế, tỉnh ấy đã hỏi ở dân gian cũng có truyền ngôn ấy, lại bàn với lãnh sự nước Tây, xét ý hấn, cũng lấy việc cấm gạo, rất

mang lòng bất bình), xin chằm chước bỏ việc cấp gạo độ 2 - 3 tháng để yên lòng người phương xa mà hết thù hằn bên ngoài.

Vua bảo rằng : Nước ta cùng với nước Pháp, trước kia thương ước đã thỏa thuận, cũng không có nghiêm khắc gì để đến người buôn phải oán, con cháu nhà Lê từ trước đến nay cũng không thấy có tình trạng gì, nếu quả là có, thì chẳng qua như loại tên Uẩn, tên Phương năm trước, giả mạo danh hiệu, lừa dối dân ngu, tự chống phải giết mà thôi. Còn như việc cấm gạo, bỏ hay không là tự ta chằm chước cho thích hợp, ước trước đã định, đâu được khinh thường nghe cho. Tình ấy từ trước đến nay, phần nhiều để cho hạt gạo lọt ra ngoài, nếu nay lệnh cấm gạo ban xuống, người buôn gian xảo mưu lợi, xướng lên lời nói không căn cứ, toàn do lúc ngày thường làm việc, không khéo che giấu dung túng nên mới đến thế, một khi sợ tội, lại nói thác ra, để trút trách nhiệm, tội ấy đã không nói xiết, mới chuẩn cho Phú Thứ vẫn ở lại làm việc để chuộc tội trước. Bỗng Khâm phái là Ngự sử Dương Quán lại đem các khoản việc hạt ấy có nhiều người buôn nước Thanh chở trộm gạo và Giám đốc Hải phòng là Lương Văn Tiến (anh em ngoại của Phú Thứ) nhiều lần cạy thế tải gạo ra nước ngoài, tâu lên hặc tội, mới chuẩn cho Lê Điều đổi sung chức Khâm sai, phái thêm Chương án là Trần Văn úc đi theo làm việc, lĩnh ngay cờ, bài đi đến giao cho Lê Điều, hội đồng đem cả các khoản tra rõ nghiêm nghị. (Sau Phú Thứ lần lượt đem các việc dò xét nghe nói lãnh sự nước Tây ở Hà Nội mưu tính lấy tỉnh thành, lại phái viên nước Tây là Công Tăng Tinh tập hợp các người buôn mua súng ống, khí giới muốn sinh sự ở Bắc Kỳ ; lại các người buôn nước Tây thường viết thư kêu với tướng nước Pháp sớm muợn định lại thương ước, tự cho viện Cơ mật biết. Vua cho là Phú Thứ trước thì vội nghe hoang báo, sau thì nhân lỗi đem nhiều khoản, để dọa triều đình, giáng ngay Dụ quở trách, nhưng bảo cho biết, giả sử có việc ấy cũng phải làm việc cho được ổn thỏa, nếu hơi có quá thẳng để tỏ lời nói của mình là thực, thì phải xử tội theo luật khích biến).

Trước vua cho là các tỉnh thượng du ở biên giới Bắc Kỳ đất rộng người ít, bỏ làm sào huyệt của giặc, làm hại càng nhiều, muốn mộ dân dời đến ở để cho biên giới được vững mạnh, đã chuẩn định công việc sức cho thi hành. (Các quan tỉnh phải khám xét ngay trong hạt, nơi nào nguyên có dân ở và ruộng đất đã cày cấy nộp thuế mà trốn đi bỏ hoang, thì phải chiêu dụ về ngay để ở và cày cấy. Nơi nào nguyên chưa ở và cày cấy, ruộng đất bỏ hoang, thì lần lượt mộ dân để khai khẩn. Nếu có thiếu vốn thì Nhà nước cấp vốn cho, đợi 5 năm nộp một nửa,

cho miễn một nửa, ruộng đất đều làm nghiệp riêng đời đời, 10 năm mới bắt đầu thu thuế. Có quan lại tình nguyện chiêu mộ kinh lý, thì tùy nhiều ít định thưởng, nếu 5 năm không thành hiệu, đều phải giáng cách, bồi phí tổn. Nay bắt đầu làm việc, ứng mộ linh tinh, tạm cho quan châu, huyện, phủ, tỉnh sở tại trông coi làm việc đợi sau được nhiều, nên đặt huyện, châu, phủ, tỉnh, tiếp tục tâu lên). Đến nay lại Dự rằng : Trong nước có phen che ở ngoài, cũng như người có 4 chân tay, nhà có cửa ngoài, 4 chân tay mạnh, cửa ngoài vững chắc, rồi sau mới có thể giữ được bên trong mà ngăn được kẻ quấy rối ở bên ngoài. Nước ta dọc theo biên giới, thượng du các tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, địa thế dài rộng, ruộng đều cày cấy được, đất đều ở được, lại có mối lợi về núi rừng. Từ trước tiền của, thuế khóa cung nộp, gọi là phồn thịnh. Từ khi giặc ngoài biên quấy nhiễu đến nay, sự sinh sống tụ họp của dân ngày một tan đi, sự tích trữ ở nơi cửa ải ngày một trống rỗng, phái quân đi đóng giữ khó nhọc, đi lại phiền phí. Đời trước Hung Nô làm giặc, Triệu Thố bàn xin mộ dân dời đến cửa ải để phòng rợ Hồ, người đất Khương thường làm phản, Triệu Sung Quốc dâng 12 kế về việc đóng đồn làm ruộng, người đời Hán thi hành, biên giới được ít việc. Hiện nay ở biên giới có việc, quan to địa phương các người không bày tỏ được chút mưu kế gì, lại mình không đi trước để khuyên người, khiến cho người vui theo, thậm chí cho là đất ở xa, lam chướng nhiều, kêu ca tránh đến, so với người đời xưa, sao không biết xấu hổ. Trẫm thường ngày đêm lo nghĩ, chính sách mộ dân khẩn điền là việc cần phòng giữ biên giới ngày nay. Hiện nay quân nước Thanh cùng quân ta tiến đánh, các giặc ngày gần đây bị bắt, việc ngoài biên sắp xong, công việc xếp đặt về sau phải nên bàn trước. Nay chuẩn cho từ tỉnh Thanh, tỉnh Nghệ trở ra Bắc, bọn đốc, phủ, bố, án, đề, lãnh cho đến quan lại các phủ huyện, đều theo lời Dự bảo, hoặc chính mình tự đương, hoặc khuyến xuất chiêu mộ, đến ngay kinh lý, nhưng đều phải đem việc tâu xin chuẩn cho để chóng được thi hành, cho có thành hiệu.

Nêu thưởng đàn bà thủ tiết ở tỉnh Nghệ An (Nguyễn Thị Trinh, hạng ưu).

Thuyền đi tuần của tỉnh Bình Định đến Thanh Hóa nhận tải các hóa vật, khi về đến ngoài biển Sầm Sơn (thuộc Thanh Hóa) bị giặc bắn cướp (1 suất đội, 2 đội trưởng cùng chết, binh đình phiêu bạt chạy tan). Tổng đốc tỉnh Thanh Hóa là Tôn Thất Phan xin phái tàu thủy sung đi tuần tiêu, vua bảo rằng : Trước bộ Hộ, bộ Binh đã nghị chuyên do tỉnh Nam Định phái đi tuần tiêu, nay sao lại có giặc làm trở ngại ấy, đường quan 2 bộ Hộ, Binh và Nguyễn Trọng Hợp đều phải giáng trước 2 cấp lưu, sức phải làm ngay, nếu lỡ việc luôn, tất can tội phải bồi.

Trước Diệp Thành Lâm, Văn Bình Hùng xin được vỗ yên và sắp xếp cho chỗ ở (Hung Hóa), đến nay 2 đoàn quân ấy lại gây tranh nhau, Thành Lâm lại đem quân cùng với viên phủ Điện Biên là Điều Văn Xanh (người địa phương ấy) cùng đánh nhau, Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin phái người đến, Bình Hùng giả cách làm ra bài giải cho hấn yên lòng, để quyết ý tính Diệp Thành Lâm, rồi phái người mật báo Điều Văn Xanh, việc ấy sao không đợi lệnh, nay đã như thế, phải cố sức làm cho xong việc ngay, để đền lỗi trước. Vua bảo rằng : Người chuyên giữ trách nhiệm làm tướng, nói thì nghe, mưu kế thì theo, thế mà dẹp đám giặc ấy lâu năm không xong, trước đã khinh thường xin vỗ yên an trí, dạ thú khó dạy cho quen, đã lo chúng tráo trở, nay thì quả nhiên. Người phải đem các đoàn quân ấy dẹp yên tất cả, mới có thể khoan tha được, không thì không thể từ chối được trách nhiệm. (Tuần phủ tỉnh Hung Hóa là Nguyễn Huy Kỳ vì không khéo kiềm chế vỗ yên, phải giáng 2 cấp lưu).

Tháng 5, vua cho là địa phận các xã Hà Trữ, Hà Chiêm trước có ngòi nhỏ, có thể thông ra sông cái, sai đào cho sâu rộng thêm, để làm đường thuyền vua đi suốt. Phủ Thừa Thiên tuân lệnh đi khám trừ tính công việc, làm tờ tâu lên (tính cả các đoạn dài suốt hơn 1.000 trượng, đều khai rộng 2 trượng, sâu 2 thước, nhân công phải dùng hết hơn 153.000 công).

Vua bảo rằng : Khai như đường kênh bị lấp, dài đủ cho thuyền đi, hoặc hơi kém cũng được, việc gì phải khó nhọc phí tổn nhiều quá, rất không phải ý trẫm, mới chuẩn cho mặt nước rộng suốt 8 thước, sâu 2 thước (lấy tháng về mùa hạ làm chuẩn) đủ thông được thuyền Bình Đĩnh mà thôi (tháng trước khai đường kênh bị lấp, chuẩn cho rộng 1 trượng 2 thước).

Khi ấy dân hạt Nghệ An xin để cho Tổng đốc Nguyễn Chính ở lại (có Chỉ triệu về Kinh), các viên hội đồng quyền chương đem việc ấy đề tâu lên. Vua xem tờ tâu, khen và vui lòng, bèn gia cho Nguyễn Chính làm Thái tử Thiếu bảo, thưởng cho kim khánh hạng lớn có 4 chữ “Liêm bình cần cán” ((1) Liêm bình cần cán : thanh liêm, công bằng, chăm chỉ, làm việc giỏi.1), chuẩn cho ở lại làm việc để thỏa lòng dân mong muốn. Hoàng Diệu (có Chỉ lĩnh Tổng đốc Nghệ An) vẫn giữ chức cũ (Hữu tham tri bộ Lại).

Lấy Tả tham tri bộ Hình Lê Đình Tuấn sung Thương biện Cơ mật viện sự vụ.

Tháng ấy, kính gặp tiết thất tuần đại khánh của Hoàng thái hậu. Ngày Bính Tuất, vua thân đến điện Long An ((2) Điện Long An : là điện thờ Hiến tổ ở đây.2) mật cáo, ngày Tân Mão, sai Thái Thịnh công là Hồng Phó kính cáo, lại sai Tả tham tri bộ Hình Lê Đình Tuấn đến đền Đức quốc công ((3) Đền Đức quốc công : đền ở phía tây Kinh thành thờ Đức quốc công là họ Phạm Đăng, có lẽ sinh ra hoàng thái hậu.3) kính cáo.

Quan Nội các là bọn Bùi Ân Niên, Nguyễn Thuật dâng Tụng Hoàng hiệu 7 chương :

1. Hiếu đức : Trời giúp vua Nam, vâng chịu nghiệp lớn, các thánh cùng noi, đức sáng vô hạn, tăng thêm Phước lớn, muôn tuổi không cùng, hoàng thái hậu thọ, đức hiếu hoàng cung.

2. Hiếu kính : Liệt tổ cảm cách, vui cả đến trời, trên cao rực rỡ, phù hộ muôn đời. Giữ cho giúp cho, lâu dài vâng mệnh, hoàng thái hậu thọ, nhà vua hiếu kính.

3. Hiếu dưỡng : Trường Lạc hầu cơm, Đông Triều ((4) Trường Lạc, Đông Triều : là tên cung của hoàng hậu ở.4) thăm hỏi, bốn biển chín châu, phụng dưỡng dưới gối, điện hoa ngày dài, tiệc quỳnh yển hưởng, hoàng thái hậu thọ, nhà vua hiếu dưỡng.

4. Hiếu mục : Cành nhiều lá tốt, gốc vững nước yên, hàng chiêu hàng mục, trăm đời lâu bền, rộng ban nhân từ, để hòa tôn tộc, hoàng thái hậu thọ, nhà vua hiếu mục.

5. Hiếu trị : Lòng rộng bằng phẳng, đường vua phải tuân, trọng trưởng kính già, thiên hạ cùng nhân, tôn thân một lòng, ban cho Phước chi, hoàng thái hậu thọ, nhà vua hiếu trị.

6. Hiếu cảm : Một lòng cung kính, thấu đến tam linh, đức khắp bốn cõi, nước là điển hình, khí hòa khắp cả, phép tốt tỏ ra, hoàng thái hậu thọ, hiếu của vua ta.

7. Hiếu khách : Trời đất lâu dài, diềm lành vui vẻ, mưa gió phải thời, thuận cả già trẻ, tiểu thần chúc tụng, muôn tuổi có thừa, hoàng thái hậu thọ, hiếu khách của vua .

Vua xem xong bảo rằng : Chưa là tài giỏi đặc biệt, vả lại khen quá, người nhận lấy phải thẹn, sai sao ra giao cho Sử quán.

Mới sắc cho các tỉnh nghĩ soạn các khúc hát, cho con hát diễn tập, đến nay 2 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh tâu lên nói, đào nương đã thuộc được 4 - 5 bài ở trong sách Ngự chế tổng vịnh : (đào nương ở Bắc Ninh thuộc được 4 bài : Tiếng nước Chiêm Thành, đê Đĩnh Nhĩ, Yển Lan đình, Một quân kỵ đẹp được giặc ; đào nương ở Hải Dương thuộc được 5 bài : Vua Lạc Long trăm con trai, Cờ hoa lau, Trẻ con làng Phù Đổng, Yển Lan đình, đê Đĩnh Nhĩ). Bộ Lễ cho là những bài vua làm là trân trọng, mà người đem diễn tập hát xướng riêng rất là không hợp, xin nghiêm cấm ngay. Vua bảo rằng : Phạm ca hát ngâm vịnh, cho mọi người ai thích thì tập, như 1 bộ Kinh Thi, người đời xưa hòa vào đàn sáo, dâng khi yển hưởng, là để cho thấm sâu vào lòng người, là lấy thơ để dạy, việc gì mà cấm, người nào thuộc cho được hát riêng.

Chuẩn cho lập đàn chay ở chùa Diệu Đế, tụng kinh để chúc thọ.

Vua 2 nước Thủy Xá và Hỏa Xá sai Sơn Ngôi, Kiêu Tầm đến dâng lễ chúc mừng (2 chiếc ngà voi) liền ban cho vua 2 nước ấy sắc Dụ và phẩm vật (kim tiền hạng vừa có 2 con rồng mỗi người 1 đồng, kim tiền có chữ “Vạn sự như ý”, mỗi người 1 đồng, ngân tiền phi long hạng lớn, hạng nhỏ đều 1 đồng ngân tiền có 2 con rồng hạng nhỏ đều 1 đồng, tiền đồng lớn mỹ hiệu mạ bạc 10 đồng, sa vũ hoa sắc đỏ 2 tấm, sa hoa chính tơ 2 tấm, chén uống rượu bằng pha lê trắng đều 1 bộ, chén độc bát ((1) Độc bát : không hiểu nghĩa, chưa tra được.1) sắc trắng vẽ vàng của nước Tây 4 cái, ấm pha chè bằng sứ vẽ cây mẫu đơn và con phượng 2 cái, đĩa hạng vừa bằng đồ sứ hình bầu dục vẽ vàng, vẽ hình con voi, con hổ, cổ đồ, hoa cỏ 2 cái).

Ngày Nhâm Thìn, vua thân đem hoàng thân, các quan văn võ đến cung Gia Thọ làm lễ chúc mừng thượng thọ, sai Nghi quốc công là Hồng Tổ bung tờ chúc mừng, Gia Hưng công là Hồng Hưu bung chén, Lãng quốc công là Hồng Dật bung nậm rượu, làm lễ xong, chiều hôm ấy múa tam giáo ở trước sân cung, bài nhạc, khúc nhạc, hát xướng nhiều trò vui, đều lần lượt châu hầu, (nghi tiết theo như năm thứ 22 [1869]).

Ngày Giáp Ngọ, vua ngự điện Cần Chính, nhận lễ mừng, ban yến thưởng cho có thứ bậc.

Ban ân chiếu tất cả 27 điều :

- Hoàng thân vương công, hoàng tử tôn tước, công tử, công tôn và văn ngũ phẩm, võ tứ phẩm trở lên, đều ban tiệc yến một lần và gia thưởng ban cho có thứ bậc.
- Các công chúa, công nữ, công tôn nữ và các phi tần, nữ quan đều gia ân ban cho.
- Phủ Tôn nhân, tôn thất xa gần, đều gia ân ban cho, trong đó không cứ là đàn ông hay đàn bà, 70 tuổi trở lên, đều lượng gia thưởng cách.
- Các phủ thiếp đều gia ân ban cho.
- ở Kinh và tỉnh ngoài văn từ án sát, võ từ chánh phó phòng luyện, chánh phó lãnh binh và đốc học, các tỉnh từ bang biện, thương biện, tham biện, chánh phó quản lý, tiểu phủ, doanh điền, sơn phòng, hải phòng, điền nông, thương chính, chánh phó đốc biện các tàu thủy cục Thông bảo trở lên, trừ viên nào lần này về Kinh châu mừng đã dự ban yến không kể, còn thì đều thưởng cho có thứ bậc.
- Hoàng thân vương công, hoàng tử cùng văn võ án quan ở Kinh và tỉnh ngoài, và ở Kinh tứ phẩm, ở ngoài tam phẩm trở lên, dưới chỗ tên hiệu không chua phải giáng, đều thưởng gia 1 cấp.
- Các quân thứ ở ngoài, từ thông đốc, tham tán, tán lý, tán tương, đề đốc, lãnh binh cho đến văn ngũ phẩm, võ tứ phẩm trở lên cho đều ban thưởng có thứ bậc, còn thì văn lục phẩm, võ ngũ phẩm trở xuống đến binh đồng, cho đều thưởng gạo, tiền lương 1 tháng.
- ở Kinh và tỉnh ngoài văn tứ phẩm án quan, võ quan viên tam phẩm trở lên, trừ cha mẹ viên ấy đã được chiếu lệ phong tặng không kể, còn người nào mới được thăng ở trước ngày ban ân chiếu, đáng được phong tặng, thì đều chiếu phẩm phong tặng cha mẹ có thứ bậc.

- Quan viên văn võ ở Kinh và tỉnh ngoài tứ phẩm trở lên, không cứ là còn sống hay đã chết, hiện có ông, bà, cha, mẹ còn sống thì đều khai rõ, cùng làm danh sách tâu lên nghĩ gia ân ban cho có thứ bậc.
- Quan viên văn võ, ở Kinh ngũ phẩm, ở tỉnh ngoài tứ phẩm trở xuống đến cửu phẩm, trừ đã được gia cấp ra, còn thì đều thưởng gạo, tiền lương 1 tháng.
- Từ ngày 19 tháng 5 năm nay trở về trước, ở Kinh và tỉnh ngoài, hoàng thân, công chúa, phi tần, quan viên, văn võ đã bị giáng, phạt, cách lưu, không cứ tội công hay tội tư và không cho xét công trừ tội, chuẩn cho 3 bộ Lại, Hộ, Binh làm danh sách, tâu lên đợi Chi, lượng cho ban ơn.
- Quan viên hưu trí văn từ ngũ phẩm, võ từ tứ phẩm trở lên, trừ người quê ở phủ Thừa Thiên, có theo ban chúc thọ, chuẩn cho ban yến không kể, còn đều do quan địa phương làm danh sách tâu lên, cũng gia ơn ban cho có thứ bậc.
- Họ nhà vua, làng của vua, huyện của vua, đều gia ân ban cho có thứ bậc.
- Họ Phạm thôn Đông làng Tân Niên, họ Hồ thôn Tây làng Linh Chiểu, họ Trần xã Văn Xá, họ Tống xã Bùi Xá, đều gia ân ban cho.
- ở Kinh và tỉnh ngoài mệnh phụ, các quan văn võ tam phẩm trở lên, đều được gia ân ban cho.
- Những cử nhân, tân sinh, giám sinh, ám sinh học ở Giám và học sinh sung làm sinh viên trường võ học, chuẩn cho đều thưởng tiền lương 1 tháng.
- Vị nhập lưu thư lại các nha môn ở Kinh, chuẩn cho đều thưởng tiền lương 1 tháng.
- Các hạng biên binh, thợ thuyền ở Kinh, trừ thuộc các phủ nha ra, còn đều thưởng tiền lương nửa tháng.

- Các trạm ở Kinh và tỉnh ngoài chiếu theo nhiều việc, ít việc gia thường có thứ bậc.
- Tiền thuế thân, tiền đầu lỗi, tiền thuế tạp dịch và thuế biệt nạp bằng sản vật của các hạt trong năm nay, đã chuẩn cho tạm hoãn 3 phần 10, nay cho đem 3 phần ấy đều rộng tha cho cả.
- Tiền thóc phải nộp về các hạng ruộng đất của các hạt năm nay, đã chuẩn cho tạm hoãn 3 phần 10, nay cho đem 3 phần thành ấy đều rộng tha cho.
- Quan viên văn võ bị lỗi phải cách bãi, từ tứ phẩm trở lên, không cứ là có khoa mục hay không và văn võ từ ngũ phẩm đến thất phẩm dự có khoa mục, từ cử nhân, võ cử xuất thân trở lên, trừ thực có đích trạng tham tang và 70 tuổi trở lên không kể, còn đều chuẩn cho 2 bộ Lại, Binh làm danh sách tâu lên, đợi Chỉ, lượng cho lục dụng.
- Phạm các án phải bồi tang vật chưa xong, trừ hiện có đích trạng xén bớt gian xảo không kể, còn thì ở Kinh chuẩn cho bộ Hình, ở tỉnh ngoài cho thượng ty tỉnh ấy đều đem án bị can trước cùng tang phải bồi và năm tháng giam thu lâu hay chóng, làm danh sách tâu lên, đợi Chỉ, lượng cho khoan giảm.
- Các người quân và dân 80 tuổi trở lên, cấp cho 1 quan tiền, 1 phương gạo ; 90 tuổi trở lên cấp cho 1 tấm vải, 2 phương gạo ; 100 tuổi trở lên, cấp cho 1 tấm lụa, 3 phương gạo, nhưng chiếu lệ đề tâu rõ để nêu khen.
- Các tỉnh nhiều lần bị giặc, bị lụt, bị đói, dân tình nếu có thiếu thốn, chuẩn cho quan tỉnh đều xét thực, phân biệt chức nghĩ cứu giúp, để cho được chóng tỉnh lại.
- Các hạng tù phạm sung quân lưu, đày, phát đi làm lính, làm đầy tớ, trừ phạm phải tội nặng như ăn cướp làm giặc và đã được tha cho làm việc chuộc tội, đợi việc yên sẽ xét sau không kể, còn thì cho bộ Hình làm danh sách kê tên, quê quán và tội trạng, đợi Chỉ định đày.

- Những người quan, quả, cô, độc và nghèo ốm không kêu vào đâu được ở các hạt, chuẩn cho địa phương xét thực, đều lượng chẩn cấp cho, khi xong việc, cùng tâu trả lời, cốt đừng để cho không chỗ nương tựa.

Chuẩn cho các đồn ải phòng giữ bờ biển ở Kinh và các quân thứ Tam Tuyên, Ninh - Thái ở các tỉnh ngoài, từ nhân viên đến các binh đồng làm việc sai phái, gia thưởng cho tiền bạc thay vào ban yến có thứ bậc.

Sứ bộ sang nước Xiêm là bọn Nguyễn Hiệp về trả lại mệnh lệnh. Khi trước thuyền của sứ đến cửa biển Bắc Nôm nước Xiêm, vua nước ấy ủy ngay quan nước ấy 6 - 7 viên và thuyền quân đi hộ vệ đến sứ quán, dẫn sứ giả đi thăm hỏi các hoàng thân, đại thần, sau yết kiến Quốc vương. Việc đem mệnh lệnh của vua xong cáo từ ra về, vua nước ấy bảo nước ấy cùng với nước ta có tình hiếu cũ, trước vì việc ở phủ Trấn Ninh, lâu nay lỗi cách, nay được tìm đến tình hiếu cũ, thực là trời xui nên. Và lại 2 nước địa giới tiếp giáp nhau, chỉ mong từ nay về sau giao hảo với nhau lâu dài, hoặc có kẻ côn đồ không tuân pháp độ 2 nước, cũng châm chước với nhau để trừ trị đi, để cho nhân dân đi lại buôn bán đều được yên ổn, đó là điều mong muốn, phiền về tâu với Hoàng thượng ta biết. Rồi đưa thư đáp tạ và phẩm vật chúc mừng Hoàng thái hậu thọ thất tuần, gửi sứ giả đem về dâng lên, rồi hẹn đến tháng 5 năm sau, sai sứ sang tạ, từ trước đến sau, yết kiến công hoặc yết kiến tư, vua tôi khoản tiếp, tình lễ thân hậu có nghĩa không quên như môi với răng.

Đến nay sứ về, vua hỏi về tình thế nước ấy, bọn Hiệp tâu trả lời, hỏi ra nước ấy trước có người nước Bút Tu Kê đó thông thương, đối với phương Tây tình thế đã biết được đại khái. Đến khi người nước Anh bắt đầu đến, chỉ cầu để thông thương, nước ấy mới cùng nước Anh lập hòa ước, người Anh không gây hấn vào đâu được, nên không mất đất, mà nước ấy lại gọi được lãnh sự 9 nước nghị hòa (Phú Lăng Sa, Y Pha Nho, Phở Lỗ Sỹ, Mỹ Lợi Kiên, Bút Tu Kê, ý Đại Lý, Bồ Đào Nha, Hà Lan, Y Ta Ly) lấy nước Anh làm đầu, sau đến các nước, trong đó, đi lại giao tiếp sự thể dễ dàng, không bó buộc quan ngại chút nào, (vua nước Phật Lăng nếu có yến hội, cũng triệu lãnh sự các nước đến dự, ngồi cùng một bàn thù tiếp uống rượu. Ngày thường các lãnh sự cũng được bắt thân vào chầu, quan viên lớn nhỏ nước Xiêm đều được đi lại giao tiếp riêng với lãnh sự các nước ấy như người một nước) mà nước ấy riêng giữ được quyền, (nước Xiêm dùng 1 viên quan người nước Anh giữ việc xem hoa tiêu

ở biển, 1 người giữ việc điện báo, còn thì các lãnh sự ấy chỉ chủ việc thông thương, không được dự việc nước của nước ấy. Thuyền các nước đến buôn, thì thuế lệ xuất cảng, nhập cảng cũng do nước Xiêm chiểu thu, còn như các lãnh sự ấy có chỗ không phải, thì quan nước Xiêm hội đồng với các lãnh sự nói lẽ phải trái, viết thư về cho nước Tây ấy xử đoán). Sản vật bởi đất sinh ra, thì thóc gạo và gỗ là nhiều, ngoài ra như tô mộc, dầu, đường, hồ tiêu, đậu khấu các thứ ấy cũng đều có. Binh đình thì để đủ canh giữ các công sở, còn thì cho về ; làm việc thì thuê người nước Thanh, nước Tây làm. Khi có việc thì triệu tập binh lương ở các trấn, tình thế hình như không có phòng bị gì, nhưng bên trong thì có các nước đồng minh chủ trì hòa cục, bên ngoài có các thuộc quốc chống giữ, cho nên không bị người hiếp chế. Và lại, người nước ấy toàn không biết chữ Hán, tiếng nói người Kinh, người nước Thanh, người nước Nam làm quan ở nước Xiêm, đối với chữ Hán mà lời và ý ẩn mật thì không thông hiểu cho lắm, lại nhà các quan đại thần đều có người Tây làm thuê và có lãnh sự Pháp ở đấy, xét tình viên lãnh sự ấy không muốn cho ta giao thiệp rộng, nên trong khi ứng đối, chỉ nói về việc thông hiếu, không tiện nói đến việc khác chút nào.

Vua cho là việc đi sứ ấy hơi có lặn lội khó nhọc nên ban thưởng có thứ bạc. (Chánh sứ Nguyễn Hiệp, Phó sứ Đinh Văn Giản thưởng gia 1 cấp, tùy phái lục, thất phẩm thưởng kỷ lục 2 thứ, bát, cửu phẩm thưởng 3 tháng tiền lương, lại chuẩn cho về bộ, nha cũ làm việc).

Quan ở quân thứ là Hoàng Tá Viêm dâng sớ lên nói : Sào huyệt bọn giặc ở Giả Nham đã phá được mà bọn giặc họ Đàm, họ Ông chưa bắt được, biên binh ở quân thứ mệt mỏi ốm đau, xin điếu đổi những tên khỏe mạnh để phòng canh giữ đánh dẹp. Vua cho là hiện nay sự thế đã thư, vô cớ mà gọi quân điếu đi, sợ tai mất người lấy làm lạ, không y cho.

Mùa hạ năm nay, các tỉnh Nghệ An, Nam Định, Hải Dương, Quảng Yên được mùa to, các tỉnh Hà Nội, Hưng Yên, Hưng Hóa, Hà Tĩnh, Bắc Ninh, Thái Nguyên, Khánh Hòa được mùa vừa, còn nơi nào có bị tai hại, thì tô thuế đều chiểu hạng tha hay giảm có thứ bạc.

Quan quân ta hội với quân nước Thanh đánh sào huyệt giặc ở Tam Hải, bắt được ngục Nguyên soái là Chung Vạn Tân, ngục Tổng dinh là Lưu Đình Quang, ngục Thừa tướng là Lý Xuân Phương, ngục Quân sư là Lý Thế Thủ, ngục Trung quân là Lưu Vĩnh Thắng, ngục Tả

tiên phong là Lý Dương Giai, Lý Thế Sinh, ngự Hữu tiên phong là Lý Thế Tuyên, Lý Thế Bân, đều giao cho phái viên nước Thanh giải về nước.

Giáng Cung phi họ Lê làm Mẫn Tần (vì phi gần đây phần nhiều trẻ nãi sơ suất, cho nên sách phong trước lại cho ty có trách nhiệm giữ, đợi có biết sợ và gắng gượng, thì sẽ cấp trả lại cho).

Tháng 6, dân đói ở tỉnh Quảng Nam (lần lượt đến 130 người, cả đàn ông, đàn bà) đến kiếm ăn ở phủ Thừa Thiên, sai chiếu cấp tiền, gạo.

Tướng nước Pháp đóng ở Gia Định là La Phong về Tây, Lu-mi Đa sang thay.

Khâm sứ nước Pháp đóng ở Kinh là Hoắc Đạo Sinh về Tây, Lê Na sang thay.

Hai bộ Binh, Công tâu xin đến tháng giêng sang năm đúc đèn 6 cỡ súng đồng thần uy Phục viễn đại tướng quân.

Vua bảo rằng : Các hạng súng thiếu rất nhiều, phái đi cũng rộng, tạm hoãn lại để nuôi của và nuôi sức, đợi quan viện Cơ mật, Thương bạc nghĩ phái người đi học, hoặc thuê được phép đúc giản tiện sẽ làm sau. (Sau cũng vì có việc mà đình chỉ).

Nguyên Hiệp đốc Tôn Thất Thuyết (năm ngoái xin về Thanh Hóa chữa bệnh, có Chỉ hể chữa khỏi bệnh thì về Kinh) lại vì bệnh xin ở lại tỉnh Thanh để điều trị, dân số nói : Thanh Hóa là nơi phát Phước, căn bản rất quan trọng, gần đây nghe thấy phận rừng, phận biển chưa yên, mà bọn gian đồ người Kinh, người Thổ phần nhiều lên lút ở đó, không dám không tự để ý. Nếu được, chuẩn cho cùng bàn với quan tỉnh, xin đem hết ý kiến ngu giúp vào chỗ chưa chu đáo, may ra trong khi tĩnh dưỡng hoặc có thể báo đèn được may may.

Vua bảo rằng : Tuy có lòng chọn việc, nhưng chứng nóng chưa hết, hãy cho ở lại điều trị, nếu có nghe thấy nghĩ người việc gì nên làm, với quan tỉnh xét cho xác đáng mà làm, cũng không hại gì, không phải lại thêm 1 quan tỉnh nữa.

Khi ấy Thị giảng Học sĩ sung Điền nông sứ tỉnh Khánh Hòa là Phan Trung, việc chúc hồ xong, chuẩn cho hàm Tả thị lang bộ Hộ vẫn sung chức cũ.

Dụ rằng : Phan Trung vẫn có tiếng là người khảng khái, công khó nhọc cũ đáng ghi, trung nghĩa gốc ở tính trời, há vì xa xôi mà quên báo ân. Nay về chiêm bái, trông thấy mặt vẫn khen tấm lòng, công không thành nhưng tiết đáng chuộng, tuổi tuy già nhưng chí chưa suy, khen người trước khuyên người sau, càng nên thăng thưởng, người tầm thường chớ cho là già mà coi thường. Kìa như sĩ phu phải lập chí trước, chí có nhất định thì sự công danh tiết do đó mới thành. Nếu chí không bền, thì sợ được sợ hỏng, không việc gì là không làm, sao đáng gọi là sĩ phu được. Huống chi những bọn khéo nói làm ra vẻ lành, kiến thức thấp, chí khí hèn, ngày thường chỉ khéo thờ quan trên, để không mất danh dự, nịnh hót để cầu được dùng, trăm đường nịnh dối, một khi gặp việc, mất ngay tiết tháo, hoang mang không biết làm thế nào, đều do không có chí khí, không có kiến thức, sẽ đến mất phẩm hạnh, hại thanh danh. Nếu những bọn ấy, đâu phải là người vua quan đáng tiến dùng, mà sĩ phu lập thân, cũng đâu phải tự cam thấp hèn đến thế, phải thông sức ngay cho biết khuyên răn.

Tha giảm số tiền bạc phải nộp về năm nay cho 18 xã, động thuộc tỉnh Quảng Yên (vì có bị giặc quấy nhiễu, 6 xã động vào hạng thiệt hại lắm, được miễn tất cả, 12 xã, động vào hạng thiệt hại vừa, được miễn 5 thành).

Đê Văn Giang vỡ, Tuần phủ tỉnh Hưng Yên là Trần Văn Chuẩn, án sát là Nguyễn Văn Trang và các nhân viên chuyên biện, tùy biện công việc đắp, đều phải giáng phạt có thứ bậc, lại sắc cho quan tỉnh tùy tiện nghi mà sửa đắp lại (tháng 10 năm ngoái chuẩn cho tỉnh Hưng Yên đắp đê huyện Văn Giang).

Tỉnh Hà Tĩnh thiếu ăn, sai phát tiền, thóc phát chẩn và cho dân vay.

Vua xem quân báo gần đây, Dụ cho bọn Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tham tán Trương Quang Đản rằng : Lý Dương Tài là quân gian giáo của nước Thanh, cam lòng phản nghịch, dù có thể bách đường cùng, cũng tất tìm đường sống khác, đâu có chịu phơi xương ở chỗ núi hang, huống chi Lục Chi Bình rất là giáo hiệt, ở lâu nơi biên giới, tình thế quen thuộc, há chịu tự chết ư ? Thế mà tập tâu trước của Quang Đản, hoặc nhận là chúng đã ở trong đám

xác chết, hoặc ngờ là chúng đã tự tận, Tá Viêm nghe thấy Đê đốc họ Phùng hẹn ngày chuyển về quân thứ Bắc Ninh, sức ngay sấm sấn phẩm vật để tặng, ý muốn Đê đốc ấy về ngay, cùng cầu thả cho xong việc cả, tướng soái như thế, còn có thể vì nước cứu dân được không ? Tá Viêm phải đến ngay chỗ Đê đốc ấy đóng quân, cùng với Quang Đản hội đồng với Đê đốc ấy bàn tính cốt làm thế nào đem bọn họ Lý, họ Lục, họ Đàm, họ Ông kết án trị tội và công việc xếp đặt về sau đều được chu đáo thỏa đáng, khỏi để lo ngại về sau. Nếu phen này Đê đốc ấy vào cửa quan, mà các giặc ấy không quét sạch được hết, thì cả nhà các người cũng không đương được làm lẫn lớn ấy, chớ có khinh thường.

Tuần phủ Nam - Ngãi là Đoàn Khắc Nhượng dâng sớ nói : Dân tình thiếu thốn, xin cho cứu giúp. Vua bảo rằng : Hạt người lúa mới vừa gặt xong, lại tỏ ra túng thiếu, nên phải phòng bị trước, hoặc thu mua gạo buôn, hoặc khuyến quyền để thu mà nuôi dân, trừ tính nhiều cách, cốt được tiếp tế, để xứng đáng trách nhiệm ủy thác cho.

Trước Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ tâu bày công việc xếp đặt về sau ở biên giới, đại khái nói :

- Bọn giặc Lý Dương Tài không giống như giặc Ngô Côn, mà truy nguyên về việc phải lo ngày nay, cũng bởi trước thì mượn quân, sau thì vỗ về an trí, cho chúng mộ phu khai mỏ, nên mới đến thế, nếu không nghĩ cách tự cường, tự trị, mà khư khư vào vỗ về an trí mộ phu khai mỏ, viện binh đánh giúp, tướng cũng đều không phải là kẻ hay. Hướng chi việc ngày nay, có 4 điều tệ : - Trước kia dọc biên giới dùng thổ quan, nay đổi thổ quan, dùng quan bỏ đến, mà phen giặc ngày một mỏng, là một điều tệ. - Quân trước kia lấy châu Hoan, châu Ái là ưu binh, đem ra đánh tất được, từ khi đổi làm gián binh, trong đó phần nhiều là con em nhà phú hào, đến lượt ra lính, bỏ tiền ra thuê mướn, nên gặp giặc liền chạy, đó là hai điều tệ. - Từ trước đến nay, Bắc Kỳ có cấp báo gọi bắt quân Kinh, mũi tên hòn đạn theo nhau, tất có nạn chết chóc, từng trải lam chướng, không khỏi phải lo về thủy thổ, gọi bắt luôn luôn, trốn, chết, ra thú, thay thế, không ngày nào không, mà quân Kinh càng yếu, đó là ba điều tệ. - Đời xưa nói quân gián binh vài nghìn, không bằng quân triệu mộ 300, gần đây lính mộ chỉ số hư trương, số quân ứng mà chưa chắc đều đã khỏe mạnh, gián hoặc có 1 - 2 người thực có sức khỏe, quan ở bộ cũng để đấy, không hỏi đến, như thế ai chẳng nản lòng, lính mộ toại thành vô dụng, đó là bốn điều tệ. Hiện nay, bọn giặc họ Lý dựa vào rừng núi giữ chỗ hiểm, quân ta

cùng các dinh quân nước Thanh đi hội lại cùng đánh, lâu ngày cung cấp khổ dân, xin tỵ cho Tổng đốc Lương Quảng rút hết quân các dinh về, còn 1 - 2 tên giặc trốn, lại xin chọn phái 2 quan đại thần cai quản đem quân tinh nhuệ đến thượng du các tỉnh (các hạt Phú Bình, Lạng Giang, Đa Phước, thuộc Bắc Ninh, Thái Nguyên ; 2 huyện Tam Nông, Hạ Hòa thuộc Sơn Tây, Hưng Hóa) chọn chỗ đặt đồn để trấn áp. Còn quân giản binh (chỉ cả toàn kỳ mà nói) thì lấy một nửa mà chọn kỹ những người khỏe mạnh, một nửa thì cho về mà cho nộp tiền (mỗi tháng mỗi người đều 5 quan, để cấp thêm cho binh đồng), quân mộ thì lấy người hăng hái dữ tợn cấp thêm cho tiền gạo, chọn quan võ người nào có võ nghệ thao lược thì cai quản, huấn luyện, khiến cho cố gắng lập công, lúc không việc thì cấp cho trâu cày và đồ làm ruộng, khai khẩn những ruộng bỏ hoang để đủ dùng cho quân, các thổ dân ở thượng du có muốn theo đi khai khẩn cũng cho. Lại xét các man trưởng người nào chăm việc công, thích việc nghĩa, được thổ dân tin phục thì xin cho phẩm hàm, khiến cho chiêu tập dân lưu tán đều về làm ăn sinh sống, mà các mỏ ở Tuyên, Cao, Thái, Lạng lần lượt khai ra, các tỉnh ở hạ du gặp có cấp báo, cũng nhờ đó để nương tựa nhau, còn như việc võ về an trí, chưa khỏi có lo ngại về sau. Xin các tỉnh dọc biên giới có việc, gấp đôi số quân đóng lên, quan tỉnh đều mộ lấy 1 đội quân khỏe mạnh mà được việc, để giúp vào canh phòng. Hai bên tả, hữu đã có 2 đồn to làm nổi thanh thế, thì các đồn linh tinh ở nơi lam chướng xin đều đình bãi, binh lực đã hợp tón phí vô ích cũng bớt, không nói đến đánh mà chúng tự khuất phục như đánh, không nói để võ yên mà chúng tự đến xin võ yên, những sự đề phòng bất ngờ có thể tự tiêu ngấm, mà công hiệu kinh lý tuần tuyên, tướng cũng dần dần đến được.

Vua bảo rằng : Nói thì dễ, làm thì khó, người tự tính liệu, có thể ra sức làm được việc, tất phải xin đương lấy, trăm đang thử xem có làm được không. Sau lại bày tỏ nghĩ định trước, cho là quả làm được kế sách ấy, thì tuy có chậm đến hàng năm, mới có thể hết được giặc, nhưng các tỉnh trung châu quân dân hơi được yên nghỉ, tài lực không khó nhọc phí tổn lắm, tướng cũng là việc cần cho yên biên giới.

Vua răn hãy cố gắng thêm, không nên khoe khoang quá. Đến nay lại theo Chỉ Dụ (xem ở năm thứ 30), xin tỵ đương chức kinh lý tuần tuyên và nói tỉnh Sơn Tây, tỉnh Bắc Ninh trên tiếp giáp các tỉnh Hưng, Tuyên, Cao, Thái, Lạng, dưới tiếp giáp các tỉnh Hà, Ninh, Định, Yên, suốt đến Thanh Hóa, làm nơi che giữ cho trung châu, phải hình thế vững mạnh để chế

ngự các sự bạo động. Xin ở 2 tỉnh ấy, chọn nơi hình thế tiện đặt 3 đồn lớn, chọn quan trọng thần kiêm quản cả công việc ở quân thứ và ở tỉnh, cho việc phòng giữ được nghiêm.

Vua bảo gần đây chưa thấy người nào dẫn mình đảm đương được, nên theo lời xin, để xem thành hiệu, rồi đem tập tâu của Nguyễn Hữu Độ lần lượt tâu lên, giao đình thần và Hoàng Tá Viêm xét tâu trả lời để thi hành, (tỉnh Sơn và tỉnh Bắc nên phải kinh lý, quan Nội các là Bùi Ân Niên trước đã tâu xin, các việc làm đồn, đóng quân và huấn luyện mộ dân khai khẩn, nói rất rõ, vua rất lấy làm phải, nhưng khó có người, đến nay Hữu Độ lại đem ra nói, sự tình đại khái giống nhau, lại xin tự đảm đương, cho nên có Chỉ chuẩn cho này).

Vua rước Từ giá ra chơi cửa biển Thuận An nghỉ mát mùa hè và xem bờ biển, 6 ngày về cung.

Làm thêm lũy lớn ở bờ bên hữu Lộ Châu, chia đặt các cỗ súng.

Bổ chính tỉnh Quảng Ngãi là Lâm Hoàn tâu lên nói : Dân tình thiếu ăn, chuẩn cho lấy gạo ở kho ra 4.000 phương để chẩn cấp cho dân, Hoàn lại hiểu thị khuyên các nhà giàu quyên giúp, gia thưởng đều có thứ bậc (500 quan trở lên thưởng 1 chiếc bài bạc nặng 5 đồng cân, 1.000 quan trở lên, thưởng 1 chiếc bài bạc nặng 1 lạng).

Vua bảo rằng : Hạt gạo vừa mới thu hoạch, thế mà nơi mất mùa vội đã kêu thiếu, nơi được mùa cũng lo không đủ, làm cho thêm lo phiền như thế, không biết trong Kinh, tỉnh ngoài chia chức thế nào ? Hầu để vua và dân chịu khổ một mình, mà mình cứ an nhiên ư ? Đình thần phải nghĩ cho chu đáo được việc, đâu được ngồi mà nhìn. Đình thần xin ở Kinh và tỉnh ngoài từ ấn quan trở lên, đều quyên lương để giúp vào việc phát chẩn, vua không cho.

Lý Dương Tài trốn đến tổng Nhu Viễn (thuộc Thái Nguyên), Tham tán Trương Quang Đản hội ngay đề đốc, tham tán chọn phái biên binh cùng với quân nước Thanh đuổi bắt và sức ngay cho tổng lý, hào mục thổ mán rình bắt. Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem việc tâu lên.

Vua Dụ rằng : Giặc Lý hiện còn chạy trốn, đem ngay tướng sĩ ta đi nhiều nơi tìm bắt, tổng lý nếu giết chết được bọn giặc, thì hậu thưởng ngay cho, còn những người thổ cấp đỡ riêng và dung túng cho bọn giặc, thì tra nã đích tên chém ngay và thương thuyết với Đề đốc họ Phùng cũng gia tâm lòng bắt, để cho các hạt Thái Nguyên, Tuyên Quang, Hưng Hóa không sót một mống giặc nào, không được nói chiếu lệ hay báo chiếu lệ, có phụ trách nhiệm.

Trước đây, đình thần trừ nghĩ công việc xếp đặt về sau hoặc trích tờ tư nghĩ của quan nước Thanh, hoặc theo nghĩ định của các tỉnh biên giới, thi hành ngay, tất cả có 5 khoản :

1. Nói rõ các điều cấm ở cửa quan. (Năm Gia Khánh thứ 11 [1806], viên phủ Thái Bình có tư đến tỉnh Lạng Sơn, trong đó có nói : Lệ định, từ nay về sau xét rõ chỉ bài mang trong mình của dân buôn Trung Quốc ra khỏi cửa quan, xét có ấn cấp của 2 nha Giang Châu, Long Châu là thực, không có bài chỉ tức là tự ý riêng vượt qua biên giới bắt giải để trừng trị. Năm Quang Tự thứ 4 [1878] Tổng đốc Lương Quảng tư định chương trình, trong có một khoản nói : Phạm nhân dân ở Khâm Châu đi đến địa phận nước ta, phải do Khâm Châu tra rõ, ấn cấp bài phiếu, còn Quảng Đông, Quảng Tây cho đến các tỉnh ngoài, nếu có sức phái quan quân binh dịch đến nước ta sai phái việc gì, đều phải bẩm rõ đốc phủ tỉnh hạt ấy xét rõ, cấp giấy và ở trong giấy nói rõ không cho mang kèm hàng hóa lậu thuế, cũng không được sách nhiễu ở dọc đường và tư cho nước ta biết để tra xét cho ra cửa quan, còn quan quân binh dịch ở tỉnh ngoài, phải qua 2 tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây ra cửa quan, thì đều phải tư cho đốc phủ tỉnh Quảng Đông tư cho quan địa phương ở nơi ra cửa quan biết. Nếu có tự xưng là được sai đi mà xét không có giấy cấp cho, thì bắt trở về, chớ để cho vào địa phận nước mình, để khỏi giả mạo. Điều cấm ở cửa quan trên đây phải tư cho quan nước Thanh theo thể mà thi hành. Còn như nước ta trước đặt ra các nơi quan ải, phải chiếu nghị năm Tự Đức thứ 28 [1875] chỗ nào là chỗ hẻo lánh xa, thì chọn 2 người thổ hào, thổ mục làm trưởng đồn, đem dân canh giữ, chỗ nào là đường cái thông hành, thì phái phẩm quan sở tại sung làm trưởng đồn, liệu bắt binh dũng đóng chặn, mỗi đồn cấp cho 1 quả ấn, cứ cách 30 - 40 dặm được để một đồn, nguyên có đường tắt phải chọn lấp hết, phạm hành khách đi lại đều cho đi ở trước đồn, không được tự do đi lại ở đường tắt, còn như nhân dân ở chỗ ấy và hành khách đi lại buôn bán, cho trưởng đồn ấy giúp đỡ cấp cho giấy để xét nghiệm (trong đoàn có mấy người ? Đến địa phương nào ? Đi về định hạn mấy ngày ? Phải biên rõ để dựa vào đấy mà tra xét), cho ra khỏi đồn, đi về theo như hạn, nếu có tình tiết gian tà do thám, cho sở tại bắt giao cho

trường đồn xét trị, nếu gặp có bọn cướp to (100 - 200 đũa) bọn cướp nhỏ (20 - 30 đũa), công nhiên cướp bóc, cho trường đồn bên trong, bên ngoài thông báo cho nhau đem binh đồng đánh bắt).

2. Xử trí quân không có tiết chế. (Năm Đồng Trị thứ 13 [1874], đốc phủ Lương Quảng cáo thị cho người nước Thanh, trong có nói : Những người Trung Quốc hiện ở nước ta, có kẻ đã từng phạm án ở Trung Quốc trốn đi, hiện biết hối tội, trở về Trung Quốc tự thú, phải đến chỗ quan địa phương nơi giáp giới và chỗ quan thống binh, trình rõ, đợi tra xét án cũ chiếu lệ thi hành. Nếu trước ở Trung Quốc vốn không phạm tội, sau ở nước ta sinh sự, thì nếu thực lòng hối cải xin về, cũng đến quan địa phương chỗ giáp giới và chỗ quan thống binh trình báo họ tên, quê quán hiện tại, đợi tra xét, phát cấp cho giấy đi đường, về quê an trí, nếu lại coi thường pháp luật sinh sự thì bắt chém ngay. Còn như dân thường ở Trung Quốc lưu lạc sang nước ta, hiện quả là muốn về, đều chuẩn cho báo với quan địa phương ở nơi giáp giới, phân biệt cho về an trí, nhưng phải chia ra từng lần, mỗi lần không được quá 100 người, không cho dất dứ các hạng người, nếu dám mang lòng bất trắc, đem ngấm binh khí hoặc giả dối trà trộn vào biên giới sinh sự, các quan thống binh và các quan văn, võ địa phương phải ngăn chặn ngay. Đề đốc họ Phùng năm trước sang đánh giúp, cũng từng nói khi nào thắng trận kéo quân về, phàm người hết hạn sai phái, đều đem về nước hết cả không để lại một người nào để mối lo về sau, còn như lương quân, theo lệ có để tiền còn thừa lại, binh đồng sang lần này, quê nhà không phải giáp gần hết cả, khi nào thắng trận kéo quân về, phàm binh đồng bao nhiêu, rút về hết cả, đợi đến Liễu Châu, sẽ cấp cho số tiền thừa để lại, cho giải tán, sẽ được cận tiện quê nhà, không lưu tán làm bậy nữa. Các khoản trên này phải do quan nước Thanh theo đó mà thi hành, nhưng sức giao cho các tỉnh niêm yết và nghiêm sức cho tổng lý, đầu mục bang, phó trong hạt phàm người nước Thanh đến nơi, đều phải khai rõ họ tên, quê quán, người nào hễ có gia sản đóng thuế ở bang có người bảo đảm kết nhận, thì cho ở lại làm ăn sinh lý, người nào không có người quản nhận, thì bắt giao cho quân doanh hiện còn đóng đầy giải cho vào cửa quan. Nếu sau xét ra tên nào lên trốn, thì không là lính trốn tức là giặc trốn, phải bắt để trị tội ngay. Lần này sau khi quân nước Thanh vào cửa quan, các tỉnh dọc biên giới nước ta đều phái biên binh và hào mục sở tại đi xét bắt ngay, cốt cho trong 1 tháng phải hết, nếu có bắt được quân lâu lỏng thì chém ngay ; còn những người Thanh đến ngụ ở các tỉnh dọc biên giới, người nào đã ở đến 2 - 3 đời thì sức cho để tóc, để tiện kiểm soát.

3. Liệu để quân đóng lại để đàn áp. (Các tỉnh Thái Nguyên, Tuyên Quang, Cao Bằng, Lạng Sơn nước ta, địa thế giáp gần, rừng rậm bát ngát, lại giáp giới với nước Thanh, bọn giặc còn sót lại và bọn du côn dễ lên đến tụ họp. Năm trước, Đề đốc họ Phùng giúp ta đánh giặc, đem hết quân dinh rút vào cửa quan, giặc còn sót lại mới được lại nổi lên. Sau rồi họ Lưu, họ Triệu lại sang cùng đánh, tuy có liệu để quân đóng lại để đàn áp rồi lại rút về, giặc tàn và quân giải tán lại họp lại quấy nhiễu, nay như họ Lý, họ Lục, họ Đàm, họ Ông đều phải bắt giết, quân nước Thanh thắng trận rút về, xin liệu để lại 5 dinh thống lĩnh hoặc đốc đới 1 viên, quân đới 4 viên, chia đi đóng đồn, hạt Thái Nguyên 2 dinh, hạt Tuyên Quang 2 dinh, chỗ tiếp giáp Cao Bằng, Thái Nguyên, Lạng Sơn 1 dinh, để giúp việc trấn áp. Giặc còn sót nếu lại gọi nhau tụ tập, quân giải tán hoặc có trốn ở lại sinh sự, thì do quân nước Thanh liệu để lại ấy liệu tính giặc nhiều hay ít, điều đốc các dinh cùng với quan quân nước ta đánh bắt, đợi sau biên giới thực được yên ổn rồi sẽ rút về. Còn những viên hiện thuộc về trại quân của Đề đốc họ Phùng như : Trần Dĩ Mô, Trần Đức Triều, Chu Bình Lâm, Vương Chính Minh, Lưu ứng Cao, hoặc thông hiểu binh thư có dũng lược, hoặc địa thế am tường, hoặc tính dễ dàng, dân vui lòng muốn xin lưu lại, xin cho đều ở lại đóng đồn. Các khoản trên đây, tư cho quan nước Thanh chiều theo làm việc, mà quan ở quân thứ nước ta cũng phải liệu để lại tham tán, tán lý, đề lĩnh mỗi chức 1 viên 1.000 quân, 5 - 3 thớt voi, chọn chỗ đóng đồn, hễ giặc tụ họp ở chỗ nào, thì hội với quân nước Thanh đánh ngay, đợi dẹp yên tất cả, dân tự canh giữ được, sẽ định rút sau.

4. Gọi giặc ra thú trở về. (Các tỉnh ở biên giới Bắc Kỳ, bọn còn sót lại của Ngô Côn, Hoàng Sùng Anh vẫn chưa trừ được hết, nay giặc họ Lý lại quấy nhiễu, bè lũ thực nhiều, trừ Lý Dương Tài phải đánh riết trị tội nặng không kể, nếu bọn ấy quả là biết hối tội đầu hàng, tên nào ra thú ở quân nước Thanh, phải do quân ấy đem về, tên nào ra thú ở quân thứ ta, cũng đều giải giao cho quân ấy, cho về quê cũ, cho hết mầm ác.

5. Làm thành chòm trại để đoàn kết dân đồng. (Năm Tự Đức thứ 25 [1872], chuẩn định dân cư các tỉnh dọc biên giới đều chiều tùy dân số nhiều ít, xa gần, hoặc 1 tổng chia làm 2 chòm, hoặc 2 tổng hợp làm 1 chòm, chọn nơi hình thế có thể cấy được, hoặc đắp lũy đất, hoặc trồng tre gai, dân trong tổng đều họp ở trong chòm ấy cho tiện canh giữ. Còn như ngoài đồng có làm tạm nhà ở để cày cấy, đến khi gặt xong mang về chòm lớn để cấy, việc ấy nơi đã làm thì sửa sang thêm, nơi chưa làm thì theo như thế làm ngay. Năm thứ 28 [1875] quan tỉnh và

quân thứ Tuyên Quang là Mai Quý, Lã Xuân Oai nghĩ tình ấy xin đặt quân đoàn ở các phủ, huyện, châu cai quản các tổng đoàn, mỗi tổng đều đặt 1 đoàn mục, còn súng và khí giới, thuốc đạn, do bọn ấy sắm lấy, thiếu thì quan cấp cho, để phân phái canh giữ, cùng với tổng lý đem đoàn đình đánh bắt, chém hoặc bắn được đầu sỏ giặc chết hay bị thương, chiếu lệ thưởng cho, phủ đoàn, huyện đoàn và quân mục cai quản đoàn binh, phân biệt nghĩ thưởng. Nếu không hết sức, để cho giặc trốn vào làng xóm và tổng xã ở bên cạnh, không chịu đi cứu viện, thì các quân đoàn, quân mục, chiếu thu mỗi tên 50 quan tiền, cấp cho những nhà bị cướp, lại nghĩ xử phạt trọng và cách chức cũng như tổng lý, nếu trong 6 năm, giữ được không có giặc cướp lén lút ở chỗ nào, phân biệt nghĩ thưởng, nay những tỉnh ở biên giới như : Cao Bằng, Lạng Sơn, Thái Nguyên, Hưng Hóa, Quảng Yên và Tuyên Quang cũng như nhau, phải theo thế mà làm tất cả).

Vua sai sao lục giao cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm xét kỹ và sai chép ra cho các tham tán, đề đốc, tán lý cùng đốc, phủ, bố, án các tỉnh, xét bàn cho thỏa đáng, rồi đem ý kiến mình đoán định làm tập tâu đệ lên. Đến nay, Tá Viêm tâu trả lời theo như đình thần nghĩ định mới chuẩn cho theo từng khoản, viết thư đưa cho 2 tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây và Đề đốc họ Phùng xin đều gia tâm hết sức làm việc. Lại sức ngay cho Tá Viêm, ở ta tất phải sửa soạn tụ tập ngăn chặn ngay, trấn áp, võ về thế nào quyết phải hết sức làm cho có hiệu quả, không được sợ việc cầu thả cho xong việc, rất phụ trách nhiệm ủy thác.

Cho dân thợ phủ Thừa Thiên là Nguyễn Văn Khê (104 tuổi, nhà nghèo không lấy gì nuôi mình được) tiền gạo chi cấp cho trọn đời (mỗi tháng 1 phương gạo, 1 quan tiền).

Tỉnh Bắc Ninh sét đánh ở cột cờ.

Sai các địa phương xét mộ những người học tập chữ và nghề nước Tây, đem tên tâu lên.

Tỉnh Nam Định bị đói, chuẩn cho quan tỉnh phát tiền kho ra hơn 73.000 quan để cấp cho dân vay.

Bọn ác Man ở tỉnh Quảng Nam xuống các xã, thôn (Tà My, Dương An, Mậu ý, Hương Xá) đốt cướp tài vật, giết chết quân dân, việc ấy tâu lên, vua bảo rằng : Man ấy chẳng qua vì đi

trộm cướp, không có trò gì khác, thế mà nhiều lần lên xuống, thường làm hại dân. Sứ thần không có gia tâm giữ đánh, quan tỉnh cũng không biết dự tính trước, để đến nỗi quân dân chết hại, Sơn phòng sứ là Phan Bính phải giáng 2 cấp, Tuần phủ là Đoàn Khắc Nhượng phải giáng 1 cấp, đều được lưu để răn.

Thọ Xuân vương Miên Định thọ 70 tuổi. Vua làm bài tự cùng bài ca và phẩm vật, sai trung sứ đệ đến ban cho.

Định lại lệ xét xử giản binh, mộ binh trốn thiếu. Trước đây, vua cho là binh đinh trốn thiếu, đều do lúc ngày thường lỗi ở sự chọn cấp, thiếu sự yên ủi, nên mới đến thế, tuy có pháp giải, rút cục không có ích gì, đã chuẩn cho bộ nghị thêm điều lệ tâu lên, đến nay nghị định tâu lên :

- Giản binh trốn thiếu, trong 1 năm mỗi thập trốn 3 - 4 tên, thì bắt đầu chiếu luật xử phạt 30 roi, chánh đội trưởng và cấp bằng đội trưởng đình thặng 1 năm, cứ 2 tên lại gia một bậc, đến 9 tên trở lên phạt 60 trượng, cách chức, trả về làm quân. Mỗi đội trốn đi 4 tên thì bắt đầu chiếu luật xử, suất đội phạt 40 roi, phạt lương 6 tháng (dưới cũng thế), cứ 2 tên lại gia lên một bậc, trốn đến 16 tên thì phải giáng 4 cấp, trên đây đều đổi đi chỗ khác (dưới cũng thế), trốn đến 18 tên trở lên thì phải cách dời khỏi chức ; quân vệ, quân cơ thì cứ 100 tên trốn đi 8 tên bắt đầu chiếu luật xử tội. Vệ cơ nào đủ 400 tên trở lên mà để trốn đi 32 tên, thì phạt 40 roi, cứ 16 tên trốn đi lại gia một bậc, trốn đến 144 tên thì cách dời khỏi chức ; 500 tên trở lên, để trốn đi 24 tên thì phạt 40 roi, cứ 12 tên lại gia lên một bậc, trốn đến ngoài 108 tên thì phải cách dời khỏi chức. Người cai quản 2 - 3 vệ cơ, cũng chiếu hiệu số, cứ 100 tên mà trốn đi 8 tên, tính suốt cả số thành chiếu luật nghị xử, số lẻ cứ 12 tên trốn đi 1 tên, thì bắt đầu chiếu luật nghị xử. Viên Thống chương chiếu theo lệ thống chương quân mộ xét xử như nhau (nói ở dưới). Điền ty chiếu theo lệ dinh vệ nghị xử :

- Phủ, huyện bắt lính để thiếu, lính do ở dân, nhưng chọn cấp trước hết do tổng lý, về việc chọn cấp đã không công bằng, các phủ huyện địa phương không kiểm xét được, cho nên thế rồi lại trốn liền. Từ nay, 2 tháng quý về mùa đông, mùa hạ, nơi nào hễ bắt lính mà thiếu từ một thành trở lên, lý trưởng phải phạt 90 trượng, cai phó tổng phạt 80 trượng, cứ mỗi một thành gia lên một bậc, lý trưởng thiếu 2 thành, cai phó tổng thiếu 3 thành thì phải cách bãi.

Lại mục thì tính số thiếu trong huyện, chuyên biện bát, cử phẩm thì tính số thiếu cả tỉnh thiếu 1 thành trở lên đều phạt 70 trượng, cứ mỗi 1 thành lại gia 1 bậc, 4 thành trở lên thì cách bãi ; phủ, huyện, châu, thiếu 2 thành trở lên, phạt 60 trượng, cứ mỗi 1 thành gia 1 bậc, thiếu đến 6 thành thì cách lưu. Thông, kinh chiếu theo phủ huyện xử phân thuộc tội nặng xét xử như nhau ; thượng ty các tỉnh, thiếu 2 thành trở lên, phạt 50 roi, cứ mỗi 1 thành gia 1 bậc, thiếu đến 7 thành thì cách lưu. Đến kỳ giải cấp, hễ làng nào nhiều đình, có vật lực, lấy đủ giấy của hương hào cam cung điền cấp, nếu ức cấp người cô đơn nghèo hèn và thuê người thay thế, việc phát giác ra, trừ tổng lý gia đẳng tội không kể, còn phủ, huyện thiên tư che chở, chiếu lệ làm không đủ chức phận mà cách chức.

- Lĩnh mộ trong một năm đủ hay thiếu, từ trước đến nay xét xử có chia ra mộ trước và không phải mộ trước, đã đến giáng cách, trong đó mỗi vệ cơ số quân nhiều ít hoặc không đều, chỉ tính số đến thế mới bắt tội, thì tội chưa đến phải cách mà ngạch đã thêm thiếu. Từ nay, trong một năm quân trong thập trốn đi 2 tên bắt đầu chiếu luật nghĩ xử đội trưởng và cấp bằng đội trưởng mộ trước, đều phạt ngay 70 trượng, mỗi 1 tên gia 1 bậc, trốn đến 5 tên phải cách đuổi về, đội trưởng và cấp bằng đội trưởng không phải mộ trước, đều phạt 60 trượng, mỗi 1 tên gia 1 bậc, trốn đến 6 tên đuổi xuống làm quân. Quân trong đội mà thiếu đến 4 tên, thì suất đội mộ trước, phải phạt 50 roi và phạt lương 9 tháng (dưới cũng thế), cứ 2 tên lại gia 1 bậc, thiếu đến 14 tên thì cách dời khỏi chức, suất đội không phải mộ trước phải phạt 40 roi, cứ mỗi 2 tên lại gia 1 bậc, thiếu đến 16 tên thì cách dời khỏi chức ; quân vệ, quân cơ thì chiếu hiện số, cứ 500 tên mà trốn đi 30 tên trở lên, phạt 50 roi, cứ 15 tên gia 1 bậc, trốn đến ngoài 100 tên thì cách dời khỏi chức ; 400 tên mà trốn đến 24 tên thì phạt 50 roi, cứ mỗi 12 tên gia 1 bậc, ngoài 84 tên thì cách dời khỏi chức ; 300 tên trốn đi 18 tên trở lên thì phạt 50 roi, cứ mỗi 9 tên gia 1 bậc, trốn đến ngoài 63 tên thì cách dời khỏi chức ; 200 tên trốn đi 12 tên thì phạt 50 roi, cứ mỗi 6 tên gia 1 bậc, trốn đến ngoài 42 tên thì cách dời khỏi chức. Còn số lẻ, cứ 12 tên trốn đi 1 tên, bắt đầu chiếu luật nghĩ xử, điển ty cùng chiếu lệ viên quản nghĩ xử, cứ 100 tên trốn đi 6 tên bắt đầu chiếu luật nghĩ xử phạt 50 roi cho chuộc, chiếu số gia đẳng đến cách dời khỏi chức ; thống chương chiếu hiện số, cứ 100 tên trốn đi 6 tên hợp tính lại bắt đầu xử phạt 40 roi, chiếu số gia đẳng đến cách dời khỏi chức. Lại vệ, đội nào thiếu bao nhiêu, do các thống chương chọn người được việc tư cho bộ Binh hội đồng tâu xin phát bằng lĩnh mộ, còn suất đội, đội trưởng và cấp bằng đội trưởng mộ trước và không phải mộ trước, nếu mộ được đủ số thiếu, trong một năm hoặc đủ được nửa số, đến cuối năm hiện còn thiếu

bao nhiêu (trừ được thăng bổ hay thải hoặc chết không kể) đều chiếu số nghĩ xử, bắt phải mô điền vào, lại đủ 1 năm, số trước đã không mô đủ, hiện tại lại trốn thiếu thêm, tính suốt cả số thiếu nghĩ xử một thể).

Vua chuẩn cho theo như nghị thi hành.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Kỷ Mão, năm Tự Đức thứ 32 [1879], mùa thu, tháng 7, đặt thêm quan văn ở đồn cửa biển Trà Lý, tỉnh Nam Định (đồn cửa biển ấy cách xa tỉnh thành, kẻ buôn gian lậu dễ ra vào, chuyên giao cho phó lãnh binh canh phòng khó khắp, cho nên đặt thêm (ngũ lục phẩm) một viên thương biện. Phàm công việc canh giữ hiệp cùng với viên lãnh binh hết lòng bàn tính) là theo lời xin của quan Tổng đốc Nguyễn Trọng Hợp.

Dân tỉnh Bình Định đói. Chuẩn sai quan tỉnh ấy xuất gạo trong kho lập sở Dưỡng tế và sức các phủ, huyện mua gạo nấu cháo, nấu cơm để cấp nuôi. (Hai tháng trước gạo đắt, kiếm ăn khó, đã cho quan tỉnh trích lấy hơn 2.000 hộ thóc, hơn 30.000 quan tiền, cấp thuê dân nghèo làm công thay cho phát chẩn ; người già, ốm yếu, trẻ nhỏ, thì tùy tiện chia cấp. Đến đây gạo ăn của dân rất khó kiếm, lại chuẩn cho châm chước thi hành).

Cho xã Bồ Đề, tỉnh Quảng Ngãi tạm vay 350 quan tiền kềm làm guồng tát nước cho kịp mùa làm ruộng (xã ấy có cửa kênh Đống Dương, làm guồng tát nước để lấy nước vào ruộng).

Hộ lý Tổng đốc Bắc Ninh, Thái Nguyên là Lê Hữu Tá dâng sớ xin chọn người thay. Vua bảo rằng : Hạt người là trần to, hiện nay giặc cướp ngoài biên chưa yên, quân nước Thanh đến hội họp để đánh dẹp, việc phòng giữ quan trọng cần cấp, lẽ ra phải hết sức làm việc, mới là không phụ sự ủy nhiệm, lại cáo ốm xin nghỉ ư ? Không cho nghỉ.

Cho Phó vệ úy là Lê Thuận Lý thăng Vệ úy lĩnh chức Phó đề đốc ở Kinh thành. (Nguyễn Bách ồm nghi).

Kính khắc xong bộ Thực lục Chính biên của Hiến tổ Chương hoàng đế, các quan sử thần được ban yến, thưởng cho có thứ bậc khác nhau.

Hộ lý Tổng đốc Thanh Hóa là Tôn Thất Phiên cho là các thổ huyện ở thượng du, giặc người Xá quấy rối cướp bóc, xin liệu phái quân ở tỉnh để canh giữ đánh dẹp. Vua y cho.

Nêu thưởng dân tuổi thọ ở tỉnh Phú Yên. (Trần Văn Ngoan 102 tuổi, Trịnh Hoài Mỹ 100 tuổi).

Định rõ lại lệ xử tội về làm thiếu hụt kho riêng ở các phủ, huyện. (Kho riêng các phủ, huyện làm thiếu hụt đi, thì tội các viên phủ, huyện kém chủ thủ 2 bậc ; bố chính kiêm trông nom không chu đáo (tuần phủ kiêm bố chính cũng thế) và quản đạo, thì xử kém phủ, huyện 1 bậc. Số tang ăn bớt là bao nhiêu, trừ số tịch biên gia sản để thu lại không kể, còn thiếu bao nhiêu, chia làm 10 thành, các viên phủ, huyện phải đền 2 thành, bố chính, quản đạo phải đền 1 thành ; còn 7 thành cứ bọn chủ thủ phải đền).

Bố chính Quảng Ngãi là Lâm Hoàn dâng sớ tâu : Dân hạt ấy quẫn bách ngày càng quá, xin trích lấy tiền, gạo ở kho chẩn cấp cho dân. Vua chuẩn cho trích ra 10.000 quan tiền, 10.000 phương gạo, lần lượt chẩn cấp và giao cho các phủ, huyện, cấp thuê dân nghèo sửa đắp cầu đường, thay cho phát chẩn. Nhân đó vua Dụ rằng : Tình dân ở Quảng Ngãi rất là đáng thương. Việc phát chẩn để cứu, hết thấy cứ đợi báo, thì dân đã khôn khổ lắm. Nên thông sức cho các địa phương, nếu có việc mà giống như thế, đều chiếu lệ mà làm, để hết trách nhiệm chẩn dân và hết sức bàn tính, làm thế nào cốt sống được nhiều người, để trên được đỡ lo, dưới được giúp sự khẩn cấp, mới xứng chức vụ. Nếu quá lắm, thì trăm cũng không nỡ nghe đến, huống chi bọn người mắt trông thấy mà trong lòng yên ư ? Có người nào không khéo làm việc, để hại đến con đồ của ta, là không làm tròn chức vụ. Giao cho bộ Lại tra ngay Đốc học Quảng Ngãi là ai ? hoặc gần đây có người nào chăm chỉ được việc, tạm sung chức thương biện, chia nhau đi chẩn cứu ngay, lục sức ngay cho các tỉnh biết cả.

Khoa thi Hương võ năm ấy, hạng dự trúng 4 kỳ 96 quyển ; còn trúng 3 kỳ được 24 quyển (trong số ấy có người có ưu bình), quan trường tâu xin lấy cả. Bộ sớ nghị quá rộng, nghị bác đi. Vua gia ơn chuẩn cho đem là hạng võ cử, cho thỏa lòng mong của học trò.

Cho Chương vệ lĩnh chức Lãnh binh ở Lạng Sơn là Nguyễn Như Cung đổi bổ lĩnh chức Đề đốc ở Thanh Hóa. (Nguyễn Văn Văn bị ốm khuyết).

Người nước Thanh ở Quảng Nam là Hà Văn Đẩu giết chết dân thường (tên là Quế), quan tỉnh ấy xử tội trăm giam hậu [tội phải chém còn giam lại đợi xét]. Vua bảo rằng : Giết người phải tội chết là hình phạt thông thường từ xưa, luật đời gần đây phần nhiều cho khoan giảm, đến như kẻ cố ý giết người, còn được giam đợi xét. Thế là đối với kẻ đại hung ác thì không nỡ, mà đối với dân lành bị oan khổ thì nhẫn tâm, không trách được có kẻ không sợ pháp luật mà khinh thường sự giết người. Bèn sai đem chém.

Chương án được khâm phái đi là Vũ Ích Khiêm dâng sớ tâu : ở Quảng Nam, hộ lấy vàng thường nhiều, dân nộp thuế chính cung thường ít. Nay xin 10 tên trong hộ lấy vàng, chỉ liệu để lại 2 - 3 tên đi lấy, nộp bằng vàng thực, còn thì rút về số dân chính cung, điền vào hạng lính chọn tuyển. Lại như hạt ấy có nhiều thôn xóm nhỏ nhỏ, hoặc không có ruộng đất công hay tư, người ký ngụ cư ở đấy, hoặc chỉ 3 - 5 mẫu, không lấy gì mà sinh sống được. Nay xin cho quan tỉnh ấy và Doanh điền sứ khuyên bảo dân được tùy tiện đến chỗ bỏ không ở mạn núi, mạn biển, mộ người khai hoang lập ấp. Lại như thuyền chuyển vận vào Nam ra Bắc, hằng năm lĩnh tải không được bao nhiêu, mấy năm nay bọn giặc biển làm ngăn trở, thường thấy sút kém. Xin khuyên mộ người khách phụ thuộc các tỉnh, người nào có vật lực can cường, cho mộ người cầm lái thuyền và thủy thủ, sắm lấy súng ống, khí giới mà lĩnh tải. Nếu có giặc quấy rối, mà có thể bắn giết được, về thanh thỏa, thì liệu thưởng để khuyến khích. Vua nghe theo. Rồi sau cho là năm gần đây khí chất vàng kiệt gần hết, đã chuẩn cho thuế vàng được chiết nạp bằng tiền, nay cứ bắt nộp vàng thực, thành quá nặng. Về các hộ lấy vàng ở Hà Đông (hơn 3.300 người) cho rút hết về làm dân chính cung tất cả, bắt tất phải liệu cho ở lại nữa.

Vua nghĩ dân tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi thường bị đói, xuống Dụ quở quan hai tỉnh ấy rằng : Thiên tai lưu hành, Nhà nước đời nào cũng có, duy có làm hết việc người, để phòng

cứu giúp, mới là được việc, người làm quan ngày thường được sự cung phụng của dân, thì khi có việc phải lo sự của dân, há nên ngồi nhìn dân đói đến chết ư ? Tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi bị mất mùa, lương thực khó khăn, tình dân khốn khổ, nhiều lần cứu chữa, mới được hơi thư. Nay lúa ruộng chiêm lại thiệt hại nhiều, trầm lo đến khi mùa thu, mùa đông tiếp giáp, có khi không đủ ăn, đã cho quan ở bộ nghĩ tải gạo để dự trữ và sức cho quan tỉnh ấy trừ liệu nhiều cách. Thế mà bọn ấy coi là nói suông, hư ứng tất cả, ngoài việc lấy của công phát chẩn ra, không kế hay nào khác nữa, đến nỗi lương thực của dân lại tỏ ra quẫn bách. Như tập tâu của tỉnh Quảng Ngãi thì hiện nay đói khốn quá lắm, trầm mở ra xem, rất lấy làm thương, tình hình tỉnh Quảng Nam, tưởng cũng không khác gì, chỉ vì quan địa phương sợ tội, giấu không tâu lên mà thôi. Quan lại như thế, còn có thể thờ vua, có thể cai trị dân được chăng ? Quan hai tỉnh ấy đều phải giáng 2 cấp, các viên phủ huyện đều phải giáng 1 cấp, để biết phải cố gắng.

Sung làm việc ở Nội các là Nguyễn Thuật dâng sớ tâu : Tỉnh Quảng Nam nhiều lần gặp hạn, lụt ; mùa hạ năm nay lại mất mùa. Hiện nay gạo hạt không khó mua lắm, nhưng tiền rất hiếm, trở nên quẫn bách. Xin chi tiền trong kho ra, chia cho các phủ, huyện vay, huyện lớn khoảng 30.000 quan, huyện vừa, huyện nhỏ khoảng 20.000 quan, do quan phủ, huyện lĩnh về chia giao cho quan về hưu, cử tú, bách hộ các tổng trong hạt, người nào ngay thẳng, vật lực, hội đồng với tổng lý kết nhận, chiếu theo các xã thôn nào rất quẫn bách, không cứ là dân nội tịch hay ngoại tịch và già hay trẻ, cấp cho vay để mưu sự sống ; khi nào hơi thư, do quan phủ, huyện đòi thu đem nộp. Lại như binh lính ở Kinh, theo lệ có chia ban, nay hiện tình tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi như thế, binh lính ấy về nhà, không thể mưu sống được, thành ra ốm yếu. Năm nay xin hãy cho đình lưu lại ở ngũ, nếu có việc công nào, phái đi làm việc, tưởng cũng tiện cả cho công và tư. Việc ấy giao xuống bộ bàn. Vua y theo.

Khi ấy, đề điều các tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh, Hà Nội, Hưng Yên, Nam Định nhiều nơi vỡ, quan các tỉnh đều dâng sớ tâu tình hình hơn kém về nước sông. Vua Dụ rằng : Tính của nước là chảy xuống chỗ thấp, trị thủy phải thuận theo tính của nước, khơi ra thì thông, lấp lại thì vỡ. Cho nên, xưa vua Vũ khơi đi mà thành công, ông Cỗ ngăn lại mà thất bại. Kế hay nhất về việc trị sông của Giả Nhượng, cũng chỉ nhường cho nước chảy, dời dân đi mà thôi, chứ không có kế lạ gì khác. Gần đây, các tỉnh đều giữ ý kiến về giới hạn, chỉ nghĩ tiện cho mình, không tính đến lợi hại của cả sông, rốt cuộc cũng nhọc tốn mà không được việc, năm ấy năm

khác chỉ thêm hại cho dân, đều do lấy sức làm cưỡng, không yên theo tự nhiên, làm cho được vô sự. Năm nay nước lụt rút xuống nên ở thượng du, đê chỗ nào thực có thể giữ được nguồn sống của dân, thì hãy nén đắp lấp lại, còn thì không nên đắp cưỡng, các đê bồi đều bãi bỏ tất cả, cho nước chảy đi. Lại sai dân tùy thời dự tránh đi trước, xem một vài năm dòng sông chảy thuận đi thế nào, sẽ làm kế hay, chớ khiến dân đã khốn khổ về nước, lại khốn khổ về đê, nuôi của sức của dân, để dùng về sau này. Đó là rất thỏa đáng, quan địa phương chớ giữ ý kiến riêng của mình mà làm cưỡng.

Toán giặc ở đất nước Thanh tràn sang quấy rối ở Thái Nguyên. Bỏ chính là Bùi Phác, án sát là Đỗ Trọng Vĩ, Tham tán là Trương Quang Đản đều phải giáng cấp được lưu lại làm việc.

Trước đây, vua đi chơi trực tỉnh Bình Thuận, Thống chế tạm giữ Trung quân là Đinh Hội sung vào hành dinh, vì can tội bắt kính (thuyền của Hội chọt gần với thuyền vua ngự, Hội ngồi nghiêm chỉnh đằng sau thuyền, không có dáng cung kính), án xử phải cách chức.

Thượng thư là Trần Tiến Thành, Nguyễn Văn Tường dâng sớ tâu : Đinh Hội xuất thân là cử võ, theo làm việc ở hàng ngũ, khoảng 40 năm nay, cũng gọi là khó nhọc, năm nay đã 72 tuổi phải cách về, không khác gì dân thường, tình cũng đáng thương.

Vua bảo rằng : Hội là có ý phạm tội, hai thuyền rất sát gần nhau, há lại không biết, thế mà nghiêm nhiên ngồi cao, như không để vào trong mắt, lòng hấn thực không thể biết được.

Trẫm giao đình thần xét nghị, thực đã cẩn thận về hình phạt, vốn không phải lấy sự nhầm lẫn mà bắt tội. Bèn giao đình thần bàn nghị lại tội. Đình thần xin theo Chi trước, để tỏ rõ lễ phép của kẻ làm tội, không trừng phạt không được : Cho giáng làm Phó vệ úy quân Cẩm binh, do bộ xét bỏ.

Hoãn ngạch lính cho các xã, thôn, bị điều háo ở tỉnh Phú Yên.

Định rõ lại lệ cấp dưỡng của quan viên văn võ về hưu. (Từ nay, phạm văn từ cửu phẩm, võ từ thất phẩm trở lên, nhờ ơn được về hưu, tuổi từ 60 trở lên, xét ra có một mình và nghèo, không người cấp nuôi, thì các án quan văn võ, chiếu lệ trước, do quan địa phương xét tâu xin chờ ân cách ; còn các thuộc viên, văn tứ phẩm, võ tam phẩm, hằng tháng đều cấp 3 quan tiền, 1 phương gạo ; văn lục, thất phẩm, võ ngũ phẩm đều cấp 1 quan 5 tiền, 1 phương gạo ;

văn bát, cửu phẩm, võ lục, thất phẩm, đều cấp 1 quan tiền, 1 phương gạo ; võ bát, cửu phẩm và lại dịch, làm thợ, làm việc được 15 năm trở lên, bình đình từng theo việc bắt giặc, đều không can án trốn tránh, thì hằng tháng đều cấp cho 5 tiền, nửa phương gạo, đến hết đời thì thôi).

Lãnh sự người Pháp đóng ở Hà Nội dò la nghe nói Thống đốc là Hoàng Tá Viêm, Đề đốc là Phùng Tử Tài chuyển về Sơn Tây, Bắc Ninh, sinh ngờ, hỏi về việc ấy. Quan tỉnh ấy là Trần Đình Túc, Nguyễn Hữu Độ chuyển tư cho tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh xét và Phước tư cho biết, lại tư cho các tỉnh tiếp gần (gần Sơn Tây thì Hưng Hóa, gần Bắc Ninh thì Thái Nguyên, Lạng Sơn) biết : Phàm việc gì có quan hệ đến sự thể, thì dự tư cho tỉnh ấy trước để tỉnh ấy trình cho viên lãnh sự ấy biết, cho khỏi nghi ngờ. Việc ấy đến tai vua, vua quở rằng : Túc và Độ phàm việc gì cũng hoang mang nhút nhát, các tỉnh ở gần đấy, phàm việc gì há không nghe biết, hấn có hỏi, thì lấy sự thực trả lời, còn những việc không quan hệ gì đến họ, sao có thể việc gì cũng tư báo hết thảy, rất không hợp, không phải.

Tháng 8, dân bị lụt ở Tuyên Quang, có nhiều người phải lưu tán, sai Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình phái vận tiền, gạo để chẩn cấp.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu về công việc tra bắt bọn giặc ở Hưng Hóa, Tuyên Quang, Cao Bằng, Thái Nguyên, Lạng Sơn. Vua Dụ rằng : Bọn giặc còn sót lại ở Hưng Hóa, cũng phải một phen rất chú ý xếp đặt ; sào huyệt của giặc ở Tuyên Quang, Cao Bằng, Thái Nguyên, Lạng Sơn, tuy đã đánh phá, nhưng các tên đầu sỏ của giặc là Lý Lục, Ông Đàm vẫn còn chậm bị giết ; bọn lũ của chúng vẫn còn khi hiện khi ẩn. Người phải cùng với Đề đốc họ Phùng bàn tính công việc, cho chóng dẹp xong ngay.

Bổ chính Thái Nguyên là Bùi Phác dâng sớ đem mẫu mực hình dáng súng Phục ba tướng quân (súng nước Thanh) dâng lên. Vua sắc rằng : Từ nay có hạng nào có quan hệ đến đồ dùng việc binh mà nước ta chưa có, thì quan ở quân thứ, quan tỉnh cũng theo như thế mà tâu lên thi hành.

Định rõ lại điều lệ thi Hương võ. Khi ấy quan Khoa đạo là bọn Nguyễn Xuân tâu rằng : Thi võ với thi văn không giống nhau, vào thi xong, được hay hỏng thế nào, mọi người đều tự biết

cả, quan trường ghi chép phê hạng để tiện lấy đỗ mà thôi. Quyển thi đều là chữ của quan trường, rọc phách, gói kín dán phách vào, bọn lại phòng rất dễ đem tên người kia đổi làm tên người này. Để làm trôi mưu gian, xin bãi bỏ việc niêm phong, soạn số, cho đỡ phiền phức, mà ngăn được cái tệ của lại dịch. Lại như kỳ gọi tên vào Phước hạch, thải loại số nhiều, cùng với 3 kỳ trước không khác gì. Đôi khi có người tài nghệ hơi khá, mà sức hoặc không đủ, chưa khỏi có sự thuê người vào thay về kỳ thứ nhất, để cầu được đỗ. Kỳ ấy số học trò còn nhiều, quan trường cũng không thể xét chọn được tất cả, trong đó không khỏi không có người lạm trúng. Xin kỳ Phước hạch đem làm kỳ thứ tư, yết bảng vào thi, theo như lệ 3 kỳ trước mà làm. Việc lấy đỗ xong, ngày ra bảng, quan trường ra cửa trường đem số lấy đỗ là bao nhiêu, gọi tên vào Phước hạch, rồi đem quyển kỳ đệ nhất đối chiếu so đáng mặt, điểm chỉ đều hợp, lại chiếu trong quyển mang tạ đi được bao nhiêu trượng thước, làm lại một lần, như có hơi kém trên dưới 1 - 2 trượng, cho dự hạng đỗ. Nếu tên nào kém quá, đích là mượn người làm thay, thì giao quan địa phương tra rõ, chiếu luật nghị xử. Vua chuẩn cho theo nghị mà làm, bắt đầu từ trường Bình Định khoa này.

Sai viện Cơ mật và Thương bạc đại thần viết thư đưa cho chủ sứ Pháp. Khi ấy vì lời nói vu vợ của Mô-răng, đã tư cho chủ sứ Pháp để trị tội, lâu chưa thấy trả lời ; lại vì các việc lãnh sự Kê đóng ở Hà thành từng gửi thư cho chủ sứ (bảo nước ta cấm bán gạo, người buôn rất oán, phải xử trí ngay thế nào, không thì không khỏi có trở ngại) và có nhật báo nói bậy không đúng (bảo nước ta không cho xuất khẩu thóc gạo, việc buôn bán không được phát đạt được, nước Pháp nhiều lần có lời bàn tán, nước Pháp làm thuyền chiến, làm 9 chiếc thuyền thủy lôi, đem đến nước ta), cho nên đưa thư để hỏi.

Quan ở viện Cơ mật và Thương bạc đại thần tâu rằng : Tổng đốc Hải Dương là Phạm Phú Thứ với lãnh sự Pháp, tình không ưa nhau, đến nỗi có lời oán trách. (Bảo rằng gạo bán ra, đối với người buôn phương Tây thì nghiêm cấm, mà đối với người buôn nước Thanh thì bỏ cấm ; ở cửa Ninh Hải thì nghiêm cấm, mà ở cửa Trà Lý thì cho riêng. Phàm có việc ấy đều do Tổng đốc tỉnh Đông làm ra). Xin nên chọn phái người khác để thay. Vua cho là lời nói một mặt, không chuẩn cho đổi ; nhưng mật Dụ nghiêm trách Phú Thứ, để đổi lỗi cố làm, cho yên lòng người buôn, dập tắt lời vu vợ, không thế thì khếp vào tội khiêu khích sinh ra biến mà xử trị.

Thọ Xuân vương kiêm quyền chức Tả tôn chính phủ Tôn nhân là Miên Định tâu rằng : Việc trong phủ quan trọng, chức tả, hữu tôn khanh xin đề cử quan văn, lấy người ngoài sung vào, để giúp sự xét làm. Bèn cho Hữu thị lang bộ Lễ là Phạm Bính kiêm quyền chức Hữu tôn khanh, Tả thị lang bộ Binh là Tôn Thất Tràng đổi quyền chức Tả tôn khanh.

Chuẩn định từ nay phạm khoa đạo có khuyết, ở trong thì viên ngoại, chủ sự các bộ, ngũ lục phẩm ở quán các ; ở ngoài thì đốc học, người nào từng đã cai trị dân và quan phủ, huyện tại chức được trên 2 năm, xuất thân là tiến sĩ, phó bảng, cử nhân, giám sinh, tú tài, do bộ Lại kê cứu công việc và xét hỏi thêm, trừ người nào có vết tích kém và tầm thường già yếu ra không kể, còn người nào làm quan có tiếng hay, chăm chỉ được việc và thông hiểu chính thể, hơi có kiến thức, thì làm danh sách tâu lên để chọn dùng. Người ấy sau này có phát ra vết tích kém, nghĩ xử bộ Lại về tội kê cứu không đầy đủ.

Nước sông Lô, sông Thao, sông Đà thuộc Sơn Tây dâng to, đe bồi tràn vỡ (Dân xã các phủ, huyện Quảng Oai, Bát Bạt, Yên Lãng, Lâm Thao, Vĩnh Tường, Yên Lạc, Sơn Dương, Lập Thạch, Phù Ninh ở ven sông, nhà cửa trôi đổ, đều cho cứu giúp).

Quan 2 tỉnh Tuyên Quang, Cao Bằng vì tra bắt bọn giặc trốn không được việc, đều phải cách chức lưu lại làm việc.

Khi ấy, phái viên người Pháp cho là đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước đóng giữ ở Bảo Thắng, hại cho người đi buôn, xin bãi các tuần ty. Các quan tỉnh, quan ở quân thứ Bắc Kỳ cũng tâu bàn về công việc tuần ty và xử trí với đoàn quân Lưu Vĩnh Phước. Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ xin bãi tuần ty 13 tỉnh, chuyên do sở Thương chính thu thuế ; Tổng đốc Hải Dương là Phạm Phú Thứ xin mỗi tỉnh đều đặt quan thu thuế, lại nghiêm cấm đoàn quân Vĩnh Phước đi tống tiền nhà giàu, do quan thống đốc nghĩ dời đến nơi khác, cấp phí tổn cho khai mỏ ở Bảo Hà, Bảo Thắng, Hà Dương. Nói với Pháp phái lính Tây đến đóng, để đường buôn bán được nghiêm. Cửa Trà Lý ở Nam Định thì đặt đồn lớn, phái nhiều quan quân làm việc thu thuế. Tuần phủ Hưng Hóa là Nguyễn Huy Kỳ nói triệt bỏ tuần ty, thì đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước không khỏi thất vọng. Quan ở quân thứ là Hoàng Tá Viêm tâu xin đổi bỏ Vĩnh Phước làm Đề đốc Cao - Lạng, dời đến đóng ở biên trấn ấy, nhưng lấy đất sở tại Ngân Sơn thuộc tỉnh Cao Bằng cho làm đất được ăn lộc, lại cấp vốn cho sự sống để giành để dùng làm

việc). Việc ấy giao xuống đình thần xét bàn, rồi nghị dâng lên. (Đặt ra tuần ty, phương Nam, phương Bắc có cả, điển lệ nước ta ban hành đã lâu, không can gì đến hiệp ước buôn bán, họ không nói thế nào để chia lợi được, cho nên mượn có là người đi buôn ở Bảo Thắng kêu khổ, tìm mối yêu cầu ta bãi đi, để thỏa cái ý lúc mới đến xin bỏ tuần ty. Lưu Vĩnh Phước tuy chưa thuần thực hẳn, nhưng từ khi chịu ta vỗ yên đến giờ, hết sức lập công, đều vì thân mình không nghĩ gì về sau. Hắn đóng ở thượng du, người khác vướng mắc, ta khéo vỗ về, có thể giúp sức được 1 cánh tay, hắn đang lúc tiến thoái cùng đường, chưa dám làm bậy. Nay các tỉnh dâng sớ tâu, hoặc đem chức giữ của mình mà nói thiên một mặt (như tổng đốc Hải Dương, Tuần phủ Hà Nội) hoặc khó giải quyết mà hư ứng (như Tuần phủ Hưng Hóa) hoặc theo lời của tay buôn lão luyện mưu lợi (như Nguyễn Hữu Độ) tưởng đều là chưa định được toàn cục. Duy có viên Thống đốc xin cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước dời đóng chỗ khác giành đất để dùng sau này, tuy đối với khoản tuần ty nên để hay bỏ, chưa có bàn nghĩ đến, nhưng về việc xử trí cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước, hơi có đầu mối. Xin do quan viên Thống đốc lấy tình mà hiểu bảo Vĩnh Phước, nếu muốn đến Ngân Sơn khai mở mưu sự sống, thì theo lời xin nghĩ ấy, lấy đất phong cho và cấp vốn cho để kịp thời bắt đầu làm. Nếu hoặc chưa tiện, thì ở Bảo Thắng, Bảo Hà do quan phái người ngồi thu, mà cho một vài người ở đoàn ấy theo làm việc, (như thuê người tài phú), để tỏ là ta không thiên tư. Mỗi tháng thu được bao nhiêu, hoặc nên châm chước chia cho hắn, nhận cấp cho bọn lũ, bắt phải giải tán, vừa để yên lòng đoàn quân Lưu Vĩnh Phước, vừa để cho lãnh sự người Tây khỏi nói đến. Đợi khi nào giặc ngoài biên yên ổn, có nên xếp đặt cách khác thế nào, sẽ tùy tiện bàn định mà làm, còn tuần ty các tỉnh xin hãy theo như cũ, không nên bãi bỏ, cố giữ phép thường của nước mình, để tiêu tán lòng nhòm ngó của người ngoài. Vua bảo rằng : Lời bàn đều chính đáng, nhưng chưa được chu đáo lắm, cho chép ra tất cả, giao cho Tá Viêm mật xét, nghĩ cho toàn cục được chu đáo ổn thỏa. Rồi sau Tá Viêm tâu : Theo lời bàn định của đình thần, xin cho tuần ty vẫn theo như cũ thu thuế, nhưng các sở thì phái quan ngồi thu. Duy ở Bảo Hà, Bảo Thắng vẫn cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước lĩnh trưng. Đình thần lại cho là phái quan không tiện, xin cho lĩnh trưng ; còn như Bảo Thắng tiếp giáp địa giới tỉnh Vân Nam, viên Thống đốc ở cõi biên đã lâu, tình thế đã biết rõ, do viên Thống đốc thân đến khám xét, hoặc nên chọn phái người địa phương ấy, hoặc phái quan quân đóng luôn làm việc thu thuế, do viên Thống đốc ấy tính liệu, Phước tâu lại cho được tường tất. Vua cho là phải.

Nêu thưởng dân sống lâu trăm tuổi ở tỉnh Quảng Nam (Phạm Văn Hân).

Lập vệ Võ sinh ở Kinh kỳ. (Đem võ sinh thi trúng kỳ thứ nhất, kỳ thứ hai, kỳ thứ ba từ Quảng Bình trở vào Nam dồn thành 1 vệ 10 đội, đặt 2 quản vệ, 10 suất đội, 1 điển ty, cấp cho lương hậu để luyện tập).

Sai các quan địa phương khuyên dân khai phá ruộng hoang. Vua Dụ rằng : Nguồn sống của dân cốt phải chăm chỉ, chăm chỉ thì không thiếu thốn, làm ruộng chăm gặt, rồi cũng có thu hoạch. Và lại, trời sinh ra mùa, đất sinh ra của, vua lấy đạo chính mà dùng, là lời dạy từ xưa. Nay do các tỉnh, phủ, châu, huyện thời thường đi tuần, xem xét ruộng cao ruộng thấp tùy chỗ đất thích hợp, dạy cho trồng trọt ; nhân lúc thời tiết được tốt, giục cho cày ruộng làm cỏ, phàm chỗ nào bỏ hoang có thể khai khẩn được, nơi xa hẻo lánh nào có thể vỡ được, thì gia tâm khuyên bảo ; có người nào không vốn, thì các người giàu trong làng giúp cho ; cốt cày phá được hết, không bỏ sót lợi thừa. Hạn từ năm nay đến cuối sang năm, các tỉnh, phủ, huyện, châu tư về bộ, sẽ tùy theo số ruộng khai khẩn thêm, có hay không, nhiều hay ít, phân lượt ra mà định thưởng phạt, để cho hết đạo khuyên giúp dân. Trong làng người nào vốn là chăm chỉ làm ruộng, trong nhà không được đầy đủ, lại có thể tư cấp cho thân thuộc, xóm làng, nên chọn ra để nêu thưởng, hoặc miễn ra binh, tạp dịch cho con cháu để khuyến khích.

Tỉnh Hải Dương 5 phủ, huyện (Bình Giang, Đường Hào, Vĩnh Lại, Vĩnh Bảo, Thanh Lâm) bị bão lụt, lúa ngoài đồng bị ngập.

Tha thuế về năm ngoái và năm trước nữa cho các xã, phố ở Lạng Sơn, vì có giặc quấy nhiễu phải bỏ thiếu lại, hoặc tha cả bạc tiền thuế thân phải nộp về năm nay.

Huyện Phù Ninh, phủ Đoan Hùng, tỉnh Sơn Tây bị mưa lụt, lúa ngoài đồng bị ngập mất.

Sai 5 tỉnh Hà Nội, Hải Dương, Bắc Ninh, Nam Định, Thái Nguyên phái bắt binh dân giải vận gạo lương đến Bắc Cạn, để kịp dùng cho việc quân.

Truy tặng thỏ mục Nguyễn Đình Đài (người tỉnh Thái Nguyên) hàm Chánh ngũ phẩm Cai đội, cho con được tập ấm. (Đình Đài nhiều lần theo quân quan đi bắt giặc, có công khó nhọc, sau bị giặc giết chết).

Tham tri lĩnh Thượng thư bộ Lại phải cách được lưu làm việc là Nguyễn Tăng Doãn chết. (Đỗ Cử nhân, người tỉnh Quảng Trị). Vua bảo rằng : Nguyễn Tăng Doãn đã sa ngã lại dậy, trẫm đã đặc cách cất dùng, để cho cảm kích hăng hái, nghĩ đến sự báo đền, từng phái đi xa vượt mấy lần biển khơi, tuy rằng không tài cán gì, cũng gọi là có khó nhọc. Chuẩn cho truy thụ hàm Thượng thư, gia ơn cho 300 quan tiền, sai quan đến tế 1 tuần.

Bọn ác Man ở Quảng Nam xuống đánh cướp đồn Phú Thịnh, Sơn phòng sứ là Phan Bính, Lãnh binh là Hoàng Văn Phó đều phải giáng được lưu lại làm việc.

Tỉnh Quảng Nam mưa to bị lụt, 4 huyện Hòa Vinh, Diên Phước, Duy Xuyên, Quế Sơn, nhà cửa bị ngập nát, nhân dân chết đuối, (ngập 1.503 nóc nhà, chết 122 người, vừa đàn ông vừa đàn bà), sai quan tỉnh chia đi, phái người được việc, hội đồng với quan phủ, huyện cứu giúp ngay.

Thưởng cho Tú tài ở Quảng Nam là Trương Hoài Đĩnh hàm Tòng thất phẩm văn giai. (Trước đây, dân tỉnh Quảng Nam bị đói, Đĩnh xuất ra hơn 2.600 quan tiền, cấp nuôi 1.055 người, vừa đàn ông vừa đàn bà, trong hơn 5 tháng, người nào chết, lại mua quan tài và chiếu liệm chôn cho).

Quan nhà Thanh thống lĩnh toàn quân hùng võ là Mã Văn Tiên đem 4 dinh trung, hậu, tả, hữu chia đường về nước. (Quản đối Tiền dinh là Lưu Tích Phồn còn ở lại đóng ở địa phận tổng Thượng Quan, Hạ Quan giáp Cao Bằng, Thái Nguyên, hợp với các dinh Tương vũ bắt dẹp bọn giặc trốn).

Bọn giặc Man ở Quảng Ngãi xuống làng Vò giết chết quan quân và dân buôn. (Quyền quản là Nguyễn Văn Y, Đào Văn Hứa, Đội trưởng là Nguyễn Văn Thuế, thư lại là Trần Đức Tú, binh là Nguyễn Văn Chử, dân buôn 23 người vừa đàn, ông vừa đàn bà), quan ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định là Nguyễn Ngoạn, quyền Phó lãnh binh là Trần Văn Lương, vì không biết nghiêm đốc đánh dẹp, đều phải giáng 3 cấp, được lưu lại làm việc. Chuẩn cho bắt thêm 1.000 quân chia đi dẹp ngay.

Vua nghĩ các tỉnh trong Nam ngoài Bắc, nhiều lần gặp phải nước lụt mất mùa, cứu chữa chưa thấm thía gì. Nhân thế Dụ rằng : Các hạt Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên, Ninh Bình liền tâu báo tai biến mất mùa ; 2 tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi lại rất đáng thương. Kể ra, tai biến không phải sinh ra không đâu, vì chính sự mà điềm ra. Trẫm ngày thường đối với chính lệnh thưởng phạt, chỉ sợ một khi có thiên lệch, hoặc phạm đến khí hòa âm dương, lo sự đau khổ của dân hơn là đau khổ của mình, phòng sự đói của dân trước sự đói của mình. Mỗi khi có tai biến của dân tâu lên, sau khi mở xem, lòng rất thương xót. Không biết quan lại làm việc, có thể theo ý của trẫm không ? Thế mà hoặc chức việc không chăm, chỉ chăm lấy của lót, dân có sự đau khổ, không thương xót ngay, việc hình án có oan đong, không biết xét xử cho xong, việc làm không tốt, đến nỗi phạm hòa khí như thế, đáng nên biếm truất, để răn người không làm tròn chức phận mà yên lòng dân. Nhưng trẫm lấy khoan nhân đối đãi, mong sự báo hiệu sau này. Đều nên thể theo lòng trẫm để làm lòng mình, coi việc công như việc nhà, để đem lại khí hòa của trời mà cứu sống bệnh dân. Lại châm chước tùy theo thiệt hại nhẹ nặng, hoặc chẩn cấp hoặc miễn giảm, gia tâm cứu chữa, để lòng trẫm chóng được thanh thoi.

Khi ấy Đề đốc họ Phùng cho là tên Lý Dương Tài trốn về, là do quan quân nước ta bao dung giầu giém để làm có nói. Vua Dụ cho quan quân các quân thứ các tỉnh rằng : Giặc họ Lý vượt địa giới sang quá rới, làm mối lo cho biên giới ta, quan dân nước ta khổ vì đánh dẹp, nhọc về kéo xe tải lương, không ai là không nghĩ lấy thịt nó để ăn, lột da nó để nằm, há có lòng nào bao dung giầu giém. Đề đốc họ Phùng lại không xét thấy tình, thiên nghe người nói, nói ra lời như thế, kẻ thần tử nghe lời nói ấy, tự hỏi trong lòng có yên không ? Và lại, từ sau khi Giả Nham đã phá, nhiều lần đã nghiêm sức lùng bắt, chóng tâu công to. Thế mà dằng dai lâu ngày, khiến cho kẻ hơi tàn được còn sống tạm, lại rước lấy lời gièm chê như thế, thì lỗi đó đổ cho ai ? Các người là quan tỉnh, quan ở quân thứ, người coi một phương diện, người giữ việc cầm quân, thì trách nhiệm giao phó ở đâu ? Bọn quan dân các người được lâu ngày làm ăn yên ở, thì đạo tôn vua, thân người trên ở đâu ? Sao không hết sức tự lo toan, giết tên đầu sỏ bọn giặc ấy, để yên mối lo ngoài biên, nếu lại dùng dằng sợ khó, để cho kẻ phạm nghịch ấy còn ẩn ở trong cõi, bị họ chỉ trích, thì khó chối được tội ấy.

Sai Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình đến Thái Nguyên thương thuyết việc quân. Khi ấy giặc họ Lý trốn ở Giả Nham, Đề đốc họ Phùng điều động quân các đạo đến nơi

ấy tìm nã. Vua cho là tên giặc ấy chỉ còn chút hơi tàn, mà thời tiết gặp lúc mưa lụt, quân nước Thanh họp lại nhiều, sợ khuân vác tải lương không đủ. Trọng Bình đã từng cùng làm việc với Đề đốc ấy, tình ý hợp nhau. Bàn cho đến thương thuyết, liệu giảm số quân phái đến Giả Nham, cho thư việc đài tải chuyển vận. Lại cho là từ khi cỡi Bắc có việc, phu dịch và lương thực đều do Bắc Ninh phải cấp, dân tỉnh ấy khổ khổ vô cùng. Sai đi thương thuyết xong rồi về ngay tỉnh Bắc, tính cách cứu giúp, cốt cho đời sống của dân được tươi tỉnh, đồ dùng việc quân không thiếu, đợi khi yên ổn, rồi về lý sở. Là vì có thấy Trọng Bình vốn có tiếng là người tuân lương [giữ pháp luật lại có chính sự lương thiện].

Tháng 9, Chánh sứ nha Sơn phòng tỉnh Sơn Tây là Tôn Thất Luận, Phó sứ là Quách Đình Chính vì mộ dân khai khẩn không thành hiệu, đều phải giáng 3 cấp, điều đi nơi khác.

Trước đây, 2 đoàn quân của Đàm Chí Thành, Hoàng Ngọc Liên đến Tuyên Quang xin quy thuận. Viên Tuần phủ trước là Mai Quý tâu lên, chuẩn cho cấp lương ăn, giúp vốn, chọn đất ghép cho ở yên một nơi, (việc này vào năm thứ 29). Sau bọn ấy gây hiềm khích đánh nhau, viên Tuần phủ là Hoàng Tường Hiệp tâu xin đem quân đến kinh lý. Đã chuẩn cho viên Thống đốc là Hoàng Tá Viêm cùng với Tường Hiệp phải bàn tính cho thỏa đáng mà làm. Rồi thì Tường Hiệp lại tâu : Thượng du hạt ấy hiện đã không có việc gì, nên thôi việc phái quân đến nữa, để khỏi bọn chúng nghi ngờ. Đến đây Chí Thành, Ngọc Liên lại đánh nhau, chia nhau quấy rối các miền thượng du tỉnh Tuyên. Vua cho là nhiều lần quan ở ngoài biên giới không khéo làm việc, giáng Hoàng Tường Hiệp làm Thái bộc Tự khanh vẫn lĩnh chức Tuần phủ, chua dưới là cách lưu ; Hoàng Tá Viêm phải cách chức được lưu lại ; Mai Quý truy giáng xuống làm án sát.

Cho quyền Hữu tham tri bộ Hình là Nguyễn Văn Thận đổi bỏ quyền Hữu tham tri bộ Công.

Tri huyện Quỳnh Côi là Đặng Toàn vì ốm sinh lười, bị quan tỉnh tham hặc phải cách chức. Toàn khiếu lại ở bộ Hình, quan ở bộ tâu rằng : Toàn có công lấy lại được huyện lý, dẫn giặc trốn ra thú, (tháng 11, năm Tự Đức thứ 26, tỉnh thành có việc, bọn giặc cướp lấy huyện lý, Toàn liền đoàn kết các thân hào, tổng lý lấy lại được huyện, lại giải nộp 15 tên giặc ra thú), đủ để bù được lỗi, xin đổi làm cách lưu. Vua y cho.

Tha 5 phần 10 thuế quan về tháng 6, tháng 7 cho tỉnh Bắc Ninh (vì có giặc quấy rối, người đi buôn có ít).

Sứ thần nước Y Pha Nho (Đôn-man Cô-ra-đô-ni) đến, cho thượng thư bộ Lễ là Đỗ Đệ, Hữu tham tri bộ Lại là Hoàng Diệu sung làm Chánh, Phó sứ toàn quyền đại thần, hội bàn hiệp ước buôn bán.

Cấp ruộng thờ tự cho Trung quân là Nguyễn Văn Thành, Tả quân là Lê Văn Duyệt đã chết.

Tỉnh Quảng Bình bị gió bão mưa to, nhà cửa đổ nát, thuyền bè đắm vỡ, dân chết đuối nhiều. Chuẩn cho theo lệ chẩn cấp tiền tuất.

Quan quân ta cùng với biên binh ở dinh quân nước Thanh bắt sống được tên đầu sỏ của giặc là Lý Dương Tài ở núi Hậu Sơn xứ Giả Nham (thuộc Thái Nguyên) áp giải đưa về nước Thanh.

Trước đây, ở Quảng Nam, Cử nhân là Nguyễn Phả, Tú tài là Nguyễn Vĩ Khiêm, Lê Viện, vì không có thực học, bị viên Khâm sai là Hoàng Diệu tham hặc. Sai bộ Hình tra xét, quả thực thế, đều phải tội sung làm quân, quan trường các khoa thi ấy và học quan đều phải giáng phạt có thứ bậc khác nhau.

Hai phủ huyện Yên Bình, Hàm Yên, tỉnh Tuyên Quang bị tai nạn sâu cắn lúa, (sau khi lụt sinh rất nhiều loài sâu đen, cắn lúa mạ, ăn tràn cả cỏ cây hoa quả). Quan tỉnh ấy tâu xin cúng tiền để trừ. Vua bảo rằng : Đó là quan lại không tốt, không liêm, mới đến nổi thế, phải tự xét mình cố sức làm việc để tiêu tan hết tai biến, không phải là hư văn lễ tiền có thể trừ được.

Sai quan tỉnh, quan quân thứ tính nghĩ công việc sửa sang ven biên giới. Vua Dụ rằng : Các tỉnh ven biên giới Bắc Kỳ, địa thế dài xa, lại giáp liền với địa giới nhà Thanh, nếu không một phen sửa sang ra việc, thì mối lo ở ngoài biên, sẽ không bao giờ xong được. Tức như các nơi Giả Nham ở Thái Nguyên, An Hà ở Tuyên Quang, Thập Châu ở Hưng Hóa há nên bỏ cả là sào huyệt những kẻ trốn tránh ư ? Nếu bảo là khí độc rất nặng, không thể ở được, thì tỉnh thành Cao Bằng, Lạng Sơn cũng là nơi khí độc ngày xưa, mà nay sao lại dân cư đông đúc,

đất cát mở mang như thế ư ? Gần đây các quan ở ven ngoài biên theo thói cũ cầu thả, phòng giữ đơn hư, giặc trốn chiếm cứ quấy rối, nhân dân xiêu tán, xưa là khu chủ yếu, nay thành đất bỏ không, rất là đáng tiếc. Nếu được người đề trị yên chống giữ, thì kẻ gian nhũng không sinh, người đi buôn, đi đường ngày càng đến đông, thì người ở khói lửa đông đúc, khí độc tự khắc tan hết, lo gì lâu năm không trừ được, dân xiêu tán không trở về ư ? Nay giao cho thống đốc, tham đốc, đề đốc, tham tán ở quân thứ và tổng đốc, tuần phủ, bố chính, án sát các tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng đều phải bàn định thỏa đáng, chỗ nào xung yếu nên đóng nhiều binh, chỗ nào bỏ hoang nên cho khai phá, thổ binh có thể đoàn kết, huấn luyện được thì đoàn kết, huấn luyện, dân địa phương có thể liên lạc được thì liên lạc ; hoặc nên đặt thêm tỉnh, phủ, huyện, châu, công việc phải làm thế nào, cốt không để sót kế sách gì.

Đề đốc ở quân thứ Tuyên Quang là Trần Mân đánh phá bọn giặc trốn (bọn Đàm Ông) ở núi Hương Mang (chém được 32 tên, bắt được 9 tên). Chuẩn cho theo lệ ban thưởng.

Gia thưởng cho Nguyễn Thọ Khải (người tỉnh Thanh Hóa, trước đây quyên tiền được thưởng Chánh tứ phẩm) hàm Thái bộc Tự khanh (Thọ Khải quyên thêm 2.000 quan tiền, giúp về việc phát chẩn cho nên được gia thưởng).

Miễn giảm thuế thân năm nay và thuế để thiếu năm trước cho miền hạ du tỉnh Bắc Ninh. (Vì có có giặc, bị lụt. Hạng thiệt hại quá lắm được miễn 7 thành, hạng vừa được miễn 5 thành, hạng vừa nữa được miễn 3 thành).

Kho thuốc súng tỉnh Thanh Hóa bị hỏa tai. (Cháy mất của kho công, quan tỉnh thân đều phải giáng, Đội trưởng là Trần Duy Giác phải phạt trượng (80 trượng), tội đồ (2 năm).

Xét hình án về mùa thu năm ấy, các hạng tù tất cả là 111 tội phạm ; phải chém 3 tên, còn thì giam lại chờ xét, hoãn chém ngay có thứ bậc khác nhau. (Tội phải chém được giam lại đợi xét 52 tên ; tội phải chém đem bêu đầu, tạm cho hoãn 1 tên, tội phải chém ngay nhưng được hoãn lại 1 tên, tội phải thắt cổ giam lại đợi xét 53 tên, tội phải thắt cổ ngay, nhưng được hoãn lại 1 tên).

Mùa đông, tháng 10, phái 2 vệ quân Vũ lâm, Long vũ (514 người) đến Hà Nội. Vua cho tỉnh Hà Nội là nơi trọng yếu phải đối phó bốn bề, binh ở Kinh phái ra đóng trước, đã điều động đến đồn Thục Luyện, hạt Hưng Hóa, dọc theo ngoài biên, đòi gọi còn phiên, nên phái binh ở Kinh đến trấn áp, để đợi điều khiển, cho nên mới phái đi.

Khi ấy, bọn lũ của tên giặc trốn là Đàm Ông lên xuống đường sông Lô, sông Gâm (thuộc tỉnh Tuyên Quang) ngăn trở quấy rối đường tải lương. Bèn chuẩn cho 6 tỉnh (Sơn Tây, Hà Nội, Hưng Yên, Nam Định, Ninh Bình, Hải Dương) thuê ngay 12 chiếc thuyền có mui (mỗi tỉnh 2 chiếc) giải giao cho tỉnh Tuyên Quang để sung việc tải lương.

Đặt đồn Cối Sơn, tỉnh Quảng Yên (ở chỗ tiếp giáp xã Đại Lai, tổng Hà Môn). Trước đây quan Khoa đạo được phái đi là Trần Đình Liêm tâu nói : Hạt Hải Ninh dân xiêu tán ở đất nước Thanh, nhiều lần làm hại ở ngoài biên. Hiện nay cuộc võ yên đã xong, mà bọn du đảng chưa thể đuổi hết, nhân lúc sơ hở trộm cướp, rủ nhau theo từng bọn, dân địa phương ấy không khỏi sẽ phải xiêu tán. Xin làm một đồn to ở xã Hà Cối, đắp lũy đặt súng, chọn phái đại viên đóng 300 - 400 quân để đàn áp. Chọn ra trong bọn du đảng người nào muốn làm ruộng, thì cấp cho trâu cày, người nào muốn đi buôn thì cấp cho vốn liếng, người nào không muốn cả hai việc ấy thì cấp lộ phí cho về.

Vua bảo rằng : Việc đó nên hay không, phải đến tận nơi mới biết, chuẩn cho quan 2 tỉnh Hải Dương, Quảng Yên khám thực trừ liệu tâu lên. Đến đây quan 2 tỉnh ấy tâu lại, theo như lời bàn nghị của Đình Liêm. Bèn chuẩn cho đặt. (Cho Lãnh binh là Tạ Hiện sung chức đóng giữ đồn ấy, Tri phủ Hải Ninh là Bùi Tiến Tiêu thăng hàm Thị độc sung làm Tuyên phủ sứ, làm công việc đóng đồn võ yên).

Miễn giảm thuế ruộng tô cho các địa phương bị tai hại về mùa thu.

Trợ cấp cho thuyền bị nạn bão của nước Xích Mao (giạt vào phận biển tỉnh Quảng Ngãi).

Định rõ lại lệ chọn bổ Võ sinh. (Võ sinh hiện đã dồn thành đội, vệ, do các thống chương gặp khi có khuyết thập trưởng, ngũ trưởng, thì chọn người nào làm việc được 3 - 4 năm trở lên, là người chăm chỉ được việc, đã từng đi bắt giặc, được đem bổ trước ; không có người nào

về hạng ấy, thì cho đem người làm việc lâu năm mà am luyện mà sung bổ ; nếu mới điền vào được 2 năm, chưa từng đi bắt giặc, dù thi trúng kỳ thứ nhất, thứ hai, thứ ba cũng không được viện bổ).

Hồng lô Tự khanh sung quản lý Thương cục tỉnh Bình Thuận là Nguyễn Chính Tâm, quan Khoa đạo là Tạ Ngọc Đường có tội, đều phải phạt trọng hết bậc đem đi đày. Trước đây Chính Tâm vì làm việc ở Thương cục, có nhiều sự nhũng tẽ, bị quan tỉnh ấy tham hặc tâu lên. Vua sai Ngọc Đường tra xét, án nghĩ của Ngọc Đường, nhiều lời bênh vực Chính Tâm ; quan tỉnh ấy không cho là công bằng, lại đem cả Ngọc Đường hặc tâu. (Lại trích ra Ngọc Đường hút vụng thuốc phiện). Bèn cho Tả thị lang bộ Lại là Hoàng Hữu Xứng sung làm Khâm sai đi tra xét lại. Chính Tâm, Ngọc Đường lại trích ra nhiều khoản của quan tỉnh, cũng cho xét cả. Đến đây án nghĩ xong, Ngọc Đường quả có nhận của đút lót của Chính Tâm, Chính Tâm bán muối lấy lợi ; (2 người này tính số tang đến ngoài 40 lạng) ; lại các việc trích ra đều là nói vu, bịa đặt ra, nên đều phải tội cả. (Ngọc Đường lại vì hút thuốc phiện phải tịch biên gia sản). Hữu Xứng vì tra ra sự thực án ấy và các án xét đều thấy đúng hện, được thưởng gia 1 cấp, kỷ lục 6 thứ.

Quan ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định là Nguyễn Ngoạn phái quân tiến đánh giặc man Nước Năng, thắng trận. (Bắn chết 14 tên, thu dân Kinh về được 25 người, vừa đàn ông đàn bà) được thưởng kỷ lục và tiền lương bổng có thứ bậc khác nhau.

Thống đốc là Hoàng Tá Viêm dâng sớ tâu xin thương lượng phái đề đốc, tham tán mang theo binh đồng đã đoàn kết luyện tập, chia đường tiến đánh giặc trốn. Vua Dụ rằng : Phép đem quân đi đánh giặc, cố nhiên phải vừa đánh dẹp vừa vỗ về, duy bọn chúng đều là vật khó dạy cho quen thuận, 2 đoàn quân Văn Diệp, đều đã vỗ yên, ghép chỗ cho ở, không khỏi lại phải đánh dẹp, vết xe trước nên coi chừng. Lần này các giặc khách tuy không thể giết hết được, cũng nên thi hành nghiêm ngặt, giao hết cho quản thúc ; bắt phải về nước, chớ có lại làm lỡ để lo về sau.

Định rõ lại kỳ hạn thanh tra. (Tháng 2, năm Tự Đức thứ 31, chuẩn định các viện Thượng trà, Vũ bị, vệ Loan giá, viện Thượng tứ, 5 năm một lần khám xét, đều hạn 2 tháng ; các ty Lý thiện, Thượng thiện, xứ Thị vệ, kho thuốc súng, 5 năm một lần khám xét, (dưới cũng thế)

đều hạn 3 tháng ; các tỉnh Quảng Trị, Phú Yên, Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Ngãi, Khánh Hòa, Bình Thuận, Quảng Yên, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng, đều hạn 4 tháng ; các tỉnh Thừa Thiên, Quảng Nam, Ninh Bình, Hưng Yên, đều hạn 5 tháng ; các tỉnh Nghệ An, Bình Định, Thanh Hóa, Hà Nội, Sơn Tây, Bắc Ninh, Hải Dương, Nam Định và phủ Nội vụ, Vũ khố, Thương trường đều hạn 6 tháng. Gần đây, phái viên thường xin gia thêm hạn. Đến đây, chuẩn định từ nay phạm viên nào được phái đi thanh tra, đều phải theo đúng hạn, như có việc nào thực khó kê cứu, trong tập tâu chỉ rõ việc ấy ra, liệu lượng cho gia hạn, hoặc 15 ngày, hoặc 20 ngày, đến 1 tháng thôi. Nếu hết hạn không xong, từ đồng lý trở xuống, phải phạt 50 roi, chiều theo hạn trước gia thêm mỗi tháng 5 ngày. Lại không xong, phải phạt 60 trượng nhưng cho lại gia một hạn. Nếu lại không xong, thì các người theo làm việc phải giáng 2 cấp, đổi đi nơi khác, viên đồng lý phải giáng 1 cấp đổi đi nơi khác. Trong đó dẫu quá hạn nhưng có lòng kê cứu tìm ra được sự gian tặc xác thực, thì công, lỗi trừ vào nhau. Nếu việc quan ngại tầm thường, đều chiều lệ này trị tội).

Tháng 11, chuẩn định điều lệ thưởng phạt về nghĩa thương của xã. Khi ấy, quan Khoa đạo là Trần Đình Liêm tâu xin phái khám nghĩa thương của xã ở các phủ, các tỉnh ; dân xã nào hiện có thực số, thì cho được theo như cũ, xã nào phô trương số hảo không có xác thực, thì cứ chiều số khai trước, hạn đến kỳ được gặt thì sức thu, đem chứa ở kho phủ, huyện.

Vua bảo rằng : Hai việc ấy đều là việc cần vì dân phòng bị trước, không phải mượn để cho làm của công. Từ trước đến giờ, quan lại vì dân thì ít, phạm các việc chỉ hư ứng, để cho ý tốt phép hay không thể làm được, rất là đáng giận. Nay định chức ở phủ, huyện, là phải bộ Hộ nên định rõ điều lệ thưởng phạt, để việc làm có hơn không kém, mới mong có phòng bị không lo. Sau lời nghị của bộ dâng lên. (Nghĩa thương của xã ở các xã thôn, đều nộp ở kho phủ, huyện, rồi do viên phủ, huyện chọn người coi giữ ; có người nào bớt xén thì phải tội và phải bồi, quan phủ, huyện cũng chiều lệ “thiếu sự soi xét” xử tội. Đến hạn 3 năm, phủ, huyện nào số tiền thóc 10 thành, lợi được 9 thành (như 1.000 quan, 3 năm cả gốc, lãi thành 1.900 quan), các người chủ thủ được thưởng gia 1 trật, viên phủ, huyện được thưởng kỷ lục 2 thứ ; lợi được 4 - 5 thành, thì chủ thủ được thưởng tiền lương bổng 6 tháng, phủ, huyện được thưởng kỷ lục 1 thứ ; lợi được 1 - 3 thành thì thôi không thưởng, tuy không lợi lãi, nhưng không đến hụt thiếu gốc công, thì được miễn nghị. Như ở dân để thiếu, thì cứ người lĩnh nợ và các người bảo kết phải tịch biên để bồi, nếu không đủ thì phủ, huyện, lại lệ, chia từng

thành bồi thay. Số mục tiêu đi, còn lại ở kho ấy, hằng năm đến cuối mùa hạ, mùa đông, đều phải bảm, tư lên một lần. Người điền thủ nào đã đủ 3 năm, do tỉnh chọn phái người ngay thẳng được việc, chiếu theo nghị mới thi hành). Vua chuẩn cho theo như lời nghị thi hành.

Tuần phủ Tuyên Quang là Hoàng Tường Hiệp dâng sớ nói : Đề đốc nhà Thanh là Phùng Tử Tài đưa thư bảo : Bọn giặc Đàm Ông trước kia quân nước Nam ta đánh tan, nên do quân nước Nam ta tự làm việc. Thống lĩnh là Lâm Phượng Minh cũng nói : Theo lệnh chủ tướng trước hết nã bắt tên Lý, tên Lục, còn hãy để đấy, xin đình việc thương thuyết.

Vua Dụ rằng : Quân ta nên tìm cách nã bắt được vài ba tên đầu sỏ của giặc, mới phục được lòng người, mà oai hùng cho quốc thể, há nên nhường hết cho người, phận sự ta làm chủ đất ta, lại không bằng người, trẫm rất thẹn và giận, quan tỉnh và quan ở quân thứ nên cẩn thận làm việc ngay.

Quan ở Nội các là bọn Bùi Ân Niên tâu xin nghiêm cấm tiền giả của người buôn nước Thanh. (Nói cái quyền đúc tiền là tự triều đình nắm giữ. Bữa nọ vì ở trực tỉnh phía Nam mất mùa dân đói, tiền giả nhân đó trà trộn vào, nhiều lần đã nghiêm cấm không được. Đình thần bàn xin đánh thuế nặng, cũng là không cấm mà hóa cấm. Nhưng biết đâu người giữ đồn cửa biển không giấu giếm dung túng, kẻ buôn trí trá gian dối. Lại nghe tiền đồng hạng lớn, kẻ buôn kia dụng kế tìm đổi, đem về đúc lại. Hiện nay tiền cũ tiêu dùng, 10 phần chỉ còn 1 - 3 phần ; sau này ở trong nước, đều là tiền của chúng, lâu ngày hư hỏng, lại không dùng được. Thế là cốt để cứu cái tệ tiền khan hiếm, mà trở thành cái lo không có tiền. Nếu không chước nghị kịp thời, thực sợ tiền đúc trộm ấy ngày nhiều, thông hành ngày rộng, cái tệ lưu truyền không thể nói xiết, tất đến vật giá đắt như vàng, tiền rẻ như đất, dù 10 phần bỏ đi 9 phần, cũng dùng gì được ? Nay xin phàm tiền giả ở dân, thì cho đều tiêu dùng 1 đồng ăn 1 đồng kẽm, hạn trong 6 tháng thì phải cấm hẳn. ở kho công thì chuẩn cho kho ở Kinh, kho các tỉnh, đem số tiền ấy hiện chứa trong kho, trách cứ chủ thuyền tải đến trước, mà giao trả lại, nhưng bắt phải đem thứ tiền cũ 1 đồng ăn 6 đồng kẽm, đúng số nộp vào kho, hoặc không có tiền, khấu nộp bạc tốt cũng được. Nghiêm cấm từ nay không được tải đến nữa. Nếu dám trái lệnh, thì luật đúc trộm tiền, đã có hình phạt của nước, gia thêm mức mà trị tội nặng hơn).

Vua giao cho đình thần duyệt bàn, nghị dâng lên. (Tiêu lẫn tiền khác, trước thì là tạm thời, mà hại để lại ngày càng lắm. Huống chi cấm rồi mà lại tiêu, tiếng đồn đến nước ngoài, có quan hệ đến chính thể, chi bằng đổi sự ngang giá thì hơn. Về tiền đồng 6 - 7 phân của nước ta, vẫn theo như cũ ăn 6 đồng kẽm, tiền dáng khác tuy có trộn lẫn, mà đồng nào chất và sắc tiền hơi giống với tiền ta, thì đổi tiêu ăn 3 đồng kẽm, cho có phân biệt. Còn như đồng nào mỏng manh, sứt mẻ mà nhiều chất trộn lẫn, thì hiện ở kho công, cho chọn ra cát riêng để hủy đi đúc lại ; ở dân thì cho chọn bỏ không tiêu ; các hạng tiền thuế, nhất thiết cấm nộp bằng tiền ấy, thì lợi của công hay tư, không đến nỗi thiếu nhiều, mà kẻ buôn trí trá không được lợi nhiều, tự khắc phải thôi. Rồi do quan phủ, tỉnh nghiêm sức cho người giữ đồn cửa biển và các xã, thôn, phường, phố ven biển canh phòng kiểm xét, có người nào tải trộm tiền ta ra nước ngoài và tiền lạ vào đến cửa biển, thì không cứ nhiều hay ít, đều khép vào tội buôn gian lậu mà trị tội). Vua bảo rằng : Chuẩn cho theo lời nghị thi hành, sau có chỗ nào không đầy đủ, lại nghị thêm.

Con gái Tả tôn chính phủ Tôn nhân Thọ Xuân vương Miên Định là Hạ Vân, ở quê chồng (Quảng Trị), tranh ruộng với người. Miên Định sai công tử Hồng Uyên và thuộc viên trong phủ là bọn Chủ sự Lê Hữu Lễ, Suất đội Nguyễn Thông đến tận nơi dò hỏi. Việc ấy đến tai vua, Miên Định và quan trong phủ (Tôn nhân) đều phải giáng phạt. (Miên Định vì việc riêng tự tiện sai phái, phải phạt bổng 3 năm ; quan trong phủ không biết can ngăn, Hữu tôn chính là Tuy Lý quận vương Miên Trinh phải phạt bổng 2 năm ; Thị lang kiêm Tả tôn khanh là Tôn Thất Tràng giáng làm Hồng lô Tự khanh). Rồi Dụ cho các hoàng thân rằng : Gia pháp triều ta rất hay, lệ định em, cháu, con trai, con gái nhà thế gia cự tộc, không được làm thông gia với các vương công ; vì cũng sợ trong đó hoặc có kẻ con em không hiền, cậy thế phạm pháp, thành ra không phải chí ý của triều đình khéo đãi thân phiên. Hiện nay, cái việc Hạ Vân là con Thọ Xuân vương, ý trăm không thích nghe đến. Và lại, phạm người rất thân, ở quanh trong Kinh kỳ, cũng muốn khiến cho gần Kinh sư là nơi tốt nhất, để đều hóa ra thiện. Huống chi con gái tước công sinh trưởng ở nơi buông the sâu thẳm, quen thói kiêu căng xa xỉ, hoặc lỗi lễ phép, há nên một ngày xa lìa dạy bảo ư ? Từ nay phạm con cháu các thân phiên, hoàng thân gả chồng, lấy vợ, phải theo lệ mà làm, cần phải đều là người ở Kinh, hoặc người quê ở hạt khác, cũng phải nhà ở tại Kinh, mới có thể được làm thông gia. Nếu ở ngoài, thì nhất thiết không cho. Từ trước đã có người nào như thế, cũng di chuyển về ở tại Kinh,

không được trái phép miễn riêng. Đó là trẫm thân ái, bảo toàn cho đầy. Tình phép đủ cả, các thân công nên đều theo ý ấy.

Giặc trốn ở đất Thanh sang là bọn Hoàng Phan Lâm đến phủ hạt Trấn Ninh tỉnh Nghệ An xin ra thú. Tổng đốc là Nguyễn Chính dâng sớ tâu xin thương lượng phái Quản cơ là Nguyễn Văn Chư tạm sung chức Lãnh binh chuyển đi ấy, quản suất đem biên binh đến nơi tuần dẹp dò xét. Vua bảo rằng : Bọn giặc trốn đều là có lòng phóng túng, khó dạy cho thuần, các tỉnh cõi Bắc, việc vỗ yên không được, đáng làm gương sáng. Bọn ấy quả là xin thú, người cũng nên xét kỹ, khu xử thế nào cho được chu thỏa, chớ để nuôi hổ đeo lo về sau.

Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ trình bày tâu các chính sách lớn về việc quân và của dùng, đại lược cho là quân khỏe thì bọn giặc không dám manh tâm, giặc không manh tâm thì quân không dùng đến, không phải cung ứng gì, mà của ngày càng nhiều. Thế là của nhiều hay ít cũng quan hệ ở quân khỏe hay yếu mà thôi. Bèn trình bày công việc dâng lên tất cả là 8 điều :

- Xin : Các tỉnh ven ngoài biên thì chọn người ở địa phương ấy mộ người lập thổ đông, đều tự giữ lấy, để thư bớt sức binh ở trong Kinh, ngoài các trấn ; lại phái 2 quan to chuyên coi việc quân, chọn nơi rộng làm đồn lớn, phái quân đóng để trấn áp.

- Xin : Các tỉnh tuyển binh thì chằm chước đi một nửa, chiêu thu mỗi tên mỗi năm 60 quan tiền, để cấp chi phí về việc quân, đợi sau hơi thư, sẽ theo như trước làm việc.

- Xin : Thi võ, là dân nội tịch, trừ người dự trúng ra không kể, còn thì đều dồn làm vệ Võ sĩ, chọn cử người nào xuất thân là cử võ, cho làm quản suất. Người nào trúng kỳ đệ nhị, đệ tam, thì cho làm ngũ trưởng, đội trưởng, mỗi tên hằng tháng cấp cho 3 quan tiền, 1 phương gạo, để huấn luyện thường xuyên ; có khuyết thì mộ thêm.

- Về việc lính mộ ở Bắc Kỳ, theo lệ phải dùng người trong Nam ; đến nỗi từ trước có nhiều người biên mạo tên. Nay xin lính mộ trong Nam, ngoài Bắc, không cứ dân nội tịch hay ngoại tịch, cho theo thực đối biên lại ; nhưng do các quan tỉnh hội lại cùng xét, người nào hễ mang tạ phải đi đủ 5 trọng trở lên, chọn quy làm lính mới mộ, như các hạng lính mộ cũ. Người

nào xách tạ không đi đủ số trọng cũng dồn thành 1 - 2 đội, đề phòng sai việc công, không nên bắt phải về để bơ vơ ; có người nào trốn hay chết, không được điền người khác vào.

- Xin : Các tỉnh về kỳ trưng thu hai vụ hạ, đông, cứ trong số dân xã phải nộp, một nửa thực nộp bằng thóc, để phòng tải vận lương thực, một nửa chiếu theo giá chợ cho dân chiết nộp bằng tiền và nộp thêm phí tổn phụ mỗi hộ 5 tiền, cho dân được giảm khuân gánh đem nộp, thuế khóa không đến nỗi bỏ thiếu.

- Xin : Lính đóng ở Kinh và sai phái đi hàng trận, nên theo lệ chiếu cấp bằng gạo thực, còn như các tỉnh chi phát cả năm, trừ ra lính đi đóng đồn và tù binh, nhà dưỡng tể, vẫn được cấp bằng gạo thực thì không kể, còn quan lại, binh lính và lại, lệ, trạm phu các nha phủ, huyện, nhất thiết bổng lương đều cho chiết cấp bằng tiền.

- Xin : Kho chứa các tỉnh về vận tải đi và chứa để lại, xin do bộ Hộ tra xét tỉnh nào nên tải đi bao nhiêu, nên chứa lại bao nhiêu, trước kỳ ấy tư giao các tỉnh xét rõ số hiện chứa ở kho, nếu có thiếu thì đến kỳ thu hoạch xong, do tỉnh chi tiền kho ra mua, cốt cho đủ số tải đi, số chứa lại. Nếu giá rẻ thì không cứ đủ hay thiếu, mua nhiều để phòng năm mất mùa, lúc rẻ mua vào, lúc đắt bán ra, đều do quan tỉnh tùy tiện làm việc cho ổn thỏa.

- Xin : Tai hại về lụt, hạn, việc thuộc về cả tổng, cả làng, ruộng lúa đều bị bỏ, không cấy được, thì được miễn cả thuế lệ. Nếu là thiệt hại tầm thường, chỉ 4 - 6 phần, thì bãi việc khám biên, không nên chia thành miễn giảm, để bớt phiền khí. Như gặp năm khánh tiết được ân xá, cũng chỉ xá một khoản thuế thân thôi.

- Xin : Các tỉnh ven ngoài biên, đặt thêm kho chứa, có thể chứa được trên dưới 50.000 - 60.000 hộ thóc, hễ đến gặt xong, do tỉnh chi tiền ở kho ra, chiếu giá chợ trả thêm 1 - 2 tiền, thu mua để chứa ; bạc tiền như có thiếu tiêu, sẽ tư cho các tỉnh ở trung châu tải đến cấp cho để bớt phải vận tải mà công tư đều được tiện lợi).

Sớ dâng lên, vua cho là việc quân lính, việc của dùng, thì nhiều khoản, có khoản nên, có khoản không nên, giao cho đình thần xét nghĩ, chọn mà thi hành. (Sau đó, đình thần nghị : duy 2 khoản dân nội tịch đi thi võ dồn bổ làm võ sĩ và lính mộ ở Bắc Kỳ không được mạo

ngạch người ở trong Nam, nên cho chiêm chước thi hành ; còn như phải trọng thần, đặt đồn lớn và ở các tỉnh 2 kỳ mùa hạ, mùa đông, mua chứa gạo, thì việc ấy đã thi hành rồi, ngoài ra hoặc không phải là việc thể tuất, hoặc làm không được, đều không nên bàn).

Tháng 12, ngày Canh Tý, có Nhật thực.

Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật (có tang dứt tình, bắt lại ra làm quan, đến Kinh) tâu rằng : Tôi hỏi ra nghe giá gạo các tỉnh ở Bắc Kỳ mỗi phương giá tiền 5 - 6 quan ; tôi đi đường qua các hạt Thanh Hóa, Nghệ An, Hà Tĩnh, hỏi ra cũng thế ; duy 2 tỉnh Quảng Bình, Quảng Trị đến 7 - 8 quan ; đương lúc sau khi lúa mùa mới gặt này, mà giá gạo đã vọt cao như thế, sau này không khỏi lương thực khó khăn, rất đáng lo lắng. Xưa thời vua Thuấn, dân đen khó kiếm gạo ăn bị đói, sai ông Tắc gieo trăm giống thóc, tất là phải trồng nhiều thứ rau, quả thay cho thóc, mới có thể giúp được khỏi đói. Mùa thu năm nay bỗng mất mùa, thu hoạch không được bao nhiêu, mà sang năm lúa chiêm chín, thì còn lâu ngày. Nếu không có trồng trăm giống thóc như ông Tắc, dù hết lòng cứu chữa, cũng khó làm cho không đói. Xin sắc xuống cho quan các tỉnh, gia tâm khuyên bảo dân trong hạt, cốt phải kịp thời trồng nhiều các thứ khoai, củ, lúa, ngô, để thay cho thóc, tương đến sang năm lúa mùa xuân, mùa hạ giáp nhau, không đến nỗi chết đói nhiều. Vua bảo rằng : Đó cũng là một cách cứu giúp, bộ Hộ lục sức ngay cho các tỉnh, để không lại bị thiếu nữa.

Đề đốc nhà Thanh là Phùng Tử Tài trở về cửa quan, vua sai Tham tán là Trương Quang Đản (khi ấy đóng ở Thái Nguyên) về tỉnh Bắc đem phẩm vật để tặng. (Tặng thưởng họ Phùng 12 lạng kỳ nam, 24 lạng trầm hương, quế Thanh, quế Nghệ mỗi thứ 15 phiến, 2 đôi ngà voi, 2 chiếc sừng tê, 3 cân yến sào, 10 đôi đũa ngà, 2 chiếc quạt ngà, 15 tấm lụa nam tốt, 15 tấm nhiễu trơn, hàng nam, 10 tấm lụa nhỏ sợi dệt đậu. Còn các thống lĩnh, đốc đói, quản đói, đốc biện, sai quan, tiểu trưởng, thư chí các dinh, tặng chung 100 tấm quế Thanh, 300 phiến quế Nghệ, 50 cân kỳ nam, 40 cân trầm hương, 54 đôi ngà voi, 54 bộ lông đuôi voi bịt bạc, 620 tấm lụa nam tốt, 30 tấm sa tốt hàng nam, 380 tấm sa mỏng hàng nam, 350 tấm lụa nhỏ sợi dệt đậu ; binh đồng các dinh thưởng chung 15.000 lạng bạc). Tử Tài đều không nhận, liệu để lại 5 dinh viên biên nước Thanh chi đóng các tỉnh Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng ; các tên ra thú đem cả về nước.

Vua bảo rằng : Đề đốc họ Phùng về, bọn giặc trốn tất lại tụ tập, các tỉnh Sơn Tây, Hưng Hóa, Tuyên Quang, chuyên do Hoàng Tá Viêm, các tỉnh Thái Nguyên, Bắc Ninh, Lạng Sơn, Cao Bằng chuyên do Trương Quang Đản, đều nên điều khiển đốc thúc đánh dẹp cốt yên ổn cả, nhưng chuẩn cho Tá Viêm kiêm cai quản, cho lệnh tướng thống nhất.

Giặc Man quấy rối cướp đồn Xuân Linh (thuộc tỉnh Quảng Ngãi), quan ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định là Nguyễn Ngoạn quản đốc đem 1.000 binh tiến đến các sách Man đánh dẹp. Đầu mục người Man là bọn tên Trần, tên Rõ đem cả bọn đến thú, việc đến tai vua. Vua bảo rằng : Dẹp giặc nên phục được lòng chúng, mới được yên lâu. Binh pháp có nói : Đánh được lòng là hơn, đánh lấy thành là kém. Cho nên Vũ hầu (Gia Cát) làm cho Mịch Hoạch phải phục, khó khăn đến 7 lần bắt 7 lần tha, vì cốt phục được lòng họ. Bọn ác Man ở Thạch Bích tuy không ví được với Mịch Hoạch, nhưng từ trước đến giờ, lúc thì phục tùng, lúc thì quấy rối, thói cũ không chừa ; quan quân đến nơi, thường thấy phá trại, giẫm phá lúa, muốn khiến cho chúng mất chỗ nương nhờ mà thôi, không có kế hay nào khác. Không biết là chúng không có chỗ nương nhờ, sao có thể cấm được chúng không ăn cướp. Cho nên chỉ cho họ sợ oai mà không mến đức, phục được ngoài mặt mà không phục được trong lòng, đem quân về chưa lâu, chúng nhân lúc sơ hở lại cướp, đó không phải là kế hay vỗ yên cho họ thuận theo. Bọn người nên nghĩ làm thế nào cho họ lòng phục yên lâu mới được.

Bọn ác Man tỉnh Quảng Nam xuống xã Hương Xá đốt nhà cướp của, (đốt 9 nhà, đâm chết 7 người). Sơn phòng sứ là Phan Bính phải cách chức được lưu làm việc, Lãnh binh là Hoàng Văn Phó và quản vệ, suất đội đều phải giáng 4 cấp được lưu lại làm việc.

Vua dụ rằng : Man ấy với Man ở Quảng Ngãi, Bình Định cùng một loài giặc, cậy núi khe làm nơi hiểm yếu, lấy cướp bóc làm nguồn sống, gần đây hung hăng mỗi ngày một quá lắm ; nếu không một phen đánh dữ, phá tan sào huyệt chúng, sao có thể cho chúng sợ hãi. Nhưng hiện nay tiết hậu mưa dầm, đem quân đi chưa tiện ; vả lại, nghiêm phòng chẹn chỗ hiểm yếu, đợi khoảng tháng 2, tháng 3 lại làm việc. Hiện nay tình hình Man ấy giao cho quan tỉnh ấy là bọn Đoàn Khắc Nhượng lập tức gọi ngay binh mãn ban 200 tên, chọn phái người được việc trông coi, thường ủy cho Phó lãnh binh là Đoàn Đại Lợi và Sơn phòng sứ trước là Nguyễn Tạo cai quản mang đi, hợp với Phan Bính cùng làm việc ; còn Hoàng Văn Phó rút ngay về tỉnh làm việc quan.

Kỳ Ngoại hầu là bọn Hồng Chước (con Lạc Hóa quận công Miên Vũ), Hồng Thuýnh (con Trấn Man quận công Miên Tích), Hồng Uấn (con Sơn Định quận công Miên Cung), Hồng Chuyên (là con Trấn Định quận công Miên Niết), tình nguyện ra làm việc. Tả tôn khanh phủ Tôn nhân là Tôn Thất Tràng xin giúp. Vua sai bỏ làm Thừa biện ở các nha trong 6 bộ, học tập chính sự, đợi vài ba năm, người nào có thể làm được việc, do quan thượng ty xét tư lên, để bỏ.

Nêu thưởng dân thọ trăm tuổi ở tỉnh Phú Yên (Nguyễn Văn Nhiễm).

Truy nêu người tiết phụ ở tỉnh Hà Nội (Nguyễn Thị Hai, chồng chết, liều bỏ đời sống, hoàn toàn tiết nghĩa, người trong hạt bỏ tiền lập đền thờ ; các thân hào làm thơ ca phúng viếng, khen là trinh tiết, từng đã 10 năm. Đến nay quan tỉnh đem việc ấy tâu lên. Vua cho việc ấy có phần hơn người, gia ơn thưởng cho bức biển treo ở đền và cấp cho 200 quan tiền sửa sang đền thờ cho lịch sự).

Tỉnh Quảng Bình gạo đắt. Bó chính là Ngô Xuân Quỳnh xin trích lấy ở kho 50 phương gạo, 970 hộ thóc, giảm giá bán ra, để giúp lương thực cho dân. Vua chuẩn y cho.

Hoãn thu vốn công về đường cát từ năm trước bỏ thiếu lại và tiền thóc vốn công cầm đợ cho vay ở tỉnh Quảng Nam. (Tiền : 434.000 quan ; thóc gạo : 46.500 vừa hộ, vừa phương, vì có dân tình quẫn bách).

Đầu mục người Mán ở tỉnh Tuyên Quang là bọn Chúc Văn Kiên, Hoàng Tiến Văn đem binh đồng chém được bọn lũ của tên giặc trốn Đàm Ông (hơn 20 đứa) ở động Phù Loan. Thưởng cho ngân tiền có thứ bậc khác nhau.

Vua thấy hoàng thân và con các thân công, phần nhiều vì nghèo thiếu, xin lĩnh bổng lệ trước, nhân thế Dụ rằng : Nhà nước từ khi cất quân đánh giặc đến giờ, tiếp đến liền năm gặp nạn lụt, hạn, đói, mất mùa, kho chứa rất không đủ ; nhưng hậu ý của trăm hậu đãi người thân, phạm việc đều theo lòng khoan ; chỉ vì mọi người không biết là đủ, được chỗ đất Lũng mong chỗ đất Thục [tức là được thế nọ mong thế kia], không chịu tiết kiệm, sẽ làm thế nào mà cấp

cho được. Phàm có lòng người, cũng nên phải nghĩ, không nên coi làm hư văn. Từ nay người nào không có duyên có lớn thì không cho.

Vua chịu khó làm công việc, Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật dâng sớ khẩn thiết can ngăn. Đại khái nói : Âm dương là đạo trời, ngày đêm là Mặt Trời chuyển vận, ban ngày thuộc dương mà ban đêm thuộc âm, dương thì động mà âm thì tĩnh. Kinh Dịch có nói : “Sớm chăm chỉ, tối lo sợ” , lại nói : “Đến tối thì yên nghỉ” vì ban ngày thì động mà ban đêm thì tĩnh, đó là bậc thánh nhân theo đạo trời mà thuận tính âm dương vậy. Ngày xưa vua Vũ tiếm từng phân bóng Mặt Trời, vua Thang không bỏ thước bóng Mặt Trời, vua Văn Vương từ sớm đến Mặt Trời đã xế, không rời việc để ăn, đó là sự chăm chỉ của bậc thánh nhân đời xưa, cũng chỉ nói đến sớm không lười, trưa không lười, chiều không lười mà thôi. Tôi từ khi nhờ ơn cho về, giữ chức ở Kinh, chiếu theo ban ứng trực, thường thấy ban đêm đến canh hai, canh ba, châu phê [phê bằng bút son] tập tâu giao ra, được thấy nhà vua chăm có đến thế. Lại như khi tôi được làm sung chức ở viện, thường đến nhà ngự y hỏi thăm sức khỏe, kính xem tập đơn của quan ở Y viện được hầu xem mạch, theo chứng bệnh, lập phương thuốc. Thành lui về tự nghĩ : Thiết tưởng nhà vua điềm sinh con trai còn muộn, hoặc do ở chân âm thiếu mà gan vượng ; chân âm sơ dĩ thiếu, hoặc do ở chăm gắng quá độ, đêm khuya vẫn chưa ngủ yên. Cúi xin nhà vua, thuận tính âm dương, châm chước làm nghỉ cho vừa phải ; bớt chút khó nhọc, để nuôi khí hòa, khí âm bình thường, khí dương tự động lại thì tinh thần mới đầy đủ, khỏe mạnh tiến Phước, mà điềm ứng sinh con trai sẽ ứng nghiệm, để trên được yên lòng thánh từ, dưới được thỏa lòng mong của thần dân trong nước).

Vua bảo rằng : Trẫm vốn yếu, từ bé đến lớn nhiều bệnh, lâu nay, thường nhân nhiều việc, tỳ, thận càng suy, gan càng vượng ; các bệnh sinh ra nhiều ; mà công việc rất bận rộn, làm cả ngày chưa xong, phải để đến đêm, làm cho xong mới được yên tâm. Các quan trong Kinh ngoài các trấn, ai biết ai tin, chẳng qua chỉ khó nhọc vô ích. Tờ sớ ấy cho các quan đình thần và Nội các đều xem cả.

Thương ước với nước Y Pha Nho đã xong. Tất cả 12 khoản :

- Chiếu theo khoản 11, định trong hòa ước với nước Phú Lãng Sa về năm Tự Đức thứ 27 [1874] của nước Đại Nam, thì nước Đại Nam cho người Tây dương và người các nước Tân

thế giới thông thương ở cửa biển Thi Nại thuộc Bình Định, cửa biển Hải Ninh thuộc Hải Dương và từ cửa biển ấy theo ngược dòng sông Nhị Hà đến địa giới tỉnh Vân Nam nước Đại Thanh và mở cửa hàng ở Hà Nội ; nay cũng cho người nước Y Pha Nho được nhất luật buôn bán làm ăn ở các cửa biển và phố ấy ; nhưng trừ đất trên cạn ở ven bờ đều không được buôn bán vật hạng gì. Nếu trái điều cấm thì hóa vật buôn ấy do quan sở tại người Đại Nam tịch thu tất cả. Lại, và nước Phú Lãng Sa đem điều ước đã nói ở khoản thứ 21 trong hòa ước chuyển nói với nước Y Pha Nho cùng theo ước mới ấy mà bỏ các khoản ước cũ. Ngày mồng một tháng 6 năm ấy, nước Y Pha Nho hiện đã ký nhận theo như các lời lẽ của nước Phú Lãng Sa chuyển nói lại cho biết.

- Vua nước Y Pha Nho chuẩn cho nhân dân nước Đại Nam đều được đến nước Y Pha Nho và các thuộc địa đi lại buôn bán, mua đất làm nhà và làm thuê các công nghệ ; đến ở chỗ nào, phải tuân theo luật lệ của nước Y Pha Nho. Vua nước Đại Nam chuẩn cho người trong nước, nếu có người nào tình nguyện đến nước Y Pha Nho làm thuê sinh sống cũng được ; duy đến nơi nào, quan nước Y Pha Nho phải tuân theo lệ ở trọ làm thuê của người phương Đông ra nước ngoài đã định ngày mồng 6 tháng 7 năm 1860 dương lịch và bảo hộ cho người làm thuê ấy ; về người làm thuê và chủ thuê cũng đều tuân theo lệ ấy. Lệ năm ấy, quan Toàn quyền đại thần nước Y Pha Nho đã trình nước Đại Nam xét biết. Trừ ra các khoản quan hệ đến Nam Kỳ, nước Đại Nam không nên biên vào thì không kể ; còn thì nước Đại Nam chuẩn theo các khoản sao ra chữ Pháp và dịch ra chữ Hán mỗi thứ một bản, đóng dấu ký tên, giao nước Đại Nam giữ để lưu chiếu, đợi khi thương ước trao đổi cho nhau xong, đều chiếu theo làm việc. Sau này có khoản nào nên định thêm cho tiện việc bảo hộ người làm thuê, thì quan 2 nước sẽ hội lại nghĩ định.

- Vua nước Đại Nam chuẩn cho nhân dân nước Y Pha Nho đến chỗ đã cho ở 2 cửa biển Thi Nại ở Bình Định, Ninh Hải ở Hải Dương và phố Hà Nội, đều được lập nghiệp làm nhà và làm các công nghệ sinh sống, cùng với người nước Phú Lãng Sa và nhân dân các nước khác đều bảo hộ như nhau không khác gì ; nhưng chỗ ở phải theo quan nước Đại Nam chỉ bảo, không được lẫn lộn. Trong đó buôn bán ruộng đất, phải nộp thuế lệ, do quan nước Đại Nam thu nộp, còn các cửa biển chưa cho mở hiệu buôn bán, đợi sau này buôn bán nếu có phần thịnh lợi ích, nên mở hiệu buôn có lợi, sẽ do nước Đại Nam thi hành xét nghĩ.

- Nước Đại Nam muốn đặt lãnh sự ở các cửa biển, mở hiệu buôn và các thành phố ở nước Y Pha Nho và các thuộc địa, để tiện bảo hộ dân nước Đại Nam ; nước Y Pha Nho muốn đặt lãnh sự ở 2 cửa biển Thi Nai, Ninh Hải và phố Hà Nội ở nước Đại Nam cho mở hiệu buôn, để bảo hộ dân nước Y Pha Nho thì đều được tùy tiện xếp đặt. Duy có các viên lãnh sự phải có vua 2 nước của mình cấp bằng cho đi, mới được làm việc bổn phận, cũng giống như lãnh sự các nước. Giám mục, linh mục nước Y Pha Nho đều được chiếu việc nên làm ở khoản thứ 9 trong hòa ước năm Tự Đức thứ 27 theo làm đúng như thế, ước ấy hoàn toàn không thay đổi.

- Phàm có kiện tụng, như người nước Y Pha Nho kiện nhau, hoặc kiện với người nước khác, đều do quan lãnh sự nước Y Pha Nho xét xử ; hoặc viên lãnh sự nước Y Pha Nho có khuyết, được giao cho quan lãnh sự nước Phú Lãng Sa xét xử. Người nước Y Pha Nho kiện nhau với người nước Đại Nam, hoặc xin giải tỏ việc gì, trước hết do quan lãnh sự nước Y Pha Nho giữ công bằng phân xử cốt được ổn thỏa ; nếu có việc không thể hòa giải được, thì tư ngay cho quan nước Đại Nam hội đồng xét xử. Người nước Đại Nam kiện nhau với người nước Y Pha Nho, trước hết do quan nước Đại Nam giữ công bằng phân xử cốt được ổn thỏa ; nếu có việc không thể hòa giải được thì tư ngay cho quan lãnh sự nước Y Pha Nho hội đồng xét xử.

- Người nước Y Pha Nho trú ngụ ở các cửa biển và phố hiện được mở hiệu buôn bán ở nước Đại Nam, mà người nào phạm tội, thì giao cho quan lãnh sự nước Y Pha Nho xét xử, hoặc viên lãnh sự nước Y Pha Nho có khuyết, được do quan lãnh sự nước Phú Lãng Sa xét xử. Nếu người phạm tội ấy trốn tránh ở phận sự nước Đại Nam, phải tư cho quan nước Đại Nam bắt nã, thì quan nước Đại Nam cũng nên hết sức dò bắt, giao cho quan nước Y Pha Nho giải giao cho quản hạt Lữ Tổng chiếu luật lệ nước Y Pha Nho trị tội. Người nước Đại Nam trú ngụ ở địa hạt nước Y Pha Nho, mà người nào phạm tội, thì nước Y Pha Nho chiếu luật nước mình xét xử, nhưng phải tư cho quan lãnh sự nước Đại Nam biết, người nước Đại Nam hiện ở trong nước, mà có việc gì phạm đến người nước Y Pha Nho, nên phải xử tội, thì giao mặc cho quan nước Đại Nam bắt nã, chiếu theo luật lệ nước mình xét xử.

- Người nước Y Pha Nho có phạm các tội làm loạn và trộm cướp, trốn đến địa hạt nước Đại Nam, thì quan nước Đại Nam phải hết sức dò bắt, giải giao cho quan lãnh sự nước Y Pha Nho ; hoặc quan lãnh sự nước Y Pha Nho có khuyết, được giao cho quan lãnh sự nước Phú

Lãng Sa trị tội. Nếu người nước Đại Nam có phạm các tội làm loạn và trộm cướp, trốn đến địa hạt nước Y Pha Nho hoặc thuộc địa, thì quan nước Y Pha Nho cũng nên hết sức dò bắt, giải giao cho quan nước Đại Nam xét xử.

- Người nước Y Pha Nho có người nào chết ở địa hạt nước Đại Nam, người nước Đại Nam có người nào chết ở địa hạt nước Y Pha Nho, thì tài sản của người chết ấy, phải đều giao cho người con cháu là người được thừa hưởng của người ấy ; nếu hiện không có người đáng được thừa hưởng, thì phải đều giao cho quan lãnh sự nước ấy chuyển giao cho thân thuộc người chết ấy ở nước nhận lấy ; nếu quan lãnh sự nước nào có khuyết như thuộc về nước Y Pha Nho, thì do nước Đại Nam tư giao cho nước Y Pha Nho giao về cho các thân nhân ở quê người ấy nhận lĩnh ; như thuộc về nước Đại Nam, thì do nước Y Pha Nho tư giao về nước Đại Nam nhận để thi hành.

- Các khoản trong thương ước nước Đại Nam cùng nước Phú Lãng Sa lập ra về năm Tự Đức thứ 27, trừ ra khoản thứ 4 nói về thuế lệ các hàng hóa thuyền buôn ở Gia Định tải vào các cửa biển mở hiệu buôn, và từ các cửa biển mở hiệu buôn tải vào Gia Định, thì châm chước thu thuế một nửa, đó là hậu tình của nước Đại Nam và nước Phú Lãng Sa đối đãi với nhau thì không kể, còn trong thương ước không có khoản nào quan hệ đến công việc buôn bán, thì người nước Y Pha Nho, đều theo các khoản trong thương ước năm ấy làm theo giống như người các nước một loạt ; sau này nước Đại Nam nếu có hậu tình chuẩn cho nước nào buôn mua khoản gì, thì nước Y Pha Nho cũng được giống như nước ấy.

- Các cửa biển đã cho mở hiệu buôn, trừ ra hạng gì trong thương ước cũ đã cấm thì không kể, còn các hóa vật cho được ra vào buôn bán. Duy các hàng hóa thóc, gạo, tơ, lụa, các thứ ấy là vật cần dùng của nước Đại Nam, người buôn thường được tùy tiện tải vào cửa biển và thành phố ; nếu tải ra, về thóc gạo phải có giấy tờ rõ ràng của triều đình nước Đại Nam tư giao cho quan khâm sứ Phú Lãng Sa và quan lãnh sự Y Pha Nho ở Kinh xét biết, mới được tải ra ; về tơ lụa, tất phải các xã thôn sở tại chịu nộp thuế thổ sản xong cả, và chờ triều đình nước Đại Nam đặt mua theo thị giá đủ dùng xong rồi, mới được tải ra.

- Phạm thương ước này đã định, kể từ sau khi hai nước trao đổi lẫn cho nhau, trong hạn ấy nếu có cần đổi khoản nào, thì tính từ ngày trong hai nước có một nước xướng nghị trở đi, đủ

một năm, qua hai nước hội đồng nghị định, mới được thay đổi; nếu không cần đổi khoản nào, đều nên chiếu ước tuân giữ.

- Nay thương ước đã định, kể từ hôm đóng dấu ký tên, đủ một năm, chờ được vua hai nước xem và phê chuẩn, đóng ấn, việc xong, mới đem thương ước ấy đến ngoài Kinh thành nước Đại Nam giao cho nhau giữ để lưu chiếu và thi hành. Sứ nước ấy về nước, sai mang phẩm vật để tặng, (viên chánh sứ : 1 chiếc bài vàng, 1 chiếc bài bạc, 4 tấm nhiễu, sa tốt, lụa dày, sa hoa, trù hoa, lụa sợi nhỏ đậu dày, mỗi thứ 4 tấm ; viên phó sứ : 1 chiếc bài vàng, 1 chiếc bài bạc, 2 tấm nhiễu, sa hoa, trù hoa, sa nhỏ sợi, mỗi thứ 2 tấm ; viên thông ngôn : nhiễu, mỗi người đều 3 tấm ; quân theo hầu mỗi tên 1 đồng bạc ; quan năm dưới tàu : 1 chiếc bài vàng, 1 tấm nhiễu nam trơn nhuộm màu, 2 tấm lụa tơ nhỏ nam nhuộm màu ; quan hai, quan ba mỗi viên 1 tấm nhiễu trơn nam, 2 tấm lụa nhỏ sợi nam nhuộm màu, 2 tấm sa hoa nam nhuộm màu), và gửi tặng vua nước Y Pha Nho và quan dự bàn đi sứ có thứ bậc khác nhau. (Vua nước ấy 1 chiếc khánh vàng, 1 đạo thư từ, 1 chiếc tráp gỗ đỏ khảm xà cừ, 1 chiếc hòm áo bằng gỗ sơn then khảm xà cừ ; dự làm việc đi sứ 28 người, mỗi người 1 chiếc kim bội).

Cho Hoàng Tá Viêm, Trương Quang Đản, Ngô Tất Ninh, Lưu Vĩnh Phước mặc áo rét, nhân thế bảo cho cái nghĩa được vua yên ủi, đương rét hóa ra ấm ((1) Nguyên chữ Hán là “hiệp khoáng” : mặc áo bông. Trong sách Tả truyện, vua nước Sở đánh ấp Tiêu, quân sĩ nhiều người bị rét. Vua Sở đi tuần ba quân, vỗ về khuyến khích, quân lính được lời vua vỗ về, đều thấy nóng ấm như được mặc áo bông cả.1) và vui khổ cùng chung ((2) Nguyên chữ Hán là “đồng bào” : cùng mặc chung áo bông, chữ ở thơ Vô y trong Kinh Thi, ý nói là vui khổ cùng nhau.2).

Lại đặt chuyên nha Vũ khố đốc công, (nha ấy trước đặt đứng riêng một mình một nha, năm trước thuộc cả bộ Công, đến nay vì việc nhiều, cho nên đặt người chuyên trách riêng ; cho Biện lý bộ Công là Nguyễn Xuân Huyền trông coi).

Tổng đốc Hải - Yên là Phạm Phú Thứ vì ốm xin về Kinh điều dưỡng, đợi xử án. Bèn chuẩn cho cùng với Lê Tiến Thông (Tuần phủ) cùng về và Dụ cho Phú Thứ được đóng cửa các nghị lỗi, không được châu hầu, đợi khi nào thực biết hối cải sẽ cho. Sau đó Tổng đốc mới là

Lê Điều lại tâu xin cho Phú Thứ ở lại vài tháng, để giúp cho am hiểu công việc, vua y cho. (Phú Thứ lại ở lại đến tháng 3 năm sau mới về).

Cho Chương vệ (Đề đốc quân thứ Bắc Ninh ốm về) là Hoàng Văn Thu lại tạm giữ dinh Kỳ võ. (Năm trước Văn Thu đóng ở quân thứ, chuẩn giao cho Hồ Ngoạn kiêm trông coi).

Năm này, các hạng thuyền tuần tiễu, vận tải ở ngoài Kinh, tất cả là 237 chiếc, hỏng việc (nhân gặp bão) 15 chiếc, còn đều về được thanh thỏa cả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXIII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Canh Thìn, năm Tự Đức thứ 33 [1880], (Thanh, Quang Tự năm thứ 6), mùa xuân, tháng giêng, sứ nước Pháp là Lê Na vào làm lễ chúc mừng.

Cho Hữu thị lang bộ Công là Tôn Thất Tĩnh thăng thụ Hữu tham tri bộ Hộ.

Dời huyện lỵ Kim Động (thuộc tỉnh Hưng Yên) đến xã Nhân Dục (trước ở xã Đăng Man, địa thế thấp hẹp cho nên dời chuyển đi).

Đình việc duyệt binh. (Vì có sai phái đi nhiều ngả, số còn để lại có ít).

Cho Hữu tham tri bộ Binh, sung chức Khâm sai là Lê Điều lĩnh Tổng đốc Hải - Yên, kiêm sung chức Tổng lý Thương chính đại thần ; Hồng lô Tự khanh lĩnh Bố chính Quảng Nam là Nguyễn Văn Phong thăng thụ Thị lang lĩnh Tuần phủ Hải Dương ; hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái là Lê Hữu Tá đổi bổ Tả tham tri bộ Lại ; Tuần phủ Hưng Hóa là Nguyễn Huy Kỳ thăng thụ Tổng đốc Ninh - Thái ; Quang lộc Tự khanh, biện lý bộ Hình là Lương Tú Thứ thăng thụ Thị lang lĩnh Tuần phủ Hưng Hóa ; Tuần phủ Ninh Bình là Đặng Toàn lĩnh Tổng đốc An - Tĩnh ; Tổng đốc trước là Nguyễn Chính về Kinh chờ Chi, lĩnh Bố chính Bắc Ninh là Phan

Đình Bình, thăng thụ Thị lang lĩnh Tuần phủ Ninh Bình ; lĩnh Tuần phủ Thuận - Khánh là Hồ Đăng Phong thăng thụ Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Bình - Phú ; (Tổng đốc trước là Phạm ý ốm nghỉ) ; Hữu thị lang bộ Lại là Trần Nhượng thăng thụ Tuần phủ Thuận - Khánh.

Cho Hữu tham tri bộ Lại là Hoàng Diệu thăng thụ Tổng đốc Hà - Ninh ; Tả thị lang bộ Lại là Hoàng Hữu Xứng thăng thụ Tuần phủ Hà Nội ; Tổng đốc Hà - Ninh là Trần Đình Túc gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ, được ở lại Hà Nội cùng với Tổng đốc, Tuần phủ mới cùng bàn làm việc. Vua bảo rằng : Trần Đình Túc tuy tuổi già, khí lực suy, nhưng còn có thể tinh thần được. Trước kia việc ở 4 tỉnh, chịu mạo hiểm dẫn mình làm việc, tài lược ấy đáng khen, chuẩn cho gia hàm, nhưng hãy ở lại năm ba tháng, khi viên mới đã quen, sẽ cho về hưu.

Cho Hữu thị lang bộ Lễ sung làm việc Nội các là Bùi Ân Niên thăng thụ Hữu tham tri bộ Lại. Vua làm một bài thơ ban cho.

Giảm miễn 5 phần 10 thuế bạc (488 lượng) còn thiếu năm trước cho tỉnh Quảng Nam (vì có mất mùa luôn).

Ban bút nghiên cho sứ nước Pháp ở Kinh là Lê Na, Lê Na dâng thư tạ ơn, nói : Nhiều lần được nghe quan nước Y Pha Nho và Phú Lãng Sa đến, được cho kim tiền ; nay hẳn được hậu đãi riêng, cảm bội vô cùng.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu công việc nghĩ định khu xử bọn giặc ra hàng. Vua dụ rằng : Về việc xử trí những đứa ra thú, nghiêm trị bọn đồng trốn tránh, thì đã bảo ban bao nhiêu lần không sợ phiền. Thế mà, nay đoàn quân của Diệp thì nói rằng giải về yên trí ở Bảo Thắng, sẽ đợi bàn tính thi hành ; giặc ở tỉnh Tuyên ra hàng thì giao cho Hoàng Thủ Trung kiêm quản ; bọn đồng tan rã dùng dằng ở lại thì giao cho Phụng Đắc Cố dòn vào thành đội ; khu xử rồi bời, chưa thấy đầu mối ; hướng chi Phụng Đắc Cố là người mới theo về, mắt cú vọ, lòng lang sói, thế mà đem bọn đồng trốn tránh du côn giao cho hắn nhận coi, chẳng gần như thêm cánh cho hổ ư ? Người nên tính kỹ mà làm cho khéo, để hết lo về sau.

Quan Khoa đạo là bọn Phạm Xung (tên cũ là Hữu Thanh) dâng sớ tâu công việc các đồn (thuộc phủ Thừa Thiên) ở sông biển (thành Trấn Hải và lũy trước đồn tả, hữu, địa thế chỗ

khuyết nghiêng dốc, dưới chân lại thành ra đầm sâu. Nếu theo thế cũ, dòi về sửa đắp ở gần đây chưa chắc đã thành được lũy bền chắc. Lũy trước đồn bên tả, góc phía bắc hãy còn một đoạn lũy cũ ; đồn bên hữu, góc đông nam có bãi cát dài thò ra, ôm vòng quanh mặt trước thành Trấn Hải. Xin nhân 2 góc ấy đắp vá làm ra cái góc thành, có thể đặt súng 10 được. Lại các đồn đường biển ở Thủy Tú, Quy Lai, Hòa Thuận, Hy Du, gần ngay bờ sông, mỗi khi có bão lụt, đắp xong lại lở ngay, thế khó vững bền được lâu. Về bờ bên tả ven sông, đoạn trên từ Bao Vinh đến Thủy Tú, đoạn dưới từ Thanh Phước đến Lộ Châu, cùng chảy thuận đường với dòng sông không xói vào nhau, xin theo cũ đắp thêm cao có thể giữ được lụt, mặt lũy có thể đặt được súng, mỗi đoạn liệu làm lâu canh, để tiện đi lại ứng tiếp).

Vua bảo rằng : Việc ấy thuộc về nha Hải phòng, tự có người chuyên trách, đâu có thể dễ dàng mà nói. Giao cho chánh, phó sứ nha Hải phòng bàn với tham tán ở phòng xét định, nếu có thể dùng được, cũng là việc hợp nghĩ bổ ích rộng thêm.

Tỉnh Bình Định bị tai nạn dịch lệ, vua chuẩn cho chiếu lệ cấp tiền tuất có thứ bậc khác nhau. (Chết vì nhiễm bệnh 3.220 người vừa đàn ông, đàn bà ; người già, người lớn thì cấp 3 quan, trẻ con, đàn bà thì cấp 2 quan).

Bắt đầu đặt 2 đạo Lạng Giang, Đoan Hùng, cho Hoàng Tá Viêm kiêm chức Tĩnh biên sứ 2 đạo ; Tham tán là Trương Quang Đản thăng thụ Tham tri sung chức Tĩnh biên phó sứ ở Lạng Giang (trông coi việc quân các tỉnh Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng) ; lĩnh Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ thăng thụ Thị lang sung chức Tĩnh biên phó sứ ở Đoan Hùng, (trông coi việc quân các tỉnh Sơn Tây, Hưng Hóa, Tuyên Quang). Khi ấy đình thần bàn công việc kinh lý biên giới phía Bắc, (cho là các hạt Hưng Hóa, Tuyên Quang, Cao Bằng, Thái Nguyên, Lạng Sơn năm trước thổ tù đời đời kế tiếp, người và thủy thổ thích hợp. Nay xin quan các tỉnh, phủ, huyện, châu tham dùng cả người địa phương ấy, (quan ở tỉnh thì án sát hoặc lãnh binh, quan ở phủ, huyện, châu thì chức thừa hoặc chức úy) chuyên việc đoàn kết dân phu, lập ra trang trại và mộ dân ở ngoài số đinh, (không cứ người Kinh, người Thổ, người Mèo, người Nùng), lập thành xã, ấp ; nhưng chọn nơi nào có hình thế (ngày khác có thể làm tỉnh được), làm một vài đồn lớn, mang theo một vài trăm thổ binh, mộ thêm vài ba trăm người thủ đồng đóng ở đấy để khai khẩn đánh dẹp. Lại như một giải Lạng Giang ở vào chỗ Thái Nguyên, Lạng Sơn giáp Bắc Ninh, các huyện Đoan Hùng ở vào chỗ Tuyên

Quang giáp Thái Nguyên, thủy thổ khá lành, đều có thể ở lâu được. Xin đặt làm 2 đạo (các huyện : Phượng Nhỡn, Bảo Lộc, Lục Ngạn, Hữu Lũng, Yên Thế, Yên Dũng phụ thuộc về đạo Lạng Giang ; các huyện Sơn Dương, Tây Quan, Hùng Quan, Tam Dương, Thanh Ba, Hạ Hòa phụ thuộc về đạo Đoan Hùng). Mỗi đạo đều đắp một thành đất, dinh thự, kho tàng, trại lính, y như tỉnh lỵ ; đặt 1 đề đốc, 2 lãnh binh, có trên dưới 2.000 binh dõng ; có việc thì đi đánh dẹp, không việc thì đóng đồn võ hoang ; rồi chọn quan đại thần khỏe mạnh được việc, am hiểu việc quân, sung làm Tĩnh biên sứ 1 viên, làm phó sứ 2 viên, thời thường tuần xét điều khiển. Gần đây, Tham tán là Trương Quang Đản dâng sớ tâu xin tự nhận làm việc ấy, Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ dâng sớ tâu xin tự đảm nhiệm, đều là có lòng làm việc, xin cho làm Phó sứ, mỗi người đều sung 1 đạo. Còn chức Chánh sứ thì do Thống đốc là Hoàng Tá Viêm lĩnh quản. Tất cả công việc 2 thành đều do chánh phó sứ tâu lên để bàn. Trong 3 năm nếu được yên ổn cả và mở mang, tự hợp có sự thực, thì gia thưởng hoặc cho vượt thăng không cứ thứ bậc, hoặc phong tước trong 5 bậc. Nếu không thành thì chiêu quân pháp mà nghĩ xử. Lệ thưởng phạt các quan tỉnh thì kém sứ thần 1 bậc. Các người mộ dân khai khẩn, nếu được thưởng phạt thì : Các miền hạ du đạo Lạng Giang, đạo Đoan Hùng, chiêu lệ năm thứ 28 (chép ở năm nay dưới đây cũng thế) mà làm ; các miền thượng du các tỉnh Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Cao Bằng, Lạng Sơn thì thưởng gấp đôi. Như mộ được 3 người, vỡ ruộng hoặc đất được 4 mẫu, thì thưởng cho cấp bằng tùy biện ; mộ được 6 người, vỡ được 8 mẫu ruộng hoặc đất, thì thưởng thí sai hay thự một trật ; mộ được 9 người, vỡ được 12 mẫu ruộng hoặc đất, thì thưởng hàm thực thụ, gia dần đến tứ phẩm là cùng). Phạt thì được giảm bậc : (Thiếu 1 - 2 thành thì miễn nghị ; 3 thành thì phải phạt 60 trượng ; đến 7 thành trở lên, thì phạt trượng hết bậc (100 trượng), cách chức ; nhưng đều cho gia hạn ; nếu có thể sung điền được, thì liệu cho khai phục). Các người quản mộ, nên được thưởng phạt : thì về miền hạ du, chiêu lệ năm thứ 30 (chép ở năm nay) mà thi hành ; về miền thượng du, mỗi năm hạn phải mộ 50 người, vỡ 100 mẫu ruộng là đủ lệ, cứ tính theo thế mà chia định thưởng phạt, để khuyến khích thêm. Đợi các đồn ở miền thượng du sửa sang tạm xong, mới đem 2 tỉnh Tuyên Quang, Thái Nguyên tiến đóng ở đấy, nhưng trích lấy các phủ, huyện giáp gần 2 tỉnh ấy (như các huyện Hàm Yên, Phú Bình, Đồng Hỷ v.v...) cùng với đạo Lạng Giang, Đoan Hùng đặt làm 2 tỉnh. Thổ dân theo mộ, có người nào túng thiếu, nên cấp tiền cho mỗi người ở nơi gần miền thượng du thì 10 quan, người xa thì 20 quan, sau cho nộp một nửa, miễn một nửa ; hoặc mua giao cho trâu cày, đồ làm ruộng, để được nương nhờ. Còn thổ hào như Triệu Đức Vọng ở Thái Nguyên, Hùng Ân, Hùng Phước ở Tuyên Quang,

Ân Lộc, Ân Thịnh ở Cao Bằng, Văn Lý, Vĩnh Tài ở Lạng Sơn, các họ Điều Văn ở Hưng Hóa, cùng là người nước Thanh như Lương Tuấn Tú, sức cho đều mộ thổ đông, phụ thuộc vào sứ thần 2 đạo ấy sai phái, hoặc đóng quân khai phá chặn ở các nơi hiểm yếu, để được nhiều người am hiểu được việc, chóng mong có thành hiệu. Vua chuẩn cho như lời nghị mà thi hành ; sai bọn Quang Đản, Hữu Độ đều quản nhận binh đông ở quân thứ lên đóng đồn ở thượng du. (Đình thần trước xin đặt chức Tiểu phủ sứ, vua cho là quyền còn nhỏ, cho nên lại bàn, đặt chức Tĩnh biên sứ, nhân cử Quang Đản và Hữu Độ đều lĩnh chức ấy).

Hoãn kỳ tuyển lính cho các hạt Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Bình, Quảng Nam, Quảng Ngãi. Khi ấy Bố chính Quảng Ngãi là Lâm Hoàn dâng sớ tâu : Thuộc hạt ấy nhiều lần gặp mất mùa, lương thực của dân chưa thur, xin triển hoãn lại. Vua cho là tình hình các hạt Tả, Hữu trực kỳ cũng giống như tỉnh Quảng Ngãi, cho hoãn cả. (Hoãn đến tháng giêng năm sau).

Dân tỉnh Quảng Trị bị đói, Tuần phủ là Phan Sĩ Thục tâu xin trích tiền gạo ra, tải giao các phủ, huyện để phát chẩn. Vua chuẩn y cho.

Định rõ lại lệ trừng phạt về sổ sách chi tiêu, ản lậu số mục. Khi ấy bộ Hộ bàn tâu : Các kho tàng trong Kinh và ngoài các tỉnh, sổ sách biên các khoản chi tiêu về cuối tháng, cuối năm, số tiền thóc tiêu rồi còn lại, có quan hệ đến sự thiếu đủ của vật hạng trong kho, chủ thủ và hộ phòng cùng làm, nếu hoặc kê lên lờ mờ, hoặc ản lậu số mục, thì là thông đồng làm gian, dự làm sẵn đường đất để ăn bớt ; mà trước đây xét xử chỉ khép vào tội nhằm lẫn (chỉ phạt 60 trượng), sợ cũng có phần quá nhẹ. Xin từ nay, phạm các bản sổ chi tiêu cuối tháng, cuối năm, như có phát ra các tình tề ản lậu, có quan hệ đến số mục của công, thì chủ thủ và bát, cửu phạm ở phòng hộ đều chiếu luật “người coi giữ tự ăn trộm”, về điều khoản “tang vật chưa vào tay” (giảm 1 bậc) mà xử tội (như kê tang chiếu luật “người coi giữ tự ăn trộm”, phải phạt 80 trượng, giảm 1 bậc phạt 70 trượng v.v...). Các giám lâm, tá lãnh đường quan được lần lượt giảm dần xuống. Vua nghe theo.

Lục Chi Bình mang bè lữ về sào huyệt cũ ở Yên Mã. (Trước vì giặc họ Lý phải bắt, mang bè lữ chạy trốn, đến nay lại trở về). Việc ấy đến tai vua, sắc cho quan quân thứ là Trương Quang Đản đốc thúc ngay thổ đông 2 đạo Cao Bằng, Lạng Sơn đi gấp hợp với quân đi bắt giặc tiên đánh.

Tháng 2, Trần Đình Túc dâng sớ tâu : Địa phận xã Cao Đăng thuộc hạt tỉnh Hà Nội, tiếp giáp với sơn phận các tỉnh Sơn Tây, Hưng Hóa, Thanh Hóa, Ninh Bình, xin đặt đồn sơn phòng ở chỗ ấy, xây đắp thành trì, trại quân, kho tàng chứa lương, để tiện việc ngăn giữ. Vua sai tỉnh làm cho chóng để xong ngay việc ấy. (Rồi chuẩn cho đổi đặt đạo Mỹ Đức, còn đồn sơn phòng thì thôi không đặt nữa).

Chuẩn định lệ cấm tải trộm tiền tệ dạng. (Từ nay phạm tiền tệ dạng, nhất thiết nghiêm cấm, thuyền buôn các nước không được tải đến. Nếu chủ thuyền dụng tình giấu giếm, mà viên tỉnh phái và người coi giữ cửa biển tìm ra được sự thực, thì số tiền ấy một nửa nộp vào Nhà nước, một nửa trích ra để thưởng. Nếu viên tỉnh phái và người coi giữ cửa biển thông đồng giấu giếm, bị người khác trích phát ra, thì hàng hóa ở thuyền ấy, một nửa đem thưởng cho người tố cáo, viên tỉnh phái và người coi giữ cửa biển ấy không cứ số tang nhiều hay ít, phải xử chém ngay ; quan địa phương cũng nghiêm nghị cách đuổi).

Tổng đốc 2 tỉnh Quảng nước Thanh đưa thư đến nói về công việc dẹp bắt giặc trốn :

- Nói về phải theo hạn phải tra cho đích thực nơi trốn tránh của giặc họ Lục, rồi ước hội với quân dinh họ Phùng để phái quan ở dinh đến cùng bắt.

- Nói về trát phái cho Tham tướng là Ngô Địch Văn, đi tàu thủy định ngày đến Đông Kinh, Tây Cống để dò thám tình hình việc quân xác thực, báo ngay.

- Nói về toán giặc bọn Ông Đàm nguyên trước ngụ ở nước Nam, nên do nước Nam tự làm việc, không phải như giặc họ Lý mạnh dữ, tất phải sức quân Trung Quốc mới trị phục được. Nay giặc họ Lục hiện trốn, đã theo thưởng cầu bắt, nên đều nghiêm ngặt xét hỏi).

Vua sai đình thần khéo viết thư trả lời. Đại khái nói : Giặc họ Lý mới bị bắt, giặc họ Lục lại quấy rối, bọn giặc Ông Đàm lúc ra mặt đem bọn lũ đi theo, lúc thì ngấm ngấm câu kết, mà viên phủ bộ (tức là Tuần phủ) Quảng Tây Trương đại nhân, Đề đốc Phùng đại nhân tâu cho đem quân thẳng trận về, nhờ để cái trách nhiệm chưa làm xong ấy giao cho nước tôi, nước tôi thế khó làm được một mình. Vả lại, nhờ ngài chiếu cố, thường phái người đến dò thám, như

Ngô Địch Văn sang lần này, tưởng cũng là muốn thấy rõ tình thế trong ngoài, để rộng mưu giúp kẻ yếu, yêu nước nhỏ, chứ không những vì dân ngoài biên mà thôi. Không thế, thì việc gì phải ngay ngáy khó nhọc làm gì ? Xin ngài lượng xét cho : Làm thế nào mà có thể dẹp được sự lo lâu năm của nước tôi, hết mối lo ngày sau cho 2 bên, để yên dân ngoài biên, mà hợp được nghĩa như cái bình, cái chén ((1) Nguyên chữ Hán là : binh chi khánh hĩ, duy lô chi xỉ, nghĩa là cái bình hết rượu, thì cái chén xấu hổ (điền ở Kinh Thi), ý nói : nước lớn có việc lo nghĩ, thì nước nhỏ cũng xấu hổ lây.1) thì nước tôi thực lấy làm mong lắm.

Viên Võ cử trường thi võ Hà Nội là Bùi Duy Thiện thi Phước hạch nên phải truất. (Lệ định, xướng danh vào Phước hạch, thì sách tạ một lần, kém lắm thì đánh hỏng). Quan tỉnh ấy là bọn Trần Đình Túc tâu rằng : Tên ấy vì sau khi ốm, mới đến nổi hơi kém như thế, xét ra không phải mượn người thay, xin cho dự trúng. Quan bộ Binh cho là trái lệ, xin xét nghĩ tội. Vua bảo rằng : Theo lời một bề, tội cho trừng phạt, sau này phạm có kẻ bị khuất ức, mọi người đều im miệng, thì ai dám tâu lên. Bùi Duy Thiện, giao cho bộ gọi đến hội đồng xét lại, nếu thực tài thì cho đỗ, không thực tài phải nghĩ xử nặng hơn, mới phải. Sau đó, Duy Thiện về Kinh thi lại, dự hạng trúng, cho đỗ Võ cử.

Cho Thái tử Thiếu bảo Tổng đốc Nghệ - Tĩnh là Nguyễn Chính làm Thượng thư bộ Lại, sung làm đại thần viện Cơ mật ; lại cho Chính vốn có văn học, cho kiêm chức Sư bảo (dạy học) ở 2 nhà Dục Đức, Chính Mông.

Chuẩn cho thờ thêm vào đền Trung Nghĩa 1.532 người. Gian chính giữa một bàn thờ tất cả 25 người : Chánh nhất phẩm (dưới cũng thế), thự Hữu quân Đô thống phủ Đô thống, Chương phủ sự Thăng Công nam, truy thụ hàm Chương phủ sự là Lê Đình Lý (người tỉnh Bình Định) ; Hiệp biện Đại học sĩ, tặng Đông các Đại học sĩ là Trương Quốc Dụng (người tỉnh Hà Tĩnh) ; Tông nhất phẩm (dưới cũng thế), Thống chế tặng Đô thống phủ Đô thống là Lê Quang Tiến (người phủ Thừa Thiên) ; Thống chế tặng hàm Tả quân Đô thống là Nguyễn Doãn (người tỉnh Quảng Trị) ; Chánh nhị phẩm (dưới cũng thế), Chương vệ tặng Thống chế là Vũ Tảo (người phủ Thừa Thiên) ; Chương vệ tặng Thống chế là Hồ Thiện (người tỉnh Quảng Trị) ; thự Tuần phủ Hà Nội tặng Thượng thư bộ Binh là Nguyễn Mại (người tỉnh Sơn Tây) ; Chương vệ truy thụ Đề đốc là Nguyễn Hữu Thân (người tỉnh Quảng Bình) (dưới cũng thế) ; Lãnh binh tặng Thống chế là Vũ Văn Phụng ; truy phục lại hàm Lãnh binh tặng Đề đốc là

Nguyễn Mỹ (người tỉnh Quảng Trị) ; Vệ úy tặg Thống chế là Hoàng Ngọc Chung (người phủ Thừa Thiên) ; Tòng nhị phẩm (dưới cũng thế), Phó lãnh binh tặg Chương vệ là Trần Quang Hà (người tỉnh Quảng Ngãi) ; Lang trung tặg Hữu tham tri bộ Binh là Nguyễn Duy (người phủ Thừa Thiên), (dưới cũng thế) ; Chương vệ lĩnh Đề đốc là Ngô Đức Tu ; Chương vệ sung Đề đốc Ninh Lạc nam là Nguyễn Tiến Phác ; thự Tuần phủ Sơn Tây, truy thự Tuần phủ là Bùi ái (người tỉnh Ninh Bình) ; Bó chính tặg Tuần phủ là Bùi Huy Phan (người tỉnh Nam Định) ; Thị lang truy thự Tuần phủ là Phan Đình Tuyển (người tỉnh Hà Tĩnh), thự Lãnh binh tặg Chương vệ là Lê Viết Cản (người tỉnh Quảng Nam) ; Lãnh binh tặg Chương vệ là Lê Tuân (người tỉnh Quảng Trị) ; Phó lãnh binh truy thự hàm Lãnh binh tặg Chương vệ là Đặng Hữu Khuê (người phủ Thừa Thiên), (dưới cũng thế) ; Lãnh binh tặg Chương vệ là Trần Văn Uy ; truy thự Lãnh binh tặg Chương vệ là Dương Quang Chúng.

Gian tả nhất một án thờ tất cả 76 người : Chánh tam phẩm, (dưới cũng thế) Trấn thủ là Nguyễn Duy Tân ; Cẩm binh Vệ úy là Trương Đăng Tiến ; Cẩm binh Vệ úy là Trần Duy Trân ; Bó chính là Nguyễn Đăng Hành ; Lãnh binh là Đặng Bá Quán, Bùi Quang Chu ; Bó chính là Văn Đức Khuê ; Trực học sĩ là Nguyễn Di ; Tòng tam phẩm (dưới cũng thế), chư quân Vệ úy là Hoàng Văn Liễu ; Tuyển phong Phó vệ úy là Lê Phước Thư ; Tinh binh Vệ úy là Lương Tài ; Cẩm binh Phó vệ úy (dưới cũng thế) là Nguyễn Hồ, Nguyễn Tình Lương, Nguyễn Bá, Đinh Triệu Đông ; Quang lộc Tự khanh là Trần Xuân Hòa ; Cẩm binh Phó vệ úy là Trần Đản ; chư quân Vệ úy là Bùi Vịnh ; Phó lãnh binh (dưới cũng thế) là Phạm Viết Thuận, Nguyễn Văn Vận ; Cẩm binh Phó vệ úy là Ngô Văn Vãng ; Phó lãnh binh (dưới cũng thế) là Trương Viết Cường, Hoàng Phiên, Ngô Văn Toàn ; Chánh tứ phẩm (dưới cũng thế), Quản cơ (dưới cũng thế) là Lê Văn Bằng, Phan Văn Thống, Ngô Xiết, Trương Duyên, Đặng át ; chư quân Phó vệ úy là Tôn Thất Thi ; Quản cơ là Lê Văn Vinh ; Thị độc Học sĩ là Trần Hòa ; Quản cơ (dưới cũng thế) là Lê Hùng, Trần Siêu, Dương Như Chấn, Lê Thước, Hồ Lung, Lê Lộc, Hồ Tài, Nguyễn Đễ ; Lang trung là Đặng Văn Khải ; Phó vệ úy ở Nghệ An là Nguyễn Đình Hợp ; Quản cơ (dưới cũng thế) là Phan Đình Diên, Phạm Văn Trận, Tô Văn Hạnh, Lê Văn Tế, Dương Văn Cửu ; Tòng tứ phẩm (dưới cũng thế), Phó quản cơ (dưới cũng thế) là Lê Văn Xuân, Trương Văn Bính, Hồ Văn Chiêu, Nguyễn Văn Nội, Phạm Hòa, Nguyễn Quế, Trần Hữu Thuận, Trịnh Đăng át, Lê Văn Khiêm, Văn Tiến Chiêu, Đinh Hữu Thịnh, Hồ Nhân, Trần Văn Thiệu, Nguyễn Văn Tài (người ở Thừa Thiên), Mai Dụ, Nguyễn Văn Ứng ; Hoàng Toản, Phạm Văn Tứ, Nguyễn Văn Tài (người ở Quảng Nam) ; Quản đạo

là Phan Quang Vỹ ; Phó quản cơ (dưới cũng thế) là Trần Đăng Kiêm, Nguyễn Lương, Hồ Như Bách, Lê Văn Khuyến, Lê Thanh Thụy ; Thị giảng Học sĩ (dưới cũng thế) là Hoàng Tạo, Hoàng Hữu Tài ; Phó quản cơ là Dương Văn Chuẩn.

Gian hữu nhất một án thờ tất cả 75 người : Chánh tam phẩm (dưới cũng thế), Vệ úy (dưới cũng thế) là Vũ Văn Bình, Nguyễn Văn Hợp ; Thị lang là Tôn Thất Trĩ ; Lãnh binh (dưới cũng thế) là Trần Đô, Vũ Thành, Phạm Xuân Quang, Đoàn Hùng, Đặng Văn Phong ; Tông tam phẩm (dưới cũng thế), Trần sách quân Phó vệ úy là Ngô Văn Thụy, Nguyễn Văn Chất ; Phó lãnh binh là Vũ Hoan ; Phó vệ úy (dưới cũng thế) là Lâm Quang Hoàn, Vũ Như Thành ; Phó lãnh binh là Hoàng Duật ; Cẩm binh Phó vệ úy (dưới cũng thế) là Mai Trì (trước là Đạc), Trần Diệu ; Phó lãnh binh (dưới cũng thế) là Lê Quy, Nguyễn Bách ; Cẩm binh Phó vệ úy (dưới cũng thế) là Nguyễn Huấn, Vũ Hổ, Trần Hữu Vận, Trần Lương Đăng, Trần Vĩnh Cát ; Chánh tứ phẩm (dưới cũng thế), Quản cơ (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thúc, Nguyễn Văn Hiệu, Dương Văn Phong ; Phó vệ úy là Trần Đôn Khâm ; chư quân Phó vệ úy là Hà Nguyệt ; Quản cơ là Trần Trang ; án sát là Nguyễn Khoa Dục, Thị độc Học sĩ là Phạm Đức Hình ; Quản cơ là Bùi Đức Tụng ; Thị độc Học sĩ là Doãn Chính ; Quản cơ là Lê Xuân ; Lang trung là Lê Đình Thức ; Quản cơ là Lê Nghị ; án sát là Hoàng Văn Giảng ; Quản cơ (dưới cũng thế) là Hoàng Kiểm, Lê Mậu Chuyên ; Thị độc Học sĩ (dưới cũng thế) là Nguyễn Huy Quang, Vũ Tiến Đảng ; Quản cơ là Trần Duy Khoa ; Lang trung sung Bang biện là Nguyễn Tích ; Quản cơ (dưới cũng thế) là Trần Trì ; Tông tứ phẩm, Phó quản cơ (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Bại, Đặng Công Huy, Hoàng Văn Cưu, Trần Văn Gia, Nguyễn Đình Hán, Nguyễn Tự, Trương Đức Quảng, Nguyễn Đình Thịnh, Hoàng Lô, Phan Hữu Diễn ; Thị giảng Học sĩ là Vũ Văn Bách ; Phó quản cơ (dưới cũng thế) là Nguyễn Huy Đường, Mai Nội, Tôn Thất Nhân, Trần Hữu Niên, Nguyễn Văn Kỳ, Nguyễn Đại Độ, Nguyễn Xuân Tư ; Cai đội quyền sung Lãnh binh, hàm Tông tứ phẩm là Nguyễn Luân ; Thị giảng Học sĩ là Tôn Thất Phiên ; Phó quản cơ (dưới cũng thế) là Trương Tiễn, Trần Đình Tái, Hồ Thứ, Nguyễn Nghị, Hồ Đức Thiệt (trước là Hoạt), Đặng Văn Tú, Hoàng Văn Bích, Nguyễn Văn Triêm, Phan Văn Nghi, Lê Văn Ngọ.

Dãy bên đông án thứ nhất thờ tất cả 151 người : Chánh ngũ phẩm, Cai đội (dưới cũng thế) là Đỗ Văn Mao, Hồ Văn Thục, Hoàng Văn Mãi, Trần Văn Chiến, Văn Phú Chư, Trần Nhật Hiên, Nguyễn Lược ; Thị độc là Nguyễn Thành ; Cai đội (dưới cũng thế) là Hoàng Hữu

Chiều (trước bên tả viết chữ nhật tức là chữ Chiều), Hà Hổ, Phùng Sáng ; Thị độc là Lê Thanh Bạch, Nguyễn Huy Tân ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Dũng, Nguyễn Văn Duy (trước là Giai), Nguyễn Văn Linh, Lê Phước Đông, Hoàng Cầu, Đặng Văn Bách ; Thị độc là Nguyễn Sĩ ; Cai đội sung Hiệp quản là Bùi Đăng Văn ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Hộ, Nguyễn Túc, Nguyễn Văn Lật, Nguyễn Hoán, Lý Văn Chúc, Nguyễn Văn Đắc, Phạm Khuê, Phạm Văn Tiệp, Nguyễn Văn Lãng, Nguyễn Đắc Nhân, Trần Ngọc Liên, Nguyễn Thọ Quản (trước là Viên), Nguyễn Duy Đức, Trần Hữu Thái, Hồ Quý, Nguyễn Đình Duyên, Lê Vạn Chung, Nguyễn Tú, Phạm Cán, Trương Đức Hùng, Vũ Vinh, Nguyễn Hữu Lực, Nguyễn Văn Khu, Phan Văn Thiêm, Nguyễn Du, Ngô Văn Khám, Lê Văn Nhận, Nguyễn Đức Hiền, Vũ Viết Cận, Lê Văn Luận, Ngô Đính, Trịnh Xuân Hoàn, Hà Văn Mão, Nguyễn Văn Kiên, Nguyễn Xuân Kiểm ; Quản đạo là Mạnh Tuyền ; Cai đội là Trần Tất ; Thị độc là Nguyễn Đức Dĩnh ; Cấm binh Cai đội là Cao Tình ; Tòng ngũ phẩm Cai đội (dưới cũng thế) là Lê Văn Xuyên, Hầu Cao Đạo, Nguyễn Đăng Tiến, Nguyễn Văn Nở, Sơn Đột, Nguyễn Văn Hào, Phạm Văn Ngoạn ; Chánh đội trưởng Suất đội là Nguyễn Văn Đạt ; Cai đội là Nguyễn Văn Do ; Chánh đội trưởng Suất đội là Lê Đặc ; Cai đội Bang biện Phó quản cơ Nguyễn Văn Truật ; Cai đội (dưới cũng thế) là Lê Lân, Nguyễn Đình Luyện ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Lê Văn Bạch (trước là Cẩm) ; Cai đội là Vũ Sự ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Trần Viết Xứ ; Cai đội (dưới cũng thế) là Phạm Thu, Lê Văn Kiệm ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội Nguyễn Quang Bì ; Thừa chỉ là Nguyễn Tố Lập ; Cai đội là Nguyễn Oánh ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Trương Quang Viên, Hà Văn Lự ; Cai đội là Văn Ngọc Thụy ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Dư, Trần Đăng Huy ; Cai đội Dương Danh Nhung ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội Nguyễn Hữu Tình ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thi, Nguyễn Tử Tháo, Lê Lễ ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Lê Bằng ; Cai đội là Nguyễn Văn Bài ; Tri phủ là Phan Văn Đạt, Cai đội là Cao Văn Hậu; Chánh đội trưởng Suất đội là Bùi Viết Quy ; Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Hâm, Vương Bá Kỳ, Nguyễn Văn Tý (trước là Hảo), Lê Đình Trì, Phạm Viết Đắc, Phạm Thịnh, Nguyễn Văn Thịnh, Nguyễn Văn Hậu, Trần Văn Thứ, Nguyễn Xuân Phương ; Văn giai Tòng ngũ phẩm là Vũ Thuật ; Tinh binh Cai đội (dưới cũng thế) là Trần Đại Ninh, Vũ Thắng ; Văn giai Tòng ngũ phẩm là Nguyễn Bá Doãn ; Thị độc là Đinh Hữu Hoạch; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Hào, Ngô Văn Mạo, Nguyễn Đắc, Hà Văn Thành (người Hà Nội), Nguyễn Trọng Ân, Bùi Văn Lương, Ngô Văn Mao, Đào Văn Huân, Nguyễn Văn Huy ; Chánh đội trưởng Suất đội là Lê

Văn Sĩ ; Cai đội (dưới cũng thế) là Phạm Văn Ngũ, Lê Huy, Hà Văn Thành (người ở Thừa Thiên), Lê Quang Mỹ, Đinh Trân, Nguyễn Văn Nghiêm, Nguyễn Văn Nhiêu, Nguyễn Văn Khanh, Trần Danh Hiến, Ngô Hữu Thành, Đặng Hữu Chính, Đỗ Tuần, Trần Văn Luyện, Đào Thuận ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Vũ Văn Thìn ; Cai đội là Phạm Văn Hiện ; Tòng ngũ phẩm văn giai là Nguyễn Trí ; Cai đội (dưới cũng thế) Trương Văn Thiện, Nguyễn Trọng Hoàng, Nguyễn Văn Túc ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Nguyễn Văn Đàm ; Chánh đội trưởng Suất đội là Nguyễn Văn Tư; Chánh đội trưởng Suất đội là Hồ Văn Phan ; Thị giảng là Trần Đình Lãng ; Chánh đội trưởng Suất đội là Hoàng Văn Phó ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Phú Lịch, Nguyễn Hữu Trữ, Nguyễn Lực, Vũ Văn Khuyển.

Dãy bên tây án thứ nhất thờ tất cả 148 người : Chánh ngũ phẩm (dưới cũng thế), Cấm binh Cai đội là Bùi Văn Hoá, Nguyễn Đình Thùy, Lê Phụ Hoàng, Lê Văn Chảm, Nguyễn Văn Nhàn, Nguyễn Hữu Chinh, Bùi Xuân Đài, Đinh Thanh, Nguyễn Văn Bồi (trước là Thường), Nguyễn Loan, Đoàn Lộc, Nguyễn Đăng ; Thị độc là Lê Huy Trạc ; Cấm binh Cai đội là Trần Văn Đệ ; Thị độc (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Sinh, Nguyễn Văn Đông, Nguyễn Trúc ; Thị độc (dưới cũng thế) là Trần Huy San, Nguyễn Ngọc Chấn ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Trạc, Trần Văn Vận, Trần Văn Liễu, Đỗ Văn Mão, Phan Tiến Xuân, Nguyễn Văn Bảng, Phạm Hữu Tuyên, Đoàn Phở Thu, Đoàn Văn Bích, Nguyễn Văn Chí, Phạm Văn Tú, Lê Văn Hương, Nguyễn Văn Hồ, Nguyễn Văn Hoài, Lê Văn Huê, Phạm Văn Bôi, Bé Tỷ, Hồ Khắc Oai, Phạm Văn Khinh, Trần Tu, Phạm Canh, Trần Văn Vu, Phạm Văn Đạo, Hồ Bảo, Nguyễn Mộng, Trần Văn Quy ; Thị độc là Mai Huy Thuận ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Mô, Trần Văn Quảng, Dương Phú Liễm, Hoàng Cộng, Vũ Cảnh, Đinh Văn Doanh, Đoàn Văn Bàng, Hoàng Văn Kinh, Phan Cảnh Nhị, Ung Văn Lý ; Tòng ngũ phẩm (dưới cũng thế), Cai đội các cơ (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thư, Nguyễn Huy Dao, Nguyễn Đặng Nhung, Bùi Văn Hạnh, Đồ Văn Sở, Nguyễn Văn Đông, Nguyễn Văn Đà, Nguyễn Văn Giám, Lê Tất Do, Nguyễn Văn Biểu, Nguyễn Văn Hóa, Nguyễn Viết Ân, Nguyễn Văn Điều ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Cường, Nguyễn Quang Lộc, Phạm Văn Tạo, Nguyễn Văn Lễ ; Tinh binh Cai đội (dưới cũng thế) là Phạm Đăng Tự, Đoàn Văn Trọng, Nguyễn Đình Tụng, Vũ Văn Hòa, Lê Văn Lễ, Nguyễn Đăng Thành, Nguyễn Tâm Lược ; Cấm binh Chánh đội trưởng Suất đội là Nguyễn Hoàng Cát, Tinh binh Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Ích, Phùng Trọng Chân ; Suất đội (dưới

cũng thế) là Nguyễn Như Trương ; Hoàng Văn Thông; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Hữu, Nguyễn Túc, Trần Hữu Tuấn, Lê Đắc Quận, Hoàng Bá Thành, Phạm Văn Na, Nguyễn Đình Bao, Nguyễn Văn Hữu, Hoàng Phước Lễ, Phạm Nhi, Bùi Văn Quý ; Thừa chỉ là Đặng Văn Lang ; Tinh binh Cai đội (dưới cũng thế) là Cao Đức Mậu, Dương Văn Kiểm, Trần Tâm ; Tri phủ là Nguyễn Công Quang ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Trí Chur, Vũ Đắc Lộc ; Tòng ngũ phẩm văn giai là Lê Đức Cơ ; Cai đội (dưới cũng thế) là Lưu Văn Trí, Đào Xuân Quỳ, Ngô Triêm ; Suất đội là Phan Đức Vận ; Cai đội là Hoàng Trú ; Suất đội là Nguyễn Văn Tạo ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Huy, Trần Văn Nghị ; Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Hoài, Hà Văn Niên ; Cai đội là Nguyễn Duy Đính ; Suất đội là Dương Đức Tiền ; Tinh binh Cai đội (dưới cũng thế) là Hoàng Văn Viện, Nguyễn Vị, Hà Văn Câu ; quyền sung Hiệp quản là Lê Văn Hồ ; Cai đội (dưới cũng thế) là Đào Đạo, Nguyễn Văn Huy ; Suất đội là Nguyễn Văn Môn ; Cai đội (dưới cũng thế) là Phạm Đình Môn, Vũ Văn Hóa, Trần Nghiêm ; sung Hiệp quản là Hoàng Đắc Nhị ; Cai đội là Trương Hữu Du ; Tri phủ là Bùi Văn Sán ; Cai đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Đình Khoa ; sung Hiệp quản là Lê Văn Đông ; Cai đội (dưới cũng thế) là Vũ Khuyên, Trần Văn Nhất, Vũ Thương ; Suất đội là Trần Văn Luận ; Cai đội là Trần Kinh ; Suất đội là Trần Văn Hùng ; Thị giảng là Nguyễn Hữu Duân ; Cai đội (dưới cũng thế) là Ngô Triều, Hà Tiến Dĩnh ; Suất đội (dưới cũng thế) là Lê Văn Kỳ, Trương Hữu Phước ; Cai đội là Lê Khắc Định ; Tri phủ là Doãn Đê ; Cai đội (dưới cũng thế) là Vũ Huy Bảng, Trương Ngọc Vũ.

Dãy bên đông án thứ hai thờ tất cả 141 người : Chánh lục phẩm (dưới cũng thế) là Chủ sự Lê Đình Duật ; Suất đội là Nguyễn Như Xuân ; thí sai Cai đội là Nguyễn Hữu Trữ ; ngũ đẳng Thị vệ là Phan Gia Phiên ; Suất đội (dưới cũng thế) là Hoàng Văn Nho, Bùi Văn Trường, Lê Văn Hoài, Nguyễn Văn Thành, Trần Hữu Thịnh, Hồ Phác, Phạm Linh, Nguyễn Đăng, Nguyễn Chung, Nguyễn Niên, Phạm Văn Viễn, Đỗ Văn Phán, Nguyễn Văn Thành, Nguyễn Đăng Dũng, Nguyễn Văn Cường, Bùi Văn Hạch, Đặng Văn Vỹ, Lê Văn Dương, Nguyễn Văn Hồi, Nguyễn Tiến Suất, Hồ Sơn, Lê Xuyên, Phan Thiện Quảng, Trương Mẫn ; Chủ sự là Phạm Chân ; Chánh lục phẩm là Bùi Phạm Thủy ; Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Hữu Tự, Nguyễn Văn Thực ; Nguyễn Văn Dưỡng, Nguyễn Văn Vũ, Phan Văn Phi, Nguyễn Nghĩa, Hoàng Hiền Lộc, Trần Văn Chiêu, Trần Ngọc Khuê, Ngô Đắc Mưu, Đồng tri phủ là Đào Huy Diệu ; Suất đội (dưới cũng thế) là Bùi Văn Việt, Đặng Đình Lưu ; Cai đội là Nguyễn Đình Quý ; Suất đội là Nguyễn Đình Thạch ; Đồng tri phủ (dưới cũng thế) là

Nguyễn Thận, Trịnh Bao, Lê Trần Thiện ; Suất đội (dưới cũng thế) là Lê Tiến Vân, Đoàn Cua ; Tổng lục phẩm (dưới cũng thế) Tri huyện là Nguyễn Văn Năng ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Khổng Văn Chương, Lê Văn Tuân, Hoàng Đức Lợi, Hoàng Tiến Quốc, Phan Văn Bàn, Nguyễn Văn Bách, Trần Văn Thôn, Nguyễn Văn Hy, Nguyễn Văn Thị (trước là Đặc), Bùi Văn Tiết, Nguyễn Văn Trợ, Nguyễn Văn Phạt, Trần Văn Tý (trước là Hảo), Lê Văn Bách, Đào Văn Cốc, Nguyễn Văn Sung (trước là Nguyên), Nguyễn Văn Học, Lê Văn Ký, Nguyễn Văn Thọ, Phan Văn Tố, Nguyễn Văn Dịch, Phan Văn Trãi, Từ Văn Mão, Trương Quang Đông, Nguyễn Văn Xuân, Phan Văn Hồ, Lê Văn Trí, Lê Văn Linh, Trần Đăng Giai, Trần Văn Thành, Trần Văn Thanh, Trần Văn Đăng, Dương Viết Dốc ; Tri huyện (dưới cũng thế) là Đỗ Trình Thụy, Ngô Trục Nghĩa ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Ty, Nguyễn Sĩ Hạnh (trước là Đức), Trần Ngọc Thụy, Mai Hữu Đáng ; Tổng lục phẩm văn giai là Nguyễn Đăng Trạch ; Cấm binh Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Kiên Thanh, Đỗ Văn Bàn (trước là Minh), Vương Văn Tự, Nguyễn Văn Nhất, Lê Văn Tiền ; Tổng lục phẩm văn giai là Đặng Văn Uyên ; Chánh đội trưởng là Nguyễn Hương ; Tổng lục phẩm văn giai là Trần Đức Phác ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Trần Văn Tư, Ngô Văn Toại, Dương Công Đoàn, Nguyễn Hữu Diệu, Nguyễn Khắc Kỳ, Nguyễn Văn Lộc, Lê Văn Loát, Dương Văn Tiền, Thông phán là Nguyễn Đức Du ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Loan, Vũ Văn Hoàn, Nguyễn Văn Phong, Phan Gia Sách, Đoàn Văn Cơ, Trần Văn Hùng, Phạm Hữu Sắc, Nguyễn Văn Điện, Nguyễn Đức Duy, Bùi Văn Túc, Ngô Văn Tài, Lê Văn Lý, Nguyễn Hữu Khuông, Nguyễn Văn Lâm, Trần Văn Trị, Nguyễn Văn Thịnh, Nguyễn Văn Đạo, Vũ Bá Niên (trước là Nguyễn), Phùng Văn Hoan, Lê Văn Học, Phạm Đăng Phần, Phạm Cù ; Tri huyện là Hà Đăng Dụng ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Phạm Tiến Nhị, Nguyễn Văn Hóa, Nguyễn Văn Bảo, Ngô Văn Đãi, Nguyễn Văn Túc, Bùi Văn Từ, Phạm Văn Bình, Nguyễn Văn Cương, Lương Văn Thức.

Dãy bên tây án thứ hai thờ tất cả 138 người : Chánh lục phẩm (dưới cũng thế) Đồng tri phủ là Nguyễn Khuê ; Tinh binh Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) Nguyễn Văn Túc, Vũ Văn Phong, Bùi Văn Lực, Nguyễn Văn Kinh ; Lê Văn Bảng, Đàm Danh Thanh, Bùi Văn Thiệu, Trần Đình Quý, Trần Văn Tình, Hoàng Văn Ước, Vũ Bá Cừ, Cao Văn Trì ; Đồng tri phủ là Lê Bá Lân ; Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Ché, Trần Viết Thịnh, Đoàn Văn Tuân ; Trước tác là Trần Văn Mỹ ; Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Trần Văn Diên, Tạ Văn Lâu, Mai Văn Hòa, Bùi Văn Chiêm, Phạm Văn Quảng,

Hoàng Văn Đường, Nguyễn Văn Lâm, Vũ Văn Ký, Nguyễn Văn Lý, Hồ Trọng Đăng, Nguyễn Văn Thính ; Trước tác là Nguyễn Đình Phương ; Chánh đội trưởng Suất đội (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Bách, Nguyễn Văn Vệ, Nguyễn Bá Kinh, Nguyễn Văn Quán, Nguyễn Văn Tá, Nguyễn Xuân Khiêm, Nguyễn Đăng Châu, Bùi Văn Dự, Ngô Văn Tông, Man Đức Vy, Chu Văn Thân, Nguyễn Văn Sử, Lê Văn Môn, Nguyễn Văn Túc, Trần Hữu Châu, Nguyễn Tiến Khanh, Trần Văn Chát, Trần Văn Doanh, Gà Văn Hân, Phan Văn Thân ; Tông lục phẩm (dưới cũng thế) Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Luân, Nguyễn Văn Vọng, Nguyễn Đăng Đạt, Phan Văn Chiêu, Nhữ Văn Chiêu, Hồ Văn Bình, Hoàng Văn Sầm, Nguyễn Tiến Thọ, Hoàng Văn Khánh, Lê Văn Cẩn, Nguyễn Văn Lai, Nguyễn Văn Loan, Lê Văn Có, Nguyễn Văn Thú, Thân Văn Sinh, Nguyễn Văn Ban, Vũ Viết Trực, Nguyễn Văn Thương, Trần Văn Thuận, Nguyễn Văn Sâm, Trần Văn Chiêu, Lê Thọ Dự, Nguyễn Văn Hoạch, Phạm Văn Đường, Hoàng Đình Trữ, Phan Thiên Quảng, Phạm Quay ; Thông phán là Đào Duy Hy ; Cấm binh Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Đái Duy Túy, Nguyễn Văn Trứ, Nguyễn Đức Hòa, Đặng Soạn, Đỗ Văn Chúc, Nguyễn Văn Tự, Ngô Văn Duệ, Trần Văn Nục, Nguyễn Văn Chính, Nguyễn Văn Thanh, Nguyễn Đình Đệ, Phan Văn Ân, Chu Văn Viện, Phạm Văn Đích, Nguyễn Văn Liễu, Lê Văn Phu, Mai Văn Vĩnh, Nguyễn Văn Tín, Nguyễn Thuế, Vũ Văn Tài, Dương Như Huy, Nguyễn Tăng Khoái, Nguyễn Hữu Hiên, Trương Ngoan, Trịnh Văn Vân, Nguyễn Duy Hậu, Hồ Bá Cung, Nguyễn Xuân, Vũ Đình Côn, Biện Văn Giáo, Phan Hữu Duệ ; Tông lục phẩm văn giai là Nguyễn Tĩnh ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thiết, Bùi Văn Gương, Nguyễn Văn Lâm, Đặng Mạo ; Tu soạn là Tạ Văn Đình ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Mai Văn Cát, Hoàng Kiên, Trần Vy ; Phạm Đức Hựu, Phạm Văn Hiệu, Nguyễn Văn Cơ, Nguyễn Văn Lao, Vũ Văn Vân, Nguyễn Văn Định, Nguyễn Văn Sử, Nguyễn Văn Lễ, Lê Đức Huân, Nguyễn Văn Phi, Lê Văn Biểu, Trương Văn Tiền, Nguyễn Văn Vinh, Nguyễn Lưu Đức, Vũ Văn Dự, Lê Văn Chôi, Nguyễn Văn Mãi, Phan Văn Lập, Nguyễn Văn Trúc, Tri châu là Ma Doãn Lương).

Dãy bên Đông án thứ ba thờ tất cả 395 người : Chánh thất phẩm (dưới cũng thế) Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Vũ Văn Chấn, Dương Văn Kim ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Quang, Trần Kim Sự ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Đức Tín ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Cao Hồ, Ngô Văn Ước ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Phạm Văn Thân, Lê Hữu Du, Nguyễn Văn Xuân, Nguyễn Tạo, Phan Văn Diệm, Lê Văn Cải,

Nguyễn Văn Giáo, Từ Văn Thịnh, Lâm Văn Can, Thái Văn Nhiễm, Nguyễn Văn Sắc, Hoàng Văn Ký, Nguyễn Văn Hóa, Lê Văn Kiệt, Nguyễn Văn Qua, Đào Văn Hán, Ngô Tông Hòa, Lê Văn Khanh, Nguyễn Điều, Nguyễn Văn Nghi ; Tư vụ là Lê Chính Nghị ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đình Tuyên, Chử Biểu ; Trần Xuân Du, Vũ Đình Diễm, Trần Văn Khả, Nguyễn Duy Thọ, Nguyễn Huy Chúc, Mai Viết Yên, Bùi Nghi, Nguyễn Văn Sĩ, Nguyễn Phùng, Trần Văn Tái, Đỗ Văn Phả, Lê Văn Mỹ, Nguyễn Đức Tuyên, Nguyễn Văn Thu, Nguyễn Hữu Tạo ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Đinh Công Dương ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Âm, Đặng Đăng Khoa, Lê Thành Tập, Nguyễn Viết Đức, Bùi Đình Ngữ ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Lâm ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Trương Dương, Vũ Văn Thành, Lê Đình Tư, Đỗ Danh Vân ; Chánh thất phẩm văn giai là Đào Ngọc Vinh ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Ché ; Lê Văn Đệ, Chu Văn Sâm, Lê Văn Tân, Nguyễn Văn Trại, Đường Văn Trí ; Chánh thất phẩm văn giai là Nguyễn Quý Doãn ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Thanh Quang, Nguyễn Đình Túc, Nguyễn Văn Hội, Nguyễn Thắng, Nguyễn Hữu Sơn, Nguyễn Văn Suát, Nguyễn Khắc Toại, Vũ Đình Quyên, Bùi Đình Trí, Mai Quang Khả ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Trần Thành, Thiều Văn Dưỡng, Hoàng Ký Chính ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thiển, Lê Đình Ké, Đội trưởng (dưới cũng thế) là Đặng Tứ, Trần Huy án, Hoàng Văn Dị, Phạm Duy Năng, Lê Văn Giản, Phạm Duy Thanh, Phạm Bản, Phạm Văn Cân, Mai Trác, Vương Văn Hộ, Hoàng Viết Thủ, Nguyễn Văn Thảo, Bùi Văn Kinh, Nguyễn Văn Điều ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Văn Bồng, Tăng Viết Hộ, Phan Long Hiền, Đặng Bá Bình ; Chánh đội trưởng là Nguyễn Phả ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Hoàng Thạm, Phan Khắc Vân, Nguyễn Văn Ngữ, Mai Văn Đạt, Trương Văn Tiên ; Chánh đội trưởng Bùi Hữu Thùy ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Hiễn, Nguyễn Văn Tịch, Phạm Văn Vịnh, Phan Khắc Bỉ, Trần Văn Hán, Bùi Văn Học, Đoàn Văn ý, Lê Văn Kham, Bùi Văn Phác, Nguyễn Đình Tiên, Bùi Mộc ; Chánh đội trưởng là Trần Bích ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Trục, Nguyễn Văn Tề, Nguyễn Văn Túc, Nguyễn Văn Thiện, Thái Văn Khiết, Hồ Văn Dụng, Thảo Văn Hợp, Nguyễn Văn Học, Hoàng Văn Ký, Đỗ Văn Phần, Nguyễn Văn Hiệu, Nguyễn Văn Thịnh, Trần Văn Vị (trước là Chu), Thái Doãn Ké, Lê Đình Công, Phạm Văn Diễn, Trần Văn Dur, Phan Văn Bài, Nguyễn Văn Hoan, Nguyễn Dính, Trần Văn Sinh, Trương Vệ, Lê Văn Niên, Nguyễn Văn Thành, Lê Khánh Trục, Hà Văn Dưỡng, Vũ Văn Tiên, Nguyễn Văn Vị, Dương Đình Nho, Trần Văn Lộc, Trần Hữu Dóc, Nguyễn Hữu Tràng, Lê Văn Khoáng, Hoàng Văn Ngu, Lê Văn Kỳ, Nguyễn Văn Đậu, Thái

Văn Ngôn, Mai Văn Mưu, Lê Văn Thành, Trần Văn Oai, Nguyễn Văn Viết, Tăng Văn Điều ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đăng Triêm, Nguyễn Sách, Đinh Công Khiêm, Nguyễn Bá Phú ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Đặng Huy Trinh (trước là Thái), Trần Chí Thiện ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Văn Hồ ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Trần Văn Đá, Vũ Văn Liễu, Phạm Hữu Cát, Phan Thảo ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đức Tuân, Nguyễn Văn Nhuận, Vũ Mão, Đinh Vĩnh, Trương Văn Do, Lê Văn Mão, Lê Văn Mỹ, Đặng Văn Tính, Nguyễn Văn Chân, Lê Văn Cửa, Nguyễn Văn Thảo, Đỗ Văn Đãi, Phạm Văn Giáo ; Chánh đội trưởng là Phan Trung ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Vũ Văn Cử, Nguyễn Văn Thúy, Lê Văn Phù ; Tòng thất phẩm (dưới cũng thế) Đội trưởng (dưới cũng thế) là Vương Đình Núc, Nguyễn Xuân Cẩn, Lê Văn Dù, Hồ Văn Cẩn, Lê Thanh Ngữ, Nguyễn Văn Trí, Nguyễn Viết Sửu, Lê Tống Hoàng, Lã Đình Thoái, Lê Văn Nghiêm, Chu Văn Thi, Trần Hữu Chiêm, Nguyễn Văn Nghĩa, Trương Văn Tạo, Dương Văn Lịch, Nguyễn Văn Bản, Nguyễn Văn Mãi, Hồ Văn Loát, Nguyễn Văn Phi, Nguyễn Văn Trị, Kiều Bình, Bùi Thân, Nguyễn Đạt, Hoàng Ngọc Cù, Nguyễn Đạo, Hoàng Văn Thử, Phan Bạch (trước là Cẩm), Nguyễn Văn Mậu, Nguyễn Tài, Đặng Có, Đặng Vu, Vương Doanh, Lê Thoái, Nguyễn Hữu Điền, Nguyễn Văn Hào, Bạch Công Dưỡng, Đông Văn Nghiệp, Nguyễn Hữu Khuyến, Phạm Văn Do ; Tòng thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Lâm ; Đội trưởng Lê Đức Dĩ ; Chánh bát phẩm Thư lại là Nguyễn Đức Vĩnh ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Oánh, Vũ Ứng, Vũ Văn Viết, Nguyễn Văn Điền, Cao Văn Mỹ, Bùi Duy Tê, Nguyễn Tứ, Dương Thông, Vũ Duy Hinh, Nguyễn Khương Giang, Trần Văn Tiếp, Hồ Văn Cát, Hồ Viết Dũng, Đỗ Văn Trung, Nguyễn Lưu, Ngô Ngọc Huyền, Vũ Xuân Trương, Phạm Cải, Phạm Xi, Phạm Xuân Tô, Phạm Nhưng Tảo, Nguyễn Quyển, Phạm Dụ, Phạm Xuân Hạp, Nguyễn Văn Túc, Phạm Văn Kết, Phạm Ngọc Lợi, Phạm Sĩ Tựu, Phạm Khắc Âm, Tạ Trác, Phạm Duy, Trần Luận, Tạ Viễn, Vũ Văn Trang, Tống Văn Thanh, Phạm Văn Tiên, Nguyễn Văn Duyên, Vũ Văn Học, Phạm Điền, Phạm Tài, Vũ Luân, Lê Khắc Hệ, Mai Văn Triệu, Mai Văn Điền, Phạm Tình, Mai Bông, Mai Khiết, Trương Giảng, Nguyễn Dương Quang, Phạm Quảng, Nguyễn Văn Hậu, Mai Đệ, Nguyễn Thuộc, Nguyễn Văn Giáo, Bùi Văn Mông, Vũ Văn Duyệt, Đặng Tri Nghị, Trần Văn Lương, Vũ Văn Đính, Đoàn Chiêu, Phạm Viết Vinh, Nguyễn Văn Sâm, Phạm Văn Chí, Phan Văn Tú, Đào Văn Chiêu, Nguyễn Hòa, Nguyễn Thành, Hoàng Tất Văn, Phan Thuận, Tạ Danh Đức, Phạm Tuyền, Nguyễn Hữu Thắng, Nguyễn Văn Tha, Nguyễn Văn Thấu, Trịnh Sĩ Lý, Nguyễn Văn Khuyến, Nguyễn Văn Trang, Nguyễn Văn Huân, Lã Hữu Kiều, Trịnh Đình Tân, Bùi Văn Đôn, Đinh Văn Định, Bùi Văn Tân, Trịnh Văn Kỳ, Lê Danh

Kiên, Nguyễn Quang Diệu, Trịnh Văn Khải, Nguyễn Đình Thường, Trịnh Đình Viễn, Ngô Văn Kỳ, Nguyễn Văn Tuyển, Nguyễn Văn Mai, Dương Văn Miến, Dương Văn Biền, Lê Văn Xuyên, Nguyễn Ứng, Hoàng Văn Do, Vũ Văn Ké, Trần Văn Mô, Ngô Văn Dưỡng, Diệp Văn Tứ, Phan Văn Lợi, Cao Văn Vũ, Phan Văn Túy, Đinh Văn Xuân, Lê Văn Kiên, Nguyễn Văn Hương, Nguyễn Đình Huy, Nguyễn Văn Quý, Phạm Văn Chiêu, Hoàng Văn Sáng, Nguyễn Văn Môn, Vũ Văn Đạt, Đoàn Văn Đồng, Lại Danh Hiển, Mai Văn Liêm, Mai Thi, Phạm Hữu Đạo, Nguyễn Văn Ân, Nguyễn Văn Ước, Phạm Văn Bách, Phạm Tải, Phạm Huỳnh, Đỗ Quang Thường, Đinh Văn Dụng, Đinh Văn Tuyển, Bùi Văn Lợi, Nguyễn Văn Oai, Nguyễn Tứ, Trương Đình Đa, Vũ Văn Bột, Trần Ngọc Chấn, Nguyễn Quang, Hoàng Văn Khoát, Nguyễn Văn Bằng, Nguyễn Văn Lễ, Nguyễn Đồng, Nguyễn Công Thuật, Trần Tử Giảng, Nguyễn Hợp, Nguyễn Đình Văn, Đoàn Văn Phát, Phan Hợp, Nguyễn Văn Quỳnh, Đỗ Đắc Xuân, Vũ Xuân Hiểu, Dương Văn Hoàn, Đào Văn Tuyên, Lê Đôn, Phạm Văn Hoan, Trần Văn Thị, Trần Đăng Dũng, Trần Viết Phùng, Lê Văn Năm, Nguyễn Tân, Đỗ Phú Vinh, Nguyễn Văn Cao, Nguyễn Văn Tùng, Vũ Văn Chợ, Nguyễn Văn Lai, Hoàng Văn Hựu, Hoàng Đức Mậu, Nguyễn Văn Ân, Nguyễn Trương Đức, Trần Văn Dụng, Đỗ Văn Vinh, Đỗ Văn Thân.

Dãy bên tây án thứ ba thờ tất cả 390 người : Chánh thất phẩm (dưới cũng thế) Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Thiện, Hoàng Văn Đàm, Đỗ Văn Thiết, Lê Hữu Tài, Hoàng Văn Ứng, Nguyễn Văn Lộc, Lê Đức Lê, Hà Phước Điện, Trần Văn Nhu ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Cửa, Nguyễn Giác, Nguyễn Điều, Trần Văn U, Hoàng Văn Huân, Hồ Văn Thứ, Trần Văn Củ, Nguyễn Văn Đình ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Phạm Văn Lý, Nguyễn Văn Xuân, Hà Văn Sĩ, Dương Văn Lộc, Tống Văn Thành, Nguyễn Văn Hoan (trước là Quyền), Nguyễn Văn Hy, Trần Văn Dính (trước là Minh) ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Đặng Văn Tỷ, Nguyễn Sơn, Lê Đăng Đoán, Lê Văn Lộc (trước là Lục), Vũ Trí Lai, Nguyễn Văn Cán, Hoàng Văn Phá, Hà Danh Cát, Nguyễn Văn Đàm, Biên tu là Nguyễn Huy Du ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đắc Hải, Nguyễn Văn Kỳ, Nguyễn Văn Đâu, Nguyễn Văn Hội, Ngô Đặc, Giáp Văn Mưu, Nghiêm Giang, Cam Văn Giang, Nguyễn Hữu Điền, Dương Văn ảnh, Nguyễn Văn Thỏa ; Đội trưởng là Phạm Quân ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Phi Công Thứ, Tống Văn Vinh, Bùi Văn Tường, Đỗ Kiêm Hoạt ; Đội trưởng là Vũ Định ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Hiền, Tạ Văn Nghinh, Đàm Văn Ngũ, Bùi Viết Nghi, Hoàng Công Hán ; Đội trưởng là Đỗ Văn Đạt ; Chánh đội

trưởng là Lê Sinh Vũ ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Hữu Huân ; Đội trưởng là Từ Văn Thận ; Chánh đội trưởng là Phạm Đình Hán ; Đội trưởng là Nguyễn Đình Kiên, Chánh đội trưởng là Hồ Lương ; Đội trưởng là Trần Văn Trục; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Ngô Văn Thạnh, Nguyễn Đình Giác, Nguyễn Đình Trác, Trần Đức Mỹ ; Đội trưởng là Nguyễn Văn Hợp ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Viêm, Hoàng Văn Thâm, Nguyễn Văn Thông, Vũ Văn Đào, Lê Hữu Túc, Lê Văn Giữ (trước là Hưng), Đỗ Lễ, Đỗ Văn Kinh ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Bùi Văn Nhạ, Nhiếp Văn Hồ ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Hoàng Văn Bình, Thân Văn Tường, Trần Tiến Bính, Nguyễn Văn Năm, Đặng Thiện, Nguyễn Xuân Thu, Tăng Văn Đôn, Lê Văn Ban, Lê Văn Đăng, Đỗ Bình, Lê Văn Trừ, Trần Củ, Phạm Văn Bích, Phùng Đăng Cận, Trần Văn Trì, Nguyễn Học, Nguyễn Văn Nhung, Lê Trọng Trữ ; Đội trưởng là Nguyễn Văn Định ; Chánh đội trưởng là Chu Danh Túc ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Lộc, Đặng Đức Vy ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Bùi Đặng Kết, Nguyễn Khắc Cù ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Trần Văn Chinh, Hoàng Văn Trạch, Trần Hữu Hải, Nguyễn Đăng Quyền, Hoàng Văn Cảnh, Hoàng Văn Linh, Nguyễn Văn Bạ, Nguyễn Văn Xung. Đỗ Đức Sớ, Lê Đăng Lai ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Thái Văn Cát ; Đội trưởng là Hồ Văn Cường ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Nguyễn Đình Chính ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Tứ, Hoàng Văn Uy ; Chánh thất phẩm Thiên hộ là Khổng Duy Phiên ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Đinh Văn Tuệ, Lê Quang Độ ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Trần Văn Hiền, Nhâm Liên, Lê Đình Tô ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) Nguyễn Tâm Bạo, Hồ Đăng Quý, Nguyễn Duy Hiền ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đăng Thân, Trần Hữu Bút, Nguyễn Tình, Trịnh Văn Viện, Hồ Bính, Trần Đức Dinh, Nguyễn Văn Thi, Dương Vĩnh Tế, Bùi Văn Chính, Lê Văn ỏn, Đặng Văn Thịnh, Nguyễn Văn Kinh, Nguyễn Văn Tòng, Trảo Văn Trục, Hồ Văn Chính, Thái Văn Sử, Hoàng Văn Tham, Vũ Văn Dính, Đoàn Văn Thảo, Trần Văn Lân ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Đỗ Văn Hội, Hoàng Văn Tăng, Nguyễn Văn Hạnh, Ngô Văn Nhạ, Vũ Hiệp ; Biên tu là Vũ Bình ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Văn Dính, Phan Văn Đê, Bùi Văn Sách, Nguyễn Văn Sách ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Hồ Văn Điền, Nguyễn Văn Vân, Đặng Hữu Thính, Phan Văn Lai, Nguyễn Tam Cường, Hoàng Thế Viên, Phạm Văn Sáng, Nguyễn Cao Sự ; Chánh đội trưởng là Hồ Thọ ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Văn Lịch, Đặng Văn Do, Nguyễn Văn Khoa ; Chánh đội trưởng (dưới cũng thế) là Phạm Văn Quán, Nguyễn Lãng, Lưu Xuân Phước ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Đoàn Văn Nở, Vũ Văn Mao ; Chánh đội trưởng là Nguyễn Đức Trạch ; Đội trưởng (dưới

cũng thế) là Phạm Văn Thai, Bùi Văn Bài ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Văn Hội ;
Tòng thất phẩm (dưới cũng thế) là Nguyễn Sĩ Mru, Nguyễn Văn Vinh, Nguyễn Văn Điềm,
Hoàng Văn Nguyên, Nguyễn Văn Thuận, Đào Công Cao, Trương Phước Thừa, Nguyễn Văn
Thụy, Đỗ Văn Sơn, Nguyễn Văn Cửa, Hà Đồng, Vũ Văn Đồng (trước là Toàn), Trần Văn
Bé, Trần Nguyên, Nguyễn Văn Đãi, Phạm Trung Lương, Vũ Văn Thung, Nguyễn Văn Lễ,
Vũ Văn ý, Nguyễn Văn Đặng, Lê Văn Dục, Nguyễn Trọng Thứ, Trương Tài, Trần Trợ,
Hoàng Phó, Nguyễn Trị, Ma Ngọc Bằng, Nguyễn Văn Lương, Đào Ngọc ảm ; Chánh đội
trưởng là Đinh Văn Đắc ; hàm Tòng thất phẩm văn giai là Nguyễn Văn Thường; Đội trưởng
(dưới cũng thế) là Đinh Văn Hùng, Trần Đình Tự, Nguyễn Văn Thấu ; Tòng thất phẩm văn
giai là Nguyễn Đức Biểu ; Đội trưởng là Nguyễn Công Hanh ; Chánh đội trưởng là Phan
Văn Trinh ; Đội trưởng (dưới cũng thế) là Lê Hữu Tình, Bùi Viết Vy, Trần Đức Vũ, Nguyễn
Văn Điềm, Đặng Đức Hoài, Nguyễn Văn Đạo, Nguyễn Quang Khanh, Nguyễn Văn Tình, Lê
Viết Chân, Bùi Văn Trì, Bùi Văn Thọ, Phạm Văn Đán, Nguyễn Văn Doanh, Phạm Văn Sự,
Phạm Văn Thịnh, Phạm Văn Học, Phạm Văn Trung, Phạm Văn Chất, Nguyễn Văn Khoái,
Tạ Văn Đức, Đinh Văn Hanh, Nguyễn Văn Uyển, Đinh Văn Tuệ, Đinh Khắc Khiêm, Tạ Văn
Lập, Nguyễn Văn Nho, Trần Văn Trào, Phạm Văn Phú, Nguyễn Văn Hanh, Dương Văn Bản,
Đặng Văn Chất, Điền Duy Lợi, Điền Văn Cẩn, Điền Văn Tái, Lê Văn Giáo, Lê Văn Toàn,
Đinh Văn Thược, Đinh Văn Tự, Nguyễn Văn Chi, Vũ Văn Thức, Vũ Văn Sáu, Đào Văn
Tồn, Đỗ Văn Học, Nguyễn Văn Biểu, Đinh Văn Sát, Đặng Văn Bính, Đinh Đức Thái, Bùi
Hàn, Phạm Văn Tuyền, Phạm Văn Quý, Lê Văn Thỏ, Lê Văn Quý, Phạm Phú Tịnh, Lê Văn
Cương, Nguyễn Duy Hoạch, Hồ Văn Dũng, Chu Văn Tỷ, Nguyễn Văn Lũy, Nguyễn Văn
Xung, Nguyễn Văn Thê, Nguyễn Văn Trọng, Nguyễn Văn Đức, Tô Văn Xuân, Lê Doãn
Cảnh, Trịnh Văn Hào, Phạm Văn Lý, Trần Xiển, Nguyễn Văn Môn, Bùi Văn Thung, Lê
Trọng Xuân, Lê Văn Viết (trước là Xương), Lê Đình Bình, Hoàng Danh Toại, Phạm Văn
Giáo, Điền Văn Kiến, Hoàng Khoan, Phạm Hữu Nghị, Hoàng Hữu ích, Nguyễn Văn Đạm,
Nguyễn Văn Cừu, Phạm Trinh, Nguyễn Văn A, Nguyễn Phùng Phán, Tạ Hữu Sĩ, Nguyễn
Trượng, Dương Văn Phiến, Nguyễn Bút, Nguyễn Duy Mục, Phan Khắc Giản, Hoàng Văn
Thường, Nguyễn Hòa, Nguyễn Khắc Gia, Nguyễn Sĩ Khản, Nguyễn Văn Lượng ; Kiểm thảo
là Trần Cán ; đội trưởng (dưới cũng thế) là Nguyễn Đắc Trì, Dương Trí Luận, Bùi Thức,
Nguyễn Đỗ Tràng, Đặng Đình Thứ, Trần Văn Vy, Đoàn Văn Bằng, Nguyễn Văn Dụng, Lê
Văn Lượng, Nguyễn Sửu, Nguyễn Văn ý, Ngô Văn Cử, Nguyễn Văn Đáu, Phan Văn Vũ,
Dương Sự, Lại Văn Trừu, Phạm Văn Phú, Trịnh Văn Toàn, Tạ Văn Hy, Trịnh Văn Bính,

Nguyễn Văn Khải, Trần Văn Hán, Đinh Văn Thuận, Đinh Văn Tuy, Đinh Văn Khôi, Đinh Văn Mưu, Đinh Văn Đảo, Trương Văn Đức (trước là Tri), Vũ Văn Nhiêu, Phạm Văn Long, Phạm Kỳ, Nguyễn Văn Thứ, Vũ Viêt Thu, Phan Văn Thiêm, Vũ Oanh, Trần Văn Thước, Trần Quyết, Ngô Trọng, Trần Toán, Phạm Văn Thành, Phạm Văn Vũ, Vũ Duy Kháng, Đoàn Vân, Trần Sâm, Nguyễn Hán Súc, Nguyễn Văn Gian, Nguyễn Văn Hỷ, Hồ Văn Thú, Nguyễn Văn Trục, Nguyễn Văn Lợi, Nguyễn Phiến, Phan Huyền, Thái Đình Thước, Nguyễn Mậu, Trần Vận, Phan Văn Chệu, Lê Văn Mai, Phạm Văn Sinh, Nguyễn Văn Sơn, Nguyễn Văn Bài, Khấu Từ Thắm, Hoàng Văn Đức, Nguyễn Văn Xạ, Hoàng Văn Bằng, Nguyễn Đình ỏn, Lê Văn Chất, Nguyễn Hữu Súc, Nguyễn Văn Chiểu, Nguyễn Văn Biểu, Phạm Văn Bạch, Trịnh Văn Quỳnh, Hạ Văn Bản.

Trước đây, quan bộ Lễ, bộ Binh xét tâu lên, trong đó có đem Bó chính Bắc Ninh là Nguyễn Khắc Giai, thổ Tri huyện là Phì Chính, Trưởng sách là Loát Hoạch Bát, Thiên hộ là Hoàng Văn Long, Đội trưởng là Trịnh Văn Lục, Lê Đồng, Lê Bức ; Cai đội là Hoắc Công Thỏa, 8 người xin được thờ cả. Quan ở Nội các tâu rằng : Khắc Giai đi khám đê, bị giặc giết hại ; Phì Chính thu thuế, bị người Man bắn chết ; Hoạch Bát, Văn Long đều bị giặc Man lên giết ngầm ; bọn ấy lần ấy có quả là nhân đi việc công, bỗng gặp bất trắc, mà thấy nguy, bỏ mạng chết vì nghĩa, hết lòng trung, hoặc nhân việc riêng, rước lấy oan thì còn chưa thể biết được ; Văn Lục, Lê Đồng, Lê Bức đều là phái đi tãi, vì bảo hồng việc và Công Thỏa (nguyên là kẻ ra thú trước, mộ được binh đông, thưởng thụ Cai đội, tặng Quán cơ), tuy là bị chết trận nhưng nguyên là đưa ra thú, so với người trước sau toàn tiết có khác, nhất khái cho được thờ cả, sợ cũng chưa ỏn. Vua bảo rằng : Trung nghĩa tất phải danh với thực cùng xứng mới được, không được kê khai quá rộng, chuẩn cho theo nghị của Nội các.

Vua bảo bộ Lại rằng : Xuống dụ tìm hỏi người anh tài đã lâu, sao không thấy có tiến cử ? Bộ người có biết trong Nam ngoài Bắc, người nào thực có tài năng, am hiểu tình nước Tây dương, giỏi về việc ngoài ; người nào tinh giỏi nghề làm thuốc, chữa người khỏi tật bệnh ; người nào giỏi về thiên văn, bói toán rất nghiệm ; hoặc người nào văn học sâu rộng tinh thông, thơ văn hơn người ; hoặc người rất khéo, làm đồ đưa sang Tây, thì phải hết lòng xét hỏi tiến lên, vừa ý, mới là xứng chức.

Lại đặt chức Huấn đạo ở huyện Tam Dương (năm thứ tư giảm bớt chức ấy, học trò đến học tập ở nhà học phủ Vĩnh Tường, đến nay vì nhà học ở phủ xa cách, lại đặt để tiện cho học trò).

Sứ nước Pháp xin đặt nhà điện báo ở Bắc Kỳ. (Từ Hà Nội đi qua Hải Dương và Ninh Hải thẳng đến Đồ Sơn). Sai Viên ngoại lang bộ Công là Lê Văn Xuân để cùng phái viên các tỉnh khám xét làm việc.

Cửa ải Hải Vân có nạn hổ, ra lệnh phái viên binh ở dinh Thần cơ (4 suất đội, 40 binh lính) đến ngay chia đóng ở 4 trạm Thừa Hóa, Thừa Lưu, Thừa Phước (thuộc phủ Thừa Thiên), Nam Chân (thuộc tỉnh Quảng Nam) do sở tại dẫn đến phạm núi, tùy thế bắn bắt. Người bị hổ ăn thịt thì cấp cho tiền tuất (tráng hạng cấp 3 quan, già hay đàn bà thì 2 quan, trẻ con 1 quan).

Tổng đốc Hải - Yên (đã có Chi về Kinh, nhưng tạm ở lại làm việc) là Phạm Phú Thứ dâng sớ tâu : Sứ nước Pháp đưa thư đến, xin cho khai mỏ, lại xin bỏ lệnh cấm buôn gạo. Vua bảo rằng : Nếu cho khai mỏ ở thượng du, thì họ tự tiện đến các tỉnh, rất không tiện, trái với điều ước ; gạo hạt thì dân đương khó kiếm thức ăn, sao có thể bỏ cấm được, đợi khi được mùa mới cho. Phàm việc gì phải tự nắm lấy, xác thực có định kiến phải trái, há nên theo họ mà thay đổi.

Bảy huyện miền thượng du tỉnh Hải Dương bị đói. Sai quan tỉnh trích tiền kho và thóc nghĩa thương cấp cho vay.

Quan ở quân thứ tỉnh Thái Nguyên, Bắc Ninh trừ tính nghĩ định 5 điều về công việc giữ nơi biên giới :

- Xin đôn sớ đặt trước ở Bắc Cạn, chọn cán lĩnh, thương biện mỗi chức 1 người, chiêu mộ thổ binh (500) hợp lại cùng giữ gìn. Lại chọn thổ hào, thổ mục ở Ba Bể chiêu mộ thổ dân canh giữ khai khẩn.

- Xin tuyền đặt thêm huyện châu quan chính phủ bổ đến và quan người địa phương ấy tham dùng cả.
- Xin vay tiền ở kho công 50.000 quan, gạo 5.000 - 6.000 phương và khuyến quyên thêm, lượng cấp lương tháng cho phu làm ruộng, để giúp cho việc khai khẩn mở mang ; dân ở trung châu nếu có người nào xin theo mộ khai khẩn, thì người ở gần được cấp 10 quan, người ở xa được cấp 20 quan, đều hạn 5 năm phải trả lại.
- Xin ở quân thứ, trước phái 1.000 quân các tỉnh Bắc Kỳ đến đóng, thì nay cho về, lượng thu tiền lương để mộ cấp thổ dưỡng.
- Xin đem 2 phủ Thông Hóa, Tông Hóa đặt thêm tỉnh mới ; 5 huyện, phủ Phú Bình và 2 huyện Đa Phước, Hiệp Hòa thuộc tỉnh Bắc Ninh, đặt làm 1 phủ, đổi làm thuộc về tỉnh Thái, nhưng đặt tỉnh tạm ở xã Yên Đổ, thuộc huyện Đại Từ để làm việc, đợi năm ba năm chiêu dân khai khẩn hơi có thành hiệu, sẽ di chuyển thành tỉnh Thái đến địa phận 2 xã Nghĩa Hương, Hoàng Đàm (giáp giới 2 huyện Phổ Yên, Tư Nông).

Vua giao xuống cho đình thần bàn, đến khi nghị dâng lên, (bốn điều trên xin theo như thế, một điều dưới thì xin ở thượng du đặt một vài đồn lớn đóng quân làm việc ; lại ở Lạng Giang, đắp một thành đất, đợi kinh lý miền thượng du tạm xong, mới đem tỉnh Thái tiến đóng ở đấy, nhưng trích ra một, hai huyện giáp gần (như Phú Bình, Đông Hỷ) gồm với thành đất Lạng Giang đặt tỉnh ; về tỉnh tạm ở Đại Từ thì xin thôi. Còn thành tỉnh Thái nên dời đi và các phủ huyện Phú Bình, Đa Phước có nên trích lấy hợp lại, đợi khi nào việc kinh lý tạm xong, sẽ làm một thể). Vua chuẩn cho theo nghị của đình thần thi hành.

Tỉnh Hà Nội bị đói. Trần Đình Túc dâng sớ tâu xin trích thóc thuế thu thêm và khuyến bảo quyên giúp, đặt sở chẩn cấp. Vua bảo rằng : Nghe dân đói ở Hà Nội có nhiều người chết đói, tỉnh Hà Tĩnh giáp tỉnh Nghệ An cũng có, các tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh, Hải Dương, Nam Định, Hưng Yên, tưởng cũng không ít, thì trách nhiệm quan địa phương chẩn dân ở đâu ? Liên khẩn sức phái gia tâm cứu giúp, cốt cho dân khỏi đói và xiêu tán.

Bọn Tả dục Quản đỏi là Dương Trứ Ân, mặc tên là Lý Đường ở đoàn quân Lưu Vĩnh Phước dẫn tên Văn Bình Hùng đến thú, thưởng cho ngân tiền để tỏ ra khuyến khích.

Tháng 3, nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở tỉnh Quảng Trị, Quảng Ngãi. (Trần Văn Kế ở tỉnh Quảng Trị, Văn Phú Cẩn ở tỉnh Quảng Ngãi).

Kỳ thứ hai thi Hội khoa này, vua ra đầu bài nghị làm bài biểu của sĩ dân Bắc Kỳ xin chia đều thuế ruộng ở Bắc Kỳ, nhưng phải theo thể thức bài biểu của Hàn Dũ làm thay Bùi Tường ((1) Bùi Tường : là Bùi Độ) từ quan. Học trò làm văn phần nhiều không hợp, quan trường xin theo từng đoạn trong lời lẽ bài văn để lấy đỡ. Vua bảo rằng : Từ trước đến giờ, chỉ dùng lối văn tứ lục của nhà Tống, lời văn chưa được già dặn, cho nên ra thế, để cho học trò biết có thú vị thực sự học tập rộng kiến văn nhiều, không đòi hỏi quá đáng ; nếu có tài làm được thì càng tốt.

Lại đặt viên Tri huyện huyện Việt Yên (thuộc tỉnh Bắc Ninh). Năm Tự Đức thứ 6 bỏ bớt, đến đây vì việc phòng giữ bắt giặc là cần, cho nên lại đặt).

Trước đây, Tuần phủ Ninh Bình là Đặng Toán được lĩnh chức Tổng đốc An - Tĩnh, dân trong hạt xin giữ lại án sát là Lê Văn Duyên đem việc ấy đệ lên tâu xin. Vua bảo rằng : Không dân nào không phải là con đò, không việc nào không phải là việc công, trăm đều muốn được người xứng đáng để giao phó, sao có thể tự chọn lấy được, đều phải yên thường giữ phận, tài giỏi hay không tự khắc rõ. Bọn người không biết bảo ban yên ủi, lại theo lòng chúng, thế có nên không ? Toán chưa đến nhận chức, bị ốm chết. Vua lấy làm thương, bảo rằng : Toán vừa ngã lại dậy, chưa có công gì, nhưng cai trị ở đây được lòng dân, đáng khen, cho gia ân cấp thêm tiền tuất (trước cấp 500 quan, cấp thêm 200 quan nữa) và cho được theo hàm mới, để tỏ khuyến khích.

Thuyền quân phái đi tuần của nước Pháp bắt được giặc nước Thanh là bọn Trương Ba Phước, Chu Nghĩa Hợp (hơn 10 người vừa đàn ông, đàn bà) ở địa phận biển thuộc tỉnh Hải Dương, sai đem chém cả, thưởng cho ngân tiền đồ vật có thứ bậc khác nhau.

Toán giặc [người đất nước Thanh] hãm đồn Bắc Cạn, Phó đề đốc phải đóng ở đồn ấy là Nguyễn Thừa Duyệt bị chết. Khi ấy giặc đem cả bọn đến, thế rất hung hăng. Phó sứ là Trương Quang Đản cho là đồn ấy chơ vơ xa cách, đã hội bàn cho triệt về đóng ở Chợ Mới. Thừa Duyệt không nghe, muốn nhân ban đêm làm kế đánh úp. Không đánh được, bị giặc đánh lại, quân giặc nhiều, quân Duyệt ít, không địch được, mới tích các thứ thuốc đạn, lương thực, súng ống, khí giới lại, đốt đồn mà chết. Việc ấy đến tai vua, vua cách hàm Tham tri của Trương Quang Đản được lấy hàm Thị lang vẫn sung chức Tĩnh biên phó sứ, phải chua dưới là cách chức lưu nhiệm ; quan ở quân thứ quan tỉnh Thái Nguyên là Hoàng Văn Vận (Tán lý) Nguyễn Văn Vinh (Bổ chính) Triệu Đức Vọng (án sát) Lương Quy Chính (Tán lý trước phải cách) và các chánh, phó lãnh binh đều phải giáng 2 cấp lưu nhiệm (Quy Chính chưa có hàm thực, ghi vào lý lịch), Thừa Duyệt vì trái lệnh hồng việc không được truy tặng, nhưng được tiền tuất gấp đôi.

Vua cho là hiện tình hạt tỉnh Thái có phần khẩn cấp, nếu chậm một ngày, không khỏi lòng giặc thêm hăng. Sai Thống đốc là Hoàng Tá Viêm phái ngay Đề đốc là Ngô Tất Ninh, Phó đề đốc là Lưu Vĩnh Phước, Tán tương là Nguyễn Thiện đem binh đồng đoàn luyện chia đóng hạt tỉnh Thái tính việc đánh dẹp.

Đổi định lại lệ năm làm điệp phủ. Vua Dụ rằng : Việc làm điệp phủ là việc long trọng, trước kia xét làm, có phần phiền khó ; sau này chẳng qua chiếu theo công việc từng năm điền lại mà thôi, mới định lệ bốn năm một lần làm, chưa khỏi phải làm luôn. Nay định : cứ 12 năm một lần làm, để cho giản tiện, nhưng lấy năm Bính Tý khóa trước làm bắt đầu, còn về năm nay, cho hãy đình làm việc, đợi đến năm Mậu bắt đầu làm tất cả, định làm lệ mãi.

Vua bảo quan Nội các rằng : Từ nay trở đi, thuộc viên ở Nội các, đều chọn người làm việc thông thạo chăm chỉ, hoặc văn học có thể dùng được, hoặc chữ viết tốt, ba điều ấy được một mới có thể cử sung làm việc, để phòng biên viết hay kê cứu, giúp sự không đủ của đường quan, không được cử quá rộng bỏ việc.

Bỏ bớt chức giáo thụ phủ An Nhân, thuộc tỉnh Bình Định. (Quan tỉnh Bình Định là Nguyễn Trảng dâng sớ tâu : Học trò hạt phủ ấy người nào được bổ làm học sinh, đều đến nhà học ở

tỉnh học tập ; còn thì đều có thầy dạy học tư, số đến học tập viên giáo thụ không có mấy, xin bãi bỏ đi. Vua nghe theo).

Trước đây, Bộ chính Bắc Ninh trước là Phan Đình Bình dâng sớ tâu : Thuế ruộng định lại, quan cho là thuế quân đều, dân bảo là thu thêm. Lại như thuế ruộng tư mỗi hộ thu thêm 1 bát, dân gian nhiều người nói là nặng khó chịu nổi. Về khoản thu thêm xin thôi. Đến đây bộ Hộ tâu rằng : Từ Hà Tĩnh trở ra Bắc, ruộng công là của cả dân, mà thuế so ra có phần nặng ; ruộng tư phần nhiều do bọn cường hào gian ác chiếm riêng, mà thuế so ra có phần nhẹ. Đổi làm thuế chia đều, cũng là muốn định ra phép thường, mà cho trong nước không có chính khác nhau ; lệnh thuế chia đều được thi hành, tuy thuế ruộng tư tăng mà thuế ruộng công giảm, tức như ba tỉnh lớn Hải Dương, Nam Định, Hà Nội, dân đều thu nộp, yên lặng không lời nào khác. Thì bảo là thu thêm, chẳng qua chỉ là lời bàn riêng của bọn đàn anh giàu có ở một hạt Bắc Ninh mà thôi. Làm việc nước phải tự có thể cách chính đại công bằng, sao được mọi người vui lòng cả. Huống chi, ruộng tư thu thêm, chứa riêng vào kho công, để phòng khẩn cấp, cũng là một việc cứu năm mất mùa. Xin theo lệ thi hành, để tỏ chính lệnh tin đúng ; đợi sau này kho chứa được nhiều, có nên châm chước miễn cho, sẽ do quan tỉnh ấy xét tâu lên. Vua nghe theo.

Quan ở quân thứ là Hoàng Tá Viêm trù tính dâng lên 6 điều về công việc các tỉnh Thái Nguyên, Tuyên Quang :

- Dân xã nào hoặc có ẩn chứa giặc hoặc đưa lương thực đến cho giặc, thì đem hết dân ấy giải về gần quanh chỗ quan quân đóng, hoặc di chuyển đến tỉnh lân cận ở miền hạ du, an trí gán ghép vào một chỗ, cho khỏi bị giặc dụ dỗ. Đó cũng là cái ý triệt sạch lương thực ngoài đồng cho giặc không trông nhờ được, đợi khi việc yên, đều cho về tụ tập.

- Những tên ra hàng, tên nào khỏe mạnh thì hàng tháng cấp lương cho 1 lạng bạc, cho đi theo quân ; tên nào hung ác thì giết chết hết, tên nào già yếu ghép làm phu khai mỏ.

- Đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước khai sai đi là 1.500 người, nên định lại cấp cho lương hậu, quân đói mỗi người 1 tháng 6 lạng bạc, bang đói 5 lạng, đầu mục 4 lạng, bọn mang cờ đi đầu, xe súng, thần công, làm giấy tờ mỗi người 3 lạng, đồng đinh 2 lạng ; nhưng hạn cho 3

tháng, dẹp xong thì thôi. Nếu ngoài hạn chưa thể làm được việc, lại chiếu cấp như cũ (đầu mục mỗi tháng 6 quan tiền, đồng 4 quan, gạo đều 1 phương).

- Trong hạn 3 tháng, các bọn Đàm, Lục, Ông, Lý đều đem ra xử tội, thì chọn tỉnh nào nơi nào gần mỏ, đặt đồn đóng nghiêm ngặt, đem cả các đoàn mới cũ lượng bắt ở đấy, khai mỏ sinh sống.

Người lĩnh trưng các mỏ nếu có muốn lĩnh tiền vốn công (trên dưới 200.000 quan) hoặc bạc (trên dưới 20.000 lượng) cũng cho, sau 3 năm phải thu nộp 5 thành, 7 năm phải xong cả.

- Lính miền Bắc không được việc lắm, người nào tình nguyện bỏ tiền cho sai phái, thì nghĩ thu mỗi người mỗi tháng 10 quan, để sung vào tổn phí cấp cho lính đồng.

Vua bảo rằng : Việc ngoài biên đã lâu chưa xong, trăm rất là sốt ruột, nếu cứ nhất khái bác bỏ đi, thì không khỏi để lo cho ngày sau. Về 3 khoản : dời dân đi nơi khác, làm sạch hết lúa rau ở đồng nội, cung cấp tiền công cho kẻ ra hàng và đổi cấp lương hậu cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước, hãy theo lời nghị thi hành. Nhân thế vua Dụ rằng : Gần đây của dùng và sức dân đều khốn quẫn, phàm người có tai mắt, tất phải đau lòng. Nay trăm đã xét một tấm lòng khổ của các người về tính việc ngoài biên, việc gì phần nhiều cũng nghe theo, người nên thể theo lòng ấy, chớ lại theo như trước, mượn cớ cho tắc trách.

Lại Dụ cho Lưu Vĩnh Phước rằng : Người tuy là mới quy phụ nhưng thường đánh trận lập công, có lòng mưu việc báo đền, trăm cũng đãi người như tôi con của bản triều. Người đã cùng với Thống đốc bàn định, trăm đều nghe theo, cho xong công việc. Người nên càng cảm kích, hăng hái, hết lòng làm việc cho được chóng xong. Có đức tốt được làm quan to, có công tốt thì được thưởng hậu, trăm không sai lời.

Cho lĩnh Phó đề đốc ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định là Ngô Đắc Quang đổi sung Phó đề đốc Sơn phòng ở Quảng Nam ; lại khôi phục Hồng lô Tự khanh sung Sơn phòng sứ tỉnh ấy trước là Nguyễn Văn Sán (có tang chưa hết) vẫn sung chức Sơn phòng sứ. Khi ấy, Tuần phủ Quảng Ngãi là Đoàn Khắc Nhượng, Sơn phòng sứ Quảng Nam là Phan Bính trù tính dâng 4 điều về công việc sơn phòng (- Đặt đồn canh giữ, rút binh ở tỉnh về, tuyển định tráng dòn

thành đội ngũ. - Nghiêm cấm dân người Kinh không được buôn bán với người Man ; - Chiêu mộ dân khai vỡ ruộng hoang). Bộ Binh tâu rằng : Đặt đồn canh giữ là cốt để giữ cho dân. Nay đặt đồn ở dưới, mà dân ta ở trên rừng rậm, nếu có bọn người Man rình mò quấy rối, đợi đồn đến cứu, thì đã cướp no chán đi xa rồi. Gần đây, theo lệ nha Sơn phòng, cho lính tinh đóng giữ, nếu rút lính tinh về, tuyển định tráng dòn thành đội ngũ, thay đổi lung tung, thành thêm khổ cho dân. Huống chi lính mộ, đều là bọn lông bông như bèo như cỏ, phần nhiều có tiếng không có thực, tướng cũng tốn hao, rốt cuộc không thực dụng. Bọn Man ấy cùng với Man ở Quảng Ngãi cũng là cùng bọn cùng loài, đường rừng thông với nhau. Hiện nay bọn Man ở Quảng Ngãi, Bình Định ra thú, cho được buôn bán, không nên hết thầy đều cấm ; nếu nghiêm cấm riêng Man ấy, thì không khỏi chuyển đi buôn bán với Man khác. Vả lại, cái chỗ mà nha Sơn phòng hiện xin mộ dân khai khẩn, tiếp giáp địa giới Man, núi khe cách đứt, không có đồng rộng ruộng phẳng. Năm gần đây, án sát phải cách là Phan Văn Xương mộ dân khai khẩn đã 2 - 3 năm mà không thấy công hiệu gì. Sau đó Sơn phòng là Nguyễn Tạo khai phá mở mang, không đầy 3 - 4 năm quân dân đã có người trốn bỏ, người Mán, người Lèo lại quấy rối. Kể ra lấy cướp bóc làm nguồn sống, là thói thường của người Man, tất phải ra oai cho sợ, mới có thể khiến chúng khiếp hãi. Viên Tuần phủ và Sơn phòng sứ tỉnh ấy từng đã xin dẹp, nên đốc thúc làm việc, cho được chóng xong.

Vua bảo rằng : Chia ra phòng giữ nhiều, lại không thể cày cấy và ở được, có nhiên là không tiện ; nhưng tỉnh ấy liền với tỉnh Quảng Ngãi, tỉnh Bình Định, 2 tỉnh đã đặt đồn phòng giữ, riêng tỉnh này không có, thì không khỏi thường bị cướp bóc, là sự thế phải thế. Các khoản của nha và tỉnh ấy nghĩ định, bộ bàn đã kỹ, thực là khó làm. Phan Bính đã kém lắm, Khắc Nhượng lại không giỏi, không chuyên, hai ba lần giao cho trừ nghĩ, sau cũng tính toán không xong. Giao xuống đình thần xét định, hoặc chọn người thế nào cốt được thỏa đáng. Đình thần xin theo nghị của bộ, nhưng chọn 2 viên quan văn võ quen việc và giỏi, chuyên coi việc ấy, mới mong làm được ổn thỏa. Xin cho Ngô Đắc Quang, Nguyễn Văn Sán làm chức ấy, Phan Bính giáng làm Thị giảng, đổi sung chức Thương biện ; việc đánh dẹp xong, thì hội đồng ngay với Tuần phủ tỉnh ấy, xét kỹ tình hình địa thế người Man, phạm tất cả công việc làm cho được tốt về sau phải hết lòng bàn định cho thỏa đáng. Vua nghe theo.

Thuyền nước Anh đưa giúp dân tị nạn nước ta về nước (dân tỉnh Quảng Ngãi đi buôn, vì gió giạt vào đảo Côn Lôn). Vua sai viết thư giao Nguyễn Thành ý gửi cảm ơn lãnh sự nước Anh

(hiện đóng ở Gia Định) và trích lấy đồ vật trong kho (1 cái tráp chữ nhật khảm xà cừ, 1 đồng ngân tiền) đưa thưởng quan ở thuyền ấy, để tỏ khuyến khích.

Làm kho lợp ngói ở cửa biển Đà Nẵng tỉnh Quảng Nam. (Tàu thủy đi ra Bắc chở gạo và đồ vật ở kho về bắt đầu chứa ở đây, lại bắt thuyền sau chở về Kinh).

Cho Phó vệ úy vệ Hữu bảo nhị là Đinh Hội tạm lĩnh chức Phó đề đốc ở quân thứ tỉnh Quảng Ngãi, Bình Định. Tỉnh Quảng Trị bị bão lụt.

Chuẩn định luật đến người ngoài vượt kâu. (Từ nay, phạm quân, dân thuộc người nước ta, nếu có việc gì phải cần xét xử lại, trước hết phải qua ty cai quản của mình (như là quan, thì trước hết phải qua thượng ty ; là quân thì trước hết phải qua quản suất, là dân thì trước hết phải qua phủ, huyện, châu), tự mình đến kiện từ dưới là ty cai quản của mình, nếu không nhận xét, hoặc xét xử không minh, mới được đến kiện ở thượng ty và ty Tam pháp ((1) Ty Tam pháp : tức là bộ Hình, Đại lý tự, viện Đô sát, 3 ty hợp lại xét.1) nếu dám đi tắt đến kiện ở người ngoài, thì không cứ là được thực và nửa được nửa thua, như việc liên quan đến lấy vợ, gả chồng, trộm cướp, án mạng, của cải, vay nợ, thì chiếu luật “trái chế thu” xử phạt 100 trượng ; như việc liên quan đến tình tiết quan lại, thì gia thêm một bậc, xử tội đồ ; như việc liên quan đến việc quân, tình hình ngoài biên và cưỡng sách chống giữ, lại thêm một bậc, xử tội lưu ; không được viện lệ chiếu luật giảm nhẹ ; nếu việc kiện toàn không đúng thực, lại đều trị tội nặng thêm một bậc).

Mùa hạ, tháng 4, nêu thưởng người đàn bà có tiết nghĩa ở tỉnh Bắc Ninh. (Trần Thị thỏa (vợ lẽ), Vũ Thị Nhạ, Nguyễn Thị Hán, Nguyễn Thị Bạch, Nguyễn Thị Hai, đều hạng bình ; Nguyễn Thị Trợ, Lê Thị Tế (vợ lẽ), Phạm Thị Huệ, Nguyễn Thị Phác (vợ lẽ), Dương Thị Khải, Nguyễn Thị Thảo, Nguyễn Thị Loan, Nguyễn Thị ảm, Nguyễn Thị Chừ, Nguyễn Thị Lương, Dương Thị Ca, Nguyễn Thị Bôn, Nguyễn Thị Hoan, Nguyễn Thị Hoãn, Ngô Thị Chính, đều hạng thứ).

Bộ Lễ dâng quyển vào thi Hội. Vua bảo rằng : Văn chương bình nghị không nhất định, đều tùy theo ý kiến, là bệnh chung xưa nay ; duy sức học nhiều, biết đến nơi đến chốn thì có mấy ; chủ khảo cốt phải được người thì học trò mới phục. Lần này chỉ thấy được vài bài làm hay,

còn thì bài sách đáp lại tầm thường, đều không đáng lấy. Ta cầu nhân tài như khát nước, sao không xứng ý, hay là nay tuổi càng cao thì hiểu biết càng tinh chẳng ?

Tổng đốc Bình - Phú, gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ là Phạm ý chết. Cấp cho 1.000 quan tiền, 2 cây gấm Trung Quốc, sai quan đến tế.

Trước đây, quan 2 tỉnh Hải Dương, Bắc Ninh cầu đảo (điềm sinh con trai) ở đền thờ Hưng Đạo vương, 2 năm chưa thấy ứng nghiệm. Hộ lý Tổng đốc Định - Yên là Nguyễn Trọng Hợp lại mật xin cầu ở miếu, chùa xã Tức Mặc, tỉnh Nam Định. Vua bảo rằng : Trời là chủ cả các thần, các thần nếu có thiêng, thì từ trước đến giờ không oán không ghét, tự phải xin với trời, đâu đợi phải cầu nhằm làm gì.

Thự Tổng đốc Ninh - Thái là Nguyễn Huy Kỳ dâng sớ tâu : Đoàn quân Lưu Vĩnh Phước và binh đồng Lạng Sơn tiến đến hạt Thái Nguyên chi phí về việc quân rất nhiều, xin trích tiền bạc tỉnh khác giải giao cho nhận trữ để phòng chi tiêu. Vua sai trích ở Sơn Tây 30.000 quan tiền, ở Hà Nội 3.000 đồng bạc giao cho.

Tỉnh Hà Nội bị đói. Chuẩn cho quan tỉnh ấy trích thêm tiền, gạo ở kho đặt sở chia ra phát chẩn. (Tháng 2, tháng 3 bị đói, dân đến lĩnh chẩn từ 5.000 - 6.000 đến 10.000 người, đã cho trích thóc thu thêm và khuyến quyên giúp để phát chẩn nay lại cho trích tiền gạo cấp thêm, cứ 10 ngày phải đem tình hình tâu lên).

Nêu thưởng dân sống lâu 100 tuổi ở tỉnh Bình Định (Nguyễn Văn Điền, Trần Văn Hùng).

Cho Tuần phủ Hưng Yên là Trần Văn Chuẩn đổi lĩnh chức Tổng đốc An - Tĩnh ; thự Hữu tham tri bộ Công là Nguyễn Văn Thận đổi bổ thự Tuần phủ Hưng Yên.

Tuần phủ Lạng - Bằng là Nguyễn Đình Nhuận tâu nói : Thành tỉnh Lạng Sơn rất rộng, phòng giữ xem xét khó khắp. Xin chặn đặt tường ngăn (trước rộng hơn 700 trượng, xắn lấy 2 mặt, phía đông, phía bắc mỗi mặt dài 75 trượng làm hạn, 2 mặt phía tây, phía nam cũng theo như thế, xây lại mỗi mặt đều dài 75 trượng), bộ Binh, bộ Hộ, bộ Công xét bàn cũng giống thế ;

vua hơi rần quở, tuy như thế, nhưng thấp mông khó giữ, hoặc nên theo như cũ cùng dân để giữ, có tiện không ? rồi không quả quyết làm.

Bình khoa Chương án là Ngô Xuân Mỹ tâu xin nghiêm cấm cửa quan bên tuần thu thuế quá lệ. Vua bảo rằng : Bọn lĩnh trưng thu thuế quá đáng, không khỏi hại dân ; trăm thường lấy làm lạ, là các việc ấy không thấy dân kêu lên, là sợ rằng tra xét thêm phiền, lại sinh trái lẽ, nên không gì bằng nhịn đi. Và lại, việc thu thuế rất rộng rất nhiều, triều đình khó lòng biết khắp, đặt ra quan chia chức vụ để nuôi trị dân, đặt ra pháp luật đã rõ, mà quan lại không thi hành cẩn thận, để đến nỗi làm hại dân, cũng không cấm đi. Chuẩn thông sức cho các tỉnh, nếu có tệ nào không biết trích ra trị tội, bị người tố cáo ra, tất phải xử tội nghiêm ngặt. Bộ cũng phải thường xét hỏi luôn, biết sự thực, có tệ thì phải sửa đổi.

Thi Điện. Cho thự Hiệp biện Đại học sĩ, lĩnh Thượng thư bộ Hộ, Kỳ Vĩ bá là Nguyễn Văn Tường ; Tả tham tri bộ Hình là Lê Đình Tuấn sung chức Đọc quyển. Tả thị lang bộ Hộ là Bùi Văn Quế ; Hữu thị lang bộ Binh là Hà Văn Quan đều sung chức Duyệt quyển. Cho bọn Nguyễn Đình Dương 5 người đỗ Tiến sĩ, Đồng tiến sĩ xuất thân có thứ bậc khác nhau ; lại lấy Phó bảng 5 người. (Tiến sĩ là Nguyễn Đình Dương ; Đồng tiến sĩ là Đỗ Văn ái, Khiếu Năng Tĩnh, Nguyễn Văn Trung, Hoàng Văn Hòe ; Phó bảng là Phan Văn ái, Nguyễn Thái Tuân, Kiều Dực, Trần Kỳ, Phạm Hữu Dũng. Khoa này đã chuẩn cho ai 4 kỳ 8 phân trở lên là hạng trúng cách ; 4 kỳ 7 phân đến 4 phân và 3 kỳ 10 phân trở lên là hạng phó bảng. Hạng trúng cách được vào thi Phước hạch ở điện, phó bảng thì miễn thi Phước hạch. Đến kỳ lấy trúng cách 6 người, phó bảng 7 người. Vua cho là số ít, đều cho vào thi Đình, hạng trúng cách là Trương Đức Uẩn, Lê Thúy, hạng phó bảng là Trần Đạo Tiềm vì văn bài tầm thường hoặc có tỳ tích phạm khoản nặng bị truất).

Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình dâng sớ tâu xin về quê thăm mộ. Vua y cho. Cho Tĩnh biên phó sứ ở Đoan Hùng là Nguyễn Hữu Độ tạm giữ ấn Tổng đốc quan phòng.

Sứ nước Pháp nghe nói tỉnh Quảng Nam có mở than, (khách buôn lĩnh trưng) yêu cầu xin đến khám ; chưa cho, sứ ấy lại thác ra việc mật đưa thẳng lên vua, ngầm gièm quan viên bạc đại thần, (trong thư nói : có người bất trung, bất công, đến nỗi ngờ nước ấy có ý gì khác, lấy nhiều của lót trả ơn của người nước Thanh ; lại nói : người cho lái buôn nước Thanh khai mở

ấy chỉ mưu lợi cho mình, không làm lợi cho Nhà nước), quan viên bạc xin đưa thư cho chủ sứ Pháp và sao bức thư của sứ ấy ghim vào gửi đi, để cho biết sứ ấy có sự không phải, để khỏi nghe một bề về sau.

Vua bảo rằng : Nay nếu đem lời nói không phải của hấn, vội viết thư cho chủ sứ của hấn, không khỏi bênh nhau, bỏ đi, ích gì đến ta ; thế là đều không nhin sự giận nhỏ, để lỡ việc lớn, không phải là khéo xử. Nên mật tư từ đầu cuối việc ấy giao cho Nguyễn Thành ý theo thế nói cho chủ sứ hấn biết.

Chuẩn cho sổ thu thuế các tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng, Quảng Yên, Tuyên Quang, Hưng Hóa, Thái Nguyên, từ nay trở đi cứ đến cuối năm khai chung làm một đệ lên. (Lúc bấy giờ vì số trưng thu của 6 tỉnh ven biên giới có ít, so với các tỉnh ở trung châu có khác ; nếu chiếu lệ chia khai 2 số mùa hạ, mùa đông, rất là phiền phức, đợi đến cuối năm đem cả số mục đã thu hay còn thiếu chia ra từng khoản khai chung một số, mà khép tội nghị xử).

Nước Xiêm đúng kỳ hạn (tháng 5 năm ấy) sai sứ sang đáp lễ, bị chủ sứ Pháp nghi ngờ ngăn trở, đưa thư đến nói nước ta phải báo trước cho chủ sứ Pháp biết, mới có thể cho sứ đến được. Vua sai quan ở viện chiếu tờ Hòa ước (khoản thứ 3 nói : Nước Đại Nam từ trước có giao thiệp với nước ngoài nào, cho sứ đi lại, nay được theo như cũ, không nên đổi khác) đem điều tít phân tích cho biết và đưa trả lời nước Xiêm, cho biết tình lý, không bị người làm mê hoặc. Nhưng chủ sứ Pháp vẫn bịa ra việc để ngăn trở, cho nên sứ nước Xiêm không đến được.

Thủ hộ sứ ở tôn lãng là Tôn Thất Tích, Phó sứ là Tôn Thất Đông, Tôn Thất Hiền vì tự tiện bỏ thiếu túc trực, bộ Lễ nghĩ xin đều giáng 4 cấp, điếu đi nơi khác. Vua bảo rằng : Tôn miếu, tôn lãng là nơi quan trọng, cho nên theo lệ dùng người trong tôn thất châu trực, đã là người thân lại là bề tôi, thì lòng kính cẩn so với người thường có phần hơn thì mới phải. Thế mà bọn ấy tự bảo là chức nhàn rồi, quen sự lười thiếu, còn đốc suất được ai nữa. Hãy tạm khoan cho một lần, đều đổi giáng 4 cấp, được lưu lại làm việc. Nếu phạm lần nữa thì không tha. Từ nay, phạm việc châu trực không được khinh suất cử người không xứng đáng.

Khuyến khích phong hóa kẻ sĩ, chinh đốn phương pháp làm quan. Vua Dụ rằng : Làm việc nước cốt phải được nhân tài, được nhân tài cốt phải mở khoa thi để chọn học trò. Các khoa gần đây, học trò làm bài phần nhiều không xứng đầu bài, học đời xưa đã không nhớ rộng, bàn đời nay chỉ theo lời bàn cũ, mười phần ít khi được một hai, đến nỗi khó cho lựa chọn. Nhiều lần đã nghiêm sức, vẫn chưa có tiến. Có lẽ là học quan dạy học không chăm, học trò không chí cố học, hoặc ngồi không không chịu giảng dạy chỉ cầu cho đủ hạn xét công được thăng đi chỗ khác, hoặc vội viện niên lệ để xin ra làm chính sự, chạy chọt cầu cạnh thành thói quen, không thể không răn trị, để mong cho nên người tốt. Về học quan, ở trong Kinh, ngoài các tỉnh, các viên tế tửu, tư nghiệp, đốc học, giáo thụ, huấn đạo, người nào tại chức chưa đủ một năm, thì được tạm miễn, trên một năm phải giảng 1 cấp, trên 2 năm phải giảng 2 cấp, trên 3 năm phải giảng 3 cấp, đều được lưu lại làm việc, do quan có trách nhiệm tra xét thi hành, để tỏ sự trừng răn. Từ nay phàm làm chức học chính, tất phải người xuất thân là tiến sĩ, phó bảng, tuổi nhiều, học rộng ; nếu cần người cũng phải lấy cử nhân thực là lão thành học rộng mới được bổ ; giáo thụ, huấn đạo cũng chọn cử nhân thi Hội dự có phân số mà đứng tuổi, học rộng mới được bổ ; nếu cần người thì lấy cử nhân nhiều tuổi đi thi nhiều khoa, có thể dạy học được thì chọn bổ ; nếu lại cần thì lấy tú tài lão luyện, từng thi 4 - 5 khoa, hoặc địa phương tự chọn người lão nho trong hạt, mọi người cùng tin phục, xét thực mới được bổ. Lại cho là giáo chức trong Nam cũng nên lấy nhiều người ngoài Bắc để bổ, để cho học trò học được chóng tiến. Phàm học quan hay giáo chức, không có khẩn thiếu cần người, tất phải đủ hạn xét công, gặp khuyết mới được tuyên chuyển, không thì chiếu lệ được thăng nhưng mà vẫn lĩnh chức ấy. Cử nhân trên 35 tuổi đã từng thi Hội 3 khoa, trên 40 tuổi đã thi 2 khoa, mới được ra làm quan, để ở lâu chức nghiệp, không dám dạy học cầu thả, mới mong được việc, để thu hiệu quả được người. Lại có người, lúc làm quan nhỏ thì chăm chỉ cẩn thận từng tấc, không việc gì là không cố làm, để được lòng quan trên, mong được cất nhắc ; đến khi làm quan to, thì thay lòng đổi nét, cậy quyền, cậy tài, lòng tham không chán, muốn ruộng nhà tốt, của cải nhiều, phàm có lợi to gấp trăm ngày trước, không việc gì là không trăm cách mưu cầu, nhiều phương che chở. Ngày thường đã vậy, nếu hoặc gặp việc, thì giả thác ra tiếng sáng khôn, chỉ nghĩ toàn vẹn thân mình, giữ gìn vợ con, cho là đắc sách. Tóm lại là bởi ở trước khi chưa đỗ, thì chỉ nghĩ nhờ gửi thăm vụng để cầu may được tiến thân, sau khi đã đỗ thì chỉ nghĩ lấy để bù lại, giống như người mắc nợ, mà người thực tài học giỏi để tâm đến việc trị nước giúp đời có được mấy đâu ? Vả lại, lệ định của triều ta, bổng lộc của quan viên hơi ít, không bằng các nước ; hơn nữa, vì việc công phải giảng phạt, trăm

cũng từng lấy làm thương ; nhưng nước nhỏ của thiếu, liệu thu vào để chi ra, chưa thấy có thừa. Ta thường muốn tăng thêm lương cho, nhưng không lấy vào đâu được. Làm việc mà sơ xuất lười biếng, pháp luật không thể bỏ qua, cũng không biết làm thế nào được. Còn như tuần tiết đưa đón, thuận với tình lễ có lấy không hại đến đức liêm, cũng không hại gì đến việc, thì cũng không cần hỏi đến. Tuy thế, người có nét trong sạch, tự phải rót nước suối uống vẫn giữ làm thanh liêm ((1) Ngô ẩn thời Tấn, làm Thứ sử ở Quảng Châu, chỗ ấy có cái suối nước gọi là suối Tham, ẩn lấy nước suối ấy để uống, sau ẩn làm quan ở Châu ấy, càng thanh liêm hơn.1), từ chối vàng dát lót, giữ cẩn thận lúc một mình ((2) Dương Chấn đời Hậu Hán, Vương Mật đem đến cho Chấn 10 cân vàng, nói là đem hôm không có ai biết. Chấn nói : Trời biết, đất biết, anh biết, ta biết, sao bảo là không ai biết. Nhất định không lấy, trả lại vàng ấy.2) cũng chỉ vì đạo nghĩa công liệt thế nào thôi, chứ có phải được tước lộc, văn pháp rồi mới làm được đâu ? Phàm lời trăm nói, đều là bệnh chung cho đời sau này, vốn không một chút nào nghiêm khắc hảo, người có lòng nên biên vào giải áo mà thường tỉnh ngộ, bỏ hết thói hủ, là trăm mong lắm.

Đê nhỏ bằng cát ở tỉnh Hưng Yên bị vỡ (các phủ huyện Khoái Châu, Kim Động, Phù Cừ, Tiên Lữ ngập mất lúa chiêm và nước xói vào các tổng Phụng Công, Đa Ngư, Hòa Bình thuộc hạt Bắc Ninh). Quan tỉnh ấy tâu lên, Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật tâu rằng : Cái thế sông Nhị Hà chảy xuống Biển Đông, thực không thể ngăn được, thì cái đê nhỏ bằng cát thường vỡ ấy không thể lấp củng được. Nghĩ nên bỏ mặc, cho đường nước chảy được rộng. Duy nay chỗ vỡ đã cho chảy thông, thì cái đê nhỏ riêng hạt Hải Dương ở về hạ lưu ngăn trở đường sông, như đê nhỏ ở tổng Phú Mỹ, tưởng nên mở ở chỗ khác ra vài trăm trượng, cho nước theo đó chảy nhanh đến các ngã ba sông Quang Dự, Chanh Xuyên để chảy ra cửa biển Thái Bình. Lại ở 2 cửa sông Phần, sông Kinh cũng nên cho khơi thông, để nước theo đó chảy đến sông Hàm Giang rồi chảy ra các cửa biển Ngải Am, Văn Úc. Như thế thì nước sông Nhị Hà có chỗ chảy chia đi, có thể không ngại lắm.

Vua bảo rằng : Giữ nước sông khó được toàn lợi cả, như nói nước lụt bị nước triều ngăn trở, thì ví như khoảng mùa hạ, hằng ngày thường có gió đông ganh đua với gió nam, khi gió đông mạnh thì tự nhiên mát mẻ khoan khoái. Nay nếu có thể làm cho nước lụt chảy nhanh, thì nước triều tự nhiên lui đi. Tóm lại, vì cửa biển rất xa, khoảng giữa phần nhiều làm đê điều ngăn lấp quanh co, đến nỗi dòng nước không chảy nhanh, tự nhiên và ra chẳng ở chỗ

này, thì ở chỗ kia. Nhớ lại từ lúc mới giữ nước sông, khai dòng sông Chiêm Đức, là muốn cho nước sông chảy về mạn đông, cho nên tỉnh Hải Dương trước không có đê giữ nước sông mà nay thì có, tỉnh Hà Nội trước thường bị hại mà nay thì yên. Là bởi sông mất đường cũ, không theo ngành chính chảy về Nam Định, tất phải chảy về Hải Dương, mà vỡ ngang ra. Người giữ nước sông phải xem tất cả các chằm ngòi sông biển trong cả xứ, chỗ nào cao, chỗ nào thấp, chỗ nào nhẹ, chỗ nào nặng mới được. Nói phải rõ ràng, làm phải có công hiệu, đâu có đều chia giới hạn, chỗ này thì lấp, chỗ kia thì khơi ; đến nỗi 10 năm nay thường vỡ không ngăn được, chẳng phải là lỗi của các quan ư ? Trẫm không thể đi đến tận nơi, mắt được trông thấy, vì dân tính kỹ kế hay an toàn, thực rất tiếc lắm. Giao cho bộ Công chép ra giao 3 tỉnh Hải Dương, Hưng Yên. Bắc Ninh phải cùng lòng bàn tính thế nào cho xứng ý trẫm.

Tháng 5, sở làm thuế gỗ ở Ninh Hải, tỉnh Hải Dương thu thuế làm khổ cho người buôn, lãnh sự Pháp đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Các sở quan tâm, người nước Thanh lĩnh trung tệ lắm, tuy thuế không thể thiếu được, nhưng tệ cũng nên trừ đi. Chuẩn giao cho quan tỉnh ấy phải xét hỏi luôn, quả có thu quá lạm, khổ cho dân, phải xét rõ ngay để trị tội, phải cho thuộc viên ngòi thu.

Phái thuyền Lợi Tái đến Hải Dương tải gạo. Hộ lý Tổng đốc là Lê Điều dâng sớ tâu : Đi đường biển từ chỗ đèn báo hiệu đến Ninh Hải, đường đi nước quanh co, phải có người Tây trông coi chỉ bảo, khi thuyền vào thì do người Tây ở chỗ đèn báo hiệu đưa vào, khi thuyền ra thì do người Tây ở Hải Phòng đưa ra, các thuyền ra vào đều không mắc, nhằm. Xin thuê người Tây làm việc đưa đường (thuê 8 đồng bạc) để được ổn thỏa và vẽ đồ bản dâng lên. Sai đem đồ bản giao cho viện giữ.

Sắc cho các công sở làm việc phải có kỳ hạn, tiết độ dưỡng sức, chớ để làm nhọc quá.

Định rõ lại niên khóa thanh tra. (Các viện Thượng trà, Vũ bị, Thượng tứ, vệ Loan giá, xứ Thị vệ, đội Thượng thiện, ty Lý thiện, dinh Thủy sư, Hỏa dục, lệ cũ đều 5 năm một lần thanh tra (Lý thiện, Thượng thiện, Hỏa dục, Thủy sư, đều bắt đầu năm Dần ; Thượng trà, Vũ bị, Thượng tứ, Loan giá, Thị vệ đều bắt đầu năm Tý). Nay đổi làm 3 năm, nhưng lấy năm Tý, Ngọ, Mão, Dậu làm khóa thanh tra. Các tỉnh Hà Nội, Hải Dương, Sơn Tây, Bắc Ninh, Nam Định, Hưng Yên, Quảng Yên, Hưng Hóa, Thái Nguyên, Tuyên Quang, Lạng Sơn, Cao Bằng

lệ cũ lấy năm Tý, Ngọ, Mão, Dậu làm khóa thanh tra. Nay đổi làm năm Thìn, Tuất, Sửu, Mùi. Mộc thương, Vũ khố, lệ cũ lấy năm Tý, Ngọ, Mão, Dậu làm khóa thanh tra. Nay đổi làm năm Dần, Thân, Ty, Hợi. Còn kho của Thọ Chi, Nội vụ, Thương trường các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Thừa Thiên, Quảng Trị, Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hóa, Ninh Bình (năm Dần, Thân, Ty, Hợi) ; Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Bình Thuận (năm Thìn, Tuất, Sửu, Mùi) đều theo lệ cũ).

Chủ sớ Pháp ở Gia Định là Ngu-my-đa về Tây, Lê-my sang thay.

Sai tỉnh Thanh Hóa làm thuyền đồng Chuẩn Kịch.

Vua cho là việc quân ở biên giới phía Bắc lâu ngày chưa xong. Dụ cho quan ở quân thứ rằng : Biên giới phía Bắc, từ khi có việc quân đã vài chục năm nay, quân thì khổ về khí độc, dân thì nhọc về tải lương, mong được hơi yên để giải cái khổ cho quân dân ta, không ngờ giặc ấy chưa yên, giặc khác lại nổi lên, trăm đã nghĩ đến tro tàn còn sót, lại cháy bùng lên, chỉ bảo kẻ sách trước khi việc xảy ra. Không biết quan ở biên trấn làm việc thế nào ? Cứ như tờ tâu thì Lục Chi Bình ở ngay Bắc Cạn, Lý Tổng Gia thì chia đóng lũy liền nhau ; còn bè lũ như bọn Lý á Sinh, Lý Thất Danh, Hoàng Đại Tài, Triệu Tam, Tô Nhị quấy rối tràn ở Bắc Ninh, Lạng Sơn, bọn Đàm Tứ Ty, Phan Như Lâm, Hoàng Nhị, Tạ Phước Thiện, Phan Lục, Lý Đại, cướp bừa ở hạt tỉnh Tuyên. Tình hình như thế, rất đáng lấy làm lạ và đáng giận. Thống đốc Hoàng Tá Viêm trước đây cho là giặc cũ ở Tuyên Quang, Thái Nguyên tất phải đoàn quân của Lưu Vĩnh Phước chuyên làm việc, mới có thể bắt hết được giặc, dâng sớ xin thưởng nhiều lương hậu, trăm cũng chiều theo. Thế mà Lưu Vĩnh Phước trước đã khẳng khái xin đi, nay lại thác bệnh quanh co, lòng hẩn thực khó đoán trước được. Tỉnh biên phó sứ Trương Quang Đản cũng từng xin tự đương một đạo Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, Cao Bằng. Thế mà từ khi đồn Bắc Cạn không giữ được đến nay, chịu để cho chúng ngông nghênh, chỉ những cố giữ một chỗ. Trăm nghĩ các người, tình thì liền với nhà vua, dòng dõi là quan đời đời, phận nghĩa rất trọng, cho nên giao cho việc ngoài biên, tuy công nghị chê trách, cũng không thể lay được. Các người đều nên xếp đặt thế nào, cho việc ngoài biên chóng xong, trăm cũng không che được công ấy ; nếu lại nhùng nhằng, không theo lời trước, sẽ tất đem bọn người giao cho bộ Lại bàn tội.

Giặc Man quấy cướp 2 nguyên Chiên Đàn, Tĩnh Sơn, Sơn phòng tỉnh Quảng Nam là Phó đề đốc Ngô Đắc Quang xin phái thêm 500 quân khỏe tiến đánh. Vua bèn sai tuyển quân 2 vệ Hùng nhuệ tả, Hùng nhuệ hữu để sai đi. (Mỗi vệ 1 quản vệ, 4 suất đội, 200 quân).

Cho Tổng đốc Hà - Ninh gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ là Trần Đình Túc về hưu.

Khi ấy, quan quân nha Sơn phòng tỉnh Thanh Hóa bị chết về khí núi độc rất nhiều. (Bang biện là Lê Trung Lượng và quản suất, binh đình, nhiều người bị chết về khí núi độc (chùng 86 người, Phòng sứ là Tôn Thất Trắc cũng chết về bệnh ấy). Vua nghe thấy bảo rằng : Người ta sinh ra, há không có mệnh ru ! sao khí độc có thể cướp mạng người được chóng đến thế ? Trắc lại ra làm quan chưa trở tài, chẳng may vội chết, rất đáng thương tiếc. Xét ra, khi Mã Viện đi đánh giặc Man, đi sâu vào chỗ trên nắng, dưới ướt, khí núi độc đã nhiều, sao có thể thành công không việc gì ; lại như việc gần đây, quan quân nước Thanh từ xa đến xông pha, cũng không đến nỗi quá lắm như thế. Huống chi chỗ đóng quân ở Sơn phòng cách tỉnh chỉ một ngày đường, có gì là độc lắm, hay là quan tỉnh ấy để ở ngoài bụng không phát nhiều thầy thuốc và thuốc đi theo chữa ngay, nên đến thế, để quan quân không may bị chết, rất trái ý trăm. Vậy phát ngay cho đủ chớ để thiếu.

Mùa hạ năm ấy, ruộng lúa ở phủ Thừa Thiên và 15 tỉnh trong Nam ngoài Bắc (Quảng Nam, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Quảng Trị, Bắc Ninh, Thái Nguyên, Hưng Yên, Quảng Yên) được mùa ; còn nơi nào bị tai hại, về thuế ruộng đều chiếu hạn được miễn giảm có thứ bậc khác nhau.

Phó đề đốc ở nha Sơn phòng Quảng Nam là Ngô Đắc Quang dâng sớ nói : Từ đồn Trấn Định đến Thượng Lộ, có xứ Cầu Trờ là nơi cổ họng chẹn giữ chỗ hiểm yếu, ác Man đi lại tất phải qua. Xin đặt đồn lớn đóng quân để chặn, vua nghe theo.

Giặc trốn là bọn Lý á Sinh, Hoàng Đại, Đỗ Nhị chiếm cứ lan tràn, quấy cướp hạt Lạng Sơn. Phó lãnh binh là Hồ Viết Nghị đem binh đồng tiến đánh. Đến chòm Na Vọng bị giặc bắt giết chết. Bang biện đi chuyến ấy (Viên ngoại được sung làm Bang biện) là Vi Văn Lý phải cách được lưu lại làm việc, Phó sứ là Trương Quang Đản, quan tỉnh ấy là Nguyễn Đình Nhuận, Lê Như Dạng đều phải giáng 2 cấp được lưu lại làm việc. Viết Nghị được truy tặng Lãnh binh.

Tháng 6, phát chẩn cho xã Cảnh Dương, tỉnh Quảng Bình bị nạn cháy.

Sai sứ sang nhà Thanh (cống hằng năm). Hữu thị lang bộ Lại sung làm việc Nội các là Nguyễn Thuật được đổi bổ hàm bộ Lễ sung chức Chánh sứ, Thị độc Học sĩ sung chức Sử quán Toàn tu là Trần Khánh Tiến được đổi thụ hàm Hồng lô Tự khanh ; Lang trung bộ Binh là Nguyễn Hoan được đổi thụ hàm Thị độc Học sĩ sung chức Phó sứ thứ nhất, thứ nhì. Thuật ra đi, vua làm thơ và bài ca đi xa tự tay viết để ban cho. Khi ấy, vì giặc người nước Thanh chưa yên, mới làm tờ sớ nói cả tình hình biên giới, sai Thuật mang đến Quảng Tây yêu cầu để tâu giúp, xin phái cho quân ở dinh để chặn dẹp.

Cho thụ Hữu tham tri bộ Lại là Bùi Ân Niên tạm sung làm việc Nội các. Vì có trước đây Ân Niên ở Các lâu ngày, học thức am luyện. (Theo lệ đường quan ở Các không đặt quan nhĩ phẩm).

Kho át Tam ở Vũ khố bị cháy. Chánh, Phó giám lâm là bọn Phạm Tiến, Cao Hữu Tuân phải tội đồ. (Rồi vì đã lo đến số thiếu không có mấy, được miễn tội đồ).

Đường cảng ở sông Vĩnh Định (thuộc hạt Hải Lăng, tỉnh Quảng Trị) bị bồi nông, việc khơi vét đã xong, (các đường cảng Đa Nghi, Hội An, Đan Quế, Kim Long, Kim Giao) phái Lang trung là Đàm Quang Văn, Ngự sử là Nguyễn Hàm Quang đi khám.

Tỉnh Hưng Yên bị lụt vì mưa, đê nhỏ xã Phượng Lô, xã Hoàng Xá bị vỡ.

Bãi bỏ kho riêng phủ Diên Châu, tỉnh Nghệ An. (Thuế 3 huyện Đông Thành, Yên Thành, Quỳnh Lưu, phải nộp lên kho ở tỉnh).

Bọn giặc tỉnh Thái Nguyên chia bọn tràn xuống quấy rối, cướp bóc các xứ Lam Vĩ, Suối Âm và Đường Lang, Bình Gia, Xuân Dương, Thanh Vận. Sai quan quân thứ là Hoàng Tá Viêm sức ngay cho Lưu Vĩnh Phước cai quản đem binh đồng đoàn quân ấy đến ngay quân thứ tỉnh Thái Nguyên để đánh dẹp.

Bãi việc thi Phước hạch võ. (Khoa ấy thi Hội võ trúng phó bảng 19 người, đều không thể làm được bài, cho nên bãi đi).

Tha miễn thuế để thiếu về năm nay và năm ngoài (84 lạng bạc, 1.771 quan tiền, 218 hộ thóc) cho 5 châu ở tỉnh Hưng Hóa (Ninh Biên, Lai Châu, Tuần Giáo, Luân Châu, Quỳnh Nhai). Trước đây, Điêu Văn Xanh cùng con là Văn Trì mộ người nước Thanh đem dân trong châu cùng với Văn Bình, Hùng Diệp, Thành Lâm cùng cầm cự lại để giữ châu, dân trong châu không người nào theo giặc cả.

Vua Dụ Hoàng Tá Viêm rằng : Điêu Văn Xanh thuê mộ người nước Thanh, tụ tập thổ đông, phần nhiều do dân trong châu, bỏ góp riêng, để cung cấp cho nên miễn cho, để yên ủi lòng hân.

Dân tỉnh Nghệ An bị đói. Có người đàn bà là Lê Thị Cảnh bỏ tiền ra thu nuôi, (trị giá thành tiền hơn 1.470 quan) được thưởng, nhường cho mẹ chồng là Ngô Thị Luận (đã chết), quan tỉnh ấy đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Thị Cảnh là một người đàn bà nhà quê, lại biết có lòng trung hậu, đáng khen, cho theo như lời xin cũng không hề gì. Về tám biển thì truy thưởng cho Thị Luận, còn áo sa và ngân tiền thì thưởng cho Thị Cảnh, để được cùng thắm nhuần ơn huệ mà khuyến khích tục tốt.

Đặt thêm chức Phó lãnh binh tỉnh Quảng Yên (khi ấy có việc canh bắt giặc, cho nên đặt thêm).

Sứ nước Y Pha Nho lại sang. Vua sai Thượng thư bộ Lễ là Đỗ Đệ, Tả tham tri bộ Công là Hồ Trọng Đĩnh sung chức Chánh, Phó toàn quyền đại thần cùng giao hảo thương ước cho nhau.

Chủ sứ nước Pháp cung tiến cá sấu. Chuẩn cho trích tiền vàng tiền bạc để tặng.

Lãnh binh ở quân thứ Thái Nguyên là bọn Nguyễn Lộc đốc thúc quân đi bắt giặc dẹp bọn giặc người Thanh, người thổ Mán được thắng trận (chém được 10 thủ cấp giặc người nước Thanh, 6 thủ cấp giặc thổ Mán ; thu được tang vật của giặc : 16 cờ, 9 súng điều sang, 10 giáo

sắt, 1 bài thưởng công). Thưởng cho bọn Nguyễn Lộc quân công kỷ lục 2 thứ, quan quân đi chuyến ấy được thưởng phẩm hàm, ngân tiền có thứ bậc khác nhau ; Phó sứ là Trương Quang Đản, Thương biện là Lương Quy Chính được ghi vào lý lịch và nghị thưởng.

Trương Quang Đản cho là việc vận lương phiền nhọc, xin dời quân về đóng ở đồn Đu và đồn Giang Tiên ; đồn Chợ Mới giao cho dân đồng canh giữ. Vua bảo rằng : Đóng quân ở Bắc Cạn, trợ trợ xa cách, về đóng ở Chợ Mới, để hòng làm việc cho chóng ; đã 4 tháng nay, chưa thu lại được, nay lại dời quân đi, chả hóa ra bảo cho giặc biết là nhát u ? Người nên xét kỹ, quả có thể 10 phần không ngại mới được. Nếu việc chưa chắc thì nên sửa chữa cầu cống, để thông đường tải lương ; đợi quân đoàn luyện đến nơi, hợp sức lại để đánh dẹp ngăn chặn không được mượn có thoái thác.

Bọn Phó đề đốc nha Sơn phòng Quảng Nam là Ngô Đắc Quang, Sơn phòng sứ là Nguyễn Văn Sán, Phó lãnh binh là Đoàn Đại Lợi, đem quan quân qua đường Kiên Lý tiến đánh giặc Man, thương biện là Phan Bình, Nguyễn Tạo chia nhau đến đồn Trấn Định để ngăn chặn.

Tổng đốc Thanh Hóa là Tôn Thất Phiên tâu rằng : Theo lệnh đi khám đường sông, có đường trọng yếu bên trong cửa biển, xin đặt đồn (xứ Tam Kỳ xã Nam Ngạn, hai bên đường cảng ở sông, mỗi bên đặt 1 đồn) bờ đối diện thuộc xã Phù Quang đặt 1 đồn) đặt súng (lớn nhỏ 20 cỡ khẩu) chọn phái quan quân (1 viên quản, 2 suất đội, 80 binh lính) đến giữ. Vua y cho.

Cho Thương biện ở quân thứ Ngãi - Định là Nguyễn Thân (con Nguyễn Tấn, hiện hàm Kiểm thảo) được mượn hàm Thị độc, sung chức Tấn tương ở quân thứ ấy.

Bắt đầu đặt nha Doanh điền tỉnh Quảng Bình. Trước đây, trưởng sử ở nhà Dục Đức là Bùi Ngọc Thụ tâu nói : Hấn quê ở tỉnh ấy, nơi thượng du, số đất bỏ không còn nhiều, xin về quê mộ dân khai phá, hoặc có thể tụ họp mở mang được. Vua bèn sai Hữu tham tri bộ Công là Nguyễn Văn Thận (người tỉnh Quảng Bình) sung làm khâm phái trở về xét khám. Tháng trước, Văn Thận tâu trả lời : Mạn thượng du tỉnh ấy các đất bỏ không màu mỡ còn nhiều, khí hậu đều tốt. Nếu được chuẩn cho làm việc, tất được thành hiệu. Bèn chuẩn cho đặt nha Doanh điền, thăng cho Ngọc Thụ hàm Lang trung, sung chức Doanh điền sứ. Các công việc nên làm ở nha ấy, lần lượt tâu lên để làm.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXIV

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Canh Thìn, Tự Đức năm thứ 33 [1880], mùa thu, tháng 7, Quản đạo Tân Hóa là Trần Văn Phác dâng sớ nói : Thuộc hạt đạo ấy, đất thì xa, khí độc thì nặng, quân đóng phục ở đấy, nhiều người trốn tránh ; xin trích lấy thủ hạ của Đinh Văn Vinh (người huyện Văn Chấn, được thưởng thụ Chánh cử phẩm bách bộ, mộ đinh đồng theo việc quân thứ), 50 tên thổ đồng dồn làm một đội tuần thành, chi lương để phòng sai phái. Vua y cho.

Cho Thương biện ở quân thứ Thái Nguyên là Lương Quy Chính được khai phục hàm Biên tu, tạm sung chức Tán lý. (Quy Chính trước phải cách, cố sức làm việc để chuộc tội, rồi lượng cho tạm chức Thương biện ; đến nay Tỉnh biên phó sứ là Trương Quang Đản tâu xin cho chức Tán lý để được nhiều người cùng giúp việc, cho nên khai phục hàm cũ).

Định rõ lại lệ cấm chở trộm tiền dị dạng. (Từ nay trở đi, tiền dị dạng, thuyền buôn nếu có chở trộm đến cửa biển, là thuyền của người nước ta, thì chiếu luật lệ nước ta, thuyền và hàng hóa tịch thu hết, xử phạt hết mức trượng đem đi lưu ; nếu là người nước ngoài thì đều chiếu theo khoản thứ 24 trong thương ước tra bắt tịch thu hết, không được đến buôn nữa).

Thọ Xuân vương Miên Định vì con nối là Hồng Cát ốm chết, cho nên lo buồn, xin thôi việc ở phủ. Vua bảo rằng : Việc trong phủ không bận lắm, nghĩ vương là bậc lão thành am luyện, chủ trương coi bảo, khó gì mà phải chối từ, nên tự giữ gìn để hưởng lâu tuổi trời. Các con thứ sẽ chọn người khác cho thay. Việc đó cũng là việc thường của nhà người ta, không nên thương tâm rồi ốm, nên nghĩ đến đền ơn nước cho trọn đời.

Châu Chiêm Hóa, tỉnh Tuyên Quang giá gạo đắt. Chuẩn cho quan tỉnh ấy xuất gạo trong kho chia cấp cho dân đói.

Khi ấy, lãnh sự nước Pháp có xin mua gạo để xuất khẩu. Quan viên, bạc là bọn Trần Tiễn Thành tâu nói : 4 tỉnh Thanh Hóa, Hưng Yên, Bắc Ninh, hoặc là thượng du, số ruộng chiêm ít, hoặc vì mưa lụt, hơi bị thiệt hại, sợ có thiếu lương ăn, việc cấm xuất khẩu gạo, chưa nên nhất khải cho bỏ. Về 4 tỉnh Ninh Bình, Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, giá gạo đều được giảm xuống bình thường, xin quyền nghi cho tạm bỏ cấm 2 tháng, để tình nghĩa láng giềng được hậu. Vua y cho.

Bộ Lễ tâu xin gia tặng chữ mỹ tự cho các hiệu thần cả nước. Vua bảo rằng : Từ trước phong tặng đã có tự hiệu, nay mỗi nhân ân điển được gia thêm, tất đến chông chất, không có ý nghĩa, mà gần như nịnh thần. Và lại, như quan viên tuy có công to, cũng chẳng qua được 2 chữ tên thụy, một lần mà thôi, hưởng chi là xa rồi. Đình thần bàn định thế nào cho rất đáng, gặp ân điển thì cúng tế mà thôi ; duy vị thần nào chính đích, linh thiêng mà chưa được phong, mới nên phong một lần thôi. Rồi (tháng 9) chuẩn định : Từ nay gặp năm khánh tiết, các thần kỳ nào dự vào điển lệ được tế và các nơi phát tích, đóng đô, đóng đồn của đế vương các đời, hiện có đền thờ, cùng là các thần kỳ vẫn thờ ở các xã dân và các kho tàng đồn bảo, đồn biển, thành lũy, đều đình bãi việc gia phong, nhưng đều được ân tế một lần. Còn các thần từ ở các kho tàng, đồn bảo, cửa biển, thành lũy, không dự ân tế, thì mỗi sở cấp cho 15 quan tiền, giao cho quản suất biên binh sửa lễ đến tế. Còn dân các xã, thôn thì bãi bỏ việc chiếu cấp tiền công linh tinh, (theo như trước thì chia từng hạng chầu chước cấp cho 10 quan hay 20 quan), nhưng mỗi phủ có kiêm lý 3 - 4 huyện thì đều được cấp 200 quan tiền, 2 huyện thì 150 quan, kiêm lý 1 huyện thì cho mỗi huyện 100 quan, giao cho viên phủ, huyện sửa lễ, làm đàn ở lý sở, liệu gọi mỗi xã 1 - 2 người đến đàn sở làm lễ, lễ xong đều cho ăn một lần. Còn như các hiệu thần chưa được phong, thì vị nào là chính thực linh ứng, sự tích rõ ràng, mà chưa được phong, cũng vào khi mới lên ngôi ân phong một lần.

Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình cử Đồng tri phủ ở phân phủ Vĩnh Tường là Nguyễn Phụng (người tỉnh Bình Định, đỗ Cử nhân) là người xuất sắc trong các phủ, huyện, nghĩ xin khen thưởng. Vua sai bộ Lại cứu xét Phước tâu. Quan ở bộ tâu là vì chức sự viên ấy chưa làm xong. (Năm thứ 31, thiếu thuế phải giáng 6 cấp được lưu lại làm việc ; năm thứ 30, thứ 31, hai lần giặc phát ra vì canh phòng sơ suất, phải giáng 4 cấp được lưu lại làm việc. Năm thứ 32, đê hạt phủ ấy vỡ, phải giáng 3 cấp, được lưu lại làm việc). Vua bảo rằng : Khen

ngợi rất mực mà xét ra việc ấy việc khác chưa làm xong, thì thường khuyến vào đâu ? Phải cẩn thận chớ như việc tăng số hộ khẩu gian dối.

Phó đề đốc ở Sơn phòng Quảng Nam là Ngô Đắc Quang tâu rằng : Quyền bộ biên đốc binh là bọn Lê Văn Hương 3 ngả tiến đến xứ Đầu Đốc gặp giặc, đánh nhau, giặc Man ấy nhiều người bị thương chết, kéo xác mà chạy. Bộ Binh xin xét để thưởng. Vua bảo rằng : Thuộc đạn chi cho việc bắn quá nhiều, chỉ nói suông là bắn chết, mà hoàn toàn không lấy được thủ cấp nào, thì có khi còn phải tội, chứ có gì là công. Từ nay, phạm việc bắt giặc, giết chết mà không nộp thủ cấp, đều không cho việc thưởng, theo như lệ mới ở biên giới phía Bắc, cho có sự thực.

án sát Lạng Sơn là Lê Như Dạng và tác vi ((1) Tác vi : tức là không phải nguyên chân lãnh binh mà bổ sung chức lãnh binh.1) Lãnh binh là bọn Đinh Quán Trinh đánh cho giặc trốn nước Thanh bị thua ở phủ Trường Khánh, được thưởng kỷ lục, ngân tiền có thứ bậc khác nhau.

Lại hoãn thu thuế 4 mỏ Hạt Ông, Bản Lỗ, Bản Đàm, Mường Lâm ở Hưng Hóa (vì có giặc, cho nên năm thứ 30 đã cho mỏ Hạt Ông cả năm nộp thuế bằng vàng 7 lạng, giảm xuống 2 lạng 1 đồng cân ; mỏ Bản Lỗ cả năm nộp thuế 10 lạng, giảm xuống 2 lạng ; mỏ Bản Đàm cả năm nộp thuế bằng diêm tiêu 100 cân, giảm xuống 50 cân ; mỏ Mường Lâm cả năm nộp thuế lưu hoàng 200 cân, giảm xuống 100 cân. Năm nay hết hạn, lại được triển hoãn lại), đợi sau 2 năm xét khám lại gia trung.

Cho tỉnh Nghệ An lập ty Tài mộc. Trước đây, viên Tổng đốc trước tỉnh Nghệ An là Nguyễn Chính tâu nói : Hiện nay gỗ rất cần dùng, hạt ấy sẵn gỗ, lâm thời giao cho mua hay sức lấy, không khỏi chậm khó. Xin xét kỹ trong hạt hoặc 2 ty Phiên, Niết, người nào có phẩm hàm mà thông suốt nhanh nhẹn, chọn lấy một người xướng suất khuyên mộ, (không cứ quân dân hạng nào) đặt ty Tài mộc thuộc theo tỉnh, thường xuyên chia đường làm việc dẫn gỗ, cho có chuyên trách. Bèn chuẩn cho bộ Công bàn định công việc tâu lên. (Nghĩ đặt ty ấy 1 quản đốc (bát, cửu phẩm), 1 kiểm biện, 1 thừa biện (vị nhập lưu) cho được trước kỳ hạn tải gỗ lĩnh tiền đi dẫn, mỗi năm phải đủ số 2.000 cây hay phiến ; đến kỳ tải, do thông phán, kinh lịch ở phòng Công và quan tỉnh ấy xét thực tư bộ, phái thuyền đi chở. Trong 3 năm đủ số 1.000

cây, không có bị bác bỏ thì quản đốc được thăng 1 trật ; nếu sau khi lĩnh tiền, không nộp đủ gỗ, ngoài việc cứ ty ấy phải tội và phải đền ra không kể, quan tỉnh ấy cũng phải tội phải đền giảm đi một bậc). Đến nay chuẩn cho theo lời nghị ấy thi hành. (Rồi sau phủ Thừa Thiên và các tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Bình Thuận cũng cho đều chiếu theo thế mà làm).

Cát nhắc Đồng tri phủ sung chức Giám lâm kho Hà Nội là Lê Viết Huy thăng hàm Thị độc lĩnh chức án sát tỉnh Nghệ An. Khi ấy, án sát tỉnh Nghệ khuyết, quan bộ Lại là Nguyễn Chính tâu rằng : Lê Viết Huy trước cai trị ở huyện Thanh Chương (thuộc Nghệ An), huyện Đức Thọ (thuộc Hà Tĩnh) giữ mình trong sạch, người cha phải cấp cho ăn tiêu hằng ngày, khuyên phải cố giữ tiết tháo làm việc quan, tướng cũng được sự giáo dục ở gia đình. Và lại, dân hạt tỉnh Nghệ vừa lương vừa giáo, xử trí thực phiền và khó, tất phải người cảm lòng bình chính mới được. Về chức án sát khuyết ra, xin cho Viết Huy được làm. Vua bảo rằng : Viết Huy được nhiều người khen cử, chắc có thể được. Trong các phủ, huyện, người được như thế, chưa dễ có nhiều, phải nên không câu nệ cách thường, khen một người để khuyến khích muôn người. Bèn y theo lời tâu.

Bộ Hộ chước định điều lệ thu thuế quan. (Xin từ nay phàm thuyền nước Thanh mua hàng chở đến và ở các tỉnh đã đến ấy, có mua hàng hóa của ta mang về nước, thì đều theo nghị năm thứ 29 ; nếu mua hàng hóa tỉnh này đến bán tỉnh khác và chuyển vận về nước, thì qua cửa quan đều đánh thuế. Còn như dân buôn nước ta, xin theo lệ cũ, ở trong hạt thì chỗ trên đã lấy thuế rồi chỗ dưới được trừ ; đi sang hạt khác thì chiếu hàng hóa lại đánh thuế, để ngạch thuế khỏi thiếu. Lại như lĩnh trưng thuế lệ, điều cấm nghiêm kỹ, thế mà cái tệ thu quá mức, làm khó dễ, chưa thể bỏ hết. Nghĩ nên sức rõ, các tuần ty ở quan tân, đều phải tuân theo nghiêm chỉnh). Vua bảo rằng : Đây là chuyên chỉ hàng hóa đem đến, nếu là hàng hóa mua đem về, cũng chỉ đánh thuế một lần thôi. Như mua vật ấy, tỉnh ấy đã đánh thuế rồi, thì dù có mang đến hạt khác hoặc mang về nước, xác thực có bằng chứng, cũng miễn. Còn như hàng hóa mua đem về, mà chưa từng đánh thuế, không có bằng chứng, thì không cứ ở tỉnh ấy hay tỉnh khác mang về, đều đánh thuế một lần thôi. Như thế mới hợp với phép công chính chỗ trên đánh thuế rồi chỗ dưới được trừ, người buôn nước ta cũng thế. Nếu từ Nam Kỳ hoặc nước khác đến, thì tuy có bằng chứng cũng không kể. Và lại, tỉnh tệ lĩnh trưng, trước kia bàn đã nghiêm kỹ, nhưng phiền phức tởm thì người ta dễ quên, cho nên không thi hành, lại sợ

kiện cáo thêm phiên, cho nên tộ như cũ. Lập ra pháp luật, cốt dễ thi hành, mới có thể được hết tộ, vì cốt sự thực mà thôi.

Phủ Thừa Thiên và các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên ít mưa, sai quan phủ, quan tỉnh cầu đảo.

Quan phạm tội (phải tội lưu) là bọn Hoàng Thức (người phủ Thừa Thiên, nguyên là Hiệp lãnh Thị vệ), Phan Tài Uy (người tỉnh Quảng Ngãi, nguyên là Thành thủ úy), Hoàng Thâm (người tỉnh Quảng Ngãi, nguyên là Tĩnh man Tán tương) xin có sức làm việc để chuộc tội. (Thức xin đến quân thứ Tam Tuyên, Thâm và Tài Uy đều xin đến nha Sơn phòng Quảng Nam). Bộ Binh đem việc ấy đề tâu giúp. Vua y cho. Và bảo rằng : Trẫm chỉ vì việc công mà khoan cho, ở đời không người nào bỏ đi, có công thì thưởng, có tội thì răn, có lỗi biết đổi là quý, tuy có ngón khôn cùng không thêm kẻ. Quan có trách nhiệm cần thể theo ý thực ấy của trẫm.

Tháng 8, ban tập văn thơ vua làm (tập đầu, tập thứ hai, 2 tập) cho hoàng thân, công chúa (người có học), ấn quan trong ngoài và học đường các tỉnh. (In bằng bản in chữ sắp vào tháo ra được).

Bổ chính Thái Nguyên là Nguyễn Vinh tâu rằng : Thổ dân các châu, phủ Thông Hóa, Tòng Hóa, Bạch Thông, vì tránh giặc dời về trú ngụ quanh tỉnh, ước hơn 300 người, trong đó có những người trai trẻ xin triệu tập con em tự biện súng ống, khí giới theo quân đi bắt giặc. Xin lượng cấp lương ăn ; còn đàn bà, trẻ con và người già yếu thì cấp gạo để giúp cho sự sống hằng ngày. Vua y cho.

Giặc trốn vây sát đồn Diêm Hy (thuộc tỉnh Lạng Sơn), Lãnh binh Phan Tình đóng đầy để chặn. Việc đến tai vua, quan quân thứ và quan tỉnh đều phải giáng. Vua Dụ rằng : Tình hình bọn giặc hạt tỉnh Lạng cần phải dẹp yên, lại là nơi đường sứ đi qua (sứ bộ đã gần ra khỏi cửa quan) phải tính bàn trước. Tổng đốc Bắc Ninh là Nguyễn Huy Kỳ trước ở tỉnh Lạng, tình thế đã rõ, nên thương lượng phái ngay Đề đốc là Lê Trì, Lãnh binh là bọn Cù Thản đem quân tiến đến, Hoàng Tá Viêm nghiêm thúc Phó đề đốc Lưu Vĩnh Phước đi ngay, Tuần phủ Lạng

Sơn cũng phải bắt nhiều binh đồng lợi hại đánh dẹp, đem toán giặc ấy giết sạch, để đường sứ đi được yên, mới được đem quân về.

Thưởng cho tướng hiệu ở quân thứ. Vua sắc rằng : Nay gặp khánh tiết Vạn thọ, theo lệ có ban cấp quân thứ hiện làm việc đã lâu, không có công trạng gì, đó là lỗi của các quan to ; còn như tướng hiệu, đi đánh trận khó nhọc, trăm từng thương nghĩ đến, trừ thống đốc, tham tán, đề đốc và quan tỉnh Lạng ra không kể, chuẩn thưởng cho tướng hiệu ở quân thứ từ lãnh binh trở xuống đến binh đồng, đều được tiền lương bổng 1 tháng.

Khi ấy, giặc ở Bắc Ninh, Lạng Sơn ngày càng quấy rối quá lắm. Vua Dụ quan ở quân thứ là Hoàng Tá Viêm rằng : Người nhận chức coi một địa phương ấy đã lâu đến 11 năm, địa thế và tình hình giặc không việc gì là không am hiểu ; thế mà từ khi cai quản 2 tỉnh biên giới, dẹp yên các giặc, đều nhờ quân nước ngoài làm trọng. Quân nhà Thanh triệt hết, để lại một vài giặc tàn, lén lút sống sót ở Tuyên Quang, Thái Nguyên, người đã cùng với đoàn Lưu Vĩnh Phước bàn tính, dòm từng đoàn, cấp thêm lương, trăm chiều theo lời xin ấy, tháng tốn vạn lạng vàng, đều không sên tiếc ; cũng là muốn việc ngoài biên chóng xong. Tính từ tháng 4 đến nay, qua mùa hạ sang mùa thu, Lưu Vĩnh Phước thì ở yên ở Bảo Thắng, người thì đóng quân luyện tập, để cho giặc tàn được tụ họp. Lục Chi Bình thì hãm giữ Bắc Cạn, bọn Lý á Sinh, Tài Cá Phở, Hỏa Đại Gia chia nhau quấy rối phủ Lạng Giang, thuộc Bắc Ninh, phủ Trường Khánh, thuộc Lạng Sơn, duyên do đến nỗi thế, là lỗi ở ai ? Người nửa đêm tự xét, trên thì nói với vua cha, dưới thì bàn tính với tướng tá, bên trong thì quân dân trông nghe, bên ngoài thì nước bạn trông vào, quả đã hợp hay chưa ? Nên hết lòng làm việc đánh dẹp, lần lượt dẹp yên, không thì nhất định khó lòng mà trái phép tha tội cho được.

Lại Dụ Lưu Vĩnh Phước rằng : Người là dòng dõi phiến thần đời xưa, trước đây vì trốn tránh mới về, không chịu khuất phục giặc [Hoàng Sùng] Anh, mà bỏ chỗ tối đến chỗ sáng ; nhiều lần đem quân lính đi theo đánh giặc, để tỏ lòng thực. Trăm coi người như thần tử của bản triều, vì cũng tin là lòng thành tín, còn đợi có ngày cố gắng thêm, lập được công to tất được thưởng hậu, cố nhiên là không những thế mà thôi đâu. Người nên đốc thúc ngay quân đoàn luyện, chia đường đánh cho tan nát, chớ để kẻ nào lọt lưới, sinh khó về sau, mới khỏi phụ ơn chịu thẹn, được tiếng khen về sau mãi mãi, người nên suy nghĩ.

Thuộc viên cũ của Khuyến nông sứ Khánh Hòa Phan Trung là Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Văn Khoa (đều là người trong Nam) tự tiện giết người (vợ Văn Tính tư thông với Đội trưởng Trần Truyền, Văn Khoa bắt được giao cho Văn Tính đem cả gian phu, gian phụ giết đi). Quan tỉnh và quan sứ nghĩ xử Văn Tính phải tội đồ 3 năm, Văn Khoa phải tội đồ 2 năm. Quan viện, bực nghĩ xử lại Văn Tính phải tội thất cổ được giam lại chờ xét, Văn Khoa phải tội đi đày 3.000 dặm. Vua cho là người trong Nam có nghĩa, khoan giảm cho một lần, y theo án quan tỉnh, quan sứ đã nghĩ xử. Lại Dụ rằng : Phan Trung, người truyền cho bọn ấy biết lỗi phải đổi. Phàm việc gì quan đã xử trị, chớ như rợ mọi, tự ở ngoài pháp luật, sao gọi là nghĩa sĩ ; nhưng bọn ấy còn biết mền chủ đến đây, hơn hẳn kẻ ham của ngại việc dòi đi, tự chịu như bản với địch, không khác gì trời thăm với vực sâu cách nhau xa). Giao cho Phan Trung giam lại bắt làm việc, hết hạn cũng quản thúc để sai phái.

Nêu thưởng người đàn bà tiết nghĩa ở Quảng Nam (là Vũ Thị Chân, hạng bình).

Tuần phủ Lạng - Bằng là Nguyễn Đình Nhuận cho là gần đến kỳ sứ đi qua, tâu xin điều động thêm quân lính để ngăn dẹp, cho đường sứ đi được yên. Vua bèn sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm sức ngay cho Phó đề đốc là Lưu Vĩnh Phước đem đoàn quân đến ngay để hộ tống. Tỉnh biên phó sứ là Trương Quang Đản đến ngay Lạng Giang để xử trí, đợi sứ bộ ra khỏi cửa quan, đều lần lượt đánh dẹp, không để trở ngại về sau.

Cho Tuần phủ Lạng - Bằng là Nguyễn Đình Nhuận hộ lý Tổng đốc Định - Yên [Nam Định, Hưng Yên] (Tổng đốc trước là Nguyễn Trọng Hợp ốm nghỉ phép ở ngoài, rồi chuẩn cho phải chữa khỏi ngay, về Kinh chờ Chi) ; Tuần phủ Hưng Hóa là Lương Tú Thứ đổi bổ lĩnh chức Tuần phủ Lạng - Bằng ; Quang lộc Tự khanh sung Sơn phòng sứ Hưng Hóa là Nguyễn Quang Bích thăng lĩnh Tuần phủ Hưng Hóa ; (rồi vì việc tỉnh Lạng chưa xong, cũng là trách nhiệm của Đình Nhuận chưa làm xong, chuẩn cho ở lại làm việc ; đến tháng 11 mới theo Chi chuẩn trước đến nhận chức).

Khi ấy, Phạm Phú Thứ (Tổng đốc Hải - Yên), Lê Tiến Thông (Tuần phủ Hải Dương) về Kinh đợi án. Gặp khánh tiết Vạn thọ, xin vào bái yết. Bộ Lại đem việc ấy tâu lên. Vua không cho, bảo rằng : Phú Thứ tuy có tài làm việc, nhưng lòng quá thiên tư, kiêu ngạo, phóng túng trái phép, không phải là đạo nho thân, ta thường răn bảo, không chịu sửa đổi ; Tiến Thông thì

dựa dẫm theo người, rất phụ trách nhiệm giao ủy cho, còn đương đòi lỗi hối tội chưa rồi, sao được coi thường cầu xin ; không đòi hết lỗi tất không thể dùng được, đó là tại mình tự bỏ, không phải là triều đình bỏ.

Phó đề đốc ở Sơn phòng Quảng Nam là Ngô Đắc Quang nhiều lần tiến đánh các trại man Giáo Dục, Gò Chiên, Nước Túng, Tù trưởng Man là bọn tên Thân, tên Nỗ, tên Trát, tên Nhữ mang theo bọn Man và khí giới của Man đến hàng. Việc ấy đến tai vua, vua Dụ rằng : Man ấy lúc thì phục hàng, lúc thì làm phản, hoảng hốt không thường, khi quân đến thì như giống muông ve vẩy đuôi cầu người thương, khi quân về thì thừa cơ trộm cướp lén lút. Nếu không một phen dẹp yên, ra việc, ân, uy đều rõ rệt, thì cũng không bao giờ xong. Người nên nhân lúc thanh thế của quân lừng lẫy khắp nơi này, đánh dẹp cho chóng xong, khỏi phải ở lâu khí núi độc. Rồi gia cấp từ đề đốc đến binh đình mỗi người tiền lương bổng 1 tháng.

Sai thổ mục, thổ hào, Thổ, Nùng, Mèo, Mán các tỉnh biên giới phía Bắc, mộ đồng đi đánh giặc. Vua Dụ rằng : Ngày xưa nhà Đường dẹp yên đất Hoài, đất Thái, chuyên dùng người thổ trước, nhà Hán đánh đất Triều Ca, đều mộ người khỏe mạnh. Mọi người đều vui lòng làm việc, sau được thành công. Vì là ở ngoài cõi đất xa xôi, hẻo lánh, chưa từng không có người can đảm vậy. Bọn người sinh trưởng ở rừng núi, vốn có tiếng là tợn khỏe, trung nghĩa, thực thà, gần đây tuy phải điều tán, nhưng cũng còn có người giỏi, chỗ nào cũng có, như ở Lạng Sơn thì Vi Văn Lý, Đinh Quán Trinh, Lư Vĩnh Tài ; Cao Bằng thì bọn Lương Tuấn Tú, Trình An Lộc, Bé Lê ; Thái Nguyên thì Triệu Đức Vọng ; Tuyên Quang thì anh em Nông Hùng Phước ; Hưng Hóa thì cha con Điều Văn Xanh, đều là nhà dòng dõi hào trưởng, đều được dân quy phụ tin theo, nhiều lần vì đánh giặc, dâng công ở quân dinh, đều nhận ơn hậu của triều đình. Tấm lòng yêu kính triều đình không nên bỏ qua. Người nào có thể giữ được một xứ, giết được một tên giặc, thì dân ta, đất ta, tự khắc tạm được yên dân, há nên bảo là không có người mà để cho chúng giày xéo ư ? Nay chuyển cho quan các quân thứ, các tỉnh, phải khéo hiểu dụ, sai ngay bọn ấy đều chiêu tập dân và chiêu mộ người khỏe mạnh trong hạt, cùng là người nước Thanh người nào ở nước ta đã lâu mà thực có căn cước đáng tin, mỗi người đều chiêu mộ trên dưới 300 hay 500 người, càng nhiều mà có sức khỏe càng tốt ; cần phải đều là người biết đánh giặc, quen đánh giặc, am hiểu đường lối, có tiếng là tay giỏi ; do quan địa phương xét thực, cấp cho nhiều tiền, gạo, rồi dồn thành từng toán, cho bọn ấy trông coi, chia đường đi đánh giặc. Đợi sau khi xong việc, đều chiêu theo công trạng, thưởng cho

chức hàm, hoặc gia cho quan to chức lớn, có công lao to hơn thì chuẩn cho đời đời nối phong. Và lại, giặc khách một ngày không dẹp sớm, thì bọn người đều có cái khổ một ngày phải bỏ nhà thất nghiệp. Nên phải cùng bảo nhau, thề lòng giết giặc, trên để đền ơn đất nước, dưới để giữ vui gia đình, mà chịu cúi đầu người, có nên không ? Đó là ý thiết tha của trăm thể tất đến dân ngoài biên, nói không thể hết lời được. Quan ở quân thứ, quan tỉnh nên hết lòng khuyên dụ, để họ thêm lòng cảm kích hăng hái ; lại sao lục đưa cho các thổ châu, để đều biết cả.

Định lệ quan viên ốm nghỉ phép và hết hạn xét bỏ làm việc. (Từ nay, phạm các người được xét bỏ, như chỗ tốt ở trung châu, từ thuộc viên tứ phẩm đến tòng cửu phẩm, người nào ốm nặng, do quan tượng ty nha cũ, quan tỉnh sở tại, khám quả thực cho hạn 1 tháng, chưa khỏi lại cho 1 hạn nữa, cũng chưa khỏi cho về quê dưỡng bệnh (lại 2 tháng), đợi khỏi chiếu lệ xét bỏ làm việc ; (xét lúc tại chức trước, quả là được việc và không can khoản gì, quả không tính tránh nơi này đi nơi khác, tư bộ mới được xét bỏ). Nếu nói dối là ốm và cố ý ở lì quê nhà, việc phát giác ra, thì không cứ là do khoa mục hay lại diễn xuất thân và được bỏ chỗ khuyết nào, (trung châu hay biên giới xa) từ tứ phẩm đến cửu phẩm, cách hết chức dịch một loạt, về sở trong làng, không được gọi là hạng danh sắc. Các nha còn dám cử ra để bỏ, thì chiếu luật "cử dụng quan lại có lỗi" để xử tội ; còn như nhân viên đi khám không theo sự thực thì chiếu luật "che chở cho nhau" phải giáng 3 cấp đổi đi nơi khác ; đường quan thì được giảm bậc, phải giáng 2 cấp lưu lại. Ai biết trích ra hặc trước, thì được miễn nghị. Nếu dụng tình yêu ghét, đem người ốm thực báo là ốm dối, về người đi khám phải chiếu điều luật "tâu nói mờ ám" xử tội ; thượng ty thì giảm bậc nghĩ xử. Còn như bỏ ở quân thứ ngoài biên và đóng đồn khai khẩn, tàu thủy, diễn ty, chủ thủ và dực thiện, giám thủ mà mắc bệnh, khám thực đủ hạn 4 tháng, tuy xét là chăm chỉ được việc, cũng chiếu chức lúc mới bỏ mà xét bỏ, không được đổi bỏ chức khuyết nào khác.

Tháng 9, trước đây Đội trưởng Dịch Man ở Sơn phòng Ngãi - Định là Nguyễn Tăng Đoàn đến Man trao đổi hàng, thông đồng với người Man. Tiểu phủ sứ là Trương Văn Đễ, Phó đề đốc là Ngô Đắc Quang dụ bắt được đem giết đi. (Sợ nó trốn thoát, chém trước tâu lên sau). Bộ Hình cho là việc có nguyên nhân, xin xử tội nhẹ. Vua bảo rằng : Mạng người rất trọng, cho sống hay chết, không phải là kẻ thần hạ dám tự ý. Đời xưa phong tục cho người ở triều, giết người ở chợ, cùng với mọi người cùng lấy hay cùng bỏ đi là tỏ ra rất công vậy. Chính

lệnh nhà vua còn đợi 3 lần xét lại, 5 lần tâu lên, không dám tự ý giết người, huống chi là kẻ bề tôi chỉ làm một chức ; đã bắt được đem về giam để tra xét, lo gì trốn thoát. Thế mà tình tội chưa được rõ ràng chính đáng, tội đã chém chém, sao được tự tiện đến thế ? Bộ Hình chức giữ phép nước, không biết giữ phép, dẫn luật nghị tội, một mực xử nhẹ, thế thì chức vụ ở đâu ? Bọn Phạm Thận Duật đều phải giáng 2 cấp được lưu lại. án ấy giao cho nghĩ xử lại. Đến đây, quan ở bộ lại nghĩ xử bọn Văn Đễ phải tội chém được giam lại chờ xét. án dâng lên, vua xử nhẹ cho, cách chức Văn Đễ, phái đi quân thứ Tuyên Quang theo Hoàng Tá Viêm cố sức làm việc chuộc tội. Khi ấy, Đắc Quang hiện phái đi dẹp giặc ở Quảng Nam, chuẩn cho đợi khi đem quân về, có được yên không sẽ Phước tâu lên.

Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình vào yết kiến. Vua thường cho gọi vào hầu, hỏi công việc biên giới ngoài Bắc. Nhân đó hỏi về việc Bắc Kỳ sau khi luôn mấy năm bị lụt lội và việc quân, nếu có việc hoãn cấp, lòng người có thể tin cậy được không ? Trọng Bình thưa : Lòng người đều muốn được yên, nhưng cho là có thể tin cậy, tôi là người ngu cũng chưa dám chắc. Lại hỏi về việc quân ở biên giới ngoài Bắc, chưa biết ngày nào xong được. Hiện nay người giúp việc, phần nhiều chưa có phẩm vị danh vọng cao, cho nên bàn bạc với Hoàng Tá Viêm nhiều khi không hợp. Người nếu sung chức Hiệp đốc hoặc một chức gì về việc ngoài biên, tự liệu cùng với Tá Viêm bàn tính, tất phải nghe theo mà nên được việc không ? Trọng Bình thưa : Tôi tính thì thô suất, việc binh lại không được giỏi, không dám tự đương chức ấy, duy có cho tôi về tỉnh Sơn nhậm chức, nếu gặp việc cùng bàn, tưởng cũng có việc phải nghe. Lại hỏi : Người trị dân thế nào mà được dân yêu ? Trọng Bình thưa : Duy có không dung túng bọn tư lại, nghiêm dẹp trộm cướp và sức các phủ, huyện nhất thiết các việc tạp tụng, không được bỏ lâu ; thuế lệ hàng năm, cũng chính mình xét đến, đều làm điều biết được thôi. Vua muốn lưu Trọng Bình ở lại sung làm quan bộ Lại, nhưng rồi cho là quan to ở Bắc Kỳ, phần nhiều là người mới, phải được bậc lão thành, để giúp cho việc trấn áp, mới cho hãy về lý sở nhậm chức.

Tỉnh Lạng Sơn bị sâu cắn lúa.

Khi ấy, giặc trốn ở Lạng Sơn, Tuyên Quang hợp với giặc ở Thái Nguyên kéo bừa xuống quấy rối tràn (quan quân bị thua ở Đèo Vang, bọn Lãnh binh là Trần Đình Kham, quyền phủ là Nguyễn Vụ đều bị giặc bắt) thế rất hung hăng. Vua sai Thống đốc là Hoàng Tá Viêm

nghiêm thúc Lưu Vĩnh Phước đem đoàn quân tiến đánh ; lại sai tỉnh Sơn Tây, tỉnh Nam Định trích phái quân ở Nghệ An đóng thú ; tỉnh Hà Nội, tỉnh Hải Dương trích phái quân ở Thanh Hóa đóng thú (mỗi tỉnh đều 200 quân) đến ngay quân thứ Thái Nguyên hội lại cùng đánh dẹp.

Thượng thư bộ Hộ là Nguyễn Văn Tường vì bị lời gièm (Nguyễn Hiệp đốc là Tôn Thất Thuyết râu nghĩ về việc tiền đồng dị dạng có nói : Thuyền nước khác mang đến, hết lòng xin giúp ; lại nói : Cùng người chia lợi, một nước hại dân, lại ở Kinh đô đồn rầm là Văn Tường nhận nhiều của lót, râu xin bỏ cấm), xin trả việc bộ Hộ, đổi sung bộ khác.

Vua Dụ rằng : Thuyết ít học không thông, lại có tật nóng nảy, nói càn, sao đáng kể ; lời đồn ở Kinh đô cũng không căn cứ ; người xưa không thể dẹp được lời gièm, cho nên nói : Cứu rét không gì bằng mặc hai lần áo cừu, dẹp lời gièm không gì bằng tự phải tu tỉnh. Nguyễn Văn Tường từ lúc giữ việc ở bộ Hộ đến giờ, có phần hết lòng trù tính, thuế khóa của nước có hơn lên ; đương lúc phải giữ đả về quân nhu bận rộn, đều được ổn thỏa cả. Trẫm đương trách ủy cho làm có thành hiệu sao nên tự đẩy đem thoái thác.

Hai huyện ở tỉnh Hải Dương bị tai nạn sâu lúa. (Tục gọi là hỏa trùng [con rươi], huyện Vĩnh Bảo 8 tổng, huyện Vĩnh Lại 3 tổng, ruộng lúa bị thiệt hại).

Giặc trốn là Lục Chi Bình xin quy phục. Quan ở quân thứ râu lên. Vua bảo rằng : Phép dùng việc quân, tuy là vừa đánh vừa vỗ về yên ủi, nhưng bọn giặc họ Lục vốn không phải là hạng dễ tập cho thuần được, há nên thường bị đánh lừa. Hoàng Tá Viêm và Trương Quang Đản phải xem cơ hội mà đuổi đánh, không nên nghe kế hoãn binh của hắn, làm mất cơ hội, mới là xong việc.

Vua bảo đình thần rằng : Bộ Binh việc nhiều, Trần Tiễn Thành gần đây già yếu, sức chẳng theo lòng, làm việc không khởi chậm trễ đọng lại. Vả lại, chức việc của đại thần, không thân làm việc nhỏ. Từ nay, phạm việc ở bộ, các việc quan trọng như : cơ mưu, điều khiển việc quân, việc binh nhưng nên làm hay nên bãi, phái quân trừ giặc, mới được trình báo đợi quyết định, làm phiếu luôn dâng lên, còn thì chuyên giao cho bọn tham tri, thị lang, biện lý hội đồng bàn tính cho xong, không để lỡ việc.

Cho Tả tham tri bộ Công là Hồ Trọng Đĩnh làm Tả tham tri bộ Hộ, vẫn trông coi viện Đô sát ; Tả tham tri bộ Hộ là Chu Đình Kế làm Tả tham tri bộ Công ; Tả tham tri bộ Lại là Lê Hữu Tá làm Tả tham tri bộ Binh ; thự Tham tri tạm sung làm việc Nội các là Bùi Ân Niên lại khai phục Hữu tham tri bộ Lại.

Vua thấy quan ở Nội các là Ngô Quý Đồng tấu đối nhiều sơ suất, bảo cho biết rằng : Người nóng nảy suất lược nông nổi, không phải là khí độ cao xa to tát, vẫn muốn răn bảo, sợ chưa bỏ ngay được, đều do không tự xét ; như bọn Nguyễn Thuật cũng là người thế nào, há có già cả hơn người chăng ? Trẫm, phàm người nào dạy dỗ không được, mới ruồng bỏ.

Quan phủ Thừa Thiên và quan các tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình, Quảng Ngãi, Bình Định cho rằng liền năm mất mùa, tình dân điêu hác, về ngạch quân tuyển thêm, xin triển hoãn lại 3 năm. Vua y cho. (Rồi sau hết hạn, vì bận việc, cũng không tuyển lại được).

Phủ Thừa Thiên lụt nước mưa. Vua bảo bộ Công rằng : Các cống tiêu nước ở bên trong, bên ngoài hoàng thành, cung thành, Kinh thành, lâu ngày bị lấp, để nước mưa ứ nhiều, bộ thông sức cho đều phải khơi thông. Lại như các nha thự, đường sá, chỗ nào thấp ướt, đều bồi đắp cao phẳng, để tiện ở và đi. Ty Công chính nên thường xem xét chớ quên.

Phó đề đốc nha Sơn phòng Quảng Nam là Ngô Đắc Quang tiến quân đến các sách Man : Giang Sơn, Hồ Linh, Suối Giờ, Ngọn Nước, Thanh Trúc, các Tù trưởng Man là bọn tên Xuân, tên Ngôn, tên Linh, tên Hươu, tên Sầm đem theo bọn lũ Man và khí giới Man đến hàng. Rồi vì mưa lụt, xin đem quân về. Vua y cho.

Tỉnh Quảng Nam bị bão lụt (8 xã, thôn gần sông ngòi ở huyện Hòa Vinh, nhà cửa, đình chùa, đò thuyền, cầu cống bị trôi hỏng, nhân dân chết đuối, ruộng lúa đổ ngập).

Cho dỡ kho tỉnh Bắc Ninh, dời về chỗ cũ. (Trước làm ở ngoài tỉnh thành, giáp xã Đáp Cầu ; năm Tự Đức thứ 17, đem làm ở phạn sông huyện Gia Lâm để phòng vận tải ; đến nay về gần sông Nhị, không tiện, cho nên lại đem về chỗ cũ).

Xây đắp tường ngăn trong thành Hà Nội, (ở trong thành xây thêm 3 đoạn tường gạch, làm đê ngăn cách, hành cung, 2 núi đất và các kho tàng, dinh thự công, đều ở trong chỗ ngăn, cho được kín đáo).

Bọn công tử Hồng Hoài dọa nạt quấy nhiễu nhà dân. (Hồng Hoài cưỡng lấy của dân, mưu cưỡng ép đàn bà góa ; Tôn Thất Sở hung tợn, kẻ gian ác dẫn dụ làm điều không phải ; Hồng Diêu cưỡng mượn thuyền của người, bắt dân canh giữ). Việc đến tai vua, vua bảo rằng : Cậy thế làm càn hại dân, không hết không thôi, nên phạt một người để răn trăm người, dùng việc hình để thôi không dùng việc hình. Bèn chuẩn cho Hồng Hoài, Tôn Thất Sở xử chém ngay, Hồng Diêu xử tội chém được giam lại đợi xét, (đều đổi theo họ mẹ). Rồi sai phủ Tôn nhân đem án ấy và lời trong Chi sao lục đưa cho các phủ đệ cùng tư giáo các hệ Tôn Thất và Dục Thiên đều biết cả, coi đây làm răn, đều phải cố gắng răn cấm, kiểm thúc con em, nếu không biết cấm xét, phải gia mức trị tội nặng.

Tha giảm thuế để thiếu nhiều lần vì giặc, vì lụt cho tỉnh Sơn Tây. (Tiền 36.864 quan, thóc 36.589 hộc, gạo 4.704 phương, vải trắng 4.102 tấm. Hạt nào bị cả giặc, cả lụt thì nơi hại lắm được miễn 7 thành, thiệt hại vừa được miễn 5 thành, vừa nữa được miễn 3 thành ; hạt nào chỉ bị nạn lụt thôi, thì thiệt hại lắm được miễn 5 thành, thiệt hại vừa được miễn 3 thành, vừa nữa được miễn 2 thành).

Vua bảo bộ Lại rằng : 6 điều xét quan lại thì liêm làm gốc, phương pháp làm quan thì thanh làm đầu, trăm xem sách không nhiều, nhưng thường thấy cổ nhân có người vì thanh liêm mà được khen thưởng. Nay quan lại cũng nhiều, há không có người nào có tiết tháo thanh liêm đáng khen ư ? Thế mà vì tham ô phải tội thì có, mà người thanh liêm chưa thấy tâu thưởng để khuyến khích. Có phạt không thưởng, cũng không phải là chính thể nên làm thế. Trăm thường tính nghĩ, chưa biết làm cách nào, bộ phải hội đồng hết lòng bàn tính thế nào phân biệt người hay người dở, làm bản tâu lên, chờ Chi quyết định. Rồi sau lời nghị của bộ chưa được thỏa đáng, bèn giao xuống đình thần bàn. Rồi nghị dâng lên : (ấn quan các nha và kinh doãn, quan coi giữ việc học các tỉnh ; thì do bộ Lại và viện Đô sát ; viện Đô sát thì do bộ Lại ; bộ Lại thì do viện Đô sát ; thời thường xét kỹ, như có người nào làm việc đầy đủ bản phận mà giữ được ngay thẳng trong sạch, thì làm bản tâu lên chờ khen. Thuộc viên các nha trong Kinh từ thất phẩm trở lên, phủ huyện, giáo huân, thông kinh ở tỉnh ngoài, do các thượng ty

xét kỹ người nào thanh liêm, làm phủ huyện thì 3 điều kiện thanh thỏa, làm tá lãnh thì tư tào không việc đẽ đong, giáo huấn thì học hạnh chính, giảng tập cần, học trò nhiều người đỗ chính, phó bảng, cử nhân, cho đều bầu cử tâu lên, chờ được phá cách khen và cất nhắc ; người nào theo thường làm việc quan, tuy tài làm việc không đủ, cũng không bỏ việc, mà biết giữ ngay sạch, cũng cho cứ thực tâu lên, chờ được lượng cho thăng thưởng. Trong đó bộ Lại và viện Đô sát nếu có biết thực thấy rõ người nào, cũng nên trích ra tâu lên ; cùng là bộ Lại, viện Đô sát và các thượng ty có sót, đều cho các ty trong ngoài được đem người mình biết tâu lên. Về thưởng phạt thì chiếu theo lệ cử riêng hay cử chung thuộc viên tam, tứ phẩm gia thêm mức mà thi hành. Nếu có tình gì đút lót, dãn dò, thiên tư, thì chiếu luật trị tội nặng. Nếu trong nha, hạt mình có người hạng ấy, mà thượng ty không đề đạt cho, để bộ Lại, viện Đô sát, hoặc viên chọn phái, khâm phái dò hỏi ra và thượng ty nha khác, hạt khác tiến cử, sau quả là người ấy thanh liêm tài, giỏi, thì thượng ty hạt ấy phải chiếu luật “nên cống cử mà không cống cử” (1 người thì phạt 80 trượng, cứ 2 người thì thêm 1 bậc, tội chỉ đến phạt 100 trượng gia lên 1 bậc phân biệt xử tội, trong đó nha nào, hạt nào cử được 2 - 3 người liêm lại trở lên là thượng ty ấy biết tự mình liêm chính để xứng suất cho thuộc viên theo, thì do bộ Lại tâu lên xin khen để khuyến khích). Vua bảo rằng : Hãy theo thế, để cho biết chăm chỉ cố gắng, sau đó có trở ngại sẽ sửa đổi.

Mùa thu năm ấy, xét các hạng thì tất cả là 118 tội phạm, đem chém 7 tên, còn thì được hoãn chém giam lại có thứ bậc khác nhau. (Cho lưu lại tội xử chém, giam lại chờ xét 54 tên, cho lưu lại tội thắt cổ, giam lại chờ xét 53 tên, tội chém bêu đầu để lại chưa chém 1 tên, tội chém ngay được để lại hoãn chém 2 tên, tội thắt cổ cho chết ngay được để hoãn lại 1 người).

Mùa đông, tháng 10, bắt đầu thu thuế thổ sản dầu hạt vông (tráng hạng mỗi người 29 cân, lão hạng chịu một nửa) ở 2 ấp Liên Khê, Dược Khê (thuộc tỉnh Thanh Hóa mới lập lên).

Hiệp quản Thanh Hóa là Lê Hữu Phòng (người phủ Thọ Xuân) đốt pháo thăng thiên chơi, cháy lây nhà dân (39 nóc), phải phạt 100 trượng, đày 3 năm. Bắt nộp 19 quan tiền, 13 phương gạo, cấp cho các nhà bị cháy.

Bắt đầu đặt đạo Mỹ Đức, bãi 2 nha Sơn phòng Hà Nội, Sơn Tây. Trước đây, bọn Hoàng Diệu (thực Tổng đốc Hà - Ninh), Nguyễn Hữu Độ (thực Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên) dâng

sớ nói : Việc sửa sang ở biên giới, hiện nay là việc cần, xét ra 2 huyện Chương Đức, Mỹ Lương, một dải rừng ngang, muôn lần núi cao, thổ man ở đông, địa thế dài xa, phía ngoài tiếp giáp Hưng Hóa, phía trong giáp Ninh Bình, Thanh Hóa, đường rừng tất phải đi qua, rất là xung yếu. Năm trước có việc, công văn đem đến đây, quan quân đóng ở đây, núi sông hiểm trở, thực đáng trông cậy, mấy năm gần đây, chuẩn cho đặt Sơn phòng, cũng là muốn vừa canh giữ, vừa khai khẩn, mong cho người ở nhiều đất mở rộng ; duy đất rừng xấu rần, đất đá lẫn lộn, thế khó thành hiệu ngay. Hiện nay bọn giặc tàn chưa yên, cõi ngoài biên có nhiên phải giữ, nhưng sự lo không ngờ ở trung châu, càng nên đặt đất dự phòng trước. Nay xin trích lấy 3 huyện Chương Đức, Hoài Yên (đều thuộc tỉnh Hà Nội) và Mỹ Lương (thuộc tỉnh Sơn Tây) đặt làm một đạo, bỏ bớt 2 nha Sơn phòng, cùng hợp vào đây, thì quân dân canh giữ, khai khẩn đông đúc, mở mang, cũng có thể vững được đường sau của non sông ; nhưng nên xem chọn nơi hình thắng ở xã Cao Đăng đắp làm thành của đạo ; đặt chức chánh, phó quản đạo, chánh, phó lãnh binh, mỗi chức 1 người, (lãnh binh dùng người địa phương). Phàm các việc công canh phòng, khai khẩn và binh lương án kiện, do quan ở đạo cùng bàn thỏa thuận làm việc, thuộc về thống hạt tỉnh Hà Nội, để tiện trông coi cả và đem đồ bản dâng lên. Vua nghe theo và cho lấy tên ấy [Mỹ Đức] để gọi.

Mùa thu năm ấy, ruộng lúa tỉnh Quảng Bình, Quảng Ngãi được mùa, còn hạt nào bị tai hại, về thuế lệ đều chiếu hạn miễn giảm có thứ bậc khác nhau.

Truy tặng những người đánh giặc bị chết trận trong các lần. (Từ năm Tự Đức thứ 15 đến năm thứ 27) từ Phó quản cơ là Trần Đăng Ngộ trở xuống tất cả 68 người. (Phó quản cơ là Trần Đăng Ngộ ; Cầm binh Cai đội là Nguyễn Duy Thanh, Nguyễn Đình Phẩm, Lê Tất Đạt ; Tinh binh Suất đội là Nguyễn Huy Bích ; Cầm binh Chánh đội trưởng là Vũ Vinh, Nguyễn Văn Kỳ, Nguyễn Văn Lợi, Trần Văn Bình, Vũ Đình Xâm, Phạm Văn Na, Vũ Đức Mậu, Lê Quai, Nguyễn Đăng Lợi, Ngô Đức Tuấn ; Cầm binh Đội trưởng là Nguyễn Văn Cò ; Tinh binh Đội trưởng là Nguyễn Trọng Ngữ, Nguyễn Văn Sinh, Trịnh Đức Mỹ, Lê Chính, Lê Đình Quế, Đào Bá Tăng, Trương Xuân Hòa, Lê Phác, Nguyễn Điện, Nguyễn Viết Thìn, Nguyễn Nho Huân, Nguyễn Văn Diệu, Nguyễn Văn Niên, Trần Văn Triễn, Nguyễn Văn Trữ, Đào Văn Đoan, Nguyễn Đình Phú, Chử Đức Kham, Nguyễn Văn Tập, Vũ Đình Tân, Đỗ Xuân Lễ, Đặng Đình Bàn, Đặng Đình Quang, Nguyễn Văn Phẩm, Bùi Hiền, Nguyễn Khắc Ngạch, Phương Sâm, Trần Đình Thị, Nguyễn Văn Tĩnh, Phạm Đình Cường, Nguyễn

Văn Thăng, Nguyễn Văn Nãi, Nguyễn Văn Huy, Vũ Đình Thanh, Phạm Đình Tấu, Trần Văn Tú, Phạm Danh Ninh, Phạm Văn Khăng, Phạm Đình Tiên, Nguyễn Văn Giang, Nguyễn Văn Lợi, Nguyễn Văn Hành, Nguyễn Văn Xuyên, Đỗ Khắc Thận, Vũ Văn Bách, Đặng Văn Dừa, Nguyễn Văn Viên ; Chánh cửu phẩm bách hộ : Vũ Văn Tống, Nguyễn Văn Đàm, Hoàng Văn Sô, Nguyễn Văn Đậu, Nguyễn Văn Thành, đều được chiếu hàm truy tặng mà cấp tiền tuất ; Đặng Ngộ được 1 con tập ấm làm chánh cửu phẩm bách bộ, hoặc em hay cháu [gọi bằng chú, bác] thì kém một trật ; Duy Thanh, Đình Phẩm, Tất Đạt được 1 con tập ấm tòng cửu phẩm bách hộ, hoặc em hay cháu [gọi bằng chú, bác] được miễn ra lính, tạp dịch suốt đời ; Nguyễn Huy Bích trở xuống, miễn cho con hoặc em hay cháu [gọi bằng chú, bác] một người không phải ra lính, làm tạp dịch suốt đời).

Giặc trốn người nước Thanh cùng với giặc Xá họp bọn tràn xuống tụ họp ở các huyện Man Duy, Trình Cốc (thuộc tỉnh Thanh Hóa). Vua sai Sơn phòng sứ là Lê Trí Thực đem quân dẹp bắt, được thắng trận. (Chém được 4 thủ cấp giặc trốn nước Thanh, thu được một ngọn mác sắt).

Lại đặt chức tả, hữu tá lý ở phủ Tôn nhân. (Năm Tự Đức thứ 10 bỏ bớt). Vua bảo rằng : Con cháu các tước công, họ Tôn thất ngày càng nhiều, 2 viên tôn khanh dạy bảo và kiểm xét không khắp, gián hoặc có kẻ du đảng cũng chẳng nghe biết đến, có thiếu thốn bổn phận. Nay lại đặt 2 viên tá lý, phạm việc phải xét bàn cho chu đáo.

Người tỉnh Quảng Bình là Phạm Văn Trân đánh chết con nuôi tên là Bích (vì lãng mạ nên giận mà đánh), quan tỉnh nghĩ xử đồ 3 năm. Vua bảo rằng : Ôn nuôi đã nhiều, thế mà dám không cung kính, đến phải giận, không kịp suy tính ; huống chi tên Trân đã gần 70 tuổi, chiếu lệ người già cho nộp tiền chuộc tội.

Bổ chính Cao Bằng là Trần Văn Huân dâng sớ tâu xin đặt ổ súng (ổ súng cao tất cả 11 thước, mỗi ổ đều để 3 cỗ súng lớn), để tiện khi cần đến thì bắn. Vua nghe theo.

Phó đề đốc đạo Thái Nguyên là Lưu Vĩnh Phước đánh hạ được sào huyệt của giặc ở An Hân ; Quản đống đạo Tuyên Quang là bọn Hoàng Thủ Trung đánh úp phá được đồn giặc ở Đông Viên. Thương cho Vĩnh Phước quân công gia 1 cấp và bài vàng tía, tiền vàng ; bọn Thủ

Trung được thưởng tiền bằng vàng, bạc có thứ bậc ; Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tham tán là Trương Quang Đản cũng đều thưởng gia cấp, kỷ lục.

Lại dụ rằng : Trận đi này, nói là đồn giặc ở An Hân rất hiểm vững, đánh hạ được rất khó, thì chúng dựa vào chỗ hiểm bắn đánh, chủ khách thế khác nhau, sao quân đồng đội luyện bị thương chỉ vài chục người, cướp được tang vật của giặc cũng ít ; đồn Đông Viên thì tâu chém được đến hơn 60 thủ cấp giặc, lại không thu được tang vật ; người sẽ bắt chước Phùng Tử Tài khuếch khoác để dối trá che bịt chẳng ? Cửa vua tuy xa muôn dặm, nhưng oai nghiêm gần chỉ gang thước, lòng người bề tôi không nên còn chút yêu ghét giả dối ở chỗ đó. Bộ cũng chẳng xét, cứ theo thế mà tâu lên đúng như thế. Trẫm không phải là khắc nghiệt đâu, lý rất rõ ràng, nhân bảo cho biết.

Tỉnh biên phó sứ là Trương Quang Đản, Nguyễn Hữu Độ đều tâu xin chọn đất xây dựng thành của đạo (thành Lạng Giang làm ở xã Nhã Nam, huyện Yên Thế ; thành Đoan Hùng làm ở xã Quả Cảm huyện Ngọc Quan) và trừ tính dân lên công việc đóng đồn khai khẩn :

- (Xin đắp thành lũy. - Xin chọn đặt đề, lãnh, đốc binh để giúp việc bàn phá. - Xin chọn phái binh phòng khai khẩn. - Xin chiêu tập dân xiêu tán về, lượng cấp vốn công để giúp cho khai khẩn mở mang. - Xin đem phủ lý Đoan Hùng dời đi làm ở xã Đồng Văn, huyện Sơn Dương, kiêm cai trị cả 2 huyện Hùng Quan, Sơn Dương và lại đặt huyện Hữu Lũng. - Xin thuế lệ 5 huyện Phượng Nhãn, Bảo Lộc, Yên Thế, Hữu Lũng, Lục Ngạn thuộc phạm phủ Lạng Giang, đem nộp ở đạo Lạng Giang. - Xin mộ người khai mỏ để giúp việc canh phòng ngăn chặn).

Vua bảo là làm việc không có thứ tự, bèn Dụ rằng : Trước kia cho bọn người sung làm Tỉnh biên phó sứ, quản nhận ngay binh đồng ở quân thứ, tiến đến thượng du, cốt đem bọn giặc lâu năm, quét sạch cả một loạt ; đều chia đặt thừa úy và thổ quan, thổ binh đóng đồn, cốt không để ngại về sau. Nhưng về Đoan Hùng ở Sơn Tây, Lạng Giang ở Bắc Ninh, đều đặt đồn canh nghiêm giữ, nguyên ý chỉ vì hàng rào ngoài biên ngày càng ít, cướp trộm khó dẹp yên, cho nên muốn ta tự hăng hái tự lo toan, đều phải phòng giữ, ta mỗi ngày tiến dần, thì giặc phải lui dần ; yên hợp dân ta để vững vàng biên giới ta ; quan dân có thể dựa nhau, tùy tiện khai thác, để cho không còn giặc trốn, không đất bỏ không, mới là hay. Hiện nay, ở Thái Nguyên, Tuyên Quang, Lạng Sơn, Bắc Ninh, các bọn giặc hung hăng, bọn người chưa từng theo đến xem xét làm việc, các giặc ở thượng du làm thế nào cho có thể trừ hết ; yên hợp dân ngoài

biên, làm thế nào cho có thể đông đúc thêm ; thổ binh, thổ quan, xử trí thế nào cho có thể hùng mạnh hơn ; xem địa thế, chọn chỗ tiện làm thế nào cho có thể tiến dần. Phàm các điều khoản tính toán mở mang, đều bỏ qua cả, chỉ chú ý đến chỗ gần, mưu việc cố giữ một chỗ, sao không nghĩ đến việc nên trước, nên sau, nên khoan, nên gấp. Kể ra thì chọn đất tốt, đặt làm nơi canh phòng khai khẩn, việc làm cho tốt về sau, cố nhiên phải như thế, nhưng nghĩ đặt 2 chỗ, đều chỉ gần nơi Sơn Tây, Bắc Ninh, mà bỏ xa các tỉnh ngoài biên ra ngoài bụng. Nếu đến lúc có việc, không khỏi mới lo như là tuy roi dài không tới bụng ngựa. Huống chi nay đánh dẹp các bọn giặc chưa xong, điều động phái binh đồng đi đã nhiều, còn có quân đâu mà xin phái đến rất nhiều ? Lại đặt nhiều viên dịch, xin nhiều điều khoản, những phí, nhọc mệt phiền nhiễu, sẽ làm thế nào ? Nay do bọn người phải hội đồng với chánh sứ và quan 2 tỉnh Bắc Ninh, Sơn Tây, đều khám lại ngay, xét kỹ hình thế, nếu nên đặt đạo ở 2 chỗ ấy, hoặc nên đặt ở chỗ nào, quả đã chẹn giữ được chỗ quan yếu, bốn mặt đều ứng phó, đều tiện, thì cùng nhau bàn tính, nhưng hãy theo loại cách thức đồn lớn, bắt chước kiểu đồn thực luyện v.v..., vẽ bản đồ rõ ràng, để tiện cho theo thế làm việc. Đợi khi nào đồn đóng gần xong, người có chỗ trông cậy được, mới nên nghĩ đặt quan quân, để binh đồng đóng giữ, đặt lại phủ, huyện, cho đến việc nghĩ cấp vốn công, chiêu mộ dân đến khai khẩn ruộng đất, khai lấy các mỏ, lần lượt trích ra tâu lên, theo khoản cho thi hành.

Giặc trốn người nước Thanh là bọn Lý á Sinh, Lý Lục đem bè lũ tràn xuống quấy nhiễu các xứ Bắc Hợp, Bắc Môn, huyện Nguyên Bình. Bố chính Cao Bằng là Trần Văn Huân xin thêm quân giúp cho việc đánh dẹp. Vua bảo rằng : Binh đồng của tỉnh ấy đã đến hơn 1.500 người, lại có quân của Lưu Vĩnh Phước cùng giúp, nếu giặc đến hàng nghìn, cũng có thể chém giết được, huống chi chúng chỉ phô trương hào ư ? Ngày thường ngồi hưởng lộc, khi gặp việc lo nhỏ, đã hoảng hốt kêu xin. Cho tỉnh ấy tự tính lấy, không được việc thì chớ hỏi.

Lãnh Tuân phủ Ninh Bình là Phan Đình Bình dâng sớ xin vào yết kiến. Vua Dụ rằng : Tỉnh người hiện nay công việc tuy ít, nhưng việc đến không thể biết trước sao nên nên việc trước mắt mà coi thường việc không ngờ. Người mới nhậm chức, các người cùng làm việc, chưa được quen việc, nhưng hãy ở lại hết lòng tu bổ điều lỗi, mong được hoàn toàn vững chắc, đợi khi Bắc Kỳ yên ổn sẽ xin, chưa muộn gì.

Hoãn ngạch quân để thiếu cho tỉnh Hải Dương. (Vì có giặc và lụt, điều háo 5 thành có 75 xã thôn, được hoãn 1 năm ; điều háo 3 - 4 thành có 34 xã thôn, được hoãn 6 tháng).

Tổng Canh Nông, tỉnh Hưng Yên có lúa hóa sinh. (Đã gặt lại mọc lên, ước 5 - 6 mẫu, lúa tốt gấp đôi). Tuần phủ là Nguyễn Văn Thận đem việc thóc ngoài đồng tự nhiên mọc ra tâu lên (năm Kiến Vũ thứ 2 đời Quang Vũ nhà Hán, thóc ngoài đồng mọc nhờ. Nhờ là vì không cày cấy mà mọc, nên gọi là nhờ), rồi lúa ấy chín, dân trong hạt là bọn Tú tài Nguyễn Hữu Đôn đem thóc ấy dâng tiến ; thưởng cho ngân tiền đều có thứ bậc khác nhau.

Bộ Lại, bộ Lễ tuân lệnh nghĩ định điều lệ sát hạch bỏ quan các công tử học ở nhà. (Công tử học ở nhà, người nào chưa từng đi thi và đi thi mà không dự trúng kỳ thứ nhất, tuổi từ 30 trở lên ; người nào đã từng thi, dự trúng 1 - 2 kỳ, tuổi từ 25 trở lên ; nếu có tình nguyện ra làm việc, do quan ở phủ tư bộ Lại đệ làm tờ tâu xin hội đồng với Nội các, viện Đô sát sát hạch, chiếu lệ sát hạch con cháu quan viên được ám thụ hỏi về kinh nghĩa, văn sách và luận mỗi thứ một đạo, một bài hỏi về luật. Người nào thông cả, thì chiếu lệ công tử ở Giám thi bỏ trúng hạng bình, bắt đầu thụ hàm kiểm thảo, kém thì thụ hàm điển tịch ; người nào hơi thông thì chiếu theo lệ hạng thứ, bắt đầu thụ hàm điển bạ ; kém thì thụ hàm cung phụng, rồi phân phái đi làm thừa biện ở 6 bộ hoặc các nha : nha nhiều việc thì đủ 2 năm, nha ít việc thì đủ 3 năm, đều do thượng ty chỗ làm việc xét quả là người thông thạo được việc, tâu lên, do bộ Lại làm danh sách tâu lên, đều được thưởng 2 trật, sẽ bỏ thực hàm. Sau đó được thuyên chuyển vẫn bỏ làm quan ở Kinh, không phải phân phái đi các tỉnh và bỏ quan ngoài. Nếu có người nào chưa thông, được ở lại học tập 3 năm, lại sát hạch lại, nếu vẫn không thông, không được sát hạch lại nữa).

Vua bảo rằng : Cháu các tước công ở nhà học tập, có người nào xin ra làm việc quan, cũng chiếu theo thể làm việc nhưng kém xuống một trật, đều bỏ làm quan ngoài, cũng giống với họ Tôn thất, để cho đều có chức việc, cố học tập, nhiều người làm việc.

Tháng 11, làm chỗ ở khác 2 miếu hội đồng, thành hoàng và các đàn Xã tắc, Sơn xuyên, Tiên nông ở tỉnh Phú Yên. (Trước ở xã Xuân Đài, bị lụt cát bồi, chuẩn cho di chuyển đến địa phận xã Long Uyên).

Định lệ mộ đồng, cấp lương ở các tỉnh Bắc Kỳ. (Các hạt Lạng Sơn, Thái Nguyên, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Cao Bằng, như có ứng mộ chính đốn dồn lại thành toán, từ 100 người trở lên (dưới cũng thế), hễ người nào canh phòng trong hạt, về đầu mục chưa có phẩm hàm (dưới cũng thế), thì hằng tháng cấp 2 quan tiền, binh đồng 1 quan 5 tiền, gạo mỗi người 1 phượng (dưới cũng thế), nếu có sai phái đi bắt giặc ở trong hạt và phái đi canh phòng vận tải ở hạt khác, thì đầu mục hằng tháng cấp 2 quan 5 tiền, binh đồng 2 quan ; người nào phái đi bắt giặc ở hạt khác, thì đầu mục hằng tháng cấp 4 quan, binh đồng 3 quan. Các tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh như có ứng mộ phái đi làm việc (giống như trên) hễ người nào canh phòng và vận tải ở trong hạt, thì đầu mục hằng tháng cấp 1 quan 5 tiền, binh đồng 2 quan ; như có đánh bắt giặc ở trong hạt, thì đầu mục hằng tháng cấp 2 quan tiền, binh đồng 1 quan 5 tiền, nếu phái đi canh phòng, vận tải, bắt giặc ở thượng du, cũng chiếu lệ tỉnh biên phái đi mà cấp).

Sai quan tỉnh Hải Dương làm đồ vật thưởng cấp phái viên nước Pháp. (Tráp chữ nhật bằng gỗ khảm xà cừ và khay chè. Quan năm thì tráp, khay mỗi thứ 1 chiếc ; quan hai thì 1 tráp, có công thì thưởng thêm khánh vàng, tiền bằng vàng hay bạc ; quân lính thì cấp cho đồ ăn và ngân tiền, vì có trước đây bắt được thuyền nước Thanh, có lòng làm việc giúp. Lại cho là việc ấy ở khi Sam-bô còn làm lãnh sự, cũng sai quan Thương bạc trích lấy tráp, khay mỗi thứ 1 chiếc để thưởng tặng).

Lại đặt ty Khám biện ở bộ Công. (Năm Tự Đức thứ 4 bỏ bớt). Khi ấy, công việc nhiều ngả, mà việc liên quan với các ty, đã khám lại trừ tính, không khỏi có thêm bớt vào trong đó, cho nên lại đặt. Ty ấy, lang trung, viên ngoại lang, tư vụ, bát, cửu phẩm mỗi chức 1 người, thư lại 8 người).

Định rõ lệ xử tội về điền lính. Vua cho là việc quân, việc lương như nhau cả, mà xử việc thiếu lính thì xử tội hơi nhẹ, chưa đủ để răn bảo. Bèn chuẩn cho từ nay phạm bắt lính, vẫn theo lệ trước, chia làm 2 quý mùa hạ, mùa đông, hạt nào thiếu số, theo đúng như lệ thu lương mà nghĩ tội. (Lại mục, tổng lý, chiếu theo lệ năm thứ 29 ; lý trưởng chiếu số lính trong xã, cai, phó tổng chiếu số lính trong tổng, chia làm 10 thành, nếu thiếu chưa đến 1 phần, thì phạt 100 trượng, phải nộp tiền chuộc ; thiếu 1 phần trở lên thì bãi dịch ; lại mục chiếu số lính trong phủ hay huyện, về phần việc của mình thiếu chưa đến 1 phần thì miễn nghị ; hơn 1 phần thì phạt 100 trượng, cho nộp tiền chuộc ; 2 phần trở lên, phải cách bãi ; tỉnh, phủ,

huyện, thông, kinh, bát, cửu, chiếu lệ năm thứ 23, tỉnh, phủ, huyện, thiếu hơn 1 phần, phải giáng 1 cấp, hơn 2 phần phải giáng 2 cấp, hơn 3 phần phải giáng 3 cấp, hơn 4 phần phải giáng 4 cấp, đều được lưu lại làm việc, 5 phần trở lên phải giáng 4 cấp đổi đi nơi khác ; còn bát, cửu phẩm chuyên làm việc ấy thì chiếu theo phủ, huyện, châu trong tỉnh ấy, người nào phải trừng phạt phân xử tội nặng nhất thì theo một khoản nặng ấy mà bắt tội giống thế ; thông, kinh coi việc đốc thúc lại xử giảm cho một bậc ; còn như tổng đốc, tuần phủ thì xử giảm kém viên bố chính đốc thu 2 bậc). (Tỉnh nào không có bố chính phải chiếu theo tội bố chính mà xét nghĩ).

Dụ cho Hoàng Tá Viêm : Từ nay phạm việc đánh trận hạ thành bé nhỏ, đều lượng chi ngay ngân tiền thưởng cấp để khuyến khích ; còn thì đợi khi bắt được yên cả, dâng số tâu lên, ban thưởng một thể, để khỏi phiền nhảm. Trước đây, Lưu Vĩnh Phước đốc đem đại quân tiến đến Xuân Dương đánh phá đồn giặc. (Phá luôn 3 đồn, chém được 85 thủ cấp giặc).

Vua sai Trương Quang Đản xét ngay tâu lên, nhưng Quang Đản đã đem tang vật, thủ cấp giặc trình nộp lên viên thống đốc rồi. Vua bèn sai Hoàng Tá Viêm xét thực chi thưởng. Khi ấy, phái viên Lạng Sơn là bọn Đinh Quán Trinh, Lưu Vĩnh Tài đánh lấy được 2 đồn Bình Gia, Vân Mạc, cũng sai xét thưởng, nhân thế mới có Dụ ấy. Sau đó Hoàng Thủ Trung, Ngô Phượng Điền đánh phá sào huyệt giặc ở Bắc Cạn, Bắc Quan. (Thủ Trung chém được 79 thủ cấp giặc ở Bắc Cạn ; Phượng Điền đuổi chém được 6 thủ cấp giặc ở Bắc Quan). Quang Đản lại đem tâu lên nghĩ thưởng. Vua quở là loanh quanh chậm trễ, mới sai Tá Viêm phải nghĩ cấp ngay. Rồi thì Vĩnh Phước nói phao lên là tiền hoa hồng các trận không lấy vào đâu được và muốn xin về làm ruộng. Vua nghiêm quở Vĩnh Phước, mà sai ngay Tá Viêm đi ngay thương lượng châm chước, để khỏi bất mãn ; và sai cần đốc tiến quân ngay, để dẹp yên sào huyệt giặc ở Ba Bể (Lục Chi Bình lên trốn ở đấy) và các giặc ẩn trốn.

Sai các tỉnh biên giới phía Bắc (Sơn Tây, Bắc Ninh, Lạng Sơn, Hưng Hóa, Tuyên Quang, Cao Bằng) ủy phái quân đến ngay các xứ giáp tỉnh Thái Nguyên chặn bắt giặc trốn. Vua cho là đại binh tiến đánh sát gần, thế giặc không khởi không trốn tránh, cho nên có mệnh lệnh này. Rồi sau giặc trốn tràn xuống quấy rối ven biên giới Bắc Ninh, Lạng Sơn. (Các xã Vô Mụn, Hương Vĩ, Làng Lầy, Đồng Ma, Bả Lộng, Nhã Nam, Thế Lộc, Phù Đô, Bắc Lệ, Nhật Lăng). Việc ấy đến tai vua, vua bảo rằng : Hai tỉnh Bắc Ninh, Lạng Sơn, nhiều lần đã hiểu

thì, lại có lệnh thống soái, đã không dẹp được, lại không canh phòng được, sự hèn kém không xứng chức đã quá lắm. Quan 2 tỉnh và phủ, huyện sở tại đều phải giáng 3 cấp được lưu lại làm việc.

Sai các tỉnh Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Cao Bằng, Lạng Sơn và Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên đều theo địa hạt canh phòng đánh dẹp. Khi ấy, sào huyệt giặc ở Thái Nguyên đều đã lần lượt đánh phá, bọn lũ còn lại tan chạy 4 phía, trốn tránh tạm sống, mà Tuần phủ Quảng Tây đưa thư đến từ chối, không kịp dẹp giúp, cho nên đặc biệt nghiêm dụ quan các tỉnh tìm nhiều cách bắt giết ngăn chặn.

Đình thần tuân Dụ (năm thứ 31) định rõ phép học, phép thi tâu lên :

(- Định rõ phép dạy. Sức rõ cho quan coi việc học trong, ngoài biết : Học phải cốt ở hạnh thực, văn bài phải cốt ở chính kinh, truyện, sử ; còn như các sách sử biên loại chí của nước ta và sách đời xưa, đời nay, sách của nước ngoài, sách nên học tập, thì in cấp cho các trường học, để truyền tập chung cả.

- Định rõ phép sát hạch. Từ nay đến năm thi Hương, do phủ, huyện, huân, giáo sở tại sức cho các xã, thôn kê khai bao nhiêu người đi thi, ngày thường có hiếu thuận, ngay thẳng, cẩn thận không ? và ông cha ba đời có can liên án kiện không ? hương lý, thân thuộc ký tên bảo nhận, do quan phủ, huyện và giáo, huân đều đến trước khi vào trường 4 tháng đem qua văn thể 3 kỳ (dưới cũng thể) cho thi khảo trước, chọn người đỗ làm danh sách chuyển giao cho quan ở Giám, quan coi việc học. Quan phủ Thừa Thiên và các tỉnh, đạo, đều đến trước khi vào trường 3 tháng, lại cùng với quan ở Giám, quan coi việc học sát hạch kỹ hơn, làm danh sách tư bộ.

- Lượng giảm số học trò đi thi. Từ nay số học trò lấy đỗ hạch : phủ Thừa Thiên 700 người ; tỉnh Quảng Trị 300 người ; tỉnh Quảng Bình 350 người ; tỉnh Quảng Nam 400 người ; tỉnh Bình Định 400 người ; tỉnh Quảng Ngãi 200 người ; tỉnh Nghệ An 800 người ; tỉnh Hà Tĩnh 400 người ; tỉnh Thanh Hóa 700 người ; tỉnh Ninh Bình 300 người ; tỉnh Nam Định 800 người ; tỉnh Hải Dương 500 người ; tỉnh Hưng Yên 250 người ; tỉnh Hà Nội 800 người ; tỉnh Bắc Ninh 500 người ; tỉnh Sơn Tây 500 người ; các tỉnh Khánh Hòa, Bình Thuận, Phú Yên

mỗi tỉnh trên dưới 100 người ; các tỉnh Hưng Hóa, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn mỗi tỉnh trên dưới 50 người.

- Châm chức phái quan trường. Trừ ra chánh, phó chủ khảo, giám sát, khoa đạo, vẫn theo như cũ ; còn thì đều chức lượng giảm bớt. Trường Thừa Thiên, Nam Định, Hà Nội, thì đề điều, giám khảo, phân khảo mỗi chức đều 1 viên, Phước khảo 4 viên, sơ khảo 8 viên, lại phòng 25 người ; trường Thanh Hóa, Nghệ An, Bình Định thì đề điều, giám khảo mỗi chức đều 1 viên, Phước khảo 2 viên, sơ khảo 4 viên, lại phòng 15 người.

- Định rõ lệ phạt. Phạm quyển thi có người làm bài không thành lời văn hay bỏ giấy trắng, không làm đủ quyển, cứ 1 tên thì giáng, huấn phải giáng 2 cấp, được lưu lại làm việc ; 2 tên thì phải giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác ; 3 tên trở lên thì cách chức không cho làm nữa. Quan ở Giám, quan coi việc học, được giảm 1 bậc ; 1 tên thì giáng 1 cấp ; 2 tên thì giáng 2 cấp ; 3 tên thì giáng 3 cấp, đều được lưu lại làm việc ; 4 tên thì giáng 4 cấp, điều đi nơi khác ; 5 tên trở lên thì cách chức không cho làm nữa. Còn như quan phủ, huyện và quan phủ [Thừa Thiên], quan các tỉnh chỉ là hội xét một thời gian, lại được giảm 1 bậc, tội chỉ phải giáng 4 cấp được lưu lại làm việc là cùng. Quan trường nếu có không trích ra được, thì đem các viên hiện có ký tên khếp vào tội tư vị che chở ; các viên giám sát thì khếp vào tội không biết xét ra. Còn như hương, lý, thân thuộc khai gian, thiếu sự thực, thì xử tội giảm 1 bậc).

Vua chuẩn cho theo nghị thi hành. Lại Dụ rằng : Từ nay về sau, phạm thi hạch, giáo tập ra đầu bài, phải chọn những bài sâu xa nhiều ý, hoặc cũng có khi dùng sách của các nhà làm sách ngày xưa, để thấy cái tài học rộng, cho xứng với ý trọng về văn.

Hiệp biện Đại học sĩ là Nguyễn Văn Tường tiến vị thuốc "thiên sinh ô truyệt". (Tường vì nghe viên sung chức ở Y viện trước là Đỗ Văn Tuyển nói : Mạch vua, tỳ hình như hơi kém, thứ truyệt này làm thuốc, bổ hơn bạch truyệt, cho nên gửi mua dâng tiến). Vua cho là vua tôi cùng bệnh càng thương nhau, khen để đáp lại.

Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Thận tâu xin bồi đắp đê công trong hạt. Bộ Công cho là đê bồi trước đã cho bãi bỏ, cho nước tự chảy đi, mà nơi này là chỗ đường nước xói vào, cho bao đắp củng, sau này chưa chắc không trở ngại. Vua bảo rằng : Đây không phải như chỗ vỡ ở

Văn Giang, tất phải đắp đê giữ lúa chiêm, lại có thể giữ được đường quai của tỉnh ấy, chuẩn y lời xin, để tiện cho dân.

Cho trích bạc, tiền ở Hải Dương, Sơn Tây (Hải Dương 3.000 đồng bạc, Sơn Tây 20.000 quan tiền) giải đi giao cho tỉnh Tuyên Quang để phòng phát lương, vì binh đông tỉnh ấy có nhiều (hiện đóng hơn 3.500 người) chi tiêu hết nhiều.

Bắt đầu đặt ra cục Thuyền chính. Trước đây bộ Hộ tâu rằng : Vận tải là việc lớn, quan hệ đến việc tiêu dùng của nước, nhưng cũng xem thuyền bè có nhiều hay ít, để biết thừa hay thiếu. Gần đây, cái số vận tải rất không bằng trước, đều là người nhận tải không thực làm việc. Xin đặt cục Thuyền chính, chọn quan to văn võ mỗi đẳng 1 viên, chuyên trông coi việc ấy.

Vua giao xuống đình thần bàn, cũng cho là đặt ra ty tào vận, lúc quốc sơ đã có viên quan to chuyên coi việc ấy, hết lòng làm việc thực, cho nên vận tải thường đầy đủ. Sau đó, ngạch thuyền giảm ít, lại không có viên quan to chuyên trông coi, mà đặt ra chức chuyển vận sứ chỉ là chủ trương chia ra chuyên tải vào Nam ra Bắc, đối với việc thuyền, không chút bổ ích. Gần đây thêm có tàu thủy, nhưng cái tệ cũng không phải chỉ một lần mà thôi, đều do việc không có người chuyên trách, cho nên không người thực sự làm việc, thường thường bị thiếu, là bởi có đó. Xin theo như lời bộ nghĩ, phạm tất cả công việc vận tải, đều do cục ấy bàn làm. (Trừ các việc tàu thủy bán đổi, và ty thuế quan các tỉnh, cùng là số khoang thuyền buôn của nước Thanh, nước Tây đến buôn và thuyền buôn đến Nam Kỳ mua gạo, thì vẫn do bộ Hộ ; còn thì do cục ấy tất cả). Lại nghĩ định điều khoản kiểm xét của cục ấy phải làm tiến trình :

(- Xin đặt riêng cục Thuyền chính ở cửa biển Thuận An hoặc Thanh Phước, do bộ Công chọn nơi rộng rãi làm 2 tòa nhà ngồi, 2 tòa nhà bếp, bên tả mặt trước làm 1 tòa nhà ngồi, để làm chỗ ở làm việc quan ; chế và cấp cho 1 quả ấn đồng, (khắc 4 chữ “Thuyền chính chi ấn”, 1 quả dấu kiềm nhỏ, 1 cái dấu làm tin bằng sừng, (đều khắc 2 chữ Thuyền chính) ; chọn quan nhĩ phẩm văn võ mỗi đẳng 1 người chuyên việc trông coi. Về sang năm số thuyền của quan hay dân ở Kinh hay các tỉnh phải đi tuần tiễu, vận tải là bao nhiêu, đến mùa đông năm nay bộ Hộ, bộ Công đều phải kê danh sách từng hạng, tự cho cục ấy chấp chiếu, tùy theo hạng thuyền san bổ số ấy.

- Các hạng gỗ và đồ vật ở Bắc Kỳ và các tỉnh Thanh Hóa, Ninh Bình phải vận tải đến kho tạm ở 2 tỉnh Thanh Hóa, Nam Định, để phòng giao cho người tải đi, về sự đủ thiếu, thường phạt chưa từng định đến, nên thuyền phải đến tải, thường chậm thiếu. Nay xin các tỉnh ấy phải lượng tính số tiền, đồ vật, thóc gạo về sang năm nên tải mỗi thứ là bao nhiêu, thì vào mùa đông năm nay, bộ Hộ phải tư khai số mục trước, giao cho các tỉnh ấy theo đầy mà làm, cốt phải đến cuối tháng 2 đều đủ cả, đợi đến trước hoặc sau tiết Cốc vũ ((1) Cốc vũ : tên 1 khí tiết trong 24 khí tiết của hằng năm, vào ngày 20, 21 tháng 4 dương lịch.1) thì nhận tải, cho kịp đến trước hoặc sau tiết Tiểu mãn ((1) Tiểu mãn : tên 1 khí tiết trong 24 khí tiết của hằng năm, vào ngày 21, 22 tháng 5 dương lịch. 1) thì về nộp. Nếu đến kỳ thuyền đến tải mà đồ vật của tỉnh ấy mỗi lần thiếu một thành, (như thuyền phải tải 10.000 cân, mà tỉnh giao đồ vật chỉ 9.000 cân, thế là thiếu 1 thành, còn thứ khác cũng theo thế) thì quan tỉnh như bố chính chuyên ty và tuần phủ kiêm bố chính (hoặc án sát cùng làm việc) xin đều giáng 2 cấp được lưu lại làm việc ; thông, kinh chuyên dự làm việc ấy và các phủ, huyện có liên quan đến việc vận tải, thì được giảm 1 bậc tức là đều giáng 1 cấp, đều được lưu lại làm việc. Thiếu đến 2 thành trở lên, cứ theo thế gia dần lên, (mỗi một thành thêm một bậc), tội chỉ đến giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác là cùng. Tổng đốc, tuần phủ (tỉnh nào có bố chính, dưới đây cũng thế) lại giảm cho một bậc nữa là xử phạt 60 trượng, chuẩn cho phạt bổng 1 năm, tội chỉ đến giáng 4 cấp được lưu lại là cùng. Tỉnh nào mỗi thứ 10 phần đều đủ cả, thì bố chính chuyên ty và tuần phủ kiêm bố chính (hoặc án sát cùng làm việc ấy) đều được thưởng gia 1 cấp ; thông, kinh chuyên dự làm việc ấy và các phủ, huyện có liên quan đến việc vận tải đều thưởng kỷ lục 2 thứ ; tổng đốc, tuần phủ thưởng kỷ lục 1 thứ.

Lại như thuyền ngày nào đến đồn cửa biên nhận tải, phải một mặt bẩm ngay quan tỉnh ấy phát đồ vật, một mặt trình về cục Thuyền chính biết, nhưng hạn cho trong 10 ngày giao nhận phải xong cả. Nếu ngoài hạn mà đồ vật tỉnh ấy còn chậm thiếu, thì cho quan ở thuyền tư về cục ấy tâu hặc ; hoặc tỉnh ấy giao đồ vật mà quan ở thuyền chậm trễ không chịu nhận ngay, thì do quan tỉnh ấy tham hặc để trị tội. Mỗi lần chậm đến 10 ngày, thì quan tỉnh ấy như bố chính chuyên ty và tuần phủ kiêm bố chính (hoặc án sát cùng làm việc ấy) và quan ở thuyền đều phải giáng 1 cấp được lưu lại ; thông, kinh chuyên dự làm việc ấy và các phủ, huyện có liên quan đến việc vận tải, được giảm 1 bậc tức là phạt bổng 1 năm ; tổng đốc, tuần phủ lại giảm một bậc nữa, tức là phạt bổng 9 tháng. Cứ mỗi chậm 5 ngày nữa lại gia lên một bậc, tội

chỉ đến giáng 4 cấp được lưu lại là cùng. Nhưng tính ngày chậm trễ phải ở lại là bao nhiêu ngày, nhân công phí tổn ở thuyền là bao nhiêu, chia làm 10 thành, bố chính chuyên ty và tuần phủ kiêm bố chính (hoặc án sát cùng làm việc ấy) chia nhau phải bồi 5 thành ; thông, kinh chuyên dự làm việc ấy và các phủ, huyện có liên quan đến việc vận tải phải bồi 3 thành ; tổng đốc tuần phủ phải bồi 3 thành. Nếu tỉnh đã giao, thuyền đã nhận đồ vật vừa phải, mà quan ở thuyền không cho đi ra khơi ngay, hoặc đi khơi mà lại đến đậu ở bến khác, đều do quan sở tại trình bày rõ ngày nào thuyền đến, ngày nào nhận đồ vật xong và ngày nào vào cửa biển dừng đậu, hoặc trời tạnh, gió thuận, hoặc gió mưa thế nào, tư cho cục ấy xét, quả là mượn có tìm tiện, thì quan ở thuyền và các người quản suất ngồi trong thuyền, đều xin chiếu luật “trái với chế thu”, xử tội phạt đến hết bậc [100 trượng], giáng 4 cấp đổi đi nơi khác.

- Các hạng thuyền của quan hay dân đi tuần tiểu hay vận tải, gián hoặc có tìm chỗ tiện, đậu yên, hoặc kèm hàng hóa mưu việc buôn, không cho thuyền chạy ngay, thì do viên tẩn thủ các cửa biển, hễ thấy thuyền của quan hay dân dừng đậu ở địa phận đồn nào, phải đến ngay thuyền xét hỏi thuyền đến có việc gì và kiểm soát giấy tờ ở thuyền, quả là thuyền vận tải và có công cán việc gì đích thực, nếu có phải lấy nước, củi thì sức cho lấy ngay, xong việc thì cho thuyền chạy, không được đậu lại. Còn như mang hàng hóa riêng, mong để buôn bán và tìm chỗ tiện đậu yên, thì do quan tỉnh thấy coi hạt ấy trình rõ, quan tỉnh ấy một mặt đuổi đi, một mặt tư cho cục ấy tham hạch trị tội. Viên tẩn thủ ấy nếu kiểm soát trích là được 10 chiếc trở lên, xin thưởng gia cho 2 cấp ; nếu kiểm soát không chu đáo, hoặc đồng tình nói dối giấu ẩn, bị người khác chỉ trích ra đúng thực, thì không cứ mấy chiếc, viên tẩn thủ ấy và quan ở thuyền đều phải tội cách chức bãi bỏ, quân lính ở thuyền thì xử tội phạt 60 trượng, đày 1 năm.

- Tàu thủy bọc đồng, thì thân tàu, buồng tàu, máy móc, buồm dây, súng ống, khí giới, cần phải hằng ngày thường sửa sang lau đánh. Từ trước đến giờ, các tàu thủy bọc đồng, quan thì ngày thường không biết khéo dẫn dụ, tìm chỗ tiện mà ở ; lính thì cứ theo phần, thổi nấu riêng ăn uống, chỗ ở ồn ào như bản ; buồng tàu, súng ống, khí giới, đồ quân trang vứt bỏ bụi rậm. Xét ra, các khoản về nội quy của tàu, thì năm Tự Đức thứ 29 đã châm chước nghĩ định chép rõ, giao các tàu bọc đồng tuân theo làm việc rồi. Hễ tàu đến cửa biển đậu lại, mỗi tháng 1 lần do cục Thuyền chính phái người đi khám, nếu bên trong, bên ngoài thân tàu và máy móc, buồng tàu, khí giới, bếp thổi nấu của binh ngũ, được mười phần nghiêm chỉnh, tinh nhuệ, bóng sạch, y như điều khoản thì thôi ; gián hoặc theo thói cũ lười biếng bừa bãi chưa được

như phép, thì chánh, phó quản đốc và các người quản suất ở thuyền đều chiếu luật “không làm đủ chức vụ” phải cách).

Vua chuẩn cho theo nghị thi hành. Cho Tham tri bộ Công là Chu Đình Kế, Chưởng vệ Thủy sư là Lê Tiến Đức chuyên trông coi việc ấy, tạm ở sứ quán cửa Thuận An làm việc. Đình Kế cho là việc mới đặt ra, công việc khó, dâng sớ tâu xin cho Nguyễn Văn Tường cùng kiêm trông coi, để giúp cho việc quyết đoán. Bèn cho Văn Tường sung làm kiêm quản đại thần.

Chuẩn định lệ thưởng cho người cứu đem về được đàn bà, trẻ con bị giặc cướp bắt đi (đàn bà 2 quan, trẻ con 1 quan).

Thưởng cho quân thứ ở biên giới phía Bắc. (Từ thống đốc đến lãnh binh đều thưởng áo quần, bạc lạng có thứ bậc khác nhau ; đốc binh đến hiệp quản đều gia thưởng bạc lạng ; cai suất đội đến binh đình đoàn luyện và các người phái đi cố sức làm việc báo hiệu thưởng chung tất cả là 20.000 quan tiền). Khi ấy thường báo thắng trận, cho nên đặc cách thưởng cho. Nhân thế Dụ rằng : Nhà nước tích của để đợi người có công, tính từ lúc có việc quân đội đến giờ gần 20 năm, dân khổ về phục dịch, nước nghèo về nuôi quân, phàm người có tai có mắt, không ai là không nghe thấy, trông thấy ; trăm nghĩ các người từ tướng đến quân, theo việc đi đánh giặc đã lâu, cho nên phàm thưởng cho, thưởng hậu đãi hơn. Các người là tướng sớ có nghĩ đến ơn "cởi áo mặc cho mình" mà thế xin dẹp yên bọn giặc không ? Các người là tỳ hiệu có nghĩ đến câu "cùng anh em cùng mặc áo giáp" mà địch lại kẻ nhà vua đáng giận không ? sao chịu khổ ở hàng trận làm gì ?

Định rõ lệ phái các người kiểm soát các chòi canh gác, (từ đài Trấn Bình đến đài ngoài biển). Sớ thứ nhất là đài Trấn Bình, thì do phủ Thừa Thiên ; sớ thứ hai ở xã Trạc Linh, sớ thứ ba là đồn lớn Triều Sơn, đều do đồn Triều Sơn trông coi ; sớ thứ tư ở Thủy Tú, sớ thứ năm là đồn Hòa Mô ở Thanh Phước, đều do suất đội ở Thủy Tú, thuyền bọc đồng ở Thanh Phước coi giữ ; sớ thứ sáu ở Phước Hòa, sớ thứ bảy ở Thuận Hòa, đều do đồn bên hữu ở bên Quy Lai, đồn bên tả ở Thuận Hòa trông coi ; sớ thứ tám ở Hy Du, sớ thứ chín ở Lộ Châu, đều do đồn phía trước phía sau ở Lộ Châu trông coi ; sớ thứ mười ở xã Thai Dương hạ ; sớ thứ mười một là Phương đồn, đều do phòng tham. Các sớ nói trên đây, hằng ngày bắt thân đều cho phái viên đi kiểm soát, đều do phòng tham mỗi tháng 5 - 6 ngày lần lượt đi kiểm soát 1 lần ; bộ

Binh mỗi tháng cũng phải thuộc viên đi kiểm soát 2 - 3 lần ; nếu có vắng thiếu thì hặc tâu đọa phạt.

Miễn thuế thuốc phiến vào cửa quan để thiếu cho tỉnh Lạng Sơn vì có giặc (Từ tháng 2 đến tháng 10 thiếu 2.000 quan).

Định rõ lệ cho các quân thứ tu bổ hay làm lại các thuyền. (Từ nay, phàm các hạng thuyền ở dinh, vệ các quân và Thủy sư coi giữ, thuyền nào là gỗ có tên, thì định lại cứ 6 tháng tu bổ một lần, đến 9 năm trở lên thì được làm lại).

Lĩnh Đề đốc ở quân thứ Tuyên Quang (Chương vệ lĩnh chức ấy) là Trần Mân chết. Truy thụ hàm Đề đốc. Vua cho là Mân làm việc ở quân thứ lâu ngày, có phần khó nhọc, gia ân cho chiếu hàm mới mà cấp tiền tuất gấp rưỡi.

Khi ấy, người đỗ Võ cử ở Hà Nội 27 người, đều vì nhà nghèo, cha mẹ già, xin theo tỉnh sai phái, học tập đọa khoa. Quan tỉnh ấy tâu lên. Vua hỏi bộ Binh. Trần Tiến Thành thưa rằng : Võ cử đều phải học tập ở nhà Giám bên võ tất cả, ngày trước đặt ra phép ấy, để ngăn ngừa việc xảy ra dần dần và còn nhỏ nhất tưởng đã có ý sâu xa.

Vua bảo rằng : Còn người có tên trong sổ làng, học riêng đi thi thì thế nào ? Chính sự rộng rãi, dân thì thuận hậu, đẽo bỏ đục chạm đi làm mộc mạc, lưới lọc cá cá lớn nuốt được thuyền, mà nước được thịnh trị, thì thế nào ? Mới đặc sai quan tỉnh xét thực, người nào thực có cha mẹ già, mà nhà không có con thứ, thì được ở lại tỉnh ; còn thì đều theo lệ học tập đọa khoa ở nhà Giám bên võ, để yên chí học trò.

Cho Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Vũ Trọng Bình đổi bổ làm Tổng đốc Định - Yên, kiêm trông coi các công việc tuần tiễu vận tải về phía bắc ; hộ lý Tổng đốc Định - Yên là Nguyễn Đình Nhuận đổi làm Hộ lý Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên. Khi ấy Trọng Bình dâng sớ Phước tâu về công việc vận tải và tự xin đi lại đốc thúc việc vận tải. Vua cho là công việc về thuyền mới bắt đầu đặt riêng, tất phải bên trong, bên ngoài có người. Trọng Bình đã được việc, lại xin tự đương lấy, bèn cho được đổi cho nhau.

Bình phạm tội là Nguyễn Văn Nhỏ, trước can án ăn trộm, phải tội phạt trưng đem đi đồ, phát giao đi khai khẩn ở Sơn phòng tỉnh Quảng Trị. Khi đi đường bẻ khóa trốn về, lại can việc ăn trộm ở trong thành. Quan phủ Thừa Thiên là Nguyễn Nhiêu cho là cố phạm nghĩ xử chém ngay. Vua bảo rằng : chỉ mới phạm 2 lần, không nhiều, không nỡ khinh suất tội giết chết. Đặc cách cho đổi làm xử chém còn giam lại đợi xét, lại ghép đi khai khẩn.

Vua cho là chi tiêu cho quân thứ các tỉnh biên giới phía Bắc dùng bạc khá nhiều, nếu chỉ trích bằng bạc đồng, cũng khó kế tiếp. Sai bộ Hộ dự tính. Quan bộ Hộ tâu xin : ở trung châu, từ Thanh Hóa trở ra Bắc, đều thu gấp tiền thuế mùa đông năm nay, lượng để đủ chi, còn thì phải mua bạc đỉnh, bạc lạng, bạc đồng cất vào kho và thông sức cho người lĩnh trưng thuế thuốc phiện vào cửa quan, người nào trưng trước nộp bằng tiền ; và tiền thuế các tỉnh hạt mùa đông này phải nộp, đều được mua bạc nộp thay thế, để phòng trích cấp chi phí việc quân và tải về Kinh phụng nộp. Vua nghe theo.

Các tỉnh Hưng Hóa, Bắc Ninh, Sơn Tây, Hải Dương, Hà Nội ít mưa. Vua sai quan các tỉnh ấy cầu đảo, rồi được mưa.

Bố chính Phước Yên là Đinh Nho Quang bị kiện về tội nhận của lót, (Nho Quang trước đây vì chủ thủ trước là Nguyễn Khắc Hợp giả dối quan hàm và di dịch thay đổi tiền đồng, án xử phải tội đi đày. Hợp đem lòng oán, dặn bọn Phan Thành Giáo, Ngô Sung Thịnh kiện ở Bình Định về nhận của lót) bộ Lại tâu giải chức của Nho Quang. Quan Khoa đạo là Phan Đình Phùng nói : Nho Quang cũng là quan to một tỉnh, lại vì lời nói của kẻ tiểu lại, tội bắt giải chức, so với tình lý, sợ chưa thỏa đáng. Vua cũng cho là không phải thể thống, đặc cách phái Giám sát Ngự sử là Đỗ Huy Điển đến hội với quan tỉnh Bình Định đòi người làm chứng để tra xét.

Tạm hoãn xét công, khuyên bảo trăm quan. Vua Dụ rằng : 3 năm một lần xét công, là phép cũ của Nhà nước, noi theo đã lâu. Bữa nọ vì bận lo việc ngoài biên, tạm cho hoãn lại, đến nay công việc hơi ít, bèn lại cho thi hành. Không ngờ các ty lâu ngày lười quên, nay đã cuối năm mà các tờ tỵ tâu bày, vẫn chưa làm xong ; huống chi đến các tờ danh sách xét công, đủ niên hạn, bao giờ làm cho xong. Đó là lỗi của các người làm việc bổn phận mà không chăm chỉ. Còn các việc khác đại khái cũng giống như thế, thì pháp lệnh nào thi hành được ? Phàm

người có hiểu biết, tưởng không nên chịu tự nhàn rồi đến thế. Đáng lẽ nên đều phải nghĩ xử, để cho bảo phải sửa chữa cố gắng, nhưng nghĩ lệ ấy định hoãn đã lâu, người ra làm quan sau bỡ ngỡ sơ suất, hãy tạm khoan cho một lần, nhưng sức rõ lại cho biết. Song, trầm nghĩ đời xưa 3 năm một lần xét công mới cho thăng giáng người hay người dở, không thừa không mau, tưởng cũng dễ làm. Huống chi ngày nay nhiều việc cần người, trong đó người tại chức chưa từng đủ hạn xét công thì nhiều, cũng có người đủ hạn xét công mà lời xét chỉ là làm việc quan thưởng phạt tầm thường, về việc lợi hại to lớn, có quan hệ, thì không nói rõ. Theo thế mà thưởng phạt thăng giáng, sao đủ để tỏ ra kẻ đáng khuyến khích, kẻ đáng ngăn ngừa, không phải là đạo rất công, rất minh của nhà vua. Và như, có công thì thưởng, có tội thì phạt, từ trước đến giờ đều đã tùy việc tùy người, mà cho thưởng phạt thăng giáng ; cho đến 3 công việc của quan địa phương, cũng đều đã theo lệ thời thường xét lại. Nếu sau đợi đến 3 năm mới cho thăng giáng, chẳng đã muộn ư ? Lại xem việc hiện nay, trong đó cố nhiên có người kia hơn người này, nhiều việc, ít việc cũng khác, mà nói chung thì đều là chưa được đầy đủ chức vụ. Tức như bộ Lại giữ việc cân nhắc, chỉ biết mở sổ lấy người, chưa nghe thấy tiến người hiền, bỏ người không tốt ; bộ Hộ thì vận tải thiếu nhiều, kho tàng không chứa đủ ; bộ Binh thì sổ ghi quân lệnh thường thiếu, dạy tập không tinh ; bộ Lễ thì giản dị mà chức đi sứ, chức hành nhân, thông dịch vẫn chưa được người ; bộ Hình thì chuyên cần mà án kiện còn bỏ đọng nhiều, chưa xử được xong hết ; còn bộ Công thì lại càng không đầy đủ chức vụ, tài liệu và gạch thợ đều thiếu cả, phàm làm việc gì không biết tính liệu cho thực khéo bền, để hại của khổ dân, mà điện đường cầu cống, thường phải tu bổ luôn ; thuyền bè thiếu thốn, không đủ sai phái, công việc bên trong chưa xong, công việc bên ngoài cũng chưa thấy kham nổi ; quân lính và của dùng không được đầy đủ, trộm, cướp, đói, mất mùa, sao có thể dẹp được hết ; thậm chí làm việc quan hết thấy đều chậm lười, không khỏi thiếu chi dùng để lo về sau. Đó đều là phận thường mà còn thế ; còn như hai kỳ để lo đã lâu, phàm các quan lớn nhỏ của ta, không thi thố được chút mưu kế nào, thì nghĩa vua phải lo thì bề tôi nhục và cái tình cùng với nước cùng hưởng Phước cùng lo, còn ở chỗ nào ? Trầm đã không có tài, mà các quan cũng lại chẳng nghĩ đến sẽ lấy gì để trên thì đền ơn gây dựng, nuôi nấng của các triều, dưới thì yên lòng mong của trăm họ đều trông vào ư ? Thế cho nên dù muốn lượng gia khen thưởng, cũng không công trạng nào đáng chỉ ra ; chê chích quá thì há nên dùng một hạng người khác. Trầm đâu có thể dối lòng mà tự khen cho bề tôi của mình ; các quan chức cũng tự hỏi lòng chỉ xin nhận lấy mà không hổ thẹn. Về việc xét công lần này đã quá chậm muộn, chuẩn cho lại hoãn một thứ. Đợi đến khóa sau, các tờ tự trình bày, hạn đến tháng 2 đã

đều gửi đến bộ, tháng 4 đã đều đệ danh sách tâu lên ; các danh sách xét công, đủ niên hạn, thì tháng 4 đã phải gửi đều đến bộ, tháng 8 đã đều đệ danh sách tâu lên, không được lại chậm trễ chút nào. Bấy giờ hết thấy chiều lệ thi hành, mới là vừa phải, mà các quan được thư nhân bày tỏ hết, tất có thể yên lòng ta. Người ban thưởng chắc có cơ nói, người nhận thưởng không có vẻ thẹn, ân nghĩa đủ cả, trên dưới đều yên, đó là trăm mong lắm. Còn như lệ xét công, là theo phép xưa mà làm, nhưng trong đó quả đã tốt cả, có ích cho việc chính sự hay là còn thiên tư thiếu sót không thỏa đáng. Nói theo rất nhiều, cũng chưa đủ để rõ ra trừng răn hay khuyến khích. Chuẩn cho đình thần lại xét nghĩ kỹ, cốt được chu đáo, tâu lên, cho tiện nói theo mãi mãi.

Tha thóc tô hằng năm phải nộp cho 5 huyện (Đông Yên, Kim Động, Tiên Lữ, Phù Cừ, Ân Thi) tỉnh Hưng Yên (vì có lụt).

Định lệ phái lính giúp việc đưa ma các tôn tước (quận công 150 người, huyện công, hương công 100 người, huyện hầu, hương hầu 50 người).

Cho Tĩnh biên phó sứ là Nguyễn Hữu Độ chuyển đi điều đốc ở quân thứ Thái Nguyên (Bắc Cạn, Chợ Mới). Trước đây, Hữu Độ đi điều đốc ở thượng du hạt Tuyên Quang ; đến đây Thống đốc là Hoàng Tá Viêm tâu nói : Hạ du ở Thái Nguyên, giặc thường lúc hiện lúc ẩn, mà một dải đường rừng ven biên giới, lại chính là nơi xung yếu. Phó sứ là Trương Quang Đản nên ở đất Thái, cho tiện ở giữa điều đốc ; xin thương ủy do Nguyễn Hữu Độ đến Chợ Mới yên ủi Lưu Vĩnh Phước, và điều đốc các đề đốc, tham tán đem ngay quân thẳng đánh Ba Bể. Vua nghe theo.

Chuẩn cho các phủ, huyện đều làm kỳ đài. Nơi nào (đã có thì xây đài, chưa có thành cũng đắp một nền đất. Cán cờ : phủ thì dài 2 trượng 7 thước, huyện thì dài 2 trượng 3 thước ; lá cờ đều dùng sợi nam nhuộm màu vàng, đề tên phủ, huyện).

Cho Lãnh binh ở Hưng Hóa là Hoàng Tuyên thăng thụ Phó đề đốc ở quân thứ Hưng Hóa.

Tháng 12, định rõ lệ khép tội về thu lương. (Phàm ở các tỉnh, các cai lại, lại mục, tổng lý thu lương, đợi cả đến cuối năm thông tính số trưng thu trong một năm, thiếu bao nhiêu sẽ xử tội

một lần. Người nào cuối năm thiếu bao nhiêu đã phải phạt trọng cách, hoặc phạt trọng được lưu làm việc, mà ở trong hạn định (4 tháng) hoặc hạn thứ hai mà thu bồi xong đủ, theo lệ cho lượng giảm ; nếu đến hạn thứ ba còn thiếu không xong và kỳ trước đã được lượng giảm cho ở lại làm việc, đến kỳ khác lại thiếu, thì lập tức chiếu lệ nghĩ xử, để ngăn sự cầu may).

Chuẩn cho điền thêm và dồn vào 4 đội lính mộ (từ đội ngũ đến đội bát) ở vệ Quảng Yên. (Tất cả 8 đội, hiện còn từ đội nhất đến đội tư).

Hoãn việc thanh tra ở Tuyên Quang, Thái Nguyên. (Vì số chi thu về việc quân nhiều, mà ty lại hiện phải đi nhiều ngả, cho nên hoãn đến tháng 8 năm sau).

Tha số tiền, gạo năm trước giải vận để thiếu lại cho dân hạt Bắc Ninh, Nam Định. (Năm thứ 24, giải vận tiền gạo đến quân thứ Lạng Sơn, nhiều lần để thiếu : Bắc Ninh thiếu hơn 40.020 quan tiền, hơn 28.000 phương gạo ; Nam Định thiếu gạo hơn 142 phương. Vì dân 2 hạt ấy khó nhọc đã lâu, vả lại việc đã lâu ngày mai một, cho nên tha cho).

Sai Thống đốc là Hoàng Tá Viêm đến ngay đóng ở thành tỉnh Thái Nguyên. Khi ấy, Trương Quang Đản lại dâng sớ nói : Lưu Vĩnh Phước cho là nhiều lần làm việc khó nhọc, chưa được nghị thưởng, nghi là có người ngoài gièm pha, làm hại, nên phẩm tước, bổng lộc chưa được dự, quân đoàn luyện áo quần chưa được cấp, mà đến cha mẹ cũng chưa được dự phong. Xin đề tâu giúp ; nếu không cho về làm ruộng, thì chờ được ân chuẩn đến mùa đông sang năm cho nghỉ phép về thăm nhà, thăm mộ. Quan ở bộ Binh là Trần Tiến Thành cho là Vĩnh Phước là Tá Viêm thu phục điều khiển, tình ý tin nhau đã lâu, xin cho Tá Viêm đến Thái Nguyên, để được đến gần, thúc thêm quân đi bắt giặc ; nhân đem ý triều đình hiểu bảo, cho Vĩnh Phước cảm biết, yên tâm đánh giặc. Vua nghe theo. Trước đây, các trận đánh ở An Hân, Góc Dững, Na Hựu, Suối Tin, Bắc Quán, viên phó đề đốc ấy theo thưởng đến hơn 5.500 lạng bạc. Tá Viêm cho là quá lệ, chỉ cấp 2.500 lạng. Đến nay vua cho là hấn là quan võ, chưa hiểu điển lệ, chuẩn cho như số cấp cho. Lại cho cha mẹ viên phó đề đốc ấy cũng được theo lệ chiếu hàm truy tặng, (thị độ học sĩ), và viên phó đề đốc ấy cùng các thuộc viên đều chiếu phẩm chi bổng để tỏ ra như nhau một loạt.

Định rõ lệ ẨM BỔ trong họ Tôn thất. (Phàm quan viên họ Tôn thất, hễ người nào có công, chánh nhất phẩm ẨM BỔ : ban văn thì tòng ngũ phẩm hoặc thị giảng, ban võ thì cai đội các quân ; tòng nhất phẩm ẨM BỔ : văn thì chánh lục phẩm chủ sự hoặc trước tác, võ thì chánh đội trưởng suất đội các quân ; chánh nhị phẩm ẨM BỔ : văn thì tòng lục phẩm hoặc tu soạn, võ thì Cẩm binh chánh đội trưởng ; tòng nhị phẩm ẨM BỔ ; văn thì tư vụ hoặc biên tu, vũ thì chánh đội trưởng các quân ; chánh tam phẩm ẨM BỔ ; văn thì tòng thất phẩm hoặc kiểm thảo, võ thì đội trưởng các quân ; tòng tam phẩm ẨM BỔ : văn thì chánh bát phẩm chính ngạch hoặc điển tịch võ thì chánh bát phẩm bách bộ ; chánh tứ phẩm ẨM BỔ : văn thì tòng bát phẩm chính ngạch hoặc điển bạ ; tòng tứ phẩm ẨM BỔ : chánh cửu phẩm chính ngạch hoặc cung phụng. Nếu không có không thì đều kém một bậc. Còn con của các quan họ tôn thất người nào được ẨM BỔ, tất phải có học thức, mới được ẨM BỔ việc hàm).

Truy thụ hàm BỐ chính cho viên Thị giảng là Nguyễn Mậu Kiến (người tỉnh Nam Định). Trước đây, Mậu Kiến xin quyên hơn 200 mẫu ruộng tư sung làm ruộng lương nuôi quân, chưa kịp làm mà chết, người con theo số ruộng đã hứa quyên giao cho các xã, trang (xã Đồng Trung, trang Thân Thượng, xã Luật Nội). Quan tỉnh Nam Định xét thực tâu lên. Vua cho là Mậu Kiến lúc sinh bình có lòng thích làm việc nghĩa, cho nên truy thụ hàm ẤY ĐỂ YÊN ỦI khuyến khích.

Bãi bỏ nghi tiết các ngày kỵ ở Thái miếu rước thánh vị đến phối hưởng. Trước đây, các ngày kỵ ở nhà Thái miếu, thì trước một ngày, kính rước thánh vị đến điện thờ vị cúng kỵ, hôm ấy mang cả đồ thờ theo hầu. (Kỵ lăng Trường (tức lăng các vị đế như Trường Cơ v.v...) thì rước cả vị chính, vị phối, đều mang đồ thờ theo hầu. Kỵ lăng Vĩnh [tức lăng các vị hầu như Vĩnh Cơ v.v...] thì chỉ rước vị phối, trích đem đồ thờ theo hầu ; vị chính để thờ yên, buổi sớm hiến tràu nước). Vua bảo rằng : Lễ bởi nghĩa mà làm ra, chỉ cốt trong lòng được yên, câu nệ quá thì không những mưa lụt không tiện mà luôn luôn khẩn đễ rước đi, rất thấy phiền nhảm. Đặc cách sai phủ Tôn nhân và các chính khanh bàn, đều cho là việc ấy so với tình lễ cũng hợp. Bèn chuẩn định cho trước một ngày kính đến án thờ vị cũng giỗ hôm ấy làm lễ mật cáo, đình việc rước thánh vị. Đến ngày kỵ, kính đến điện thờ vị ấy làm lễ, còn đồ thờ vẫn để ở nhà tôn miếu, bày cúng tràu nước. Làm đồ thờ khác bày đặt ở điện vị kỵ ấy.

Bố chính Tuyên Quang là Hoàng Tướng Hiệp cho là năm trước tên Ông Thất xin quy phục, trót khinh suất đem của kho cấp cho quá nhiều. (Tiền khoản cấp 1.445 quan, bạc 1.000 lạng ; tiền khẩu lương 2.005 quan, gạo 1.188 phương) tự dâng số xin bồi. Vua bảo rằng : Việc ấy có thực, không phải như việc hư hao ở tỉnh Thái, đặc cách miễn cho.

Quan tỉnh Lạng Sơn tâu xin cho Thổ ty là Nguyễn Đình Hải sung làm Thiên hộ, cai quản 7 hộ thổ ty. Vua y cho.

Viên Quản đới nước Thanh là Vi Hòa Lễ đến đỏi, đóng ở các xứ Đồng Văn, Đồng Đăng thuộc Lạng Sơn. (Người đóng trước là Hồ Quốc Trụ ốm chết ; khi ấy Thống đới nước Thanh là Hầu Miễn Trung đóng ở Cầu Phong, quản đới là Trần Đắc Quý đóng ở Kỳ Lừa và Vi Hòa Lễ, tất cả là 3 dinh).

Cấp tiền may áo quần cho các toán đồng ở Lạng Sơn, Cao Bằng, Tuyên Quang, Thái Nguyên. (Mỗi người 3 quan 5 tiền).

Cho tỉnh Hải Dương trích giải súng mãnh hỏa của Tây dương (100 cây) và viên hạt nổ (2.500 viên) đến quân thứ Thái Nguyên.

Khi ấy, dân tỉnh Quảng Nam thường đến Kinh kiện nhảm. (Từ tháng giêng đến tháng 10, dân hạt ấy đến kiện ở Pháp ty cộng đến 39 lá đơn). Quan tỉnh ấy vì không biết hết lòng với việc dân, đều phải giáng (đều lưu lại làm việc).

Trước đây, thuyền Lợi Tế mắc cạn. Đến nay bộ Hình tâu xin chiếu số hàng hóa tải đi và thân thuyền, đồ vật phụ tùng vào thuyền trị giá là bao nhiêu, bắt quản đốc và Cao Thọ Trương, Trần Thắc và các người quản tọ, phân tọ phải bồi. Vua cho rằng : Trị giá rất nhiều, bọn Thọ Trương sao có thể sung bồi được, đặc cách cho phải bồi thực giá số hàng nhận tải mà thôi ; còn thì đều tha cho.

Trương Văn Đễ trước ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định, bọn sơn man đêm đến cướp, biên binh hoặc có kẻ bị thương bị chết. Việc ấy giấu đi không tâu lên, bị quan Khoa đạo là Lê Huy Phan (từ trường thi Bình Định về) trích ra tâu lên. Đến nay tra ra quả thực, án nghĩ phạt

trượng (80), tội đồ (2 năm). Đề đốc là Ngô Đắc Quang vì che chở phải giáng 3 cấp đổi đi nơi khác. Vua cho là Văn Đễ từng đã phải cách, cố làm việc chuộc tội, miễn cho nghị tội lần nữa ; Đắc Quang hiện phải làm việc ở Sơn phòng Quảng Nam chưa xong, đặc cách cho chưa dưới chân là phải giáng đổi đi, nhưng vẫn phải đi đánh giặc như trước.

Quan bộ Binh là Trần Tiến Thành tâu nói : Các tiết lễ tháng chạp này, cần đến lính nhiều, mà số lính hiện có ít (trừ điểm hộ, canh giữ, tuần phòng đóng giữ ra không kể, hiện còn hơn 180 người), xin cho đến ngày 21 tháng này, nghỉ các công sở, đến mùng 8 tháng giêng sang năm lại theo làm việc như trước. Vua y cho. Nhân đó cho từ nay đều như thế, duy gặp sở nào việc cần, lưu lại đến ngày 28 mới nghỉ.

Sai quan ở quân thứ Thái Nguyên chọn thợ vẽ địa đồ Ba Bể tiến lên để xem.

Quan ở nha Thuyền chính tâu xin làm thêm kho lợp ngói ở cửa Thuận An, để phòng tạm chứa khi cần đến và đổi phải tàu thủy đi tuần giữ. (Trở vào Nam thì phải tàu Lợi Đạt, trở ra Bắc thì phải tàu Thuận Tiếp, Lợi Tải). Vua y cho.

Quan tỉnh ở 5 tỉnh Bắc Kỳ (Hà Nội, Bắc Ninh, Hải Dương, Hưng Yên, Nam Định) dâng sớ và đồ bản, cho là thế nước sông Nhị Hà chảy mạnh xói vào, chỗ đê vỡ ở Văn Giang chính là chỗ chịu xung yếu, thế khó hàn lấp được. Nay xin chỗ vỡ ở Văn Giang, 2 sông Phần và sông Kinh, một nhánh thông đến Vực ải, Nghĩa Trụ, ngã tư Huống ; một nhánh thông đến sông Kim Ngưu, qua sông Cửu An, hợp lại chảy ra ngã ba Văn Trưng, rồi cùng chảy ra cửa Thái Bình, tùy thế khai dẫn cho được lưu thông. Về 3 tỉnh Bắc Ninh, Hải Dương, Hưng Yên xin khai thêm 2 đoạn ở xã Cự Linh, Khúc Lộng (thuộc tỉnh Bắc Ninh) là dòng chảy cũ của sông Nghĩa Trụ, đào thẳng 3 đoạn ở Tòng Hóa, Văn Trưng, Nhiếp Xá (thuộc 2 tỉnh Hải Dương, Hưng Yên) để tiện nước tiêu chảy đi.

Lưu Vĩnh Phước từ khi Nguyễn Hữu Độ đến quân thứ, liền cáo ốm, ở lại Chợ Mới, ủy riêng thuộc viên là bọn Hoàng Thủ Trung, Ngô Phượng Điền đem quân đi để sai phải. Lục Chi Bình nghe thấy quan quân tiến đánh, lại giả dối ủy người đến xin quy phục, để hồng hoãn quân. Hữu Độ tin lòng y cho. Thế rồi không đến. Bèn ủy bọn Thủ Trung tiến đánh, đến nơi thì giặc đã bỏ sào huyệt đi rồi. Hữu Độ vừa được Thống đốc tư rút về tỉnh Sơn. Vĩnh Phước

mới đem việc phá yên sào huyết giặc phi báo về quân thứ Thái Nguyên và chọn quân đồng phá thuộc viên là Ngô Phụng Điển, Dương Trứ Ân về Thái Nguyên để chờ sai phái ; hẳn thì chuyển về Bảo Thắng. Quang Đản vẫn cứ nguyên tin báo của Vĩnh Phước đem việc ấy tâu lên.

Vua cho là Vĩnh Phước tự ý bỏ đi, tự ý ở lại, rất là ngang trái, liền giao cho Tá Viêm xét xem tình ý thế nào. Tá Viêm tâu lại rằng : Vĩnh Phước ồm là tình thực, xin chữa cho chóng khỏi, đến ngay Thái Nguyên làm việc bắt giặc, vốn không có ý gì khác. Vua bèn chuẩn cho Vĩnh Phước phải giáng 2 cấp, được lưu lại ; Tá Viêm điều khiển không nghiêm ; Quang Đản, Hữu Độ không biết bắt bẻ, đều phải giáng 1 cấp được lưu lại. Lại cho Ba Bể vốn gọi là hiểm yếu, mà đoàn đồng đánh phá dẹp yên rất là dễ dàng, đầu sỏ và bọn lũ của giặc, cùng tang vật khí giới không bắt chém, thu hoạch được gì, không khỏi là không nói dối ả giấu, lại giao cho Tá Viêm xét tâu lên. Còn như Tá Viêm trước đã xin cho Hữu Độ làm việc ở Thái Nguyên sau lại rút về Sơn Tây, lệnh của tướng có phần bất nhất. Sai Hữu Độ đi ngay điều đốc quân đoàn luyện theo chân giặc đánh dẹp cho được yên, để xứng với sự giao phó. Rồi vì Vĩnh Phước ồm, được lùi hạn lại, chuẩn cho Hữu Độ vẫn ở Sơn Tây làm việc bắt giặc, việc tỉnh Thái Nguyên lại chuyên do Quang Đản điều khiển.

Bộ Hộ dâng sổ kế toán về đình điền, tiền thóc, vàng bạc thuộc năm ấy : đình : 770.364 người ; điền : 2.867.689 mẫu, lại 72.115 khoảnh, thửa ; tiền ; 3.252.699 quan ; thóc 2.633.585 hộc ; vàng : 41 lạng ; bạc : 63.983 lạng.

Năm ấy, các hạng thuyền tuần tiễu, vận tải ở trong Kinh, ngoài các tỉnh là 156 chiếc, xảy ra hỏng việc mất 10 chiếc (vì gió), còn thì đều về được thanh thỏa.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXV

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Tân Ty, Tự Đức năm thứ 34 [1881], (Thanh, Quang Tự năm thứ 7), mùa xuân, tháng giêng, sai các tỉnh Quảng Bình, Nghệ An, Hà Tĩnh thuê thuyền buôn hay thuyền đánh cá ra Bắc tải gạo. Rồi vì lòng người không thích, tạm thuê đoàn thuyền nước Thanh để tải.

Khi ấy, bộ Binh có đem việc chém bắt giặc lật vạt râu xin nghĩ thưởng. Vua cho là xin nhằm không phải thể thống. Ra lệnh từ nay trở đi, quân đi dẹp giặc, dẹp được bọn giặc từ 50 đũa trở lên và bắt chém được 10 thủ cấp trở lên hãy râu lên ; còn bọn linh tinh nhỏ mọn, đều chiếu lệ cấp tư bộ xét đúng mà thôi.

Vua cho là hiện nay gạo ở Kinh cần dùng, mà các tháng giêng, tháng hai, binh ở Kinh theo lệ có tập hợp tất cả để điểm duyệt và thợ làm ở các sở, cần lương khá nhiều. Sai bộ Binh, bộ Công ước lượng xem việc nào nên làm ngay, nên hoãn lại râu lên. Bộ Binh râu : Biền binh các hạng, hằng năm về tháng giêng tập hợp tất cả lại, đến tháng 7 chia ra từng ban, tổng cộng hơn 16.600 người, (trong đó đương ban hơn 10.680 người, tháng giêng năm nay đến hơn 5.980 người), xin gồm chia làm 3 ban, (Anh danh, Giáo dưỡng 2 ban về, 1 ban ở lại, còn thì 2 ban ở lại, 1 ban về, mỗi ban đều 2 tháng) nhưng đình điểm duyệt 1 lần. Bộ Công râu : Nên phái đi làm việc 21 khoản, (biền binh cộng 3.077 người), hoãn đến mùa hạ làm việc 10 khoản, (biền binh cộng 3.039 người). Vua nghe theo.

Vua cho là Hiệp biện Đại học sĩ Nguyễn Văn Tường kiêm nhiều chức, bận nhiều việc, cho trả bớt công việc nha Thương bạc ; cho quyền Hữu tham tri bộ Lại là Bùi Ân Niên sung làm quản lý Thương bạc sự vụ đại thần.

Sắc cho quan có trách nhiệm trừ tính làm các mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ đồng trong cả nước. (Khi ấy các tỉnh tìm lấy than mỏ và sỏi đá, các mỏ gửi cho chủ sự nước Pháp nấu để thí nghiệm. Chủ sự ấy bảo là đã thí nghiệm thì sỏi đá, đều không thành thứ gì ; than mỏ thì lửa không nóng lắm, nhưng cũng dùng được. Nguyễn Thành ý đem việc ấy râu lên, vua bảo quan viện Cơ mật và nha Thương bạc rằng : Mọi việc mượn người, tóm lại như giấc mơ mộng, không có kỳ nào được nên việc, lo toan việc nước sao vụng đến thế, nhân đó sắc cho phải trừ tính làm việc.

Chuẩn cho Văn Minh điện Đại học sĩ lĩnh chức Thượng thư bộ Binh là Trần Tiến Thành đổi làm trông coi công việc bộ Binh ; thự Thượng thư bộ Lễ sung chức Phó tổng tài ở Quốc sử quán là Đỗ Đệ, thự Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật đều được thực thụ ; Tả tham tri bộ Binh là Lê Hữu Tá thăng thự Thượng thư bộ Binh ; Tả tham tri bộ Hộ tạm làm việc bộ Công là Hồ Trọng Đĩnh thăng thự Thượng thư bộ Công, nhưng kiêm coi viện Đô sát ; Hữu thị lang bộ Hộ là Bùi Văn Quế, Tả thị lang bộ Binh là Hà Văn Quan đều thăng thự Tả tham tri bộ ấy ; Hữu thị lang bộ Lại là Nguyễn Đình Thi thăng thự Hữu tham tri bộ ấy, nhưng sung chức Hiệp lý Thuỷ sư ở Kinh kỳ ; Tuần phủ lĩnh chức Tổng đốc Nghệ An, Hà Tĩnh là Trần Văn Chuẩn thăng thự Tổng đốc ; thự Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Bình Định, Phú Yên, kiêm coi công việc nha Thương chính là Hồ Đăng Phong, thự Thị lang hộ lý Tổng đốc Thanh Hoá là Tôn Thất Phiên, đều được thực thụ vẫn làm hộ lý ; thự Tuần phủ Bình Thuận, Khánh Hoà là Trần Nhượng chuẩn cho thực thụ ; Quang lộc Tự khanh lĩnh chức Tuần phủ Hưng Hoá là Nguyễn Quang Bích được thăng thự Bộ chính nhưng lĩnh chức cũ.

Chuẩn cho thự Tiền quân Đô thống kiêm Chương Trung quân sung Thống quản Thị vệ đại thần là Tôn Thất Thế thự Thống chế lĩnh Chương vệ viện Thượng tứ ; kiêm quản Cận hộ sung quản lĩnh Thị vệ đại thần là Hồ Văn Hiến đều được thực thụ.

Định rõ lệ quan viên quyền tiền được thưởng. (Quan viên nào nhân có dân khó kiếm ăn hoặc công việc gì mà thích việc nghĩa bỏ của ra để giúp việc phát chẩn, giúp việc chi phí, trừ ra số quyền từ 200 quan trở lên, được chiếu lệ (chép ở năm thứ 18) cấp cho lục chỉ thì không kể, còn từ 100 quan trở lên, thì truyền Chi khen để khuyến khích, (lệ cũ, 100 quan trở lên, thì cấp cho lục chỉ, không đủ 100 quan thì truyền Chi khen để khuyến khích), không đủ 100 quan thì thôi.

Định rõ lệ các công tử tôn thất phạm điều cấm. (Con các vương công và tôn thất dự có chức quan, đều theo luật lệ “chức quan phạm tội” mà xét xử ; còn công tôn, tôn sinh, hộ vệ tôn thất chưa có chức quan, có phạm tội mà tội tình nhẹ thì tư cho phủ Tôn nhân xét xử. Nếu can phạm là tội nặng thì chiếu theo nghị năm thứ 30, một mặt bắt giam, một mặt tư phủ Tôn nhân hội tra, phải xử tội chém hay thắt cổ, thì chiếu lệ đổi theo họ mẹ ; các tội phạm phát sung quân, lưu, đày, người nào là phạm tội vật mà tình có nên tha thì chiếu lệ chiết làm giam cầm ; người nào phạm tội thông gian, trộm cướp giết người, nhận của đút lót làm cong pháp

luật và can phạm danh nghĩa, ân xá thường không tha được, cùng với bọn tội phạm được hoãn xử tử, đều giam cầm ở ngục thất tỉnh Thừa Thiên).

Quan nha Thuyền chính tâu rằng : Cửa biển Thuận An, nước sâu chỉ trên dưới 6 thước, tàu thủy bọc đồng khó ra vào, xin chiếu theo như lối thuyền buôn bằng tre nhỏ ở Quảng Nam, làm cho cửa Thuận, cửa Đà mỗi cửa 20 chiếc, để phòng san tải. Vua y cho. (Sau đó, tỉnh Quảng Nam tâu nói : Thuyền tre ấy san tải không được mấy, đi biển cũng có sự lo ngại, xin theo mẫu chỉ làm 5 chiếc, để khi cần ra vào vụng ấy vận tải, còn 5 chiếc xin chiếu giá thu mua thuyền hạng hơi to của dân, để phòng sai phái. Bộ Công tâu xin do tỉnh ấy cho làm hoặc mua ngay, cốt đủ 20 chiếc. Vua bảo rằng : Chớ cưỡng dân mà phạm lỗi).

Định rõ chương trình trực hầu của vệ Tuyền phong nhất. (Đặt ra quân Túc vệ, đều lấy người có tài nghệ sức khỏe để sung vào, quân suất cũng chọn người trung hậu, đoan chính sung vào trực hầu, đều là quân khỏe trong cung cấm. Châm chước chương trình đặt trước, 2 viên quân vệ cùng với viên quản viên vệ Loan giá vào túc trực ở điện Càn Chính và cả suất đội biên binh theo hầu. Đến khi vua có ngự đi chơi đêm, thì liệu trích đi theo hầu ; gặp khi có phái thêm cần đến lính, thì phái tạm một hai ngày. Còn hết thấy các việc vặt làm ở các công sở, không được sai phái ; nếu có nên điều khiển, sẽ theo đặc Chi).

Đầu sở giặc người nước Thanh là bọn Lục, Ông, Hoàng, Lý ((1) Lục : Lục Chi Bình ; Ông : Ông Thất ; Hoàng : Hoàng Đại ; Lý : Lý á Sinh, Lý Lục.1) chia nhau đến quấy nhiễu bờ bãi các hạt Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn. Vua sai Tĩnh biên chánh, phó sứ nghiêm đốc Lưu Vĩnh Phước đi ngay đánh dẹp, Vĩnh Phước thoái thác là ốm, hơn một tháng chưa đến. Giặc liền tràn đến các xứ Yên Bình, Bất Bạt, lại sai kíp thúc Vĩnh Phước dù ốm cũng cố gượng đến dẹp, khỏi đến nước lụt mùa hè thêm khó. Hoàng Tá Viêm dâng sớ nói Lưu Vĩnh Phước đã hẹn ngày đến quân thứ và trình bày tình trạng khó làm. Vua cho là Vĩnh Phước làm sẵn tường đất để trút bỏ công việc, xuống Dụ quở trách.

Thầy thuốc nước Pháp hẹn đi Biên Hoà, đến thượng du Bắc Kỳ tìm học bác vật. Nguyễn Thành ý đem việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Hấn đi không phải học bác vật, cũng nghi ta đi kinh lý miền núi và tìm đường đi dụ dỗ dân Man, đều có thâm ý, không nên coi thường. Sai

tư cho các tỉnh Bình Thuận, Khánh Hoà trở ra Bắc và các nha Sơn phòng, Doanh điền, Điền nông phải canh phòng xem xét cẩn mật.

Khi ấy, người trong Nam nhiều người ỏm đến ngụ hạt tỉnh Bình Thuận. Nguyễn Thông (Bổ chính Bình Thuận trước, có bệnh xin cáo) nghĩ các khoản xin mộ dân khai khẩn, chiêu tập dân tâu lên :

(- Xin đặt ra xã Đông Châu [tức là xã những người cùng châu, huyện với nhau], chọn đặt một xã trưởng, các sĩ, dân người trong Nam đến xin hoãn cho 5 năm mới phải chịu thuế, nhưng được miễn ra lính, tạp dịch mãi mãi.

- Xin ở hai xứ Lạt Kiêu, Linh Khê (thuộc Hàm Thuận) đặt làm hai trang Thanh Sơn, Lục Dã, sức cho người trong Nam đến làm nhà ở đáy cày cấy khai phá.

- Xin rút sĩ, dân lưu ngụ trong Nam về sổ ở làng.

- Xin đặt chức hương quan, gián hoặc người nào có tài văn, võ tiến dùng được, do hương quan xét cử.

- Xin quyên bạc, tiền đề phòng cho vay ; lại xin cố gượng ỏm đi lại khuyên bảo).

Nghị ấy giao cho quan ở viện xét định, rồi tâu lại : (Ba khoản trên, nghĩ đã thoả đáng, xin y cho. Duy khoản rút về sổ làng, thì người nào đã ngụ ở các xã thôn nào, sổ ngạch đinh đã thành, không được đem về vào sổ, còn người nào chưa thành sổ ngạch, thực có cha, anh và quan viên cùng quê quán nhận biết mà muốn về ghi ở sổ làng, thì bảm rõ ở tỉnh, để đem về ; nếu không muốn về, thì cho tùy tiện làm ăn sinh sống, không nên cưỡng bức. Và khoản cho hương quan xét cử, không có thể thống, nghĩ nên không cho. Nếu người nào có tài tiến dùng được, phải do quan tỉnh sở tại xét định thi hành. Và việc khuyên quyên được bao nhiêu, do quan phủ, huyện chiêu thu thực số bảm tỉnh làm danh sách tâu lên, chiếu lệ xin thưởng ; nếu có ai lĩnh vay bao nhiêu, do phủ, huyện phê phát, tư bộ xét làm, để ngăn sự khai hão mà khỏi sự câu may lạm dự). Vua chuẩn cho theo như lời nghĩ của viện. Cho Thông sung chức Doanh điền phó sứ. (Cấp cho ấn để dùng).

Bắt đầu làm rạp ở đàn Nam giao. (Đàn ấy nguyên trước lộ thiên, năm trước gặp mưa ướt át, cho nên làm rạp để che).

Cho 3 tổng ở tỉnh Hưng Yên (Cổ Quán, Cao Mỗ, Phú Khê) làm 2 cửa cống ở Thổ Khối, Thọ Thành. (Theo thời chứa nước, tháo nước, cho lợi việc làm ruộng).

Định rõ lệ thi khảo khoá. (Hàng năm kỳ thi khảo khoá, chiếu theo số học trò chia làm 10 thành, ở trung châu lấy 4 thành, các tỉnh biên giới 5 - 6 thành ; quan coi việc học đều đem số học trò đi khoá và số lấy đỗ làm danh sách đệ lên bộ Lễ xét làm).

Sai 2 tỉnh Hưng Hoá, Thái Nguyên lượng phát thêm tiền gạo để chẩn cấp cho dân châu thổ lưu tán.

Tháng 2, quan Khâm sai nước Pháp là Lo-cờ-lô đến Hải Dương thương thuyết việc buôn bán.

Giặc Xá ở huyện Man Duy, tỉnh Thanh Hoá xin hàng, rồi trốn đến Nghệ An cướp bóc. Vua sai đi dẹp được yên. Trước đây, toán giặc ở Tam Tuyên ((1) Tam Tuyên : Tuyên Quang, Hưng Hoá, Sơn Tây.1) bị quan bắt giặc đánh sát, trốn đến các xứ Trình Cố, gọi họp các người Xá rất nhiều. Tỉnh biên sứ đem quân đánh dẹp, toán giặc nước Thanh trốn về chỗ cũ, các Xá mục mới đến nha Sơn phòng, tỉnh Thanh Hoá xin quy phục. Quan tỉnh Thanh Hoá cho là Trình Cố yên ổn, tâu xin triệt quân. Các Xá rồi lại họp bọn trốn đến 2 phủ Ninh - Biên ở Nghệ An cướp bóc. Bèn sai quan tỉnh ấy là Trần Văn Chuẩn trừ tính bố trí đánh dẹp, cốt bắt được cả bọn đưa ra xử tội, cho yên dân ở biên giới. Lại sai Tổng đốc Thanh Hoá là Tôn Thất Phiên tìm cách chặn đánh, không chia giới hạn ngồi nhìn nhau.

Tạm đặt trạm tạm ở các cửa Trà Lý, Liêu Hải, thuộc tỉnh Nam Định, (vì có việc tuần tiêu vận tải phần nhiều chậm trễ).

Cho Bộ chính lĩnh chức Tuần phủ Nam - Ngãi là Đoàn Khắc Nhượng được giữ hàm cũ về quê hưu dưỡng.

Cho lĩnh chức Hữu tham tri bộ Hộ là Bùi Văn Quế thụ Tuần phủ Nam - Ngãi. Khi Quế vào bệ từ, vua dụ rằng : Hạt ấy luôn mấy năm bị đói, người nên làm thế nào để cứu sống bệnh dân, chớ bắt chức cái đại ngồi làm vì, ăn lương không, thì mới được.

Thường cho học trò người Man ở huyện Hưng Hoá. Trước đây, Sơn phòng sứ Quảng Trị là Phan Khắc Kiệm tâu nói : Huyện Hưng Hoá khí độc nặng, dân thì què mùa, từ trước đến giờ, chưa có người nào biết chữ, nên khiến cho biết văn học để cảm hoá dần ; và xin đem thí sinh là Tống Đức Long quyền hàm Tòng cửu phẩm, sung làm giáo tập ở huyện ấy. Đến nay theo học được 18 người. (Trong số ấy 8 người đã viết được chữ Hán). Quan tỉnh ấy xét thực, đem việc ấy tâu lên. Vua cho là học trò người Man (8 người) hơi biết mộ học, chuẩn châm chức thưởng cho vải, rượu để khuyến khích ; người giáo tập là Đức Long cũng cho thực thụ.

Tổng đốc Hải - Yên là Lê Điều tâu đem số ruộng đất khẩn trung tâu lên. Vua bảo rằng : Việc làm của tỉnh người, hơi có kiến hiệu, đáng khen, nhưng hãy ghi lấy. Về hai hạt Kinh Môn, Nam Sách, ruộng đất bỏ hoang còn nhiều, do tỉnh người và bọn doanh điền sứ đốc sức khai phá ra, đến hạn báo khám, bắt đầu thu thuế, cho nguồn lợi về ruộng đất khai được hết.

Hàn lâm viện Tu soạn là Phan Liêm tâu các việc mở ra buôn bán và góp vốn đi buôn, khai mỏ, học tập (tiếng nói và máy móc). Vua sai quan viện Cơ mật xét lại. Nhân đó bảo rằng : Việc làm ngày nay cũng nên làm như thế ; nhưng nói thì dễ, làm thì khó, nay nên làm thế nào cho chóng có hiệu quả, khỏi lỡ về sau. Sau rồi quan ở viện tâu rằng : Viên ấy tâu bày, không phải không có định kiến, nhưng trong đó về khoản mở ra buôn bán, việc làm có phần không tiện ; còn các khoản xin tư cho các tỉnh biết để xét, đợi có người xin đi, các tỉnh tâu lại, sẽ xin nghĩ định để làm. Vua bảo rằng : Bậc lão thành lo toan việc nước, chưa từng không kỹ lưỡng, nhưng cũng mưu tính thế nào để có thể mỗi ngày một tiến, nếu không tiến thì phải lùi mà thôi. Sự thế cố nhiên thế, bàn suông có bổ ích gì ?

Giáng viên thụ Hiệp biện Đại học sĩ lĩnh chức Tổng đốc Hải - Yên trước là Phạm Phú Thứ làm Quang lộc Tự khanh ; lĩnh Tả tham tri bộ Binh, Tuần phủ Hải - Yên trước là Lê Tiến Thông làm Quang lộc tự Thiếu khanh, làm công việc bộ Hộ. Trước đây, bộ Phú Thứ can tội hoang báo (chép ở tháng 3 nhuận, năm thứ 32) và dung túng thuộc viên làm càn, (giám đốc

Hải phòng là Lương Văn Tiến nhiều lần phạm cấm đáp tải gạo tư về Quảng Nam, Phú Thứ vì có là thân thuộc che giấu), các khoản ấy giao cho tra xét. Đến nay án dâng lên. (Việc hoang báo, án xử Phú Thứ, Tiến Thông đều phải phạt trọng tội đồ. Việc dung túng thuộc viên, án xử đều giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác). Vua bảo rằng : Phú Thứ có lòng rất thiên, phần nhiều che chở cho người làng, người họ ; lại tấu đổi phần nhiều thù dật không đâu, cầu cho triều đình phải theo mới thích. Đáng lẽ phải nghiêm trị nghiêm ngặt, nhưng nghĩ, bắt đầu mở việc buôn bán, một mình đảm đương việc khó và xử trí dân lưu tán ở Hải Ninh, 2 việc ấy thật là được việc. Bèn chuẩn cho đổi làm giáng 3 cấp ; Tiến Thông không biết xét ra, phải giáng cũng như thế, đều đổi sang hàm này.

Bãi bỏ đội bắt hổ ở tỉnh Bình Thuận. (Năm thứ 30, vì các tỉnh Bình Định, Phú Yên, Bình Thuận, Khánh Hoà nhiều nạn hổ, chuẩn cho mỗi tỉnh chọn dân dũng dòn thành 1 - 2 hoặc 3 - 4 đội và đồ đạc để vây bắt, theo dọc đường tìm bắt hổ và chiếu thuế lệ tiền thóc chính cung ruộng tư, chia làm 10 thành, thu một thành, chứa riêng, để cấp lương tháng cho dân dũng). Quan tỉnh ấy cho là hư ứng vô ích, xin bãi đi, tỉnh Bình Định, tỉnh Khánh Hoà cũng xin bãi, vua đều y cho.

Miễn các hạng thuế để thiếu về năm trước (năm thứ 31 - 32) cho 10 châu (xem ở trên) cho tỉnh Hưng Hoá (vì hạt ấy bị giặc quấy nhiễu đã lâu năm).

Người buôn nước Thanh là Lương Văn Phong lĩnh trưng mỏ than Nông Sơn ở Quảng Nam. (Trung luôn 28 năm, cộng số tiền thuế là 311.500 quan).

Bộ Hộ đem tất cả số bạc tiền hiện trưng hơn kém về các thuế cả nước (thuyền buôn nước Thanh, cửa quan bến đò, đầu nguồn và các hàng hoá) và 3 sở Thương chính (Bình Định, Hà Nội, Hải Dương) về các năm thứ 31 - 32 dâng lên. (Về các tỉnh : năm thứ 31, tiền thuế 548.439 quan, bạc 121.726 lạng ; năm thứ 32, tiền thuế 668.399 quan, bạc 98.143 lạng ; về thương chính : năm thứ 31, bạc thuế 103.684 lạng ; năm thứ 32, bạc 69.142 lạng). Vua bảo rằng : Cửa chưa dư dự, là do có nguồn lợi tự nhiên còn bỏ, cần gì phải bóp nặn làm gì ?

Cho tỉnh Nam Định dòn cơ Định uy vào cơ Tả tiệp. (Năm Minh Mệnh thứ 20, đặt đội Định uy nhất, các năm Thiệu Trị thứ 6, thứ 7, tuyển thêm các đội nhị, tam, tứ, ngũ, lục cộng 6 đội ;

cơ Tả tiếp, ngạch cũ 10 đội, năm Tự Đức thứ 28, trích về Ninh Bình 4 đội, còn 6 đội. Năm nay số quân 2 cơ ấy là 568 người, dồn cả làm cơ Tả tiếp cho đủ 10 đội, để giữ lấy quân hiệu Ngũ tiếp ; còn số lẻ thừa lại dồn làm một đội, vẫn để quân hiệu là Định uy, đợi có xã thôn nào tuyển thêm, sẽ tuyển cho đủ ngạch 6 đội trước).

Định việc điểm binh về đầu xuân cho tỉnh Tuyên Quang, (vì có đi bắt giặc).

Sai các tỉnh sức rõ lại về báo khám các ruộng đất ẩn lậu. Khi ấy, tỉnh Nghệ An có phát ra cái án gian lậu (nguyên biên làm ruộng bỏ hoang mà khám ra thành ruộng thuộc). Bộ Hộ tâu xin thông sức cho trong hạt, có việc giống như thế, thì hạn trong 3 tháng phải báo khám và thông sức cho các tỉnh theo đó mà làm. Vua nghe theo.

Vua bảo quan viện Cơ mật, nha Thương bạc rằng : Nay việc giao thiệp nhiều, mà việc dịch thư từ giao cả cho Nguyễn Hoàng, hoặc nhòm nom thiên vị, tự tiện thêm vào làm hỏng việc ; người nước ta học đã thông nhiều, nên sức cho nhiều người dịch, để đối chiếu so sánh có hợp hay không, chớ chuyên nghe một người. Lại như, tên ký lục Hình dịch chữ Hán, sai nhầm nhiều, quan Thương bạc tư cho sứ Pháp đổi người khác.

Quan tỉnh Quảng Nam và quan Sơn phòng trù tính nghĩ định công việc làm cho sau này được tốt. Vua sai đình thần thêm bớt để thi hành tất cả 7 điều :

(- Hai nguyên Chiên Đàn, Tĩnh Sơn, đường rừng xa rộng, canh phòng nhiều ngả, 1 viên phó đề đốc trông chỗ này hỏng chỗ kia, xin đặt thêm : 1 phó lãnh binh để giúp việc thương lượng sai phái ; 1 viên quan văn ngũ phẩm, lục phẩm làm bang biện, để đốc việc giấy tờ.

- Hộ làm nghề lấy vàng trước, rút về làm dân nộp thuế chính cung 3.000 người, (chép ở năm thứ 32) xin chiếu lệ 3 đình chọn 1, dồn làm 2 cơ nhất, nhị ở nha Sơn phòng ; chọn các viên phó bảng võ, võ cử xét bổ làm quản suất, để giúp việc luyện tập.

- ở xứ Đèo Lung, xã Dương An xin đặt nha Sơn phòng, đắp thành bằng đất, đào hào rãnh, làm dinh thự, để làm chỗ đóng làm việc.

- Làm kho riêng ở phía trong thành của nha ấy, về thuế tô 3 tổng Tiên Giang, Đức Hoà, Vinh Quý ở thượng du huyện Hà Đông, đổi đến nộp ở kho ấy.

- Từ Tà My đến Thanh Trúc trước có con đường, trong đó từ Luồng Tĩnh, Kha Đáp đến dốc Bà Đăng dài suốt là 7.995 trượng, rất là xung yếu ; xin ở phía tây con đường ấy, trồng xen tre vào, bên dưới đào hào đắp đường, để tiện đi lại ; phía đông phía tây đều làm đồn lớn, nha ấy ở giữa xem xét ; còn thì tùy chỗ xung yếu đều đặt đồn canh giữ.

- Đặt ra sổ giao dịch 4 chỗ (Tà My, Hàng Tổng, Luồng Vàng, Ngã Hai) chọn một viên lục, thất phẩm người địa phương sung làm quản biện, thường đóng ở đồn Trấn Định, chuyên trông coi việc buôn bán, bách hộ hoặc cai tổng cự 2 người làm phòng kiểm, cùng với viên tấn thủ làm việc tuần xét việc của sở. Phàm các hộ buôn lĩnh trung, tất phải đến trường sở mua bán trao đổi, không được lên giao dịch thẳng với người Man, người nào trái lệnh, dò bắt được phải khép vào tội thông với giặc.

- Chọn những người dân từng buôn bán với người Man, dòn làm 1 đội dịch tiếng Man, chọn trong số thuộc biên người nào thông hiểu tiếng người Man, am hiểu tình hình người Man, cho làm suất đội 1 viên, kiêm làm việc lĩnh mua, khi cần đến phái đi dò thám.

Làm đền thờ viên Lãn binh đã chết tỉnh An Giang là Trương Định. Vua thương Định là người trung, năm trước đã cấp cho 5 mẫu ruộng thờ cúng, đến nay lại sai làm đền ở xã Tư Cung, tỉnh Quảng Ngãi để thờ. (Vợ viên ấy là Lê Thị Thương, trước đã được hằng tháng cấp cho 20 quan tiền, 1 phương gạo ; nay lại cho mỗi tháng thêm 10 quan, sai xã ấy thời thường thăm hỏi).

Khi ấy, các địa phương (Thừa Thiên, Quảng Trị, Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hoá, Ninh Bình, Nam Định, Hà Nội, Hải Dương, Bắc Ninh, Hưng Yên, Sơn Tây, Hưng Hoá, Quảng Yên, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hoà) ít mưa, ruộng lúa bị tổn hại. Quan phủ Thừa Thiên và quan các tỉnh ấy đem tình hình tâu lên. Vua bảo rằng : Chi báo không mà không nghĩ cách bổ cứu, thì còn dùng người chặn đất làm gì ? Nhân đó, dụ cho các địa phương phải hết lòng khuyên bảo giúp đỡ, phòng bị trước, để cho lương ăn của dân thường được đầy đủ.

Thuyền máy Lợi Dụng đánh phá giặc biển ở địa phận ngoài khơi (cửa An Dụ, tỉnh Bình Định), (bắn chết 9 đũa, lấy được 2 chiếc thuyền, súng và khí giới rất nhiều). Trung được thưởng thăng Thái bộc Tự khanh (trước là Lang trung), viên biên ở thuyền đều được thưởng ghi công và thưởng chung cho 200 quan tiền.

Định lại giá cấp và cách thưởng cho thuyền vận tải. Khi ấy, sức làm thuyền vận tải, dân phần nhiều kêu ca và tránh lẩn. Vua đem việc ấy hỏi, quan Thuyền chính là Nguyễn Văn Tường thưa rằng : Vận tải là việc lớn, thế mà sự thế ngày càng khó. Thần đã hết lòng lo nghĩ, cũng không xếp đặt được. Nhưng việc ấy quan hệ đến sự cần dùng cho Nhà nước, cho việc quân, xin sắc cho đình thần bàn, để nhờ sự sáng suốt của mọi người. Đình thần cho là : Giá cấp cho thuyền vận tải đã không bằng giá cấp cho thuyền buôn nước Thanh, mà lẽ ra gặp sóng gió phải chia nhau bồi lại, lụy đến vợ con ; nên người đều tránh đi, mà ngạch thuyền vì thế giảm ít. Xin cho các tỉnh có ngạch vận tải, hết lòng hiểu bảo khuyên nhủ, lần lượt đóng thuyền, cốt đủ để tải, giá cấp thì chiếu theo lệ thuyền buôn nước Thanh. Lại phái một chiếc tàu thủy đi lại hộ vệ giúp. Không may bị thiệt hại, thực có tình trạng rõ ràng là bị sóng gió thì gia ân miễn cho tội đền. Trong đó người nào có thể xuất tiền của tự đóng một chiếc thuyền đi tải, xin tạm cấp cho bách hộ, đủ lượt chở, (3 năm 6 lượt) được thưởng thụ tòng cửu phẩm bách hộ. Như thế thì dân mới thích đi hưởng ứng mà ngạch thuyền sẽ được thưởng đủ. Còn như thuyền đi phục dịch, đã từng kêu xin chiếu bản phận đi tải, không muốn chung vào ngạch thuyền vận tải, xin theo ý muốn, không cần bắt ép làm gì. Vua nghe theo.

Vua bảo bộ Binh, bộ Công rằng : Quân khoẻ mới có thể giữ được trị yên. Nay vận hội thế giới, tất phải quân khoẻ, mới có thể làm cho phương xa sợ phục. Bọn người vì trẫm, vì Nhà nước, phải chân chính nuôi luyện quân cho khoẻ.

Tháng 3, quan người Pháp là Cơ-ki-loạt (tháng trước đến Hải Dương, Hà Nội, Ninh Bình, Nam Định) đến ở nha Hải phòng, Bình Định kiểm xét thuế lệ.

Hữu tham tri bộ Binh là Hà Văn Quan cho là Phạm Phú Thứ tuy là hàm lĩnh, nhưng tuổi và danh vọng vốn hơn, xin nhường để tên Phú Thứ ở trên. Vua bảo rằng : Triều đình không gì bằng tước, nhường nhau ở trong lòng mà thôi, không cho.

Trừ việc thuê mua sưu dịch cho 2 giáp Thanh Thủy, Chính Thượng (thuộc phủ Thừa Thiên). Khi ấy, vua năng đi chơi hành cung Thuận Trục, mà một đoạn sông Lợi Nông (ở địa phận 2 giáp ấy) nước nông, cho nên đặc cách chuẩn cho được trừ, để được chuyên việc khơi vét sông.

Phái Lãnh binh Bắc Ninh là Hồ Văn Phấn, Phó lãnh binh là Cù Thản cai quản đem quân và voi đến đóng đồn ở Lạng Giang (vì hạt ấy tiếp giáp với Lạng Sơn, Thái Nguyên).

Trừ thuế sắt cho 3 mỏ (Đông Hoà, An Định, Bồ Sơn) ở Bắc Ninh, (vì có giặc quấy rối).

Giặc trốn người nước Thanh lại quấy rối ở các xứ Văn Quan, Trường Khánh, tỉnh Lạng Sơn. Quan tỉnh ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Quân tỉnh Lạng Sơn vốn có tiếng là được việc, sao không cố đánh giết hết, sẽ để lo về sau ư ?

Sai quan tỉnh Hà Nội, Sơn Tây và quan đạo Mỹ Đức lại hội khám trừ tính làm thành ở đạo ấy. Khi ấy, quan ở đạo là Vũ Hữu Ngọc cho là chỗ khám trước (xã Cao Đăng) địa thế thấp ướt, hai bên tả hữu gần núi, lấy làm ngại, cho nên có mệnh lệnh này. Thế rồi hội tâu : Chỗ ấy núi sông vòng quanh, có phần tiện lợi, mà tiếp giáp đồng bằng, khí hậu lành tốt, bên tả hơi gần núi đá, nhưng nhọn nhỏ không ngại gì, bên hữu thì núi đất bao bọc ở trong thành, làm một đồn nhỏ, lại là cản mặt ; còn như địa thế hơi thấp thì liệu bồi đắp thêm một vài thước, cũng không hề gì. Bèn chuẩn cho khởi công làm ngay.

Quan quân tỉnh Lạng Sơn đánh phá đồn giặc ở Khâu Đăng, lại thắng trận ở Ba Xã, Phó lãnh binh là bọn Dương Đức Thông, Đinh Quán Trinh đều được thưởng gia cấp kỷ lục có thứ bậc khác nhau. Lại cho là phái viên nhà Thanh là bọn Trần Đắc Quý hội họp cùng đánh được việc, sai chi ra bạc và quế để khoản tặng. (Bạc 50 lạng, quế Thanh - Nghệ mỗi thứ 2 phiến).

Định rõ lệ binh và tù phạm tội trốn tránh ghép vào nơi khai khẩn ruộng đất. (Từ nay phạm các hạng binh và tù (không cứ hạng nào) ghép đi khai khẩn ở Sơn phòng các tỉnh và các nha Kinh lý, Phòng khẩn, Điền nông, trốn lần đầu mà có tái phạm, xét ra tội đã can phạm ấy phải xử tội chém hay thắt cổ, thì theo lệ xử tội phải chém chém ngay, (lệ cũ, không cứ phạm tội

nhẹ hay nặng, cũng đều chém ngay) ; ngoài ra tội phạm chỉ đến sung quân hay phải đi đày trở xuống, thì đều xử tội chém giam lại chờ xét, trốn đến hai lần mà phạm tội mới chém ngay. Còn như trốn mà không tái phạm, trước đây can tội xử tử, sung quân, đi đày, tội đồ, đã được giảm xuống làm tội phát binh và kẻ nào nhiều lần phạm tội trộm cắp phải phạt trượng, thích chữ vào mặt, dân khai là nhiều lần hung ác, hết hạn tội đồ, không muốn nhận lĩnh phát làm binh, nếu là trốn lần đầu, (án trước xử tội chém còn giam lại đợi xét) thì nay xử tội sung làm quân ; là lần thứ hai, (án trước xử chém ngay) thì nay xử tội chém nhưng còn giam đợi xét ; là lần thứ ba, mới xử tội chém ngay. Nếu trước can án ăn trộm, phải phạt trượng, không biết quê làng ở đâu, phát đi làm binh và người không phải can án ăn trộm, mà không biết quê làng ở đâu, phát đi làm binh, nếu là trốn lần thứ nhất (án trước xử sung làm quân) thì nay xử tội đồ ; là lần thứ hai, (án trước xử tội chém còn giam chờ lại xét) thì nay xử tội sung làm quân ; là lần thứ ba, (án trước xử chém ngay) thì nay xử tội chém nhưng còn giam lại chờ xét ; là lần thứ tư, mới xử tội chém ngay. Các tội nói trên đây mà tội trốn chưa đến xử chém, hãy đều ghi án, phạt trượng, đóng gông già hiệu, lại giao đi ghép vào nơi khai khẩn xét làm. Còn các lệ về trước đều bãi bỏ cả).

Quan cục Chiêu thương nước Thanh là Đường Đình Canh đến Kinh, tâu làm giúp việc vận tải. Vua chuẩn cho ban yến ở công đường bộ Lễ và khoản tặng đồ vật. (Nước Thanh năm trước vì phương tiện vận tải hiếm, lại cho là người đi buôn vận tải hàng hoá, lợi về thuyền của người Tây. Bèn đặt ra cục Chiêu thương, bỏ bạc công ra 100 vạn đồng và cho quan dân xuất tiền góp vốn đóng tàu thủy để chở lương công và đáp hàng hoá tư nhân đó để diễn tập đường biển. Hằng năm tính lãi, chiếu số tiền gốc chia tiền lãi đều nhau. Tuy nói rõ là làm việc tải gạo công, thực ra là ngầm chia lợi quyền của người Tây. Đến nay, thuyền ở cục ấy ngày càng nhiều, tải việc công đã thừa, cho nên chia đi các nước tải tư lấy lợi. Đình Canh người tỉnh Quảng Đông, là quan Tam phẩm, dự làm việc ở cục ấy, lần này được Khâm sai thự lý thông thương đại thần là Lý Hồng Chương (hiện là Tổng đốc Trực Lệ, đóng ở Thiên Tân) phái uỷ đi và mang thư đưa đến cửa Tổng đốc Lương Quảng là Trương Thụ Thanh từ Hương Cảng đến Hải Dương, đáp thuyền buôn đi suốt đến cửa Thuận An. Vua sai bọn Nguyễn Văn Thúy, Trần Thúc Nhận đón tiếp. Đình Canh nói rõ cục Chiêu thương để tải giúp và tỏ bày cái ý muốn cùng nước ta cùng mưu giàu mạnh. Vua sai quan viện Cơ mật và Thương bạc cùng bàn định chương trình, (đại khái mỗi năm vận tải 42 vạn, tháng giêng bắt đầu tải, đến tháng 7 thì xong. Từ Hải Phòng đến Thuận An, mỗi 100 phương giá cước là 140

quan. Thiếu hay mất đều phải đền. Nhưng ở Hải Phòng và cửa Thuận, cục ấy đều đặt kho phái người ở đấy làm việc) và viết thư trả lời bảo mang về trình viên Tổng đốc Quảng Đông xin làm chủ giúp cho. Khi về, đã ban yến, lại đem bạc 200 lạng, quế tốt Thanh - Nghệ - Quảng mỗi thứ 3 phiến, trầm hương, kỳ nam mỗi thứ 10 lạng để tặng. Đình Canh chỉ nhận các thứ quế, trầm hương, kỳ nam, còn bạc thì cố từ chối.

Phó đề đốc ở quân thứ Tam Tuyên là Lưu Vĩnh Phước xin về quê nhà ở Khâm Châu thăm nhà, thăm mộ. Vua cho là giặc trốn chưa yên, hiện nay tỉnh Lạng có Thống lĩnh là Hoàng Quế Lan giúp việc đánh dẹp ; giặc lan tràn ở tỉnh Thái, thế tất hoành hành hơn. Dụ riêng cho Vĩnh Phước đến ngay quân thứ Thái Nguyên đốc thúc đoàn quân dẹp yên mới y cho về phép. (Khi ấy lại cho là có thể nhân cơ hội được, sai hai phó sứ Tĩnh biên và các quân thứ Lạng Sơn, Bắc Ninh, Thái Nguyên nghiêm đốc binh đồng đều theo địa giới ngăn chặn chỗ xung yếu ; Hoàng Tá Viêm thì chuyển đến điều đốc ở chỗ giáp tỉnh Thái).

Cấp cho Phó đề đốc quân thứ Hưng Hoá là Hoàng Tuyên 100 quan tiền, vì thương là đi dẹp giặc bị thương vậy.

Cho quyền Hữu tham tri bộ Lại là Bùi Ân Niên được đổi bổ thụ Hữu tham tri bộ Hộ, nhưng vẫn làm quản Thương bạc sự vụ đại thần.

Cho Đề đốc ở quân thứ Thái Nguyên là Ngô Tất Ninh đổi bổ làm Đề đốc quân thứ Hưng Yên.

Cho Quản cơ ở quân thứ Thái Nguyên là Nguyễn Văn Chư thăng thụ Phó lãnh binh, sung làm Phó đề đốc quân thứ ấy.

Miễn cho tiền thuê phu tải lương thay còn thiếu, lại cho 4 tỉnh Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên. (Các năm thứ 32 - 33 để thiếu lại : Hà Nội hơn 75.000 quan ; Nam Định, Hải Dương, Hưng Yên cộng hơn 79.600 quan). Khi ấy, quân nhà Thanh đã rút về, việc tải vận hơi thư, nên chuẩn cho được miễn, để tiện cho dân.

Bãi bỏ thuyền tuần tiễu về phía nam, (vì có tàu thủy tuần tiễu giúp, cho nên bãi đi, nhưng phải tải đồ vật).

Thuyền buôn nước Thanh đến đậu ở cửa Quyển, (thuộc tỉnh Nghệ An) mua người đem đi cả đàn ông, đàn bà 72 người, bị thuyền đi tuần của nước Pháp bắt được, giao cho quan Khâm phái ở Gia Định là Nguyễn Thành ý nhận xét. Việc ấy đến tai vua, vua cho là viên tẩn thủ xét hỏi không nghiêm, bắt tội. (Tẩn thủ là Bùi Đức Tu phải giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác ; các viên phủ, huyện, tỉnh sở tại đều phải giáng hoặc lưu lại có thứ bậc khác nhau).

Sai Suất đội ở vệ Tuyền phong là Trần Hữu Viết đem 20 tên lính đến Gia Định học nghệ thuật bắn súng của người nước Pháp.

Hiệp đốc trước là Tôn Thất Thuyết từ Thanh Hoá về Kinh, (năm thứ 32, xin về tỉnh Thanh Hoá chữa bệnh, đến nay về Kinh), xin vào chiêu bãi. Vua bảo rằng : Còn thác bệnh để tránh, chưa chịu cảm ngộ, không cho. Thuyết sợ, liền trần tình xin tha tội. Vua bảo rằng : Người vốn có tính kiêu căng hẹp hòi, hay nghi ngờ người, đến nỗi chân hoả trong tim bốc lên, mê hoặc lệch về ngã khác, tính khí bất thường. Hiện nay bệnh người ra sao, xin nghỉ phép bao lâu cho vừa, lại tâu lên. Thuyết dâng sớ xin tâu rằng : Tôi lâu nay bị ốm yếu, rút lại không làm được việc gì, sợ phụ lòng nhà vua gây dựng cho, xin ban ơn cho nghỉ một năm nữa chữa khỏi, lập tức xin cố sức làm việc ở Kinh, để giải tỏ lòng quyên luyến mong mỏi. Vua bảo rằng : Người phải điều dưỡng nhiều và học hỏi thêm, mới có thể nên người được.

Cho thự Tuần phủ Nam - Ngãi là Bùi Văn Quế đổi bỏ thự Tuần phủ Thuận - Khánh ; thự Tuần phủ trước là Trần Nhượng đổi bỏ thự Tuần phủ Nam - Ngãi.

Mùa hạ, tháng 4, quan quân ở quân thứ Thái Nguyên đánh phá bọn giặc tụ họp ở các xứ Ước Lễ, Phước Bình, (chém được 35 thủ cấp). Phó sứ là Trương Quang Đản được gia thưởng 1 cấp, tướng biên đi đánh trận này, đều được thưởng gia cấp, kỷ lục và ngân bài có thứ bậc khác nhau ; Chánh đội trưởng là Dương Viết Tự hăng hái xông đi trước, bị chết trận được đặc cách tặng Cẩm binh Cai đội.

Cho Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Định - Yên trước là Nguyễn Trọng Hợp (trước vì ốm xin nghỉ) đổi bổ Tả tham tri bộ Lại.

Sai Thống đốc là Hoàng Tá Viêm, Tuần phủ Hưng Hoá là Nguyễn Quang Bích nghiêm đốc quan quân ở quân thứ tỉnh ấy đi bốn mặt lùng bắt bọn giặc lưu động và tiến đánh đồn giặc ở bản Trù. (Khi ấy châu Phù Yên có giặc Thổ là Vi Anh chiêu tập giặc lưu động đắp đồn lũy ở xứ ấy, chống cự quan quân).

Định rõ lại lệ quan viên có tang. (Văn từ thất phẩm, võ từ suất đội trở xuống, chiếu theo lệ năm Tự Đức thứ 3, được nghỉ việc quan về để tang 1 năm ; nếu có người nào tình nguyện nghỉ đến hết tang và người nào sau 3 tháng tình nhà thực là nghèo túng khổ quẫn, tình nguyện ra làm việc, phải có lý trưởng, thân thuộc cam kết đều cho cả ; còn thì theo lệ năm thứ 31).

Cho Bố chính Cao Bằng là Trần Quang Huân lĩnh Tuần phủ Thái Nguyên.

Vua rước Từ cung ngự chơi cửa Thuận An để hóng mát mùa hạ, duyệt quân phòng biển, 3 ngày về cung. Nhân đó, định lại kỳ hạn biên binh diễn hạch bắn súng lớn : Các tỉnh về phía Nam hạch về tháng 5, các tỉnh về phía Bắc hạch về tháng 6, cho khỏi phiền và chậm.

Đặt đồn Nhã Nam (đã chua ở trên). Khi ấy, Tỉnh biên phó sứ là Trương Quang Đản thường xin đặt đồn ở đấy ; đình nghị cũng nói địa thế Nhã Nam rất có thuận lợi, đặt đồn ở đấy thì trên có thể chế ngự được giặc trôn, dưới có thể giữ cho dân. Vua y cho.

Chuẩn định từ nay phạm ruộng đất cùng tranh nhau, bỏ thiếu thuế lệ, các quan tỉnh đến cai trị thay nhau mà xét xử chậm, đều phải đền. (Khi ấy, thôn Văn Diệm, tỉnh Hải Dương cùng với thôn Hán Lý thường tranh nhau ruộng, đã hơn 10 năm, quan tỉnh ấy dâng số đem số thuế về ruộng ấy bỏ thiếu lại từ các năm trước xin cho tha miễn. Bộ Hộ cho thế là dân mất sinh nghiệp, quan thiếu thuế chính cung, đều do quan tỉnh không biết theo hạn (2 tháng) xét xử, nên mới đến thế. Vì số thuế thiếu ấy cứ quan tỉnh từng cai trị lâu hay chóng chia nhau phải đền. Xin lục sức cho các nơi theo thế mà làm. Vua chuẩn y nghị của bộ.

Hoãn niên hạn thiếu lính cho các xã bị giặc ở Thái Nguyên, (được hoãn 5 năm là 9 xã, hoãn 4 năm là 18 xã, hoãn 3 năm là 11 xã).

Định rõ lại điền khoản công tác. (Sở nào công trình trọng đại, chiếu theo lệ cũ mà làm ; còn thì do bộ Công, bộ Binh cùng bàn, uỷ 1 viên đường quan kiêm việc trông coi, viện Đô sát phái ra 1 viên khoa đạo xem xét. Như có các nha nào nên sửa chữa, sau khi bộ khám xin được Chi, đợi tư cho quan đồng lý và quan kiêm đốc thực lĩnh đồ vật cần dùng phỏng được 5 - 6 phần sẽ xin phái thợ và cho hạn. Binh đình như có lĩnh tải đồ vật phải tuỳ việc kê ngày đi đường, quân dinh thuỷ bộ sửa chữa các hạng thuyền, công việc xong, phải đợi bộ Công khám, quả là bền tốt, mới được sơn sắn ; và nhà tạm ra để làm việc, khi công việc xong, các cù, sách chọn lấy 6 thành để sung nộp, nên phái binh đình bao nhiêu, thì viên thống chương phải kê khai mỗi đội, vệ là bao nhiêu, tư trước cho bộ Công để kiểm đủ. Phàm việc làm phải chiếu theo số quân thừa hay thiếu, tính công cho hạn).

Sai Hàn lâm viện Tu soạn là Phan Liêm đến Quảng Yên hội khám mỏ than. Vua bảo quan ở viện Cơ mật và Thương bạc rằng : Việc ấy là quan trọng, chuẩn cấp cho Liêm một quả ấn “Kinh phái quan phòng” để sử dụng, không được nói không, không được việc thì có lỗi.

Sai Hữu thị lang bộ Lễ là Phạm Bính sung làm Khâm phái đến Hương Cảng. Trước đây, vua cho việc đi này là quan yếu, (bán 2 thuyền Lợi Tải, Thuận Tiếp, đặt đóng tàu thuỷ hạng vừa) sai đình thần chọn người phái đi. Đình thần đem Biện lý bộ Hộ là Lê Tiến Thông tiến cử. Thông vì mới phải giáng đôi sang chức khác, đến xin đình thần chọn người khác, và tâu rằng : Đến nước người hỏi bán, có hại đến quốc thể, xin từ chối. Lại cử Thị lang bộ Hình là Nguyễn Văn Long. Văn Long lại lấy cớ là thực thà, quê độn, già yếu xin từ chối, bèn cử Bính. Vua bảo rằng : Người ta bảo Bính là không liêm chính lại xảo quyệt, quả có thể không ? Đình thần tâu : Bính lâu nay ở Kinh, hình như cẩn thận, còn như trong bụng, chưa được biết rõ. Vua bảo rằng : Phàm người có từng thử qua mới rõ, bèn cho Bính đi. (Khi ấy, lại sai bọn Trương Văn Thanh 12 người theo Bính đi học tiếng nói và kỹ nghệ). Tiến Thông phải giáng làm Chủ sự, Văn Long cũng phải giáng 3 cấp đổi đi chức khác. (Khi ấy, đình thần lại chọn cử Hình khoa Chương ấn là Nguyễn Hàm Quang sung làm Phó lãnh sự ở Gia Định.

Kiểm quản viện thần là Hồ Trọng Đĩnh cho Hàm Quang là người có khí ương ngạch, làm chức ấy không hợp. Rồi sau cử Hàm Quang là người ngay thẳng, có thể làm được án quan bên trong, bên ngoài. Đình thần nói : Ngay thẳng và ương ngạch khác hẳn nhau. Nếu bảo khí ương ngạch không hợp thì chưa nên vội tiến cử, nếu bảo là khí khái khả thủ thì chức Phó lãnh sự và án quan trong ngoài khác gì nhau). Việc tiến cử ấy sợ chưa được công, để cho các quan lớn nhỏ đều giữ ý kiến ấy, theo nhau bắt chước cái bậy, vì người chọn việc, thì tất cả các việc sẽ dồn cho ai ? Việc đòi đương cần, lòng người mưu tiện, trộm nghĩ lấy làm lo. Vua cho Trọng Đĩnh đã bị đình thần chỉ trích, phạt bổng 9 tháng.

Bọn ác Man ở Quảng Nam quấy cướp các xã Phú Thọ, Trung Đạo, Xuân Bình, Trung Chính. Phó đề đốc Sơn phòng là Ngô Đắc Quang, Sơn phòng sứ là Nguyễn Văn Sán đều phải giáng.

Phát chẩn cho dân bị đói châu Hướng Hoá thuộc phủ Cam Lộ.

Khi ấy, toán giặc người nước Thanh thường bị thua, (thắng trước thua ở các xứ Khâu Đặng, lại thua ở Ước Lễ, Phước Đình), bèn trốn đến các xứ Nam Tri, Nhân Giáp ở Thái Nguyên kêu gọi tụ họp. (Nam Tri thì bọn Lý á Sinh, Trần Đại, Hoàng Đại, Hoàng Tam, Khang Thập ước 2.000 người ; Nhân Giáp thì bọn họ Lục, họ Đàm 1.000 người). Bọn ngoan Man ở Lũng Uy (thuộc đất Thái Nguyên) nhân đó cậy thế làm loạn. Tỉnh biên phó sứ là Trương Quang Đản dâng sớ xin trước đánh Lũng Uy, sau đến các giặc khác. Vua nghe theo lời tâu ấy. Lại cho là lần này quân luyện họp nhiều, chia dàn đã gần kín khắp, quân ngoài đều làm tiếp ứng, đặc sai Thống đốc là Hoàng Tá Viêm nghiêm thúc biên binh các đạo đi đánh. (Lại sai quan tỉnh xét xem quân nhà Thanh trận nào đại thắng, đích là thực lực, sẽ tùy tiện khoản tặng).

Vua sắc hỏi quan tỉnh Thanh Hoá rằng : Thổ dân ở biên giới ta, hoặc gọi là Mán, hoặc gọi là Lào, tỉnh Thanh, tỉnh Nghệ lại gọi là Xá, nguyên uỷ và tính tình, ăn mặc cùng với người Mán, người Lào giống nhau hay khác ? Tổng đốc là Tôn Thất Phiên tâu rằng : Loại người Xá trước từ Ai Lao, Vạn Tượng, Nam Chưởng đến ở 3 huyện Trình - Sầm - Man ((1) Man, Trình, Sầm : tức là Man Duy, Trình Cố, Sầm Na, thuộc Thanh Hoá.1), ăn mặc và tiếng nói cùng với người Mán, người Lào, người Thổ hơi khác.

Đổi định lại lệ thưởng phạt về đánh giặc Man ở Quảng Ngãi, Bình Định. (Từ nay, phàm đánh giặc Man, có sự thực giết bắt được, chiếu theo nghị trước, chia làm 3 hạng châm chước ban thưởng. Về việc đánh nơi rất khó, bắt giết được tất cả thì viên quản được thưởng gia 1 cấp, suất đội được kỷ lục 2 thứ, binh đồng đi trận ấy mỗi tên được thưởng 1 quan 5 tiền, lãnh binh được kỷ lục 3 thứ ; về việc đánh nơi hơi khó, bắt giết được tất cả thì viên quản được kỷ lục 3 thứ, suất đội được kỷ lục 1 thứ, binh đồng được 1 quan tiền, lãnh binh được kỷ lục 2 thứ ; về việc đánh nơi hơi dễ, bắt giết được tất cả thì viên quản được kỷ lục 2 thứ, suất đội được tiền bổng 3 tháng, binh đồng được 6 tiền, lãnh binh được kỷ lục 1 thứ ; về bắt giết được quá nửa, thì đều chiếu hạng giảm dần, bắt giết được nửa hoặc không được nửa, thì không cứ khó hay dễ, các quản, suất, lãnh binh đều không được thưởng, binh đồng đều được thưởng 3 tiền. Nếu trong địa phận bảo có giặc phát ra, quản suất lỗi về canh phòng sơ khoáng, để hại đến quan dân trong thành, trong đồn bảo từ 100 người trở lên thì viên quản phải giáng 4 cấp đổi đi nơi khác, suất đội phải giáng 3 cấp, lãnh binh phải giáng 2 cấp, quan ở quân thứ phải giáng 1 cấp, đều được lưu lại ; hại đến quân dân 70 người trở lên, thì viên quản phải giáng 3 cấp, suất đội, lãnh binh đều phải giáng 2 cấp, đều được lưu lại, quan ở quân thứ phải phạt bổng 1 năm ; hại đến quân dân 30 người trở lên, thì viên quản phải giáng 2 cấp, suất đội phải giáng 1 cấp, đều được lưu lại, lãnh binh phải phạt bổng 1 năm, quan ở quân thứ phải phạt bổng 9 tháng ; quản suất ở đồn bảo bên cạnh không đến cứu ứng, chiếu theo trên đều giảm 1 bậc mà nghĩ xử tội.

Đắp thành đạo Mỹ Đức. (Khi ấy, quan ở đạo nhiều người ốm vì khí độc. Việc ấy đến tai vua. Vua bảo rằng : Sợ khó khăn, sợ nguy hiểm như thế thì làm được việc gì ? Tỉnh Hà Nội có trách nhiệm thống suất, không được việc thì cũng can lỗi nặng. Về sau, quan ở viện lại cho là dân 3 huyện ấy ít, xin châm chước bắt dân phu 2 huyện Sơn Minh, Thanh Oai làm phu, để được chóng xong. Vua y cho).

Tháng 5, Đè đốc quân thứ Hưng Hoá là Ngô Thất Ninh đánh phá Vạn Dâm, giữ được đồn giặc. Đồn ấy kiên cố hiểm trở, Thất Minh yết thị cách thưởng, bấy giờ quân tinh luyện là bọn Đồng Lợi mới đem đoàn quân tiến bắn phá bèn đánh được. (Thưởng cho đoàn quân bạc đồng và tiền có thứ bậc khác nhau). Việc ấy đến tai vua, vua sắc cho Thất Ninh nhân thanh thế đó, tùy cơ đánh dẹp.

Hai hạt Quảng Nam, Quảng Ngãi, gió bắc nổi lên nhiều, thuyền bè của dân ở ven biển phần nhiều bị thiệt hại.

Truy tặng hàm Lãnh binh cho Nguyễn Đình Kham. Trước đây, Đình Kham quyền chức Phó lãnh binh ở Thái Nguyên, phái đi phòng giữ dẹp giặc. Đến khi phủ tạm Tòng Hoá không giữ được, Kham bị giặc bắt, máng giặc bị giết chết, nên được truy tặng.

Doanh điền sứ Nam Định là bọn Đỗ Phát nghĩ xin các việc : Như chia nhau làm việc, (chánh phó sứ và bang biện, thương biện 4 người chia nhau trông coi 4 phủ trong hạt ; Chánh sứ là Đỗ Phát chuyên làm ruộng muối ở Giao Thủy ; Phó sứ là Lại Hợp Duy chuyên làm ruộng hoang ở Tiền Hải), phái thêm người (xin các phủ huyện chuyên phái thuộc viên được việc nhận làm tư sức ; lại đặt thêm tùy biện, trích lấy phu làm ruộng để sung sai phái), quyên tiền đắp đê (quyên đắp đê ở tổng Ninh Nhất để đón nước ngọt), đổi lại việc khai phá (các xã gần cửa biển thuộc huyện Giao Thủy, gần đây nước mặn tràn ngập nhiều, hiện tình ruộng bỏ hoang, người xiêu tán, khó phần cứu chữa, xin nhân đó vỡ thành ruộng muối, khám dần trừ bớt gạch ruộng, để khỏi lưu tán). Vua cho là việc xin chuyên phái không phải thể lệ, không cho ; còn thì đều cho cả.

Nêu thưởng người đàn bà làm việc nghĩa ở tỉnh Nghệ An. (Tên là Nguyễn Thị Trinh. Khi ấy, quyên tiền lập nghĩa trang để các mộ vô chủ, thị bỏ ra đến 2.500 quan, lại cấp ruộng đất làm tế lễ. Vua chuẩn thưởng cho một tấm biển có bốn chữ “Hiếu nghĩa khả phúng”, nghĩa là thích việc nghĩa đáng khen và 3 đồng tiền bằng bạc Song long [có 2 con rồng]).

Bộ Hộ cho là giá gạo ở Bắc Kỳ giảm xuống giá rẻ, xin cho các tỉnh trung châu từ Ninh Bình trở ra Bắc mua theo thị giá gạo trắng mỗi tỉnh 5.000 - 6.000 phương để cất riêng. Vua nghe theo. (Sau bỏ việc cấm mua gạo, việc ấy mới thôi).

Khơi thêm ngòi La Hào. (ở huyện Phú Lộc, đường ngòi nông hẹp, khơi đi để tiện thuyền vua đi được thông đồng).

Cho thuộc khách là bọn Hầu Lợi Trinh trưng thuế thuốc phiện luôn 3 năm. (Giá trưng là 1.786.500 quan tiền, thế là hơn giá cũ hơn 527.300 quan), ở 13 hạt thuộc từ Quảng Trị trở ra

Bắc (trừ các tỉnh Tuyên - Cao - Lạng - Thái, Hưng Hoá). Vua nhân đó bảo bộ Hộ rằng : Phàm người lĩnh trưng có tệ những nhiều, đều phải trị tội nặng hơn, chớ lợi về thuế, để khốn cho dân. (Bọn Đặng Quảng Thịnh có đơn xin trưng tăng thêm 370.500 quan, bọn Hầu Lợi Trinh lại xin theo giá của Quảng Thịnh. Vua y cho).

Làm nhà Chính Mông ra chỗ khác. (Nguyên trước làm ở bên hữu xứ Thị vệ, bên tả kho Thái Phục, địa thế chật hẹp. Vua chuẩn cho dời đến làm ở bên tả nhà Dục Đức).

Định rõ lại ngạch lính tuyển lính mộ ở đội Thượng thiện. (Ngạch lính ở đội Thượng thiện là 101 người, thì lính tuyển 60 người, lính mộ 41 người). Lê cũ, do ty Lý thiện chọn để điền vào. Khi ấy, ngạch lính mộ ở ty Lý thiện thiếu nhiều, không sung tuyển được. Quan bộ Binh nghĩ xin tuyển thêm lính tuyển (70 người) giảm bớt lính mộ (31 người) để khi cần đến chọn tuyển, khỏi đến thiếu người. Vua y cho.

Vua lại rước Từ cung ngự chơi cửa Thuận An, hóng mát mùa hạ, coi tập phòng canh giữ ngoài biển, 5 ngày về cung.

Làm nhà bia ở Khiêm cung. (Từ lúc bắt đầu khởi công đến lúc làm xong, tất cả hơn 9 tháng).

Định lại lệ thưởng thuyền tuần tiễu các tỉnh. Vua cho là gần đây ngoài Bắc có thuyền tuần tiễu của nước Thanh, trong Nam thì có tàu thủy, thuyền tuần tiễu của các tỉnh, không nên thưởng phiếm, cho nên giảm đi. (Nghị cũ, quản vệ, quản cơ được thăng 1 trật, đổi làm được gia 1 cấp ; suất đội được gia 1 cấp, đổi làm gia kỷ lục 3 thứ ; đội trưởng đến binh đình được thưởng tiền lương 2 tháng, đổi làm 1 tháng rưỡi ; quan tỉnh được gia 1 cấp, đổi làm gia kỷ lục 2 thứ).

Kho thuốc súng tỉnh Cao Bằng bị cháy. (Tuần phủ trước là Trần Quang Huân, án sát trước là Phạm Giai đều phải giáng).

Gia cấp sắc văn cho các thần kỳ đã được phong. (Trước đây ân điển ngũ tuần khánh tiết có phong tặng thần kỳ cả nước, đình thần nghị xin theo nghị mới, chuẩn cho cấp tiền để tế, bãi việc gia phong. Quan khoa đạo cho là lấy tế thay phong, thì trong khi vắng làm, tình ý hoặc

có chưa phu thoả, chưa hả lòng mong của thần và dân. Xin mỗi xã thôn đồn ải chỉ cấp chung một đạo và gia thêm chữ mỹ hiệu. Vua nghe theo. Đến nay mới thi hành.

Chức Hành nhân là Nguyễn Hoằng phải cách, sai luân lưu giải giao về tỉnh Hà Tĩnh nghiêm ngặt quản thúc. Khi ấy, sứ nước Pháp xin vào tâu tận nơi, không cho. Hoằng đặt điều để dọa hãi. (Sứ nước Pháp là Sam-bô nhiều lần qua nha Thương bạc xin vào châu tâu việc. Quan viện Cơ mật và Thương bạc bàn là cho vào tận nơi tâu việc, không phải thể lệ, chỉ cho vào triều yết thôi. Viên sứ ấy lại nói chỉ được vào triều yết thì xin thôi. Hoằng nhân đó bằm kín với quan viện Cơ mật và Thương bạc rằng chủ suý nước ấy đưa thư đều nói ta không cho viên sứ ấy vào châu tâu việc, tất đem tàu binh đến ức hiếp. Quan Thương bạc cho riêng người thông ngôn khác đến viên sứ ấy hỏi kín, thì không có chuyện ấy). Vua ghét là tráo trở, xảo quyệt, nên cho bắt tội.

Định lại lễ tế ở đền Quy quốc công, chiếu cấp tiền công. (Đền ấy có cấp tiền 100 mẫu ruộng để thờ cúng. Về sau, Tống Phước Giai bán hết, việc phát giác ra, bộ Lễ xử tội Phước Giai và các người họ thân và xin các tiết lễ cả năm ở đền Quy quốc công châm chước theo lệ các quốc công lĩnh tiền công hơn 140 quan để chi tiêu. Vua nghe theo).

Vua cho là 2 tàu Lợi Tái và Thuận Tiếp lâu chưa ra ngoài khơi, quở Khâm phái là Phạm Bính rằng : Bọn ngươi có ý để chậm đến mùa thu, may được đình lại, dụng tâm cũng sâu sắc lắm. Bính sợ mới đi. (Sau Bính đến Hương Cảng, xin đem theo 12 người học sinh trẻ tuổi giao cho người nước Thanh ở Hương Cảng là Thạch Thanh Tuyền quản lĩnh đến trường người nước Anh học tập chữ và tiếng nước Anh, nước Pháp, nước Y Pha Nho và các nghề thiên văn, máy móc. Vua nghe theo).

Thông chế quyền Chương Tả quân là Tôn Thất Đồng chết.

Tha giảm thuế ruộng cho các địa phương bị tai hại mùa hạ.

Dồn lại cơ Hưng chân (thuộc Hưng Hoá) làm cơ Tân hùng thuộc về đạo Tân Hoá.

Cho Chương vệ quyền giữ Tả dực quân Vũ lâm là Nguyễn Thịnh thăng thự Thống chế tạm giữ Tả quân. Thịnh xin từ chối. Vua bảo rằng : Vì quan chọn người, cốt lấy người xứng mà thôi, người sao lại từ chối. Lại cho thự Thống chế sung chức phòng luyện Hải phòng là Tôn Thất Duyệt đổi bỏ thự Thống chế Tả dực quân Vũ lâm.

Tháng 6, vua đi chơi núi Thuý Vân, cửa biển Tư Hiền, duyệt xem tập quân phòng bị ngoài biển, 5 ngày về cung.

Đoàn quân Lưu Vĩnh Phước đánh phá toán giặc ở Lũng Uy. Khi ấy, giặc đã thua ở Bán Gạo, Cẩm Quang (2 sào huyết giặc ở Thái Nguyên) lui giữ Lũng Uy, Vĩnh Phước treo giải thưởng, sai bọn Ngô Phụng Điền đem bọn luyện đồng đánh vào sào huyết của giặc, giặc thua chạy. Quan ở quân thứ tâu lên, vua bảo là : Trận này chưa bắt được bọn đầu sỏ, nhưng phá chỗ ấy để thông đường sau, cũng hợp cơ nghi. Đặc cách cho Vĩnh Phước được khai phục (Vĩnh Phước trước vì tự tiện về, phải giáng 2 cấp, được lưu lại làm việc) và gia thưởng tiền vàng ; người đi đánh trận ấy, cũng đều được thăng thưởng. Rồi sau, bọn họ Lý, họ Lục, họ Đàm, họ Hoàng lên về Ba Bể, Vĩnh Phước cùng với lĩnh Phó lãnh binh là Trần Xuân Soạn bàn chia làm 3 toán quân tiến đánh. (Lại đem Thổ Man 3 tổng Đông Viên, Nhu Viễn, Quảng Khê đến Chợ Mới, để tuyền lương của giặc). Giặc nghe tiếng liền trốn. (Họ Đàm trốn ở hạt tỉnh Tuyên, bọn họ Lục, họ Lý trốn ở mèo Thượng Na, tỉnh Cao Bằng). Binh đồng đến Đông Viên vì thiếu lương lại chuyển về tỉnh Thái Nguyên.

Vua mật bảo Hoàng Tá Viêm, Trương Quang Đản, Nguyễn Hữu Độ rằng : Dưới chỗ môi thơm, tất có cá mắc. Đoàn quân ấy quả là thực lòng giết hết giặc, một trận giết được hết, thì cho đến muôn lạng vàng cũng không phải là không đáng ; tại sao lại cho giặc được rồi, bề ngoài thì đánh, bề trong thì tha ngấm ; từ trước đến giờ, chưa từng bắt được một kẻ đầu sỏ nào cho hết mầm móng giặc ; mà bọn người cũng không từng nghiêm đốc, trách rõ, để ngăn sự gian, nuôi giặc để lo, chỉ tốn hao không chán, lại sợ khó tiếp tục. Thì bảo không giữ giặc lại để mà nhờ, đóng quân lại để tự trọng, có được không ? Huống chi quân nước Thanh đương chia đường hội đánh, cốt để dẹp hết các bọn giặc, nếu không nhân đó tính gáp, còn đợi ngày nào ? Thì giờ không thể trở lại, giặc không thể tha được, bọn người sao không nghĩ mà nỗ để cho đoàn quân ấy lần lữa không tiến. Người là Hoàng Tá Viêm tuy có lòng đảm đương công việc, nhưng lòng thiên tư che lấp, lười biếng quá lắm, việc ở Hưng Hoá, Tuyên

Quang, Thái Nguyên, thường thường cầu thả, không được một việc gì. Người tự hỏi lòng đã được yên chăng ? Và lại, chánh, phó sứ bọn người ba viên đều là thế thần, cùng với nước cùng hưởng Phước, nghĩa là phận không thể bỏ được chút nào, không làm xong việc, hầu đùn cho ai ? Huống chi trăm đãi không bạc, tin dùng rất chuyên, thì bọn người phải ngày đêm nên nghĩ làm thế nào để sớm hả lòng trăm, không dám cầu thả, để lo về sau, có như thế mới yên được lòng, hết được đạo, há đợi gói gươm, tước áo, mới biết sợ biết cố hay sao ? Còn như viên phó đề ấy, tuy là người mới phụ thuộc, chưa quen pháp độ, nhưng hẳn có thể hơn hẳn cả bọn, sai khiến được người, cũng là nhờ ơn huệ của triều đình, anh linh của tôn xã, mới được có danh tiếng ấy, không thì cũng là một tên giặc cỏ thôi, dù mạnh mà làm gì ? Hẳn không nghĩ sớm có sức báo hiệu, để giữ vững ân vinh ; mà người là Hoàng Tá Viêm cũng không nghĩ cái quyền bắt hay tha, do ở mình cả, dạy cho quen dần, để được tiếng khen mãi. Đó đều là rất cần không thể bỏ được, bảo cho thế, không còn gì hơn nữa. Bọn người đều phải để bụng chớ quên, chóng sớm báo công, chớ hoặc lại làm mới được.

Bộ Binh tâu rằng : Từ nay có quan võ nào nên được phong tặng, mà ông, cha hoặc là nghiệp nho, xin đều chức võ cấp phong, để rõ ra nhất định. Vua nghe theo.

Bắt đầu đặt đội phụ theo vào vệ Tuyền phong. (Các người phụ theo là con quan văn võ lục phẩm, hiệu số đến 46 tên, theo lệ Giáo dưỡng đặt thành đội).

Vua cho là quân bắt giặc ở 2 tỉnh Hưng Hoá, Nghệ An, hiện đang tiến đánh giặc Thổ, mà 3 huyện thổ ở thượng du tỉnh Thanh Hoá (Trình Cốc, Man Duy, Sầm Na) cùng tiếp giáp đấy ; sai quan tỉnh đốc thúc ngay, Sơn phòng sứ là Lê Trí Thực sức cho binh đồng đóng ở đấy hết sức chặn giữ, để đợi thông báo. Thế rồi sau Hoàng Tá Viêm tâu bọn giặc Vi Anh đã về Trình Cốc. Vừa gặp giặc Xá xin thú, vua sợ bọn ấy hoặc cùng thông với người Xá, lại sai dò bắt ngặt hơn.

Có sao Chổi mọc. (ở phía đông ngoài khu vực sao Tử Vi, dài 3 thước, 6 ngày thì mất). Quan khoa đạo là bọn Nguyễn Xuân tâu lên : Năm nay trước đã hạn hán, nay lại có tai biến về sao, xin tạm đình việc ngự giá đi chơi lần này và các công việc tầm thường, để ứng lòng trời. Đình thần cho là ngự giá đi chơi cửa Thuận An, là tự mình chăm chỉ khó nhọc, sửa sang việc võ, cũng không phải là không sửa sang việc người ; còn như sửa chữa long trọng một vài sở,

há nên giữa chừng mà thôi đi. Lòng lo chăm sợ hãi, chỉ ở sẵn có lòng thành từ lâu, không những vì một vài việc. Vua nhân thế bảo rằng : Cầu đảo đã lâu, há nên cầu nệ.

Vua lại rước Từ cung ngự giá chơi cửa Thuận An, (bộ Binh dâng tờ tâu xin cho thi chèo thuyền. Vua cho rằng : Mỗi năm một lần mà thôi, miễn sự khó nhọc), 3 ngày về cung.

Giặc trốn người nước Thanh là Kinh Quyển Phước, Hoàng Tam (bè lũ hơn 60 tên) hàng ở dinh quân nước Thanh. (Ngô Mậu Huân) quan tỉnh Cao Bằng tâu lên. Bộ Binh cho là việc vỗ yên không thành, xin cho quan tỉnh ấy đưa thư cho Hoàng Quý Lan hợp lại cùng đánh. Vua nghe theo. Thế rồi Ngô Mậu Huân tâu đã giao cho Trần Đức Triều đem về Trà Lĩnh 27 tên ; còn thì cho theo Chu Bình Lâm để tiện kiểm chế.

Tạm bỏ cấm mua gạo (từ tháng 7 nhuận đến cuối tháng 8 thôi) cho thuyền buôn các tỉnh (Nam Định, Hải Dương, Ninh Bình, Hà Nội). Khi ấy, giá gạo các tỉnh giảm sút bình thường, chủ suy và sứ Pháp nói về việc ấy, cho nên đặc cách tạm bỏ, để hậu tình đối với nước bạn. Sau vì lời của sứ Pháp, lại bỏ cấm thêm một tháng. Vua nhân đó bảo quan viện Cơ mật và Thương bạc rằng : Sau không được theo lời xin gia hạn đình cấm mãi, bảo cho người coi thường.

Cho phàm các nhà thờ ở má và phần mộ [của các vương công] ở xã khác, địa thế xa cách, do quan địa phương bắt dân xã sở tại coi giữ, miễn cho sưu dịch.

Cấp thóc giống (vì dân châu ấy mới về, chưa thể mua để gieo được) cho châu Phù Yên (thuộc tỉnh Hưng Hoá).

Sắc cho bộ Binh tuyển thêm các quân thủy, bộ, huấn luyện nghệ võ kiêm tập phép bắn liên hoàn ((1) Liên hoàn : có lẽ là súng cối xay.1). Hằng năm cứ tháng 5, tháng 6 đến cửa Thuận An để vua duyệt mỗi hạng quân một lần.

Kiến Hoà quận công Miên Diêu và công tử các phủ (11 phủ) đều lấy có có việc xin lĩnh trước bổng lệ 2 - 3 năm. Vua y cho. Vua nhân đó bảo quan phủ Tôn nhân rằng : Ôn của nước dùng là túi riêng, thì còn cảm kích bổ ích gì ? Bọn người cũng nên tùy việc sửa lại. Rồi thì

quan phủ Tôn nhân dâng sớ cho là bản triều chi phái nhà vua ngày càng nhiều, ngồi ăn hại lương của kho, mà không có việc gì. ở rồi ít học, chưa chắc giữ được cẩn thận. Xin phàm các công tử, công tôn học tập ở nhà đều châm chước sát hạch để bỏ, (chiếu lệ hỏi về nghĩa sách, chữ luật mỗi thứ một bài và tờ tâu sơ qua loa 1 bài), con gái, cháu gái các tước công, người nào thuần cẩn, tình nguyện sung vào phụng trực các tôn sở, được cùng với con gái họ tôn thất cùng chọn bỏ cả, để cho người nào cũng có việc làm, đều có quản thúc, may ra ngăn được phóng đãng mà khỏi tốn phí. Vua nghe theo.

Cho Tả tham tri bộ Lại là Nguyễn Trọng Hợp sung làm quản lý Thương bạc sự vụ đại thần.

Đê nhỏ xã Nhạn Trạch ở Hưng Yên bị vỡ.

Tỉnh Nam Định, Thanh Hoá có sâu cắn lúa.

Sao Chổi lại mọc. (Mọc ở phía bắc khu vực sao Tử Vi, dài 5 thước, 7 ngày thì mất).

Đặt đồn ở xã Hoàng Xá thuộc tỉnh Hải Dương. Chuẩn cho lượng trích các cơ Kiên, Nhuệ mỗi cơ đều hơn 500 người, đồn làm một vệ, để giúp sự canh phòng khai khẩn.

Khi ấy, việc giao thiệp nhiều, sứ Pháp thường bảo là chậm trễ. Nguyễn Trọng Hợp tâu rằng : Các việc giao thiệp, đã do quan đại thần ở viện Cơ mật hội đồng xét tâu cho thi hành, chức tôi giảng thuyết với viên sứ ấy, việc gì quan trọng, đối với lý tất không thể theo được, tôi xin từ chối, không dám có chịu khuất chút nào ; nếu các khoản tầm thường không quản ngại gì lắm, xin sắc cho viện Cơ mật và Thương bạc tôi, trong khi theo lệnh bàn bạc, châm chước tình lý cốt theo rộng rãi qua loa, không có tính cách kéo dài để chậm. Lại xin chuẩn định, cứ mỗi tháng hai lần, (trừ khi có hội thương, nên lượng chước giảm) cùng với viên tham biện đi lại thăm hỏi đều được tùy tiện.

Vua bảo rằng : Biết nói tắt biết làm, làm thế nào có hiệu quả, cho người cứ việc làm, các quan đại thần cũng thể tắt cho, có ngăn trở gì.

Cọc rào gỗ thuộc địa phận sông Cáp Châu, Hy Du, Lộ Châu, phần nhiều trôi mất. Quan Hải phòng theo lệ đi khám, cho là đường sông ấy nguyên đã có 2 đôn phía trước, phía sau, Lộ Châu ở phía tả, lại có đôn mới Lộ Châu ở phía hữu, đã đủ giữ chỗ hiểm yếu cho việc phòng giữ ở sông, các rào gỗ trôi mất, xin thôi cấm lại tất cả, để đỡ khó nhọc tốn phí. Vua cho là đê Lộ Châu chưa đắp, hãy cho cấm điền vào, cho việc phòng giữ được nghiêm.

Định lại lệ xử tội truy thu số tang bồi mà không hết sức. (Từ nay, phạm các án bồi tang, trừ người giám thu chưa đủ niên hạn, cùng là viên nhân nào tại chức, dịch chưa được 6 tháng, và số thiếu không đến một phần được miễn nghị thì không kể ; còn thì phần thu trong một năm mà thiếu hơn 1 - 2 phần thì những người tại chức được một năm : phủ doãn, phủ thừa, án sát, chánh phó quản đạo phải phạt bổng 1 năm ; (lệ cũ 9 tháng) ; tổng đốc, tuần phủ, chánh phó đề đốc (tỉnh nào chỉ đặt bố chính, án sát, thì bắt tội bố chính, dưới cũng thế) phải phạt bổng 9 tháng, (lệ cũ 6 tháng) ; tá lãnh phải phạt bổng 6 tháng, (lệ cũ 3 tháng) ; lại điểm phạt 30 roi, (lệ cũ 20 roi) ; phủ huyện phải phạt bổng 1 năm, (lệ cũ 3 tháng) ; lại mục phạt 50 roi, (lệ cũ 20 roi, dưới đây cũng thế) ; thông lại phạt 40 roi ; các tổng lý phần thu đều phạt 60 trượng. Thiếu hơn 3 - 4 phần, thì phủ doãn, phủ thừa, án sát, chánh phó quản đạo phải giáng 1 cấp, được lưu lại, (trước phạt bổng 1 năm) ; tổng đốc, tuần phủ, chánh, phó đề đốc phải phạt bổng 1 năm, (trước 9 tháng) ; tá lãnh phải phạt 9 tháng, (trước 6 tháng) ; lại điểm 40 roi, (trước 30 roi) ; phủ huyện phải giáng 1 cấp, được lưu lại, (trước phạt 6 tháng) ; lại mục phạt 60 trượng, (trước 30 roi, dưới đây cũng thế) ; thông lại 50 roi, tổng lý đều 70 trượng. Thiếu hơn 5 - 6 phần, thì phủ doãn, phủ thừa, chánh, phó quản đạo phải giáng 2 cấp (trước 1 cấp), tổng đốc, tuần phủ, chánh, phó đề đốc phải giáng 1 cấp, (trước phạt 1 năm) ; đều được lưu lại ; tá lãnh phạt bổng 1 năm, (trước 9 tháng) ; lại điểm 50 roi, (trước 40 roi, cách chức) ; phủ, huyện phải giáng 2 cấp, được lưu lại, (trước phạt 9 tháng) ; lại mục 60 trượng, (trước 40 roi, cách chức, dưới đây cũng thế) ; thông lại 50 roi, tổng lý đều 80 trượng. Thiếu hơn 7 - 8 phần, thì phủ doãn, phủ thừa, án sát, chánh, phó quản đạo phải giáng 3 cấp ; tổng đốc, tuần phủ, chánh, phó đề đốc phải giáng 2 cấp ; tá lãnh phải giáng 1 cấp, đều được lưu lại ; lại điểm 60 trượng, phủ huyện phải giáng 3 cấp được lưu lại ; lại mục 80 trượng, thông lại 70 trượng, tổng lý đều 90 trượng. Thiếu 9 - 10 phần cho đến thiếu cả, thì phủ doãn, phủ thừa, án sát, chánh, phó quản đạo, phải giáng 4 cấp, đổi đi chức khác ; tổng đốc, tuần phủ, chánh phó đề đốc phải giáng 3 cấp, tá lãnh phải giáng 2 cấp, đều được lưu lại ; lại điểm 70 trượng ; phủ, huyện phải giáng 4 cấp, đổi đi nơi khác ; lại mục phạt 90 trượng ; thông lại phạt 80 trượng ; tổng lý đều

100 trọng, phải bãi dịch, các viên nhân phần thu trên đây phần thu hễ tại chức dịch đã đủ 6 tháng, mà chưa đủ 1 năm, thì chiếu theo thể giảm dần xuống 1 bậc, (như tại chức 1 năm, thiếu 1 - 2 phần, phải phạt bổng 1 năm, thì người chưa đủ 1 năm phải phạt 9 tháng, còn thì theo thể mà suy ra), cùng là bát, cửu phẩm thư lại, lại mục, thông lại và các tổng lý phải phạt đánh roi, phạt trọng ; chưa đến bãi dịch, cho chiếu lệ nộp tiền chuộc tội. Còn các lệ định các lần đều bãi bỏ cả, để khỏi trùng điệp).

Mùa thu, tháng 7, chuẩn cho tỉnh Nghệ An đặt người khơi hộ 3 cảng Địch, My, Đâu, (gọi chung là thiết cảng, thuộc 2 huyện An Thành, Châu Lộc, tỉnh Nghệ An khai đào, việc chép ở trên), cảng phu được miễn thuế thân, thuế sát ; trích lấy dân các xã thôn ở ven cảng, đều đặt phu trưởng nhận việc trông coi. (Cảng Địch giao cho các xã, thôn : Châu Lạc, Thiều Xá, Đa Phước, Tuấn Kiệt, An Xuân, Nho Lâm ; cảng My giao cho các xã thôn : Kim Âu, Trung Mỹ, Ngũ Lạc, Kim Bảng, Đông Xương, Vĩnh Nghĩa, Xuân Trường ; cảng Đâu giao cho các xã, thôn : Quý Hoà, Thanh Sơn, Văn Thai, hợp cộng số người là 440 người).

Phát chẩn cho dân đói tỉnh Bình Thuận (2 tổng ở phủ Ninh Thuận, 3 tổng ở phủ Hàm Thuận).

Đặt lý sở đạo Tân Hoá. Đạo ấy, năm trước (tháng 5 năm thứ 29) cho đặt 1 bảo lớn đóng làm việc, đợi sau vài ba năm, dân cư đông đúc sẽ tâu lên định lại. Đến nay, bọn Hoàng Tá Viêm xin đem các huyện châu Chiêu Tấn, Quỳnh Nhai, Lai Châu, Tuần Giáo, Ninh Biên, Thuận Châu, Mai Châu, Văn Chấn làm 1 đạo, đặt lý sở của đạo ở xã Nghĩa Lộ (thuộc huyện Văn Chấn) để tiện phân phái canh phòng, khai phá. Vua nghe theo.

Cho số thuế của 3 huyện Hạ Hoà, Cẩm Khê, Thanh Ba (thuộc Sơn Tây) đệ nộp ở đạo Tân Hoá và đồn Thục Luyện, cho đỡ công tải vận.

Đặt đồn nhỏ Quả Cảm ở phủ Đoan Hùng. (Vì thành đạo Đoan Hùng công việc trọng đại, chưa tiện bắt đầu đắp, cho nên tạm đặt đồn để chiêu tập dân canh phòng khai phá).

Tha tội cho bọn điển thủ đội trưởng kho Lý Nhân (thuộc tỉnh Hà Nội) là Nguyễn Đình Lập và Nguyễn Đình Đoạn, được khai phục lại chức dịch. Trước đây, bọn Lập bị vu (bọn Lập

trước biết chủ thủ là bọn Tạ Xuân Lâm thông đồng làm thiếu hụt của kho, bọn Xuân Lâm mang lòng hiềm mới vu cho bọn Lập lấy bớt tiền gạo), xử tội phải chém ; bọn Lập đã uỷ người kiện ở Pháp ty. Sai quan tỉnh là bọn Hoàng Diệu, Hoàng Hữu Xứng (đều tiếp đến thay chức, không phải người xét hỏi trước), tra xét lại, được sự thực bèn cho rửa oan. (Bọn Xuân Lâm phải tội vu cáo, xử chém, nhưng còn giam để bồi ; quan lại tra trước đều phải giáng, cách có thứ bậc khác nhau).

Sai quan 3 tỉnh Bình Thuận, Khánh Hoà, Phú Yên nghiêm sức phủ dụ dân Man. Khi ấy, viên Khâm phái là Nguyễn Thành ý tâu : Man ấy thông thương với tỉnh Gia Định, mà Điền nông sứ là Phan Trung lại hỏi ra nghe nói người Tây dụ ngầm hoang Man ấy. Triều đình sợ hoặc sinh sự, cho nên sai quan chiêu tập phủ dụ.

Sao Chổi lại mọc. (Mọc ở phía tây đứng đầu sao Bắc Đẩu, dài hơn 3 thước, hơn 3 ngày thì mất).

Trồng lại cột cờ ở cửa Ngọ Môn. (Cột cũ mục nát, nghiêng lệch, cho nên trồng lại).

Đặt thêm Mỹ Lãng (ở xã Vĩnh Lãng, đạo Mỹ Đức) và Hà Bài (ở xã Kim Bài, tỉnh Hà Nội) 2 trạm, (mỗi trạm đặt 1 dịch thừa, 30 người phu, trích đình tráng các xã, thôn phụ gần để sung vào).

Định rõ lệ mộ bỏ lại dịch. (Phàm các nha ở trong Kinh, ngoài các tỉnh trái lệ mộ bỏ lại dịch, ngày sau có phát ra tình tệ xén bớt làm thiếu của công, thì phần thiếu phải bồi, cứ viên dịch nha mộ ra trước phải bồi, để làm răn cho người khinh suất theo ý mình).

Chuẩn cho Thượng thư bộ Lễ là Đỗ Đệ về quê hưu trí ; cho Thái tử Thiếu bảo, Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Chính kiêm chức Phó tổng tài ở Sử quán.

Cho Tuần phủ Hà Tĩnh là Đoàn Văn Hội thăng thự Thượng thư bộ Lễ ; Thị lang bộ Binh là Nguyễn Hiệp hộ lý Tuần phủ Hà Tĩnh.

Tha và hoãn thuế để thiếu cho tỉnh Bắc Ninh. (Vì có giặc và lụt. Hạng thiệt hại quá lắm thì miễn tất cả ; hạng quá vừa thì miễn 7 thành ; hạng vừa thì miễn 5 thành ; còn hạng thiệt hại 5 - 3 thành, đều cho hoãn đến mùa hạ năm sau đem nộp).

Bãi bỏ lệ quan viên phải giáng đỗi làm cách chức lưu lại. (Lệ cũ, người can phạm tội công phải giáng, ngang với trật hoặc quá trật của mình, đều do bộ Lại, bộ Binh trích ra tâu lên đỗi làm cách chức lưu lại. Đến đây cho là cách lưu phải đợi 1 năm hết hạn, mới được đỗi làm giáng lưu, còn giáng thì gặp khánh tiết thường được tâu lên đỗi giảm. Đều nguyên là phải giáng, mà ban ơn không giống nhau, không phải để tỏ ra thể tất. Nhân thế, chuẩn cho từ nay phạm can phạm tội công, người nào mà hiện trật chiều với cấp phải giáng đã vừa đúng và người trật không đủ để giáng, thì năm khánh tiết thường chuẩn cho tâu xin chiếu cấp đỗi giảm, cho được thấm nhuần ân huệ cả, bỏ việc trích tâu đỗi làm cách, để giữ đạo hậu mà bớt phiền vãn).

Giặc Xá tràn đến quấy nhiễu 2 châu Thường Xuân, Lương Chánh ở Thanh Hoá. Tổng đốc là Tôn Thất Phiên uỷ cho Phó lãnh binh là Hồ Thanh Hanh đến ngay châu Quan Hoá hợp với Sơn phòng đóng đậy để trấn áp. Việc ấy đến tai vua, vua sai Phan hội ngay với Sơn phòng tuỳ cơ đốc bắt. Lại sai quân 2 đạo Hưng Hoá, Nghệ An đến ngay Lao Tao (giáp tỉnh Nghệ An), Na Bình (giáp tỉnh Hưng Hoá) đợi báo hội lại cùng đánh.

Giặc Xá (tên Đạo Tôn, tên Đạo át) tràn đến quấy nhiễu ở huyện Sầm, tỉnh Nghệ An. Quan tỉnh uỷ cho Lãnh binh là Nguyễn Văn Hậu đem theo biên binh (300) tiến đánh.

Nước Y Pha Nho đưa thư cho quan Thương bạc đại thần nước ta. (Trong thư nói : Số tiền phải bồi và thương ước mới định, vua nước ấy đợi bộ “Bách tính công đồng” nghị định lại, sẽ trả lời).

Sứ nước Pháp là Lê Na đến cửa Thuận An, (Sam-bô đỗi làm Lãnh sự ở Ninh Hải). Vua sai quan đến tiếp. Lê Na đã đến sứ quán, dâng thư chúc mừng. Vua sai viên ở làm ban (Chủ sự nha Thương bạc là Nguyễn Vỹ) đến thăm để đáp lại. Lại cho là viên sứ ấy năm trước đã từng sung làm Khâm sứ, đến nay lại đến, sai quan Thương bạc là Nguyễn Trọng Hợp đến thăm. Vua bảo rằng : Đời xưa có câu : “Vì người tri kỷ mà chết, lấy quốc sĩ mà đỗi đãi thì lại lấy

quốc sĩ mà đáp lại”. Ta với hắn phương trời xa cách, không dám gọi là tri kỷ, để cầu báo đáp. Duy cùng ở với nhau rất lâu, xét đến tâm tích, cũng thực là người tốt, hơi có biết nhau, cho nên lấy sự thực bảo nhau, giúp hay không giúp, há dám chắc đâu ? Nhưng nghĩ Hoắc sứ ở đây không lâu, còn biết nhân cơ hội lập công, để lại tiếng khen chung là danh thần 2 nước. Huống chi, hắn ở lâu nhiều hơn, há không làm được một việc tốt để tiếng lại mãi mãi hay sao ? Còn như đã không chịu giúp, lại theo mà lẩn tránh, tưởng không phải bậc quân tử, hay người có nhân lại dụng tâm thế. Thì đã phụ một lời tri kỷ, chẳng cũng nhiều lắm ư ? Nên đem ý ấy bảo cho hắn biết.

Sai Tả thị lang bộ Hình là Đặng Đức Dịch sung làm Khâm sai đến tỉnh Phú Yên xét lại việc Bớ chính là Đinh Nho Quang can việc kiện. Trước đây Đinh Nho Quang được uỷ phái đi bắt kẻ can phạm, sinh sự với người Pháp. (Dân trong hạt là Lê Văn Lợi năm trước tải lậu tiền đồng dị dạng, quan tỉnh ấy chiếu lệ tịch thu số tiền ấy và giam xét, tên ấy vượt nhà giam trốn đến cửa biển Thi Nại ở Bình Định nương nhờ viên Lãnh sự Pháp, viên ấy cho khai liệu là quê ở Gia Định ; rồi nhận là người dân Tây, phải do viên Lãnh sự ấy xét xử. Đã chuẩn tư cho chủ sự nước Pháp, đợi chủ sự ấy xét định. Nho Quang không theo đợi, lại uỷ phái người đến cửa Thi Nại để bắt. Lãnh sự Pháp giải thoát cho Văn Lợi, đem đánh trói người được phái đi bắt ấy ; rồi tư cho quan tỉnh Bình Định phải trả lại số tiền đã tịch thu và phạt Nho Quang 20 đồng bạc). Tổng đốc Bình Định là Hồ Đăng Phong đem việc làm không hợp của Nho Quang tâu hặc, xin giải chức, do tỉnh ấy xét cả án trước (chép ở tháng 11 năm ngoái). Vua y cho. Thế rồi người nhà Nho Quang cho là tra xét không thẳng, đánh trống kêu lên. Vua chuẩn cho các hội đồng ấy tâu lại rõ ràng. Nhưng tập tâu phần nhiều là hồi hộ. Bèn cho Đức Dịch đi tra xét lại và đem khoản sau xét cả một thể. Sau đó án xử chuẩn cho Nho Quang, khoản trước bị vu, được miễn nghị ; khoản sau không khéo làm việc, phải giáng 3 cấp được lưu lại. Tổng đốc là Hồ Đăng Phong, Khâm phái là Đỗ Huy Diễm cũng đều phải giáng 3 cấp lưu lại. (Nho Quang can việc kiện trước, về người nguyên đơn là bọn Ngô Sung Thịnh, Phan Thành Giáo thì khi đến tra xét đã khai thú là ngu dốt nghe Chủ thủ trước là Nguyễn Đức Hợp đút tiền sai kiện vu viên Bớ chính ấy cho hả giận của hắn. Khi ấy, quan tỉnh Bình Định và quan Khâm phái bác đi giao cho phản cung như đơn trước. Sau đó, người nhà Nho Quang là Lê Đạt (trong đơn chỉ tên ấy là người nhận tang vật, hiện phải giam xét) lấy trộm được tờ khai thú của bọn Sung Thịnh, Thành Giáo, vượt giam về Kinh, đem các tỉnh tra xét làm bịa

ra ấy đánh trống kêu lên. Được chuẩn cho xét lại, thì bọn Sung Thịnh, Thành Giáo quả nhiên là do Nguyễn Đức Hợp xui giục. Cả 3 tên ấy phải tội đi đày hết bậc [lưu 3.000 dặm].

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXVI

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Tân Ty, Tự Đức năm thứ 34 [1881], tháng 7 nhuận, vua chuẩn định quan viên văn võ trong Kinh, các tỉnh ngoài, phàm các tháng nhuận đều được chuẩn theo phẩm lĩnh lương. (Hoàng thân, công chúa, phi tần, nữ quan, nội giám, các viện, tôn tước, tôn thất cũng thế cả), người vâng mệnh phái đi nước ngoài cũng vẫn cấp lương gấp đôi. Lấy tháng 7 nhuận năm nay làm bắt đầu. (Từ trước, bổng lệ gặp tháng nhuận là đình cấp. Vua bảo rằng : Tháng nhuận cũng thường làm việc công, sao lại không có lương. Bèn định lại để tỏ ra có lòng thể tất).

Đưa thư cho Tổng đốc 2 tỉnh Quảng và quan nước Anh ở Hương Cảng, cùng tướng nước Pháp ở Gia Định. Trước đây, Điền nông phó sứ là Nguyễn Thông dâng sớ nói : Khách buôn nước Thanh đem tiền đồng kiểu lạ đến chứa ở phố Gia Định, mà dân tỉnh Bình Thuận, Khánh Hoà thông thương với nhau, những người buôn gian xảo mua tiền ấy chở về đổi lấy tiền kẽm, bạc đồng, sự tệ hại rất nhiều. Xin cho tiền ấy cứ 2 đồng ăn 1 đồng tiền của ta, khiến cho người buôn bán không còn lợi được.

Vua không cho. Nhân bảo đình thần rằng : Đúc tiền giả chuyên lấy lợi, người Anh ở Hương Cảng cũng rất ghét, nên người nước Thanh phần nhiều đúc trộm ở chỗ xa vắng. Bèn sai đưa thư cho đều vì nước ta nghiêm cấm, để trừ hết từ nguồn gốc.

Tổng thống Thủy sư nước Pháp là Đa Phù Cô đến công cán ở bờ biển tỉnh Hải Dương (rồi đến các tỉnh Hà Nội, Ninh Bình, Nam Định, Sơn Tây, Hưng Hoá và đạo Mỹ Đức để du thám. Lại phái Thương biện là Ô Mốt đến Lạng Sơn).

Núi Thiện Thụ có hoả tai. (Lửa phát ra từ ngoài phận cấm cháy lan vào trong phận cấm).

Cho các quan chính khanh bất kỳ lúc nào đi lại đáp thăm với sứ nước Pháp (mỗi tháng 1 lần hoặc cách 1 tháng 1 lần).

Lại sắc cho quan quân thứ Tam Tuyên, treo giải thưởng người bắt thủ phạm giặc. Và có mưu kế gì để cho giặc trốn được kết án trị tội ngay, cho đều hết lòng trù tính tâu lên đợi chuẩn cho thi hành.

Lúc bấy giờ các giặc ở biên giới Bắc Kỳ thế cùng quẫn chạy trốn. (Trước đây đoàn quân Lưu Vĩnh Phước tiến đóng ở Đông Phương Viên, đóng quân liên doanh đến thẳng Khâu Cầm. Bọn Lý Thất, Trần Đại ước hơn 100 người trốn đến cướp xã Bằng Đức. Bọn Lý á Sinh, Hoàng Đại, Vương Tam, Tô Nhị hợp bè lũ ước 400 người trốn đến xã Hạ Quan, quấy rối một dải Kim Mã, Nam Tri. Giặc họ Đàm trốn đi hạt Tuyên Quang, Thái Nguyên. Giặc họ Lục đem vợ con trốn đến xã Địa Linh. Vĩnh Phước hiện đang chia quân đuổi bắt. Tướng nước Thanh là Chu Bính Lâm lại phái quân tuần tiễu đánh giúp ; tỉnh Cao Bằng lại uỷ Lương Tuấn Tú đốc thúc các toán quân giải vận lương thực, hiệp lực và bắt giúp, thế giặc rất cấp bách). Cho nên có mệnh lệnh ấy.

Thự Thượng thư bộ Công là Hồ Trọng Đĩnh vì ốm xin nghỉ. Vua bảo rằng : Đĩnh tính khí câu nệ, học thức tầm thường, nhưng vì thiếu người, tạm thử cho làm việc, thế mà mới được thăng, đã vội xin nghỉ, là tự bỏ thân phận của mình. Vậy cách hàm mới, cho lấy hàm cũ Tham tri, về quê điều dưỡng.

Vua sai tỉnh Hải Dương khắc in 4 bộ sách Tây (Vạn quốc công pháp, Hàng hải kim châm, Bác vật tân biên, Khai môi yếu pháp) cấp phát cho các trường học trong Kinh và tỉnh ngoài để dùng học tập.

Định lại lệ xét án mùa thu.

Từ nay về sau, phạm đến kỳ xét án mùa thu, quan các địa phương phải trích đem những hạng trọng phạm như đầu đảng kẻ cướp, cố ý ăn trộm, giết người, hung cường cố phạm, đánh chết người, cố ý giết người, tình thực nên xử ngay, có ngờ nên giảm, cùng chưa được lần lượt xét

và đã 5 lần xét mà thực là giữ phép không có một tý hung hãn nào, nên làm danh sách xin giảm, cùng là những việc không phải hạng ấy mà tội tình hơi nặng, đến xử tội tử, tội giảo, thì đều cho biên vào danh sách xét đệ lên Pháp ty, chiếu lệ xét làm. Còn những việc đã 2 - 3 lần xét, chưa nên xử ngay, chưa nên giảm, cũng chưa hết kỳ xét, nên để giam đọa Chi đều làm hồ sơ riêng đệ lên Pháp ty, cùng là hồ sơ các hạng phạm việc bồi tang, người bệnh phong nuôi ở nhà, xét kỹ, nếu có việc nào ngờ, trích ra tâu xin xét lại. Nếu không thì chỉ đem họ tên tổng số làm chung một tờ tâu đọa vua xem, không phải lần lượt bày tâu lời thăm).

Bọn công tử Hồng Uyên 25 người (con Thọ Xuân vương) vì gia đình nghèo túng, xin lĩnh trước lương 2 năm.

Vua bảo rằng : “Cái nghĩa giúp người túng không thêm cho người giàu”, sợ không phải thế. Nhưng nghĩ vương là rất thân lại tuổi già tạm cho một lần. Vương nên khéo xử để khỏi khó khăn về sau. (Lúc bấy giờ trưởng công chúa là Lệ Nhân, Đoan Lương, Nhân Đức cũng nhờ tâu xin lĩnh lương trước 2 năm. Vua không cho, quan phủ Tôn nhân lại xin giúp. Vua bảo rằng : Em gái trăm, trăm há không thương ư ? Nhưng không hợp lẽ nên không cho, để ngăn mối tệ mà thôi).

Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật mật tâu 4 việc :

1. Xin đặt thêm đồn ở chỗ hiểm.

(Nha Sơn phòng các tỉnh Hà Nội, Ninh Bình, Thanh Hoá, nên cùng với tỉnh hợp làm một, chức sơn phòng phó sứ thì kiêm lĩnh tri phủ, chức sơn phòng chánh sứ nên cho tổng đốc, tuần phủ kiêm lĩnh, để thời thường đi lại đôn đốc. Còn nha Sơn phòng hoặc cho đặt ở phủ lý hoặc làm riêng ở chỗ khác, cốt được vững chắc, đọa sau dời đi nơi khác. Lại xin đặt thêm tuần phủ ở Thanh Hoá và thêm bố chính ở Ninh Bình).

2. Xin chứa đồ dùng.

(Giữ ở biển không bằng giữ ở sông, mà giữ ở sông chỉ có ngầm bỏ đá xuống là hay hơn cả, xin cho các tỉnh Bắc Ninh, Hưng Yên đều đóng nhiều thuyền, để vận tải đường sông, đọa khi

có cấp báo, cho đá đầy thuyền, chở đến chỗ hẹp nông ở sông Luộc (thuộc Hưng Yên), sông Chiêm Đức (thuộc Bắc Ninh) đánh chìm thuyền xuống, để cho tàu của chúng không đi qua được. Nếu đóng thuyền không kịp, thì lập tức khuyến thuyền buôn hoặc thuyền công làm ngay theo từng đoạn mà đánh chìm thuyền xuống. (Trong khi chở đá nên nói là dùng để bỏ kè).

3. Xin đem quân cứu viện cho chúng.

(Nghĩ xin các tỉnh ở Bắc Kỳ, nghe báo có giặc đến, một mặt tâu lên ngay, một mặt uỷ bố, án hoặc đề đốc, lãnh binh đem binh đồng đến ngay phủ lý, huyện lý tiếp giáp đốc thúc ngay viên phủ, huyện ấy cùng phủ, huyện gần đấy đi theo, rồi đem cả binh đồng tiến đến gần tỉnh thành 1 - 2 dặm đóng lại. Hoặc tuỳ cơ đánh lấy lại, hoặc đợi lính tỉnh láng giềng đến, hẹn ngày cùng đánh giặc. Nếu thế chưa đánh được, thì chọn chỗ hiểm đóng quân, cho thanh thế được mạnh, đợi có quan quân thứ đến, nghe theo sự điều khiển).

4. Xin xét cơ hội.

(Từ nay, phàm quân ta đối trận với chúng, nên tránh tầm súng của chúng, đợi sau khi chúng uống rượu mạnh, đã lâu, khí bớt hăng, mới có thể đánh được, hoặc khi chưa giao chiến, chúng không uống rượu trước, cũng nên tuỳ thế giữ nhau, để bảo toàn lấy quân. Lại vì đánh bằng súng không được giỏi, nên dùng nhiều các thứ khiên mây thuẫn gỗ, gươm ngắn, tay thước, hoặc đặt phục binh đột kích, hoặc nhân ban đêm đánh úp, cần không nên đặt đồn ở gần chỗ thuyền chúng đậu và chỗ quân chúng đóng).

Vua cho là 4 việc tâu bày ấy, cũng có chỗ dùng được, sai Cơ mật viện đại thân mật xét bàn thêm, cho được chu đáo. Sau tờ tâu dâng lên :

(Các tỉnh khi trước kinh lý tướng cũng đều chọn chỗ núi sông có hình thế tiện lợi. Nay việc giữ ở biển đã không cậy được, thì các chỗ giữ ở núi nghĩ nên sửa sang ngay, xin sắc cho quan tỉnh cai quản bắt cả quan đạo, nha Doanh điền, nha Sơn phòng, xét kỹ quả có hình thế có thể cậy được thì nhân đó làm thành trì kho chứa cho vững bền đầy đủ. Nguyên xin lấy đốc

phủ kiêm sơn phòng và tỉnh Thanh, tỉnh Ninh đặt thêm tuần phủ, bố chính, xin không phải bàn.

Việc giữ ở sông rất cần, nhưng chứa đá lấp sông thì ngăn trở buôn bán vận tải mà dự đóng nhiều thuyền, để lâu thế tất mục nát, vận tải đá khối, chúng tất sinh nghi, việc làm có chỗ không tiện, xin cho quan các tỉnh có đường sông, thân đi đến nơi khám xét, lấy tiếng là sửa sang đê sông, chỗ nào bồi nông nên xây lấp, biên ghi trượng thước tất cả, lâm thời do quan tỉnh sở tại tìm cơ chước ứng, tương cũng kịp việc. Hiện nay các tỉnh chở gạo giao tải, đã cho đóng thuyền. Nay xin nhân thế dự đóng thuyền, một mặt dùng để vận tải, một mặt để lâm thời lấy dùng cũng tiện.

Khoản đem quân cứu viện nhanh chóng, rất hợp công việc xin cho các tỉnh mật ghi lấy để biết mà làm.

Việc binh có súng ống, có thể mạnh thế quân mà đánh giặc từ đằng xa. Nếu câu nệ là không giỏi mà muốn dùng thứ khác, sợ không phải tốt cả. Xin cho các địa phương phải phòng bị, thời thường kiểm xét, phàm tất cả những đồ để chống giữ và các thứ võ nghệ quân ta luyện tập, nên cần phải sửa sang ngay, cốt được vững bền thông thạo, để phòng khi hoãn cấp dùng đến, không phải xác định dùng khiên, mộc, gươm ngắn, tay thước làm gì).

Vua bảo rằng : Trẫm đã xem kỹ, nghĩ kỹ rồi. Khoản thứ nhất hiện đã làm, chưa được chu đáo, việc ấy cần phải làm, còn 3 khoản cũng nên biết trước, tính trước, gắp việc làm cho tốt, cho sao hết cả các khoản giao cho đốc, phủ các tỉnh Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, Sơn Tây, Bắc Ninh, Hưng Yên, Ninh Bình, Thanh Hoá, Nghệ An xem kín, rồi sao các việc phải làm thực, còn các khoản khác đều ghi nhớ lấy, thường thường lưu tâm trừ tính tâu lên xin làm như thường, không có tiếng tăm dấu vết gì, mà việc nào việc ấy cũng xong cả, có thể được vững chắc, thế là đáp được ý trẫm.

Chuẩn cho nghị thêm điều lệ giam cầm quan phạm tội. Từ sau, phạm văn võ án quan trong Kinh và tỉnh ngoài, trừ ra người can tội xử tử theo lệ năm Tự Đức thứ 19, giam cầm ở nhà ngục phủ Thừa Thiên ; cùng người can tội đồ, tội lưu, tội sung quân, mà xét là nhân việc công, tội tình thuộc tội nhẹ, nên được bỏ gông, tuân theo năm Tự Đức thứ 11 ; cùng người

lâm thời được tha giao phái đi làm việc chuộc tội do tự đặc ân và người nào là bồi tang chưa xong, phải giam thu không kể, còn thì can phải tội đồ, không cứ ở Kinh hay ở tỉnh ngoài, đều giải đến giam ở trại lính phủ Thừa Thiên, hết hạn trả về dân ; người can tội sung quân, tội lưu (tội tử hình giảm xuống phát quân lưu và nguyên nghị xử quân lưu) đều chiếu lệ tùy chỗ phát đi, nhưng đều giam riêng, để phân biệt với các tù khác. Gặp có công việc, các người phạm tội quân, lưu, đồ, đều do Thượng ty ấy (ở Kinh thì phủ Thừa Thiên, ở ngoài thì quan địa phương bắt đi làm việc, cho biết khổ nhục, hết hạn xét mà thi hành).

Định lại lệ thưởng người trích phát tiền dịnh dạng. (Từ sau, phạm tiền dịnh dạng chở đến, không cứ quân dân, các người coi đôn có trích phát được, trừ theo nguyên nghị thi hành ra, lại chiếu số tiền hiện trích phát là bao nhiêu, chiếu theo lệ quyên tiền nghị thưởng, mỗi 1.000 quan thưởng tòng cử phẩm, 2.000 quan thưởng chánh cử phẩm, 3.000 quan hay 4.000 quan thưởng tòng bát phẩm, 5.000 quan hay 6.000 quan thưởng chánh bát phẩm, 7.000 quan hay 8.000 quan thưởng tòng thất phẩm, 9.000 quan trở lên thưởng chánh thất phẩm, để biết khuyến khích).

Tháng 8, sửa điện Càn Thành đã xong, các quan xin dâng biểu mừng. Vua bảo rằng : Đây là theo cũ sửa lại, nguyên không phải là làm mới, hưởng chi gần đây nhân có tai biến về sao, chưa biết thế nào, nên cùng lòng kính sợ, cốt cho tiêu hết tai biến thì hơn văn hã huyền.

Tổng đốc Định - Yên là Vũ Trọng Bình dâng sớ xin bộ phái người đến hội đồng thu thuế quan phù sa. Bộ Hộ cho là Trọng Bình là người thanh liêm làm việc giỏi, xin chuyển giao cho tỉnh phái người ngồi thu. Bỗng có người khách buôn là Du Trung Phú xin trưng theo như giá (54.240 quan tiền). Vua bèn y cho, đình việc tỉnh phái.

Chuẩn cho dân Nùng ở Cao Bằng khai khẩn ruộng hoang của dân Thổ, cho gạch ruộng của dân Nùng làm ruộng thế nghiệp mãi mãi. Vì có hạt Cao Bằng người Nùng nhiều, người Thổ ít (dân Nùng 73 người, dân Thổ 19 người, mà ruộng hoang nhiều đến hơn 9.900 mẫu).

Sai các phủ, tỉnh ở Trực kỳ làm gỗ phao nổi ở mặt sông (mỗi cái 50 cây, mỗi cây dài 4 thước, mặt rộng 1 thước 3 - 4 tấc, sơn dầu và đinh bao, đinh sắt, đai sắt đủ cả). Trước đây, Trần Tiến Thành dâng mẫu chế gỗ phao nổi ở mặt sông. Vua cho việc thuộc phòng bị, sai bộ

Công đưa mẫu thuê làm, hơn năm không đủ. Đến nay giao cho các phủ, tỉnh chia nhau làm, đem nộp để đủ dùng.

Nghị định công việc thu giải của cục Chiêu thương.

Vua cho là sang năm, quan nhà Thanh là Đường Đình Canh thầu chở gạo, cho nên sai quan ở bộ dự định :

(Quan nước Thanh ước trước định rằng : Mỗi năm nhận chở gạo ở Bắc Kỳ 42 vạn phương, mỗi tháng các tỉnh chở gạo 60.000 phương, nếu các tỉnh chở đến 2.000 phương trở xuống, thì trong ngày hôm ấy phải nhận xong 10.000 phương thì 5 ngày nhận xong, nếu chậm mỗi 1 ngày phạt 100 quan tiền kẽm. Cục ấy chở gạo đến kho nước ta, số nhiều hay số ít, đều chiếu nhật kỳ ở trên nhận xong, nếu để chậm cũng phạt như thế.

Nay nghị định : Hằng năm từ mùng 1 tháng giêng đến cuối tháng 8, do tỉnh gần bờ biển, phái 1 quản vệ, 2 suất đội, 120 biên binh, thương trường phái 1 giám lâm, 6 bát cửu phẩm thư lại đến kho ở cửa biển, ở đấy làm việc, chia làm 3 phần, mỗi phần 5 cái học để gặt gạo, mỗi nơi có 1 cái kho, hằng ngày chiếu thu mỗi ngày đủ 2.000 phương, tạm chứa ở kho cửa biển và sau giao cho thuyền quân chở về kho ở Kinh, nộp cho xong. Nếu chậm trái cục ấy chiếu ước phạt bao nhiêu, cứ nhân viên chia nhau làm việc chia từng thành mà bồi cho đủ. Còn 20 thuyền quân chở gạo về kho ở Kinh, cũng chia làm 3 phần, mỗi phần mỗi tháng chở gạo phải đủ 20.000 phương, 3 ngày đi về 1 lần.

Lại phái thêm mỗi phần một người quản điền để biên nhận và kiểm đốc. Nếu chậm trái hoặc ăn bớt để thiếu cứ nhân viên dự làm việc và thượng ty chiếu luật và theo ước phải bồi thường và nộp phạt. Lại thương trường đặt thêm một viên giám lâm để đi đến đốc thúc. Trước kho tạm ở cửa biển Thuận An làm thêm một dãy xưởng ngói, cho được rộng rãi, để tiện ra vào giao nhận).

Dạy khuyên quan lại các địa phương.

Dụ rằng : Đức tốt chỉ ở chính sự hay, chính sự cốt ở nuôi dân, dân là gốc nước, gốc vững nước mới yên. Bởi vì binh tài đều ở dân mà ra. Không nuôi dân mà muốn cho yên nước, cũng như người đi giạt lùi mà mong tiến lên sao có thể được. Trẫm vốn đức mỏng chưa đủ nói đến các thứ chính tốt, duy từ lúc lên ngôi đến nay thường nghĩ đến việc yêu dân, tuy già cũng không suy kém chút nào, bởi bản tính như thế. Tuy gặp lúc nhiều việc, việc quân nổi lên, tiêu nhiều, hoàn cảnh ngặt của dùng thiếu, bắt đắ dĩ phải lấy ở dân, hoặc gặp tai biến mất mùa, cùng khó rộng gia ơn giúp dân, nhưng lòng chưa từng một ngày không nghĩ khắp đến thiên hạ. Từ trước đến nay đã nhiều lần sắc cho quan lại địa phương, hết lòng vồ nuôi dân, tuy việc làm nhanh, thì dân được nhờ ơn nhiều, khốn nỗi các quan rất nhiều, mọi người đều tự lòng riêng, chỉ mưu việc lợi, sao được mọi người đều như họ Thiệu, họ Đỗ, họ Cung, họ Hoàng ((1) Thiệu Tín Thần, Đỗ Thi, Cung Toại, Hoàng Bá, đều là quan có đức chính tốt về đời Hán Tuyên đế. (Xem sử Trung Quốc).1) để bỏ lòng mong mỏi của trẫm. Người lương lại đời xưa, tự mình thi hành giáo hoá, để sửa phong tục cho dân, làm việc lợi, trừ việc hại, để đời sống của dân được thừa thãi, cho nên đến đâu thì dân ca tụng, đi rồi dân còn nhớ, hoặc làm đền thờ sống hoặc dựng bia ghi công, nay thì ngày thường đã không có chính sự tốt, lại có tiếng xấu, thì dân coi như hằn thù. Nếu có việc đến, còn mong có con em như chân tay để chống đỡ được ư ? Thế thì chỉ cầu lợi gần, mà quên lo xa, là không biết nghĩ quá lắm. Bọn người đọc sách ra làm quan, mà việc làm và việc học xa cách nhau quá, thì còn đọc sách làm gì. Trẫm không dám nhất khái các người đều như thế cả, nhưng nói về số nhiều, khiến cho người đã biết thì cố gắng, người chưa biết thì nên hỏi lỗi sửa đổi, vì thế phải lo xa nói thiết tha, không những vì nước thương dân, mà cũng là vì các người bảo toàn thân gia cùng hưởng Phước lâu dài. Bọn người phải tự hăng hái tu tỉnh cố sức sửa mình làm gương cho thuộc lại, quan đứng đắn thì thuộc lại không ai là không đứng đắn, mỗi tề trừ bỏ mà lợi khác sinh ra thì dân được nhờ ơn, cố kết lòng dân, mới có thể trông cậy được.

Còn như quan ở Kinh lại là tiêu biểu cho quan ngoài, há chẳng nên giữ lòng cho ngay, giữ mình cho sạch, nghiêm cấm lại tề để dân được yên, gốc được vững ư ? Đều nên nghĩ kỹ, chớ coi thường.

Từ sung quân là Hoàng Quang Tiết trước vì lấy trộm của kho phải phát phối đi Bình Thuận. Cha hắn là Hoàng Quang Đặng lấy cố già ốm, viện lệ xin cho con về nhà để nuôi nấng. Bộ

Hình cho là trái lệ, bác đi. Vua thương Quang Đăng ốm đau khổ sở, đòi tàn sống không được mấy ngày nữa, y cho.

Hà Nội mưa dầm (lúa mùa ngập hết).

Tha bạc thuế để thiếu từ năm trước cho (thổ dân lưu tán) 3 huyện Sầm Nưa, Man Duy, Trình Cốc tỉnh Thanh Hoá (tất cả hơn 3.299 lạng).

Định lại lệnh cấm tiền đồng dị dạng nhập cảng và đem vàng bạc xuất cảng.

(Lúc bấy giờ ngoài việc cấm tiền đồng dị dạng, vẫn còn gian lậu, mà vàng bạc phần nhiều bị người buôn nước Thanh mua chở đem đi, nên giá vàng bạc ngày càng đắt. Bộ Hộ dâng sớ nói về tệ ấy, cho nên sức lại cho các người coi đôn không được sơ suất, ả lậu và sức cho lại dân khi thu thuế, nộp thuế hay đổi chác, nếu thấy có tiền đồng mẻ hay mỏng và không phải chất đồng, phải chọn ra, không cho để lẫn, còn như người nước Thanh đi lại buôn bán, mang theo vàng bạc phải có giấy tư mới cho, nếu ả lậu không báo và mang trộm mà bắt được thì thưởng phạt theo như lệ chở trộm tiền).

Vua cho lĩnh Tuần phủ Hà Tĩnh là Nguyễn Hiệp hộ lý Tổng đốc Bình - Phú, Tả thị lang bộ Binh là Tôn Thất Trường lĩnh Tuần phủ Hà Tĩnh. Lúc bấy giờ Hồ Đăng Phong (hộ lý Tổng đốc Bình - Phú) vì ốm nghỉ, sai các quan chính khanh hội bàn cử người thay. Bọn Trần Tiễn Thành đem Phạm Thận Duật, Lê Đình Tuấn, Phạm Phú Thứ tâu lên. Vua bảo rằng : Các người thường lấy danh vọng chọn người, như Đăng Phong có phải là người có danh vọng đâu. Nguyễn Hiệp am hiểu tình hình nước ngoài và hiểu rõ tình hình người Man Quảng Ngãi nên cho lấy chức lĩnh Tuần phủ mà hộ lý Tổng đốc Bình - Phú.

Tiết Vạn thọ. Lúc bấy giờ, vua cho là có tai biến về sao, tất cả nghi vấn đều bỏ bớt cả, duy có đặt yến ca hát để thoả lòng trông ngóng của quan dân. Tôn nhân và đình thần dâng sớ nói rằng : Trên thì vua phải lo nghĩ, dưới thì dân phải khó nhọc, chúng tôi nghe hát lĩnh yến, lòng không tự yên, xin đều bỏ bớt. Vua không nghe.

Định lại phép thao diễn trận ngựa, trận voi.

(Cưỡi ngựa đeo thêm súng dài hoặc 1 cái dao chuôi lâm trận bắn đâm, để bù vào sức gươm không tới. Tập trận voi, thì để 1 súng thần công lên trên bành voi và 2 bên 2 khẩu súng hình miệng ốc, lâm trận bắn thực cho voi quen tiếng súng và hơi thuốc).

Lãnh binh ở Nghệ An là bọn Nguyễn Văn Hậu tiến đánh giặc Xá là Sầm Tộ. Giặc xin ra thú. Quan tỉnh đem việc tâu lên.

Vua bảo rằng : Đâu có lẽ quân đã đến đồn giặc mà không đánh ngay cho xong việc, còn nghe lời nói dối, bỏ đấy mà đi chỗ khác, nếu lỡ việc thì sao ? Quân đi đánh giặc, quen thói như thế, thực là hèn kém. Lập tức giáng bọn Hậu 2 cấp lưu.

Vua lại dụ rằng : Nếu không dẹp yên ngay, tất phải xử tội nặng. Sau đem quân đến, giặc đã trốn đi từ đêm, rồi vì quân phần nhiều bị lam chướng, rút quân về.

Chuẩn cho nguyên Kỳ Anh quận công là Hồng Đĩnh khai phục tước cũ. (Năm trước về việc mua nàng hầu bắt ức người ta đền tiền, phải cách).

Lúc bấy giờ, sứ nước Pháp là Lê Na đã sang thay nói với quan Thương bạc trong hoà ước có nói : Nước ta có việc, nước ấy phải giúp, tuy không có nói rõ là bảo hộ, nhưng ý nghĩa đã bao hàm ở trong. Nay khoản ấy triều đình nước ấy đã định làm, mà làm như thế, nước ấy không lấn quyền nước ta, chỉ bắt nước ta không được giao thiệp với nước khác thôi. Ta nếu không nghe, nước ấy cũng bắt phải làm cho được. Triều đình rất lấy làm lo. Quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu nói : Tướng và sứ nước ấy để ý đã lâu, nay sẽ tính làm, mưu đã sắp thành, tưởng cũng khó tranh luận khúc chiết với nước ấy, tất phải phái người sang nước ấy hoặc có thể làm việc được, Khâm phái Nguyễn Thành ý là người tài giỏi sáng suốt am hiểu, xin phái Biện lý Nguyễn Lập thay là Lãnh sự, để cho Nguyễn Thành ý về Kinh, rồi bàn hỏi tình trạng gần đây cử động nước ấy thế nào, có nên phái người sang nước ấy đem tình ý của ta cùng sự lý biện bạch, khiến cho công lý rõ ràng, hoặc có thể bài giải được, việc đi ấy nghĩ nên tư trước cho tướng và sứ nước ấy nói 2 khoản ta đã nói về đặt sứ và sai sứ đi, thì việc đặt sứ hiện nay đợi làm, còn như sai sứ đi là tình nghĩa hỏi thăm nên như thế, nước ta nhất định phải đi, nếu nước ấy có thuyên công cho tiện đáp đi cũng tốt, không được thế cũng nhân tiện

đáp thuyền khác là ổn. Như thế nước ấy khỏi ngờ, mà nước ấy không nói vào đâu để ngăn cản được. Việc ấy nghĩ nên làm ngay khỏi lỡ việc sau.

Vua bảo rằng : Việc ấy trọng đại, tưởng nước ấy chưa dám trái lời ước, yêu cầu ngay, nhưng bọn người ở ngoài giao tiếp với nước ấy và kiến văn hãn rộng, tính việc trước cho khỏi lo, nên theo để cho làm hết chức phận.

Quan viện Cơ mật và Thương bạc lại tâu nói : Nước ấy đã mưu, không phải một ngày. Nay tuy chưa phát ngay, nhưng cũng không thôi hẳn. Nay nếu ta chỉ đến nước ấy, nói phân trần, sợ chưa chắc đã có cơ hội, mà ngăn ngừa ta giao thông với nước ngoài là chỗ giảo quyết của nước ấy. Duy trong ước có một điều “nước ta muốn định thương ước với nước nào đều được tùy tiện” thì nước ấy đâu có thể trái lời ước được. Nhưng ta từ trước đến giờ chưa giao thông với các nước mà nước ấy lại không khỏi giữ ngầm ở trong, nên 6 - 7 năm nay, các nước chưa nước nào đến định thương ước với ta. Gần đây, ta cùng với nước Y Pha Nho định ước, giao ước với nhau đã lâu, mà nước ấy cũng chưa có đến, thì tình có đáng ngờ, cũng là tình của ta chưa thông với các nước, cho nên nước ấy được mưu làm tự chuyên. Và lại, giao thiệp với nước ngoài thực khó, ta chỉ sợ khích nước ấy, lòng mưu tính ta, vì đó lại phát ra. Nay mưu của nước ấy sắp thành, ta há nên không giải quyết sớm, hướng chi ta cũng cứ lý mà làm, làm sáng cho chúng biết, có trái ước gì đâu mà chúng vin có để nói được. Nguyễn Thành ý bất nhật cũng về. Xin chờ Chỉ phái đến nước ấy hỏi thăm và đem việc ấy biện thuyết, nhân đến ngay các nước cũng tiện. Nhưng từ trước đến giờ thường bị nước ấy ngăn trở, vì ta không có tàu, chỉ đáp tàu với nước ấy, tùy theo nước ấy đi hay đứng mà phải thế. Nay xin sửa soạn tàu của ta, chọn người ở triều đình có lòng đảm đương công việc lấy 2 - 3 người, lấy có đi tìm học về bác vật, như nước Thanh cho người đi học các nước, tư rõ trước cho nước ấy biết. Đến lúc đi thì đến nước ấy trước, nhận chuyển đi các nước Y, Anh, Phổ, Mỹ, khiến cho các nước biết ta là tự chủ, nhân đó mà thông suốt tình ý. Tục Thái Tây thích giao thiệp chơi bời với nước xa, ta đến, tự khắc không nước nào không nhận, tưởng cũng có nước muốn giao thiệp thông thương với nước ta, thực khiến cho tình của ta thông suốt các nước, thì nước ấy không thể tự ý làm cản được. Nếu nước ấy có lòng nào bất ức ta, ta cũng có thể cùng các nước điều đình giúp bàn lại, tưởng cũng là một mưu kế đấy.

Lại xét đến tàu máy hơi nước, hiện có tàu Lợi Đạt và tàu mới đóng ở Hương Cảng cũng có thể đi được, duy người ngắm hoa tiêu và máy tàu tất phải thuê người Tây, mới có thể quen biết đường biển đi sang Tây. Người nước ấy ra nước ngoài làm công là thói thường của nước Tây, tàu thủy, tàu binh của nước Thanh đều thuê người Tây làm ngắm hoa tiêu và máy tàu, tức như những tàu buôn của nước ta cũng đều thuê người Tây, không có trở ngại gì. Xin tư trước cho Khâm phái ở Hương Cảng là Phạm Bính, Hà Văn Trung thuê sẵn người Tây ngắm hoa tiêu và máy tàu đều một người, đợi quả quyết đi sẽ làm việc. Còn tàu đi cũng nên đáp tải ít nhiều hàng hoá vừa đủ tiền phí tổn nhỏ. Việc ấy nếu được chuẩn y thì công việc nên làm sẽ do quan có trách nhiệm chiêu từng khoản bàn định trước.

Lại việc đi này còn xa, nay gần mà có thể giao thông được thì ở Yên Kinh, sứ các nước đều ở đấy, nhiều lần sứ bộ ta sang Yên Kinh chưa biết bàn đến việc ấy, vì sự thể giao tế khác nhau, cho nên khó làm. Nay có cục Chiêu thương chở hàng thuê, do quan ở cục ấy giới thiệu, tưởng cũng là một cơ hội. Gần đây, tiếp được tin báo Đường Đình Canh tháng này cũng đến, xin do bọn tôi thương thuyết, nhờ viên ấy ngỏ ý với Tổng đốc Lý Hồng Chương nhờ mật dò ý sứ các nước Anh, Mỹ, Phổ để nắm được cốt yếu, thông thuyết giúp cho. Còn sứ nước Y Pha Nho ở đấy, nước ấy đã định ước với ta, thì nên bàn với họ. Nước Thanh gần đây tranh nước Lưu Cầu với nước Nhật Bản mà không được, nay nước ấy làm việc cho ta, cũng là làm việc cho nước ấy, tưởng cùng nòi giống với ta cũng lo, tất hết lòng mưu thực mà việc chóng xong, việc ấy năm trước có một nhật báo cũng có ý như thế, cũng có thể biết là lẽ ấy ai cũng đều biết. Nay xin cùng với các khoản trước xin chọn phái, đều phải cùng làm, may ra đẹp tan được, để giữ toàn cục.

Vua bảo rằng : Hiện nay đang mưa lụt, đợi Thành ý về hỏi rõ và tàu bè đủ, mới có thể nói đến việc đi.

Bắc Kỳ bị bão to (Nam Định, Hưng Yên, Hà Nội, Hải Dương, Sơn Tây, Thái Nguyên, Bắc Ninh, Quảng Yên). Vua sai Khoa đạo là Phan Đình Phùng, Đặng Trần Hanh đi ngay xét hỏi và phát chẩn. Lúc bấy giờ bão đi đến đâu, dân cư phần nhiều nhà bị đổ nát, người chết đuối, quan tỉnh đều dâng sớ xin chẩn cấp. Duy Tổng đốc Bắc Ninh là Bùi Huy Kỳ dâng sớ nói : Lúa thóc bị tổn hại, nhưng dân ăn dùng cũng được tiếp tế. Xin đình việc phát chẩn. Còn như dân cùng cửa nhà bị đổ nát đã hiểu bảo những người hào phú giúp đỡ nhau làm nhà, cũng khỏi mất chỗ ở.

Bộ Hộ tâu rằng : Tỉnh Bắc Ninh tâu bày, tưởng là việc thực. Còn như việc chiếu từng nhà cấp tiền, từ trước đến nay phần nhiều bị lại dịch, tổng lý những nhiều, xuống đến thôn dân, chẳng qua 10 phần chỉ còn 1 - 2 phần. Xin cho đều như tỉnh Bắc Ninh, khuyên bảo người hào phú, cùng giúp đỡ nhau làm nhà, tiền ấy để đợi khi ngặt nghèo, cấp phát ngay trước mặt.

Vua bảo rằng : Tệ ấy cố nhiên là có, nhưng thương dân như mình bị đau, của kho phát cho, chẳng qua chút đỉnh, sao đủ chữa và làm nhà, nhưng tình vua đối với dân nên như thế, há nỡ ngồi nhìn mà không thương ư. Duy chỉ quan phủ, huyện tự mình nghiêm cấm lại dịch cốt cho ơn trên xuống được khắp, thế là được. Rồi chuẩn cho quan tỉnh Bắc Ninh lập tức chiếu lệ cấp phát, không được hoãn.

Tháng 9, định lại lệ chủ thủ hụt thiếu của công đã bồi đền xong được giảm miễn tội.

(Phàm lại dịch người coi kho nếu có hụt thiếu của công, trừ người nào tự trích phát ra thú nhận và đền đủ, thì vẫn được làm việc như cũ. Việc phát ra mà đền xong, người có chức hàm thì giáng 2 cấp đổi đi nơi khác, không có chức hàm thì làm việc như cũ, 3 năm không được thăng và các khoản trong hạn đền xong, trước xử trăm hậu, thì giảm 2 bậc, xử tội mãn đồ, trước xử trăm quyết thì giảm 1 bậc xử mãn lưu, đều theo lệ cũ, không kể còn người nào là bị tội đồ, tội lưu đã lạc hạn mà trong hạn bồi xong, chỉ được miễn tội, về quê quán, không được giáng cấp và lưu làm việc. (Lệ trước, tội đồ, tội lưu trở lên trong hạn bồi xong, hễ có chức hàm thì giáng 2 cấp đổi đi nơi khác, không có trật để giáng, vẫn làm việc, 3 năm đình thăng).

Giặc trốn nước Thanh là bọn họ Lục, họ Đàm, họ Tô, họ Lý lại tụ tập ở các xứ Tào Thị, Chu Bó, Linh Đàm, Tĩnh Biên phó sứ là Trương Quang Đản lập tức phái tướng hiệu và Hoàng Thủ Trung đem quân chia đi đánh dẹp. Lại tư cho tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn thương thuyết với quan nước Thanh đóng giữ nghiêm ngặt, rồi tự xin chuyển về Nhã Nam, đốc suất mộ quân, thời thường đi lại điều khiển.

Vua bảo việc quân chột một cái là đôi khác, lập tức sai Quang Đản đến ngay điều khiển đốc suất cho chóng xong việc.

Lãnh Tổng đốc An - Tĩnh là Trần Văn Chuẩn dâng sớ nói công việc nghĩ đặt Sơn phòng ở Nghệ An. (Tìm đất làm đồn điền khai khẩn ruộng, để chi làm nha sở, cùng các việc trích phái giản binh, chiêu mộ người Kinh, người Thổ, liệu cấp tiền lương, quyền hạn thưởng phạt và liệu đặt tham biện viên dịch, chế cấp ấn quan phòng, cho đi mua muối sắt tha thuế). Và xin kiêm sung làm sơn phòng chánh sứ. Vua y cho.

Đốc học Hà Nội là Vũ Nhự đến Kinh (nguyên được gần nhà để nuôi cha mẹ, lĩnh chức Đốc học Hà Nội, vì được cử là người văn học, đến Kinh để đợi sát hạch), xin vào chiêm bái. Vua y cho. Vũ Nhự dâng biểu trần tình. (Nói vì mẹ già, con bé cho nên bồi hồi trông ngóng. Nay gia tình hơi thư, muốn được hầu gần bóng sáng, hầu được bổ ích thêm những điều không biết, ngày sau không phải là người vô dụng ở triều đình).

Vua bảo rằng : Người có lòng ấy thì nên cố sức làm việc, đem hiếu làm trung, người nên nghĩ làm thế nào cho không hổ với khoa danh là được.

Bộ Công cho là việc làm các sở dùng gạch rất nhiều, mà các lò gạch ở Kinh, đóng và nung phần nhiều sổng, non gãy vỡ. Xin gọi người làm nghề nung gạch ở Bắc Kỳ, mỗi tỉnh lấy một người về Kinh nung thử để làm. Vua nghe theo.

Định lại lệ thuyền đi tuần ở Nam Kỳ, Bắc Kỳ. (Từ Kinh trở vào Nam chuyên dùng tàu Lợi Dụng, trở ra Bắc chuyên dùng tàu Lợi Đạt, còn các hạng đi tuần, cùng thuyền đi tuần vận tải của nha tuần tải, đều bãi đi cả. Đến mùa xuân năm sau bắt đầu thi hành.

Giảm và tha thuế để thiếu năm trước cho các huyện châu tỉnh Tuyên Quang (3 huyện Vĩnh Tuy, Vị Xuyên, Hàm Yên ; 2 châu Thu Châu, Chiêm Hoá bị giặc giã, ruộng bỏ hoang).

Sơn phòng sứ tỉnh Thanh Hoá là Lê Trí Thực vì sợ khó tránh việc, phải cách chức. (Lúc bấy giờ giặc trôn ở Hưng Hoá, đi lại ở thượng du tỉnh ấy, quan tỉnh đã tư ngay cho quan sơn phòng phải đến ngay châu Quan Hoá phòng giữ, Trí Thực bèn thác có bệnh, tìm nơi thuận tiện để ở, khi khám, không có ốm thực, cho nên phải tội).

Đặt chức tuần kiểm ở các cửa biển Bình Thuận. Vì hạt ấy giáp Gia Định, Biên Hoà, tiền đồng dị dạng phần nhiều chở vào, theo lệ thường phái người đi kiểm soát, thế không thể khắp được. (Lại sai Khâm phái ở Gia Định xét kỹ thuyền buôn của dân ta khi trở về hoặc có chở trộm tiền dị dạng, lập tức bắt lấy).

án sát Quảng Bình là Phạm Vụ Mẫn nghĩ quê nhà (Nam Định) có nạn bão, nhà còn mẹ già, dâng sớ xin về thăm mẹ. Vua không cho. Nhân bảo bộ Lại rằng : Nay lo các quan quên mất việc công, nên ngăn chặn mằm mống ấy.

Giáng thụ Thống chế Tả dực quân Vũ lâm là Tôn Thất Duyệt làm Vệ uý. Lúc bảy giờ Duyệt trông coi sửa chữa kho hiệu Quảng Thịnh, tường cột đổ xuống, binh đình bị thương chết. Duyệt xin nhận lỗi.

Vua bảo rằng : Duyệt không biết chăm, mới phái làm việc một lần mà không cẩn thận, còn có thể giao cho làm việc gì được. Vậy giáng chức để răn. Chuẩn cho thụ Thống chế Hữu dực quân Vũ lâm là Trương Văn Hùng làm thay, các quản suất cũng đều giáng 2 cấp đổi đi nơi khác.

Người buôn nước Tây (lũ Cô, Ra, Tinh 3 người) theo đường Hưng Hoá đi Vân Nam, đến đồn Lũng Lỗ, cùng khiêu khích với đoàn quân Lưu Vĩnh Phước rồi trở về. Lãnh sự Pháp đem việc ngăn trở việc buôn trách ta. Quan tỉnh Sơn Tây, Hưng Hoá đem việc tâu lên. Vua sai quan tỉnh Hà Nội, Hải Dương hỏi nguyên uỷ việc ấy biện bạch với họ, cốt cho phải nghe.

Cho Lãnh binh ở Ninh Bình là Đinh Tử Lượng thăng thụ Chương vệ quyền coi Tả dực quân Vũ lâm.

Cho hưu quan là Trần Đình Túc (gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ), Đỗ Đệ (Thượng thư bộ Lễ) được hằng năm chi nửa lương suốt đời.

Vua nghĩ Đình Túc có khó nhọc được việc, già mới nghỉ việc ; Đệ tuy không có công trạng, cũng biết cẩn thận chức vụ, vì ốm xin nghỉ, là bất đắc dĩ, không như người không có tài, chỉ tìm tiện riêng, cho nên đều gia ân để cho đủ nuôi. (Đình Túc đã nghe được lệnh, vì ốm không

vào lạy tạ được, chỉ dâng biểu tạ, đợi lệnh ở bộ. Vua xem tờ biểu, giáng Dụ cho về, điều dưỡng nhiều hơn cho được trọn vẹn tuổi trời. Lại sai quan phủ Thừa Thiên thời thường thăm hỏi, khi nào Túc chết, tâu ngay cho biết, đợi Chi.

Cấp tiền tuất cho dân lặn xuống nước chết đuối. Lúc bấy giờ có thuyền tải tỉnh Thanh đắm ở cửa biển Hà Tĩnh, phái dân lặn xuống mò, 2 người bị chết đuối, quan thuyền chính cho là cùng là việc công sai, xin lượng cấp tiền tuất (mỗi người 2 quan). Vua y cho. Nhân sai thông sứ xét thêm, nếu có 1 - 2 người bất hạnh, cũng theo thể lệ ấy mà cấp, nếu phiếm và ản lậu thì phải tội.

Sai Thủy sư theo kiểu thuyền “Thanh hương trường độ” đóng ngay 15 chiếc (thuyền dài 39 thước, ngang 5 thước 5 tấc, khoảng giữa sâu 2 thước, chở được 160 phương gạo) vì thuyền ấy nhẹ nhanh, có thể dễ san tải được.

Vua nghĩ người bỏ của ra được bỏ quan, không khởi quá lạm. Chuẩn cho từ sau phạm nhân việc (như quân cấp quân nhu, mộ dân khai khẩn ruộng, cứu giúp dân bị tai nạn) mà xin bỏ của ra do tự lòng thành thì lâm thời sẽ do quan có trách nhiệm tâu xin thưởng. Còn tất cả những lệ vô có quyên tiền được thưởng thì đình chỉ.

Bỏ bớt cửa Đông An ở cung thành, đổi xây bằng gạch, cửa ấy là cửa Đông Nhị ở cung thành, lâu ngày mục nát, bộ Công xin sửa lại. Vua cho là cửa ấy mặt trước có vườn cấm, đằng sau có cửa Tường Loan cùng gần, được tiện ra vào, sai xây thành bằng gạch, nhưng ở phía tả bên ngoài thành làm điểm để tiện cho lính điên hộ đóng giữ.

Sát hạch các viên nhân văn học được dự cử lên, cất nhắc bỏ dưng.

Trước đây, vua sai các án quan trong ngoài xét cử những người văn học từ tảo, được 28 người đã đến Kinh. Vua ra đầu bài sát hạch. Vũ Nhự thứ nhất (Tiến sĩ, người Hà Nội), Hoàng Văn Hoè hạng thứ (Đồng tiến sĩ, người Bắc Ninh), Nguyễn Đình Dương (Tiến sĩ, người Sơn Tây), Nguyễn Hữu Chính (Tiến sĩ, người Nghệ An), Nguyễn Hoàn Hoàn (Tú tài, người Quảng Nam), Lê Văn Tự (Cử nhân, người Nghệ An), Bùi Quang Oánh (Cử nhân,

người Hải Dương), Phan Văn ái (Phó bảng, người Bắc Ninh), Đỗ Huy Liêu (Tiến sĩ, người Nam Định) cũng dự hạng thứ, đều gia phẩm trật và thưởng cho có cấp bậc.

(Đốc học Vũ Nhự thẳng thụ Quang lộc Tự khanh ; Tu soạn Hoàng Văn Hoè thẳng thụ Thị độc, tức lĩnh Tri phủ, đều thưởng một cái quạt gỗ đàn thơm, 1 đồng tiền vàng “Nhật nguyệt tinh vân”, 5 ngọn bút văn chương, 1 thoi mực Long môn, 1 cái nghiên Đoạn Khê của bộ Lại ; Tu soạn Nguyễn Đình Dương thẳng thụ Thị độc, tức lĩnh Tri phủ; Kiểm thảo Nguyễn Hữu Chính thẳng thụ Trước tác ; Tu soạn Phan Văn ái, Lê Văn Tự đều lĩnh Đồng tri phủ ; Tri huyện Bùi Quang Oánh thẳng thụ Đồng tri phủ ; học sinh Tú tài Nguyễn Hoàn Hoành nhắc bỏ Kiểm thảo, đều thưởng cho mỗi người một cái quạt tre hoa, 1 đồng tiền vàng tía “Nhật nguyệt tinh vân”, bút hiệu ấy mỗi người 3 ngọn, nghiên mực mỗi người 1 cái).

Vua bảo rằng : Đấy cũng là tìm người giỏi ở trong đám kém chưa xứng, như thế là ý nghìn vàng ((1) Vua sai người nước Yên đi mua ngựa thiên lý, người ấy đem nghìn vàng đi mua xương ngựa ấy đem về. Vua hỏi, người nước Yên nói mua xương ngựa thì ngựa thiên lý sẽ đến nhiều. ý nói người tài nhỏ còn trọng thì người tài lớn sẽ đến nhiều. (Truyện Quách Ngỗi ở Chiến quốc sách).1) mua xương ngựa. Lại đặc cách cho Nguyễn Hoàn Hoành về quê theo như lệ vinh quy, người không dự hạng cũng cho tiền cấp ngựa trạm cho về quê. Có Vũ Kế Xuân là con Vũ Phạm Khải, đặc cách cho 30 lạng bạc tốt, giao cho Kế Xuân đem về), sửa lễ tế cha hấn để tỏ ý không quên bề tôi cũ, còn người cử Hoàng Văn Hoè là quan bộ Lễ ; cử Vũ Nhự và Lương Tư Thứ (lĩnh Tuần phủ Lạng Sơn) đều được thưởng kỷ lục 2 lần.

Xét án mùa thu năm ấy, các hạng tù 180 tên, xử chém 5 tên, còn thì lưu giam đến phát lưu có cấp bậc (vẫn để trăm giam hậu 82 tên, vẫn để giáo giam hậu 85 tên, phát quân 5 tên, phát lưu 3 tên).

Mùa đông, tháng 10, Thư lại Binh ty là Nguyễn Văn Thừa hút thuốc phiện trộm, bị tuần đình ty thuế ngờ, đến khám xét. Thừa bèn viện tên Đổ là thuộc hạ của sứ Pháp đánh bừa, sinh sự (tên Đổ ở sứ quán nghe tên Thừa gọi, lập tức đang đêm đem bè lũ sang sông xúm lại đánh bừa, tuần đình bị thương, bèn cùng nhau bắt tên Đổ đem về trời giữ, đến lúc biết nó là thuộc hạ của sứ Pháp, mới tha nó ra. Sứ Pháp bênh thuộc hạ của hấn, cứ nha Thương bạc bắt thu bạc phạt cho thuế ty 500 đồng, lại bắt quan Thương bạc dẫn các chủ tuần ty đến tạ lỗi, lời nói

rất là bất tón. Quan Thương bạc bất đắc dĩ đều theo như chúng yêu cầu, mới thôi). Vua sai quan phủ Thừa Thiên bắt tên Thừa, xử tội theo quân luật. Lý trưởng Trần Văn Niên cùng bè lũ với tên Thừa cũng phải xử tội lưu, quan phủ, huyện và chánh sứ tuần bên ngoài đều cách lưu.

Giáng Đê đốc Kinh thành là Nguyễn Nhiêu làm Phó vệ úy Cẩm binh. (Vì việc tên Đò, tuần phòng cấm tráp bắt lực).

Lúc bấy giờ các địa phương lần lượt tâu lên án kiện cuối mùa hạ năm ngoái nhiều hơn quý trước.

Vua hỏi rằng : Giam lâu không xét xử, để đến nỗi phạm đến khí hoà, các quan phủ, tỉnh đều phải nghĩ xử nặng hơn.

Quan bộ Công nghĩ xin phàm những chỗ long trọng nghiêm cấm và sửa sang xây đắp, việc nào rất nặng, sức dân không làm nổi thì mới phái quân lính làm, còn thì đều do phủ Thừa Thiên thuê dân làm việc, để cho quân được thư thả luyện tập. Vua nghe theo. Sau rồi quan phủ Thừa Thiên tâu rằng : Từ trước thuê mượn làm việc, ở ngoài Kinh thành mà thôi. Còn ở trong thành, dân không được dự. Nay lấy dân 6 huyện làm cả công việc nhiều năm để lại, sợ các việc cùng làm, một khi phải làm khẩn cấp, muốn giữ cho không có tệ khác cũng khó.

Vua quả rằng : Việc công thì tìm lời khiêu nại, hình như vì dân, mà thực không vì dân, dân gian chơi không mà làm thuê rất nhiều. Nếu khéo làm việc thì dân được nhờ, khỏi cùng túng lạm pháp, mà công tư đều được việc. Chỉ quan lại phần nhiều làm việc riêng, nên sinh tệ mà thôi. Vả lại binh dân giúp đỡ nhau, binh để giữ nước, từ trước đến nay công việc nhiều, luyện tập ít, bọn người há chẳng biết ư ? Cho nên muốn bớt công việc để được luyện tập cho thạo, thực là việc cần hiện nay. Bọn người nếu có lòng cần cấp việc công, phải nghĩ, sao được theo lại dịch mà làm rồi phép công.

Bô chính Quảng Ngãi là Nguyễn Khoa Luận tâu nói : Quân đội Thủy sư thuộc hạt ấy vì nợ trốn đi nhiều, bộ Binh xin sai quan Thủy sư đòi bọn đội trưởng, binh đình xét nguyên uỷ nghĩ xử để trừng trị. Vua nghe theo.

Vua lại cho tậ ấy là thói quen, đều bởi thống chương, quản suất không biết xét thương, nên mới như thế. Sau đem tập ấy thông sức, cho đều gia tâm cảm trấp và xét xử.

Vua bảo quan bộ Lại rằng : Quan lại quen thác bệnh để tìm tiện, không có lòng làm việc công, được thanh thản thì mưu tiến, vấp vấp thì giữ mình, lòng rất bạc bẽo, sĩ phong như thế, bộ nên sửa đổi, khiến cho đều thích việc nghĩa, chăm việc công. Nhân sai thông sức cho trong ngoài, để cho đều biết sửa mình, không tư vị.

Sai các tỉnh Bắc Kỳ phái người đến Thanh - Nghệ mua vật liệu thuê thợ đóng thuyền, để kịp đi vận tải (vì Bắc Kỳ ít lâm sản).

Giảm binh đinh theo hầu ở Dục Đức đường.

Vua nghĩ hoàng trưởng tử đã quen việc, cho nên giảm bớt lính đi. Lại nghe nói lính hầu đường ấy đều mặc nhung phục, nhân đó bảo rằng : Nhung phục hễ khi khâm mệnh mới cho, mặc để theo hầu là phải, nếu ngày thường theo hầu cũng mặc nhung phục, thì không phải lễ. Lúc trẫm làm hoàng tử, đâu dám như thế.

Quan bắt giặc tỉnh Thanh Hoá đánh tan bọn giặc ở xứ Làng Bàng (thuộc huyện Man Duyệt). Lúc bấy giờ bọn giặc thua luôn, Hoàng Tài trúng đạn chết, bọn Vi Anh trốn tan. Quan tỉnh đem việc tâu lên. Vua đều gia thưởng cho có cấp bậc (Thỏ mục là Phạm Bá Ba một chiếc ngân bài, thưởng thăng 2 trật ; Phó lãnh binh Sơn phòng là Nguyễn Văn Niệm, Bang biện là Hồ Tư Cung đều thăng 1 trật, thưởng chung các người đi trận ấy 400 quan tiền).

Lại sai quan tỉnh đốc thúc ngay thừa thế thắng trận đuổi đánh, cho hết mầm mống giặc.

Phái viên tỉnh Quảng Yên là Phan Liêm (đi khám các mỏ) đem phép thí nghiệm than mỏ trình viện Cơ mật. (Đại khái nói : Sách Tây có nói : Than mỏ có 2 loại, một là than rắn, một là than mềm, than mềm tức là than nhiều khói, chất giống với cỏ cây, lúc đốt thì khí chất chóng tan, khói lửa rất nhiều, nếu không thông hơi mà nung thì thành khối khô. Than rắn ở

dưới đất đã chịu lửa nóng mà khí trong chất gần tan, cho nên đốt mà không có ngọn lửa và không có khói, có thể phát ra lửa nóng, không cần phải có ngọn lửa và có khói.

Một hạt Quảng Yên có nhiều than mỏ, mà mặt trên hơi khô, hơi sâu xuống thì mềm, sâu mãi có rắn hay không thì chưa biết. Nhưng đào xuống sâu thì nước suối phun lên, phải dùng máy hút nước mới có thể lấy được. Mỏ trong Hà Lâm là chỗ nhiều than nhất, chất than cũng tốt, nhưng mặt khô, khô thì ít dầu, dầu ít thì hơi ít, tàu thuỷ, máy nặng sức khoẻ chưa dùng được. Duy ở phương Tây không cứ than mỏ nào đều dùng được cả, không phải chỉ dùng để chạy tàu thuỷ, cũng có thể đem dùng vào việc khác.

Mỏ Nông Sơn ở Quảng Nam than cũng tốt, nhưng người nước Thanh chưa biết khai để lấy, nên có than và đá lẫn lộn khó dùng. Lại thấy nước ấy lấy than ở núi ngoài thuyền chất hoá nhỏ, hoà với dầu phơi khô đóng thành bánh.

Lại nói : Than mỏ khô mà lò lửa tàu thuỷ của nước Pháp phải than có chất dầu mới có thể dùng được, nên hoà với dầu phơi khô để giúp sức mạnh. Xét kỹ dầu ấy là dầu cây thông, nhưng có đem theo một khí vị dầu “mặc quang” xem khi tàu thuỷ nước ấy đốt máy cho chạy, miệng ống khói có nhiều khói đen bay ra, tưởng là than hoà với dầu phơi khô. Nước ta có nhiều thứ dầu ấy, nên lấy vài tạ dầu cây thông và dầu mặc quang, một nửa dùng một mình than hoà dầu phơi khô đóng thành bánh, một nửa hoà với dầu mặc quang luyện đóng thành bánh, dùng thử hoặc có thể bỏ ích đôi chút).

Quan viện Cơ mật tâu xin đợi lấy được sẽ giao cho tàu thuỷ theo phép thí nghiệm.

Bộ Công tâu nói : Hằng năm kính sửa cung điện, nhà cửa và sửa chữa tàu thuyền, phải dùng đến gỗ, đều giao cho các tỉnh Quảng Bình, Nghệ An, Thanh Hoá, Bình Định, Khánh Hoà, Bình Thuận mua nộp. Trong đó các thứ khuôn cửa, ngưỡng cửa, mè dui, đều là tấm mỏng, dù có vết hay cong, đều có thể hà tiện lấy mà dùng, nếu chiều theo như trước làm việc, bắt phải chặt hay mua từng cây, từng phiến để tải nộp, không những chặt đẵn khó, vận tải nặng, mà đến lúc dùng còn phải cưa cắt, lại là phiền phí. Từ nay xin cứ theo từng hạng chiều tính thước tắc bề mặt dày bao nhiêu, giao cho theo thể mà làm, để được giản tiện.

Vua bảo rằng : Như thế có thể bớt nhọc tốn mà dễ đủ, bớt được phần nào thì dân được nhờ phần ấy, quan có trách nhiệm thường để tâm vào việc ấy mới được.

Tỉnh Quảng Nam bị nạn bão.

Mùa thu năm ấy, lúa ruộng tỉnh Bình Định, Quảng Ngãi được mùa, còn các tỉnh khác có bị tai hại thì thuế ruộng đều chiếu hạ giảm có thứ bậc.

Tha thuế bạc thiếu nhiều năm cho 2 phủ Trấn Ninh, Trấn Biên và bạ Yên Sơn, phủ Trấn Tĩnh, tỉnh Nghệ An, hơn 5.307 lạng 5 đồng cân, vì bị chiến tranh và bệnh dịch).

Sai Tả thị lang bộ Lễ là Trần Thúc Nhận đi Gia Định. Lúc bấy giờ sứ nước Pháp đóng ở Kinh là Lê Na tư vị có chấp ngang ngược (như việc bênh vực tên Đò). Triều đình lo tướng Pháp thiên vị nghe lời nói của hắn, có khi hại đến lòng tốt, bèn phái người đi tặng đồ vật hỏi thăm, nhân nói đến việc thực cho tướng ấy biết. Vừa gặp tướng Pháp đưa thư nói : Đoàn quân Lưu Vĩnh Phước ngăn trở việc thông thương, sai Thúc Nhận cùng đi để tranh luận cho khúc chiết.

Chuẩn cho từ nay, các công tử, công tôn học ở Quốc tử giám đủ 3 năm mà tuổi 25 trở lên, trong đó người nào thực có học hành tình nguyện đi làm việc quan, thì do Quốc tử giám xét thực, tư giao bộ Lễ xét đích thực hội đồng làm tờ tâu chuyển tư bộ Lại chiếu hạ xét bỏ, cho được kịp thời hết sức làm việc. (Lệ trước phải học đủ 6 năm, mới được xét bỏ).

Dỡ bỏ hàng rào gỗ ở sông Hy Hải và sông Phở Lợi. Hải phòng sứ là bọn Trần Tiễn Thành tâu nói : Hai xứ ấy, hàng rào gỗ lâu ngày phần nhiều mẻ gãy, mà sông Phở Lợi đằng trước có Cáp Châu, đằng sau có đồn Phở Lợi, đường sông lại có hàng rào gỗ ở Lộ Châu, đủ giúp việc phòng bị, xin dỡ bỏ đi, cho khỏi trôi mất hư phí. Vua nghe theo.

Sai tỉnh Quảng Yên trao trả tù nước Thanh cho châu Ninh Minh.

Lúc bấy giờ Quân đồn đồn Định Lập là Vi Quảng Trung đánh bắt được 2 tên giặc người nước Thanh, viên châu Ninh Minh tư nói : Giặc ấy là hai họ Tô và Lân ở châu ấy mưu làm trái phép, xin giao trả để kết án. Quan tỉnh đem việc tâu lên, cho nên vua sai giao trả.

Vua nghĩ nạn bão ở Bắc Kỳ tuy có chỗ nặng, chỗ nhẹ khác nhau, đều là tổn hại. Bèn sai bộ Hộ sức ngay để hỏi. Lại sai hỏi hai tỉnh Hà Nội, Hải Dương, nhà cửa thuyền bè của quan Tây và người buôn bán nước Tây, nước Thanh, nạn bão lần ấy đổ đắm nhiều hay ít, có chẵn cấp hay không ? (Sau tâu nói : Hiện nay nhà cửa thuyền bè đều đã tìm thấy, sửa chữa lại, chẵn cấp cứu giúp, lương thực của dân đều được hơi thur.

Bọn giặc họ Lục, họ Đàm lại chiếm cứ hồ Ba Bể. Quan quân thứ Tam Tuyên là Hoàng Tá Viêm tâu nói : Bọn giặc ấy nương tựa vào núi và biển mà binh phu thuốc đạn còn thiếu, chưa thể hện ngày thu được thành công, xin lùi hạn đến tháng 3 năm sau dẹp yên.

Vua cho là bọn Tá Viêm thường thường khát lần, xuống Dụ quở trách, cho tạm hạn đến sang năm, nếu không dẹp yên, sẽ nghị tội nghiêm ngặt.

Sai quan tỉnh Hà Nội giải 3.000 đồng bạc Tây giao cho quân thứ Thái Nguyên chi cấp, cho việc vận tải được thur.

Phái viên nước Pháp đi xem các mỏ ở Quảng Nam và Bắc Kỳ. (Về sau lại từng đến Quảng Yên, Mỹ Đức, ý muốn đi thẳng lên Tuyên - Hưng - Thái - Lạng và thượng du tỉnh Sơn, tỉnh Bắc. Quan tỉnh Tuyên nói là có giặc ngăn trở. Quan viện Cơ mật và Thương bạc xin cho quan 2 tỉnh Hải Dương, Hà Nội đem sự thực thương thuyết với viên ấy, có khi ngăn được việc đi. Vua nghe theo.

Tha thuế quan tân cho các tỉnh bị nạn bão ở Bắc Kỳ (Hà Nội, Nam Định, Hưng Yên, Hải Dương, Quảng Yên, Bắc Ninh, Sơn Tây), (từ ngày 16 tháng 8 trở về sau) 2 phần 10.

Bãi bỏ lính đội Lạc Hoá, phủ Lý Nhân (thuộc Hà Nội). Tiên tổ nước ấy trước là 2 đội Chiêm Hậu, Xiêm Hậu (đều người Man) tài bắn súng, bắn nỏ. Trước khi dẹp yên cả nước, chúng hết sức theo việc nghĩa, sau để đóng ở Bắc Thành. Khoảng năm Gia Long phái đến trấn Sơn

Nam. Khoảng năm Minh Mệnh đổi tên đội thuộc vào trấn ấy, sau trấn đổi làm phủ, vẫn theo phủ sai phái. Đến nay con cháu không có nghề bắn giòi, mà vỡ đất lập phường, cùng với người Kinh không khác, bèn bỏ đi, cho vào sổ đình chịu sưu thuế ở phường Quy Lưu. (Năm Minh Mệnh thứ 20, đội Man ấy có đơn xin trưng 20 mẫu đất lậu. Năm Tự Đức thứ 3, chuẩn cho đặt là phường Quy Lưu).

Giặc trốn nước Thanh là bọn Lý á Sinh lại tụ tập ở Na Lương, Vân Đồn, định quấy rối phủ Lạng Giang.

Quan tỉnh Bắc Ninh phái Lãnh binh Trần Xuân Soạn đem quân được luyện tập đi đánh.

Sai tỉnh Quảng Yên giao trả tù binh người nước Thanh cho Khâm Châu.

Trước đây, quân phủ Hải Ninh đánh giặc ở phận biển Đông Chàng, bắt được tướng giặc là Bàng Tín Sỹ, Dương Hoa Xuân. Châu Khâm nhà Thanh tự xin giao trả để kết án. Việc ấy tâu lên. Vua bèn sai quan tỉnh ấy đem bọn Tín Sỹ tra lấy khẩu cung. Đến nay cung nhận đích xác. Sai đưa về giết ở Khâm Châu.

Cấp thêm tiền lương cho các thương biện, tham biện viện Cơ mật và nha Thương bạc (mỗi người 200 quan), còn thuộc viên đều thêm gấp rưỡi lương. Những khoản giáng phạt, đều không phải khấu trừ.

Thưởng thụ phẩm hàm cho 19 suất đội theo quân thứ là bọn Hoàng Tái có cấp bậc. Bọn Tái đi theo quân thứ lâu ngày đều là khó nhọc. Bộ Binh nghĩ xin thăng thưởng để khuyến khích. Vua nghe theo. Nhân bảo rằng : Loại quân thứ ấy không nên quên.

Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thận dâng sớ xin kinh lý ruộng bỏ hoang ở Khoái Châu, Ân Thi.

Vua bảo rằng : Người nên gia tâm trông coi cả, để xem thành hiệu. Nếu hư phí không thành công, cứ trách cứ ở người.

Đổi định quân thứ Ngãi - Định làm Sơn phòng Ngãi - Định.

Bộ Lễ làm danh sách đem số học trò trúng khảo khoá ở Kinh và các tỉnh ngoài dâng lên.

Vua dụ rằng : Tuy liệu định số trúng cho khỏi tệ lấy rộng quá, mà giảng dạy ngày càng rộng, học trò ngày càng giỏi, há phải là khắc nghiệt đâu, nên đều sức cho biết, thế thì đặt nhiều chức dạy học làm gì. Lại nghĩ, 2 tỉnh Tuyên Quang, Lạng Sơn chưa có học trò đi khảo khoá, quan tỉnh không biết dạy bảo, nên mới thế. Cũng sai sức quở.

Chuẩn cho giảm bớt văn thư của bộ Hộ.

- (1. Số mua vào bán ra ở các tỉnh bao nhiêu và số tiền gạo trích giải với nhau, mỗi năm 2 lần làm tờ tâu lên.
2. Cục Thông bảo đúc tiền, cứ đến cuối năm tâu cả một lần. Nhà buôn nộp hàng cho giá bao nhiêu, xin đến tỉnh khác đổi giá để lĩnh, đều do bộ xét tư, cấp giấy cho đi lĩnh, cũng đến cuối năm làm tờ tâu.
3. Các tỉnh mua hàng tăng giá đến 4 thành trở lên, mới làm tờ tâu xin Chỉ lục sức cho tuân hành. Còn ngoài ra, đều do bộ chiếu lệ tư cho. Tỉnh nào giá gạo hơn lên hay giảm xuống đến 1 quan tiền trở lên, mới làm tờ tâu đệ lên, còn thì thôi.
4. Các tỉnh mua hàng theo đơn của bộ không đủ, đến chỗ gần tư cho phủ Thừa Thiên mua để nộp. Hoặc mua ở đấy không đủ, chuyển giao tỉnh khác mua, do bộ tư đi mà làm, không phải tâu).

Tháng 11, ngày mồng 1, tiết Đông chí. Vua cho miễn lễ triều tham. Lúc bảy giờ đình thần đem việc Bắc Kỳ bị nạn bão, tâu xin đình việc ban yến. Vua nghe theo, nhân miễn cả lễ ấy. (Tiết Đông chí năm ấy, lịch ta nói ngày mồng một là ngày Kỷ Sửu vào đầu giờ Tý 3 khắc 4 phân, mà lịch nước Thanh nói ngày mồng 2 là ngày Canh Dần vào giữa giờ Tý 2 khắc 1 phân). Vua cho hỏi Khâm thiên giám, quan ở Khâm thiên giám tâu cũng không được rõ. Vua

bảo rằng : Việc quan hệ đến tiết hậu hiền lễ, chuyên giữ chức phận ở chỗ nào ? Sai bộ Lễ xét nghĩ, quan ở Giám đều phải giáng.

Sắc cho quan quân thứ Tam Tuyên là Hoàng Tá Viêm đem ngay quân đã luyện tập các đạo đến ngay sào huyệt giặc ở Tam Hải để vây đánh. Vua cho là giặc ấy đã thua to, mà binh, đồng, đoàn luyện đều đã họp đông, cho nên có mệnh lệnh ấy.

Tỉnh Nam Định mưa dầm, hại việc cấy.

Sắc cho các quan cử người có tài võ.

Vua bảo rằng : Ban văn, ban võ không thể bỏ bên nào, từ trước đến nay, thi võ cũng là theo lệ lấy đỗ chưa thấy có người nào tài cán khác thường. Nay sai bộ Binh và văn võ án quan trong Kinh, các tỉnh ngoài xét kỹ, không cứ đã làm quan hay chưa (từ quản suất đến binh dân), hoặc sức khoẻ hơn người, võ nghệ giỏi khoẻ, có thể địch được nhiều người, hoặc am hiểu 18 thứ binh khí, phép nào nghề nào rất giỏi, không ai địch nổi, hoặc phép bắn rất giỏi (như bắn súng điều thương, cung tên, súng to, vốn học được phép bắn, bắn thường trúng cả), hoặc tinh thông binh thư, binh pháp có thể thi thố thực dụng được, hoặc rất biết kỹ thuật, có thể ngăn được thuyền, ché được súng, đương nổi trách nhiệm phòng thủ, nếu có được một điều, cũng cho chỉ thực bảo cử, liệu cấp cho lộ phí về Kinh để tháng 4 sang năm sát hạch cho làm việc.

Sai quan tỉnh Sơn Tây, Hà Nội cùng quan đạo Mỹ Đức hội lại cùng bắt bọn giặc là tên Lâu, tên Trữ và cứu giúp dân lưu tán ở Hà Nội. Lúc bấy giờ Cao Hữu Sung (Bố chính) từ Hà Nội về Kinh vào châu. Vua hỏi : Tình trạng gần đây của dân bị tai nạn trong hạt và tình hình đã trông thấy.

Hữu Sung dâng sớ đại khái nói : Việc ăn dùng của dân trong hạt chưa đến nỗi ngặt nghèo lắm. Duy dân ở trên cạn thì khổ vì gia sản tổn hại, dân ở mặt nước thì khổ vì thuyền bè đắm vỡ. Hiện nay giá vật liệu đắt, sửa chữa trăm phần ước được một vài phần mà thôi.

Vua hỏi tình trạng như thế, làm thế nào cho dân khỏi xiêu tán và chết đường.

Hữu Sung lại tâu : Các hạt tiếp giáp Hà Nội là Mỹ Lương, Đan Phượng, Chương Đức, Thanh Oai, gần đây có một bọn (tức là bọn tên Lô) tụ họp làm bậy mà tỉnh phố Hà Nội có nhiều đũa hào mục khoẻ mạnh, nhân bị tai nạn mà đến trú ngụ, nếu không xử trí trước thì làm mà theo, không khỏi sau này thành đám giặc to. Xin cho quan các tỉnh, đạo uỷ phái người hội lại cùng bắt bọn ấy. Và gọi dân xiêu về tìm cách giúp đỡ, không để cho mất chỗ ăn ở, thì phát chẩn cứu giúp tương để được việc mà dân bị tai nạn có thể chóng được sống lại. Vua nghe theo.

Sắc cho Thống đốc Tam Tuyên là Hoàng Tá Viêm xử trí đoàn quân Lưu Vĩnh Phước. Trước đây, việc ngăn trở thông thương, quan tỉnh Hải Dương, Hà Nội biện thuyết với lãnh sự nước Pháp, mà thư trả lời trước sau khác nhau. Đến nay, sứ nước Pháp đến nói với quan Thương bạc rằng : Thư của tướng Pháp nói đoàn quân Lưu Vĩnh Phước trái lời ước, ngăn trở việc thông thương, yêu cầu nước ta đuổi quân Lưu Vĩnh Phước đi mới ổn, không thì xin đến mừng 1 tháng giêng Tây, nước ấy tất có xử trí.

Quan viện Cơ mật và nha Thương bạc cho là đã thương thuyết nhiều lần, tướng hấn sẽ không chịu thôi, nếu ta không xử trí làm sớm, sợ lại quan ngại về sau. Xin sai Hoàng Tá Viêm chiêu hiện tình phải xử trí ngay. (Cần để cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước dời đến ở hồ Ba Bể, hoặc chỗ khác, cũng không ngoài địa phương Lạng - Bằng - Tuyên - Thái phải di cư ngay, khỏi sinh điều tiếng). Vua nghe theo.

Định lại lệ thưởng phạt các quan coi việc học.

Từ nay về sau, các quan học thân trong Kinh và tỉnh ngoài, sĩ số trong hạt từ 50 người trở xuống, nếu có 1 người đỗ phó bảng, thì những viên giáo thụ, huân đạo tại chức đã đủ 3 năm được thưởng thăng 1 cấp, có 1 người đỗ tiến sĩ, thì được thưởng 1 cấp và kỷ lục 1 lần. Hạt nào sĩ số 60 tên đến 100 tên có 1 người đỗ phó bảng, thì giáo, huân được thưởng kỷ lục 3 lần ; có 1 người đỗ tiến sĩ, thì giáo, huân được thưởng 1 cấp. Sĩ số từ 100 đến 200 - 300 tên trở lên, có 1 người đỗ phó bảng, thì giáo, huân được thưởng kỷ lục 2 lần, có 1 người đỗ tiến sĩ thì giáo, huân được thưởng kỷ lục 3 lần. Các viên tế tửu, tư nghiệp, đốc học đều tính suốt sĩ số trong hạt trên dưới 100 tên, có 1 người đỗ phó bảng thì được thưởng kỷ lục 3 lần, có 1

người đỗ tiến sĩ thì được thưởng 1 cấp. Sĩ số từ 200 đến 400 - 500 tên, có 1 người đỗ phó bảng, thì được thưởng kỷ lục 2 lần, có 1 người đỗ tiến sĩ thì được thưởng kỷ lục 3 lần. Sĩ số từ 600 đến 1.000 tên trở lên, có 1 người đỗ phó bảng, thì được thưởng kỷ lục 1 lần, có 1 người đỗ tiến sĩ, thì được thưởng kỷ lục 2 lần. Các cách thưởng trên đây đều cứ mỗi 1 người thưởng thêm 1 bậc, có nhiều người đỗ theo thứ tự mà thưởng thêm dần. Nếu viên nào tại chức chỉ được 1 - 2 năm, thì cấp kỷ đáng được gia thưởng, chia từng thành mà rút thưởng đi. Còn như thi Hội không ai đỗ tiến sĩ, phó bảng, hạt nào kỳ thi Hương đã bị xử phạt, thì tha cho không phải xử phân nữa. Hạt nào đã được miễn nghị và trong dự thưởng mà kỳ thi Hội không ai dự đỗ thì vẫn chiếu theo lệ cũ : Giáo, huân cùng thượng ty học chính tại chức 1 năm, thì phạt lương 3 tháng, tại chức 1 năm rưỡi, thì phạt lương 6 tháng, tại chức 2 năm thì phạt lương 9 tháng, tại chức 3 năm thì phạt lương 1 năm. Trong đó, hạt này tuy có người đỗ, mà xét ra không có học ở các quan học chính ấy, thì vẫn chiếu lệ nghị xử. Nếu hạt này tuy không có người dự đỗ, mà học trò hạt khác đến học có dự đỗ thì cũng được chiếu lệ bàn thưởng).

Sai quan tỉnh Cao Bằng, Lạng Sơn dự chở lương quân đến các quân thứ thượng du. Lúc bấy giờ nghe nói thống lĩnh nước Thanh là Hoàng Qué Lan đem 2 đạo Tiền quân, Hữu quân tiến đến các xứ Nà Hịu, Chu Bó, Bản Hoài, Lũng Nham đánh giặc giúp, cho nên sai 2 tỉnh ấy bắt phu chở lương cốt để tiếp tế. (Rồi thì quân nước Thanh tiến đến đóng ở Thái Nguyên. Quan tỉnh Cao Bằng tâu là đường xa vận tải khó. Vua lại sai tỉnh Thái Nguyên chở lương giúp).

Vua lại cho là hiện nay quân được luyện tập tập hợp đã nhiều (giáp giới Bắc Ninh, Lạng Sơn có Ngô Phụng Diễn và quân bắt giặc giáp giới Thái Nguyên, Cao Bằng, có Hoàng Thủ Trung cùng các tỉnh biên giới đều phái quân đến tiếp ứng), đặc cách sai Phó sứ Tĩnh biên là Trương Quang Đản đến ngay để đốc suất, cùng với quân nước Thanh hội lại đánh giặc. Nguyễn Hữu Độ hiện đóng ở quân thứ Tuyên Quang cũng sai liệu tiến đến đóng để đốc suất, để giúp cho cùng được việc. (Lúc bấy giờ đầu mục giặc là Mã Ngọc Bá ra thú, sai Trương Quang Đản thưởng cho tiền bạc để khuyến khích. Lại tháng trước quan nước Thanh là Hầu Miễn Trung đánh lấy lại được xứ Chu Bó, vua cũng sai Trương Quang Đản xét kỹ thưởng cho và uý lạo để cho yên lòng).

Chuẩn định lệ xét cử những người biết thiên văn, địa lý, làm thuốc, bói toán và xem tướng.

Vua dụ rằng : Các nghề thiên văn, địa lý, làm thuốc, xem bói, xem tướng, có giúp cho thực dụng, không giống như loài phù lục quái gỡ mê hoặc. Đời xưa có quan chuyên làm nghề ấy mà nghề đều tinh, thế mà nay nhiều lần tìm hỏi, lặng ngắt không trả lời, đó là quan địa phương không theo lời chiếu, há phải thiên hạ rộng như thế, đều không có người nào ư ? Đặc cách sai các thượng ty trong Kinh, các tỉnh ngoài nếu biết rõ có các hạng người ấy, quả là tài giỏi, cho đều đem tên cử lên, cấp cho lộ phí giao bộ Lễ tâu xin xét thực bổ dùng, lấy năm sau là năm Nhâm Ngọ bắt đầu thi hành, sau cứ 3 năm 1 khoá, lấy tháng 8 làm kỳ hội xét, định làm lệ mãi mãi.

Tả tham tri bộ Hình là Lê Đình Tuấn (Cử nhân, người Thừa Thiên) chết.

Vua nghe tin bảo rằng : Tuấn từng trải làm quan đã lâu, siêng năng cẩn thận, không thay đổi, vội mất đi, đáng tiếc, đặc cách cho thêm 30 quan tiền, cùng các thứ the lụa.

Sai các tỉnh Quảng Bình, Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hoá, Quảng Nam, Bình Định, Phú Yên chia từng thành đóng đền thuyền vận tải.

Lúc bấy giờ quan tỉnh Nghệ An là Trần Văn Chuẩn dâng sớ xin hoãn việc đóng thuyền vận tải. Đình thần cho là : Chi dùng trong nước trông vào gạo ở Bắc Kỳ mà vận tải không gì tiện bằng thuyền chở. Vả lại, quan nước Thanh vận tải giúp cũng là tùy tiện nhất thời, há nên năm ấy năm khác nương nhờ, nếu không có thuyền vận tải, không có cách gì khác. Xin châm chước chiếu các tỉnh nguyên trước có ngạch thuyền vận tải chia làm 3 năm, mỗi năm sức đóng phải đủ 1 thành (xã nào có vật lực thì xuất của ra hoặc góp vốn, không có vật lực thì cả xã theo lệ làm giấy lĩnh tiền công), ngõ hầu để bảo thúc các địa phương, mà ngạch thuyền may được thường đủ.

Vua nghe theo, chuẩn cho lấy năm sau làm bắt đầu.

Cho Vệ uý vệ Loạn giá là Tôn Thất Côn thăng thụ Chương vệ, lĩnh chức Kinh thành Đề đốc.

Phó đề đốc quân thứ Thái Nguyên là Lưu Vĩnh Phước xin về Khâm Châu thăm mồ mả. Vua y cho.

Vua cho là hiện nay quan võ thiếu người, sai thống chưởng ban võ, nếu có biết được chánh, phó vệ úy các vệ và lãnh binh, người nào khoẻ mạnh giỏi giang, thông hiểu việc quân, người đều tin phục thì cho đều chỉ tên bầu cử để bổ dụng.

Hoãn ngạch lính thiếu phải đền cho tỉnh Quảng Ngãi (vì năm trước có bệnh dịch, dân bị điêu háo).

Tha thuế cho 2 tổng Côn Lôn, Vĩnh Yên, tỉnh Tuyên Quang (vì có chiến tranh và mất mùa).

Cho thự Thượng thư bộ Binh là Lê Hữu Tá đổi bổ thự bộ Công, nguyên Hiệp đốc là Tôn Thất Thuyết thự Thượng thư bộ Binh.

Tỉnh Nam Định có Suất đội là Nguyễn Đình Kế vì bóc lột sách nhiễu quân lính, phải tội trăm quyết, nhưng lưu đợi xét. Quản cơ là Lã Văn Bình im lặng không phát giác ra cùng bị cách.

Vua bảo rằng : Bọn ấy không thương tình quân lính. Các Chưởng quản cũng không cầm tráp hặc tội tâu lên, nên quân lính phần nhiều thiếu và yếu ớt, thực là thiếu chức vụ. Sai bộ Hình đem việc ấy thông sức cho các trại quân trong Kinh cho đều yết thị ở doanh trại, ngày ngày trông xem mà răn chừa cho hết mối tệ.

Sai Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật xét lại sách Việt sử cương mục. Thận Duật nghĩ Vũ Nhự là người tài học rộng nhã, và lại Hà Nội là Kinh đô cũ của đời Lý, Trần, Lê, Vũ Nhự sinh trưởng ở đấy, biết nhiều điển cũ lại sung làm việc ở Nội các, tiện việc tra xét, xin cho kiểm duyệt. Vua y cho.

Sai quan phủ Thừa Thiên và quan các tỉnh Trị, Bình, Nam, Ngãi, Bình Định, đều chiêu các phủ, huyện, tổng lý và các tỉnh lại chuyên làm việc ấy để thiếu ngạch lính thuộc hạt mình đều đem cách chức lưu dụng ngay, cho hạn (2 tháng) bắt phải điền đủ số lính thiếu.

Lúc bấy giờ, các hạng biên binh thuỷ bộ ở Kinh thiếu ngạch rất nhiều, trừ vệ Tả dinh Long võ ra, hiện thiếu 5.048 tên. Bộ đã giục giải mà lại dịch ở tỉnh hoặc bỏ bể công văn của bộ, hoặc riêng cho hoãn lại. Địa phương cũng không nghiêm sức. Quan khoa đạo đem việc tâu lên rất nhiều. Vua cho là lỗi ở bộ Binh. Bấy giờ bộ Binh tâu rằng : Lòng người trễ nải, không hạn ngặt phải điền, thì ngày càng thiếu thêm, sợ đến không thành đội ngũ. Xin theo nghĩ định chiêu cho gần đây (lính vệ Tả dinh Long võ thiếu, đều chiêu các phủ, huyện, tổng lý thuộc hạt đem cách chức trước, hẹn trong một tháng điền cho đủ, vẫn cho làm việc như cũ) mà thi hành, nhưng hạn cho 2 tháng điền đủ, vẫn cho làm việc như cũ. Nếu không xong, đều cách bãi, cho mọi người biết sợ mà cố gắng, thì ngạch lính tuyển có thể đủ được. Vua nghe theo.

Quan viện Cơ mật và Thương bạc đem công việc vâng phái sang Tây dâng lên.

Vua bảo rằng : Nguyễn Trọng Hợp có học thức, thi văn cũng hay và có tiết tháo, có quyết đoán, từ trước trẫm chưa biết, nay tiếc là muộn rồi. Nay nếu phái cho đi, đã thoả lòng ngày thường của viên ấy, ngõ hầu có ích cho nước. (Trọng Hợp trước có sớ xin đi Tây). Bèn sai Trọng Hợp sung chức Chánh phái ; Nguyễn Thành ý làm Phó ; Vũ Ngọc Tuân, Phạm Như Xương làm Tham biện. Rồi lại vì nhiều việc không quả quyết đi.

Ban sâm, quế, bạc, the cho mẹ các quan Tổng đốc Hà - Ninh là Hoàng Diệu ; thự Tham tri bộ Binh là Hà Văn Quan ; Hộ đốc Bình - Phú là Nguyễn Hiệp ; sung biện Các vụ Vũ Như, đều có cấp bậc. Nhân thế dụ cho biết ý vua thể tất các bề tôi và trọng tuổi già. Lại sai 2 bộ Lại, Binh xét hỏi các quan văn, võ án quan trong ngoài, không cứ còn sống hay đã chết, mà còn có cha mẹ, thì kê tâu lên, vua đều ban ân cho :

(Cha mẹ các quan nhất, nhị, tam phẩm đều thưởng cho mỗi người 30 lượng bạc, 2 tấm the, 3 tấm lụa ; cha mẹ án quan tứ, ngũ phẩm mỗi người 20 lượng bạc, 1 tấm the, 2 tấm lụa. Lại ban thêm cho cha mẹ Tôn Thất Thuyết mỗi người 5 chi sâm, 5 thanh quế).

Tháng 12, Thống lĩnh nước Thanh là Hoàng Quế Lan đến tỉnh Cao Bằng. (Lúc bấy giờ giặc trốn nước Thanh trốn sang còn nhiều, Quế Lan sang hội với ta để cùng đánh giặc ấy).

Sai các phủ, huyện đặt nghĩa thương, đem tiền thóc ở nghĩa thương các xã về chứa cả ở đấy, để phòng cứu giúp khi mất mùa. Lại chọn tú tài hay bách hộ trong hạt mỗi huyện một người, cùng với nha lại coi giữ kho, để cùng ràng buộc lẫn nhau.

Định lại niên hạn đóng giữ bờ biển của dinh Thần cơ. Trước đây, phái bắt linh tinh, không phái cả 1 vệ hay 1 đội, đến khi có việc, gọi đi không được nhanh chóng. Đến nay lần lượt phái 4 vệ tả, hữu, tiền, hậu (mỗi năm 2 vệ), mỗi năm thay đổi một lần, hết lượt lại bắt đầu.

Nước Y Pha Nho dâng tặng vua kim khánh (hạng nhất) và gửi tặng kim khánh cho các đại thần.

Quan viện Cơ mật là Trần Tiễn Thành và Thương bạc Nguyễn Văn Tường, Toàn quyền định ước là Đổ Đệ mỗi người 1 kim khánh hạng nhì ; quản lý Thương chính Phạm Phú Thứ, Phó toàn quyền là Hoàng Diệu mỗi người 1 kim khánh hạng 3. Vì năm trước định hiệp ước, nước ta có đồ vật tặng nước ấy, nên họ tặng lại).

Bắt đầu đặt thị trường Bông Khé ở tỉnh Bình Thuận. (Tỉnh ấy trước có chợ Giang Mâu, đường xa, nay chuẩn cho đặt thêm chợ ấy để tiện cho dân Man đi lại đổi chác mua bán, đồng niên tiền thuế 664 quan).

Quan Khoa đạo là Lê Đĩnh từ Hương Cảng về. (Trước cùng với bọn Phạm Bính, Hà Văn Quan đi Hương Cảng). Vua sắc hỏi rằng người ở Hương Cảng có nghe biết sự gì ? Và họ có nói gì đến việc nước ta không ?

Đĩnh tâu rằng : Người nước Anh đặt quan làm việc, tự có trình hạn, lớn nhỏ đều có chuyên trách. Quân lính thì chọn những người khoẻ mạnh, ngày càng huấn luyện thêm về phép đánh trận, phép bắn súng và chia phái đi tuần phòng. Còn hết thảy công việc do quan thuê người làm, không bắt lính làm.

Lại nói : Các nước Thái Tây giàu mạnh, không ngoài việc buôn và việc quân mà thôi, lấy sức lực tàu binh để bảo vệ tàu buôn, tất phải trước hết lấy thuế tàu buôn để nuôi tàu binh, cho nên chính đốn việc thông thương rất nhanh. Gần đây, nước Nhật Bản theo gót Thái Tây,

thông thương khắp nơi, nước Thanh cũng bắt chước mà làm, (ở Hương Cảng thì đặt cục Chiêu thương đóng tàu thủy vận tải khách và hàng hoá. Lại xướng suất đặt công ty Triệu Hưng, đi sang nước Anh buôn bán, để làm cơ mở mang việc buôn, lại còn chọn thanh niên tuấn tú đi các nước học tập kỹ nghệ, hoặc đón thầy về các nước dạy bảo. Hiện nay các nghề làm súng, đóng tàu cho đến bao diêm, đá lửa lần lượt làm được cả) dần được cường thịnh. Hoặc khen nước ta vật sản vốn phong phú (như mỏ vàng, mỏ bạc, mỏ than) người phần nhiều thông minh, nếu biết cố gắng làm việc thì dân giàu nước mạnh tự khắc chẳng khó. Duy chỉ văn thư rất phiền phức, làm việc phần nhiều câu nệ trở ngại mà thôi.

Quan Khoa đạo phái ra Bắc Kỳ là Phan Đình Phùng về tâu nói : Tuần phủ Bắc Ninh là Nguyễn Huy Kỳ lòng thiên về Phật giáo ; Tuần phủ Quảng Yên là Trần Văn Tuy say rượu cả ngày, phạm công việc 2 tỉnh ấy đều do bố chính, án sát nghĩ làm cả.

Quan Khoa đạo là Ngô Đôn, Vũ Hữu Liễn lại nói : Huy Kỳ là người dễ dàng, gần gũi với dân, mà đối với lại dịch gian giáo lại càng ức chế mạnh, từ trước đến giờ lại sợ, dân yên, hoặc có kẻ khen là Phật sống. Vua sai giao cả cho đình thần xét. Đình thần tâu nói : Huy Kỳ đã lòng thiên về Phật giáo, thì việc cùng người phương tiện, đối với gian lại, cường hào, đầu có ức chế mạnh, Ngô Đôn là dân trong hạt của Huy Kỳ, Vũ Hữu Liễn là thuộc hạ cũ của Huy Kỳ, tiếng khen Kỳ là Phật sống chưa chắc đã thật, nhưng chưa nghe có dấu tích gì kém, xin nên lưu nhiệm ; Trần Văn Tuy tính cũ không chừa, để ở lâu chỗ biên giới, sợ lúc hoãn có ngại, xin rút về chọn bổ chức ở Kinh, mà lấy Hoàng Vỹ (Phủ doãn Thừa Thiên) để thay Tuy. Vua nghe theo, nhưng nghiêm dụ Huy Kỳ hết lòng làm việc, không được đam mê như trước.

Tỉnh Nam Định có Suất đội Nguyễn Xuân Cung mạo đem tiền công tải nộp mua gạo bán lấy lãi, nói dối là gặp bão vớt bớt tiền đi. Việc phát ra đã đền xong. Quan tỉnh ấy viện lệ chủ thủ đền xong xử tội giáng chức đổi đi nơi khác. Vua ghét là tham lam dối trá cách chức.

Dân An Châu (thuộc Hưng Hoá) là Lô Văn Nhâm vì anh là Văn Ngô tự tiện chiếm hết gia sản, lại đánh mắng thêm, bèn trốn sang Mộc Châu dụ bọn người Mèo về. Văn Ngô kháng cự rồi bị giết chết. Việc ấy tâu lên. Vua cho là Văn Nhâm mưu giết cả anh nó, hại luân thường quá lắm, đáng lẽ phải xử tội cực hình (lăng trì) nhưng Văn Ngô tham lam, tàn nhẫn tự chuốc lấy cái chết thì tội của Văn Nhâm cũng có duyên cớ, tạm cho đem chém.

Thưởng cho quan quân binh đồng ở Sơn phòng tỉnh Thanh Hoá 400 quan tiền (vì gần đến ngày Tết, các quân thứ biên giới Bắc Kỳ có thưởng cho tiền thay ban yến. Sơn phòng ấy tuy không giống như quân đi đánh trận lâu ngày, nhưng phòng thủ biên giới có khó nhọc, cho nên thưởng cho tất cả).

Truy thụ hàm Hiệp biện Đại học sĩ cho Phạm Phú Thứ. Trước đây, Phú Thứ ở Hải Dương, vì can việc thiên tư Lương Văn Tiến chở gạo, phải giáng xuống Quang lộc Tự khanh, lĩnh Hữu tham tri bộ Binh. Rồi vì ốm về quê, đến nay chết.

Vua thương tiếc, bèn dụ rằng : Viên này từng trải nhiều khó nhọc, sang Trung Quốc, sang Tây, tuy sức yếu không từ chối ; việc thương chính ở Hải Dương lúc mới mở ra bèn hay vâng mệnh đi ngay, công việc đều xong xuôi, về sau có thể noi theo được. Tỉnh Quảng Yên dân xiêu tán, giặc giã quấy rối lâu năm, kinh lý cũng dẹp yên ; lập đồn điền ở Nam Sách, thực là lo xa, đó là công lao tài năng ngày thường rục rĩ đáng nêu. Vậy gia ân cho truy phục hàm thụ Hiệp biện Đại học sĩ, chuẩn cho được thực thụ, sai quan ban cho tuần tế, ban cho rượu đều 1 lần.

Vua sai trừ tính đắp đê Lộ Châu (để ngăn nước mặn).

Vua thưởng cho quan quân thứ Tam Tuyên và viên biên, huyện, đồng các đạo có cấp bậc, thương là suốt năm nhọc khổ.

Sứ nước Pháp là Lê Na dâng thư chúc mừng. Lúc bấy giờ gần đến Tết, quan Thương bạc theo lệ đem đồ vật đến cho, Lê Na cố từ chối. Vua không vui lòng, muốn chối không nhận thư chúc Tết. Quan Thương bạc sợ hoặc lại có vẻ áy náy, mới nhận thư ấy.

Vua cho là đoàn quân Trung Hoà nhiều lần đi đánh giặc, trèo đèo lội suối khó nhọc, vậy Hoàng Thủ Trung cùng các đầu mục đều cho thăng thưởng có cấp bậc, (Thủ Trung thăng 3 trật, thưởng cho 1 đồng tiền vàng “Tứ mỹ”. Còn các đầu mục cho thăng 1 trật, mỗi người được thưởng 1 đồng tiền vàng “Tam đa”).

Lại cho là Lương Tuấn Tú (Thương biện Cao Bằng), Mạc Đình Ngô (Đốc binh) đánh giúp được việc, cũng cho thưởng cấp. Lần này quan nước Thanh đánh giặc giúp cũng là có lòng tốt, đặc cách sai đem đồ vật (các thứ quế, trầm, kỳ nam, đuôi voi, da voi) khoản tặng thống lĩnh và quản đơi việc các dinh, để cho vui lòng.

Trước đây, Tổng đốc Lương Quảng là Trương Thu Thanh đưa thư đến nói : Ủy phái viên Đường Đình Canh đem cả tỉnh thuộc là bọn Mã Phục Bôn sang thăm đường sông và bắt đầu làm việc vận tải. Vua sai lục súc cho các tỉnh Bắc Kỳ biết để tuân hành, nếu quan nước Thanh đến, tùy tiện khoản tiếp. Lại xét kỹ hành chỉ thế nào tâu lên.

Đến nay Đình Canh đến phủ Hải Ninh, bèn đáp thuyền về Kinh. Vua sai quan Thương bạc là bọn Nguyễn Văn Thúy, Trần Thúc Nhận khoản tiếp.

(Đình Canh đưa một thư của Tổng đốc Quảng Đông giao cho quan Thương bạc tiến trình, (thư ấy đại khái nói : Việc vận tải lương, bắt đầu làm trước, nên cho đạo viên ấy đi đến kinh lý và có việc quan yếu phải bàn thì cho đạo viên ấy trình bày tại trước mặt), nhân thế xin vào yết kiến vua.

Vua cho là quan nước Thanh vào yết kiến, sợ sinh ngờ, bèn cho Nguyễn Văn Tường bàn kín với Đình Canh.

Đình Canh nói : Tháng 10 năm nay, Khâm sai nước Thanh đóng ở nước Anh là Tăng Ký Trạch báo tin rằng : Nghị viện nước Pháp bàn kín, Bắc Kỳ nước ta đất cát màu mỡ, núi sông lại nhiều, có mỏ vàng, bạc, đồng, sắt, than đá, xét ra tình thế, chỉ giờ bàn tay là xong. Lãnh sự nước Pháp là Thoát Lãng lại đã xin đem 1.000 - 2.000 quân đánh lấy Bắc Kỳ. Nghị viện nước Pháp đã chuẩn y. Chẳng bao lâu tất đem quân nước ấy cùng các đạo quân của Tây Cống khải cấp cùng phát đi. Còn nói là đuôi Lưu Vĩnh Phước chỉ là nói thác ra mà thôi. Vua nước Thanh giao cho các nha môn quân cơ bàn cho thoả đáng, cho nên Tổng đốc tỉnh ấy phái đạo viên ấy báo tin cho nước ta, phải mưu tính ngay để mong giữ được.

Vua cho là thư của tổng đốc ấy đã hồn nhiên, ta cũng không nên lộ. Sai Văn Tường mật dặn Đình Canh 3 việc :

1. Nước ta triều cống nước Thanh, các nước đều biết. Nước Thanh đặt tổng lý nha môn, công luận ở đây. Nếu họ sinh lòng trái lời ước thì nước Thanh nhận làm thuộc quốc của nước Thanh, cùng với các nước tranh luận, thì họ cũng không dám trái công luận, để làm theo ý riêng, nhưng cho nước ta đặt quan đón, đón chờ ở Kinh đô nước Thanh, nếu có việc gì được tố cáo ở tổng lý nha môn.

2. ở Quảng Đông biện nghe lãnh sự các nước phần nhiều đóng ở đây, muốn nhờ quan Tổng đốc Quảng Đông tâu xin chuẩn cho nước ta đặt 1 lãnh sự ở đây để tiện đi lại buôn bán, thông báo tin tức, nhận cùng giao du với các nước để thông hiểu tình ý.

3. Nước ta muốn phái người đi khắp các nước như các nước Anh, Nga, Phổ, Pháp, Mỹ, áo, Nhật Bản xem xét và học, chưa được thuận tiện. Nước Thanh có tàu thường đi lại các nước ấy, muốn nhờ đi không trở ngại. Đến khi Đình Canh về, vua sai viết thư trả lời Tổng đốc Quảng Đông (đại khái nói : Đầu mới việc ấy đã hiểu qua cả. Nay nên làm thế nào mà có thể được tiện, đã như đạo viên họ Đường trình bày ở trước mặt tất cả). Và gửi thư cho thự lý thông thương Khâm sai đại thần nước Thanh là Lý Hồng Chương. Lại đều đem đồ vật gửi tặng : tặng Trương Thu Thanh, Lý Hồng Chương mỗi người một đôi ngà voi hạng nhất, một cái sừng tê hạng nhất, sau Tổng đốc họ Trương đem đồ vật ấy trả lại nói rằng nhận sợ nước Pháp ngờ, có việc gì khó giảng thuyết, Tổng đốc họ Lý cũng lấy thơ và tờ khai đưa cho để tỏ tình cùng khuyên về ý đều phải tự cường).

Năm ấy các hạng thuyền đi tuần và vận tải ở Kinh và tỉnh ngoài cộng 276 chiếc, bị hỏng việc (vì nạn bão và giặc) mất 36 chiếc, còn thì đều về được thanh thoả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXVII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Nhâm Ngọ, Tự Đức năm thứ 35 [1882], (Thanh, Quang Tự năm thứ 8), mùa xuân, tháng giêng, quan Khoa đạo là Lưu Khắc Nhất tâu nói : Giám lâm, chủ thủ các kho trong Kinh và các tỉnh ngoài thu chi hao thiếu, theo lệ có bắt tội và bồi thường. Nhưng chủ thủ theo lệ mãi khoá giao thay người khác, mà giám lâm chôn cất khoá vẫn lưu lại, sợ lại sinh tệ ở trong. Xin từ nay, phàm đến kỳ thanh tra, giám lâm, chủ thủ đều phải đổi cả. Duy 3 nha Nội vụ, Vũ khố, Thương trường ở Kinh công việc xem ra nhiều, lâm thời liệu để lại 1 - 2 viên giám lâm để cho người mới người cũ giúp nhau thôi. Vua nghe theo.

Định lại lệ để lính canh giữ sửa sang các tôn lăng. (Tiết Thanh minh, 3 lăng to để lính ở lại 15 ngày, còn các sở và khi vua thăm yết lăng, đều để lại 10 ngày. Đến tháng 4, tháng 5, tháng 6 để lại cả tháng để canh giữ sửa sang, nhưng đợi vài ba năm, nếu được sạch sẽ thì thôi, hoặc có sửa sang sẽ xin sau).

Bổ chính trước là Đặng Tá (người huyện Quảng Điền, phủ Thừa Thiên) có tập thơ, quan phủ Thừa Thiên là Tôn Thất Côn sao dâng lên. Vua sai Nội các, Quốc sử quán, Cơ mật viện hội lại cùng xét, cho hợp cả vào tập Phong nhã thống biên cũ theo thứ tự xếp đặt thành sách (chỉ chọn những bài rất hay). Lại sai lấy chiếu biểu sách bia thơ văn của văn thần soạn ra các lần cũng chọn những bài điển nhã làm riêng một quyển chớ để sót mất. (Sau nhân có việc chưa kịp làm).

Tàu nước Pháp đến cửa biển Lục Hải, tỉnh Quảng Yên tìm lấy than mỏ (ở Hà Lâm).

Chuân cho Kinh tượng mỗi tháng diễn tập trận voi 2 lần.

Sai quan Kinh dạy bảo con em học tập.

Trước đây, bộ Lễ làm danh sách dâng số học trò trúng khảo khoá năm ngoái của trong Kinh và các tỉnh ngoài.

Vua bảo rằng : Kinh sư là nơi văn hoá nhất, văn giáo trước nhất, mà số học trò trúng khoá lại kém 4 tỉnh trực, thế là lỗi tại quan Quốc tử giám, quan phủ cùng quan viên không dạy con em học tập. Cho nên có lệnh như thế.

Vua cho là việc duyệt binh thường hoãn. Võ biên, binh đình và nhung phục, khí giới đều không được thông thạo, chỉnh tề. Sai bộ Binh dự sửa sang, nhưng cốt trong năm nay kiểm điểm chỉnh đốn đều tốt tất cả, từ sang năm về sau phải theo lệ làm việc.

Vua giáng Dụ quở quân thứ Bắc Kỳ. Lúc bấy giờ quan quân nước Thanh đánh dẹp rất mạnh, bọn giặc họ Lục, họ Đàm thua luôn chạy trốn (chốn chạy Ngũ đống) mà quan quân thứ không hợp sức cùng đánh. Vua cho là vô tâm và cầu thả, cho nên xuống Dụ quở mắng. Nhân sai Hoàng Tá Viêm đi đến Thái Nguyên đi lại với quan nước Thanh bàn bạc thăm hỏi ; Trương Quang Đản, Nguyễn Hữu Độ đều chia nhau đến ngay các quân thứ Tuyên Quang, Thái Nguyên bàn bạc và đốc thúc quan quân cùng hào mục sở tại, hết sức tìm bắt, cốt trong tháng ấy bắt hết tướng giặc kết án trị tội tất cả.

Giặc trốn nước Thanh tụ họp ở các xứ Phước Lâm, Kim Quan, tỉnh Hải Dương. Các quan tỉnh, phủ, huyện vì canh phòng sơ sài đều phải giáng lưu.

Nêu thưởng tiết phụ tỉnh Hải Dương (Nguyễn Thị Thiển, hạng ưu).

Bãi nha Doanh điền phủ Thừa Thiên. Lúc bấy giờ Doanh điền sứ là Chu Văn Khoa vì mộ dân khai khẩn bất lực (hết hạn 3 năm, thiếu đến 9 thành, lại gia hạn 1 năm, cũng không công hiệu chút nào) phải cách chức. Bộ Hộ tâu nói : Nơi trung châu trong phủ hạt, đã khuyến dân khai khẩn, thượng du lại không có đất bỏ không, chọn đặt như cũ cũng là hư phí, xin bãi nha ấy. Vua nghe theo.

Nước Y Pha Nho đưa thư xin ban kim tiền có dây buộc xuống cho quan nước ấy. (Trước sứ nước Y Pha Nho đến đã có tặng đáp). Quan Thương bạc đem việc tâu lên.

Vua bảo rằng : Tặng cho tất phải là người dự làm việc có công, mới là không quá lạm. Và lại, điều ước với nước Y Pha Nho, khoản ấy khoản khác không thực, (việc thông thương lâu không thi hành, khoản tiền đền cũng không trả lời). Hơn nữa, sứ thần lãnh sự ở nước ấy có liên can gì. Không cho.

Sai Lang trung bộ Binh là Nguyễn Lịch đi đến các tỉnh từ Quảng Nam trở vào Nam vẽ địa đồ, (hình thế núi sông và đường sá) hạn 6 tháng về. (Nhưng sai khi về lại vẽ địa đồ phủ Thừa Thiên từ núi đến biển và giáp Quảng Trị, Quảng Nam, cùng biên cả).

Cho Thượng thư bộ Binh là Tôn Thất Thuyết kiêm sung Hải phòng sứ ở Kinh kỳ.

Định lại lệ phủ, huyện nhiều việc và nhiều việc vừa ở trong Kinh và các tỉnh ngoài. (8 phủ là : Điện Bàn, Hoài Nhân, Quảng Trạch, Tĩnh Gia, Kiến Thủy, Hải Ninh, Vĩnh Tường, phân phủ Đoan Hùng ; 7 huyện là : Hương Trà, Hà Đông, Hoà Vinh, Mộ Đức, Thọ Xương, Lục Ngạn, Tân Định là nơi nhiều việc nhất. 11 phủ là : Triệu Phong, Cam Lộ, Tương Dương, Hà Thành, ứng Hoà, Tương An, Quảng Ninh, Quỳ Châu, Kinh Môn, Thái Bình, Từ Sơn ; 31 huyện và 1 châu là : Phú Vĩnh, Quảng Điền, Phong Điền, Hương Thủy, Phú Lộc, Duy Xuyên, Chân Lộc, Hưng Nguyên, Quỳnh Lưu, Hoằng Hoá, Cẩm Thủy, Chương Đức, An Dương, Thủy Đường, Đường Hào, Lập Thạch, Sơn Dương, Vị Xuyên, Phù Mỹ, Minh Linh, Minh Hoá, Văn Chấn, Thanh Thủy, Thanh Sơn, Chiêm Hoá, Vĩnh Tuy, Bình Xuyên, Võ Nhai, Thủy Anh, Tiền Hải, Tiên Du là nơi nhiều việc. 4 phủ là : Hoà An, Thái Bình phân phủ, An Bình, Trường Khánh và 10 huyện là : Quế Sơn, Tuy Hoà, Hải Lăng, Nam Trân, Trấn Yên, Lục Yên, Hàm Yên, Gia Bình, Thạch Yên, Nguyên Bình là nơi nhiều việc vừa. Còn các phủ, huyện 4 tỉnh đạo là Bình Thuận, Ninh Bình, Hưng Yên, Mỹ Đức đều theo như cũ).

Thuyền của phái viên nước Pháp đến Bình Định, Phú Yên khám đo cửa biển và vẽ đồ bản.

Bắt đầu đặt đèn hiệu ở địa phận 2 xã Thuận Hoà, Quy Lai (thuộc Thừa Thiên) để cho thuyền quan quân đi đêm nhận nhớ đường đi.

Giáng Hữu thị lang bộ Hình là Trần Duy Hoà làm Lang trung, bắt về hưu.

Lúc bảy giờ, kho tỉnh Nam Định phát ra tình tặc. Vua sai Duy Hoà đi tra xét, Duy Hoà đem bệnh tình bày kê. Vua bảo rằng : Đang lúc việc nhiều cần, người lại cáo ốm trốn tránh, cho ở lại, có ích gì, chuẩn cho giáng để cho chữa. Quan Khoa đạo là bọn Lưu Khắc Nhất giữ phép tâu lên cho người bề tôi thờ vua, sai đi đâu phải đi đấy, không được chọn việc. Việc đi

tỉnh Nam Định ấy, so với việc đi quân thứ, đi đường biển có khác, nếu cứ thác bệnh để tránh như phái việc khác thì sao ? Nghị mới quan viên hễ có thác bệnh phải cách đuổi ngay, nghiêm minh biết là nhường nào. Viên ấy đã được cất nhắc làm đến án quan, chức giữ luật phép, nếu quả có đích tình dối trá tránh việc, chiếu lệ trị tội nặng, cũng không là oan. Nhưng xét viên ấy trước khi chưa được phái đi, dâng tờ tâu xin nghỉ đã 2 - 3 lần, thì trong đó bệnh tình hư thực vẫn chưa biết rõ, xin cho bộ Lại xét thực tâu lại, đợi Chỉ định đoạt.

Vua bảo rằng : Trẫm đã biết, cho nên đã chằm chước cho. (Thác bệnh tránh việc theo lệ phải cách đuổi) thế mà lại còn tâu nhàm, có lẽ xin bắt tội thực thì gỡ cho, quan khoa đạo há nên như thế, đều phải quở mắng.

Cho Tả thị lang bộ Lễ là Phạm Bính thự Hữu tham tri bộ Hình ; Tả thị lang bộ Công là Lâm Hoàn thự Tả tham tri bộ Công. Lúc bấy giờ biện lý Công bộ là Lê Hữu Thường cũng chuẩn cho thăng thự Tả thị lang. Khoa đạo là bọn Đinh Nho Điển, Đinh Viết Tân giữ lẽ tâu lên cho là : Phạm Bính người ta bảo là không liêm, lại khéo, đã đến tai vua, đến Hương Cảng lại bị người tố giác, thì tâm sự người ấy, chắc đã soi xét cho rồi, hướng chi bộ Hình là luật phép ở đây, giữ phép ở trên trời, coi ngục ở dương gian, khó tìm được người làm việc ấy, đâu có tham xảo mà có thể cảm can thiên hạ được công bằng, cảm cương dân ấy được điều hoà ư ? Lê Hữu Thường trước ở Hải Dương, can phải khoản nặng cho khỏi tội chết, đã may lắm rồi, hướng chi từ khi tha cho làm việc, lại được làm đến án quan, trong khi ấy không nghe có sự trạng khó nhọc, tài năng gì đủ để chuộc tội. Bỏ khí giới mà đến đóng đai đứng triều đình, vẫn là một người ấy, sao đủ làm răn. Hiện lĩnh Giáo thụ phủ Triệu Phong là Bùi Thức Kiên, tội tình cũng giống Lê Hữu Thường, xin đem xử trí một thể, cho thoả lời bàn công, mà răn về sau.

Vua cho là triều đình dùng người, công tội tự có xét liệu. Việc Bính tham xảo, chỉ nghe đại khái, không có sự thực, bọn Hữu Thường bị khoản nặng, lúc bấy giờ cũng có nhiều người, nên dùng thì dùng, há nên bỏ hết cả. Bọn Nho Điển khinh suất tâu lên, không nghe.

Tháng 2, ngày Đinh Ty, Nhật thực.

Giáng Tuần phủ Quảng Yên là Trần Văn Tuy làm Hồng lô Tự khanh, Biện lý bộ Binh. Cho Phủ doãn Thừa Thiên là Hoàng Vỹ thụ Tuần phủ Quảng Yên (theo lời đình thần tâu xin thán chấp năm ngoái).

Cấp tiền gạo cho dân xiêu tỉnh Quảng Nam (năm trước vì đói, xiêu đến ngụ ở đất Thừa Thiên) cho về quê quán, sinh nghiệp làm ăn.

Linh mục nước Pháp là Ma-đô-di, Lu-si, Ta-mê, chia nhau đến địa phương nước ta để giảng đạo Gia tô (Ma-đô-di đến các tỉnh Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Bình Thuận, Khánh Hoà ; Lu-si đến các tỉnh Quảng Bình, Quảng Trị và Thừa Thiên ; Ta-mê đến các tỉnh Hà Nội, Ninh Bình, Sơn Tây, Hưng Hoá, Tuyên Quang, Thanh Hoá, Nam Định).

Khai đào sông Văn Giang (từ ngã ba sông Văn Chương đến sông Biện Tân, hai tỉnh Hải Dương, Hưng Yên cùng hội lại để đào).

Nước Xiêm dâng thư và tiến phương vật (vàng, bạc, vải, dầu, chiếu). Trước đây, sứ nước ta đi tặng, nước ấy ý muốn đáp lễ lại, vì tướng Pháp ở Gia Định ngăn trở, đã sai quan viện Cơ mật đưa thư trả lời biện triết giải thích. Đến nay, nước ấy mới thuê tàu An-ty-lạp (của người Pháp) chở đệ các phương vật đến đáp tạ. Vua sai viết thư trả lời. Lại cho là tàu ấy có công khó nhọc, thưởng cho 100 đồng bạc.

Tàu thủy nước Xích Mao đến cửa biển Cần Mông dò xét, đo đạc vẽ địa đồ.

Tướng nước Pháp phái tàu binh đến Bắc Kỳ nói phao là để đuổi quân Lưu Vĩnh Phước và bảo vệ việc thông thương. Nguyễn Lập mật đem việc ấy tâu lên. Vua cho là phái viên nước Pháp muốn lấy Bắc Kỳ, chỉ mượn tiếng là đuổi quân Lưu Vĩnh Phước, ý sâu xa thực không thể lường trước được, về ta cũng nên phòng bị trước. Vua sai mật sao tờ tư của Nguyễn Lập phát giao cho các tỉnh (Ninh Bình, Hà Nội, Nam Định, Hưng Yên, Hải Dương, Quảng Yên, Sơn Tây, Hưng Hoá, Tuyên Quang, Bắc Ninh, Thái Nguyên) đều biết.

Nhân sắc rằng : Phàm việc cần phải làm cho khéo, chớ nên làm có thành tích, nếu có thể ngầm tiêu lạng đổi được cố nhiên là tốt. Nếu chúng dám ngang trái việc đến nơi, bắt đắ dĩ, cho đều tùy việc nên làm, để hết trách nhiệm giữ đất đai.

Sai Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tỉnh Biên phó sứ Trương Quang Đản, Nguyễn Hữu Độ xử trí đoàn quân Lưu Vĩnh Phước.

Sắc rằng : Xử trí đoàn quân họ Lưu, Tá Viêm phải chịu trách nhiệm, Quang Đản, Hữu Độ cũng phải giúp vào đấy. Nay nên khu xử sớm, khỏi để cho chúng vin có để nói, mà đoàn quân ấy cũng không đến nỗi không nơi nương tựa, còn gia quyến Lưu đoàn hiện ở Bảo Thắng bao nhiêu, cho chọn chỗ tiện lợi (Hung Hoá hoặc Tuyên Quang, Thái Nguyên) và hiểu bảo cho đoàn ấy đều phải dời đi, để yên ở sinh nhai. Nếu có thiếu thốn sẽ xin liệu cấp... Và chọn phái người đến ngay đồn ấy đóng thay theo lệ trước thu thuế lấy của người thừa để cấp cho đoàn ấy. Việc đoàn ấy di cư xong, lập tức tư cho Hà Nội, Hải Dương, thông thuyết cho phái viên nước ấy biết. Lại phái người báo ngay cho Lưu Vĩnh Phước về sớm để liệu thu xếp công việc. Và sức cho bọn Thủ Trung đang ở Hung Hoá, Tuyên Quang, Thái Nguyên yên tâm đánh giặc. Lại nghiêm cấm quân đoàn ấy không cho đi riêng đến các tỉnh hạ du gặp nhau sinh sự. Và lại, làm như thế thông thuyết cho nước ấy rút lui yên ổn thì thôi, nếu vượt qua cố ý sinh sự, thì cho hai bên đều tự làm việc, về ta chiều địa phận tự giữ, không nên can thiệp, đợi khi việc đến nơi, sự thế thế nào, có nên làm thì sẽ làm. Nhưng đó cũng là việc bắt đắ dĩ, nếu làm cho hai bên đều bằng lòng ít việc thì hơn.

Cho Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Chính sung chức Kinh lược sứ ở Bắc Kỳ, Tham tri bộ Hộ kiêm quản Đô sát viện Bùi Ân Niên sung chức Phó sứ.

Lúc bấy giờ nước Pháp phái tàu binh đến Hà Nội, lòng người kinh hãi nao động, Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin chọn lấy 1 viên đại thần có uy vọng đem lính Kinh sung làm Kinh lược đến đóng ở Sơn Tây, đốc sức quân Tỉnh Biên khẩn cấp đánh giặc khách để trấn áp.

Vua theo lời xin ấy, nên có lệnh ấy. Nhân mật dụ quan quân thứ các tỉnh rằng : Nếu nước ấy chỉ bảo vệ việc thông thương, thì đối xử cho khéo, chớ gây hấn trước, hoặc muốn báo thù với đoàn quân họ Lưu thì Thống đốc khiến cho trách. Nếu nước ấy cậy sức mạnh đến ngay phận

núi để tranh, thì tùy nghi làm cho ổn thoả. Ta chỉ khuyên can, cốt được công bằng, chớ nên thiên vị bên nào, may mà vô sự thì thôi. Vạn bất đắc dĩ có phải lấy quân vận lương, thì đều phải làm ngay, chớ để lỡ việc chút nào. (Lại phái Tả thị lang bộ Hộ là Nguyễn Thành ý đến Gia Định đem nguyên uỷ việc phải trái của đoàn quân họ Lưu và lợi hại ở Bắc Kỳ biện thuyết với tướng nước Pháp. Dụ rằng : Phàm làm kẻ sĩ được quý, tất phải trừ được hoạn nạn, gỡ được rối ren, người đời còn thế, hướng chi là nghĩa giao làm con tin, hiến thân cho triều đình, sao nữ làm ngơ, người nên cố gắng, cho yên lòng mong của trẫm).

Quan tỉnh Hà Nội, Sơn Tây là bọn Hoàng Diệu, Nguyễn Đình Nhuận, Hoàng Hữu Xứng mật bày kế sách dự phòng, nói : “Hình thế Bắc Kỳ, bên tả từ Ninh Bình đến Mỹ Đức, Sơn, Hưng, bên hữu thì Bắc Ninh, Thái Nguyên và Đông Triều thuộc tỉnh Hải Dương, đều có phận núi hiểm yếu, có thể giữ được. Tự ta nên biết kinh lý, tất cho thượng du mạnh mẽ, để giữ trung châu, chúng tiện ở đường sông, không tiện ở đường núi, thì cũng biết là khó mà không dám động.

Lại xin sắc cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm về đóng ở hạt Sơn Tây, đặt đồn đóng quân cho việc phòng giữ bên trong được mạnh tất cả các công việc phòng bị, đều do quan các tỉnh các đạo và sơn phòng hết lòng cùng làm.

Vua cho là lời xin ấy cùng là phòng bị trước khi có việc, sai lục súc cho quân thứ các tỉnh tuân theo mà làm. Tỉnh Sơn Tây đã sai Kinh lược bọn Nguyễn Chính đi đến thành Sơn Tây đóng quân, cùng với Tá Viêm cùng bàn mà làm việc. Tá Viêm tuy chỗ đi đóng để tiện tin tức, nhưng phải theo Chỉ chuẩn cho đem ngay đoàn quân họ Lưu dời đi chỗ xa.

Chuẩn cho quyền coi dinh Kỳ võ là Hoàng Văn Thu đổi sang dinh Hùng nhuệ, quyền coi dinh Hùng nhuệ là Hồ Ngoạn đổi sang dinh Kỳ võ.

Tàu thuỷ nước Pháp (3 chiếc) bỏ neo ở phận biển Ni Sơn (thuộc tỉnh Ninh Bình), (lại có tàu thuỷ nhỏ đi đến nhà thờ, mượn thuyền của dân san chở các đồ vật), nhân dân sợ hãi.

Quan tỉnh là Phan Đình Bình tâu nói : Hình thế Bắc Kỳ, tỉnh tôi là chỗ địa đầu, quân lính chỉ có hơn 300 tên, phòng bị đơn sơ lắm. Xin tạm để quân đóng đồn cũ (200 tên đến thay quân

đóng mới đi đỏi) hợp với quân tinh ấy, để giúp việc chống giữ. Vua y cho.

Lệ trước hằng năm lễ tế Giao lớn, phạm người dự chấp sự ở đàn tròn, chỉ người bung nậm, bung chén và dâng lụa là được thưởng ngân tiền, còn thì đều không được dự. Năm nay bộ Lễ xin đều liệu thưởng cho, cho đều được đội ơn. Vua y cho. Bèn thành lệ.

Cho Tả tham tri bộ Công chuyên coi việc thuyền là Chu Đình Kế kiêm cả Tham tri bộ Hộ, vì Thuyền chính có liên quan đến bộ Hộ.

Cấp tiền gạo cho con gái Đình Bảo và các phủ thiếp trước được cấp suốt đời. Lúc bấy giờ Đình Bảo hiện còn 2 con gái và 2 phủ thiếp, đã được tha cho tùy theo chỗ yên phận làm ăn. Tôn nhân phủ đem việc tâu lên.

Vua bảo quan phủ Tôn nhân rằng : Phép lập ra cùng chung cả thiên hạ, lời bàn của các quan không thể trái được. Trẫm há có lòng nào đâu. Nay đã lâu vẫn nhớ không quên, đã chuẩn cho năm mùa cúng tế rồi. Còn 4 thị ấy mỗi người hằng tháng cấp cho 2 quan tiền, 4 phương gạo, hết đời thì thôi. Còn ngoài ra không dám trái phép.

Định lại lệ duyệt tuyển và thưởng phạt về số đinh tăng giảm :

(1. Phép duyệt tuyển, tất cả niên hạn, bỏ tên trong sổ, biên vào sổ, chọn thái người già ốm, chiếu theo lệ khoảng năm Minh Mệnh và Tự Đức năm đầu mà làm. Duy đến năm duyệt tuyển, vào tháng giêng, tháng 2, các phủ tỉnh đạo đều sức cho phủ huyện chuyển sức tổng lý đến nha làm sổ, mỗi xã 4 bản, đệ lấy triện ấn đem nộp. Quan phủ tỉnh đạo xét thực, đem bản giáp cùng sách thông quy đệ lên bộ. Còn bản ất để ở tỉnh, bản bính giao phủ huyện phụng giữ, bản đinh phát cho dân lĩnh về. Lại dịch ở tỉnh và phủ huyện hoặc có hối lộ bỏ ban phân bổ, việc phát giác chiếu luật nghị xử rất nặng.

2. Trừ đi biên vào sổ xong, tính suốt cả hạt tăng hay giảm, theo lệ năm Tự Đức thứ 14 chia làm 100 thành. (Lý trưởng tính theo số đinh trong xã, cai phó tổng tính theo tổng, phủ huyện

tính theo số đình phủ huyện, bố chính tính theo tỉnh, tỉnh nào không có bố chính thì tuần phủ cũng thế), gia nghi thưởng phạt bố chính, số đình tăng từ 1 thành đến 5 thành được thưởng kỷ lục 1 lần, 6 thành đến 10 thành kỷ lục 2 lần, 11 thành đến 15 thành kỷ lục 3 lần, 16 thành đến 20 thành thưởng gia 1 cấp, 21 thành đến 25 thành thưởng gia 2 cấp, 26 thành đến 30 thành gia 3 cấp, 31 thành đến 35 thành thăng 1 trật, 36 thành trở lên nên thăng vượt bậc, thì lâm thời do thượng ty tâu xin đợi Chỉ vua.

Số đình giảm 1 thành đến 5 thành thì phạt bổng 6 tháng, 6 thành đến 10 thành phạt bổng 1 năm, 11 thành đến 15 thành giáng 1 cấp lưu, 16 thành đến 20 thành giáng 1 cấp đổi đi nơi khác, 21 thành đến 25 thành giáng 2 cấp, 26 thành đến 30 thành giáng 3 cấp, 31 thành đến 35 thành giáng 4 cấp, 36 thành trở lên phải cách dời khỏi chức. Đốc phủ, án sát thưởng phạt kém bố chính 1 bậc, phủ huyện thưởng phạt hơn bố chính 1 bậc.

Cai phó tổng, số đình tăng 1 thành đến 5 thành thì được thưởng 1 đồng ngân tiền hạng nhỏ ; 6 thành đến 10 thành thưởng 1 đồng ngân tiền hạng vừa ; 11 thành đến 15 thành thưởng ngân tiền hạng lớn, hạng nhỏ, mỗi thứ 1 đồng ; 16 thành đến 20 thành thưởng ngân tiền hạng lớn, hạng vừa, hạng nhỏ, mỗi thứ 1 đồng ; 21 thành đến 25 thành, thì phó tổng được thăng cai tổng, cai tổng thưởng chánh cử phẩm bách hộ, vẫn lĩnh chức cũ (nếu là thí sai thì cho thực thụ, hoặc đã có phẩm hàm lĩnh chức ấy, lại lượng thăng 1 trật, vẫn lĩnh chức cũ) ; 26 thành đến 30 thành, phó tổng thưởng chánh cử phẩm, cai tổng thưởng tòng bát phẩm bách hộ ; 31 thành đến 35 thành, phó tổng thưởng tòng bát phẩm, cai tổng thưởng chánh bát phẩm bách hộ ; 36 thành trở lên, phó tổng thưởng chánh bát phẩm, cai tổng thưởng tòng thất phẩm thiên hộ. Số đình giảm 1 - 2 thành, cai phó tổng phải phạt 80 trượng ; 3 - 4 thành phạt 90 trượng ; giảm 5 thành thì cách chức ; giảm 6 thành đến 10 thành phải tội đồ 1 năm ; 11 thành đến 15 thành phải tội đồ 1 năm rưỡi ; giảm 16 thành đến 20 thành phải tội đồ 2 năm ; 21 thành đến 25 thành phải tội đồ 2 năm rưỡi ; giảm từ 26 thành trở lên phải tội đồ 3 năm. Lý trưởng thưởng phẩm hàm kém phó tổng 1 trật, còn thưởng ngân tiền và phạt cũng như cai, phó tổng.

3. Dân xiêu, người nào từ trước ngụ ở làng khác đã nhiều đời, cùng là nghèo đói đi ngụ làng khác, cùng nguyên quán cách xa, không tiện kéo về, hoặc thuở nhỏ lưu lạc, không nhớ nguyên quán, nếu xin ở lại mới cho đăng ký ở sổ ngụ quán, còn thì đều phải kéo về, cho sổ đình nhất định).

Sắc cho thuộc lại các nha, không được kêu luôn, nếu xét ra có sự dối trá tránh việc, thì đường quan lập tức tâu hạch tội cách chức.

Quan tỉnh Cao Bằng tâu nói : Dân Man gần Chợ Dã tỉnh Thái Nguyên, bị giặc cướp phá, tràn đến ở cánh đồng hạt Cao Bằng. Xin sức cho dân ấy đều về hạ du tỉnh Thái Nguyên, tìm chỗ tiện để làm ăn sinh sống hoặc khai khẩn những ruộng bỏ không, cho khỏi lưu lạc. Vua nghe theo.

Dời làm kho thóc tỉnh Hải Dương ở Đồn Thủy (đồn gần tỉnh).

Bổ chính Cao Bằng cũ là Nguyễn Cao xin đến hạt phủ Phú Bình (thuộc Thái Nguyên) mộ quân chọn đất để khai khẩn. Vua y cho.

Sai trong Kinh và các tỉnh ngoài sửa đắp cầu cống đường sá.

Dụ rằng : Gần đây, các địa phương phần nhiều bỏ đường quan lộ không sửa sang, gián hoặc có chỗ vỡ lở, hoặc thành bụi rậm rạp, cùng là trước có cầu cống nay thành bến đò, việc chạy trạm thường phải chậm và lỡ việc, nên nhân lúc mùa làm ruộng nhàn rỗi, mùa xuân tạnh ráo, dân gian gạo đất, sai đều thuê mướn dân nghèo, sửa đắp tất cả cho được hoàn chỉnh.

Tháng 3, sai quan 2 tỉnh Hà Nội, Hải Dương, tính uỷ quan văn, quan võ mỗi chức 1 viên đóng ở ngoài thành để tuần phòng. Lúc bấy giờ nước Pháp phái tàu binh đến thêm Hà Nội và liền đến bỏ neo ở phận sông tỉnh Hải Dương, Nam Định, Ninh Bình, lòng người sợ hãi xông xao.

Vua cho là quân nước ấy ở ngoài, mà quan quân ta đều ở trong thành, ban đêm tin tức sợ hoặc khó thông, cho nên có mệnh lệnh ấy.

Lại sai quan tỉnh lấy tín ước gửi thư trách phái viên nước Pháp, sứ nước Pháp ở Kinh cũng sai quan Thương bạc lấy sự việc hiện tại hỏi trách. (Lúc bấy giờ quan Thương bạc biện

thuyết với sứ Pháp, viên ấy bảo phải nhẫn nại, mới khỏi hiềm khích. Lại nói việc ở Hà Nội sợ không thôi, lại muốn từ chức về nước).

Vua biết lòng độc ác của nước ấy đã lộ ra, thở dài nói rằng : Việc ấy 2 mặt đều khó, không dự trước thì mắc mưu họ, dự trước mà không đích đáng cũng vô ích, chỉ ở người hào kiệt, dự bị mà không có hình tích, động có việc cũng đối phó được, thế là tốt, không nên lấy lời nói truyền đi).

Lại dời châu lý Tiên Yên (thuộc tỉnh Quảng Yên) đến xã Hải Lăng. (Châu lý nguyên ở Hải Lăng, trước vì giặc Tô Tứ quấy rối, dời đến trại dân xóm Hà Trường, đến nay hơi yên, nên lại dời về chỗ cũ).

Sai Tĩnh Biên phó sứ là Trương Quang Đản nghiêm đốc bộ biên binh đồng các đạo và làm với quan các dinh, tiến đánh dẹp yên ngay giặc ở biên giới. Lúc bấy giờ các toán giặc nhiều lần bị quan các dinh và quan quân đánh cho thua bại (các trận ở Bằng Châu, Phước Lâm, Nghĩa Tá, Vân Đồn, quân ta đều thắng) mà các đầu mục giặc là họ Lục, họ Đàm, họ Lý vẫn chưa bắt được và dất nhau họp bè lũ còn nhiều.

Vua sợ sau này không khỏi họp nhiều như muỗi, để khó về sau, cho nên nghiêm sức như thế.

Thống đốc quân thứ Tam Tuyên là Hoàng Tá Viêm cho là Hà Nội đang náo động, xin rút quân ở quân thứ Thái Nguyên về. Vua cho là lũ lượt rút quân về hết, sợ giặc lại tụ họp và lại có thanh tích. Sai Tá Viêm hãy yên lòng dẹp bọn giặc ấy, mà giục Kinh lược sứ Nguyễn Chính đi mau đến Sơn Tây cùng bàn công việc.

Sức bảo công việc phòng thủ cho quan quân thứ các tỉnh Bắc Kỳ. Lúc bấy giờ các tỉnh ở Bắc Kỳ phần nhiều hoang mang (Ninh Bình tâu rằng tàu của Pháp đi lại mấy chiếc không rõ ; Nam Định tâu xin ngăn đắp đường sông, đặt lũy, đặt súng ; Trương Quang Đản thì rút quân thứ về Bắc Ninh).

Vua bảo các quan Cơ mật và Thương bạc rằng : Bọn người thân đảm đương việc ấy sẽ làm thế nào ? Tâu rằng vừa rồi sai 2 tỉnh Hà Nội, Hải Dương uỷ quan đóng ở ngoài thành, cùng

là một việc cần phòng giữ. Nay xin ở trong thì sửa sẵn binh đình, súng đạn, khí giới, ở ngoài thì mật kết thân hào, đoàn kết con em. Lâm thời thì trong ngoài giúp nhau, làm nhiều cách đánh lừa giặc. Còn như các việc ngăn lấp sông nên thôi, cho khỏi giặc ngờ mình chịu lỗi.

Vua bảo rằng : Chúng cậy tàu thủy làm tính mạng, các tỉnh nếu đều mật dự ổn thoả cả, nếu chúng có làm bậy ở một tỉnh, thì ở đường sông tàu của chúng thường đến, chọn chỗ nông hẹp đem đắp lấp ngay, thì trong ngoài không thông được với nhau, chúng chẳng bị khốn còn đợi gì. Duy làm việc ấy cốt ở người, cốt hợp thời nghi mà thôi, không nên vội vàng làm lỡ, nhân sai lục súc cho các tỉnh biết.

Thưởng cấp tiền gạo cho các trạm từ Kinh trở ra Bắc có cấp bậc. (Trạm hơi nhiều việc thì mỗi trạm thưởng 40 quan tiền, 20 phương gạo. Trạm nhiều việc vừa thì mỗi trạm thưởng cho 30 quan tiền, 15 phương gạo).

Vua cho là hiện nay văn thư chạy báo còn nhiều, sứ bộ lại sắp về, phải đòi bắt nhiều, cho nên tha lỗi, nghĩ đến khó nhọc, thưởng cho thêm nhiều.

Dụ rằng : Phận sự lũ người chỉ có thể thôi, mà quan hệ đến việc quân việc nước không nhỏ, biết đệ đi đúng hạn, đã yên tâm mà lại được thưởng, không thì hổ thẹn trong lòng mà phạt cũng theo ngay. Lũ người còn có lương tâm, há thích làm việc ấy đâu ? (Lại cấp thêm mỗi trạm một con ngựa).

Tha thuế để thiếu cho hai tổng Yên Phú, Yên Vĩnh, tỉnh Tuyên Quang. (Vì có giặc quấy rối, dân xiêu tán).

Mới chuẩn cho các quân ở Kinh lĩnh trước nửa lương. (Từ sau đến kỳ lương, do Thống chương chiếu số lương hiện chi tháng trước ở trại quân cho đến trước sau ngày 20, tạm lĩnh một nửa, giữ để chi dùng. Đến mùng một tháng sau, thống chương phải chiếu biên binh hiện tại tư cho bộ Hộ để xét. Các vệ đội đều phải làm đơn khấu trừ để lĩnh, cốt đến thượng tuần phải xong, cho quân được nhờ tiếp tế).

Sai bộ Binh rút thêm biên binh về để cho huấn luyện. (Vì hiện nay làm việc nhiều nơi, số quân huấn luyện có ít. Bèn rút 2.400 bộ binh về, chọn quan võ hằng ngày diễn tập ở ngoài thành, phía tây nam).

Chuẩn cho thự Thống chế Hữu dực quân Vũ lâm là Trương Văn Hùng thực thự Thống chế quyền coi Trung quân, (Đinh Hội bị giáng chức, trước giao cho Tôn Thất Thái kiêm quản), cho Lãnh binh trước ở quân thứ Tuyên Quang cũ là Vũ Văn Đức thăng thự Chương vệ quyền coi Hữu dực quân Vũ lâm.

Nêu thưởng thọ dân 100 tuổi tỉnh Quảng Nam (là Văn Phú Cẩn).

Điền nông sứ tỉnh Thanh Hoá là Phan Trung xét cử người trong Nam 10 người (Bùi Hy, Hồ Trác, Phạm Đình Thực, Mạc Khắc Thận, Nguyễn Nhược Thù, Nguyễn Trương, Đoàn Tiến Thiện, Phan Văn Phú, Trần Vũ, Phạm Hữu Tạo). Vua đều cho bổ dùng.

Nhân xuống dụ rằng : Trẫm nuôi nặng cát nhắc người trong Nam như thế, đều nên cố gắng.

Người Pháp hạ thành Hà Nội, Tổng đốc là Hoàng Diệu tự tử.

Lúc bảy giờ người Pháp phái tàu binh đến thêm ở Cơ Xá và hằng ngày khiêu khích. (Phái viên nước Pháp, hằng ngày đem quân đeo khí giới đi lại ở ngoài thành, nói phao là vào đóng trong thành), Diệu phải phòng bị nghiêm ngặt. Phái viên nước Pháp tất muốn đều triệt bỏ cả. Diệu không nghe. Sáng sớm ngày mùng 8, người Pháp cho đưa chiến thư, Diệu uỷ án sát Tôn Thất Bá ra ngoài thành để thương thuyết, Bá vừa ra khỏi thành, quân Pháp đã bắn ngay, Diệu cùng Tuần phủ Hoàng Hữu Xứng chia đường đốc thúc quân lính chống đánh rất lâu, quân ta và quân Pháp đều bị thương và chết. Chợt thấy kho thuốc súng phá, quân ta rối loạn, quân Pháp bắc thang lên thành, thành bên bị mất (chống nhau từ giờ Mão đến giờ Mùi mới mất), Diệu đi lẫn vào trong đám quân hỗn loạn, một mình đến trước đền Quan Công (ở ngoài tường ngăn trong thành), thất cổ ở dưới gốc cây to. Đề đốc Lê Văn Trinh, Bộ chính Phan Văn Tuyên, Lãnh binh Lê Trực, Phó lãnh binh Hồ Văn Phong, Nguyễn Đình Đường đều chạy cả. Ngay lúc ấy Hữu Xứng đi tìm hỏi Diệu, không biết Diệu ở đâu, bèn vào thêm bên tả hành cung, bỗng bị phái viên nước Pháp bắt giữ (phái viên nước Pháp muốn lấy lễ độ dụ

Xúng, Xúng không chịu khuất phục, chửi mắng hấn, cũng không bị giết, rồi sai đem Xúng về dinh Tuần phủ cũ giam lại), sau rồi phái viên nước Pháp đón Bá về (Bá chạy đến xã Nhân Mục) giao tỉnh thành cho, Bá vào thành cùng với Hữu Xúng, Xúng có bàn tạm nhận. (Lúc ấy Hữu Xúng đã nhin ăn thành ốm, Bá mời vào, Hữu Xúng chối ngay, Bá 2 lần khóc nói sự lợi hại. Hữu Xúng lại nghĩ không tạm nhận sợ thêm khó, nhân cũng gượng dậy nghe theo, nhưng bàn do Bá nhận một mình, mà cùng ký tên tư cho Hoàng Tá Viêm, Nguyễn Chính cùng các tỉnh láng giềng xem thế có thể thừa cơ được, nên làm ngay thì làm, chớ lấy nhận thành làm ngại và đem việc ấy nhận tội tâu lên) nhưng quân Pháp vẫn đóng giữ ở hành cung.

Vua cho là Hà Thành đã xảy ra việc, Nguyễn Chính nếu cùng Tá Viêm cùng đóng quân một nơi, thì ứng cứu điều khiển đều chưa tiện. Sai Nguyễn Chính lập tức về Mỹ Đức hoặc Nho Quan chọn chỗ đóng quân để có thể trông coi việc đánh và phòng thủ, phạm việc tư bàn với nhau.

Vua cho là Bình Thuận là chỗ địa đầu quan yếu. Dụ sai quan cùng với Điền nông chánh phó sứ trừ tính mật làm phòng giữ. Lại sai đem đại khái việc Hà Nội hiện nay mật tư cho các tỉnh từ Quảng Nam trở vào Nam đến Bình Thuận, Quảng Trị trở ra Bắc đến Ninh Bình biết, đều biết để bụng đề phòng, vẫn nhân tĩnh yên ổn, đối xử như thường cho dân được yên nghiệp làm ăn.

Cho Tổng đốc Hà - Ninh cũ đã hưu trí là Trần Đình Túc sung chức Khâm sai đại thần, đi tàu thủy nước Pháp đến Hà Nội bàn việc nhận tỉnh thành. Tỉnh Biên phó sứ Nguyễn Hữu Độ làm Phó.

Trước đây, Lê Na nói với quan Thương bạc rằng quan tỉnh Hà Nội nghi ngờ thì tất sinh sự, tưởng nên có người điều đình là ổn thoả. Vua cho là Hữu Độ đã từng giao thiệp với Pháp, cho sung chức Khâm sai đi để bàn bạc, Hữu Độ chưa đến nơi mà thành đã mất, Lê Na lại đưa thư cho quan Thương bạc nói rằng : Nước Pháp muốn chóng thành hoà hảo. Xin phái Tổng đốc mới đi tàu thủy của nước ấy đến ngay để giao nhận tỉnh thành. Quan Thương bạc đem việc tâu lên.

Vua cho là Đình Túc am hiểu lão luyện cho làm Khâm sai, mà cho Hữu Độ làm Phó, nhưng đều quyền chức Tổng đốc, Tuần phủ Hà Nội, đi đến tùy nghi chiêu nhận. Lại cho biện lý bộ Binh là Hoàng Hữu Thường lĩnh Bổng chính, sung biện Các vụ là Vũ Nhựt sung chức Thương biện, cùng đi để chiêu phủ, hiểu thì là đẹp yên.

Cho quân tỉnh Nghệ An đóng ở các tỉnh Sơn Tây, Bắc Ninh, Hải Dương đều lưu lại để sai phái.

Lúc bấy giờ phái viên nước Pháp tuy nói là trả lại Hà Thành, nhưng quân Pháp vẫn đóng giữ. (Lại phá huỷ cửa thành vận tải súng đạn, khí giới). Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Kinh lược Nguyễn Chính, Bùi Ân Niên dâng sớ xin đánh, đại khái nói : Nước Pháp phái tàu binh đến lần này trái với sớ đã định ở ước trước ; tỉnh Hà Nội hỏi đến, thì nói là để đuổi đoàn quân họ Lưu. Đến lúc người giữ tỉnh hơi phòng bị ở trong thành thì liền đến đánh phá, liền lại giao trả lại. Ai phải ai trái, nên đã bá cáo cho các nước. Sau lại đổ lỗi cho quan tổng đốc cũ và lại tuyên ngôn chỗ nào phòng bị, chúng tất đến gây chuyện, khinh nhờn đến thế, ai không đau lòng. Từ khi nước ấy cầu hoà đến nay, cứ 10 năm đổi ước một lần, mỗi khi đến kỳ định ước thì chúng đem quân để dọa, phá thành trả thành, chẳng qua dọa bằng oai để thoả lòng mong muốn. Xem ý của nước ấy đặt thêm thương cục ở Vị Giang, tỉnh Nam Định và Bạch Hạc, tỉnh Sơn Tây, khiến cho ta không thi thố gì được, các tỉnh hèn nhất thuận theo, thì lấy như giờ tay, hơi có phòng giữ nghiêm chỉnh thì cố sức đánh, không lấy được cả toàn hạt Bắc Kỳ không thôi, ý ấy đã lộ tất cả. Nếu dùng dằng ở chỗ ấy, cũng được tạm thời cùng yên, chỉ sợ dầm ngấm vào mưu của chúng, lại để vua phải lo nghĩ mà thôi. Bọn tôi xét kỹ tình thế, nên đánh một trận rồi mới hoà, hoá là có thể ngăn được lòng tham của chúng. Nghĩ xin cho quan Thương bạc tranh luận khúc chiết lần này cho rõ phải trái. Nước ấy quả muốn hoà, thì tàu binh đóng ở nhà Thương chính Hà Nội, không được trái lời ước lại tăng thêm, đường thông thương có ngăn trở gì, do ta châm chước giải quyết, cùng là phải bồi phí tổn cho tỉnh thành Hà Nội và không được yêu sách khoản gì khác. Nước ấy thuận nghe tất cả, cố nhiên là tốt, thì được 1 - 2 việc, mới có thể hoà hiếu như trước. Nếu mọi việc chỉ giữ trịch thượng, bọn tôi nhờ uy đức của nhà vua, cổ động quân dân, người giữ thì hết sức giữ vững, người đánh thì chia đường hợp sức cùng đánh, cốt mong giết hết tất cả để rửa thẹn trước.

Vua bảo rằng : Sao không lúc mới nghe Hà Thành có việc, vây ngay mà đánh, cho biết bó tay. Nay đã giao trả, đánh tất đổ lỗi cho ta, lại ngăn trở cơ hội không được sớm yên và đánh tất phải dùng đoàn quân họ Lưu, càng thêm cho chúng giận, khó giảng giải. Huống chi chúng vốn hay tức giận, chỉ mượn uy dọa nạt cầu cho được việc, nay nếu bức bách, sợ chúng phát làm bậy, giữ không giữ được. Nay hãy sửa sang thanh thế, xem chúng có cầu quá đáng hay không, việc bồi thường được vừa phải thì thôi, không thì đem quân mà đánh, đến thế là chúng tự làm ra, khó nói gương để gỡ trách nhiệm được.

Khâm sai là Trần Đình Túc, Nguyễn Hữu Độ tâu nói : Phái viên nước Pháp vô cớ gây việc ra, thế mà những tỉnh đạo gần đây như Sơn Tây, Bắc Ninh, Mỹ Đức, lâm thời không biết từ xa ứng cứu, sau khi việc xong đã đến mấy tuần cũng chẳng thấy cử động gì, đều đóng quân tự giữ, để cho trước không có quân cứu viện, sau không có người làm ngay, Hà Nội công tư riêng chịu tổn hại, mà khí thế của nước ấy càng kiêu, nếu ta im đi, không có biện bạch rõ ràng chính đáng, còn ra sự thế gì ? Sợ sau này nước ấy ai làm bậy như thế hầu đối đãi ra sao ?

Xin tự nhà vua quyết đoán, hoặc chuẩn y lời xin của đình thần, các thần (đình thần xin theo chuẩn cho làm ngay, Các thần xin cả nước đánh ồ ạt) hoặc phái người đi đến nước ấy hoặc tướng nước ấy, trách về cái lỗi đánh thành giết người, nên xử trí thế nào ? Công việc xếp đặt về sau của 2 nước lập rõ điều ước, mới có thể hoà hiếu lâu dài.

Vua bảo rằng : Cứ như lời tâu, cho việc đóng quân không tiến là không phải. Có lẽ quan quân thứ tâu nói lấy đánh làm việc chính, mà không theo việc làm của các người, hoặc bọn người thấy việc xem ra khó, cho nên làm ra lời ấy để tránh trách nhiệm. Vâng mệnh sai đi, há nên như thế. Bọn người lại muốn tiến quân, không những ngăn trở sự cơ, mà muốn đổ lỗi cho triều đình đây thôi. Trẫm rất không hài lòng. Vả lại việc không thể phải cả hai, mưu quý vạn toàn, đi sang nước ấy thì xa, không kịp việc, trách tướng và sứ thì thư phát đi, vẫn chưa trả lời ngay. Sự cơ phải đối phó ngay, há nên hoãn đợi, huống chi có phái viên nước ấy ở đây cùng gần với các người, thì nên trách, nên làm thế nào, sao không quyết định, mà xa đợi quan Thương bạc và tướng sứ nước ấy, sao kịp việc được. Nay cho Thống đốc theo Chỉ chuẩn cho trước dời đoàn quân họ Lưu đến Thái Nguyên, cho nước ấy khỏi mượn có đổ lỗi cho ta, bọn người ở phủ, huyện ngoài thành, đều chiếu theo việc cho yên lòng dân.

Rồi đưa thư cho phái viên nước ấy trách về lòng dân, sĩ khí cùng giận đã nhiều, cũng khó cưỡng ép giảng giải được phải rút lui ngay, lòng căm phẫn của dân mới giải được, quan tỉnh mới dám nhận thành. Chúng hoặc yêu cầu quá đáng, cũng nên tính nghĩ thế nào, để cho phải nhụt, mà không có sự lo gì khác, cho làm hết trách nhiệm, chứ giữ hai mang, mà làm cho dân chúng nghe lầm.

Chọn thêm thuỷ binh tỉnh Ninh Bình. (Vì ngạch thuỷ binh, số đình tráng còn nhiều, chuẩn cho quan tỉnh chọn thêm 62 tên để sai phái).

Trước đây, Tuần phủ Nam - Ngãi là Trần Nhượng đem việc bộ Hộ làm không hợp tâu lên :

1 khoản : Nguyên lĩnh thuế tỉnh ấy là Trịnh Xuân Điền chở tiền đem nộp đã từng xin cấm, quan ở bộ Lại đem việc Xuân Điền kêu xin, tâu xin giúp cho, trước sau bất nhất, việc thuộc thiên tư và nhàm.

1 khoản : Bộ Hộ đã xin cho Xuân Điền lĩnh trưng thuế thuốc phiện 7 hạt, nộp thuế ở Kinh trước rồi thu sau, lại vì tỉnh Quảng Nam xin cấm chở tiền, tư cho tỉnh ấy chiếu thu thuế thuốc phiện ấy, thế là muốn đổ tội bồi thường cho quan tỉnh. Hơn nữa, lúc trước tâu xin cho bọn Trình Thành Đạt, không tư hỏi căn cước, sau lại đem một tên Quách Nghiễn Khê cùng lĩnh trưng, lờ mờ không hợp. Nay xin dôn cả về bộ Hộ sức nộp vàng bạc, không đủ thì phải bồi thường.

1 khoản : Tỉnh ấy tâu bày sổ chi tiêu 7 bản, đã 4 năm nay, bộ ấy không xin gia hạn tư xét, cho bác đi cả, sự che lấp không nên để thêm ra.

1 khoản : Bộ Hộ tư cho các cửa biển trong tỉnh thu thuế thuyền mua hàng hoá của khách buôn nước Thanh, viện lệ trước sau khác nhau. Nay xin việc thuộc tư báo, dẫn dùng luật lệ, tất phải quyết định để ngăn coi thường pháp luật.

Quan ở bộ dâng số biện bạch : (Cho là Xuân Điền chở tiền, trước xin là ngăn mầm gian, sau xin cho là vì công khoá. Thuế thuốc phiện vì cấm chở tiền cho nên xin cho các tỉnh trưng

thu, những là nộp trước thu sau, có gì là tội phải bồi thường, mà tỉnh ấy lại không chịu thu. Số chi tiêu của tỉnh ấy không nói rõ năm tháng, hoặc biên lần khó xét, cho nên bác đi. Thuế thuyền tải hàng hoá xuất khẩu của khách buôn nước Thanh, theo lệ gấp 2 thuyền của dân, sợ thuê thuyền của dân để mong nhẹ bớt nên tư cho tỉnh ấy chằm chước mà làm cho thoả đáng, không dám cố chấp).

Vua cho là 1 việc chở tiền, đã xin cấm, lại xin cho trước sau bất nhất, quan ở bộ không đổ lỗi được. Còn như tiền thuế quan tỉnh không theo đem thu cũng là đùn đẩy, đều phải giáng cấp, lưu dụng.

Thưởng cho người lạc quyền tỉnh Hưng Yên là Đinh Khắc Khải hàm Quang lộc Tự khanh. Khắc Khải nguyên trước quyền hàm Tông cửu phẩm văn giai, đến nay đến quân thứ quyền thêm (12.000 quan tiền), cho nên thưởng để khuyến khích.

Thưởng cho Biện lý bộ Lại là Tôn Thất Lương Thành 30 lượng bạc. Lúc bấy giờ có 2 người buôn nước Thanh là Lương Tín Hoà và Lý Chiểu tranh nhau trung thuế quan ở Quảng Nam, Pháp ty và Nội các nghĩ bàn không hợp nhau. Vua bèn sai bộ Lại nghĩ định lại. Bộ Lại xin đều không cho trung. Lương Thành nghĩ riêng cho là nếu muốn tăng thuế, thì sức cho Lý Chiểu theo giá đặt thêm sau cùng của Tín Hoà (đồng niên hơn 124.400 quan tiền) thu nộp. Nếu Lý Chiểu không bằng lòng thì giao cho Tín Hoà, mới thoả dạ người buôn, khỏi tranh nhau và hợp lẽ.

Vua cho là Lương Thành nghĩ xin hợp lý, cho nên đặc cách thưởng cho.

Vua cho là quan võ có nhiều người lười yếu, mà theo niên hạn để thăng, sai phái không được công trạng gì. Bèn sai bộ Binh xét kỹ quả là khoẻ mạnh làm việc giỏi mới cho thăng chức, còn người đủ niên lệ mà tâm thường già yếu thì không được thăng.

Quan bộ Binh tâu lại : Lệ trước cử nhân võ phần nhiều bỏ ra các tỉnh ngoài, không mấy người bổ chức ở Kinh, nên quân suất ở Kinh ít người khoẻ mạnh. Xin từ nay về sau những cử nhân võ, người nào kỹ nghệ giỏi giang, thì chọn bổ làm suất đội các dinh, vệ ở Kinh, để giúp việc huấn luyện. Vua nghe theo.

Mới định lệ người văn học thi đỗ cử nhân võ đổi bổ sang văn giai.

(Lúc bấy giờ có tú tài thi đỗ cử nhân võ chỉ theo lệ võ cử mà bổ. Bộ Binh cho là chưa được phân biệt. Xin từ sau phàm tú tài, tôn sinh, ám sinh cùng thí sinh mà thi đỗ cử nhân võ, đã thi Hội một lần (lệ võ cử phải hai lần thi Hội, hạng này chước định cho kịp thời làm việc), có tình nguyện đổi bổ, thì tú tài không phải hạch, còn tôn sinh, ám sinh, thí sinh, do bộ Lại, bộ Binh hội lại sát hạch, dự trúng thì đều cho đổi hàm phái làm thừa biện ở bộ Binh, tú tài làm việc hơn 1 năm hay đủ 2 năm gặp huyện châu cầm phòng hoặc đồng tri phủ có khuyết đều cho đổi bổ lĩnh chức ấy, để cho người ta gột rửa mài giũa, may ra được nhiều nhân tài để dùng làm việc. Vua nghe theo, bèn định làm lệ).

Quan 5 tỉnh Hưng Yên, Ninh Bình, Thanh Hoá, Nghệ An, Hà Tĩnh tâu xin gọi lính hạ ban để phòng bị. Vua nghe theo.

Khơi vét đường sông thủy quan Đông Thành (ở Kinh thành).

Vua cho triệu Ông ích Khiêm về Kinh (lúc bấy giờ Khiêm đang ốm nghỉ phép).

Vua nghĩ Ông ích Khiêm khó nhọc được việc, một hôm bảo bộ Lại rằng : ích Khiêm khi nào quá được như thường phải về Kinh, chớ bỏ dụng, đâu được tìm tự tiện bỏ, bèn cho triệu về Kinh.

Mật dụ cho quan các tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình và Thanh Hoá, Nghệ An, hiểu bảo và cấm tráp dân lương, dân giáo cho đều cùng yên.

Vua xem sổ lính cuối năm của hạt Tam Tuyên (tất cả hơn 7.500 người) phàn nàn nói rằng : Số lính đông như thế, há không đủ làm việc, chỉ không hết lòng mà thôi. Có bày tôi như thế, đáng phàn nàn.

Thôi không đánh thuế chở gạo nhập khẩu cho dân các tỉnh Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Bình Thuận, Khánh Hoà.

Trước đây, nghiêm cấm chở gạo xuất khẩu mà nhập khẩu cũng chiều lệ hàng hoá xét thu thuế. Đến nay, Tuần phủ Thuận - Khánh là Bùi Văn Quế cho là dân buôn trong hạt, đổi mua thóc gạo đem về trong hạt để ăn dùng, đổi chác, so với thuyền nước ngoài buôn bán có khác, xin thôi không đánh thuế, để cho dân vui lòng mua thóc gạo tích trữ để phòng năm mất mùa đói kém. Vua y cho. Nhân sai các tỉnh Bình, Phú, Nam, Ngãi đều thôi không đánh thuế.

Cho Bố chính Bình Thuận là Trần Lưu Huệ lĩnh Tuần phủ Thuận - Khánh (Tuần phủ cũ là Bùi Văn Quế ốm nghỉ).

Quan Thương bạc cho là quân Pháp ở Hà Nội chưa chịu rút đi hết. Xin đưa thư cho tướng nước Pháp ở Gia Định yêu cầu xử trí cho. Vua nghe theo.

Đặt trạm tạm thời ở tỉnh Ninh Bình vào đạo Mỹ Đức (3 trạm là Ngô Đồng, Tuân Dụ, Minh Nông vì đường trạm Hà Nội bị nghẽn).

Đặt thêm chức Phó đề đốc tỉnh Thanh Hoá và chức Phó lãnh binh tỉnh Ninh Bình (Thanh Hoá là nơi quê vua nghiêm trọng, Ninh Bình tiếp giáp với Hà Nội, hiện nay đều thuộc phải phòng bị). Cho Lãnh binh ở Thanh Hoá là Trần Đình Viện lĩnh chức Phó đề đốc. (Rồi lại cho nguyên Tiễu phủ bị cách, cho làm việc chuộc tội là Trương Văn Đễ mượn hàm Biên tu sung chức Thương biện Thanh Hoá, để có nhiều người cùng làm việc).

Trả lại hàm Chương vệ cho Đề đốc trước là Nguyễn Văn Hùng (người Quảng Bình) vẫn mang theo tước nam.

Trước Văn Hùng theo đi đánh giặc có quân công thăng đến Đề đốc, phong tước Mậu Công nam, sau rồi bị thua ở đồn Nà Miêu (năm Tự Đức thứ 29) bị giặc bắt, đến lúc về, theo quân thứ sai phái làm việc, đến nay chết. Vua nghĩ đến công lao khó nhọc, nên cho trả lại hàm Chương vệ.

Nước Thanh phái Lý Hùng Xương đi đến 5 hạt là Hà Nội, Ninh Bình, Hải Dương, Nam Định, Thanh Hoá dò xét giặc trốn.

Bọn Trương Văn Chính, Trần Ngọc Trung 13 tên là dân 2 xã Phú Thứ, Thôi Ngôi, tỉnh Nam Định bỏ đạo theo về nghiệp nho.

Tham tri bộ Công là Lâm Hoàn tâu nói : Cửa biển Thuận An là cửa ngõ Kinh sư, sự phòng bị rất là quan yếu. Người giữ chức vụ nên phải 10 phần sửa sang xem xét, đề phòng sự không ngờ, thế mà từ tháng trước đến nay, nhiều lần tiếp các nha tư khẩn cấp, “những đò dùng ở bờ biển ấy, trong đó mục nát hư hỏng kể đến trăm nghìn, tu bổ không phải 10 ngày kịp được, chợt có sự biến trông cậy vào đâu?”. Và lại, lo ở nước ngoài đến nay, đã hơn 20 năm, việc phòng bị trước khi mưa, vẫn còn sơ sài, chức vụ ở đâu ? Không nghiêm trị bằng quân luật, sợ sau này không răn chừa, việc quân việc nước còn ra sao ?

Vua cho là lời nói ấy không phải là không kiến thức, duy người giữ việc ấy, có người làm đã lâu, có người mới làm, có người chuyên trách, có người kiêm biện, đều phân biệt giáng cách (đều lưu dụng) để răn.

Nhân bảo các quan giữ bờ biển rằng : Nguyên sửa sang thế nào, cho đều làm cho thoả đáng, phải cẩn mật được chắc chắn mà thôi, không được cái chèo cái sào đem thay đổi cả.

Khâm sứ đóng ở Kinh là Lê Na đưa thư nói việc phòng bị cửa biển Thuận An, lời nói rất ngang ngược khinh nhờn. Quan Thương bực đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Chúng nói và làm như thế, làm sao tin được, phòng bị là việc thường của người có nước, đâu có thể bắt người chịu bó tay không làm gì mới thoả lòng ư ? Không trách phàm việc phòng bị của các tỉnh, chúng đều muốn triệt bỏ đi, thì khiến cho người làm thế nào được, hầu đem một chữ “hoà” trước sau đánh lừa ta chăng ?

Sai quan Thương bực trách và tranh luận với sứ ấy. Lại đem thư ấy giao cho đình thần xét. Vua dụ rằng : Từng muốn cùng lòng hết sức làm việc để giữ được vạn toàn không quan ngại, thì nên làm thế nào để chặn lời nói của chúng, nên tính cho nhanh, tất phải mất hết trở ngại, để đối với thân và người.

Sai các tỉnh ở Bắc Kỳ chia cắt thuốc súng (sợ việc ở Hà Thành).

Bãi bỏ việc đắp lũy thêm quân ở cửa biển Thuận An.

Sau khi Hà Thành thất thủ, cửa Thuận phòng bị rất khẩn. Sứ nước Pháp tranh luận rất nhiều mà các quan trong Kinh và các tỉnh ngoài lại nhiều người dâng thư xin đánh, (tỉnh ngoài thì kinh lược, thống đốc cùng đốc phủ Hải Dương ; trong Kinh thì Vũ Văn Đức, Phạm Đình Thực đều có tờ mật tâu). Quan viện Cơ mật và Thương bạc là bọn Trần Tiễn Thành cho là những lời nói ấy so với thời thế chưa phải là kế sách nên làm, mà việc phòng giữ ở biển hiện chưa được chắc chắn làm thêm cũng chưa chắc đã vững bền, tỏ cho người biết bề ngoài, chỉ thêm nghi ngờ bất bẻ. Xin đình việc đắp lũy mới ở Thuận An mà rút hết binh phái thêm về Kinh chuyên việc huấn luyện. Quân lính cũ cũng do nha Hải phòng huấn luyện. Còn như những thứ hòm gỗ, bè nổi cũng đều theo lệ thường sửa chữa, để nuôi sức quân ta, mà vừa để cho chúng không thể lường tính được. Vua nghe theo lời ấy.

Phó sứ nha Doanh điền tỉnh Nam Định là Lại Hợp Duy bày tâu công việc khẩn điền và đào sông.

(Xin khuyến quyên, thuê đắp, nhân làm việc để thay phát chẩn. Mộ người có vật lực tự đem lương thực, điền khí đi theo để khai khẩn ruộng ; ấp nào có ruộng hoang chưa nhượng cho ai khai khẩn, gia hạn cho phải khai khẩn, nếu quá hạn không thành hiệu, thì đem ruộng ấy giao cho người mộ khẩn, thành điền, chiếu lệ lấy một nửa cho làm thế nghiệp, còn một nửa cho dân quân cấp. Các người lĩnh mộ và dẫn mộ, tư xin khen thưởng. Nếu muốn đi làm việc quan thì ruộng ấy giao cho dân cũ chia cấp. Người muốn ở lại ấp làm việc, thì chiếu số đinh ở ấp khai khẩn được ấy hao hụt bao nhiêu liệu để người mộ sung điền chịu sai dịch, lập riêng thành trại hay giáp, cùng với người mới mộ, đồn thành đội ngũ, do quan Doanh điền sứ sức sửa khí giới, lập ra trại nhà, cũng giữ giúp nhau cho xong việc làm ruộng.

Lại xin khai phạm sông các xã Thanh Hương để tiêu nước ú, đón nước ngọt vào ruộng).

Vua y cho.

Chuẩn cho tỉnh Thái Nguyên dồn mộ binh đồng. (Quân ở Thái Nguyên thượng du 400, hạ du 600).

Lúc bấy giờ Tỉnh Biên phó sứ là Trương Quang Đản chuyển về Bắc Ninh, bèn xin mộ thêm cho phòng bị được nghiêm. Quang Đản lại tư ngay bàn với Thống lĩnh quan nước Thanh đóng ở Lạng Sơn là Hoàng Quế Lan đem quân dinh ấy đến Bắc Ninh đóng để trấn áp.

Văn Minh điện Đại học sĩ là Trần Tiễn Thành theo lời Dụ xét cử Tham biện Hải phòng của Thuận An là Nguyễn Văn Thi và lĩnh Chủ sự quyền sung Viên ngoại lang bộ Binh là Lê Đại đều có thể làm được án quan. Vua y cho. Nhân bảo rằng : Cử người lên để thờ vua, là chức vụ quan đại thần. Người trước cứ chỉ sai một người là Trần Văn Tuy, sao rất lâu mới thấy tiến cử, cũng là cẩn thận quá, nhưng phải được người đại tài, làm được việc lớn, mới xứng đáng, há như người tầm thường cóp nhặt nể nang mà cử đâu ? Bọn Nguyễn Văn Tường, Nguyễn Chính, Tôn Thất Thuyết từ trước đến giờ chưa cử người nào, ý hẳn còn cẩn thận việc cử chẳng ? Bảo cho biết tất cả.

Vua cho tỉnh Nam Định dồn tù phải giam (hơn 50 tên) làm đội Hiệu đồng.

Mùa hạ, tháng 4, ngày mồng một là ngày Bính Thìn, Nhật thực, đổi lấy ngày Đinh Tỵ là ngày mồng 2 làm lễ Hạ hương.

Tha và giảm thuế thiếu năm ngoái và năm trước cho dân tỉnh Lạng Sơn bị giặc cướp phá (thiệt hại nhất 29 xã cho tha miễn cả ; thiệt hại vừa 56 xã, tha giảm cho 5 thành) và hoãn điền lính khuyết một lần.

Xây đắp thành tỉnh Hà Tĩnh (năm trước lại đặt, chỉ đắp thành bằng đất, đến nay mới đổi xây bằng đá ong).

Đặt đường vận tải sông ở tỉnh Bắc Ninh (chở gạo tỉnh ấy đến Hải Phòng giao cho cục Chiêu thương nhận chở).

Tham tri bộ Công cũ là Hồ Trọng Đĩnh (Cử nhân, người ở Nghệ An, nguyên thụ Thượng thư, trước cho giáng xuống hàm ấy, về quê điều dưỡng) chết. Vua cho khai phục hàm thụ Thượng thư.

Sứ bộ đi sang nước Thanh là bọn Nguyễn Thuật về nước. Trước đây sứ bộ về đến Lạng Sơn. Vua cho là Hà Nội chưa yên, sai hãy ở lại Lạng Sơn, đợi xét bảo không có điều gì trở ngại, mới được ra đi. Sau Thuật về đến Bắc Ninh, bèn xin đổi đường đi qua Sơn Tây theo thượng du Mỹ Đức, Ninh Bình về tỉnh Thanh Hoá. Đến nay đến Kinh.

Quan Khoa đạo là Lê Doãn Thành tâu nói : Nước Pháp cùng ta giảng hoà, đã có ước sẵn. Nay vô cớ đánh thành tỉnh, quấy ngoài phố, làm cừ địch với ta. Bọn Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tĩnh Biên phó sứ Trương Quang Đản, trước đã không biết dự phòng, sau lại không biết đánh ngay, lại lần nữa trông ngóng, ngòai nhìn để lỡ sự cơ. Đến lúc nghe bàn trả lại tỉnh thành, mới dưng số tâu xin đánh. Bọn Kinh lược Nguyễn Chính, mình mang cờ tiết mao, phàm việc đều được tùy tiện làm việc, đang khi đi đường nghe tin báo lại tìm đường đi thẳng về Sơn Tây, xin tướng, xin quân, chưa nghe có thực hành một việc gì. Xin đều giao nghị xử, để răn về sau.

Vua cho lời tâu ấy là phải. (Sau đình thần bàn xin chuẩn cho bọn Tá Viêm đều giáng 4 cấp lưu).

Bộ Hộ làm tờ tâu đem số ruộng đất các quan tỉnh, phủ, huyện tỉnh Thanh Hoá khuyên bảo khai khẩn thêm tâu lên :

(Nguyên ruộng đất hoang của tỉnh ấy 36.522 mẫu, Tổng đốc Tôn Thất Phan, Bố chính Phạm Đăng Giảng đốc thúc các phủ, huyện sức dân khai khẩn, chịu thuế hơn 3.859 mẫu. Trong đó, phủ Hà Trung nguyên ruộng đất hoang hơn 2.360 mẫu, Tri phủ Tôn Thất Vịnh đã khai khẩn chịu thuế 990 mẫu, phủ Quảng Hoá nguyên ruộng đất hoang hơn 4.249 mẫu, Tri phủ là Trần Pháp đã khai khẩn chịu thuế hơn 954 mẫu ; huyện Đông Sơn nguyên ruộng đất hoang hơn 350 mẫu, Tri huyện Trần Đình Bình đã khai khẩn chịu thuế hơn 210 mẫu ; huyện Quảng Xương nguyên ruộng đất hoang 191 mẫu ; Tri huyện Tôn Thất Đảo đã khẩn hoang chịu thuế 112 mẫu ; huyện Cẩm Thủy nguyên ruộng đất hoang 1.437 mẫu, Tri huyện Ngô Hữu Tạo đã

khẩn hoang chịu thuế 376 mẫu ; hai huyện Hoàng, Mỹ nguyên ruộng đất hoang 4.275 mẫu, Tri huyện Trương Thiện Thuật đã khai khẩn chịu thuế hơn 560 mẫu ; huyện An Định nguyên ruộng đất hoang hơn 2.947 mẫu, Tri huyện Đào Việt Liêm đã khẩn hoang chịu thuế hơn 393 mẫu ; huyện Nông Cống nguyên ruộng đất hoang 1.143 mẫu, Tri huyện Nguyễn Tường đã khai khẩn chịu thuế hơn 142 mẫu ; huyện Hậu Lộc nguyên ruộng đất hoang 621 mẫu, Tri huyện Nguyễn Đình Huân đã khẩn hoang chịu thuế 10 mẫu).

Vua sai chiếu theo nghị định năm Tự Đức thứ 25 mà làm.

Vua cho tể Tổng đốc Hà - Ninh là Hoàng Diệu và cho 100 quan tiền.

Vua bảo rằng : Hoàng Diệu hết lòng trung, chết vì tử tiết nghĩa hơn hẳn bè lũ. Trẫm rất thương tiếc, sai quan tỉnh Quảng Nam ban tế một tuần để yên ủi hồn trung một chút và cấp tiền 1.000 quan để nuôi mẹ viên ấy và chi việc đám ma.

Nêu thưởng cho dân thọ 100 tuổi tỉnh Quảng Ngãi (Đỗ Văn Tài 111 tuổi, Hoàng Văn Lưu, Dương Huy Đầu đều 100 tuổi).

Cấp thêm tiền lương tháng cho lính mộ tỉnh Nam Định, Sơn Tây, Ninh Bình : (mỗi người 1 quan 1 tháng mà thôi).

Quan tỉnh Bình Định tâu nói : Tỉnh Bình Định là trấn lớn ở Tả kỳ, mà chỉ có 1 cơ bộ binh, 1 vệ thủy binh phòng bị, thực là đơn hư. Xin đem 500 đồng dân cơ Bình dưng đặt ra trước, đổi làm Tinh binh để phòng giữ. Vua nghe theo. Chuẩn cho dôn làm cơ Bình Định hữu.

Thưởng phẩm hàm cho bọn Trần Bạch Lân quyền quản nha tuần tải Nam Định cũ, có cấp bậc.

(Trước đây bọn Trần Bạch Lân đem binh đồng đi tuần ở phận biển Thập Bát Má Sơn bắt được thuyền giặc, đi tuần giữ 2 năm đường biển được yên ổn).

Bàn thêm lệ chủ thủ phải đền tang vật. (Người đồng phạm tang chưa đến 3.000 quan mà chia nhau phải đền không đến 200 quan, trong hạn đền xong, chiếu lệ cũ đều kém tội trước (trảm quyết) 2 bậc xử tội đồ 3 năm).

Sứ nước Pháp xin bỏ cấm buôn gạo. Quan Thương bạc đầu lên. Vua bảo rằng : Nước ấy đến ở lâu, dân gian phần nhiều hại về sinh lý, không biết lúa ruộng thế nào mà bỏ cấm. Sai trả lời cho sứ ấy biết.

Dụ các tỉnh lớn từ Thanh Hoá trở ra Bắc và các quan quân thứ liệu rút bớt binh dõng cho về để kịp mùa làm ruộng.

Vua nghe nói lúa chiêm năm nay ở Bắc Kỳ, các tỉnh gián hoặc có tỉnh được mùa, giá gạo giảm xuống, duy gần đây nhân có việc, lòng người ngờ sợ, bèn sai sứ rõ cho phủ, huyện gia tâm khuyên bảo cho dân yên tâm làm ăn phải thu hoạch ngay khỏi bị bỏ phí.

Khâm sai Trần Đình Túc tâu nói : Hiện nay 3 tỉnh Sơn Tây, Nam Định, Bắc Ninh hoặc giặc quân họ Lưu tập hợp quân nghĩa dõng, hoặc ngăn lấp đường sông, đem tờ hịch yết thị, hoặc chiêu mộ người nước Thanh, cấm không đặt quân mai phục, tuy trách nhiệm giữ đất phải như thế. Nhưng đem đàn quân họp như đàn quạ, chống với giặc dữ như con cá, dựa vào thành cao có vài trượng, mà đương với súng đi xa vài mươi dặm. Nếu nước ấy sinh lòng đến đánh, 3 tỉnh ấy quyết khó lòng giữ vững được. Tư bàn để làm việc cho ổn thoả, thì hoặc vin là việc ở thống đốc, hoặc vin là chưa được lệnh của triều đình. Gần đây, tỉnh Sơn Tây và quan Kinh lược tư lấy tiền gạo, dự làm lương cho quân, đều để cho nước ấy sinh lòng ngờ. Chẳng những một việc thương thuyết, tỉnh tôi khó nói nổi họ, mà đánh trước để không chế người, chưa chắc nước ấy không lấy việc gần đây ở tỉnh tôi mà mưu tính 3 tỉnh ấy.

Xin thu về lệnh cũ, bỏ 4 chữ “Khâm sai đại thần” chỉ chuyên làm việc tỉnh, còn như công việc ở Bắc Kỳ xin chuyển giao cho Hoàng Tá Viêm, Nguyễn Chính trông coi việc ấy cho hiệu lệnh được thống nhất mà mong làm được xong việc.

Vua dụ rằng : Người được phái đi đã gần một tháng chỉ có nhận thành đã giao cho trước, còn thì không nói được một việc, lại muốn nói thác để tránh trách nhiệm. Vâng mệnh sai đi, mà

lại như thế, đạo làm tôi để đâu ? Người phải thương thuyết cho nước ấy rút quân ra khỏi thành, để quan quân ta tiện sửa sang làm việc. Và phái viên ấy ra khỏi thành, thì thuyền binh nước ấy đi hay ở thế nào cho người khỏi ngờ, để được hoà hiếu lâu dài.

Bọn Khâm sai Trần Đình Túc thương thuyết không được việc, đều phải giáng chức (đều lưu).

Phái Biện lý bộ Công là Phạm Hữu Hoá đi đến Hạ Châu, thuê nước Tây làm lại nồi hơi nước tàu Lợi Đạt (cho 19.800 đồng bạc).

Quan tỉnh Nghệ An xin đặt chính nha phòng khản ở xã Mặc Điền, phủ Anh Sơn, đặt đồn nhánh ở chỗ giáp giới 2 phủ Quỳnh Châu, Tương Dương, (1 đồn ở chợ Hiếu phủ Quỳnh, 1 đồn ở trạm Sồi Vàng phủ Tương), phái quân đóng đồn mộ người khai khản. Vua y cho.

Tỉnh Hải Dương có khách buôn là Hùng Tài Lộc, mặc quần áo Tây, đem gương súng vào dinh Tổng đốc nói doạ nạt (nói : hấn thân với người quản biện ty thuế thuốc phiện, nếu có thiếu thuế thì do bộ xử trị, tỉnh sao được giam, nếu không tha ra, thì báo ngay quân Pháp đánh thành), liền đi ra. Đến đêm, lại thổi còi, đem người đi theo sấn đến cửa thành đánh phá, khắp cả thành sợ hãi xôn xao. Tổng đốc là Lê Điều sức bắt đem chém. Sau Lãnh sự nước Pháp bảo Tài Lộc là người nước Anh, Lãnh sự nước Anh đưa thư đến yêu sách bắt đền.

Việc ấy tâu lên. Vua sai quan viện Cơ mật đưa thư cho Tổng đốc nước Anh (ở Hương Cảng) biết rõ sự tình và tư cho Nguyễn Lập giữ lý biện chiết với lãnh sự nước Anh (ở Gia Định). (Sau lãnh sự Pháp trừ lấy 2.000 đồng bạc thuế thương chính, nói là đền cho quan nước Anh, giao cho vợ con tên ấy. Đã sức cho sứ thần đến Hương Cảng hỏi quan nước Anh, thì quan nước Anh không nhận, nhưng bạc ấy, người Pháp cũng không thấy trả lại).

Lúc bấy giờ phái viên nước Pháp thường nói phải đuổi đoàn quân họ Lưu cho yên đường thông thương mới chịu rút quân.

Vua đã nhiều lần Dụ cho Hoàng Tá Viêm làm ngay. Lại sai Nguyễn Hữu Độ đi đến chỗ đóng quân của Hoàng Tá Viêm và các tỉnh Sơn Tây, Nam Định, Bắc Ninh bắt phải dời quân giải tán của đoàn ấy đi nơi khác, không được lần nữa hai mang, để cho lỡ việc.

Tá Viêm không chịu theo Dụ, lại tâu rằng : Quan Khâm sai giao nhận chưa xong, mà thương thuyết cũng không được việc gì, xét về tình trạng, nước ấy trao trả tỉnh thành, vốn không phải lòng thực. Nay đã giữ được các viên Khâm sai ở trong tay tha hồ muốn làm gì thì làm. Nếu ta nghe nước ấy đuổi quân đoàn ấy đi, các tỉnh không phòng bị, có thể thừa thế được, thì lấn áp làm càn. Nếu đoàn ấy làm việc cho ta, phòng bị hơi vững, thế chưa làm gì được, thì yêu sách nhiều khoản.

Xin sắc cho quan Thương bạc biện thuyết với Khâm sứ nước ấy rút tàu binh đi, ta bèn giải tán binh đồng. Nếu nước ấy vin có nói là bảo hộ sở buôn, bắt quan Khâm sai cam đoan, sở buôn không trở ngại gì. Tôi cũng xin ra giữ quân đoàn ấy không dám làm bậy. Nếu nước ấy có đem đường thông thương trở ngại ra nói, xin phải bàn là tất phải nghị định chương trình có đủ giấy tờ rõ ràng tư cho quan nước Thanh biết, mới hợp sự thể.

Lại nói : “Toàn hạt Bắc Kỳ chỉ có tỉnh Sơn Tây là chỗ thượng du, đường sông hơi nông, lòng dân còn chưa thuận, có thể làm chỗ chống giữ. Nay nếu theo Chi đem quân đoàn ấy dời hết về Thái Nguyên, mà tôi về đồn Thục Luyện, đến khi có việc sợ không thể đối phó ngay được. Thành Sơn Tây khi có dao động, lại thêm khó ra, xin nên theo Dụ trước, liệu dời đến chỗ thuận tiện, mới hợp sự cơ”.

Vua quả rằng : Cái tội trái mệnh lệnh quyết không thể chối được, tự bảo rằng “tướng ở ngoài, mệnh lệnh của vua có không nghe được chăng ? thì không biết làm thế nào cho hết giặc, thế mà lần nữa hai mang, không nghĩ đến lo nhọc, vẫn yên tâm được ư ?”.

Lại chuẩn cho Tá Viêm theo ngay Dụ về Thục Luyện, đoàn quân họ Lưu dời hết về Thái Nguyên để cùng đánh giặc khách. Quân ở Bảo Thắng cũng hiện bảo dời đi cho chóng xong, để khỏi nói nhiều sinh sự.

Tháng 5, vua sai bắt trói ngay quan tỉnh Hà Nội (Tuần phủ Hoàng Hữu Xứng, Bó chính Phan Văn Tuyền, án sát Tôn Thất Bá, Đề đốc Lê Văn Trinh, Chánh lãnh binh Hồ Như Phong, Phó lãnh binh Nguyễn Đình Dường, Lê Trực) về Kinh đọ án.

Vua dụ rằng : Vừa rồi Hà Thành có việc, Hoàng Diệu thề quyết chí cố giữ, thà chết không hai lòng, các quan chính nên cố sức làm việc đến chết, mới hợp nghĩa hiến thân cho nước, thế mà hết lòng trung chết vì tiết nghĩa, chỉ có một mình Hoàng Diệu. Bọn Lê Văn Trinh đều là quan to một tỉnh, sợ chết, tham sống, bỏ thành chạy trốn ; Phan Văn Tuyền lại trốn trước đến Sơn Tây, thì hèn nhát không tài quá lắm ; Hoàng Hữu Xứng tuy không ra khỏi thành nhưng không biết cùng sống thác với thành ; Tôn Thất Bá ra ngoài thương thuyết lại cùng với chúng dần dà trốn khéo, quan giữ đất đai, gặp khi hoạn nạn, há nên như thế. Đều phải cách chức trước, trói giải ngay về Kinh xét rõ, để tỏ rõ phép luật. Còn quản suất giữ thành và quan phủ huyện, thông phán, kinh lịch giao cả cho đốc phủ mới xét rõ tâu lên. (Sau đến năm Tự Đức thứ 36, tháng 11, nghị chuẩn cho Diệu được bày thờ ở đền Trung Nghĩa. Bọn Xứng đều cách chức cho làm việc chuộc tội, (sau đều cho khai phục), Tuyền phải cách chức về quê chịu sai dịch).

Chuẩn cho Kinh lược Nguyễn Chính liệu đem biên binh đi ngay đến gần chỗ Hoàng Tá Viêm đóng chọn đất đóng đồn đi lại, bàn bạc với Tá Viêm cho xác đáng, lập tức theo Chỉ chuẩn cho gần đây và đem ngay đoàn quân họ Lưu dời đi cho xong, để tiện bàn bạc cho được việc.

Tá Viêm lại tâu : Người Pháp đến lần này, lòng dối trá, không thể lường được, mà thành Sơn Tây là nơi trọng yếu cho cả Bắc Kỳ, nếu thành Sơn Tây bị vấp, không những toàn kỳ dao động, mà chột đến dụng binh không có chỗ đứng chân. Nay việc dời đoàn quân ấy, xin theo Chỉ chuẩn làm ngay.

Còn như tỉnh Sơn Tây xin cho quan Kinh lược đóng và trông coi để giữ cho không lo ngại.

Vua bảo rằng : Dời đoàn quân ấy là việc cần, không dời không được, nhưng cũng đến Thái Nguyên, Tuyên Quang, hoặc về Thục Luyện dẹp giặc như trước mà thôi, hãy tạm tránh xa, xem chúng còn làm trò trông gì, sẽ theo mà đối phó, cũng không là muộn, mà lỗi ấy đã

không thể đổ cho ta được. Xét đến lợi hại, hoãn cấp không làm thế không xong. Nếu đánh không đánh, hoà không hoà, lưỡng lự giữ nhau sẽ không bao giờ xong, mà lỗi về ta cả, người nói thế nào để giải được. Còn việc ngầm giữ Sơn, Hưng là trách nhiệm của người, nay lại muốn đùn đẩy cho Kinh lược có được không? Quan đại thần dụng tâm, đâu nên như thế, nhưng hai tỉnh ấy có một người là tội đầu, Kinh lược là thứ, rất không thể chối được. Nhưng chỉ cố giữ một thành, sao bằng tiến lui, không phương hướng, ai còn nhòm được, chỉ có khéo đối phó mà thôi.

Hoàng Tá Viêm điệu quân đoàn ấy chia đi các hạt Tuyên Quang, Thái Nguyên và Đà Giang (thượng du tỉnh Sơn Tây), mà tự về đóng đồn ở Thục Luyện, Lưu Vĩnh Phước xin về Bảo Thắng sửa soạn việc nhà.

Vua bảo Tá Viêm rằng : ở Bảo Thắng người cũng nên hết sức bàn bạc yên ủi, chọn đất dời đi ổn thoả, cho chóng được ở yên sinh sống, chớ để bận về sau.

Vua rước Từ giá (mẹ vua) ra chơi cửa biển Thuận An, nghỉ mát mùa hè và xem việc phòng giữ bờ biển, 3 ngày về cung, Chánh phó sứ Hải phòng trở xuống đều thưởng cho tiền lương một tháng.

Trường thi võ, kỳ thứ nhất thi mang nặng, quan trường không cho bọc tay mang gạch. Võ sinh là bọn Lê Doãn Tế (người Quảng Nam) làm náo loạn trong trường chạy ra, bắt được. Việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Thi văn còn nghiêm, huống chi thi võ càng nên giữ phép làm đầu, thế mà dám khinh thường làm vậy, màm ấy không thể để lớn thêm ra. Lê Doãn Tế (thủ xướng) tạm rộng cho một lần, xử tội trăm giam hậu để tỏ răn rõ ràng. (Khoa ấy võ sĩ trường Thanh Hoá, Bình Định đều họp thi ở trường Thừa Thiên, sau vì có việc, thi võ lại không cử hành).

Đặt thêm quan cơ ở Anh danh, Giáo dưỡng, mỗi đội 1 người, chuyên sung cai quản huấn luyện, nhưng đều lấy người xuất thân ở Anh danh, Giáo dưỡng làm chức ấy.

Vụ lúa chiêm năm ấy các tỉnh Thừa Thiên, Quảng Trị, Khánh Hoà, Ninh Bình, Hưng Yên, Bắc Ninh được mùa to, Thái Nguyên được mùa vừa, còn các tỉnh khác lúa bị tai hại thì thuế tô đều chiếu từng hạng tha giảm có từng bậc.

Chọn các hạng súng lớn 20 cỡ đem đặt ở thành Trấn Hải, liệu đem biên binh tập bắn.

Trước đây, Bô chính Quảng Bình là Hoàng Văn Vận những lạm tang vật, tư tình nhiều khoản (dụng tình giấu giếm mạo nhận tiền công, tư tình nhận trâu của dân) bị án sát Phạm Vũ Mẫn chỉ tên hặc tâu. Đến nay án nghĩ chuẩn cho phải tội lưu, phát đi an trí ở Bình Thuận. Vũ Mẫn vì tố giác được thực, được thăng thụ Thị giảng Học sĩ, vẫn lĩnh chức cũ.

Tỉnh Phú Yên có tai nạn bệnh dịch. Vua sai quan tỉnh ấy gia tâm chữa chạy. (Hơn 1 tháng dần bớt).

Thăng thưởng cho quan quân các quân thứ, (người nào đi theo quân thứ 4 - 5 năm trở lên, có chém bắt được giặc và người không bắt chém được giặc mà ở quân thứ đến 6 - 7 năm, thì phân biệt cho thăng thụ và khen thưởng) có cấp bậc.

Quan quân đạo Tấn Hoá và quân được huấn luyện là Hoàng Tuấn Phương tiến đánh sào huyệt giặc Lan Mã, (bọn giặc Thật Châu), thắng trận, Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem việc tâu lên. Vua sai thừa thắng, theo chân đánh, cốt bắt được bọn tướng giặc ấy kết án trị tội cho hết sạch khí độc ở biên giới.

Cho ngành Thịnh Thái công Hồng Phó đặt tên đội theo bộ Mã. (Nguyên cho đặt tên theo bộ Cấn, nay số tên đã hết, còn lại phần nhiều không phải chữ hay, cho nên cho đổi).

Cách Cử nhân của Phạm Viết Duy (người xã Chính Mông, tỉnh Quảng Ngãi). (Viết Duy lấy vợ của Phan Nghị, là Cử nhân đỗ đồng khoa, lại đang cư tang, bị vợ lên tỉnh kêu kiện).

Cho Lãnh binh tỉnh Quảng Yên là Tạ Hiện thăng Chương vệ lĩnh Đề đốc Bắc Ninh (Đề đốc cũ là Lê Tri tâm thường phải triệt về đọi xét).

Phát chẩn cho thôn Lý Hoà (thuộc huyện Bồ Trạch), tỉnh Quảng Bình bị hoả tai (256 hộ).

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXVIII

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Nhâm Ngọ, Tự Đức năm thứ 35 [1882], mùa hạ, tháng 6, vua sai viện Thái y phái Cửu phẩm y sinh là Nguyễn Văn Tâm đi sang Hương Cảng học phép trồng đậu của Y viện Đông Hoa.

Quan tỉnh Quảng Yên cho dân phủ Hải Ninh đến Hải Dương, Hải Phòng mua gạo.

Vua bảo rằng : Hạt ấy địa thế hẻo lánh, ruộng cấy lúa có ít, nên gặp năm được mùa, dân chưa đủ ăn, vẫn phải cho mua gạo thông thương dân mới được tiện. Duy gần đây, tệ gian cũng nhiều, hạt gạo thường lọt ra nước ngoài. Chuẩn cho chiếu lệ cứ 4 tháng mạnh đến tỉnh Hải Dương mua gạo chở về mỗi tháng 1 lần.

Cấp tiền gạo cho dân 2 xã (Đào Xá, An Cần) tỉnh Hưng Yên bị lính Pháp đốt nhà, giết người.

Bản thảo sách Đại Nam nhất thống chí đã xong. Quan Quốc sử quán tâu xin cho thợ khắc bản in.

Vua bảo rằng : Cần phải tinh tường mới khắc, để khỏi bị chê về sau như sách Việt sử cũ. Lại cho là bản thảo là cứ theo từ năm Tự Đức thứ 18 trở về trước mà làm, sau này thay đổi tỉnh, đạo (như Quảng Trị, Phú Yên, Hà Tĩnh năm Tự Đức thứ 18 trở về trước là đạo, sau đổi đặt là tỉnh và các phủ, huyện thuộc các tỉnh Hà Nội, Ninh Bình, Sơn Tây, Bắc Ninh gián hoặc có chia ra hợp lúc) và những trung thân, nghĩa sĩ còn nhiều người chưa kịp biên tiếp lại sai biên thêm từ năm Tự Đức thứ 34 trở về trước làm hạn. (Sau biên thêm chưa kịp tiến trình, đến năm Hàm Nghi thứ nhất, bản thảo ấy vì có việc bị thất lạc).

Bắt đầu đặt nha Sơn phòng ở tỉnh Hà Tĩnh. (ở 2 đồn Quy Hợp, Hà Tiên thuộc địa hạt 2 huyện Hương Sơn, Hương Khê đến tỉnh thành độ 2 ngày đường). Chế cấp cho ấn quan phòng và dấu kiểm, đặt 1 phó sứ (vì nha Sơn phòng ấy ít việc, không đặt chánh sứ, tuần phủ phải đi lại kiểm đốc), 2 tham biện (lấy 2 viên huyện hạt ấy sung chức tham biện). Chủ sự, tư vụ, bát, cửu phẩm mỗi chức 1 người, thư lại, thông ngôn, y thuộc mỗi chức 2 người, liệu trích 270 lính tinh, thuộc vào nha ấy.

Chọn các hạng súng lớn 6 cỡ, chia đặt ở cửa biển Tư Hiền đem biên binh diễn tập.

Cho dân Man thượng du tỉnh Thái Nguyên chuyển về ở hạ du để hết giúp lương cho giặc. Vì thế, dân ở Bạch Thông, Võ Nhai và dân ở gần hồ Ba Bể di cư về xung quanh tỉnh, gần hơn 3.000 người. Vua sai liệu cấp cho lương ăn.

Sai bàn kỹ về thụy hiệu xuất đế nhà Lê. Vua cho là xuất đế nhà Lê nói theo đời cuối nhà Lê, việc nước nát loạn quá lắm, dẫu có người hiền triết cũng không cứu được, huông chi vua ấy là người ngờ vực khắc nghiệt, còn làm gì được. Duy bị người lừa dối, kiềm chế ở quê người đến nỗi đau đớn mà chết, thân tuy chết nhưng lòng không chết thực cũng đáng thương. Tuy khảng khái không bằng Trạng Liệt nhà Minh, Trùng Quang nhà Trần, nhưng theo nghĩa vua chết theo xã tắc, cũng là không hổ thẹn, đã gia ơn hậu táng, việc ban ơn cho nước bị diệt, cũng đã hết lòng nhân nghĩa. Nhưng quan bộ Lễ lúc bấy giờ chưa kịp xét xin, nên thụy hiệu còn thiếu nên truy đặt tên thụy là Mẫn đế, giao cho văn ban đình thần xét xem có hợp không? Sau tâu trả lời: Xuất đế trước tên thụy là chữ “Nghị”, xét ra không có chứng cứ rõ ràng, xin theo lời phê thi hành. Bài vị viết lại các chữ “Lê Mẫn hoàng đế”.

Vua bảo rằng: Việc ấy không cần kíp, phải xét cho kỹ hãy làm (sau đến năm Kiến Phước thứ nhất, vẫn theo lệnh trước truy đặt tên thụy là Mẫn hoàng đế).

Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật tâu nói: Bộ sách Việt sử các kỷ từ đời Đinh đến đời Lê đã kiểm duyệt rồi xin lần lượt viết kỹ (1 bản viết chữ theo lối nhà Tống, 1 bản viết chữ chân phương, đều biên những chữ vua ngự phê ở thượng tầng) giao cho tỉnh Hải Dương khắc bản in. Vua nghe. (Đến năm Kiến Phước thứ nhất, hiện đang theo thể mà làm, việc bàn truy thụy Mẫn đế, cũng đã biên thêm vào).

Nêu thưởng tiết phụ tỉnh Thừa Thiên. (Nguyễn Thị Thuần, Nguyễn Thị Quán đều hạng bình).

Sai chọn công nữ, công tôn nữ, tôn thất nữ 30 tuổi trở lên, thực là ở goá, tính nét thuần cẩn, thì cho sung làm phụng trực các tôn điện, nhưng lấy 3 năm hay 5 năm làm hạn, nếu ai muốn ở lại thì không cứ hạn.

Vua đi chơi cửa biển Tư Hiền, xem xét việc phòng giữ cửa biển, 3 ngày về cung.

Sai Kinh lược sứ Nguyễn Chính chọn đất đóng quân, để thời thường đi đến các tỉnh Sơn Tây, Hà Nội, Bắc Ninh, Nam Định, Ninh Bình, Hưng Yên, Hải Dương xét hỏi dân tình lại tộ và những người gian nhũng làm hại dân thì tâu vào.

Kinh lược sứ là Nguyễn Chính, Bùi Ân Niên tâu nói : Hiện nay theo lệnh đi đến các tỉnh xét hỏi, quân đi theo đánh bắt giặc cướp chỉ có 400 tên, phân phái không đủ. Xin để lại quân 2 vệ Tiền phong, Long võ (200 tên trước thuộc sai phái, nay về đóng ở Nghệ An) mang đi theo để sai phái. Vua y cho.

Chuẩn định lệ bắt đầu bỏ võ cử cũng như ban văn. (Lệ định võ cử bỏ thí sai đội suất, 3 năm không có lỗi mới được thực thụ. Nay chiếu theo lệ cử nhân văn bắt đầu bỏ, không kể người phải xử phân đình lưu, đủ hạn bỏ thụ ngay, sau đều chiếu lệ người làm quan mà làm).

Tri châu Lai Châu, tỉnh Hưng Hoá là Điều Văn Xanh, cha con bị đầu mục giặc là Vy Anh quấy rối, bỏ châu lỵ đi chỗ khác. Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem việc tâu lên.

Vua bảo rằng : Cha con Điều Văn Xanh là thổ hào, dân trong châu vẫn tín phục. Hiện nay chẳng qua bọn giặc lẻ tẻ tràn đến quấy rối, mà con tên ấy là Điều Văn Bảo hiện cai trị châu Mai Sơn, cũng đã chống đỡ nhau, nếu quả là đi nơi khác, chưa chắc đã trốn đi hẳn, một mặt sức hỏi Điều Văn Bảo xem cha, anh tên ấy ở đâu, một mặt phái người được việc đi khắp xét hỏi gọi về ngay cho giữ chức cũ, để tỏ ý triều đình thu dụng thổ tù.

Vua bảo bộ Binh rằng : Gần đây Hà Thành có việc, các quân thứ hiện làm việc thế nào ít thấy tâu báo, Trương Quang Đản chỉ tâu có một vài đũa đầu mục vô danh đến quân dinh xin thú mà thôi, còn như giặc giào quyết như bọn họ Lục, họ Đàm, ẩn nấp ở chỗ nào, quân nước Thanh cùng quân ta không nghe thấy có dò xét gì. Hoàng Tá Viêm chỉ nói giặc ở Lai Châu, ngoài ra lại không nghĩ đến. Nay việc ở biên giới đã làm được 8 - 9 phần, binh đồng còn để lại nhiều, mỗi ngày tiêu hàng nghìn bạc, lúc này không quét cho sạch, chẳng hoá ra vì ghen mà bỏ bữa ăn, thực sợ tro tàn lại cháy, công phu trước bỏ hết, thì làm thế nào.

Lại nghe nói, quân nước Thanh sang lần này gián hoặc có quấy rối, dân ngoài biên khổ không chịu được, vả lại sau khi tàn phá, nếu làm như thế dân chịu sao được. Nên sức cho Tuần phủ Lạng Sơn là Trương Tư Thứ nói khéo với Hoàng Quế Lan nghiêm cấm bộ đội, chớ làm cho dân phải khổ mới được.

Phái viên nước Pháp xin đặt đồn ở sông Bạch Hạc, tỉnh Sơn Tây, (thuộc huyện Bạch Hạc), vua không nghe.

Cho nguyên Hộ đốc Bình - Phú là Hồ Đăng Phong (năm trước ốm nghỉ) đổi bổ làm Tả tham tri bộ Binh.

Lúc bấy giờ Thống đốc Hoàng Tá Viêm nghĩ việc dời đoàn quân họ Lưu là việc khó khăn, tâu xin giao việc ấy cho quyền Tuần phủ Hà Nội là Nguyễn Hữu Độ khu xử. (Nói Nguyễn Hữu Độ đi lại với Lưu Vĩnh Phước rất là chu đáo và thàng trước, Hữu Độ đã hứa cấp cho bạc tiền, viên ấy lấy lời nói của Hữu Độ làm xúng ý).

Vua sai sức hỏi Hữu Độ xem có quả thế hay không, nay nên trừ nghĩ thế nào, tâu trả lời ngay. Nguyễn Hữu Độ tâu rằng : “Lưu đoàn tính vốn hung ác, trước đã tuân lệnh đến bảo đoàn ấy nên dời đến Thái Nguyên đánh dẹp bọn giặc khách, đoàn ấy nói phạm việc đi hay ở, chỉ theo hiệu lệnh của Thống đốc, khiến cho dời đến Thái Nguyên đã khó, huống chi dời ra Bảo Thắng lại càng khó. Đang lúc sự thế cùng bách này, nếu trước hiểu bảo về nghĩa phận mà hấn cố chấp không theo, cũng nên dụ bằng hậu lợi hoặc có thể nghe theo rút đi, cũng được bớt việc. Tôi đến bàn kín với Thống đốc Hoàng Tá Viêm về việc ấy, Thống đốc trả lời rằng : Chỉ nên bảo cho chúng biết đức ý của triều đình, cũng là hiện nay hòa hiếu như trước,

quan quân theo lời Dụ đều giải tán, yên lặng đợi lệnh. Còn như đòi hỏi Bảo Thắng, ý ấy chớ vội hở ra, thì việc xử trí đoàn quân họ Lưu, trong bụng Thống đốc đã có kế hoạch sẵn rồi, tôi đâu dám khinh thường nói đến việc cấp cho tiền bạc. Và lại, Thống đốc danh vọng to, chức quyền trọng, Vĩnh Phước theo liền ở trại quân đã 10 năm nay, còn nói là không có ân ý có thể tin được, tôi là kẻ tân tiến danh vọng ít, đi lại với hắn chưa đầy 1 tháng, có ân ý gì mà cảm động được họ. Việc xử trí đoàn quân của họ Lưu xin giao cho quan Thống đốc theo Dụ chuẩn cho làm cho ổn thoả, để làm việc từ trước đến sau được trọn vẹn”.

Vua Dụ rằng : Nguyễn Hữu Độ trước cùng Trương Quang Đản đều sung Tỉnh Biên phó sứ, cùng với Thống đốc Hoàng Tá Viêm cùng làm việc, gần đây vì việc ở Hà Thành khẩn cấp, chuẩn cho chuyển về quyền Tuần phủ Hà Nội, nay lập tức điều về chức phó sứ trước, cùng đóng với Tá Viêm, bắt 3 viên chánh phó sứ ấy đều hết lòng xử trí cho khéo, phải làm việc cho xong việc, quyết nhiên không thể đổ cho ai được.

Cho thụ Thống chế dinh Long võ là Phạm Trinh về quê hưu trí, cho Lãnh binh ở Nam Định là Nguyễn Hữu Ngoạn thăng thụ Chương vệ quyền coi dinh Long võ.

Cho Quang lộc Tự khanh Thương biện Hà Nội tinh vụ là Vũ Nhựt quyền sung Tuần phủ Hà Nội.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu 3 điều xin chấn chỉnh việc quân 3 tỉnh Thanh, Nghệ, Tĩnh.

(1 - Quân 3 tỉnh ấy vốn có tiếng là dũng cảm, gần đây nhiều người già yếu không ra hồn lính, xét ra bởi vì tổng lý tha người giàu bắt người nghèo đi lính, quan phủ, huyện chia nhau ăn tiền, mà quan tỉnh không chịu chấn chỉnh. Xin cứ đến kỳ giải lính cho đủ, tất do phủ, huyện xét hỏi tên nào đích là nhà có đa đình, có vật lực, thân thể khoẻ mạnh, lấy đủ hào mục cam đoan mới cho điền thế. Nếu nhẹ dạ nghe lời tổng lý bắt ức người nghèo, con mồ côi và thuê người đi thay, việc ấy phát giác ra, trừ tổng lý đã trị tội rất nặng không kể, phủ, huyện chiếu lệ không hết chức vụ phải cách chức. Quan tỉnh cũng theo thứ bậc giảm dần.

2 - Quan tỉnh thường xem xét quản suất, người nào không làm nổi việc thì bắt phải về hưu, người làm việc giỏi thì không cứ có phẩm hàm hay không đều xét xin sung bổ, hoặc thí sai, quyền sung, để đủ sai phái. Sau có phát ra dấu tích hèn kém, theo tội cử nhằm trị tội.

3 - Khi bắt lính điền thế, ban quản suất thường hay đòi ăn tiền lễ. Nay xin mỗi suất lính chỉ cho phụ cấp 10 quan tiền, để chi vào áo quần, gươm, nón cho lính ấy, nếu còn quen tề cũ sách nhiễu, thống, quản, chương, lĩnh dò xét hặc tội tâu lên, lập tức đem kẻ phạm chém ngay).

Vua bảo rằng : Đây là bệnh chung, hãy cố sức thi hành ở 3 tỉnh ấy 1 - 2 năm xem thế nào tâu lại, sẽ cho thi hành khắp cả các tỉnh.

Cho Nguyễn Hanh theo chức cũ (Đô thống Hậu quân sung Hải phòng sứ) đến đóng ở đồn cửa biển Thuận An cho có chuyên trách, tất cả các việc phải làm phòng thủ ở đồn ấy như thành lũy, khí giới, đốc sức lũ phòng luyện, tham biện thời thường sửa sang huấn luyện để cho chỗ cửa ngõ Kinh sư được mười phần vững chắc. Hanh tâu nói : "Xin cho Phó phòng luyện là Lê Viết Diển chia đóng ở các đồn Lộ Châu tân lũy, Hải Trình, Quy Lai, Trung Hữu, Triều Sơn ở phận sông bên hữu ; Phó tham biện là Nguyễn Văn Thi chia đóng ở các đồn Lộ Châu tiền hậu, Hy Du, Thuận Hoà, Thủy Tú ở phận sông bên tả ; còn như đồn vuông, lũy tả hữu Hải Thành ở cửa biển ấy và các đồn Hoà Quân, Trấn Lãng, Cáp Châu, Phở Lợi đã có Phòng luyện là Ngô Đạt, Tham biện là Cao Hữu Sung trông coi, tôi cũng thời thường đi lại đốc sức, ngõ hầu đều có người theo địa phận xem xét chỉnh đốn, mới được chu đáo, vững chắc". Vua y cho.

Thị vệ hiệp lãnh là Nguyễn Văn Thành thân hành đưa con gái đến Dục Đức đường làm thứ thiếp, lạm dùng võng đỏ bằng đầu, nói dối là được Từ chi (lệnh của Thái hậu), thị vệ là bọn Nguyễn Tường đem việc tâu lên.

Vua bảo rằng : Quan viên giao thiệp riêng với hoàng thân, hoàng tử, đã nhiều lần nghiêm cấm, cho đến việc lấy vợ lấy chồng, đều có lệ nhất định, Nguyễn Văn Thành mình hầu chỗ cấm cận, càng nên giữ phép, thế mà tự mình phạm phép trước, đến lúc hỏi lại không thú

thực, lại dám nói bậy là có Từ chỉ, tội lại càng nặng. Xử tội mãn trọng (100 trượng), đày 3 năm. Hoàng trưởng tử cũng chuẩn cho phạt bổng 2 năm.

Đê cũ huyện Văn Giang, tỉnh Bắc Ninh bị vỡ. Vua nghe tin, sai quan Khoa đạo là Trần Danh Trứ (lúc bấy giờ được phái đến Nam Định tra án) đến tận nơi xét rõ dân tình tâu lên. Danh Trứ liền tâu nói : Nước lụt hơi muộn, lúa chiêm đã gặt xong, dân tình không tổn hại gì. Xin bàn do quan 2 tỉnh Bắc Ninh, Hưng Yên (chỗ đê vỡ ấy ở giáp hạt Hưng Yên) liền bắt dân trong hạt, tuý tiện quyền tiền mà làm, để chống giữ nước. Vua y cho.

Quan tỉnh Hà Nội dâng sớ nói : “Kho tỉnh ấy hiện chứa và các hạng thuế phải thu, tiền có ít mà thóc gạo nhiều. Vậy thóc phải thu năm nay, một nửa xin chiếu giá chợ (mỗi phương thóc 2 quan 9 tiền) và thêm tiền vận tải (1 tiền), liệu thêm lên giá mỗi phương thóc 3 quan 5 tiền, cho dân nộp thay bằng tiền”. Vua y cho.

Quyền lĩnh Tổng đốc Hà - Ninh là Trần Đình Túc vì ốm xin nghỉ. Vua bảo rằng : Người nên cố gắng cùng làm để cho xong việc. Đợi việc ở Hà Nội yên ổn, trẫm không bắt ép, chỉ toàn danh phận của người mà thôi.

Mùa thu, tháng 7, tỉnh Quảng Trị bị nạn bão. Vua sai quan tỉnh khám thực cứu giúp cho dân. (Sau rồi quan tỉnh ấy không đem ngay việc làm tâu lên, bộ tư giục 2 - 3 lần, đến hơn 3 tháng mới có tập tâu dâng lên, phải tội không để tâm đến dân, phải giáng cách có cấp bậc (quan tỉnh phải cách, quan phủ, huyện phải giáng 4 cấp, đều lưu dụng).

Biển tỉnh Bình Thuận có tiếng kêu hình như tiếng súng (tiếng lớn, tiếng nhỏ xen nhau phát ra suốt ngày, tiếng vang suốt đến Bắc Kỳ).

Cấp cho trẻ lạ tỉnh Hưng Yên là Nguyễn Văn Kỳ (lên 8 tuổi, nhà nghèo mà thông minh, chăm học) mỗi tháng 3 quan tiền, 1 phương gạo, áo quần mỗi thứ 2 cái, mỗi năm cho 1 lần. (Văn Kỳ sau bị quan nước Pháp mang sang nước ấy).

Cho trường thi Hương tỉnh Hà Nội thi chung cả ở Nam Định (sau lại hoãn).

Thuyền giặc biển đậu ở cửa biển tỉnh Hà Tĩnh. Quan coi cửa biển ấy bắt được quân giặc và cổ súng đem giải nộp. Vua cho tiền để thưởng.

Cấp thêm tiền gạo cho dân bị hoả tai ở quanh thành Hà Nội. (Lệ trước, hạng thiệt hại nặng mỗi hộ cấp cho 1 quan tiền, 1 phương gạo ; hạng thiệt hại nhẹ thì 1 quan tiền, nửa phương gạo. Nay cấp thêm hạng thiệt hại nặng nhất mỗi hộ 3 quan tiền, 1 hộc thóc ; hạng thiệt hại nặng vừa mỗi hộ 2 quan tiền, 1 hộc thóc ; hạng thiệt hại nhẹ mỗi hộ 1 quan tiền, 1 hộc thóc. Vì tỉnh ấy có chiến tranh, dân bị thiệt hại lắm.

Lúc bấy giờ nước Thanh nghe biết Hà Thành ta có việc, hai tỉnh Quảng và tỉnh Vân Nam đều phái nhiều quân đến đóng ở ven biên giới Trung Quốc. (2 phủ Lâm An, Khai Hoá giáp tỉnh Hưng Hoá ; các châu Quy Thuận giáp tỉnh Cao Bằng ; Long Châu giáp tỉnh Lạng Sơn ; Liêm Châu, Quỳnh Châu giáp tỉnh Quảng Yên). Sai quan tỉnh Vân Nam là Tạ Kính Bưu đem trước 3 dinh đến Quán Ty (thuộc huyện Trấn Yên, tỉnh Hưng Hoá) mà các đạo cùng báo nhau lần lượt ra cửa quan đóng để trấn áp, dân gian ở Bắc Kỳ đồn bậy rằng : Người nước Thanh đến tranh lấy Bắc Kỳ làm kẻ tự giữ. Tuần phủ Hưng Hoá là Nguyễn Quang Bích đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Lấy lòng kẻ tiểu nhân do bụng người quân tử, người nước Thanh đâu có làm việc bất nghĩa như thế, nhân đem thư của Tổng đốc Quảng Đông đưa đến bảo cho quan các tỉnh biết, sai đều gia tâm khuyên bảo sĩ dân, chớ đem lời đồn phi lý mà làm mê hoặc nhau. (Trong thư nói : Việc quân Pháp xâm chiếm Hà Nội, đã do quan Tổng lý các quốc sự vụ là Vương đại thần tâu lên, Đại hoàng đế xuống chiếu cho các đốc phủ Vân Nam, Lưỡng Quảng gia tâm phòng giữ và cho Vương đại thần đến tận nơi hỏi sứ thần Pháp đóng ở Trung Hoa bảo về nước Việt Nam thuộc Trung Hoa, nay nghe quân Pháp đánh giữ thành nước Việt, có ngại đến nghĩa giao hiếu của 2 nước, nếu do sứ thần nước Pháp đem nghĩa ấy chuyển báo cho Bộ Ngoại giao Pháp, cốt cho trọn nghĩa bang giao. Lại cho Tăng đại thần sang sứ nước Pháp giục, Bộ Ngoại giao nước Pháp ra lệnh cho quân Pháp ở Việt Nam rút ra khỏi thành trì Hà Nội để giữ vững tình hữu nghị, đó đều là thiên triều yêu mến thuộc quốc không lúc nào ngơi, trừ ra tùy thời đến nước Pháp bàn bạc và đợi nước Pháp trả lời chước lượng làm việc không kể, cùng nên tư cho biết để tra xét). Vua lại cho là quân nước Thanh nếu sang, ta là chủ nên tùy nghi khoản tiếp, dò xét cốt cho đắc thể, chớ để mất lòng. (Lúc trước Hà Thành

thất thủ, vua nước Thanh dụ ngay cho các nha môn quân cơ trừ tính việc phòng bị ngoài biên cho chu đáo, Tổng đốc Trực Lệ kiêm Biện thông thương sự vụ đại thần là Trương Thu Thanh (trước làm Tổng đốc Lương Quảng) tâu rằng : Theo độc ác ngầm của nước Pháp, Nam Kỳ của Việt Nam đã bị bỏ mất, Bắc Kỳ đâu dễ giữ được, mà nước Pháp còn lần chần nghĩ kỹ, chưa dám thôn tính ngay, cố nhiên là bởi Bắc Kỳ hiểm trở, sức hoặ không thể lấy ngay được, cũng ngại vô có nổi lên chiến tranh, sợ Trung Quốc hỏi đến, cho nên buộc nước Việt Nam ngay vào trong điều ước thông thương, nhân lúc sơ hở làm ra trái ước, bắt làm ước lại, tức bề trong thu được lợi đất đai mà bề ngoài chối cái tiếng cướp nước, nước ấy không có thể đến phạm Trung Quốc, ta cũng không có lẽ sinh sự với nước ấy trước, đây là mưu xảo trá của nước Pháp, mà Trung Quốc mưu tính nước Việt càng không thể hoãn được. Tổng lý nha môn Vương đại thần nghĩ nước Việt Nam bị nạn, nước Pháp ngày càng lấn, mà tính đến thêm quân cứu viện chưa kịp, lo vì mất hết rào giậu. Tôi nghĩ các tỉnh ở Bắc Kỳ thực nước ấy vẫn nhòm ngó, thực là phen che của tỉnh Vân Nam và Lương Quãng, trong 3 tháng quân Pháp đánh phá Bắc Kỳ, sự cơ ngày càng gấp, sau người Pháp lại đem thành trì giao trả cho quan Nam, quý quyết biến đổi luôn, ý không thể lường biết được, thực sợ lại dùng mưu cũ chiếm giữ 6 tỉnh ở Nam Kỳ, làm hoà ước mới, thu Bắc Kỳ ở trong tay, bắt nước Việt Nam phải theo, việc quả đến thế, nhân đây đối phó càng khó. Cách phòng giữ biên giới của Trung Quốc ngày nay chỉ có sai quân đóng giữ của tỉnh Vân Nam, Quảng Đông giữ ở ngoài biên giới vẫn lấy tiếng là đánh thổ phi nước Việt Nam để mưu tiến lên, tức làm chỗ cho quân ta đóng giữ, hoặc khỏi sự lo người Pháp lấn dần. Tóm lại, Hồng Hà là Pháp vẫn chú ý, Bắc Kỳ là ta tất phải tránh, giữ ở 4 bên, phòng bị trước khi có việc. Nước Việt Nam khó mong tự tính được, nước Trung Quốc tất không nên tự để lỡ việc”.

Vua nước Thanh mới giáng Dụ cho bọn quyền Tổng đốc Quảng Đông là Du Khoan, Tuần phủ Quảng Tây là Nghệ Văn Uất, Tổng đốc Vân Quý là Lưu Trường Hựu đều sửa tuyền quân thủy, quân bộ chia đóng chỗ yếu hại, để làm thanh thế cứu viện xa cho Bảo Thắng, chớ chỉ làm kế đóng cửa tự giữ).

Phái viên nước Pháp nghe biết quân nước Thanh tụ tập đông cũng đem thêm tàu binh đến đóng ở các xứ Sơn Tây, Hưng Hoá, Bạch Hạc (mỗi nơi 2 chiếc). Hoàng Tá Viêm lại giục ngay Lưu Vĩnh Phước về Thục Luyện và sai các toán quân huấn luyện đến Hưng Hoá, Thái Nguyên đều triệu về đóng ở chỗ gần tỉnh Sơn Tây.

Vua sắc cho Thống đốc cùng 2 Phó sứ Tĩnh Biên, các đạo quân ở Tam Tuyên, Bắc Ninh, Thái Nguyên, Lạng Sơn, hễ có quân nước Thanh đến đóng gần, đều phải cấm trapping thuộc hạ yên lặng để đợi lệnh, không được hành động bậy, xem hai bên làm việc cử động thế nào, tâu lên ngay.

Thuyền giặc biển đến cướp giết dân ven biển huyện Thạch Hà, tỉnh Hà Tĩnh. Quan tỉnh và quan huyện vì không đánh bắt được giặc ấy, đều phải giáng chức. Những dân bị nạn đều cho tiền tuất.

Thự Thượng thư bộ Công là Lê Hữu Tá (Cử nhân, người Sơn Tây) chết, vua cho truy thụ hàm Thượng thư.

Cho Tĩnh Biên phó sứ đạo Lạng Giang là Trương Quang Đản thụ Tuần phủ Bắc Ninh, hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái, vẫn kiêm sung quân vụ Lạng, Bằng, Ninh, Thái. (Thự Tổng đốc trước là Nguyễn Huy Kỳ ốm nghỉ).

ở núi Cửu Đài, làng Hướng Hoá, tỉnh Quảng Yên, người nước Thanh đem nhau đến ở, số người càng nhiều, quan tỉnh ấy xin biên thêm vào sổ đinh cho đóng thuế.

Vua bảo rằng : Làng ấy ở xa ngoài hải đảo, bọn côn đồ lẫn lộn, nên xét người lương thiện thì cho ở, người bất đắc chí thì đuổi đi, để khỏi ngại về sau.

Vua Dụ bộ Hình rằng : Đối với tình quân nên phải thể tất thương yêu. Ngày thường có võ nuôi sẵn thì đến khi có việc cùng hăng hái, cùng vững chắc. Nhưng cần phải mọi việc được thực, không lạm, quân lính mới biết ơn biết phép. Nay các Thống chương đều chọn chỗ tiện ở xa, không từng thân đến trại lính, quân lính thì tệ ốm yếu, thiếu khí giới, quân phục thì hỏng nát, đều không biết đến, còn nói gì đến võ nuôi, huấn luyện sẵn sàng được. Bộ nên nghiêm sức cho các Thống chương phải tự mình xem xét.

Vua cho là Hà Thành Pháp đã giao trả, không phải thương thuyết gì. Cho Trần Đình Túc bỏ bớt hàm Khâm sai, chuyên làm việc tỉnh ấy.

Phủ Thừa Thiên mưa to luôn mãi. Vua sai quan phủ ấy cầu tạnh.

Vua Dụ phủ Tôn nhân rằng : Dòng dõi nhà vua ngày càng phồn thịnh, quan trong phủ tất phải có nhiều người để kiểm soát, dạy bảo ; khiến cho công tử, công tể đều làm điều phải, tránh sự bậy, chăm học thành tài, mới có thể dùng được. Thọ Xuân vương tuổi già, việc ở phủ không thể làm được, chỉ nhờ đức vọng lão thành để làm gương mẫu, giúp việc phải có người tinh nhanh, khoẻ mạnh, để cùng làm việc. Vậy Tuy Lý quận vương đổi sang quyền chức Hữu tôn chính ; Gia Hưng công Hồng Hưu quyền chức Tả tôn nhân ; Lãng quốc công Hồng Dật quyền chức Hữu tôn nhân. Vả lại, ngoài trong đều phục, nhờ người rất thân của ta, đều nên cẩn thận chức vụ, cho kẻ dưới bắt chước, không phạm sự bậy, cùng hoá thành người tốt, công tử, công tể, công tộ đều tốt đẹp cả, làm thành vững của ta, mới xứng ý trẫm.

Tha thuế lệ cho 3 xã (Giản Ngoại, Lục Giới, Hữu Thượng) phủ Lạng Giang, tỉnh Bắc Ninh. Vì liên mấy năm bị giặc quấy rối và bị nạn hổ làm hại người.

Quân tỉnh Tuyên Quang hướng dẫn quân nước Thanh bắt được tướng giặc là Lục Chi Bình giải nộp. Vua sai thưởng cho (quân tỉnh Tuyên) và khoản đãi uỷ lạo (quan nước Thanh).

Cho Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật kiêm sung chức Sư bảo ở Dục Đức đường và Chính Mông đường.

Dụ rằng : Đời xưa con của vua tất phải đặt chức sư phó có đức hiền cho đến các chức dụ đức, tán thiện cũng chọn người đoan chính thuần cần, để cho ngày đêm cùng ở trông thấy việc phải, nghe những lời hay, để tiến đến chỗ sáng tỏ, việc để giúp dạy, có các thứ ấy. Chức sư phó ở hai nhà Dục Đức, Chính Mông trước Nguyễn Chính kiêm sung chức ấy, gần đây vì phải đi làm việc khác, không có người dạy bảo, đã không được dạy, tất có làm lỗi, không có sư phó nghiêm chính, sao được đức nên đức nghiệp. Thượng thư bộ Hình sung Cơ mật viện đại thần Phạm Thận Duật là người rất có phẩm hạnh, văn học cũng khá, cho theo hàm của mình kiêm sung chức Sư bảo 2 nhà Dục Đức và Chính Mông, phải thời thường đôn đốc thúc bảo ban, lại đều đặt thêm chức tán thiện, giảng tập mỗi chức 1 người, ngày đêm cùng giảng

kiêm thúc chó đẻ cho phóng đặng, ngoài ra không được nuôi dung người nào, để khỏi dổ bậy sinh hư, các người đều nên thể tất lòng trẫm, làm hết chức vụ.

Tháng 8, đặt thêm ổ súng ở thành Trấn Hải.

Ngày Quý Hợi, sao sa, có tiếng vang như sấm.

Dời làm thành chính phủ và phân phủ Yên Khánh (thuộc tỉnh Ninh Bình). (Chính phủ ở hạt huyện Yên Mô ; phân phủ ở địa phận 2 hạt Phong Doanh, ý Yên).

Sao dài mọc ở phương Đông. Nửa canh 5, mọc ra ở phận sao Dực, sao Chấn, từ dưới mọc lên, dưới đỏ trên trắng, dài như tấm lụa, hơn 1 tháng ngắn bớt dần, đi đến sao Thiên Lang thì mất. (Hạ tuần tháng 12).

Thôi việc ăn yến mừng tiết Vạn thọ. (Vì ở Bắc Kỳ có việc và có sao mọc ra, cho nên xuống Dụ cho đình việc ấy).

Làm đền thờ Kiên quốc công ở phường Dưỡng Sinh (ở trong Kinh thành).

Lại dùng Ông ích Khiêm làm Hồng lô Tự khanh Biện lý bộ Hộ.

Kinh lý sứ ở An Khê, tỉnh Bình Định là Nguyễn Trường xin trích tiền quyền thuế dân phụ vào việc khai khẩn ruộng hoang. Vua y cho.

Cho hoàng tử thứ 3 ra ở nhà Dưỡng Thiện (nhà ấy làm ở bên tả nhà Duyệt Thị, là nền cũ nhà Chính Mông), cho Thị lang sung biện Các vụ là Nguyễn Thuật gia hàm Tham tri, sung chức dạy bảo ở nhà ấy.

Dụ rằng : Trẫm nuôi con nhỏ là Ứng Đấng ở trong cung từ khi lên 2 tuổi, đến nay hiện 14 năm rồi, đã gần trưởng thành, dạy cho đọc sách, tập làm thơ văn, hơi biết một tý, tính cũng hơi sáng, biết sợ, tướng cũng dễ dạy, nhưng còn học một buổi, nghỉ 10 buổi nên chưa chóng thông. Nay cho ra ở nhà Dưỡng Thiện để cho gần thầy học sớm tối học dùi mài hầu được

tiến đức, Nội các Thị lang Nguyễn Thuật được gặp biết sớm là người thông hiểu, cẩn thận, cho gia hàm Tham tri, kiêm sung chức dạy bảo ở nhà ấy. Người nhân lúc việc công được rỗi, hằng ngày đi đến đốc thúc bảo bọn tán thiện giảng tập, dạy chăm đỗ khéo, cho kiến văn ngày một rộng ra và xét bảo đường thuộc kính cẩn hầu hạ, chớ phạm vào làm bậy, để cho hoàng tử chóng được có đức tốt, học thông nét thuần, mới xứng đáng với ân mệnh.

Nghiêm cấm các bộ, nha trong Kinh và tỉnh ngoài không được mộ vị nhập lưu thư lại ngoài ngạch.

Vũ Văn Mai là dân tỉnh Phú Yên xin lấy thuật phù thủy chữa bệnh cho người để đến chết, xử tội trăm giam hậu.

Tháng 9, quan tỉnh Nam Định là Vũ Trọng Bình, Đồng Sĩ Vịnh, Hồ Bá Ôn, Lê Văn Diêm mộ thuê quân nước Thanh, cấp lương quá lệ, đều phải giáng lưu và bắt bồi thường 6 thành.

Bắt thêm chức Kinh thành Đề đốc chuyên cai quản ty Hộ thành binh mã (cấp cho án Kinh thành Đề đốc quan phòng), Kinh thành Đề đốc cũ đổi làm Đề đốc phủ Thừa Thiên, chuyên làm việc ở phủ. (Vẫn dùng án phủ Thừa Thiên).

Vua cho Thống chế Hữu dực quân Vũ lâm là Vũ Văn Đức đổi làm Kinh thành Đề đốc ; Đô chỉ huy sứ vệ Cẩm y là Phạm Viết Trang thăng thụ Thống chế dực ấy.

Lại thi hành lệ sinh viên do đình thần sát hạch rồi bỏ. Vua cho rằng : “Sinh viên học ở Quốc tử giám do đình thần sát hạch, bỏ dùng, năm trước đã bãi bỏ, cũng là bớt sự phiền. Nhưng từ trước đến nay, phàm bỏ quan đều xét thực mà còn bỏ lạm, hưởng chi danh sách khảo hạch của quan ở Quốc tử giám quả đã đích đáng chưa, mà lấy làm bằng”. Bèn lại cho thi hành lệ đình thần sát hạch rồi bỏ (về các năm Thìn, Tuất, Sửu, Mùi), người không đỗ thì đình lại một khoá, lại sát hạch lại, nếu không đỗ thì bỏ kém một trật.

Dời viện Cơ mật đến phòng Thượng bảo Nội các (ở chái bên tả Tả vu) và làm thêm nhà vuông. (Trước viện Cơ mật đóng ở chái bên hữu Tả vu, đến nay vì chật hẹp, chỗ ngồi của đường quan thuộc viên cùng chỗ chứa cất văn thư không được phân biệt lắm, gặp có việc

mật không tiện bàn bạc. Bàn cho làm nhà vuông (1 gian 2 chái) ở đằng sau chái bên tả, làm chỗ quan viên Cơ mật, Thương bạc ngồi bàn và trực đêm, mà lấy chái ấy làm chỗ viên thuộc làm việc quan, còn phòng Thượng bảo dời đến chái bên hữu Tả vu, chỗ trụ sở của viện trước).

Sai thị vệ mang áo ngự đi cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tham tán Trương Quang Đản, mỗi người một cặp, bảo về áo ấy là áo vua mặc, nay ban cho để tỏ ý vua tôi như một, đó là thương yêu đặc biệt.

Bỏ trường bắn tập súng lớn ở xã Thai Dương.

Cho các tỉnh ở Bắc Kỳ tiền gạo được tùy tiện đem cất.

Đặt thêm chức Phó lãnh binh ở nha Sơn phòng tỉnh Hà Tĩnh.

Đổi cấp ruộng tự điền cho An Viễn hầu Vũ Văn Giải. Văn Giải trước ngụ ở xã Dương Xuân huyện Hương Thủy, phủ Thừa Thiên, quan phủ lại đem ruộng xã Phú Ngạn huyện Quảng Điền cấp cho, xã Phú Ngạn viện lệ kê lên (lệ định các công thần được cấp tự điền không cứ công điền hay quan điền của xã thôn nào, thôn nào hễ số ruộng nhiều, chiếu theo huyện hạt nhà thờ của công thần ở đấy mà xét cấp). Vua cho đổi cấp, quan phủ Thừa Thiên đều phải phạt.

Tuần phủ Tuyên Quang là Hoàng Tường Hiệp tâu nói : Quan nước Thanh đóng ở Thái Nguyên là Triệu ốc xin cấp gạo, lương. Vua bảo rằng : Phàm ở địa phận nước ta mới mua để cấp, còn ở địa phận nước Thanh thì thôi.

Phủ ứng Hoà (thuộc Hà Nội) có bọn côn đồ lên vào thành phủ đốt phá, tha tù bị giam, lại cướp lấy ấn phủ rồi đi. Tri phủ là Đinh Gia Lễ, cùng Suất đội đóng giữ là Trần Đình Tân không chịu đem quân chống đánh, việc ấy tâu lên, vua cho là viên phủ cùng trú phòng, phòng xét sơ hở, đều cách chức cho làm việc chuộc tội, quan tỉnh không biết phòng giữ nghiêm ngặt, đều phải giáng lưu (giáng 3 cấp), sai Kinh lược là Nguyễn Chính, Bùi Ân Niên đem quân tinh nhuệ chia đi tìm bắt. (Sau bọn ấy nghe tin bị nã bắt đều trốn đi, còn bè lũ lục

đục bị kết án trị tội hơn 10 tên. Duy đầu số là tên Tư So, tên Lý Hoà chưa bắt được, sau lại vì lảm việc không nã ngắt nữa).

Tha giảm thuế cho dân các xã tỉnh Tuyên Quang bị giặc cướp phá và giảm thuế bạc cho người Thanh, người Nùng. Sai quan tỉnh phải vỗ yên ngay cho dân chóng được hồi phục.

Chuẩn cho lĩnh trưng mỏ than Nông Sơn (thuộc tỉnh Quảng Nam) ; thuộc khách là Lương Vân Phong mua đóng tàu thủy nhỏ đi đường sông chở than đến Đà Nẵng. Ông ích Khiêm rất lo về tạ sự, xin cấm bãi ngay. Vua không nghe.

Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thận cho là tuần phòng sai phái cần nhiều người, tâu xin rút quân nguyên trước thuộc tỉnh Hải Dương về, cho đi sai phái.

Vua bảo rằng : “Quân với dân là một, dân đều là quân cả. Nếu được lòng dân thì dân tự làm ra giữ, có gì đáng lo”, không cho.

Phó đề đốc Sơn phòng tỉnh Quảng Nam là Ngô Đắc Quang tâu xin mở một con đường ở khoảng giữa đồn phía đông (14 đồn), đồn phía tây (2 đồn), đặt thêm đồn đóng quân.

Vua bảo rằng : Chặn giữ chỗ hiểm yếu là việc cần của nhà binh, nhưng phải vừa phải, chớ đặt ra nhiều đồn quá, khó canh phòng cho chu đáo được.

Tỉnh Hưng Yên bị nạn bão, quân và dân nhiều người bị chết bẹp, chết đuối. Vua cho hoãn việc bắt lính điền thế 3 năm.

Quan nước Thanh là Hoàng Quế Lan thống lĩnh 12 dinh phòng quân ở tả giang, tả lộ, chia đóng các hạt Lạng Sơn, Bắc Ninh, Cao Bằng, Thái Nguyên ; Triệu ốc thống lĩnh 5 dinh phòng quân ở hữu giang, hữu lộ, chia đóng bên trong cửa quan và 2 hạt Tuyên Quang, Thái Nguyên.

Cho Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật sung chức Phó tổng tài Sử quán.

Phủ Thừa Thiên và các tỉnh Quảng Nam, Quảng Trị, Quảng Bình bị nạn bão, tỉnh Hà Tĩnh bị lụt to, vua sai phát chẩn cho dân.

Doanh điền sứ Nam Định là Đồ Phát tâu xin đem ruộng nhượng điền của dân các xã lập làm trại Sĩ Hội. Vua y cho.

Chuẩn cho niên hạn cử nhân đi làm việc quan lại theo như cũ. (Lệ cũ, tuổi 30 trở lên đã 2 lần thi Hội, tuổi 40 trở lên không cú thi Hội mấy khoa, đều cho xét bổ. Tự Đức năm thứ 33, định lại tuổi 30 trở lên đã 3 lần thi Hội, tuổi 40 trở lên 2 lần thi Hội, tuổi 50 trở lên không cú thi Hội mấy khoa. Đến nay vì cần người, lại theo như cũ).

Vua Dụ các bề tôi rằng : Đạo làm bầy tôi, việc công và việc tư, nghĩa không tạm lẫn, gần đây không hiểu nghĩa lớn, nhân lười thành ra thoái thác, nhân thoái thác thành ra dối trá, các viên đi công sai gần đây hoặc đi thẳng về quê nhà, hoặc tùy chỗ ở lại lâu, đi về phần nhiều không đúng hạn, coi việc công làm không để ý, lấy khéo tránh làm đắc sách, thói ấy thực đáng ghét và khinh. Vậy từ nay, phạm đi công sai, nhận chức còn dám thoái thác chậm chạp để quá hạn, thì chiếu luật nghĩ xử nặng thêm.

Lúc bấy giờ vì Bùi Ước, Nguyễn Phiên được phái đi chấm thi, thác ốm ở chậm lại, cho nên giáng Dụ như thế.

Sách Minh Mệnh chính yếu viết lại đã xong. (Sách này chép những lời nói phải, nét tốt, ý hay, phép tốt, trích những điều cốt yếu ở trong thực lục ra, chia ra từng loại cộng 22 mục. (Kính trời, bắt chước tổ tiên, hậu đãi người thân, thể tất bề tôi, cầu người hiền, đặt ra quan, đặt việc binh cẩn thận, việc hình, tài phú, pháp độ, trọng văn, cổ động, chăm làm việc, yêu dân, trọng nông, sùng kiệm, lễ nhạc, giáo hoá, mở rộng đường can ngăn, giữ vững bờ cõi, vỗ yên biên giới, mến người phương xa). Minh Mệnh năm thứ 18, tháng 5, viện Cơ mật bọn Hà Quyên tâu xin xét biên, tháng 8 năm thứ 21, sơ thảo xong, còn nhiều thiếu sót, tháng 10 năm Thiệu Trị thứ nhất giáng Dụ giao cho Sử quán sửa làm, tháng 9 năm Tự Đức thứ 12, lại sắc cho xét và sửa chữa, đến nay làm xong). Vua kính xem xét, đổi tiêu đề, giao Sử quán lĩnh về chiếu theo cho chỗ chữa lại mà làm.

Nhân phê bảo rằng : Nay đã gọi là sách chính yếu, mà sách ấy còn rườm rà nhiều, nhưng trẫm không dám bỏ bớt nhiều, chỉ bỏ những việc quá phiếm 1 - 2 điều mà thôi. Và lại Trình Quán chính yếu (của Đường Thái Tông) chỉ chép lời nói, đây lại chép cả việc làm, càng đủ làm phép. Nên đem tâu xin chuẩn cho và làm phạm lệ, biên lên đầu sách, để tỏ là không dám làm bài tựa, nhưng xem xét xong, khắc in ban hành, truyền bá trong nước và cho con cháu muôn đời tuân theo, bắt chước mãi mãi thì cũng đủ rồi.

Kỳ xét án về mùa thu năm ấy, các hạng tù cộng 91 tên, xử chém 10 tên, còn thì hoãn tù chém đến phát sung quân có thứ bậc. (Vẫn để hoãn chém 32 tên, để trảm giam hậu 23 tên, để giam hậu 17 tên, phát lưu 7 tên, phát sung quân 2 tên). Lệ trước, ngày tiến bản án để xét, thoi không bái mạng tiến bài. Vua mặc áo đen, Pháp ty cũng mặc áo màu ấy, để tỏ ý thương xót cẩn thận. Năm ấy Pháp ty theo lệ tâu lên, vua bảo rằng : Thương xót cẩn thận ở trong lòng ta, không gặp ngày giỗ không nên đổi áo mặc. Và lại, đình việc bái mạng tiến bài cũng thấy nhiều trở ngại, không bằng cứ mặc áo thường, mới chuẩn cho từ sau thôi hẳn lệ ấy.

Mùa đông, tháng 11, lại đặt huyện nha huyện Hữu Lũng, tỉnh Bắc Ninh (năm Tự Đức thứ 4 bỏ bớt huyện ấy, đến nay vì huyện ấy bị giặc phá, ruộng bỏ hoang, dân tan đi khắp nơi, mà đất giáp tỉnh Lạng Sơn, Thái Nguyên rừng rậm kéo dài, thuộc về Lạng Giang phân phủ thì xa, thế khó chiêu dụ dân trở về, cho nên lại đặt, còn viên Tri huyện thì dùng người ở địa phương ấy).

Cho thự Lãnh binh tỉnh Nghệ An là Đặng Văn Tại thực thự Lãnh binh, lĩnh Đề đốc Hà Nội. (Tỉnh thành giao trả lại, đến nay mới đặt lại).

Thưởng cho Tri phủ Nghĩa Hưng là Đinh Văn Chất 1 cái kim khánh có chữ “Liêm bình cần cán”. (Kinh lược Nguyễn Chính xét tâu chấp trị, dân không nhiều, gặp việc thì thực hành, nên mới thưởng cho).

Dụ quan lại, thân sĩ, hào mục Bắc Kỳ rằng : “Trời giúp dân đặt ra vua, thầy để làm người trên, để cai trị, để trị rồi loạn, mở bảo sự mê hoặc mà giữ lấy mệnh trời, thế gọi là nghĩa. Nghĩa ở đây mà phạm được định. Thế mà có người bỏ nghĩa lớn vượt bốn phạm, tự cắt đứt mình với trời đất, cha mẹ, thì cũng chỉ có vài ba viên quan hiền tài cùng sư nho quân tử, lại

dịch trong làng cùng răn bảo dất dứu nhau, để chuyển hoá ngầm. Hà Nội trước nhân có việc, xử trí chưa xong, nhiều lần phủ Lý Nhân báo có cướp, phủ ứng Hoà báo có giặc, chống lệnh của triều đình, quan lại công nhiên cướp lấy bọn tù đem đi, đối với giáo hoá triều đình, nghĩa phận vua tôi, chẳng hoá ra có trái lằm ư?”. Đại khái dân khí không yên, vì phong tục không chính, mà tiếm nhiệm đã lâu nên mới đến thế, không thế thì người xưa dùng để đánh quân Nguyên, quân Minh là dùng dân nào? Năm trước, giặc Hải Dương quấy một tỉnh Nam Định, vì dân tốt, quan tốt, đặc cách được khen thưởng, lại là dân nào? Quan và dân ngày nay, có giữ được làm dân Nam Định mà không làm dân Hà Nội hay không? ở Bắc Kỳ từ khi biên thuỳ có việc, hơn 10 năm nay, cung đốn vận tải, của thiếu sức hết, lại thêm nạn bão, nạn lụt, dân chưa được yên nghỉ. Trẫm một khi nghĩ đến lại động lòng thương. Hiện nay nạn bên ngoài chưa dẹp được, lòng dân chưa yên, quả biết nghĩ lo phòng trước, trên dưới cũng một lòng, triều dã như một thì canh giữ nom nhòm không nên quên, binh sĩ phải khuyên nhau, bỏ điều ấy không làm, mà chỉ muốn theo kẻ làm loạn giúp kẻ bạo ngược, để trên thì bỏ mất phép vua, dưới làm hại dân chúng, có được không? Trẫm ở chỗ thâm cung, chỉ biết thay trời coi dân như con, vì dân chọn quan, còn việc dẹp giặc, yên dân, khen người tốt, bỏ người xấu, phân biệt cấm trấp trước, thì khi thừa hành đã có người chịu trách nhiệm.

Nay cho nghiêm sức cho các quan tỉnh, phủ, huyện, châu cho đến tổng lý, thân sĩ ở các hạt Bắc Kỳ, phạm người có trách nhiệm với xã dân, đều nên sửa mình cho đứng đắn để xướng suất người dưới, cần thêm dạy bảo, lúc ngày thường thì răn xa xỉ, chuộng tiết kiệm, vỗ nuôi răn bảo, khiến cho dân giàu mà thích lễ nghĩa, hăng hái mà biết lễ phép. Hoặc có giặc cướp lén lút, thì đốc sức nã bắt, không tiếc công sức, cốt bắt được tướng giặc, không để mầm mống mọc ra như ở Hà Nội. Khi có ý không cố gắng, hoặc khinh rẻ nhân dân, dung túng kẻ gian những để lo về sau, thì cái tội quan địa phương thiếu chức phận quyết không thể tha nhẹ được. Đến lúc ấy dù muốn giữ mình tránh khéo cũng không thể được, quan và sĩ dân các nơi nên nhớ lấy mà cố gắng, để đón lấy Phước tốt. Chớ có coi thường lời trẫm, thêm sự hối về sau”.

Cho Phó đề đốc quân thứ Thái Nguyên là Nguyễn Văn Chư lĩnh Đề đốc Bắc Ninh. (Đề đốc cũ là Tạ Hiện về Kinh đọi xét).

Lúc bấy giờ có bọn Miếu lang là Nguyễn Hữu Trung, Nguyễn Văn Thành (người huyện Tống Sơn) lâu không được thăng bổng.

Vua bảo rằng : Người huyện Tống Sơn mà bổng vào ty Cảnh tất đều được thăng chuyển, sao riêng bọn này lâu không được lên bậc. Vậy 2 tên ấy chuẩn cho bộ xét nên bổng chức gì thì đổi bổng, từ nay ai đã đến hàm tột bậc mà làm việc rất lâu năm, cũng cho đem tâu lên.

Cho quyền Tổng đốc Hà - Ninh là Trần Đình Túc vẫn theo như cũ về quê hưu trí. Thị lang sung Phó sứ Tĩnh Biên là Nguyễn Hữu Độ đổi bổ hộ Tổng đốc Hà - Ninh. Hữu Độ dâng sớ xin từ. (Tờ sớ nói : Nếu đến làm việc ở Hà Thành, cùng đóng với chúng, bị chúng kìm chế, đóng ở ngoài thành, tất chúng sinh ngờ, xin chọn quan trọng thần tài giỏi để thay, cho tôi lại đến đồn Thực Luyện cùng đóng với Hoàng Tá Viêm bàn tính việc biên thủy, để làm trọn công việc).

Vua bảo rằng : Rất cần người, người đã quen việc, lại khéo ứng biến, không nên chối, nên tùy việc làm cho ổn thoả, chớ sơ suất mà lỡ việc, sai phái đi nhận chức ngay.

Sai Tuần phủ Thuận - Khánh là Trần Lưu Huệ, Điền nông phó sứ Nguyễn Thông hội đồng với phái viên nước Pháp khám xét địa giới phận Nam ở Bình Thuận và Biên Hoà. (Núi Thần Quy trở vào Nam thuộc tỉnh Biên Hoà, trở ra Bắc thuộc tỉnh Bình Thuận).

Vụ lúa mùa năm ấy có tỉnh Bình Định, Phú Yên, Bắc Ninh, Sơn Tây, Mỹ Đức, Hưng Hoá lúa ruộng được mùa to. Còn các tỉnh khác có bị tai hại, thì thuế điền đều chiếu theo từng hạng cho tha hoặc giảm có từng bậc.

Tha hẳn các hạng thuế cho 7 châu (Quỳnh Nhai, Lai Châu, Tuần Giáo, Luân Châu, Ninh Biên, Thuận Châu, Mai Sơn) thuộc đạo Tân Hoá. (Các thứ thuế là tiền thóc, vàng, bạc và diêm tiêu) vì bị giặc quấy rối.

Sửa chữa miếu đế vương các đời ở tỉnh Thanh, tỉnh Nghệ và ở Bắc Kỳ.

Vua dụ các quan ở biên giới rằng : Làm bề tôi không được giao thiệp riêng, là nghĩa nên thế, phạm việc đều có thông thuộc, là phép phải thế nên theo. Nhiều lần đã dụ cho các hạt tiếp giáp với nước Thanh là Cao Bằng, Lạng Sơn, Hưng Hoá, Tuyên Quang và Quảng Yên. Nếu nước ấy có báo thẳng việc gì, lập tức tâu lên đọi Chi. Nếu gặp việc quân khẩn cấp, cũng do tình bảm lên, không được tự tiện bảm báo với quan nước ấy. Quân dân có cầu xét việc gì cũng không được đến kêu với nước ngoài, tất cả các việc là để giữ gìn cho quan lại, quân dân của ta. Thế mà những người thừa hành lâu ngày bỏ quên, tức như Châu úy Thoát Lãng là Lư Vĩnh Tài qua giới hạn bảm với phân phủ Long Châu, sao trái phép và sơ suất đến như thế. Quan lại ta còn dám phạm điều cấm, chẳng trách nhiều nha môn tự tiện phá người đi, mà thói tệ chưa thể hết được. Vậy Lư Vĩnh Tài giao cho đình thần nghĩ xử cho chừa lại sức rõ điều cấm, nên phải kính theo. (Lúc bấy giờ Vĩnh Tài bắt được giặc người nước Thanh, không bảm lên quan tỉnh Lạng Sơn, lại qua biên giới bảm với phân phủ Long Châu. Việc ấy tâu lên, vua giao cho nghị xử. Sau vì Vĩnh Tài là thổ quan chưa quen việc, gia ân cho cách lưu. Bèn sức rõ điều cấm : Từ sau quan lại, thổ mục tiếp được phái viên nước Thanh đến có việc gì, hay có giấy tờ gì, đều phải bảm tỉnh, không được quen thói cũ, tự nhận làm, là trái điều cấm).

Cho đem đồ vật tặng Tổng đốc, án sát nước Anh ở Hương Cảng. (Trước đây, viện Cơ mật và Thương bạc bàn rằng tiền giả đem vào nước ta là do người buôn nước Thanh đúc ra ở Hương Cảng, muốn ngăn tệ ấy, trước lập tự nguồn, tâu xin đưa thư cho quan nước Anh xem xét giúp cho. Sau rồi quan nước Anh sai người dò xét bắt được thực tang xét xử trị tội, do phái viên sang Hương Cảng báo cho biết. Vua cho đem phẩm vật để tặng. (Kim tiền có dây đeo và hộp khám xà cừ mỗi thứ 1 cái, tổng đốc và án sát cũng như nhau). Quan nước Thanh cũng dâng thư tạ ơn).

Tướng giặc trốn ở hạt Hưng Hoá là Đàm Chí Thành (tức là Đàm Tứ Tỷ) đến dinh Quán Đồi nước Thanh là Tạ Hữu Công xin thú.

Biện lý bộ Hộ là Ông ích Khiêm tâu dâng kế sách quốc phú binh cường. Đại khái nói rằng : Đặt ra quân trước hết phải làm ra cửa, sinh ra của không gì bằng khai mở các tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng, Bắc Ninh, Thái Nguyên, Tam Tuyên có rất nhiều sản vật mỏ. (Các thứ vàng, bạc,

đồng, sắt, chì, kẽm, gang, diêm tiêu, than đá và các thứ không ở mỏ như gỗ, muối, nhựa thông, dầu hời, củ nâu, v.v...). Tôi từ lúc theo đi đánh giặc, đi qua các mỏ, hỏi các phụ lão, sự lợi hại nghe được rõ ràng, nghĩ kế hoạch làm cho nước giàu quân mạnh, tưởng không ngoài việc khai mỏ. Nay xin mỗi mỏ đặt chánh phó sứ mỗi chức 1 người, chiêu mộ phu mỏ, sửa sang đồ dùng đứng ra làm. Lại chọn văn võ đại thần mỗi chức một viên, sung làm Bắc Kỳ kinh lược chánh phó sứ kiêm sung chức chánh phó thống khoáng đại thần, trông coi đàn áp, cho có cai quản. Lại ở dinh đóng quân giáp hạt Bắc Ninh, Thái Nguyên, mở cục đúc tiền, đặt trường diễn võ, chọn quân khoẻ mạnh dạy tập, để giúp vào sai phái trấn áp, mà phòng có khi dùng đến.

Vua cho là phải, nhưng vì việc phòng giữ biên giới chưa thư không thi hành được.

Tháng 11, chuẩn cho đem đầu tướng giặc Lục Chi Bình treo ở địa phương Tuyên Quang, Thái Nguyên cho mọi người biết.

Thự Thống chế quyền Chương Tả quân là Nguyễn Thịnh chết. Chuẩn cho thực thụ, chiếu hàm mới cấp tiền tuất. Lại cho thêm 100 quan tiền cùng các thứ sa nam (3 tấm), lụa (5 tấm), vải (10 tấm).

Giáng Dụ từ nay có quan to văn, võ chánh nhị phẩm trở lên ở Kinh và các tỉnh ngoài, tuổi đến 70, sinh ngày tháng năm nào, cho 2 bộ Lại, Binh tâu lên trước, đợi theo công trạng liệu thưởng cho, để hợp với ý trọng người nhiều tuổi, thể tất bề tôi.

Cho Thống chế Hữu dục quân Vũ lâm là Phạm Viết Trang quyền Chương Tả quân ; Chương vệ lĩnh Đề đốc Thanh Hoá là Nguyễn Như Cung thăng thự Thống chế dục ấy.

Công tử Hồng Cảnh ở phủ Vĩnh Lộc quận công đi lại với người thông ngôn ở sứ quán để mượn tiền. Phủ Tôn nhân đem việc tâu lên, Hồng Cảnh phải phạt 80 trượng, quận công phải phạt bổng 1 năm.

Ngày sinh nhật thọ 70 của Văn Minh điện Đại học sĩ là Trần Tiễn Thành. Vua làm một bài thơ (nói về ý từ khi gặp biết trước sau khuyên cùng giúp việc, xem ở tập thứ 3 thơ vua làm)

dùng đoạn gấm làm bức trướng, chính tay vua viết bài thơ, cùng phẩm vật mừng thọ (áo chầu chánh nhất phẩm 1 bộ, gậy linh thọ 1 cái, chén ngọc 1 đôi, bình vẽ hoa 1 đôi và các thứ kim tiền, ngân tiền, gấm đoạn sa trù). Sai quan Nội các là Hồng Sâm đến tận nhà tuyên Dụ ban cho.

Sai quan tỉnh Lạng Sơn gửi sang Hương Cảng hỏi mua 200 cây súng tây, 2 hòm viên đạn (giá hơn 414 lượng bạc) để phòng dùng cho việc quân tỉnh ấy.

Chuẩn cho từ nay các công tử đã có tôn tước, cùng chưa được phong cũng thế, chỉ viết tên, công tôn trở xuống thì viết Tôn thất, để phân biệt người thân, người sơ.

Bọn Tán thủ cửa biển Y Bích tỉnh Thanh Hoá là Trần Văn Tuyên, trụ thủ thư là Suất đội Hoàng Ngọc Quang cùng với Quản bang đoàn thuyền đánh cá nước Thanh là Lý Tân Hoảng đánh bắt được bọn giặc biển (18 đũa), thuyền (2 chiếc) và súng ống, khí giới, quan tỉnh đem việc tâu lên.

Vua sai thưởng cho đoàn ấy hơn 1.100 quan tiền để khuyến khích, bọn Văn Tuyên chia hạng nghĩ thưởng có cấp bậc.

Tha thuế ruộng đất bỏ hoang cho tỉnh Hưng Yên, huyện Đông An 14 xã, thôn, vì đê vỡ cát lấp lên, bỏ hoang hơn 2.000 mẫu).

Vua ban phẩm vật mừng tuổi thọ 70 cho Vũ Trọng Bình. Dụ rằng : Tổng đốc Định - Yên là Vũ Trọng Bình làm quan liền 3 triều vua, tuy tính thiên lệnh, vận mệnh bĩ, cho nên thường vấp vấp, nhưng một lòng thực thà trung thành, lo việc vua, yêu việc nước, đến già không thay đổi, trăm cũng yêu mến không lúc nào quên. Vậy ban cho viên ấy đồ mừng thọ 70 tuổi, để khuyến người siêng năng khó nhọc và tỏ ý nuôi người già cả. (Các thứ mừng thọ : 7 đỉnh bạc hạng 10 lượng, sa dày hoa tứ hữu thuần tơ màu đỏ, màu bảo lam mỗi thứ 1 tấm, nhiều hoa mẫu đơn, hồ điệp thuần tơ màu bảo lam 1 tấm, nhiều nam hoa ngũ hồ, tứ hải, bát biểu nhất gia màu đỏ 1 tấm, nhiều nam hoa tứ hữu trắng 1 tấm).

Giáng Chương vệ quyền Chương dinh Hùng nhuệ là Hoàng Văn Thu làm Vệ úy, năm trước Văn Thu làm Đề đốc quân thứ Bắc Ninh, Thống đốc Hoàng Tá Viêm nói về hàng trận sơ khoáng, vua cho rút về, đổi bổ hàm ấy. Lại nhiều lần coi làm các cung điện, liền bị đột ngay, bị bộ Công hạch tội, chuẩn cho giao bộ Binh xét nghĩ. Đến nay bộ bàn : Viên ấy hàng trận như thế, làm việc như thế, quả là người tầm thường, cho nên phải giáng.

Tháng 12, dời đắp đê công tỉnh Hưng Yên. Lúc bảy giờ, đê công xã Diên An (1 đoạn dài 100 thước) bị nước sông bên hữu chảy xuyên vào, mé ngoài sạt lở, quan tỉnh là Nguyễn Văn Thận tâu xin đem đắp vào bên trong 1 đoạn dài 130 trượng, chiều theo cách thức đê sông cái (mặt rộng, thân cao đều 1 trượng 2 thước, chân đê rộng 7 trượng) khởi công. Vua y cho.

Tỉnh Thanh Hoá khởi công đóng thuyền công (thuyền Hải vận đi tuần và thuyền vận tải kiểu nước Thanh cộng 9 cái), công việc đã làm xong.

Biện lý bộ Binh là Lê Đại tâu xin sai bọn Trần Hữu Viết đi học bắn súng ở nước Thanh về (17 người chia nhau dạy các quân thân binh, cấm binh (cấp cho súng Tây và thuốc đạn) 3 tháng phải thành thuộc, xét nghĩ thưởng phạt. Vua y cho.

Quan quân thứ Tam Tuyên tiến đánh toán giặc nước Thanh ở Thập Châu, thắng trận. (Chém giặc hơn 200 đầu, thu được súng ống và khí giới rất nhiều). Bọn Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Bộ chính Hưng Hoá Lê Lượng, Lãnh binh Nguyễn Hữu Phú, đốc đới Hoàng Thủ Trung đều được thưởng kỷ lục, kim tiền, ngân tiền có cấp bậc. Các quân lính đi trận ấy thưởng chung 600 quan tiền.

Sai Thượng thư bộ Hình là Phạm Thận Duật sung chức Khâm sai đại thần ; Thị lang gia hàm Tham tri Nguyễn Thuật làm Phó, đi sang Thiên Tân nước Thanh làm việc công ; Biện lý bộ Hộ là Nguyễn Phiên sung chức Khâm phái đóng ở Quảng Đông để đệ tin báo. Từ khi Hà Nội có việc ta đã đưa thư cho Tổng đốc Quảng Đông là Dụ Khoan, Tăng Quốc Thuyên nhờ liệu định cho thoả đáng. Đến nay, Tổng đốc họ Tăng uỷ cục Chiêu thương là Đường Đình Canh, tỉnh thuộc là bọn Mã Phục Đôn, Chu Bình Lân cùng với phái viên Yên Kinh là Đường Cảnh Tùng (Chủ sự, Tiến sĩ xuất thân, phụng mật Chi đến nước ta dò xét) đến hỏi hiện tình và bàn việc nên làm. (Có câu nói rằng : Dùng sức mà đánh chưa thấy thừa sức, lấy lý mà biện bác

hoặc có thể giải được). Đã phái Nguyễn Thuật sang làm Khâm sai cùng đi với quan nước Thanh đến trình Tổng đốc Quảng Đông nhờ chuyển lên giúp. Bỗng tiếp được điện tín của Lý Hồng Chương mời đại thần nước ta độ 2 - 3 người đến Thiên Tân để hỏi han và bàn việc đối phó với nước Pháp. Vua bèn sai bọn Thận Duật đem quốc thư đi.

(Nước Thanh được tin là Hà Nội thất thủ, lập tức sai Lý Hồng Chương thương thuyết với công sứ nước Pháp là Bảo Hải, Bảo Hải cũng muốn thuận theo viết thư về nước Pháp xét định cho, nên Lý Hồng Chương mới có điện tín ấy. Rồi đến tháng 2 năm sau, bọn Thận Duật đến Thiên Tân thì nước Pháp đã có thư đến nói không chịu điều đình và vin lấy có hoà ước năm Giáp Tuất có câu “Nước Đại Nam có quyền tự chủ, không phải theo phục nước nào” không cho nước Thanh nhận nước ta làm thuộc quốc. Lại rút sứ Bảo Hải về, mà cho Đức Lý Cổ sang thay. Sau lại lấy việc thuỷ sư nước ấy là Lý Ba Lợi chết ở Cầu Giấy làm thâm thù, lý luận càng không ăn thua gì. Lý Hồng Chương lại đưa thư báo cho Tăng Kỳ Trạch là Khâm sứ nhà Thanh đóng ở nước Anh, sai liên ước với sứ các nước Anh, Nga, Phổ để giảng giải việc ấy, mà cũng chưa có thư trả lời. Đến tháng 8, vừa được hoà ước mới của Lãng quốc công có khoản “Nước Thanh cũng không được dự việc của nước ta, bèn vin lấy có ấy, nhân để trút trách nhiệm. Nguyễn Phiên đóng ở Quảng Đông thì Tổng đốc Quảng Đông cũng sợ người Pháp giận, nhiều lần cầu vào yết kiến đều lấy có ốm từ chối, rồi đều đến mùa đông năm ấy lục tục trở về”).

Hà Nội, Bắc Ninh, Hải Dương, Ninh Bình, Khánh Hoà ít mưa. Vua sai quan cầu mưa, liền được mưa.

Rộng giảm thuế sấp cho dân Man tỉnh Khánh Hoà 5 thành. (Vì mấy năm liền bị đói và bệnh dịch).

Dân tỉnh Quảng Nam đói, Tuần phủ là Trần Nhưộng tâu xin hoãn tha các thuế thiếu và tiền vay. (Hoãn thuế phải nộp và thuế để thiếu năm trước. Miễn tiền vay nợ và tiền vay của nghĩa thương). Vua bảo rằng : Trẫm rất thương dân hạt ấy, gia ân y theo lời xin một lần, phận sự phải làm cho xong, nếu thường phiền xin cứu giúp là không làm hết chức vụ.

Tỉnh Quảng Trị gạo đắt. Vua sai trích thóc kho giảm giá bán ra, để giúp lương ăn cho dân.

Đường Đình Canh ở cục Chiêu thương tâu xin đóng tàu thủy nhỏ đi vào trong sông 7 tỉnh ở Bắc Kỳ, để chở lương đến Hải Phòng chuyển đến cửa biển Thuận An. Vua không cho.

án sát Bắc Ninh là Tôn Thất Loan tâu xin thôi việc đắp đê Văn Giang.

Vua bảo rằng : Mỗi năm một lần đắp, tốn kém vô cùng, dân càng khổ lắm, mà có thấy lợi đâu, tạm đình 1 - 2 năm, xem ra sao, sẽ tính.

Các quan quân thứ Tam Tuyên tiến đánh giặc ở Thập Châu bắt được đầu mục giặc là Vi Tam đem chém, rồi tâu lên.

Vua bảo rằng : Hiện nay, giặc ở châu ấy đã gần dẹp yên xếp đặt võ yên dân, đây là việc cốt yếu. Quan Thống đốc bàn với quan tỉnh Hưng Hoá hết lòng trù tính cốt được yên lâu dài. Gần đây nghe nói bọn giặc ấy trốn đến tụ họp ở Mang San tỉnh Nghệ An, quan 2 tỉnh Thanh, Nghệ đều nên liệu phái người đi dò bắt cho được dẹp yên tất cả, quyết không để lo ngại về sau.

Lúc bấy giờ bọn cướp ở phủ ứng Hoà đã bắt được (giải giao tỉnh Sơn Tây xét hỏi kết án) vẫn còn đầu mục trốn xa, mà các tỉnh Nam Định, Hưng Yên lại có tàu nước Pháp đi lại thăm dò. Kinh lược phó sứ là Bùi Ân Niên dâng sớ xin do tỉnh Hà Nội chọn tuyển lấy 400 - 500 quân khoẻ mạnh, bàn giao cho quan tỉnh văn võ mỗi chức một viên, đem đi trong hạt tùy chỗ mà đóng quân để trấn áp tuần dẹp và quan tỉnh Sơn Tây, đạo Mỹ Đức đều liệu trích binh đồng đặc lực 300 - 400 tên bàn giao cho viên quan tài giỏi chia đóng ở các chỗ giáp giới như các hạt Quốc Oai, Đan Phượng (Sơn Tây), Mỹ Lương, Chương Đức (Mỹ Đức) nghiêm sức các phủ, huyện hết lòng ngăn chặn, chỗ nào cũng có quân, tiếng gọi là để bắt kẻ cướp, nhưng ngầm có cái thế núi sông tiếp ứng với nhau, trong thì ngăn chặn được mầm sấp mọc, ngoài thì ngăn chặn được việc chưa lộ ra. Vua cho là phải.

Sức lại cho các quan quân thứ, quan tỉnh, quan kinh lược phải bí mật dự phòng.

Dụ rằng : Phép dụng binh chỉ có dự sẵn và cẩn thận. Trước đây phái viên nước Pháp sinh sự ở Hà Thành, các người quan quân thứ, quan tỉnh đều ở gần mà không biết đến cứu viện, mới đến lỡ việc, vì các người không dự bị sẵn, cho nên không ứng cứu ngay được, việc ấy đủ làm gương. Nay trải 3 mùa mà quân nước ấy chưa chịu rút về, lòng chúng không thể tin được, thì sự cơ càng phải cẩn thận. Nay hiện đang thương thuyết chưa xong, sơ hở không chu đáo một tí, lâm sự sao đối phó ngay được.

Vậy các người tuân theo lời dụ trước, phòng bị nghiêm ngặt kỹ hơn, lại tìm cách ngăn hẳn bọn Hán gian, cốt để cho nhân dân sở tại được ở yên, bọn bắt lương không dễ dàng làm loạn được, thì tự khắc chúng không xen vào đâu được. Phải làm thế nào không động có tiếng tăm gì, mà có khí thế không thể phạm đến, lâm sự có cơ đối phó nhanh chóng mới xứng với trách nhiệm giao phó cho.

Người Hoàng Tá Viêm và quan các tỉnh Lạng Sơn, Cao Bằng, Hưng Hoá, Tuyên Quang, Thái Nguyên cũng nên nói khéo yêu cầu các đạo quân nước Thanh ở lại lấy bắt giặc làm việc chính, vẫn đóng ở chỗ cũ, cốt phải cùng lòng xem xét, mới toàn cục diện. Các người phải kính tuân theo. Chớ được phút nào quên lãng.

Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thân tâu xin khuyên quyền tiền gạo, triệu tập mộ quân (hơn 1.600 người), chi lương để sai phái. Vua không cho.

Sao Chối mọc. (Mọc ở phạm sao Thất, dài hơn 1 thước, dần dần đến hơn 2 thước, 3 ngày thì lặn).

Giáng phong Hoàng quý phi Vũ Thị làm Trung phi, theo giai cũ.

Dụ rằng : Hoàng quý phi Vũ Thị là người cố cựu, tuổi đã cùng già, trầm đãi rất hậu, cho nên tấn tôn đến trên bậc nhất, để cho cai quản 6 thượng ((1) Sáu thượng : nữ quan có 6 thượng là thượng cung, thượng nghi, thượng thực, thượng phục, thượng tẩm và thượng công. (Xem Từ nguyên, chữ lục).1), bảo ban siêng năng cung kính, để đỡ việc vất cho trẫm, ân vinh nào bằng. Tuổi càng cao thì đức càng tốt, được xứng với ân mạnh. Không ngờ từ đây đến nay không để ý chút nào, mặc cho chúng siêng hay lười, không từng răn bảo, phạm việc

cũng không khỏi để phiến đến trầm, đã phụ chức vụ, là do tự mình đã lười còn bảo người sao được. Nhưng trầm thường bao dung không nở quả trách lăm, thế mà từ khi trầm bị ốm nặng đến nay, đáng lẽ phải lo chăm hơn ngày thường, nâng đỡ hầu hạ, ăn uống được thích hợp, mới xứng ngôi cao đạo hậu, sao lại cứ một mực lười biếng, không thấy có ý thương yêu, thậm chí ngày thường dâng cơm cũng cố ý để chậm, no đói thất thường, nuôi chẳng ra gì thuốc sao bỏ được. Kìa như đạo đàn bà lấy thuận làm chính, trông nom nấu ăn làm đầu, sớm tối săn sóc, điều dưỡng đến nơi đến chốn, còn sợ chưa yên lòng, chưa xứng chức vị, lại khinh nhờn không kính như thế, thì tình phận chức sự để đâu. Lại thêm nhờn ơn cậy yêu, một khi có lỗi phải phạt, hình như có dáng oán, ăn tiêu xa xỉ lại dám kêu nhàm cầu ban ơn, sao không nghĩ vị lộc đến thế, đã hơn người gấp vạn phần, có thiếu gì mà còn cầu xin không chán, nếu có người bắt chước đại thì đổ lỗi cho ai ? Chứa lỗi đã nhiều không biết hối cải chút nào. Kìa phép đặt ra là công cộng cả nước, sửa sang việc nhà rồi mới trị được nước. Nếu nghĩ là người cũ, thường thường bao dung, thì người ngu lại làm càn lấy sự may mà được khỏi tội làm đắc ý, không biết sợ hãi đổi lỗi chút nào, thì không phải là gây dựng cách bảo toàn, cho nên phải phạt một người để răn trăm người, thấy phép mới biết ơn. Vậy Hoàng quý phi Vũ Thị cho giáng phong làm Trung phi theo bậc cũ, chuyên coi việc thượng nghi không phải cai quản tất cả, cho khỏi quá lạm, cho biết nghĩ đến danh nghĩa, đổi lỗi sửa mới, may được tốt về sau, đó là ân nghĩa đều đủ cả. Nếu vẫn như trước không chừa, đó là gỗ nát không thể chạm được, còn dạy làm sao được, người nên kính theo, trầm không nói nữa.

Năm ấy, các hạng thuyền đi tuần, vận tải ở trong Kinh và các tỉnh ngoài cộng 156 chiếc, hỏng việc (vì nạn gió và giặc cướp) mất 11 chiếc, còn thì đều về được thanh thoả cả.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXIX

thực lục về dực tông anh hoàng đế

Quý Mùi, Tự Đức năm thứ 36 [1883], (Thanh, Quang Tự thứ 9), mùa xuân, tháng giêng. Lúc bảy giờ tỉnh Nghệ An có Lao Lã cùng với giặc Xá họp nhau ở xã Trịnh Na (thuộc huyện Hội Nguyên, phủ Tương Dương) quấy nhiễu. Tri phủ Tương Dương là Nguyễn Tài Tuyển xin

phái quân quan tiến đánh. Vua dụ sai Tổng đốc Trần Văn Chuẩn phái 1 viên lãnh binh đến ngay thượng du đánh dẹp cho trong hạt được yên.

Tướng nước Pháp ở Gia Định là Lê My về Tây. Tam Sung đến thay. (Từ đây trở đi chữ Phú đổi chép là chữ Pháp theo bản dịch của Trung Quốc).

Lãnh binh quan đường thủy tỉnh Quảng Yên là bọn Hà Văn Thạc đánh bắt được thuyền và tên giặc người nước Thanh, có đủ tang vật. Vua cho thưởng tiền có cấp bậc.

Tha tù phạm quân lưu (97 tên) tỉnh Bình Thuận chia ra giao cho 2 nha Kinh lý ở Bình Định và Điền nông ở Khánh Hoà quản thúc và xếp đặt chỗ ở để khai khẩn ruộng hoang.

Giúp đỡ cho thuyền buôn nước Thanh bị nạn gió bão. (Thuyền ở Phước Kiến giạt vào phận biển tỉnh Phú Yên).

Quan tỉnh Hà Nội tâu xin đắp đê mới (ở địa phận các xã Quang Am, Lê Xá thuộc huyện Duy Xuyên) và đào một dòng sông ở đất bãi (phận sông hai xã Đỗ Xá, Đinh Xá) để bớt thế nước. Vua y cho.

Giúp đỡ cho dân xã Đại Bái, tỉnh Bắc Ninh bị hoả tai. (Cháy mất 218 hộ, dân có người bị thương chết).

Ngày Quý Tỵ, cho phong hoàng trưởng tử làm Thụy quốc công. Sách văn rằng : Trẫm nghĩ nhà Chu ban cho núi, sông, ruộng đất, cốt để vững chắc giậu phen, nhà Hán lời thề sông cạn đá mòn, là để lâu dài con cháu, chính tự thân người thân trước, đạo ở khen người tốt nhiều, huống chi được giáo dục đã lâu như Ứng Chân, hiện nay qua sân, đã được nghe Kinh Thi, Kinh Lễ, mấy năm ra Các, lại thường gần chính đạo chính ngôn. Vun trồng cốt cho gốc tốt tươi, dạy bảo mong cho làm điều phải, cũng đã có con cái, há còn chưa biết đâu, cần phải phong hầu, quẻ xem không trái vì không những thân yêu, muốn cho phú quý tỏ ra trẫm có lòng hiền từ ; thực muốn cho học hạnh cần phải siêng năng, mở cho người con đường tu tiến, vì thế nên tấn phong người làm Thụy quốc công, ban cho sách mệnh, mong rằng kính theo lòng trẫm ; chớ bỏ chức mình, nghĩ ở nhà làm gì cho vui, cùng với nước cùng được hưởng

Phước, là đạo thần tử, thế giữ chữ “trung hiếu làm phen che, hoà với anh em, nghĩ đến kế nhà vua chứa Phước đức, như cây cùng chống giữ, như thành càng vững bền”, đó là lòng mong của trăm, phải kính cẩn tuân theo.

Cùng ngày hôm ấy, cho phòng hoàng tử thứ 2 làm Kiến Giang quận công. Sách văn rằng : Trăm nghĩ công nuôi đạo chính ở quê Mông, khuyên cho đề tiến ; nghĩa phong tước hầu ở quê Dự, cùng hưởng Phước lành, nghĩa vốn gốc ở người sinh ra, ân phải nhớ đến công nuôi nấng. Người là Ứng Kỹ là con của Kiên quốc công Hồng Cai, ôi em ta, đã vun trồng từ thuở nhỏ, trẻ mồ côi được nuôi nấng đã lâu năm, núi lặn suối trong chính đang lúc tuổi trẻ ; móng sương cánh gió có thể đi đường xa, nếu không cho bổng lộc nhiều, sao khuyên bảo được tu tiến, phải học thi, học lễ, nhớ lời răn qua sân cải Bá Ngư ; muốn cho giàu cho sang, nên càng nghĩ yêu nhà yêu cả quạ.

Vì thế nên tấn phong người làm Kiến Giang quận công, ban cho sắc mệnh, mong rằng dốc lòng hiếu kính ; thuật nghiệp thường chăm, đời đời phong tước vẻ vang, tình nặng mật thiết ; phen giàu nhà vua bền vững, tốt còn gì hơn, để cùng hưởng tôn vinh ; nên chớ phụ ân mệnh thì ta vui lắm, Phước tốt của người phải kính cẩn tuân theo.

Định lại lệ cấm giết trâu, cấm nấu rượu.

(Về cấm giết trâu : Dân gian vô cố tự ý mổ trâu cùng các hàng chợ mổ trộm trâu để bán, thì phải phạt tội 100 trượng, đóng gông bêu 1 tháng. Lại thu 20 quan tiền để thưởng cho người cáo giác. Tổng lý, phường trưởng không biết xét ra, cũng phải tội như kẻ mổ trâu, quan phủ, huyện không biết quở phạt phải 70 trượng, giáng 1 cấp lưu, quan địa phương phải phạt lương 1 năm. Con trâu già gầy mà chết thì theo lệ cũ mà làm.

Về nấu rượu : Dân gian có tự ý nấu rượu, chiếu theo lệ tự ý mổ trâu xử tội. Làng xóm hàng chợ họp nhau uống rượu say thì phải mỗi người 100 trượng, đóng gông bêu 3 tháng. Những người không rõ quê quán, không làm nghề nghiệp gì, thì phát đi sơn phòng an trí để khai hoang. Nếu vì say rượu làm lỡ mà can án, không xử nặng nhẹ, cũng chiếu án xử tội, không được kêu xin giảm nhẹ. Tổng lý, phường trưởng thiên tư giầu giém, cũng phải tội như kẻ phạm tội).

Vua cho là cục Chiêu thương chở giúp gạo lương mỗi năm 42 vạn phương chi phát đầy đủ, và lại gạo khó để lâu, sai bộ Hộ nên bàn với viên ở cục ấy liệu đổi chở bằng thóc cho tiện để lâu. (Sau bàn định chở 1 nửa gạo 1 nửa thóc, giá thuê chở thóc kém giá gạo 1 phần 3).

Giáng thự Thượng thư bộ Lễ là Đoàn Văn Hội làm Tả tham tri bộ ấy. Ngày mùng 1 tết, vua ngự điện Cần Chính nhận lễ mừng, nhạc tâu không hợp, vua cho là tết Nguyên đán là lễ lớn, mà bộ Lễ không biết bảo ban, rất là lười biếng khinh thường. Văn Hội là Bộ trưởng nên cho giáng đổi, Tham tri Nguyễn Văn Thuý, Thị lang Trần Thúc Nhận cũng đều giáng 1 cấp lưu.

Tỉnh Quảng Trị gạo đắt, dân đói, quan tỉnh vì cứu giúp chậm trễ, lười biếng đều phải giáng chức. (Tuần phủ Phan Sĩ Thục giáng làm Viên ngoại lang ; án sát Nguyễn Tăng Dực giáng làm Tư vụ).

Nêu thưởng tiết phụ tỉnh Hải Dương (Nguyễn Thị Dung hạng bình).

Cho Hữu thị lang bộ Lại là Đinh Nho Quang thăng thự Tuần phủ Trị - Bình.

Tàu chở gạo của cục Chiêu thương (tàu thuỷ Nghĩa Lợi) mắc cạn va chạm hư hỏng ở ngoài cửa biển Thuận An (chết đuối mất 8 người). Vua cho cấp tiền tuất rất hậu.

Vua gần đây vì mọi việc bề bộn khó nhọc, trong mình mỗi mệt. Đình thần tâu xin 5 ngày hay 10 ngày một lần coi châu để cho đỡ nhọc. Vua không nghe.

Cho tỉnh Nam Định mộ thêm quân nước Thanh và chọn dòn võ sĩ để đủ người canh phòng sai phái.

Cho thự Hữu quân Đô thống phủ Đô thống Chương phủ sự là Lê Sỹ ; thự Hậu quân Đô thống sung Phó sứ Hải phòng là Nguyễn Hanh đều được thực thụ ; Chương vệ quyền coi dinh Thần cơ là Tôn Thất Phê thăng thự Thống chế ; Thuỷ sư Đề đốc là Nguyễn Bái thăng thự Thuỷ sư Đô thống.

Cho Tả tham tri bộ Lại sung Thương bạc đại thần là Nguyễn Trọng Hợp thăng thự Thượng thư bộ ấy ; Tuần phủ Nam - Ngãi là Trần Nhượng đổi bổ Tả tham tri bộ Công ; Tả thị lang bộ Hình là Đặng Đức Địch thăng thự Tuần phủ Nam - Ngãi.

Các nơi ven biên giới Bắc Kỳ, từ sau khi có giặc quấy rối, nhân dân phần nhiều bị kẻ gian đồ mua, giặc ngoài biên cướp bắt và quân nước Thanh đem về nước Thanh (Bằng Tường, Ninh Minh, Thái Bình, Nam Ninh, Ngô Châu, Quế Lâm). Sứ thần là Nguyễn Thuật đi sứ về, đem tình hình tâu lên.

Vua rất thương, bèn nghiêm sức các hạt ven biên giới xét bắt trị tội rất nặng và tư giấy cho Tuần phủ Quảng Tây nghiêm sức cho quan các dinh tra xét quân tan đi từ trước có người bị cướp, chiêu lý cho về.

Cho Chương vệ lĩnh Đề đốc Nghệ An là Lê Chuẩn thăng thự Thống chế sung chức Phòng luyện Hải phòng Thuận An, Chương vệ sung Phòng luyện là Ngô Đạt đổi lĩnh Đề đốc Nghệ An.

Cho Chương vệ trước lĩnh Đề đốc Bắc Ninh là Tạ Hiện quyền coi dinh Hùng nhuệ (nguyên Thống chế Hoàng Văn Thu bị giáng). Trước đây, quan tỉnh Bắc Ninh được tin vợ Hiện đi đạo Gia tô, sợ quan ngại, mật tâu xin chuẩn cho rút về, do bộ Binh xét nghĩ. Sau rồi quan ở bộ tâu lại rằng : Xem người Hiện sức vóc khoẻ mạnh, nét mặt hùng vĩ, ăn nói hơi có nghĩa lý, chỉ vì viên ấy hơi biết văn tự, hoặc có tự phụ, nên không được người đồng sự bằng lòng mà thôi, lại xin đổi bổ chức ở Kinh. Cho nên có mệnh lệnh ấy.

Phái viên nước Pháp từ Ninh Bình đến chơi xem động Từ Thức (ở huyện Nga Sơn, phủ Hà Trung) tỉnh Thanh Hoá, quan tỉnh đem việc ấy tâu lên. Vua sai tư cho tỉnh Ninh Bình từ sau viên ấy có đi như thế, phải nói khéo để ngăn.

Lúc bấy giờ tàu chiến nước Pháp đến thêm, mà nước Thanh mới phái đến chỉ có 3 dinh, hiện đóng ở Quán Ty đi lại dò xét. Tổng đốc Bắc Ninh là Trương Quang Đản dâng sớ nói : Nước Pháp phái thêm tàu chiến sấn đến, đã bức hơn trước. Ta há nên im lặng, chịu phép để đợi quân nước ngoài từ xa đến, việc cùng chậm lằm. Nghĩ nên chinh bị ngay các thứ đối phó với

giặc, hầu khởi đến khi có việc hấp tấp, xin mật sức cho Thống đốc Hoàng Tá Viêm điều ngay Lưu Vĩnh Phước đem quân về Sơn Tây cùng đóng cho nhiều quân, cho Lương Tuấn Tú sung chức Tiểu phủ sứ Cao Bằng, Thái Nguyên, chiêu mộ 1.000 quân tinh nhuệ, chuyển xuống chỗ giáp giới Bắc Ninh, Thái Nguyên đóng để trấn áp, cho chúng bớt hăng hái rút lui, cố nhiên là tốt. Nếu có sinh sự ở Nam Định, Ninh Bình, xin do Kinh lược Nguyễn Chính bàn bạc đốc sức 2 tỉnh ấy tùy cơ chống giữ. Phó kinh lược Bùi Ân Niên bàn với tỉnh Hải Dương đem quân đánh thẳng ở bờ biển, 2 đạo quân Sơn Tây, Bắc Ninh tùy thế ập lại cùng đánh. Lại xin văn từ bố, án, võ từ đề, lãnh trở xuống, người nào nếu có ngăn trở nhút nhát, cho Kinh lược Chánh phó sứ Tĩnh Biên chỉ tên hoặc xích lại tâu lên hoặc chém ngay rao khắp trong quân, cho nghiêm hiệu lệnh.

Vua theo lời tâu ấy. Nhân bảo rằng : Quyền của tướng lâm sự tùy theo việc phải mà làm, chưa thể nhất khái định được, cốt được việc mà thôi.

Kinh lược Phó sứ là Bùi Ân Niên, Bắc Ninh Tổng đốc là Trương Quang Đản cho là hạt Bắc Ninh gần sát với đồn thủy của Pháp, chống giữ rất khẩn cấp, mật tư cho tỉnh Lạng Sơn bàn với Hoàng Quế Lan chọn phái quân một vài dinh đóng thêm ở đồn Nhã Nam tỉnh Bắc. Lương Quy Chính, Nguyễn Cao, Trần Xuân Soạn liệu trích quân ở quân thứ và toán quân ở Cao Bằng, Lạng Sơn về tỉnh chia nhau đóng giữ. Ân Niên xin vẫn ở lại tỉnh Bắc để trấn áp, cùng với Quang Đản trừ nghĩ công việc phòng bị.

Vua cho là tỉnh Bắc, hiện nay ở tỉnh và quân thứ cũng đã nhiều người, tỉnh Hải Dương là chỗ xung yếu, chưa có thương tá, sai Ân Niên chọn chỗ nào trung độ, lâm thời có thể đối phó ngay được, thì đóng để tiện bàn với kinh lược, thống đốc, tính liệu đối phó, cốt cho kịp việc.

Trước đây, dân hạt Hải Dương là Trương Khắc Kiệm, Nguyễn Đức Học cùng với bọn Cao Bá Liên (con Bá Đạt người ở Bắc Ninh), Tú tài Nguyễn Viết Tạo (người Thanh Hoá) sao đọc nguy thư (năm Tự Đức thứ 27, giặc Vạn cùng bọn giặc Quang xã Phù Lưu làm ra) bị Cai tổng Thủy Đường tố giác. Vua sai quan tỉnh xét xử. Đến nay án thành, Khắc Kiệm phải tội xử chém. Đức Học (nghe tin bắt ra thú) được giảm xử tội sung quân, Bá Liên phải tội trăm giam hậu (trước can án làm giặc hiện đang trốn). Còn các người khác đều phải phạt trọng, phạt lưu.

Tháng 2, quan tỉnh Hà Nội tâu nói : Thành tỉnh ấy quân Pháp chưa rút, làm việc thường bị bó buộc, xin nên tính chỗ tốt khác, ngõ hầu gặp việc làm được nhanh chóng.

Vua bảo rằng : Há nên bỏ hết thành cũ, cho chúng càn làm càn, nhưng cùng đóng cả cùng quẫn bức, nên cùng bàn với nhau, chia uỷ đi đóng chỗ khác. Còn thì ở lại tỉnh thành, tuỳ cơ mà làm cho khéo.

Quan tỉnh Nam Định tâu nói : Từ khi sông Cấm mở ra, thuyền buôn chuyên chở hàng hoá ra vào ở đấy, còn thuyền qua cửa biển Trà Lý rất ít, thuế quan thu vào không được mấy, mà lương bổng quân đóng đồn chi phí rất nhiều, xin đóng cửa ty thuế quan, thôi không đánh thuế, quân đóng đồn rút đi, chỉ để lại một đội để đóng giữ.

Vua cho là cửa Trà Lý trước đặt đồn bảo là để phòng kẻ gian, không phải chỉ vì việc thuế quan, tạm theo lời xin ấy, nên thường kiểm soát, để ngăn mầm gian.

Tổng đốc Định - Yên là Vũ Trọng Bình tâu nói : Do thám được tin quân Pháp đóng thêm quân ở Hải Dương 500 tên, đóng ở Hà Nội hơn 1.000 tên.

Vua mật dụ rằng : Theo lời chỉ bảo làm việc cho khéo, không được hoang mang chán nản.

Lúc bấy giờ đường cửa biển Thuận An ngày càng bồi nông. Vua bảo bộ Hộ rằng : Thế cũng may lắm, nhưng đường sau này vận tải chưa biết làm thế nào, về số gạo hiện chứa, không nên bán nhiều, việc nên tính trước.

Trước đây, quan bộ Hộ cho là cục Chiêu thương đồng niên chở gạo, số gạo rất nhiều, mà đến khoảng tháng giêng, tháng hai, thường khổ về gạo đất, dân thiếu ăn, đã tâu xin chuẩn cho đợi gạo chở được hơi nhiều, liệu đem bán cho dân, khiến cho công tư đều tiện lợi. Cho nên lại răn đình lại.

Kinh lược Phó sứ Bùi Ân Niên xin chiêu mộ thủ dũng, rồi chọn lấy 1.000 quân tinh nhanh, khoẻ mạnh chi lương để sai phái. Vua y cho.

Thư lý Thông thương đại thần nước Thanh là Lý Hồng Chương được thư đến hỏi về việc nước Pháp.

(Trước đã gửi điện giục, nay lại tiếp tục thư nói : Việc quý quốc giao thiệp với nước Pháp, sau khi bản thư về Thiên Tân coi việc nhiều lần nghe tin, đã cho bộ đường Lương Quảng sao thư của quý quốc trước sau gửi đến để cho biết, bỗng gặp công sứ Bảo nước Pháp đóng ở Trung Quốc đi qua Thiên Tân cùng hỏi bàn ngay trước mặt, định đem lời bàn thoả đáng, phép hay có ích cả 2 nước, nhưng Bắc - Nam cách nhau đường xa, chưa biết hiện tình thế nào. Quý quốc là phen giậu của bản triều, hơn 200 năm rất là cung kính, Tổng lý các quốc sự vụ là Vương đại thần và bản thư gặp việc liên quan đến, rất muốn khu xử giúp cho thoả đáng, mong rằng theo điện tín trước, phái ngay đại thần đến Thiên Tân, hỏi kín cặn kẽ cho tiện, tùy cơ tìm cách điều đình với công sứ nước Pháp).

Vua sai viết thư trả lời :

(Đại khái nói các việc trước đã sai sứ thần đem thư đi, lại đem các việc nước Pháp phái thêm tàu binh đến nói có đánh quân Lưu Vĩnh Phước để thông sang Vân Nam, khiến cho nước Nam chịu cho nước ấy bảo hộ và đóng quân ở các kho Hà Nội, Hải Dương, xin chuyển đạt giúp đến Tổng lý các quốc nha môn xem cơ sự xử trí khéo giúp cho, cho nước ấy phải nghe).

Tổng đốc Định - Yên là Vũ Trọng Bình lại xin lấp chặt đường sông.

Vua bảo rằng : Trước vì nước ấy mới trao trả Hà Thành, giảng hoà hay đánh chưa định, không rút không được. Nay nước ấy đã đem thêm tàu binh, thì kế sách tự giữ của các tỉnh, không thể hơi hoãn được. Vậy Nam Định, Hưng Yên, Ninh Bình các đường nhỏ, sông nhỏ có thể đến tỉnh thành được thế có thể chặn lấp được thì phải làm ngay cho tất vững chắc.

Nước Pháp phái tàu binh đánh ngay tỉnh thành Nam Định (ngày 18), quan tỉnh ấy chia quân chống cự, người Pháp đánh bắn cả ngày không hạ được. Ngày hôm sau quân Pháp đến sông Vị Hoàng, bắn vào trong thành, mà bộ binh sấn vào cửa Đông, bọn Tổng đốc Vũ Trọng Bình, Bố chính Đồng Sĩ Vịnh ở trong thành chống giữ, Đề đốc Lê Văn Diêm, án sát Hồ Bá

Ôn ra ngoài thành đánh nhau với chúng, chống nhau từ giờ Mão đến giờ Ngọ. Lúc bảy giờ Kinh lược là Nguyễn Chính đóng quân ở xã Đặng Xá (thuộc huyện Mỹ Lộc) không dám đến cứu, Điểm chết trận, Ôn bị thương, quan quân vỡ tan, thành bèn mất. Việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Nước ấy mưu tính hại Nam Định, bọn người biết tình hình ấy đã lâu, phải tính toán phòng bị, lại đã cho Kinh lược Nguyễn Chính đem quân đến đóng để cùng nhau cùng giữ, thì mưu kế đã sẵn, người lại nhiều không hấp tấp, đơn hư như Hà Thành. Bọn người chịu trách nhiệm uỷ thác mà như thế, hầu cho là cửa vua xa muôn dặm ư ? Hãy đợi rảnh việc sẽ xét nghĩ. (Sau giao cho Kinh lược Nguyễn Chính xét sự trạng tâu lên).

Khi ấy phái viên nước Pháp đem tàu binh đến Nam Định, Bùi Ân Niên, Trương Quang Đản điệu phái binh đồng các đạo đến các bờ sông Gia Lâm, Văn Giang, Đông Ngàn tùy địa thế quân để trấn áp, liền dâng sớ nói hiện nay quân luyện các đạo đều đã nghiêm chỉnh, nghĩ nên khởi sự trước ở chỗ chúng đóng quân ở Hà Nội, may nhờ uy Phước Nhà nước, có thể hạ ngay được Đồn thủy của chúng, một mặt thì phái quân đóng giữ, một mặt chọn đem vài đạo quân luyện đi gấp đến Nam Định ứng cứu, ngõ hầu kịp sự cơ. Chợt có tin báo tỉnh Nam Định thất thủ đến.

Vua bảo rằng : Sự thế tỉnh Nam so với trước đã khác, cứ theo Hà Nội báo rằng : Quân Pháp hiện đến hại người mưu tính quấy rối, tỉnh người tướng biên, binh đồng đã họp đồng, nếu chúng dám phạm đến, phải dập tắt ngay, chớ để cho chúng đắc chí và tư bàn với Thống đốc Hoàng Tá Viêm góp sức làm cho nhanh.

Công sứ nước Pháp đóng ở Kinh là Lê Na hạ cờ khâm sứ để về nước.

Tàu thủy nước Pháp (1 cái lớn, 1 cái nhỏ) tiến đóng bờ phía nam cửa Lục Hải tỉnh Quảng Yên, quân Pháp lên núi làm nhà dựng cờ. Vua nghe tin, sai quan tỉnh tư bàn với lãnh sự Pháp ở Hải Dương sai tàu ấy phải rút ngay, không được như thế, hại sự hoà hiếu mà có lỗi.

Phái thêm 500 biên binh đóng thêm ở các đồn Lộ Châu, Triều Sơn.

Hai hạt Quảng Nam, Quảng Ngãi gạo đắt. Vua cho những thuyền buôn bán gạo vào cửa biển được miễn thuế.

Vua cho là lính trạm chạy giấy nhiều và khó nhọc, cấp thêm tiền gạo cho trạm từ Kinh trở ra Bắc, có cấp bậc. (Trạm ở trung châu khá lắm việc thì cấp cho mỗi trạm 40 quan tiền, 25 phương gạo ; trạm nhiều việc vừa thì 30 quan tiền, 15 phương gạo ; trạm ở ven biên giới khá lắm việc thì cấp mỗi trạm 30 quan tiền, 15 phương gạo ; trạm nhiều việc vừa thì 20 quan tiền, 10 phương gạo).

Sơn phòng sứ tỉnh Thanh Hoá là Hồ Tư Cung tâu xin mộ lập 7 xã, thôn, phố (Lạp Lộc, Văn Hanh, Phan Long, Ngọc An, Ân Xá, Đông Sơn, Sơn Phòng) làm sổ sách, cấp triện thu thuế. Vua y cho.

Tha bắt lính thu thuế cho dân các xã bị giặc phá huyện Sơn Dương (thuộc tỉnh Sơn Tây) 4 năm.

Quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu xin sai Kinh lược Nguyễn Chính chọn đất đóng quân và tư bản với Thống đốc Hoàng Tá Viêm tùy cơ lấy lại thành Nam Định. Nghiêm sức cho thân sĩ các phủ, huyện đoàn kết xã dân, canh giữ để cho chúng chỉ giữ tỉnh thành không được lấn xuống, mới có thể tính dần được.

Vua bảo rằng : Từ trước đến nay thân sĩ đã xin đoàn kết để ứng cứu bảo vệ, sao lúc ấy không tính ngay, cho chúng có thì giờ được voi đòi tiên, lan tràn khó tính, sĩ khí ngày càng tiêu hết. Nguyễn Chính đã cho chọn đất đóng quân để làm thanh thế cho quan tỉnh, nay cũng không được công trạng gì, phải giáng 4 cấp lưu, phải lấy lại ngay tỉnh thành, để chuộc tội trước.

Sai Thống chế Hữu dục quân Vũ lâm là Nguyễn Như Cung đem 500 lính Kinh (quân Vũ lâm và Thượng tứ) đi đến tỉnh Thanh Hoá (vẫn sung Đề đốc) phòng bị cho nghiêm và dòn thêm thổ đông cùng lính mộ cũ (650 tên) chi lương chia phái đi đóng giữ, cho sức quân được dày dặn.

Cấp thêm tiền lương tháng cho lính Kinh có cấp bậc. (Các quân Vũ lâm, Cẩm binh, các bảo, Thủy sư, Kinh tượng, Thượng tứ, Kỳ võ, trước cấp mỗi tên mỗi tháng 1 quan, nay cấp thêm 1 quan, là mỗi tháng mỗi tên đều 2 quan ; quân đội Long thuyền trước cấp mỗi tên mỗi tháng 1 quan 5 tiền, nay cấp thêm 5 tiền nữa, là mỗi tên mỗi tháng cũng 2 quan tiền).

Vua bảo rằng : Ngay lúc trước lệ định cũng đã châm chước công việc nhiều ít, tính sổ thu chi mà đặt ra thứ bậc, lương ăn của quân tuy chưa được thừa thãi, cũng chưa từng kêu thiếu. Gần đây, Thống chương không biết võ về thương quân, quản suất, thư lại nhân đó mà bắt đóng góp, tiền lương khấu trừ hết, đến cả của nhà mỗi người ra làm lính, cả nhà phải chịu lụy hoặc nhân đói mà ốm, hoặc mang nợ mà trốn. Nếu muốn tăng lương gấp 3, gấp 4, sao cho đầy túi riêng của kẻ tham được. Huống chi mấy năm nay lảm việc, nước nghèo về chi cho việc quân, kho chứa so với trước rất kém, tất cả công việc phải giảm bớt cả, mà số chi tiêu hằng năm chưa thấy có thừa, làm thế nào cho kẻ tiếp được. Nhưng nghĩ các dinh vệ, sai phái làm công việc, hoặc có lúc đi đánh giặc, so với người khác, rất có khó nhọc, vậy cho đều cấp thêm tiền lương tháng, để tỏ lòng thể tất.

Quan Kinh lược Nguyễn Chính phái Phó lãnh binh tỉnh Thanh Hoá là Hồ Thanh Hanh đem quân (300) đến đóng giữ núi Tam Điệp và 2 đồn Nhân Sơn, Chính Đại.

Vua nghe tin bảo rằng : Đóng giữ chỗ ấy là cần thiết, phải phái thêm cho được việc, đường thủy đạo tất phải lấp, cho khỏi chia sức quân ra.

Cho Chương vệ quyền coi dinh Hùng nhuệ là Tạ Hiện đổi lĩnh Đề đốc Nam Định. Nam Định thất thủ, Hiện xin gấp về ngay tập hợp thân hào, chiêu mộ thủ dõng, lấy lại tỉnh thành để báo ơn nước. Vua cho đi đường trạm về ngay, đổi lĩnh chức ấy.

Cho Phó phòng luyện Hải phòng là Trần Văn Cư thăng thụ Vệ úy quyền coi dinh Hùng nhuệ.

Chuẩn cho các lộc điền, tự điền của các công thần, chiếu mẫu mà cấp tiền (mỗi mẫu 40 quan tiền, trích tiền thuế các xã thôn nhận ruộng cấp thêm) giao cho người chủ tự thờ cúng. Lúc

bảy giờ lộ điền, tự điền của các công thần bị con cháu bắt tiếu, phần nhiều nhân nghèo, đem ruộng bán thuê lấy tiền tư tiêu, việc thờ cúng ở từ đường toàn không lo nghĩ.

Vua nghe biết việc ấy, bèn sai đổi cấp bằng tiền.

Quân Pháp sang sông, sấn vào chỗ đóng quân ở Gia Lâm khiêu chiến. Ngày hôm ấy (ngày 19) Tổng đốc Bắc Ninh là Trương Quang Đản đem quân đến ngay điều đốc, Kinh lược Phó sứ Bùi Ân Niên cùng đem quân đến tiếp, hợp với quân ở quân thứ đánh bắn, quân Pháp rút lui về giữ phố Dốc Gạch (quân Pháp chết 5, bị thương 6, trong đó có quan Ba bị thương ; quân ta 6 người bị thương). Sáng hôm sau (ngày 20), Pháp phái thêm quân lại đến, binh đồng, quân thứ Bắc Ninh giữ chỗ hiểm yếu nấp bắn, quân Pháp vừa đánh vừa lùi (quân Pháp chết 9, bị thương 1 ; quân ta bị thương 10, chết 5). Đến chiều hôm ấy (độ giờ Mùi), quân Pháp đến thẳng trên đê, bắn loạn xạ, binh đồng đánh giáp lá cà dữ dội, 2 bên chết và bị thương ngang nhau (quân Pháp bị thương hơn 20 tên, trong đó có quan Hai bị thương ; quân ta chết 13 người, bị thương hơn 30 người, Phó đề đốc Trần Xuân Soạn cũng bị thương nhẹ), Quang Đản cùng với Tán lý Lương Quy Chính đem thêm quân chia từng toán đến ứng cứu, đạo quân của Ân Niên cũng tiếp đến, đạo quân của Thương biện Nguyễn Cao, Lãnh binh Hồ Văn Phấn cũng đều đến tiếp, quân Pháp chống địch không nổi, rút quân xuống tàu, chạy về Đồn thủy Hà Nội.

Việc ấy tâu lên. Vua bảo rằng : Người Pháp vô cớ trái lời ước, đã sinh sự ở Hà Nội, Nam Định, lại chia quân quấy rối hạt người, quan tỉnh và quan quân các người lại biết cố động binh đồng 3 lần giao chiến không sợ sệt chút nào, khiến cho chúng phải lui về giữ sào huyệt, thực là đáng khen. Vậy Trần Xuân Soạn đốc chiến bị thương, thưởng thăng 1 trật và cho 10 lạng bạc để điều trị ; Trương Quang Đản hiện dự điều khiển, thưởng quân công kỷ lục 3 lần và 1 đồng kim tiền tứ mỹ ; Bùi Ân Niên đến cứu viện thưởng quân công kỷ lục 2 lần và 1 đồng kim tiền tam thọ ; Lương Quy Chính, Nguyễn Cao, Hồ Văn Phấn đều thưởng kỷ lục 1 lần ; binh đồng thưởng chung 650 quan tiền. Quan quân binh đồng bị chết, đều cho tăng hàm, cấp tiền tuất và cho nhiều ấm. Quan quân thứ, quan tỉnh các người nên cố gắng nhiều hơn, một lòng hết sức giết bọn giặc, bắt tướng giặc, cốt cho đất ta được yên, mà oai nước được mạnh. Hoàng Tá Viêm chỉ đem nhiều quân đóng mãi ở Sơn Tây, tỉnh Nam Định không giữ được, đã như không nghe thấy. Nay chúng lại quấy hạt Bắc Ninh, cũng không tiến đi một

bước, phái một quân lính đến ngay đánh cứu, đối với luật quân và đạo làm bề tôi, đều có sai trái, lập tức cách chức cho lưu dụng, cho công lệnh được nghiêm.

Lại mật dụ các quan quân thứ, quan tỉnh rằng : Thống đốc Hoàng Tá Viêm là trọng thần của Nhà nước, nhận tiết việt đã lâu, binh lính mạnh giỏi đều thuộc dưới quyền, là then khoá cửa phương Bắc, giữ che của một phương, trông cậy biết là nường nào. Người nên khuyến khích tướng sĩ, quyết kế tiến đánh, cốt giết tướng giặc, thì bọn khác tất phải lui, người nên nhớ lấy, chớ phụ lòng uỷ thác trông mong. Một đạo Bắc Ninh thì đã đánh nhau với chúng, cùng có tổn thương, bọn người Trương Quang Đản, Bùi Ân Niên đều nên cố gắng hơn lên, đốc sức binh đồng, cốt phải đại thắng, cho chúng sợ không dám hành động.

Còn các tỉnh Hải Dương, Hưng Yên, Ninh Bình, phàm đường đi đến của chúng chỗ nào dễ chặn thì hoặc ngầm đóng cọc, hoặc đánh đắm thuyền, cốt làm thế nào cho chúng lên khiên cho giặc đi lại lui không đi được. Các người nên tính ngay, phải chu đáo, phải kiên cố.

Một đạo Sơn Tây cũng nên hợp sức cố đánh, bày mưu đánh cho được, cốt chóng thành công cho đỡ lo nghĩ ngày đêm.

Ninh Bình lại là chỗ họng cổ, quan hệ không phải là ít, bọn Phan Đình Bình, các người khéo dùng thủ đoạn, dân binh hết lòng phòng bị trước cho mười phần vững chắc, mới xứng với trách nhiệm bắt phải làm xong. Còn ngoài ra ai có mưu kế hay, binh tinh nhuệ, đánh giặc tất thắng, giữ thành tất vững, đều cho các quan quân thứ, quan tỉnh hết lòng mà làm, không thể chỉ bảo nhất định, gió to mới biết cây cứng, Nhà nước nuôi sĩ phu, hơn 100 năm nay, bọn người mong báo ơn nước, chính ở ngày nay đều tự tính nghĩ, không phiền phải bảo nhiều.

Tháng 3, đặt thêm súng lớn ở phía Đông bắc Kinh thành.

Tạm đình các hạng biên binh (hơn 1.500 người) ở các sở thợ, rút về để huấn luyện.

Hậu cấp cho thuyền người nước Thanh bị nạn gió bão. (Thuyền Hải Nam 518 người đi đến nước Xiêm làm thuê vì bị bão giạt vào phận biển tỉnh Quảng Bình, quan tỉnh chiếu lệ nạn

bão cấp cho. Nay cấp thêm cho mỗi người 3 quan tiền, cho đưa đến cửa biển Đà Nẵng đi thuyền về nước).

Vua mật dụ bọn Hoàng Tá Viêm, Nguyễn Chính rằng : Đẹp yên biên giới, lập được công, quan hệ ở tướng giỏi và ba quân dũng cảm hay nhút nhát, tình hình giặc sợ sệt làm càn, trông ở đấy. Bọn người đã đương chức tiết chế, hiện cầm cờ tiết mao, quyền ấy không phải là không tôn trọng. Viêm thì nói rằng : “Vạn phần đánh được cả”, Chính thì nói “khiến cho giặc không dám trông thẳng”, nói sao hăng hái thế ? Thế mà lâu nay lần chần, không thấy thi thố gì. Nguyễn Chính chuyên coi một đạo để chống đỡ cho Nam Định, đến khi chúng đánh thành chỉ nói phi tư, phi sức, phái triệt, phái phòng không chịu dời đi một bước để đến nổi thành ấy không giữ được. Nay lui về huyện Vụ Bản, cho xa thành địch, giữ thân chẳng ? giữ nước chẳng ? Sao mà im lặng đến thế. Hoàng Tá Viêm binh đồng đều khen là quân tinh nhuệ, thế mà vừa rồi báo tin tiến đóng Hà Nội, cũng không tiến đến, chúng mưu quấy hạt Bắc Ninh, lại không đến cứu, việc làm như thế, hầu coi việc binh làm trò chơi ư ? Hầu coi mệnh vua cũng không nhận được chẳng ? Sao để sự lo cho ta đến thế, có bề tôi như thế, còn nhờ sao được. Đáng lẽ đem ngay quân pháp làm việc, tạm nghĩ rã cánh lúc này bay cao lúc khác, cỏ nhân cùng nhiều người tự cố gắng mà trăm cũng không phải ít ân. Bọn người nên tính kỹ làm cho thoả đáng, để hả lòng công phần lừng lẫy uy thanh của nước, nếu còn chậm trễ lỡ việc tât phạm quân luật, chớ kêu là không bảo trước.

Thân sĩ tỉnh Quảng Trị mật tâu công việc đánh dẹp. Vua bảo rằng : Công việc hiện nay, triều đình đã tự có xử trí, đều nên yên lặng để trấn tĩnh, không nên hấp tấp, nhọc nhiều hại dân, không tiện.

Đặt thêm súng lớn ở đồn trước đồn sau Lộ Châu (súng đại bác 20 cỡ, súng quá sơn 30 cỡ).

Nêu thưởng tiết phụ tỉnh Nghệ An (Phan Thị én - vợ kế - hạng ưu, Nguyễn Thị Viện, hạng bình).

Lại cho các binh đồng chết trận, người nào nhà có cha mẹ tuổi 60 trở lên, con trai, con gái tuổi 15 trở xuống mà không có người nuôi nấng, thì chiếu lệ cấp dưỡng, để tỏ lòng thể tât.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tiến đóng ở Sơn Tây, chiêu tập thân hào sĩ đồng đã mộ từ trước gần 30.000 người, luyện tập đã giỏi được hơn 3.400 người, tâu xin chi lương để sai phái.

Vua bảo rằng : Phàm các quân mộ, nếu mấy vạn người cũng nên sung mộ, nhưng đến lúc lâm trận, phần nhiều vỡ chạy, không đắc lực lắm, cần chọn lấy người mạnh giỏi, ngõ hầu khỏi tốn phí.

Quan Kinh lược Nguyễn Chính xét rõ việc Nam Định thất thủ tâu lên.

Vua dụ rằng : Nguyễn Chính làm hỏng việc đến thế, há lại khoan tha, cho giáng làm Quang lộc Tự khanh, sung chức Tán lý theo Thống đốc điều khiển, còn cò tiết mao cho Thống đốc thu lại đem nộp ; Hoàng Tá Viêm lần nữa không được việc, giáng làm Tổng đốc ; các quan tỉnh ấy là Vũ Trọng Bình, Đồng Sĩ Vịnh cùng bọn lãnh, quân suất có trách nhiệm chống giữ đều cách chức, phái đi làm quân đi trước làm việc để chuộc tội, còn nhút nhát rút lui chút nào lập tức chém ngay. Đề đốc Lê Văn Diêm liêu mình ở chốn chiến trường, khí tiết dũng cảm đáng khen gia tặng hàm Đô thống, cho thờ vào đền Trung Nghĩa để khuyến khích các quan võ địch với kẻ thù hết lòng tiết nghĩa ; Bát phẩm Nguyễn Bản là một sĩ nhân trong hạt, trước vì quyền tiền được thưởng hàm, đến nay có việc lại biết đem quân mộ vào thành theo quan quân chống giữ, bị chúng bắn chết, cũng là đáng khen, cho truy thụ hàm Tu soạn, thờ ở đền làng ; án sát Hồ Bá Ôn bị thương còn hơn người chạy trước, cấp cho 30 lượng bạc để điều trị.

Vua lại cho là tỉnh thành Nam Định tuy chưa lấy lại được, nhưng cai trị không nên bỏ trống lâu, bèn cho thự Tuần phủ Hà Tĩnh là Tôn Thất Trường hộ lý Tổng đốc Định - Yên, bố, án, lãnh binh cũng đều chọn bổ cho đủ người. (Bổ chính Lại Hợp Ngoạn, án sát Phạm Vụ Mẫn (đều người Nam Định), Chánh phó lãnh binh là Vũ Liên, Lê Khoa) sai đi ngay chọn đất đóng ở, cùng làm việc, cũng Dụ rằng : Bọn người nên soi gương xe trước, cố gắng thêm lên, đều nên tự nghĩ, trăm không nói lần nữa. (Rồi sai đòi bọn Vũ Trọng Bình về Kinh xét nghĩ đến tháng 11 án dâng lên, cũng theo Dụ trước, cho cách chức làm việc chuộc tội, rồi lại đều cho khai phục, Nguyễn Bản người Nam Định là con án sát Lạng Sơn cũ Nguyễn Mậu Kiến).

Trước đây, Kinh lược Phó sứ Bùi Ân Niên được chuẩn cho đổi làm Tham tán, hoặc chia ra đạo riêng, hoặc cùng làm việc, do Hoàng Tá Viêm cùng bàn giao cho làm việc. Ân Niên cho là viên ấy cùng Thống đốc ý kiến không hợp, xin cho chuyên sung đạo riêng cùng với Tổng đốc Bắc Ninh là Trương Quang Đản trừ tính việc đánh giặc, nếu hoặc việc quân đã có nhiều người, xin về triều đợi tội.

Hoàng Tá Viêm cũng tâu nói : Ân Niên đối với việc quân am hiểu lắm, xin triệu về làm việc ở Kinh. Vua bèn cho Ân Niên về Kinh đợi Chỉ, đạo quân thuộc Ân Niên trước đều giao cho Tá Viêm sai phái.

Khi Ân Niên chưa có Chỉ vua triệu về Kinh, Tá Viêm đã thường giục giao quân, lại đem quân lệnh ra bảo ngay.

Ân Niên tâu nói : “Việc đánh ở Hà Nội, đã có Chỉ dụ nghiêm ngặt, giả sử quan Thống đốc, trước khi Nam Định chưa có việc, tiến ngay đến bức Hà Thành, khiến cho chúng trông chỗ nọ bỏ chỗ kia, không dám bừa bãi ở Nam Định, há không là việc tốt ư ? Lại cứ đóng ở Sơn Tây không tiến quân, cho nên chúng có thì giờ tính đánh giữ Nam Định, sự thế thêm khó khăn. Nếu đoàn quân Lưu Vĩnh Phước không đến thì các tỉnh ở Bắc Kỳ hoặc có trở ngại quan Thống đốc ấy cũng chỉ ngồi nhìn, điều khiển như thế mà muốn làm xong việc lớn, thực là vạn phần khó khăn. Nay đoàn quân họ Lưu đã đến, lại đem rút cả đạo quân tỉnh Bắc đến Sơn Tây, hiện nay người Pháp hòng quấy rối Bắc Ninh, việc đóng đê phòng giữ rất khẩn, đã đem việc ấy trình lại, mà quan Tổng đốc ấy không có xét bàn, thường tự rút quân, tất muốn ích cho mình mà hại cho người bên cạnh. Lại muốn đem việc trái lệnh lờ việc buộc cho người, quan đại thần dụng tâm như thế, thực không thể hiểu được. Gần đây cứ lời Vĩnh Phước trả lời người phái đi, thì việc tiến quân hay đóng lại chóng hay chậm, quan Thống đốc ấy cũng chỉ theo chủ định của Vĩnh Phước, lại không nghĩ đến việc nước, chỉ biết cậy quyền áp chế người dưới, khiến cho người ta không làm được việc gì. Và lại, trận đánh ở Gia Lâm, tôi cùng Quang Đản đều lạm dự được thưởng, mà quan Thống đốc ấy lại phải quở trách nhẹ, không khỏi có ý thắc mắc. Nhà vua sáng suốt ở trên, hiềm khích có làm gì, tôi chỉ nghĩ hết sức báo ơn nước, dám có lòng nào, nhưng thấy sự thế như thế, nói ra cố nhiên là có tội, mà không nói cũng sợ có tội”. Sớ dâng lên.

Vua cho là đạo Sơn Tây binh tướng đã nhiều, mà đạo Bắc Ninh binh tướng hơi ít, Ân Niên cũng chưa thấy có việc gì kém, lại cho vẫn sung chức Tham tán cai quản binh đồng đạo quân cũ cùng với Trương Quang Đản cố gắng làm việc, cho xong việc định làm, đạo Nam Định gia sung Tán lý là Nguyễn Chính cũng cho coi đạo khác đều do Tá Viêm tiết chế điều khiển, bảo cho ý hết lòng về việc nước, không nên kẻ khác người giống.

Cho Tả thị lang bộ Hộ là Cao Hữu Sung hộ lý Tuần phủ Hà Tĩnh.

Giặc biển quấy phá phủ Kiến Thụy (thuộc Hải Dương) cướp bóc no chán, rồi xuống thuyền đi. Quyền Tri phủ là Trần Ngọc Liễn phải cất chức, quan tỉnh là bọn Lê Điều, Nguyễn Văn Phong đều phải giáng lưu.

Bổ chính tỉnh Quảng Tây nước Thanh là Từ Diên Húc ra ngoài cửa quan đóng quân để trấn áp.

Cho thự Tuần phủ Lạng - Bằng là Lương Tư Thứ sung chức Tham tán quân thứ Tam Tuyên. Lĩnh Đốc học Ninh Bình là Lã Xuân Oai thăng thự Tuần phủ Lạng - Bằng.

Thống lĩnh nước Thanh là Hoàng Quế Lan đến đóng quân ở phủ Lạng Giang, điều phái Quản đới là Trần Đắc Quý đem quân tiến đóng huyện Yên Dũng; Bang đới là Diệp Phùng Xuân tiến đóng bờ bên tả sông Đáp Cầu, Thống đốc là Vy Hoà Lễ tiến đóng ở Hùng Lãm để làm thanh thế ứng cứu. Quan quân thứ tỉnh Bắc bàn với Quế Lan đem quân sang sông chọn chỗ đóng quân, sau rồi Quế Lan bảo rằng chưa tiếp được công văn thượng quốc, chưa dám hội lại làm việc, nhưng xét hạt Bắc Ninh, đất giáp sông Đại Hà, gần với sào huyệt cũ của bọn chúng, mà 2 sông (Chiêm Đức, Nguyệt Đức) ở trước sau tỉnh thành, cần phải đóng giữ, nên mộ nhiều quân khách để sai phái. Và phái một toán quân ở Cao Bằng, Lạng Sơn đóng gần quân dinh. Nếu chúng có theo sông Nguyệt Đức đến sẽ phái quân dinh, đổi quần áo đánh giúp. Còn như con đường Từ Sơn, Gia Lâm, do nước ta tự làm lấy, đợi không kỳ ngày nào theo tờ tư của quan Tuần phủ Quảng Tây đưa đến, dời đến gần tỉnh thành hội tính toàn cục.

Ân Niên, Quang Đản đem việc ấy tâu lên.

Vua bảo rằng : Nước Thanh đã lo ngại sinh ra hiềm khích, viên Thống lĩnh ấy đã đóng ở Lạng Giang, không từng sang sông, ý ấy có thể biết được. Rút cục việc ta ta phải làm là chính. Vậy cho các người quan quân thứ, quan tỉnh khuyến khích tướng biên phải tự gắng sức, cho hết đạo bầy tôi, mà làm cho thế nước mạnh mẽ, chớ có chỉ trông cậy vào người, hơi tỏ ra lười biếng. Nhưng viên ấy đã về đóng gần, cũng nên khoản đãi thăm hỏi. Và tuyên ngôn quân nước Thanh đến giúp cho nổi thanh thế.

Quan tỉnh Thanh Hoá tâu nói : Phái viên nước Pháp muốn đến cửa Chính Đại yết sức triệt bỏ tuần ty.

(Lần ấy có linh mục Phát Diệm là Trần Lục đưa thư nói : Phái viên nước Pháp đến Ninh Bình khám 2 cửa tuần Trì Chính, An Phú, lại đi đến cửa tuần Chính Đại yết thị bãi bỏ tuần ty ấy).

Vua cho là tỉnh Thanh Hoá không thuộc về Bắc Kỳ, đây là Trần Lục nịnh hót mà chỉ, sai Đình Bình bắt Trần Lục nói với phái viên nước Pháp phải thôi.

Lại sai quan tỉnh Thanh Hoá tùy cơ châm chước mà làm, cần cho bớt việc, nhưng việc phòng bị bên trong không được sơ sài chút nào.

Cho dân bị giặc phá ở các phủ, huyện đạo Tân Hoá vay tiền.

Cấp thêm gạo cước cho các chủ thuyền đi tải ở Thanh, Nghệ, Tĩnh. (Từ Thanh Hoá vào Kinh, lệ trước cứ 100 phương gạo thì cấp gạo 15 phương, nay thêm 4 phương, cộng 19 phương ; từ Nghệ - Tĩnh, lệ trước cứ 100 phương cấp gạo 12 phương, nay thêm 3 phương, cộng 15 phương).

Vì Bắc Kỳ vận tải ngăn trở, cho nên cho thêm để cho dân vui lòng đi tải.

Tỉnh Bình Định ít mưa, lúa ruộng tổn hại nhiều, Tổng đốc là Nguyễn Hiệp tâu xin dụ trích 30.000 quan tiền ở kho nghĩa thương xã và tiền khuyến quyên, đợi thu hoạch xong, mua thóc về chứa để cấp cho dân. Vua y cho.

Tàu Lợi Đạt sang Hương Cảng sửa chữa, khi về phái đi tuần ở phận biển Ninh Bình, Thanh Hoá, hộ dẫn đoàn thuyền vận tải.

Bố chính Thái Nguyên là Vũ Giác xin chiêu mộ điền tốt đóng đồn để khai khẩn ruộng hoang. Vua y cho.

Tặng hàm Quang lộc Tự khanh cho án sát Nam Định trước là Hồ Bá Ôn (người Nghệ An, đỗ Phó bảng, bổ chức Thừa chỉ lĩnh án sát sứ).

Trước đây Nam Định thất thủ, Ôn bị thương ngay tại trận, đến nay chết. Vua nghe tin nói rằng : Không tránh sự chết, cùng chết với thành, hơn người tránh nạn xa lắm. Bèn cho đặc cách truy tặng, lại chiếu hàm tặng cho tiền tuất và tập ấm.

Tham tán quân thứ Bắc Ninh là Bùi Ân Niên tâu xin các quân lệ thuộc các đạo, chiếu lệ theo đi đánh giặc, cấp thêm lương tháng (mỗi tên mỗi tháng 3 quan tiền, 1 phương gạo). Vua y cho.

Gạo hiện chứa trong kho cửa biển ở Kinh chưa được thừa thãi. Bộ Hộ tâu xin kỳ lương tháng sau, gạo lương của quan viên văn võ và các hệ Tôn thất, Quốc tử giám, võ học đường, cùng gạo lương cấp thêm cho các hạng biên binh đều chiếu giá mỗi tháng 4 quan tiền chiết cấp bằng tiền. Vua y cho.

Bắc thêm thuyền công, thuyền của dân (107 chiếc) ở Nam Kỳ, Bắc Kỳ để chở tiền, gạo, đồ vật, gỗ, đá ở 2 hạt Thanh Hoá, Hà Tĩnh về Kinh. Vì gạo và đồ vật cần lắm.

Thống đốc Hoàng Tá Viêm tâu nói : Phái viên ở Yên Kinh là Đường Cảnh Tùng đến quân thứ, (Cảnh Tùng tháng chạp năm ngoái từ Kinh về Hải Phòng, lại đi bộ đến các tỉnh Bắc Kỳ, tra xét tình hình biên giới, đến nay cáo từ về nước) cùng nhau bàn luận thấy có nghĩa phần lắm, bàn tính việc quân, rất là có lý, lại thêm Lưu Vĩnh Phước là người cùng làng với viên ấy, rất là kính trọng. Nếu được viên ấy ở lại đây, tự khắc mọi việc làm chóng xong. Xin tư

cho quan Tổng đốc Quảng Đông giữ viên ấy ở lại làm việc quân, tướng cũng giúp được một tay. Vua nghe theo. (Sau triều đình nước Thanh chuẩn y cho).

Mùa hạ, tháng 4, tướng giặc Bắc Ninh là Phạm Văn Khoa, Nguyễn Văn Câu chịu tội chết. (Văn Khoa người huyện Đông Anh, nguy xưng là Ngũ quân đại nguyên soái ; Văn Câu người huyện Đông Anh, nguy xưng là điều bát, họp bè lũ quấy rối, cướp bóc, lại dán giấy ở các xã thôn, tống tiền bạc và thuốc súng đạn. Quan tỉnh Bắc Ninh phái quân đánh bắt, liền trốn tan. Đến nay bắt được, đều chiếu luật xử trị, thưởng cho người thám bắt đặc lực là bọn Cai tổng Dương Văn Phối, thưởng công ngân bài và tiền có cấp bạc, Tri huyện Ngụy Khắc Kiền được thưởng kỷ lục một lần).

Tiểu trưởng quan nước Thanh (bọn Trần Văn Cao, Trần Tài) bắn chết tướng giặc ở Tuyên Quang, Thái Nguyên là Dương Đại Gia Hoả ở chỗ sườn núi, Thống lĩnh là Triệu ốc sai đem đầu tướng giặc ấy đến các hạt Cao Bằng, Tuyên Quang, Thái Nguyên, Lạng Sơn truyền bá cho mọi người biết.

Hoàng Tá Viêm dâng sớ xin tha tù sung quân ở Hưng Hoá là bọn Hà Văn Giới (hơn 30 đứa) lệ thuộc quân thứ để đánh giặc.

Vua bảo rằng : Quân cảm tử, phần nhiều ở trong tù phạm, chọn lấy kẻ dũng cảm, chỉ ở tướng khéo khuyên dùng mà thôi. Vua y cho.

Dời kho tỉnh Ninh Bình đến làm ở phủ mới Yên Khánh (vì có tỉnh thành gần ngay sông Cái).

Khâm phái Gia Định là Nguyễn Lập dâng sớ xin : Việc đánh giặc không nên bắt quan văn làm. Quan viện Cơ mật tâu nói : Xung phong đánh trận là quan võ, mà trừ tính điều khiển là quan văn, đã đảm đương công việc, thì trách nhiệm không thể trốn được, há nên thiên vị mà nói để kẻ sợ hãi nhút nhát được để mượn cớ. Vua cho là phải.

Giặc biển đánh phá thành phủ Thái Bình (thuộc tỉnh Nam Định) (thuyền giặc hơn 60 chiếc, bọn giặc 500 hay 600 tên). Bọn Đề đốc Tạ Hiện, Hiệp quản Hoàng Văn Phú, tỉnh Nam Định,

cùng với đạo quân tinh Hưng Yên, chia từng đạo đánh đuổi, lấy lại phủ lý. Vua thưởng cho có cấp bậc.

Coi Thủy sư nước Pháp là Vy Ê (có tên là Lý Hoa Lợi) uỷ phái viên đem bán gạo chứa ở cục Chiêu thương Hải Dương và thu các thuế xuất nhập cảng, thuế thuốc phiện sống và gạo.

Tổng đốc Ninh - Thái là Trương Quang Đản tâu nói : Kho ở tỉnh ấy hiện chứa tiền ít (hơn 20.000 quan) mà thóc gạo rất nhiều (hơn 200.000 hộc). Vậy thuế vụ hạ năm nay và thóc để thiếu từ năm trước (hơn 70.000 hộc) xin cho dân chiết nộp bằng tiền (mỗi hộc thóc giá 3 quan 7 tiền) để tiêu dùng được thóc. Vua y cho.

Cấp tiền cho dân hạt Bình Thuận mua trâu cày. (Vì trâu bị chết dịch, cấp tiền cho mua mỗi con trâu giá 20 quan tiền).

Cho trích thuế đinh, điền 2 huyện Hương Sơn, Hương Khê tỉnh Hà Tĩnh do nha Sơn phòng thu nộp để phát lương cho quân.

Truy tặng hàm Phó quản cơ cho Suất đội Hà Nội là Đỗ Đăng Lân (ám thụ cho con hoặc em hay cháu một người làm Chánh cửu phẩm bách hộ). Vì khi Hà Thành thất thủ, Lân bị người Pháp giết chết, cho nên truy tặng cho hàm ấy.

Chương vệ quyền coi dinh Hồ oai là Phan Văn Quý phải cách. Văn Quý làm việc phần nhiều chậm trễ, bộ Binh xét nghĩ là tầm thường. Vua cho là hiện nay thiếu người, tạm cho lưu chức. Đến nay, vua đi chơi sông Lợi Nông, Văn Quý được sung theo hầu lại bỏ văng, bị khoa đạo hạch tội tâu lên, lại nói vì ban võ không uỷ báo. Sau rồi xét ra quả là đùn đẩy. Vua bèn cho cách chức, về quê. Cho Vệ úy Nguyễn Văn Sỹ quyền coi dinh Hồ oai.

Tàu Pháp kiểm soát đuổi phái viên ngồi thu thuế quan Mễ Sở tỉnh Hưng Yên.

Nha Hải phòng Kinh kỳ tâu xin cấm liên hàng rào bằng gỗ và lấp bằng sọt đá ở cửa hàng rào Lộ Châu. Vua y cho.

Quan quân thứ Sơn Tây đánh quân Pháp ở Cầu Giấy (ở phía tây ngoài cửa ô La Thành, tỉnh Hà Nội) thắng trận to.

Lúc bảy giờ Thống đốc Hoàng Tá Viêm đem binh đồng quân thứ Sơn Tây cùng đoàn quân Lưu Vĩnh Phước về phủ Hoài Đức (thuộc Hà Nội) đóng quân liên nhiều. Sai đoàn quân Lưu Vĩnh Phước ra khiêu chiến, quân Pháp không ra, chợt nghe tin báo Chương thủy sư Pháp kiểm điểm quân và súng đạn, định đến đánh úp. Vĩnh Phước bèn chia quân đoàn ấy phục trước. Sáng sớm ngày hôm ấy (ngày 13) Chương thủy sư nước Pháp là Vy Ê đem quân (hơn 600 đến thẳng Cầu Giấy, quân phục binh vùng dậy đánh mãnh liệt. Cánh bên tả là Dương Trứ án bị chết trận, cánh bên hữu là Ngô Phụng Điền bị thương, quân đoàn ấy hơi lui. Vĩnh Phước cùng Hoàng Thủ Trung xông ra dẫn vào trận đạn, cố sức đánh. Quân Pháp thua chạy, đuổi theo chém được Vy Ê ở cửa ô (và quan Hai, quan Ba mỗi chức 1 tên, quân Pháp chết 20 tên, bị trọng thương 60 tên, thương nhẹ rất nhiều). Tin thắng trận tâu lên. Vua mừng lắm, thưởng Vĩnh Phước thăng thụ Đề đốc, cho mũ áo Chánh nhị phẩm, gia thưởng 1 cái kim bài có chữ “trung dũng” ; Hoàng Thủ Trung (Tuyên úy đồng tri Tông lục phẩm) thăng thụ Tuyên úy sứ (Tông tứ) lĩnh chức Lãnh binh, gia thưởng 1 cái kim bài bằng vàng tía có chữ “thưởng công” ; Ngô Phụng Điền (Phòng ngự đồng tri, Tông lục phẩm) thăng thụ Tuyên úy phó sứ lĩnh chức Phó lãnh binh, trích bạc lạng, sâm, quế cấp cho để điều trị, gia thưởng 1.000 lạng bạc, lại thưởng chung cho quân đi đánh trận ấy 2.000 quan tiền ; Thống đốc Hoàng Tá Viêm (trước lưu) điều khiển được việc, chuẩn cho khai phục nguyên hàm, gia thưởng quân công 2 cấp. Dương Trứ án (Tông bát phẩm bách hộ) chết trận, được truy thụ Tuyên úy phó sứ gia tặng hàm Phó lãnh binh, còn thì đều tặng hàm và cho tiền tuất có cấp bạc.

Lãnh sự nước Pháp đưa thư đến xin trả xác (Chương thủy sư và quan Hai, quan Ba nước Pháp). Vua không cho. Sai quân thứ Sơn Tây tạm chôn, đợi xét.

Phát chẩn cho dân đói các tỉnh Hải Dương, Hà Nội, Ninh Bình.

Lúc bảy giờ, quân thứ Bắc Ninh dò biết quân ở quân thứ Sơn Tây lại chuyển xuống đánh nữa (quân tỉnh Sơn Tây và 1 - 2 toán quân họ Lưu chuyển xuống mặt phố Hà Nội), Tham tán quân thứ Bắc Ninh là Bùi Ân Niên, Tổng đốc là Trương Quang Đản liền phái binh đồng sang

sông, hội lại cùng đánh. Lại sai binh đóng ở quân thứ đem súng lớn đến trên đê sông Nhị Hà, bắn luôn mấy ngày. (Thuyền binh nước Pháp cũng có tổn thương). Sau rồi quân ở quân thứ Sơn Tây rút về chỗ đóng cũ (phủ Hoài Đức). Vừa gặp nước mùa hạ lên to, bèn đem cỗ súng chuyển về chia đặt ở bờ sông Chiêm Đức và điệu binh đóng phái sang sông trước về đóng ở Gia Lâm, để phòng bị được nghiêm. Việc ấy đến tai vua.

Vua bảo rằng : Binh luyện sao đã rút về, không trách mấy ngày nay mong tin thắng trận không thấy, đánh giặc chỉ có 2 quân thứ các người, bọn người đều nên nghĩ kỹ, làm thế nào cho xứng đáng mới được.

Bố chính Quảng Tây là Từ Diên Húc từ Lạng Sơn đến Bắc Kỳ, Tham tán Bùi Ân Niên đến yết kiến, đem hiện tình Bắc Kỳ thương thuyết. Diên Húc nói rằng : Sang lần này tắt vì nước Nam cứu ứng, duy mùa xuân năm nay, Lý Hồng Chương gặp mặt trách công sứ Pháp (ở Thiên Tân) là Bảo Hải (nói nước Nam là thuộc quốc cũ của nước Thanh, đã hoà, sao được cùng phạm). Bảo Hải đưa trình tờ hoà ước. (Trong hoà ước có câu “nước Nam là nước tự chủ”) bảo rằng không can thiệp gì đến Trung Quốc, cho nên Trung Quốc lấy giúp ngầm làm chủ, cốt không để cho nước ấy mượn cớ. Nếu quả là cùng xâm phạm, thì tất phải chiến tranh. Nay đã giúp súng ống cho đoàn quân Lưu Vĩnh Phước, lại khuyên cố sức đánh giúp.

Ân Niên dâng sớ nói : Bố chính họ Từ sang lần này thực có ý cứu giúp nước ta. Xin sắc cho quan ở bộ viết thư yên ủi khuyên cố sức mưu toan. Vua bèn sai viết thư hỏi thăm và yên ủi.

Gia hàm Hiệp biện Đại học sĩ về hưu trí là Trần Đình Túc nghị việc quân nhu khẩn cấp, xin từ nửa lương suốt đời.

Vua bảo rằng : Nghĩ công trạng trước, cho cứ lĩnh, có thiếu đâu phải vì thế.

Xếp đặt dân nghèo tỉnh Quảng Ngãi đến tỉnh Bình Định (nha Kinh lý) và tỉnh Thuận - Khánh (nha Doanh điền) liệu cấp vốn công cho khai khẩn ruộng hoang cày cấy. Lúc bấy giờ những kẻ du thủ du thực ở Quảng Ngãi phần nhiều đáp tàu buôn đến 6 tỉnh Nam Kỳ để kiếm ăn, đã bị quan Pháp giao trả về (hơn 100 tên). Khâm phái ở Gia Định là Nguyễn Lập đem việc ấy tâu lên, cho nên vua sai phân phát xếp đặt cho chỗ ở.

Khâm phái kiêm Lãnh sự ở Gia Định là Nguyễn Lập về quê chữa bệnh, lại cho Tả thị lang bộ Hộ là Nguyễn Thành ý làm thay.

Khách nước Thanh là bọn Chu Nhi giả mạo làm phái viên nước Tây dương, doạ nạt phó Hà Nội. Vua sai đem chém.

Tháng 5, phủ Thừa Thiên bị hạn. Vua sai cầu đảo, được mưa. Vua bảo rằng : Đang nắng dữ thế mà được ứng ngay, tuy không phải sức người, cũng là hết lòng thành nên mới được như thế, thưởng cho quan phủ và 6 viên huyện có cấp bậc.

Bọn Phó lãnh binh tỉnh Quảng Yên là Hoàng Côn đánh bắt giặc biển (tướng giặc là tên Bình, tên Mía, đầu mục giặc là tên Nghĩa) thắng trận. (Bắn chìm thuyền giặc, chém bắt được và thu tang vật không kể xiết). Vua thưởng phẩm hàm, kỷ lục, kim tiền có cấp bậc, binh đồng đi đánh trận ấy, thưởng chung 300 quan tiền.

Bố chính nước Thanh là Từ Diên Húc cùng với Thống lĩnh Hoàng Qué Lan, Triệu ốc đem quân đến thành tỉnh Bắc Ninh. Diên Húc phái Chủ sự là Đường Cảnh Tùng đem quân tinh nhuệ (200) đến chỗ đóng của đoàn quân Lưu Vĩnh Phước trừ tính làm việc. Lại uỷ Qué Lan, Triệu ốc đến Từ Sơn xem xét hình thế, chia quân đóng đồn. (Từ tỉnh thành đến Đáp Cầu 5 dinh, ở Yên Dũng 1 dinh, Lạng Giang 1 dinh). Ân Niên đệ lễ vật (trâu, dê, lợn, gạo, rượu, chè, quả) đến khoản tặng, nói rằng : Quý đại nhân sang lần này vắng tờ Dụ rõ ràng, (vua nước Thanh dụ cho giữ gìn Bắc Kỳ) xin hết sức giúp cho.

Diên Húc nói rằng : Định vài ngày nữa về Long Châu, bàn định công việc. Việc ấy tau lên.

Vua bảo rằng : Bố chính họ Từ sang lần này là đặc cách sai đi để giữ Bắc Kỳ, có Dụ bảo rõ ràng, đem cả quan các dinh đến Bắc Ninh rất gần, không những nước ấy đã biết, các quân thứ các tỉnh của ta cũng cùng trông cậy, thế mà vừa mới đến, chưa thấy có chút công trạng đã vội muốn về Long Châu, sao đi lại nhiều quá như thế, cô phụ lòng trông ngóng của người thì sao ? Bọn người nên gia tâm thương thuyết với viên Bố chính ấy, xem sự cơ hết sức làm việc.

Sau rồi Diên Húc chuyển về Long Châu, vẫn để Quế Lan, Triệu ốc đóng ở lại.

Quân Pháp đã thua, phái viên nước Pháp ở Hà Nội lại sai người về Gia Định đem thêm tàu binh chạy đến Bắc Kỳ. Khâm phái là Nguyễn Thành ý đem việc tâu lên.

Vua dụ rằng : Hoàng Tá Viêm, Lưu Vĩnh Phước, sau khi đánh được thắng trận, đã lâu ngày, không thấy thừa thế tính ngay, lại để cho chúng có thì giờ mưu việc cứu viện, thì đến bao giờ mới phá được sào huyệt, đánh đắm được tàu cho chúng chạy xa để lấy lại 2 tỉnh, cho yên lòng mọi người. Và lại, thế cuội hổ đã thành, ta không tính chúng, chúng cũng tính ta, tính trước được thì thắng, nên cùng lòng hợp sức tính ngay, khỏi đến nỗi đắp núi còn thiếu một sọt đất. Trẫm hằng ngày mong mỏi, các người nên hết lòng tính ngay mới được. Lại sai tư cho các quân thứ, các tỉnh biết để cố gắng tính ngay. Và tư cho Khâm sai đóng ở Thiên Tân, Khâm phái đóng ở Quảng Đông, bắu khéo với Lý Hồng Chương và Tổng đốc Quảng Đông trừ tính ngay cho, để khỏi sinh khó khăn.

Vụ lúa chiêm năm ấy, tỉnh Sơn Tây được mùa to. Còn các địa phương có bị tổn thương, thì thuế ruộng đều chiếu hạ giảm thuế có thứ bậc.

Tháng 6, nghiêm cấm thuyền buôn từ Quảng Bình trở ra Bắc, không được đi lại buôn bán ở Nam Định, người nào trái lệnh thì bắt trị tội. Sau khi hạt ấy có việc, bọn giặc quấy rối bờ, thuyền buôn đi lại, sợ giúp lương cho giặc, cho nên mới cấm.

Tàu nước Pháp (một cái lớn, một cái vừa) đi qua sông Hát đến phận sông Nhật Chiêu (thuộc Sơn Tây), viên huyện Phước Thọ là Tôn Thất Hoàn, Bang biện là Nguyễn Hội, quyền Lãnh binh là Đặng Văn Tiếp chặn lại, bắn chết 1 tên lính Pháp, tàu Pháp rút ngay, đều thưởng kỷ lục có cấp bậc, thưởng chung cho binh đồng 100 quan tiền.

Cấm nhân dân Bắc Kỳ không được đem gạo bán cho khách buôn và chở thuê cho chúng. Gần đây, nước Pháp phái người chuyên thu thuế buôn, cho gạo xuất cảng, quan tỉnh Hải Dương sợ gạo lọt ra nước ngoài nhiều, nhân dân thiếu ăn, tâu xin cấm. Vua y cho.

Khâm phái ở Gia Định là Nguyễn Thành ý về Kinh. (Tháng trước tướng nước Pháp cho người báo với Thành ý, nói phái viên từ trước đến giờ làm việc không thấy bớt được việc gì, ở đây sợ có hại cho 6 tỉnh, nên dời khỏi địa hạt Sài Gòn ngay, Thành ý bèn sức cho nha thuộc cùng binh đình ở lại đợi xét, rồi cùng với Phó lãnh sự là Trần Doãn Khanh đi tàu thủy về Kinh). Vua cho đổi làm thự Hữu tham tri bộ Binh.

Cho Thị lang bộ Binh là Lê Liêm đổi lĩnh Tuần phủ Thuận - Khánh (Tuần phủ cũ là Trần Lưu Huệ ốm nghỉ).

Vua bị ốm, làm sẵn tờ di chiếu cho hoàng trưởng tử nối ngôi.

Trước vua từ hạ tuần tháng 4 hơi yếu, vài ngày dần khỏi, cố sức làm việc, những chương sớ các nơi, đều cho theo như thường dâng tâu, tùy việc phê phớ. Rồi nhân khó nhọc, thành ra ốm nặng, quan viện Thái y hầu thuốc không có hiệu quả. Đến ngày 14 tháng ấy là ngày Nhâm Tuất, tuyên triệu Cơ mật viện đại thần là Trần Tiễn Thành, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết vào hầu, vua ở trong cung, chính tay phê vào tờ di chiếu cho Hoàng trưởng tử Thụy quốc công nối ngôi vua.

Chiếu rằng : Trẫm là con thứ 2 của bà cả của Đức Tiên đế, nhờ trời đất ông cha cho nối nghiệp lớn, làm vua nước Nam 36 năm nay, lo sợ hằng ngày, thường sợ không làm nổi, khôn nổi người yếu, đức mỏng, tài kém, lỗi nhiều, đang mong đổi lỗi chưa xong, đâu dám quá nghĩ thành ốm. Duy lo lắng đã lâu, lại thêm khó nhọc, năm trước đã phát bệnh ho, hạ tuần tháng 4 năm nay, bệnh bỗng phát to, trẫm chứng hư tổn, đều phát ra cả, đã uống thuốc để chữa, càng ngày càng tăng, lòng thành đến nay mới được hơi có cơ hội, không may mà vội chết, để thương đến muôn đời. Trời khó tin, mệnh không thường, phàm việc phải dự bị trước. Trẫm nuôi sẵn 3 con, Ưng Chân, cố nhiên là học lâu trưởng thành, chính danh đã lâu, nhưng mặt hơi có tật, giấu kín không rõ ràng, sợ sau không sáng, tính lại hiếu dâm, cũng rất là không tốt, chưa chắc đương nổi việc lớn. Nhưng nước cần có vua nhiều tuổi, dương lúc khó khăn này, không dùng hấn thì dùng ai ? Sau khi trẫm muôn tuổi, nên cho Hoàng tử Thụy quốc công Ưng Chân nối nghiệp lớn, lên ngôi Hoàng đế. Người nên nghĩ kỹ sáng nghiệp thủ thành đều khó khăn, nối theo không dễ, không dám bừa bãi chút nào, chỉ mong cho được việc, không thẹn với mệnh trời.

Tấn tôn Hoàng thái hậu làm Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu, ngũ hầu trăm báo ơn muôn phần được một phần. Tôn Trung phi làm Hoàng thái hậu, coi việc bên trong, dạy bảo vua nối ngôi. Trăm chỉ có một mẹ một con, ngày thường nương nhờ nhau, nay không được tổng chung mẹ, là trăm đại bất hiếu. Mẹ con người nên khéo thờ Thái hoàng Thái hậu, cốt cho vui lòng, ngày càng mạnh khoẻ, tiếng tốt trọn vẹn. Gia pháp bản triều rất nghiêm, từ trước không có lệ buông dè nghe chính sự. Bọn Trần Tiễn Thành, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết cùng ta gặp biết, tuy có sớm muộn hơi khác, mà lòng trung thành yêu mến chăm lo như một, từng làm việc nơi cơ yếu đã lâu, thân được chỉ bảo, nếu có gặp việc khó khăn, cũng giải quyết được. Vậy cho Trần Tiễn Thành sung làm Phụ chính đại thần, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết sung cùng là Phụ chính đại thần. Bọn người nên nghiêm sắc mặt đứng ở triều đình, giữ mình đứng đắn, đốc suất quan thuộc, mọi việc cùng lòng làm cho thoả đáng, trên giúp vua nối ngôi điều không biết đến, dưới chữa chỗ lệch lạc cho các quan, để Nhà nước yên như núi Thái Sơn, thế là không phụ sự uỷ thác. Thống đốc Hoàng Tá Viêm, thân tuy ở ngoài, thực quan hệ việc biên phòng, lâu nay dẹp yên biên giới Bắc Kỳ, trung thành công nghiệp rực rỡ, cho người làm Trấn bắc Đại tướng quân, các việc quân bình tây định bắc, đều giao cho cả, người nên cố gắng, chớ bỏ mất mệnh lệnh của trăm. Thọ Xuân vương, Tuy Lý quận vương đều là rất thân, tuổi và đức cùng cao, trăm vẫn kính trọng, phàm thấy việc Nhà nước có điều gì không phải, nên nói hết để sửa chữa, cho đều được tốt, mới yên trong lòng. Còn ngoài ra hoàng thân, quốc thích, các quan lớn nhỏ trong ngoài đều là phận nghĩa vua tôi, việc gì đợi kể tên, đều đem lòng trung lương để giúp vua các người, giúp được việc khó lúc này để tiếng về sau mãi cùng nước cùng hưởng Phước vô cùng, phải kính theo Dụ này.

Lại cho Hoàng tử thứ 3 sung làm Hoàng tử. Lãng mộ đều làm theo tiết kiệm. Về miếu hiệu xưng tôn trăm không có công to không được gọi là tổ, sẽ nói rõ ở tờ di chúc sau này:

(Trong di chúc có nói : 1. Trong 3 người con, thì Ưng Chân đã nói rồi, Ưng Kỹ người yếu hay ốm, có tâm tật, học chưa thông mà kiêu ngạo, hay bới việc riêng của người cho lạng thẳng, đều không phải là tư chất thuần lương theo lời phải, sợ bọn người khó lấy lời nói can được. Duy con út là Ưng Đăng hầu hạ cẩn thận biết sợ, dạy được chưa thấy có vết gì, nhưng tuổi còn ít, đang học chưa thông, đương lúc khó khăn này chưa chắc đã am hiểu. Cho nên,

trầm cắt bỏ lòng riêng, theo lẽ công, quyết thi hành mưu kế lớn là vì Xã tắc. Nghĩ ơn nuôi nấng đã hết lòng, không nên để cho phân biệt, nhưng chưa kịp làm, nay cho sung làm Hoàng tử cho đổi tên là Ứng Hồ. Người là Ứng Chân phong cho tước công, xây dựng cửa nhà vườn ruộng, phái người cẩn thận sung làm giúp việc, chọn con gái lương gia làm thiếp hầu, khiến cho học hành thông thuận, giữ phú quý mãi, anh em các người, biết hoà thuận yêu mến nhau, trước sau như một, cũng có thể yên lòng ta ở dưới chín suối.

2. Điện Hoà Khiêm làm chỗ chôn, sau làm chỗ thờ, còn điện Lương Khiêm để làm chỗ thờ vọng mẹ ta, sau cũng đặt một án không, không có bài vị, bọn người cũng sớm tối dầu chè, thờ phụng cho cẩn thận, cho tấm lòng ngày thường nhớ nhau không quên, 2 nhà từ trước vẫn dùng thì nhà Học Thiện hai phi ở, nhà Minh Ôn thì chứa đồ thờ, hoặc tiếp khách, còn thì chia nhau mà ở. Nữ quan thì để lại Thị Kiên, Thị Đẻ, Thị Siêu, Thị Lai. Thái giám là Nguyễn Phụng cùng một người cung giám đủ làm việc. Còn thì để hầu vua nói ngời, chúng đều hơi quen.

3. Các ngọc trân châu, kim cương, khoảng năm Minh Mệnh, Thiệu Trị mua nhiều để làm mũ đai vua dùng, nay thì một tý không dùng, trầm từ khi lên ngôi đến nay, những ngọc đem làm đều là đồ cũ, vua Hạ, vua Vũ ăn mặc tiết kiệm mà sắm mũ áo tế trời đất thì rất tốt đẹp, thực là thế đấy. Trầm từ trước đến giờ, người yếu, mũ áo ít dùng đã lâu là ý đã nghĩ đến việc ấy. Còn việc khâm liệm, vẫn mặc khăn áo thường mà thôi, tất cả mũ đai châu ngọc là thứ khó mua, để lại cho vua nói ngời truyền cho con cháu đời đời dùng mãi. Sau có đời nào giàu có thừa thãi thì làm lại. Phạm là thần tử người nào trái lệnh là bất trung bất hiếu, không có tội nào to lớn hơn nữa, quyết không thể trái được. Lãng mộ cũng đều theo tiết kiệm không được trái ý trầm. Trầm có tội với tổ tiên, không dám thờ vào Thế miếu, trước đã nói rồi, chỉ có quan và dân lượng thứ cho. Miếu hiệu đều xưng tông, như phép nhà Hán, không đặt nhiều tên thụy. Trầm không có công to, không được xưng là tổ, cũng nên theo thế mà làm).

Ngày 16 là ngày Giáp Tý, giờ Thìn, vua mất ở điện chính Càn Thành. Đặt vào quan tài, hoàng thân và các quan văn võ đều ở cả đấy, mở tờ di chiếu ở điện Càn Chính, vua nói ngời là Hoàng trưởng tử Thụy quốc công khóc lạy nhận mệnh lệnh vào điện Hoàng Phước cư tang. (Vua nói ngời vào tôn điện mới được 3 ngày, bị Văn Tường và Thuyết truất bỏ đi, đón Lãng quốc công là Hồng Dật lập lên làm vua, mới được 4 tháng, lại bỏ và giết đi. Vua nói

ngôi (Ung Chân) sau cũng bị giam rồi giết. (Xem phụ chép ở dưới và phụ chép ở Đệ ngũ kỷ). Đến năm Thành Thái thứ 4, truy tôn làm Cung Huệ hoàng đế).

Ngày Giáp Tuất làm lễ thành phục. Tháng 8, ngày Mậu Thân, rước quan tài ra đi, ngày Canh Tuất, đặt ở điện Hoà Khiêm. Tháng 10, ngày Canh Thân, kính dâng tôn thụy là Kế thiên Hanh vận, Chí thành, Đạt hiếu, Thễ kiện, Đôn nhân, Khiêm cung, Minh lược, Duệ văn, Anh hoàng đế. Miếu hiệu là Thánh tổ. Tháng 11, ngày Bính Thân đổi dâng miếu hiệu là Dực Tông. Tháng 12, ngày Mậu Thân, an táng, làm lễ tụy ((1) Lễ tụy : làm lễ đặt xuống đường ngầm đẩy vào trong mộ.1), đặt tên lăng là Khiêm lăng. Ngày Kỷ Dậu đề thần chủ, rước về điện Hoà Khiêm, an vị. Đồng Khánh năm thứ 2, tháng 12, ngày át Dậu rước thần chủ lên thờ ở Thế miếu. Rước thánh vị lên thờ phụ ở điện Phụng Tiên.

Vua thông minh, nhân hiếu, yêu dân, trọng học trò, cẩn thận lo sợ, chăm chỉ chính sự, 36 năm thường như một ngày. Khi mới lên ngôi, tể Giao, tể Hương, tất thân hành làm lễ, sau hơn 10 năm, lo nghĩ nhiều thành bệnh, thường sai người tể thay, nhưng vẫn miễn cưỡng làm lễ một tuần sơ hiến, hoặc tự đến chiêm bái trước, lòng vẫn áy náy như không tể. Thờ Hoàng thái hậu rất cung kính, giữ đạo làm con, mỗi ngày một lần vào chầu. Đến cung bà mẹ thì sửa mình nín hơi, quỳ xuống hỏi thăm sức khoẻ, rồi lại bàn luận sách vở, cùng sự tích nhân vật xưa nay, hoặc đồng hồ xuống đến 4 - 5 khắc chưa từng trễ nải. Khi muôn việc đã rồi, làm nhiều thơ văn, viết ra là thành bài, không cần nghĩ ngợi mà dồi dào rộng rãi như nước chảy không ngớt, các lời bàn biện bác, đều có thể phân tích ngờ vực để khuyên răn về sau, thường ghét thói cách học trò thấp kém, câu nệ sáo cũ, thường đổi phép thi, định giáo điều, ngoài khoa chính lại mở khoa hoành từ, khoa nhã sĩ, khoa yêm bác, học trò có nghề gì, tài gì cất nhắc chọn yêu rất chu đáo. Bởi thế, học trò đên sách tranh nhau tự dùi mài văn chương được biến đổi. Khi ra coi chầu chấp tay ngồi im, không nói làm lỗi của người, sĩ phu có tội phần nhiều tha cho, người phạm tội nặng, cũng chỉ nghiêm cấm đọit xét, không khinh thường bắt tội, rất chăm lo đến ả tình của dân, khi mưa khi nắng, công việc làm ruộng thời thường hỏi han đến, tha tô, giảm thuế, không năm nào không. Từ khi người Pháp đến, khoảng 3 - 4 năm nước nghèo về việc quân, lại thêm biên giới phía Bắc, phải đánh giặc luôn, nhọc tổn rất nhiều, sự cơ bèn thành khắp khênh. Đến lúc hoà nghị thành, liền mất đất Nam Kỳ, thường sai sứ đi để mong chuộc đất, mà chưa được thoả lòng, thường vẫn không vui, thường nói rằng : Bờ cõi cũ chưa lấy lại được, ngày sau trăm không dám vào nhà Thế miếu, thương xót lộ ra

lời nói đến như thế, cho nên đặt nha Sơn phòng, nha Hải phòng, đặt nha Doanh điền, đặt sở Đồn điền, lại đặt ty Bình chuẩn, mở Thương chính, sốt sắng muốn cho nước được giàu mạnh, nhưng khi thừa hành chưa có người được xứng đáng, ở trong cung không ham gì khác chỉ thỉnh thoảng đi săn, hoặc 3 - 5 ngày đi một lần, các quan thường can ngăn luôn. Vua cũng tự nhận lỗi, nhưng lo nghĩ ồm yếu, phiền uất không đi săn, như thế không được thu thái, cho nên mượn việc đi săn để giải trí, mà công việc chưa từng bỏ trễ chút nào. Than ôi, cứ theo thiên tư thánh học, hiếu văn, thủ thành của nhà vua, nếu gặp vận thịnh thì vua Thành, vua Khang nhà Chu, vua Văn, vua Cảnh nhà Hán sao đủ nói được !.

chính biên

Đệ tứ kỷ - Quyển LXX

phụ chép vua bị truất bỏ

Trước cho đặt tên là Hồng Dật, là con thứ 29 của Hiến tổ Chương hoàng đế, mẹ là Thụy tần Trương Thị, sinh vào tháng 9 năm Thiệu Trị thứ 7. Năm Tự Đức thứ 18, phong làm Văn Lãng quận công, năm Tự Đức thứ 31 tấn phong làm Lãng quốc công. Năm thứ 35, kiêm nhiếp chức Hữu Tôn nhân phủ Tôn nhân. Nhân vua nối ngôi (Ứng Chân) bị bỏ, được lập lên làm vua. Mở thơ đế hệ trong hòm vàng có 20 chữ, lấy chữ thứ 3 là chữ Thăng làm tên, 2 chữ tên cũ [Hồng Dật] làm tên tự. Mới được 4 tháng cũng bị bỏ và bị giết. Năm Đồng Khánh thứ 2 bàn chuẩn cho theo lệ Tống Tử Dục ((1) Tống Tử Dục là Thương Ngô vương đời Tống Nam - Bắc triều, là Phế đế.1), Tề Chiêu Nghiệp ((2) Tề Chiêu Nghiệp là Uất Lâm vương đời Tề Nam - Bắc triều, là Phế đế.2) là Phế đế, chép là Phế đế. Năm Thành Thái thứ 5, ban cho chép là Lãng quốc công. Tháng 7 năm Thành Thái thứ 11, sách này làm xong dâng lên. Đến tháng 10 năm ấy, vì phủ Tôn nhân tâu xin chuẩn cho theo lời bàn lại đổi chép là Phế đế.

Quý Mùi, năm Tự Đức thứ 36 [1883], tháng 6, ngày Mậu Thìn, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết bỏ vua nối ngôi, lập em út vua là Lãng quốc công Hồng Dật. Trước đây, vua mới mất đi, chọn nuôi Hoàng trưởng tử, cùng trước sau nuôi ở trong cung 2 công tử nữa là hoàng tử thứ 2, hoàng tử thứ 3. Vua cho là hoàng tử thứ 3 tuổi còn bé, hầu hạ cẩn thận, biết sợ, rất yêu. Mà về Hoàng trưởng tử thì dạy bảo càng nghiêm, thường vì làm lỗi bị quở. Văn

Tường nghĩ là Hoàng trưởng tử tất không được lập lên làm vua, mới khinh thường Hoàng trưởng tử mà chỉ để tâm đến hoàng tử thứ 3. Đến nay, tờ chiếu để lại cho nối ngôi lại là Hoàng trưởng tử, Văn Tường trong lòng không được yên, Thuyết cũng không bằng lòng với tự quân. Gặp khi tự quân ở điện Hoàng Phước đem nhiều người riêng vào hầu hộ vệ ở điện Hoàng Phước và các sở Quang Minh. (Đều sai chế bài cấp cho để đeo), bọn ấy nhân đó ra vào tự do, các tờ tâu khẩn cấp của các quân thứ các tỉnh tâu lên, có khi để ở trong điện một đêm, vẫn chưa giao ra. Lại trong khi làm lễ điện (cúng vua mới chết) vẫn mặc áo sắc lục cũ, hoặc sai chế ngay các đồ dùng riêng (các thứ quần áo đồ dùng).

Văn Tường bảo kín Thuyết rằng : Tiên đế đã bảo vua nối ngôi chưa chắc đương nổi việc lớn, lại giao cho ngôi lớn. Nay bắt đầu, cử động đã như thế, hướng chi là ngày sau ư ? Đó là việc lo riêng cho chúng ta. Thuyết vốn tính cương trực, lại cậy quyền cầm quân liền mật đáp rằng : Cứ như lời chiếu thì mưu tính là vì Xã tắc, bắt đấng dĩ mà làm việc nhỏ như Y Doãn, Hoắc Quang ((1) Y Doãn đuổi vua là Thái Giáp ra ở Đông cung 3 năm sau lại đón về cho làm vua. Hoắc Quang làm tướng, bỏ vua là Xương ấp vương, lập Hán Tuyên đế làm vua. (Xem Bắc sử).1), cũng là chí của Tiên đế, nhân thế cũng có ý mưu bỏ đi.

Sau rồi vua nối ngôi lại nghĩ trong tờ di chiếu hẳn bảo có những câu không tốt, không thể truyền bá cho mọi người nghe. Triệu các Phụ chính đại thần, cần bớt một đoạn ấy đi, không tuyên lục ra. Trần Tiễn Thành bảo thế cũng ổn, 2 người đều thưa rằng : Xin nhà vua quyết định, vua nối ngôi tin là cùng bằng lòng, bèn sai sao tờ di chiếu, tự tay xoá bỏ đoạn ấy đi. Dặn Trần Tiễn Thành nhớ mà làm. Hai người ra bàn kín với nhau rằng được rồi mưu ấy bèn nhất định. Đến lúc tuyên đọc tờ chiếu, Văn Tường cáo ốm không đứng vào ban chầu, Thuyết đứng vào bên Trần Tiễn Thành, Tiễn Thành đọc đến đoạn ấy đọc nhỏ hàm hồ không rõ, Văn Tường ở trái bên đông, làm ra vẻ quái lạ, nói rằng vua nối ngôi sao được giấu bớt di chiếu của Tiên đế, bậy bạ không gì to hơn nữa, còn có thể nói theo tôn miếu Xã tắc được ư ? Tuyên đọc xong, hai người hỏi vặn Tiễn Thành, Tiễn Thành biết là bị chúng đánh lừa, nói chữa rằng, có phải là không đọc đâu, nhưng lão phu có bệnh ho, đọc đến đây hết hơi, tiếng nhỏ mà thôi. Thuyết chứng tỏ là không phải, cho là cần bậy, cũng như lời Văn Tường nói rồi nhân phái quân túc vệ canh gác trong ngoài cung thành rất nghiêm (bắt hết cả người riêng của vua nối ngôi là bọn Nguyễn Như Khuê hơn 10 người giao cho đem gông cùm lại). Họp hoàng thân và các quan ở Tả vu, 2 người tuyên bố về việc tội lỗi của vua nối ngôi xin bỏ đi,

lập vua khác. Tiễn Thành muốn can ngăn, Thuyết trừng mắt nhìn, nói rằng ông cũng có tội to, còn nói gì. Trong khoa đạo có Chương án là Phan Đình Phùng tiến lên nói rằng : Vua nối ngôi nếu có lỗi, chưa thấy can ngăn đã vội bàn như thế, việc bỏ vua dựng vua là việc to, lại dễ dàng quá thế. Thuyết quát lên sai tả hữu đem Đình Phùng trói để ở trại quân Cẩm y bảo đội để nghiêm trị. (Lúc bấy giờ, 4 - 5 người theo sau Đình Phùng nghe Thuyết thét trói Đình Phùng tức đều lui tan) cho nên Tiễn Thành và hoàng thân, các quan không ai dám trái, rồi cùng ký tên tâu xin ý Chỉ của Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu truất bỏ đi. Sai đưa vua nối ngôi lại về chỗ ở cũ là Dục Đức đường, canh phòng rất kỹ, khi mật bàn người được lập, Văn Tường để ý đến hoàng tử thứ 3 mà Thuyết thì cho là hoàng đệ Lãng quốc công có tư chất thông minh, vốn quen biết sẵn, để ý đến Lãng quốc công, Văn Tường tính là không tranh nổi, cũng theo lời ấy, rồi đem ý xin lập vua nhiều tuổi tâu trước với cung Gia Thọ (tức Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu) để lĩnh Chỉ. Được ý Chỉ truyền rằng : Hiện nay trong thì lo về vua mới mất, ngoài thì lo có giặc ngoại xâm, người ít tuổi thực không đương nổi, nhưng thân này già cả, sao biết được, phần nhiều nhờ Tôn nhân, Phụ chính, đình thần, cùng nhau chọn các hoàng đệ ai nên lập thì lập lên làm vua. Thuyết bèn đến phòng cơ mật bảo bọn Thượng thư Nguyễn Trọng Hợp, Thị lang Lâm Hoàn, Trần Thúc Nhận, Hoàng Hữu Thường, Thị vệ đại thần Tôn Thất Thái rằng : Ngày nay phi tìm vua nhiều tuổi cho Xã tắc, không ai hơn Lãng quốc công, các ông nên phải nói.

Lúc bấy giờ, bên ngoài nghe tin cấp báo đương gấp, chợt có việc biến bên trong, đều không ai biết làm thế nào, đến khi hội bàn ở Tả vu, Văn Tường và Thuyết hỏi trước các thân phiến, hoàng thân thì đều nói rằng : Tuy cũng ở trong tôn thống, nhưng ngày thường mỗi người ở riêng một nhà, không biết rõ được, xin 3 đại thần cùng đình thần liệu bàn. Tường, Thuyết lại hỏi đình thần nói ngày nay việc không thể hoãn được. Trọng Hợp bèn nói trong các hoàng đệ có Lãng quốc công vốn khen là có học, được Tiên đế cho sung chức Tôn đài, nay hiệc việc như thế, chưa biết Lãng quốc công có đương được không ? Lãng quốc công đứng dậy khóc nói rằng : Tôi là con út của Tiên đế, tư chất tầm thường, thực vụn vụn phần, không dám nhận. Văn Tường và Thuyết đều nói rằng đây thực là Phước của Xã tắc, xin đừng chối. Bèn cùng các quan ký tên tâu xin ý Chỉ của Thái hoàng Thái hậu lập Quốc công làm vua.

(Bài biểu khuyến tiến cùng công việc làm lễ lên ngôi vua và các nghi tiết nghi định đều theo lệ cũ. Duy trong bài văn tiến điện cáo vua đã mất đi, lúc chưa tấn tôn thì xưng là “tự quân đệ thần”, lúc đã tấn tôn thì xưng là “tự hoàng đệ đệ thần”).

Sai quyền Chương Trung quân là Trương Văn Hùng, Tham tri bộ Hộ là Chu Đình Kế sung chức trông coi nghi lễ việc tang ; Thống chế quân Vũ lâm là Đinh Tử Lượng, Thị lang bộ Binh là Nguyễn Khoa Luận làm Phó.

Định phép để tang vua cho trong Kinh và tỉnh ngoài. (Nghi chú đều theo lệ năm Thiệu Trị thứ 7 châm chước mà làm. Trong đó có con trai, con gái các công chúa, lệ định mặc áo sớ gấu 3 năm, nay đổi làm để tang 5 tháng).

Ngày Giáp Tuất, làm lễ thành phục ở điện Càn Thành. (Lúc bảy giờ có hươu quan là Trần Đình Túc xin vào lạy chịu tang). Vua y cho.

Ngày át Hợi, vua nhận tôn hiệu. (Ngày hôm ấy, làm lễ tấn tôn ở điện Thái Hoà, lúc đang bài ban, có một con quạ bay đến đậu ở cây trước điện, kêu to 4 tiếng. Lại lúc tuyên chiếu, có đàn dê đi ngang qua bên ngoài cầu Kim Thủy, có người cho là điềm không tốt).

Lấy năm sau là năm Giáp Thân làm Hiệp Hoà năm đầu, ân chiếu 26 điều. (Rồi vua bị truất bỏ, trong các điều, nhiều điều chưa kịp làm).

Hình khoa Chương án là Phan Đình Phùng phải cách. Lúc bảy giờ Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết cho là Đình Phùng trái bướng, xin giao bộ Hình nghiêm giam xét xử, án dâng lên, phải cách chức trả về quê.

Tuần phủ Quảng Nam là Đặng Đức Dịch tâu xin làm đồn, dời súng đến, làm hàng rào, đắp lũy và đoàn kết hương đồng, chọn đồn võ sinh để làm kế phòng bị. Vua giao cho viện Cơ mật xét rồi tâu lên. Viện cho là đường sông tỉnh ấy cùng với thành tỉnh hơi xa, lại chống đánh nước ấy không nên toàn trông cậy vào đồn lũy, làm trước tỏ ra khó nhọc phiền nhiễu, cũng là chưa tốt. Nên do quan tỉnh tùy nghi châm chước mà làm, không nên bỏ bễ quá, cũng

không nên vội vàng quá. Việc đoàn kết hương đồng dục đồn võ sinh cũng là nên làm, xin do tình ấy làm cho khéo, chớ để phiền nhiễu cho dân. Vua nghe theo.

Giam bọn Nguyễn Như Khuê 14 người vào ngục.

(Rồi án xử Như Khuê phải xử tội chém, nhưng giao cho phủ Thừa Thiên nghiêm giam đợi năm sau sẽ thi hành. (Nhân gặp ngày khánh điển tấn tôn), Nguyễn Văn Phước, Nguyễn Văn Thiêm phải xử tội lưu, Nguyễn Thuý, Ngô Oánh, Nguyễn Trục phải đi khổ sai ở đồn Trấn Lao ; Nguyễn Văn Kham phải tội đồ ; Bùi Duy Giản, Nguyễn Chính Hùng, Nguyễn Hữu Đôn, Hoàng Đình Lệ, Hồ Văn Thiệu, Lê Văn Bảng, Vũ Văn Tha đều được rộng tha, giao cho dân xã quản thúc rất ngặt).

Vua cho triệu Phó đề đốc quân thứ Bắc Ninh là Trần Xuân Soạn, Thương biện tỉnh Thanh Hoá là Trương Văn Để về Kinh. (Vì việc phòng giữ ở Kinh, chính khẩn cấp, cho nên triệu về).

Lúc bấy giờ quân ở lính Kinh phải đi làm việc nhiều ngả. Vua sai lấy quân ở quân thứ Quảng Ngãi, Bình Định (1.000 tên), quân tỉnh Nghệ An (500 tên) về Kinh để đợi sai phái. (Quân ở quân thứ Ngãi - Định do Tiểu phủ sứ là Nguyễn Ngoạn cai quản đem về Kinh).

Cho Hữu quân Đô thống phủ Chương phủ sự là Kiên Dũng nam Lê Sỹ sung chức Phó sứ Hải phòng cửa biển Thuận An. (Sung chức Phó sứ trước là Hậu quân Đô thống Nguyễn Hanh nghi ốm).

Lễ tấn quang xong, tấn phong cho hoàng thân từ Tuy Lý quận vương đến Tuy Hoà quận công 6 người.

Tuy Lý quận vương là Miên Trinh làm Tuy Lý vương ; Gia Hưng công Hồng Hưu làm Gia Hưng quận vương ; Quỳnh quốc công Miên Triện làm Hoàng Hoá công ; Kỳ Nội hầu Miên

Phú khai phục tước Phù My quận công ; An Phước quận công Hồng Kiên làm Thường quốc công ; Tuy Hoa quận công Hồng Truyền làm Phụng quốc công.

Thăng chức cho các quan từ Văn Minh điện Đại học sĩ Trần Tiến Thành đến các quan Tham tri, Tuần phủ 26 người. (Phụ chính đại thần Văn Minh điện Đại học sĩ quản lý Binh bộ sự vụ là Trần Tiến Thành thăng thụ Thái bảo ; Cần Chính điện Đại học sĩ Phụ chính đại thần, Thái tử Thái phó lĩnh Hộ bộ Thượng thư Kỳ Vĩ bá Nguyễn Văn Tường thăng thụ Văn Minh điện Đại học sĩ, tấn phong Kỳ Vĩ hầu ; lĩnh Binh bộ Thượng thư Vệ Chính nam Tôn Thất Thuyết thăng thụ Điện tiền tướng quân, Hiệp biện Đại học sĩ, tấn phong Vệ Chính bá, đều cho mỗi người 1 cái khánh ngọc, lại ban thêm cho Tôn Thất Thuyết một cái bài đeo bằng vàng.

Thống đốc Trấn bắc Đại tướng quân Dịch Trung tử Hoàng Tá Viêm tấn phong Dịch Trung bá ; thụ Lại bộ Thượng thư quản Thương bạc sự vụ đại thần Nguyễn Trọng Hợp thực thụ Thượng thư ; thụ Tổng đốc An - Tĩnh Trần Văn Chuẩn đổi bổ thụ Công bộ Thượng thư kiêm quản Quốc tử giám ; Văn thần phụ mã, Tham tri sung Tham tán quân thứ Bắc Ninh Bùi Ân Niên sung Tham tán đại thần ; Tả tham tri bộ Công Trần Nhượng đổi bổ Tuần phủ, hộ lý Tổng đốc An - Tĩnh kiêm sung Sơn phòng sứ ; Tả tham tri bộ Lễ Đoàn Văn Hội đổi bổ Tả tham tri bộ Lại kiêm quản Đô sát viện ; Hữu tham tri bộ Lễ Nguyễn Văn Thuý đổi làm Tả tham tri ; Hữu thị lang Trần Thúc Nhận thăng thụ Hữu tham tri bộ Lễ ; thụ Hữu tham tri bộ Công sung Phó phòng luyện Thuận An Lâm Hoàn chuẩn cho thực thụ vẫn giữ chức cũ ; thụ Tham tri sung Tham tán quân thứ Sơn Tây Lương Tư Thứ thực thụ Tham tri ; Thị lang lĩnh Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Thanh Hoá Tôn Thất Phan đổi bổ thụ Tả tham tri bộ Công ; thụ Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Định - Yên Tôn Thất Trường thực thụ Tuần phủ đổi lĩnh Tổng đốc Thanh Hoá ; thụ Tổng đốc Sơn - Hưng - Tuyên là Nguyễn Đình Nhuận, thụ Tổng đốc Hải Dương cách lưu là Lê Điền đều được thực thụ (Lê Điền tha cho cách lưu) ; thụ Tuần phủ hộ lý Tổng đốc Ninh - Thái Trương Quang Đản thực thụ Tuần phủ ; Thị lang hộ lý Tổng đốc Hà - Ninh Nguyễn Hữu Độ thăng thụ Tuần phủ, đều vẫn hộ lý Tổng đốc ; Thị lang lĩnh Tuần phủ Ninh Bình Phan Đình Bình thực thụ Tuần phủ, hộ lý Tổng đốc Định - Yên ; Thị lang lĩnh Tuần phủ Hải Dương Nguyễn Văn Phong thực thụ Tuần phủ ; thụ Tuần phủ Quảng Yên Hoàng Vỹ, Bố chính lĩnh Tuần phủ Tuyên Quang Hoàng Tường Hiệp đều được thực thụ ; Bố chính lĩnh Tuần phủ Hưng Hoá Nguyễn Quang Bích, Thị lang sung Tiểu phủ sứ Cao Bằng, Thái Nguyên Lương Tuấn Tú đều thăng thụ Tuần phủ ; Bố chính Sơn Tây Tôn Thất Uý theo nguyên hàm hộ lý Tuần phủ Ninh Bình).

Tam tứ phẩm ấn quan 8 người :

(Thự Hữu thị lang bộ Binh Nguyễn Khoa Luận cho thực thụ ; lĩnh Trục học sĩ sung chức Toàn tu ở Sứ quán Nguyễn Khuyến thăng thụ Quang lộc Tự khanh, vẫn sung chức cũ ; thự Hồng lô Tự khanh lĩnh Phủ doãn Đào Tiến thực thụ Hồng lô Tự khanh ; Quốc tử giám Tế tửu Nguyễn Liên thăng thụ Quang lộc Tự khanh, đều vẫn lĩnh chức cũ ; Thái bộc Tự khanh, hộ lý Nội vụ cách lưu Nguyễn Hữu Huê thăng thụ Thái thường Tự khanh (tha cho cách lưu) ; Thị giảng học sĩ biện lý Binh bộ sung Tham biện Thương bạc Phạm Như Xương thăng thụ Hồng lô Tự khanh, vẫn sung chức cũ ; Hồng lô tự Thiếu khanh biện lý Binh bộ Lê Đại thăng thụ Quang lộc tự Thiếu khanh vẫn giữ chức biện lý ; Hồng lô tự Thiếu khanh lĩnh Thủ hộ phó sứ Tôn Thất Triệt đổi bổ biện lý bộ Lại).

Thăng thụ, thực thụ, khai phục, cải điều, đều có cấp bậc. Lại vì quả trách đổi sang chức khác 3 người : (Tả thị lang bộ Lại kiêm nhiếp Tả tôn khanh phủ Tôn nhân là Lương Thành đổi bổ Tả thị lang bộ Lễ ; biện lý bộ Công kiêm nhiếp Hữu tôn khanh phủ Tôn nhân là Tôn Thất Loan theo nguyên hàm lĩnh Thủ hộ phó sứ, đều đình việc kiêm nhiếp ; Thái bộc Tự khanh hộ lý Thương trường là Trần Trị sai chọn viên khác thay vào), đều vì vui mừng ban ơn mà có ý khuyên răn ở đáy, nên giáng Dụ.

Cho Lãnh binh Hà Tĩnh là Nguyễn Hữu Linh thăng thụ Đề đốc Hải phòng tỉnh Bình Định.

Quan viện Cơ mật tâu nói : Phái viên nước Pháp từ sau trận Cầu Giấy, không ra đánh một trận nào, quân ta thắng trận mà không thừa thế tiến đánh lại vội rút lui, hơn một tuần không tiến đánh, đó là quan quân thứ để cho giặc có thì giờ thực là thất cơ lắm, xin nghiêm sức cho quan quân thứ chia đường tiến đánh, cho chúng không dám mưu toan việc khác. Vua nghe theo.

Cho phong Đề đốc Lưu Vĩnh Phước làm Nghĩa Lương nam. Vì Vĩnh Phước có nhiều chiến công, cho nên nhân lễ tấn quang ban ân.

Thông đốc Hoàng Tá Viêm rút đạo quân của Tán lý Nguyễn Chính về Hà Nội.

Vua dụ quả rằng : Đạo quân của Nguyễn Chính trước được chuẩn cho đóng giữ thành Nam Định, thành ấy bị giặc đánh chiếm, viên ấy không cứu viện được, đã có Chỉ giáng trật, cho sung chức Tán lý, hạn cho 2 tháng cùng với quan tỉnh ấy đánh lấy lại thành, nếu không xong việc sẽ giao nghiêm nghị một thể. Nay tỉnh ấy quân chưa về ngũ hết, lương giáo còn phải ngăn ngừa cấm chấp, đạo quân ấy cần phải ở đấy để vỗ yên nhân dân, trấn áp giặc Kinh, hoặc chia ra từng đạo đánh gấp hoặc cùng với Sơn Tây, Bắc Ninh hẹn ngày cùng đánh giặc, há chẳng chia được thế giặc ư ? Sao lại vội đem rút đi. Đây là viên Tán lý ấy tự tính là hạn ngặt đã hết, không lấy lại được, sợ tội, muốn được tránh trách nhiệm trước, mà quan Thống đốc cũng nghe theo, điều khiển như thế thực là trái phép. Vậy Hoàng Tá Viêm cho giáng một cấp lưu, để cho tỉnh ngộ. Còn Nguyễn Chính cho theo Chỉ chuẩn cho trước cùng với bọn Vũ Trọng Bình đều rút ngay về Kinh đợi xét để tỏ tín lệnh.

Quan viện Cơ mật lại tâu : “Ta cùng với nước Pháp, mạnh yếu khác nhau, cho nên trước thì 3 tỉnh, sau rồi 6 tỉnh Nam Kỳ đã bị chúng chiếm cứ. Vừa rồi đến Bắc Kỳ chiếm lấy 4 tỉnh rồi lại trả liền, nay lại lấy Nam Định, Hà Nội mà chiếm cứ, hoà ước rõ ràng, mà chúng dám coi thường như thế, thì hoà ước cũng không đủ cậy. Ta đã chịu khuất không dám tranh đua sức mạnh mà chúng cũng chưa từng thương kẻ yếu. Tuy thông sang Vân Nam, là nguyện vọng của chúng, nhưng việc mượn đường chưa chắc đã thực cả. (Vừa rồi nghe tin nhật báo : nói muốn đến Thuận An bắt hiệp phải hoà), đây là do một vài kẻ cầu công, nguyên không phải do nước ấy cùng bàn, mà ta chỉ lần chần nhất yếu, không dám làm gì, dần dần đến cái thế không thể làm được. Nay nhờ Tiên đế đưa thư cho nước Thanh nói rõ nghĩa lớn, Lý Hồng Chương trừ lượng phái quân sang, làm thanh thế ứng cứu ở xa, cho nên chúng chưa thể nuốt được. Nhưng hiện nay thế thành ra cười hổ, tên đã ở cung, nếu không đánh tan sào huyệt, thì chúng có thì giờ mưu tính, không những yêu sách nhiều cách, Lý Hồng Chương ngại về điều đình, mà đến cửa Thuận An bắt hiệp phải hoà, ta cũng khó giành được phần thắng.

Xin lại giáng Dụ nghiêm sức các quan quân thứ chia quân tiến đánh, cho chúng nhọc về phòng bị, không có thì giờ mưu tính việc khác, thì ta mới được giữ vững để đợi nước Thanh xử trí.

Vua bảo rằng : Trí khôn mọi người đã định, việc thành là ở quả quyết, tạm nghe theo.

Khâm sai sang Quảng Đông đón thầy thuốc là Hồng Sâm đã về, nghĩ rằng phái đi không được việc, xin nhận tội. Vua tha cho, vẫn cho sung biện các vụ như cũ, (trước đây vua mất đi bị ốm, sai Hồng Sâm đi đón thầy thuốc).

Dem tỉnh thành Hải Dương làm ở trấn cũ, (ở xã Phước Cầu, huyện Đường An) vì tỉnh ấy gần ngay đường sông cho nên dời đi).

Mùa thu, tháng 7, bàn rõ điển lễ tấn tôn Khiêm hoàng hậu và Hoàng thái phi. Tôn nhân và đình thần tuân theo di chiếu, nghĩ xin tấn tôn Trung phi làm Hoàng thái hậu. Trung phi đến cung Gia Thọ lạy và từ chối (có nói : Nếu dạy được Thụy quốc công, mới dám nhận tấn tôn, nay Thụy quốc công như thế, cũng dưng có lỗi không dám nhận, xin từ và xin đến Khiêm cung để hầu Tiên đế). Vua lại mời Trung phi ngự điện Cao Ninh, thân hành làm lễ bái yết và dâng cơm. Trung phi lại cố từ. Vua bèn sắc sai các quan bàn kỹ thế nào cho hợp lễ chế và đem bàn thêm nghi chế tấn tôn lệnh từ. Đến nay, Tôn nhân, hoàng thân, đình thần xem xét điển lễ cũ : (Đời Tống, tấn vương Quang Nghĩa lên ngôi vua, gọi Tống hậu là Khai Bảo hoàng hậu, dời sang ở Tây cung. Thần Tông mất (Hương hậu không có con) lập Diên An quận vương Dong (con thứ 6 của Thần Tông) làm Hoàng thái tử, thế là Triết Tông tôn Hoàng thái hậu (hậu của Anh Tông là Cao Thị) gọi là Thái hoàng Thái hậu, Hoàng hậu (hậu của Thần Tông là Hương Thị) gọi là Hoàng thái hậu, Đức phi Chu Thị là Hoàng thái phi (mẹ đẻ ra Triết Tông). Năm Nguyên Phù thứ 2, lập Hiền phi Lưu Thị làm Hoàng hậu. Năm thứ 3, Triết Tông chết, không có con, Thụy vương Cát (con thứ 10 của Thần Tông) lên ngôi vua, đó là Huy Tông, tôn Hoàng hậu Lưu Thị làm Nguyên Phù hoàng hậu. Năm Kiên Trung Tĩnh Quốc thứ nhất, Hoàng thái hậu Hương Thị mất, truy tôn Thái phi Trần Thị (mẹ đẻ ra Huy Tông) làm Khâm từ Hoàng hậu).

Và xét cả điển trước của bản triều. (Gia Long năm thứ 5 sách lập vương hậu Tống Thị làm Hoàng hậu. Năm thứ 13, Hoàng hậu Tống thị mất, sách phong tôn thụy là Giản cung, Trai hiếu, Dục chính, Thuận nguyên Hoàng hậu. Minh Mệnh năm thứ nhất, gia tôn tên thụy hoàng tử là Thừa Thiên tá thánh, Hậu đức, Từ nhân, Giản cung, Trai hiếu, Đức chính, Thuận nguyên Cao hoàng hậu. Năm thứ 2, tôn hoàng mẫu làm Hoàng thái hậu. Thiệu Trị năm thứ 5, tấn tôn là Thánh tổ mẫu Nhân tuyên Từ khánh Phước thọ Du ninh Thái hoàng Thái hậu. Năm

thứ 6, Thái hoàng Thái hậu chết, tôn tên thụy là Thuận thiên, Hưng thánh, Quang dụ, Hoá cơ, Nhân tuyên, Từ khánh, Đức trạch nguyên công Cao hoàng hậu). Châm chước nghị định Trung phi, xin lấy mỹ tự tên cung tôn làm Khiêm hoàng hậu, tôn lệnh từ thì tôn làm Hoàng thái phi. Duy việc tấn tôn Từ Dụ Thái hoàng thái hậu là theo ý hiếu kính của Tiên đế, tưởng nên châm chước tình lễ. Đây là di chiếu, thiên hạ thần dân đều gọi chung, xin tuân theo mà làm. Lời bàn ấy dâng lên.

Vua lại sai Tuy Lý vương cùng Nội các, Sử quán, Quốc tử giám hội đồng xét lại cho kỹ, cho là các lễ bàn định ở trên, so với tình lý đều đã thoả hợp. Trong ấy về khoản lấy mỹ tự làm hiệu, đã có điển cố, như Bảo Lịch Thái hậu nhà Đường ở điện Nghĩa An gọi là Nghĩa An Thái hậu ; Hiền Túc Thái hậu nhà Tống ở cung Ninh Đức gọi là Ninh Đức hoàng hậu. Việc xin tôn Trung phi làm Khiêm hoàng hậu, chiếu với điển cũ cũng đúng, xin theo lời nghị mà làm.

Vua đem tập tâu ấy tâu lên Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu, bèn cho thi hành.

Mật Dụ quở Thống đốc Hoàng Tá Viêm, Tổng đốc Bắc Ninh Trương Quang Đản rằng : Tá Viêm cầm binh quyền đã lâu vốn là người vọng trọng, việc quân ở Bắc Kỳ đều thống thuộc cả, mà lại tạm bợ dùng dằng, cho giặc có thì giờ, hầu như mệnh lệnh vua có không nhận được chẳng ? Sao lại lười biếng bỏ phí thì giờ đến thế, quân ở quân thứ Nam Định có bao nhiêu, mà dám khiêu chiến với chúng. Gần đây lại tư cho đạo quân Nguyễn Chính về gần, để giữ lấy quân, điều khiển như thế, không biết bụng người nghĩ thế nào ?

Còn quân thứ Bắc Ninh Trương Quang Đản là đời đời làm quan, nên được chọn dùng đảm nhận riêng một thành, trừ tính việc quân, tuy có thống thuộc nguyên soái, nhưng đã đảm đương một đạo quân, há không đáng tự bày mưu kế, thế mà không biết một lòng cùng lo để báo ơn nước, mà đều tự chia ra không từng tiến đánh, thống tướng như thế, tham tá lại như thế, thì công cuộc đánh giặc sao cho chóng xong, Nhà nước còn nương tựa vào đâu.

Vả lại, việc đánh trận lấy mưu mà thắng, lo nghĩ lấy nhất định làm mạnh. Nay quân đội đã mộ thêm rồi, quân các dinh đã đến thêm rồi, thế trận đã thành, người hợp đã đông, không phải là không thừa cơ được, cũng quyết không có lý giữa chừng lại bỏ. Nay cho Hoàng Tá

Viêm lập tức cử động tướng biên, hẹn cùng các quân thứ, hoặc chia đường tiến đánh, hoặc hợp sức đánh mạnh, hạn trong một tháng, đem các sớ Thương chính ở Hà Nội, Nam Định san bằng tất cả, hoặc có mưu kế gì có thể đánh cho chóng xong, cũng cho tâu lên đợi Chỉ quyết định. Nếu còn kéo dài ngày để quân lính mỗi mệt thì quân luật rất nghiêm. Trẫm theo ý của Tiên đế giao cho làm việc, cũng phải theo ý của Tiên đế để thi hành phép nước, công luận còn đó, chớ nghĩ ta ít tuổi chưa am hiểu, cũng chớ bảo là các bề tôi không có người để thay, phải nghĩ cố gắng, chớ để lỡ việc sau.

Nêu thưởng dân thọ 100 tuổi ở tỉnh Quảng Ngãi (Ngô Văn Hợp, Phạm Văn Vỹ, Nguyễn Cung, Nguyễn Văn Thiệu, Đặng Văn Nhàn).

Cho Tuần phủ Lạng - Bằng là Lã Xuân Oai sung chức Hậu mệnh chánh sứ ; Trục học sĩ Toàn tu ở Sứ quán là Nguyễn Khuyến làm Phó sứ.

(Lúc bấy giờ đã báo việc hiếu của cả nước, sẽ cử hành điển lễ bang giao, cho nên sai đi đến cửa Nam Quan đợi lệnh. Sau lại xin cho sứ đi đường biển, bọn Xuân Oai đều rút về chức cũ, rồi không đi nữa. Năm ấy làm lại hoà ước mới, sau rồi không sai đi nữa).

Thuế quan tân ở Hà Nội, phái viên nước Pháp không cho biên sao. (Trước đây, thuế quan tân, phái viên nước Pháp thu cả, ta phái người hằng ngày biên sao, cho biết số mục, nay phái viên nước ấy không cho biên sao). Quan tỉnh là Nguyễn Hữu Độ đem việc ấy tâu lên, quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu xin đợi có gửi thư cho tướng nước ấy sẽ đem việc ấy nói kèm cho biết và giải quyết cho. Vua cho là phải.

Lúc bấy giờ người xã Long Hồ (huyện Hương Trà) là Nguyễn Văn Thịnh đi đến bến đò Vạn Xuân (gần thành ngoài cửa Tây nam) nhân say rượu nói liên thanh, nói đến việc tự tiện bỏ vua này lập vua khác, nói nhiều câu bất tón. Bọn Tường, Thuyết tâu xin đem chém bêu đầu ở chỗ phạm tội. Vua không nghe, cho đổi làm tội trăm giam hậu. (Sau vua bị truất bỏ, Văn Thịnh mới được tha).

Tỉnh Sơn Tây có người xã Hữu Bằng là Nguyễn Văn Lập đi làm việc chuộc tội thay cho cha. (Cha Văn Lập là Văn Chấn đỗ Tú tài can án cùng cả dân bắt giết bọn tên Tá 4 mạng, phải tội

giáo giam hậu, rồi được tha cho làm việc chuộc tội, nay nhân già ốm) được phái đi mật thám, bỗng bị lính Pháp bắn chết, quan tỉnh tâu xin trừ vào tội tha cho Văn Chấn. Bộ Hình tâu lên. Vua sai tha cho Văn Chấn về yên nghiệp, Văn Lập vì hiếu, quỳên sinh, cho thưởng 1 tấm biển 4 chữ “hiếu hạnh khả phong”, sa, lụa mỗi thứ 1 tấm.

Cho các quan địa phương đến Kinh làm lễ dâng hương và ở lại đợi 2 lễ tôn thuy và an táng. (Quảng Nam (án sát trở xuống) - Đỗ Huy Điển ; Quảng Trị - Phạm Thanh Thục ; Hà Tĩnh - Trần Văn Dur ; Phú Yên - Vũ Doãn Đôn ; Tuyên Quang - Lê Thanh ; Hà Nội (Lãnh binh) - Trần Văn Tài).

Phái thêm Khoa đạo Lương Xuân Huyền, Nguyễn Văn Nhượng đến Nội vụ, Vũ khó hội đồng làm việc chi thu. (Vì đại lễ tang nghi, chi tiêu rất nhiều, lại ty và kẻ coi kho những lạm nhiều cách, cho nên phái thêm).

Vua sai bàn kỹ việc biên khánh tiết hằng năm lên tâng trên ở lịch mới.

Tôn nhân, đình thần, Sử quán xem xét cổ điển. (Sinh nhật của vua như Đường Huyền Tông gọi là Thiên thu tiết, lại đổi là Thiên trường tiết ; Hán Cao gọi là Thánh thọ tiết, Chu Thái Tổ gọi là Vĩnh thọ tiết ; Minh Thế Tông gọi là Vạn khánh tiết. Sinh nhật hoàng hậu, như Hồng Vũ hoàng hậu gọi là Thiên thu tiết ; Hưng Quốc thái hậu gọi là Thiên thu nhật ; Túc hoàng hậu gọi là Vạn thọ thánh tiết).

Nghĩ xin khánh tiết của Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu xin vẫn biên là Thánh thọ tiết ; Hoàng thái phi xin biên là Trường xuân tiết ; Khiêm hoàng hậu xin biên là Thiên thu tiết. Vua nghe theo.

Tàu nước Pháp đỗ ở cửa biển Thi Nại tỉnh Bình Định. (Trước đây, lãnh sự nước Pháp từ biệt ra đi, trụ sở giao cho quan tỉnh trông coi. Đến nay nước Pháp tàu đậu ở cửa biển, đến xem trụ sở và hỏi mỗi tháng thu thuế được bao nhiêu).

Đặt thêm viên chuyên coi ty Trấn phủ, lấy Chánh phó quản cơ các quan sung làm chức ấy. (Cấp cho áo đi trận, bài đeo, bài ngà, ấn kiểm để dùng).

Thống đốc Hoàng Tá Viêm xin đồn sẵn binh dõng 2 tỉnh Sơn Tây, Hà Nội và thổ binh đạo Mỹ Đức cho phòng điều khiển. Vua y cho.

Cho biên binh các sở công tác tầm thường, đều rút về ngũ, cho bớt khó nhọc và nuôi sức.

Sai Tham tri bộ Binh là Nguyễn Thành ý đem hành nhân ((1) Hành nhân là thông ngôn.1) Nguyễn Cư đến tạm đóng ở cửa biển Thuận An. (Đội có tàu của Toàn quyền nước Pháp là Hà A Mang đến để thương thuyết).

Phó sứ ty Từ tế hữu là Hồng Tế vì hành động có lỗi (mặc áo trắng, đi giày đi lại ở trước điện, thẳng đến chỗ 9 đỉnh xem huy hiệu, bảo lính lấy đồ đồng thờ các vị tòng tự mức nước giặt áo, cho gánh nước đem đến trong cửa Sùng Thành tắm gội và chửi mắng binh đinh trong ty) bị Khoa đạo là Lưu Khắc Nhất hạch tội tâu lên. Vua sai cách chức, xịch giao cho bộ Hình nghĩ xử, án dâng lên phải tội trăm giam hậu.

Cho Đô thống Tiền quân Tôn Thất Thế thăng thự Chương phủ sự ; Thống chế lĩnh Chương vệ viện Thượng tứ Hồ Văn Hiến thăng thự Đô thống ; Chương vệ quyền Chương Tả dực quân Vũ lâm Đinh Tử Lượng, Chương vệ sung Quản thị vệ Nguyễn Đình Phổ đều thăng thự Thống chế ; Chương vệ quyền Chương dinh Kỳ võ Hồ Ngoạn khai phục Thống chế, lĩnh Đề đốc phủ Thừa Thiên là Tôn Thất Côn được thực thụ.

Tàu nước Pháp đỗ ở cửa biển Tư Hiền, xuống thuyền ván gỗ sam vào đo đường cửa biển, rồi chạy đi. Quan viện Cơ mật và Thương bạc tâu xin từ sau có tàu nước ấy chạy đến, như 1 - 2 thuyền ván gỗ sam nhỏ muốn vào trong cửa biển, thì phải xét và hỏi thăm để đáp, nếu vào nhiều quá, (3 - 4 chiếc trở lên), thì thương thuyết ngăn lại không được cho, do quan coi cửa biển ấy theo ước thúc làm ngay cho kịp việc.

Vua bảo rằng : Hai đồn đóng giữ cửa biển ở Kinh vừa không đủ trông cậy, nếu không biết cơ nghi, hiểu lý thế thì không được, nên giữ gìn mà thôi, không nên gây hiềm khích.

Quản đốc tàu thủy (Lợi Đạt, Thuận Tiệp) đi tuần miền Nam là bọn Trần Văn Tĩnh, Nguyễn Văn Phó đánh giặc ở hòn đảo Đồi Mồi (thuộc phạm biển tỉnh Khánh Hoà) thắng trận. (Bắt được 1 chiếc thuyền giặc, 2 tên giặc biển). Vua thưởng kỷ lục và tiền có cấp bậc. Chánh, phó quản đốc đều kỷ lục 2 lần, biên binh mỗi chiếc tàu 100 quan tiền).

Quan tỉnh Nghệ An nghĩ thượng du hạt ấy, hiện cần phòng thủ đánh dẹp. Xin để lại cả bộ Binh (1.990 tên) trước chia làm 2 ban, (1 ban làm việc, 1 ban về nghỉ) nay xin để lại cả pháo binh (87 tên) để lại một nửa thủy binh (410 tên) trước chia làm 4 ban (1 ban làm việc, 3 ban về nghỉ), nay xin để lại 2 ban, mỗi ban 205 tên, luyện tập phòng thủ như trước, khi nào hơi thư việc, sẽ chiêu lệ cũ mà làm. Vua y cho.

Sai đòi Võ sinh 4 tỉnh trực (Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Bình, Quảng Trị) họp cả ở nhà Võ học huấn luyện, để phòng lâm thời sai phái.

Tàu nước Pháp (13 chiếc) đỗ ở trước sông Đồn Thủy Hà Nội, đào chân đê, đắp đường sá và làm lũy hàng rào, ỏ súng, quan tỉnh vẽ đồ bản dâng lên.

Tàu nước Pháp (6 chiếc) từ Bắc Kỳ chạy đến cửa biển Trà úc, Hải phòng sứ tỉnh Quảng Nam đem việc ấy tâu lên. Quan viện Cơ mật tâu nói : Phái viên nước Pháp từ trước chỉ làm việc ở Bắc Kỳ, 2 bên giữ nhau, mà chúng lại bỏ đậy mà mưu toan chỗ khác, thì bởi quân thứ Bắc Kỳ giữ lâu cho giặc được rồi thì giờ. Chúng mưu tính chỗ khác, thì sức lực chia ra, quan quân thứ không nhân lúc này tiến đánh ngay, còn đợi lúc nào ? Xin tư ngay cho 2 quân thứ Sơn Tây, Bắc Ninh biết rõ tình hình ấy lập tức phải đánh ngay, để bắt buộc thế giặc.

Vua cho lời tâu ấy là phải, sai lục súc ngay... Vì nước Pháp phái tàu binh đến cửa Trà úc rất nhiều, giáp gần với cửa biển Thuận An. Vua sai Chương vệ (trực thân) là Nguyễn Văn Sỹ, đem đi một lá cờ lệnh, một cái ngựa bài binh sự giao cho tướng quân Tôn Thất Thuyết được tiện nghi làm việc. Lại răn rằng : Nếu giảng hoà được, cũng nên tòng quyền làm kế hoãn binh, hết thấy mọi việc cốt phải muôn phần, không còn lo ngại để giữ tôn miếu xã tắc, là sức người cả. Nếu cậy khoẻ hiếu thắng, không biết cơ nghi, tất phải trách cứ rất nặng. (Sau cửa Thuận An thất thủ, lại đệ cờ bài nộp lại).

Nước Pháp phái đem tàu binh (8 chiếc) đánh lấy thành Trấn Hải cửa biển Thuận An. (Từ ngày 15 đến ngày 18, đánh suốt ngày), quan giữ cửa biển là Lê Sỹ (Hữu quân), Lê Chuẩn (Thống chế), Lâm Hoàn (Tham tri), Nguyễn Trung (Chương vệ) đều chết trận.

Lúc bấy giờ, tàu của Pháp từ Trà úc chạy đến ngoài cửa biển Thuận An, bỏ neo, lập tức đưa chiến thư.

Vua sai Nguyễn Thành ý đến trước để giảng thuyết, phái viên nước ấy mượn có, (bảo rằng, Thành ý trước ở Gia Định, tướng nước ấy không bằng lòng, nay đến thương thuyết, là khinh sứ phái) để chống cự.

Vua lại sai Trần Thúc Nhận, Phạm Như Xương đi tiếp theo, đại khái đem các việc vua cũ mới chết, vua mới mới lên ngôi giữ lễ bàn bạc. Thúc Nhận, Như Xương vừa đến thành Trấn Hải, tàu Pháp đánh bắn luôn mấy ngày không ra cửa biển được (đến lúc thành Trấn Hải không giữ được, Thúc Nhận tự nhảy xuống biển chết), quan giữ cửa biển là bọn Lê Sỹ đều chia quân đóng giữ các đồn, chống giữ được 2 ngày, phái viên nước Pháp bèn chia quân xuống thuyền gỗ sam theo đường sau Thai Dương đánh úp. Đạo quân Trương Văn Để thua chạy, quân Pháp thừa thế tiến đánh, đại bác từ tàu bắn vào, Lê Sỹ, Lê Chuẩn, Lâm Hoàn, Nguyễn Trung đều bị bại, quân chạy tan, thành bèn mất.

Vua nghe tin báo, lập tức sai Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Trọng Hợp đến ngay thành Trấn Hải bàn hoà. Lại sắc cho các đồn sở từ Lộ Châu trở lên đều phải canh giữ phòng thủ cho nghiêm. Nếu tàu nước ấy có đến đồn nào, tức phải treo cờ trắng, không được bắn khiêu khích. (Lúc bấy giờ tỉnh cũ tỉnh mới Hải Dương cũng bị mất, chợt báo tin đến, cho nên việc nghị hoà càng quyết định).

Sai Tham tri bộ Hộ là Chu Đình Kế đi sung chức Kiểm đốc đài Trấn Bình. (Vì các đồn từ Trấn Định đến Lộ Châu, chưa có quan to trấn áp).

Khâm sai Bắc Kỳ Toàn quyền đại thần của nước Pháp là Hà A Mang cũng đưa thư đến bàn hoà.

Vua sai triệu gia Hiệp biện Đại học sĩ hưu trí là Trần Đình Túc (ở xã Bàn Môn, huyện Phú Lộc, tỉnh Thừa Thiên) cho lĩnh Thượng thư bộ Lễ sung chức Toàn quyền đại thần ; Thượng thư bộ Lại sung Cơ mật viện đại thần là Nguyễn Trọng Hợp làm Phó, để đến sứ quán bàn định hoà ước.

Trọng Hợp từ cửa Thuận An về nói : Nước ấy hẹn đến sứ quán Kinh thành định hoà ước, cho nên có mệnh lệnh ấy. (Lần này hoà ước nhiều khoản chưa được thoả đáng, sau 2 - 3 lần bàn định, đến tháng 5 năm Kiến Phước thứ nhất mới thành, cùng giao cho nhau).

Lại cho Tham tri bộ Hình là Phạm Bính, Thị lang bộ Hộ là Phan Văn Dư sung chức Hộ tiếp sứ.

Lúc bấy giờ thành Hải Dương đã báo không giữ được, sinh viên Quốc tử giám tình nguyện đi đánh giặc, quan ở Quốc tử giám là bọn Nguyễn Liên đem việc ấy tâu xin. Vua bảo rằng : Quan cùng các học trò ở Giám muốn ném bút đi đánh giặc, rõ có lòng siêng việc vua, giận quân thù, nhưng nay chúng đã xin hoà, việc đã được bớt, bọn người cứ học tập như cũ.

Tham biện đồn Hoà Quân là Ông ích Khiêm rút quân về (ước hơn 700) đến bến đò Nam Phố, tiếng trống vẫn còn chưa thôi. Việc ấy đến tai vua, vua quở. Rồi đổi làm Biện lý bộ Lễ. (Toán quân ấy giao cho Tôn Thất Thuyết dồn lại để sai phái).

Thăng cho viên ở Anh danh là Lê Văn Phú làm Quản cơ. (Văn Phú là thân thuộc phi tần của vua, cho nên cho thăng, nhưng cho ở nhà, chiếu hàm cho ăn lương).

Rút biên binh các đồn từ Lộ Châu trở lên và đem đặt cỗ súng đi chỗ khác.

Cho Hoàng Hữu Thường (Tham biện Nội các) sung chức Tham biện định hoà ước, chuyên giữ công việc văn thư) là theo lời xin của Trần Đình Túc, Nguyễn Trọng Hợp. (Sau có điều khoản phải bàn lại, do Trọng Hợp một mình làm việc, Đình Túc cho về hưu trí như cũ).

Quan quân ở quân thứ Sơn Tây đánh tan quân Pháp ở các xứ Hương Canh, Phú Diễn.

Người Pháp từ sau khi thua ở Cầu Giấy, đem thêm tàu binh đến chiêu mộ quân khách, cùng dân đi đạo, quyết ý đánh một trận to với quân thứ Sơn Tây để báo thù. Đến nay (ngày 13) quân thủy, quân bộ, 4 đạo đến đánh các đồn Hương Canh, Phú Diễn (thuộc phủ Hoài Đức), Hoàng Xá, Đại Cát (thuộc huyện Đan Phượng) thế rất dữ dội. Thống đốc Hoàng Tá Viêm đốc thúc quan quân cùng đoàn quân họ Lưu 4 mặt tiếp ứng, quan nước Thanh là Đường Cảnh Tùng cũng phái quân các dinh cùng đánh giúp, các đạo quân đều hăng hái cố đánh, từ giờ Mão đến giờ Dậu, quân Pháp thua chạy, các quân thừa thắng bắn và chém hơn 200 tên, rồi đem tin thắng trận ấy tâu lên. Lúc bấy giờ thành tỉnh Hải Dương đã thất thủ. Vua có vẻ buồn nói rằng : Lang sói đương không nháo, bắt làm gì đám cày cáo, xem tờ tâu cũng không biết là mừng, giao cho viện Cơ mật và bộ Binh khu xử, quan ở viện, bộ tâu rằng : Quân thứ ấy có thắng trận như thế, cố nhiên phải khen thưởng, nhưng nay tình thế đã khác, sẽ đợi nghĩ định sau. Vua nghe theo.

Sam-bô nước Pháp lại đến làm Khâm sứ ở Kinh.

Sắc cho rút quân đóng ở cửa biển Tư Hiền về thành.

Cho Thượng thư bộ Công là Trần Văn Chuẩn sung chức Thương bạc đại thần.

Vua sai viết thư đưa sang Tổng đốc Lương Quảng và Lý Hồng Chương cùng Tổng lý nha môn nước Thanh. (Nói các ý phái viên nước Pháp đến cửa Thuận An ức hiếp phải hoà).

Cho Tả tham tri bộ Lại là Đoàn Văn Hội sung chức trông coi nghi lễ tang (thay Chu Đình Kê).

Vua dụ bảo các quan quân thứ Bắc Kỳ rằng : Tàu binh nước Pháp đến cửa Thuận An, bắn ngay chiếm cứ các đồn Trấn Hải, Thai Dương, thế rất nguy cấp, quan quân hiện đang nghiêm giữ, chợt có phái viên nước ấy là Khâm sai Bắc Kỳ Toàn quyền đại thần Hà A Mang đưa thư đến bàn hoà. Các điều khoản trong thư ấy có nhiều khoản rất không thể được. Nhưng nay quan tài Tiên đế chưa rước an táng, Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu và Hoàng thái phi tuổi

nhiều, già yếu và đang lúc thương xót, mà gặp biến cố như thế. Lại tiếp tỉnh Hải Dương phi báo là thành ấy thất thủ. Trầm lo nghĩ việc trong việc ngoài, trên thì rất lo tôn miếu xã tắc, dưới thì không nỡ để quân dân nhọc khổ. Đã phái bọn Toàn quyền đại thần Trần Đình Túc, Nguyễn Trọng Hợp cùng với nước ấy bàn định hoà ước ấy, tuy chưa được 2 nước ký tên đóng ấn, nhưng đã cùng với Toàn quyền nước ấy bàn định, trong ấy khoản thứ 4 nói hiện nay quân đánh dẹp ở Bắc Kỳ tức khắc gọi về, trừ ra quan quân trong ngạch thời bình vô sự thì đóng lại. Lại khoản thứ 5 nói nên lập tức rút quan quân ở Bắc Kỳ đều về chỗ làm việc cũ của mình, lại phái quan viên điền bổ ngạch khuyết, lại nên cùng với nước Pháp 2 bên bàn bạc cấp bằng thực thụ cho các quan viên mà nước Pháp hiện đã đặt ra, các việc như thế. Trừ cả hoà ước sẽ cho sao lục để thi hành ra, còn quân thứ hiện tại ở Bắc Kỳ đại tướng quân đến biên binh đoàn đồng đều phải lập tức triệt bãi, hoặc về Kinh, hoặc về tỉnh, hoặc về chức cũ, đều nên theo như cũ, cho khỏi ngăn trở lỡ việc. Việc ấy là trầm tậm chiêm chước thời nghi, vạn bất đắc dĩ, muốn trên thì yên linh hồn Tiên đế, yên lòng 2 cung, dưới thì toàn tính mạng muôn dân, đã bảo Tôn nhân, đình thần tuân hành để thư việc cấp trước mắt. Người các quan quân thứ nên thể tất kính làm, chớ vin công nghị, theo ý kiến riêng, để lo cho vua cha làm gì.

Lúc bấy giờ đến kỳ thu thuế, cai lại cùng phòng hộ chia phái người biên thu, lăm sự tệt hại (hoặc biên không, hoặc đổi chác, hoặc lẩn lạp hoặc đòi ăn lễ). Bộ Hộ tâu xin thôi không phái (cai lại và phòng hộ) chỉ giao cho người giữ kho làm việc thu. Vua giao cho đình thần xét rồi tâu lên, cho là việc bộ Hộ nghĩ định, chính muốn bớt phiền trừ tệt, xin y cho. Nhưng do quan các tỉnh, phủ, đạo ấy nghiêm sức cho các người chủ thủ giám lâm giữ kho, hễ đến kỳ thu thuế, dân xã đem nộp, lập tức thu cho xong, phát phái lai cho về. Nếu dám làm khó khăn sách nhiễu, cho dân xã ấy đến đệ đơn kiện ở quan bố chính, quan bố chính ấy nếu có dung ẩn, thì cho đến kêu ở tỉnh bên cạnh, còn người giữ kho thì chiếu luật doạ nạt lấy tiền xử tội, ty Bố chính cũng chiếu luật che chở xét xử. Vua nghe theo.

Truy tặng Hữu quân Đô thống Chương phủ sự Kiên Dũng nam là Lê Sỹ làm Kiên Dũng tử ; Thống chế Lê Chuẩn làm Đô thống ; Tham tri Lâm Hoành làm Thượng thư bộ Công ; thự Chương vệ Nguyễn Trung làm Chương vệ, đều chiếu theo hàm tặng cấp tiền tuất và âm thụ cho con. Lại cho thêm tiền lụa có cấp bậc :

(Lê Sỹ, Lâm Hoành đều mỗi người 1 tấm nhiễu Trung Quốc, 1 tấm lụa nam bằng tơ 8 sợi, 3 tấm sa nam hạng tốt, 2 tấm nhiễu, 5 tấm lụa màu, 10 tấm vải, 400 quan tiền ; Lê Chuẩn, 1 tấm lụa nam bằng tơ 8 sợi, 2 tấm sa nam tốt, còn nhiễu nam, lụa vải và tiền cũng như 2 người trên ; Nguyễn Trung, 1 tấm lụa nam bằng tơ 8 sợi, 2 tấm sa nam tốt, 1 tấm nhiễu nam, 3 tấm lụa màu, 5 tấm vải, 200 quan tiền).

Sai quan các tỉnh ban tế một tuần. (Sau cho thờ vào đền Trung Nghĩa).

Vì gần đến kỳ rước vua đi an táng, sai Tiền quân Đô thống Tôn Thất Thế, Thượng thư bộ Binh là Tôn Thất Thuyết sung chức Tổng hộ đại thần ; Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Trọng Hợp, Thống chế Phạm Viết Tráng làm Phó ; Chưởng vệ Nguyễn Văn Cư, Ngô Đình Bàn sung làm Đề đốc đường thủy ; Mai Văn Nghị, Trịnh Văn Lạc sung làm Đề đốc đường bộ, do viên Tổng hộ sai phái.

Tháng 8, ngày Kỷ Dậu, rước quan tài vua đến bến sông Hương lên thuyền rồng (do xuồng máy chạy nhanh hộ dẫn) đến bến đò Khiêm cung, lên đường bộ rước đi. Ngày Canh Tuất, đặt quan tài ở điện Hoà Khiêm.

(Lúc bảy giờ tiết đã sang thu, mưa gió luôn mấy ngày, ngày hôm ấy trời tạnh ráo, rước đám đúng như nghi tiết). Làm lễ xong, thưởng cho các người đi đưa đám từ Tôn nhân, vương công, đại thần và các viên biên đều có thứ bậc khác nhau.

Lính Pháp vào huyện An Dương (thuộc Hải Dương bắt hiếp viên Tri huyện là Trần Đôn xuống thuyền. Đôn nhảy xuống sông chết. (Đôn bị người Pháp bức bách xuống tàu thủy nhỏ, đem lên tỉnh thành. Đôn không chịu đi, nhảy xuống sông trầm mình).

Cấm những lời đồn bậy không có căn cứ.

Vua dụ rằng : Tháng trước, người Pháp tràn đến cửa Thuận An, lòng người rối loạn. Vừa gặp phái viên của họ đưa thư bàn về việc hoà. Trẫm tạm châm chước thời nghi không nổi để dân, binh gian khổ mãi. Đã phái đại thần đi bàn định hoà ước, giao hiếu nghỉ quân, là vì mưu tính cho nhân dân. Những điều khoản hoà ước đã công bố cho công chúng biết, không lo về sự ta

nói dối họ, họ đánh lừa ta nữa. Thế mà có bọn không biết gì, chỉ đặt ra lời nói không căn cứ, làm cho mọi người dao động. Hoặc có kẻ nói là giả hoà rồi lại đánh nhau ; hoặc có kẻ giữ ý kiến về lương, giáo nọ kia để dọa nạt nhau mà nói cho sừng miệng. Thậm chí nhân dân huyện nào, một người nghe bóng, trăm người nghe đồn, không có đích kiến gì, mang túi đội hòm, công trẻ dất già, tự đem nhau chạy trốn, không ở đích chỗ nào. ở phủ Thừa Thiên là tệ hơn cả ; 2 tỉnh Quảng Trị, Quảng Bình gián hoặc cũng có như thế. Phủ doãn cùng tỉnh thần có nghe thấy cũng bỏ đấy không hỏi gì. Đến như các học trò ở Quốc tử giám, trước đã xin đi đánh giặc, ta đã không cho. Nay lại nhân thể để cầu tiếng trung nghĩa. Tin tức truyền đi, càng sinh ra mối ngờ vực. Những thói điều ngoa như thế, đáng chán đáng giận.

Nay chuẩn cho phủ thần (Thừa Thiên) tỉnh thần đến nơi hiểu bảo dẹp yên và thông sức cho các viên phủ, huyện đi khắp trong hạt, hiểu bảo nhân dân, đều yên thường giữ phận. Nếu ai còn dám nói bậy làm rối loạn nhân dân, dò được đích xác, sẽ đem chém đầu để cho làm gương răn. Quan ở Quốc tử giám, cũng nên dạy bảo sinh viên, học tập như thường, không được nói bậy bừa bãi, để tự mắc phải tội. Chúc phận các người, đều là chỗ mở đầu phong hoá, chúc trách thân dân, cốt phải trên thể theo lòng trăm, dưới nghĩ đến kế của nước, làm thế nào cho yên được chí hướng của dân, chinh đốn được phong hoá của sĩ phu, đều nên tuân theo mà làm cho khéo. Nếu không thì đã có phép công, quyết nhiên không rộng tha đâu ?

Cho Tả tham tri bộ Lại là Đoàn Văn Hội đổi sang bộ Công. Cát Tùng Thiện huyện công là Hồng Phì làm Tả tham tri bộ Lại. Phì dâng sớ xin từ, lại xin hỏi tị, (vì Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Trọng Hợp trước là giảng tập, tức là thầy học). Vua không nghe.

Đông lý tang nghi là Nguyễn Khoa Luận nhân vì trời mưa, đội nón đi vào dưới thềm cửa Khiêm cung. Trục thân, khoa đạo tâu lên tham hặc, Luận phải giáng (2 cấp) đổi đi nơi khác.

Khoa đạo là Hoàng Côn, Đặng Trần Hanh tâu nói : Hôm trước ở Tả vu điện Cần Chính, cứ viên đồng Phụ chính đại thần là Tôn Thất Thuyết nói rõ là có một đoạn trong di chiếu của Tiên đế răn bảo vua nguyên nói ngôi, vì vua nguyên nói ngôi sao lục ra đã bỏ bớt đi ; đại thần Trần Tiễn Thành tuyên đọc cũng bỏ đoạn ấy đi, có phần không phải. Trẫm xét : Ngày Tiên đế ngồi tựa ghế ngọc, các Phụ chính đại thần đã xin bớt việc phó thác tôn miếu, xã tắc là việc trọng đại, lo sâu nghĩ xa, cho nên nói khẩn thiết như thế. Đại thần được dự nghe mệnh

lệnh dặn lại, phải nên trên thể theo ý của Tiên đế mà tuyên bố cho mọi người nghe, lại coi như bỏ rơi, trước đã xin bớt mà không được, nay lại tự bỏ đi không đọc. Tôi cho là vua nguyên nói ngôi bỏ bớt lời di chiếu, chưa chắc đã không phải tự viên đại thần ấy dẫn đường ra trước. Vậy xin giao cho đình thần bàn, mọi người đều xin chiếu luật “chuyên tả chế thư sai lầm” mà xử tội trọng cách chức.

Vua cho là đời xưa thời bình chính giản cũng còn dùng người cũ, nữa là ngày nay thời khó khăn, việc nhiều, há nên đem viên đại thần 4 triều, làm một cái, mà không dung thứ ư? Đòi làm giáng 2 cấp lưu.

Tàu nước Pháp qua ngoài khơi đồn cửa biển Y Bích (thuộc Thanh Hoá) bắn súng lớn rồi đi.

Lại bỏ vua nguyên nói ngôi trước là Thụy quốc công làm công tử, đòi ra ở giảng đường viện Thái y.

Trước đây, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết đem lỗi của vua nguyên nói ngôi trước, xin sắc cho phủ Tôn nhân, đình thần hội bàn. Đến bảy giờ lời bàn dâng lên, xin chiếu theo như lệ Xương áp vương ((1) Xương áp vương tên là Hạ, là cháu gọi Hán Vũ đế bằng ông nội, cha là Ai Vương Bác, con thứ 5 của Vũ đế, nói ngôi Hán Chiêu đế, vì có nhiều lỗi, Hoắc Quang phế bỏ đi làm Xương áp vương rồi lập Tuyên đế.1) (tước cả chức tước và áp phong) đuổi về ngạch cũ (công tử), vẫn để nguyên tên cũ, cái nhà ở cũ xoá bỏ tên gọi của đường (Dục Đức) đi, vẫn được ở đấy như cũ. Cần chi tiêu sai bảo gì, liệu đặt người dạy bảo thì đều ty có chức trách nghĩ làm. Lại thường kiểm thúc xem xét để tỏ ra ân tình và pháp luật đều vẹn cả.

Vua nói rằng : Bàn về xử trí nguyên tự quân như Xương áp vương cũng đã thoả đáng. Duy có việc vẫn cho ở nhà cũ, kẻ ra người vào hỗn hợp, phòng giữ kiểm soát khó chu đáo. Lại giao cho Cơ mật viện và Thương bạc bàn lại. Rồi Phước tiêu xin để cho ở một cái nhà cũ, 1 cái nhà bếp, 5 tên lính hầu, để phòng sai khiến. Và đòi đặt một viên Dục thiện đi lại coi xét dạy bảo, nhưng bắt Đề đốc Kinh thành cùng các viên ở phủ Thừa Thiên phải để ý phòng giữ (không cho những người tạp nhạp ra vào). Và phủ Tôn nhân thời thường kiểm soát.

Vua nói rằng cái nhà ấy sâu rộng, coi xét làm sao được. Bèn cho nguyên tự quân dời đến ở giảng đường viện Thái y. Vất bỏ cái biển (Dục Đức) ở cửa cái nhà cũ đi. Chuẩn cho lấy cái nhà trước làm nhà Đề đốc Kinh thành ; nhà sau làm biệt thự của Nội các.

Trước đây, tỉnh Hải Dương tuân dụ dời đặt thành mới, cho chở các thứ tiền gạo, khí giới cùng thuốc đạn dời chứa một nơi. án sát là Lê Mộ Khải cùng Đề đốc là Tôn Thất Hoè đến tỉnh mới đốc công. Tổng đốc là Lê Điều, Bộ chính là Vũ Túc đến ở nhà quan cư Văn miếu. Lưu Thủy sư Phó lãnh binh là Nguyễn Viết Vinh đóng giữ thành cũ. Phái viên của Pháp nghe tin, bèn đem 4 chiếc tàu chiến kéo lên đồn Đông Tân (ngày mùng 10 tháng 7), chia lính lên bộ vào thành cũ, lên cột cờ kéo cờ tam tài. Lại chia quân chiếm giữ cửa thành. Nguyễn Viết Vinh cũng rút quân đến tỉnh mới cùng đóng. Phái viên của Pháp lại đem một toán quân đến tỉnh mới đánh phá. Lê Điều uỷ cho Đề đốc là Tôn Thất Hoè, Lãnh binh là Văn Phú Lương đem quân ra đánh, rồi cũng nói đến tiếp ứng. Rồi sau quân Pháp từ đằng sau đánh úp. Quân ta không chống nổi, đều sợ chạy tan. Bọn Lê Điều lui đóng ở huyện hạt Cẩm Giàng, Đường Hòa.

Đến bấy giờ vì đã nghị hoà, chuẩn cho theo ước mới, cùng họ thương thuyết trả lại tỉnh lỵ cũ, đợi sẽ thi hành. (Khoản thứ 5 trong hoà ước có nói : Nên rút quân quan Bắc Kỳ, đều về chỗ lỵ sở cũ).

Đặt thêm chức Phó đề đốc Kinh thành. Cho Phó đề đốc quân thứ Bắc Ninh là Trần Xuân Soạn (đến Kinh đợi phái) sung làm chức ấy.

Cho Tiền quân Đô thống phủ Đô thống thự Chương phủ là Tôn Thất Thạ kiêm coi Vũ thần phò mã cùng Anh danh, Giáo dưỡng, Kim ngô. Thự Chương vệ là Ngô Đĩnh Bàn quyền coi Hữu dực dinh Vũ lâm. Kinh thành Đề đốc là Vũ Văn Đức kiêm coi 2 vệ Hữu bảo nhất, Hữu bảo nhị. Thống chế quyền Chương Tả quân là Phạm Viết Trang kiêm quản Võ học sinh.

Thưởng gia cấp kỷ lục quân công cho bọn Hàn Bá Minh là đoàn luyện ở quân thứ Bắc Kỳ, cộng 7 người.

Trước đây, trận đánh ở Cầu Giấy, Hà Nội (ngày tháng 4) bọn ấy đều có công đánh giặc. Đến bảy giờ hoà nghị đã thành được thưởng có thứ bậc khác nhau. (Hàn Bá Minh, Lương Mậu Lâm, Tông bát phẩm bá hộ ; Hàn Tái Văn, Lưu Văn Khiêm, Lưu Khải Nguyên, Tạ Bính An, Đặng Ngô Lâm, Trương Trung Nguyên, Chánh cửu phẩm bá hộ).

Ngày Bính Thìn, sắc Mặt Trời xanh. (Lúc mới sáng thì sắc xanh, rồi dần dần biến ra trắng, người đi đường không có bóng, suốt ngày không lúc nào có ánh sáng), Trần Tiễn Thành, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết dâng sớ xin vua trách mình, sửa chính sự, sắc cho đình thần xét kỹ có điều gì không hợp lẽ, lập tức tâu lên sửa chữa, ngõ hầu hồi lại ý trời. Lại tự cho là giúp đỡ vua không có tài năng gì, xin thu lại mệnh lệnh phụ chính đi. Vua nói rằng : Nên đều cùng lòng giúp nước, chia sự lo, cùng làm việc, chớ nên mượn cớ để tránh.

Nhân dụ rằng : Trời với người cảm ứng nhau rất là không sai. Trẫm đức bạc, không cảm cách được lòng trời, cho nên Mặt Trời báo cho biết trước. Trẫm ngày đêm lo sợ, chưa hiểu có sao ? Hoặc là bỏ quan những lạm, thưởng phạt không đúng ? Hoặc lời gièm pha gây ra nghi hoặc, tình kẻ dưới bị che lấp ? Không thẳng lên chẵng ? Hoặc là đức trách chưa xuống tới dân chẵng ? Hoặc là chính sự có thiếu sót làm lẫn chẵng ? Hoặc là quan ngục chưa xét ra chẵng ? Có một điều trong ấy cũng đủ cho trời giận. Các quan trong ngoài đều là tay chân tai mắt của trẫm, đều phải nghĩ tìm những điều làm lẫn nói ra cho hết, chớ có ả giấu. May ra chính sự của người sửa tốt thì lòng trời cảm ứng, chuyển tai hoạ thành điềm lành, mới thấy lòng trời thương yêu ta.

Lúc bảy giờ, quân thứ Bắc Kỳ chưa rút hết quân.

Vua nói rằng : Hoàng Tá Viêm nếu không khéo làm lại sinh ra một việc khó.

Nhân lại dụ rằng : Vừa rồi chiến thuyền nước Pháp đến Thuận An, liền mấy ngày đánh chiếm đồn cửa biển, rồi lại có thư đến bàn hoà, mà những khoản trong hoà ước, có nhiều điều bị kém, bị nhục khó chịu. Đáng lẽ ta không nghe. Nhưng vì Từ cung tuổi già, linh cữu của Tiên đế chưa chôn, lòng trẫm rất không yên. Đã dụ cho văn, võ đình thần lấy hoà ước làm cuộc nhất định. Lại phái Toàn quyền đại thần cùng họ định ước, đó là việc vạn bất đắc dĩ. Trước đã dụ bảo tướng cũng đã rõ ràng. Các quan ở quân thứ, quan tỉnh nên đều thể theo

mà làm. Nay nên do quan quân thứ viết thư hỏi Toàn quyền nước Pháp nên chiếu theo hoà ước giao trả cho ta các tỉnh Hà Nội, Nam Định, Hải Dương, để quan ta cai trị, thì quân thứ các người lập tức rút binh đồng về để tỏ là ta thực tiến hoà ước. Còn đoàn quân Lưu Vĩnh Phước cùng quan nước Thanh không phải ta sai bảo được. Đã ước cùng quan nước Pháp tự làm lấy, đối với ta không can thiệp gì. Cũng nên do quân thứ đem sự tình ấy viết thư cho Toàn quyền nước Pháp biết. Như thế mới hợp thời thế.

Xây huyệt ở Khiêm lăng. Sai Vũ lâm Thống chế là Đinh Tử Lượng, thự Tả tham tri bộ Công là Tôn Thất Phan chuyên coi làm việc ấy.

Thượng thư bộ Binh là Tôn Thất Thuyết xin thôi không giữ việc binh, cho dẹp tất lời bàn bậy. Vua cho là việc binh khó tìm người thay, sai Cơ mật viện và Thương bạc xét tâu. Rồi sau tâu nói : Việc binh từ lâu vẫn lần lữa theo cũ, thực khó tìm người giữ nổi chức ấy. Nay viên ấy vì người ta chê trách nhiều, mà cố xin từ chức. Nếu được từ chức về dưỡng bệnh, thực bởi tự lòng Hoàng thượng chiều thương, không có điều gì đáng bàn. Nhưng đang lúc lòng người ngờ sợ này mà tự ý dò tính, hoặc cho là chỗ vua tôi có điều ngờ vực nhau, sợ không thể làm cho thoả mãn được tai mắt mọi người. Nghĩ xin chọn ở trong 3 bộ Lại, Hộ, Công, liệu cho đổi lần để tỏ lòng chí công, mà im được lời bàn bậy.

Vua cho là phải. Đổi Thuyết làm Thượng thư bộ Lễ (ấn triện bộ Binh giao cho bọn Tham tri là Hà Văn Quan hội đồng quyền giữ). Rồi lại vì Nguyễn Trọng Hợp đi công sai vắng, lại đổi Thuyết làm Thượng thư bộ Lại (chức chính khanh bộ Lễ vẫn khuyết).

Cho Hành nhân quản đốc là Nguyễn Hữu Cư làm Tham biện Thương bạc.

Lúc bấy giờ, Nội vụ, Vũ khố chi tiêu khá nhiều (thường chiếu theo như lệ trước mà chi). Vua dụ cho bộ Hộ từ sau việc gì cũng liệu chi rút bớt đi.

Tỉnh Quảng Nam có dân thọ, Lê Văn Kỳ thọ vừa 100 tuổi, bộ Lễ theo lệ xin nêu thưởng. Vua nói rằng : Trước kia phong phú, hiện nay nhiều việc, sao không châm chước đổi đi, mà việc gì cũng theo lệ, thì quốc dụng làm thế nào ? (Rồi theo nghị đổi lại, chép ở dưới này).

Phái viên Pháp lại đem thuyền quân đến Sơn Tây gây hấn khích. Quân ta chống đánh lại, chúng phải rút lui.

Lúc bảy giờ, tàu Pháp 12 chiếc, lính hơn 2.000, đường thủy đường bộ cùng tiến lên. Thống đốc Hoàng Tá Viêm, đoàn quân Lưu Vĩnh Phước cùng binh nước Thanh cự đánh giặc Pháp ở các xã Thượng Mỗ, Hạ Mỗ (thuộc phủ Hoài Đức), Đoài Khê (thuộc huyện Đan Phượng), đánh nhau dữ 3 ngày đêm (từ mùng 1 đến mùng 3). Quân Pháp lại thua (bắn vỡ tàu to vừa, tàu nhỏ 3 chiếc, bắn chết hơn 300 lính Pháp).

Tá Viêm đem tin thắng trận tâu lên và nói việc rút binh đồng về. Xin bàn với quan nhà Thanh cùng Lưu Vĩnh Phước tạm về Sơn Tây đóng quân, sẽ xét nghĩ tâu sau.

Vua cho là hiện nay đã giảng hoà quân thứ cần phải rút bãi quân đi ngay. Nhân dụ rằng : Quân của Pháp đến Thuận An, bắt ép phải hoà. Ta cùng các quan cũng đã biết trước. Nhưng thế lực kẻ mạnh người yếu, không làm sao được, tướng bọn Hoàng Tá Viêm cũng đã biết rõ rồi. Lần này ngẫu nhiên gặp biến cố, dẫu từ trước chưa có bao giờ, mà Kinh sư được yên tĩnh, đều nhờ uy linh của miếu xã, Phước lớn của Nhà nước, mới được như thế. Ta vẫn biết cục hoà ước có nhiều điều khó chịu, nhưng vì thế bách buộc, không thể không được. Nay cục hoà mới định, lòng người tạm yên. Người bọn Hoàng tướng quân nên xét lẽ phải trái, cân nhắc nặng nhẹ, theo tờ Dụ trước, lấy sự tin tỏ cho họ biết. Nếu cố chấp ý kiến riêng mà bàn khác đi, thì một góc xa xôi, nếu có thể chắc là giữ được, nhưng còn Kinh sư và tôn miếu, xã tắc thì làm thế nào ? Huống chi họ nhiều lần nói xin ta rút quân, cho nên không làm thế không được. Trẫm đã hiểu dụ cặn kẽ, nên kính cẩn tuân theo, chớ trái mệnh lệnh của trẫm.

Cho Thượng thư bộ Lại là Nguyễn Trọng Hợp làm Khâm sai đại thần, Thượng thư bộ Công là Trần Văn Chuẩn, Tham tri bộ Lại là Hồng Phì đều làm Phó khâm sai ; Biện lý bộ Lễ là Đinh Văn Giản làm Tham biện, đi ra Bắc Kỳ hội cùng Toàn quyền đại thần nước Pháp bàn mọi việc (tất cả các việc giao nhận thành trì, hiểu dụ dẹp yên nhân dân, cùng rút bỏ binh đồng).

Các tỉnh Bắc Kỳ (Hà Nội, Nam Định, Hưng Yên, Hưng Hoá, Ninh Bình) bị bão lụt. Vua dụ sai quan tỉnh thân đến nơi khám xét, hết lòng giúp đỡ.

Đổi định lệ bỏ Võ tòng lục phẩm và công tử thi đỗ cử nhân võ. (Lệ cũ : Những người tòng lục phẩm cùng công tử thi đỗ võ cử, thì bỏ Cấm binh suất đội, hoặc Tinh binh cai đội (đều hàm tòng ngũ phẩm). Nay đổi bỏ Tinh binh suất đội thự Cấm binh suất đội (hàm chánh lục phẩm, thự tòng ngũ phẩm).

Phái viên nước Pháp đem lính kỵ mã (hơn 300 tên) đi đường bộ đến huyện Nam Chân (thuộc Nam Định), dân trong hạt sợ hãi náo động. Vua sắc sai tinh thần mật sức trong hạt, chớ có khiêu khích, nhưng xét kỹ xem bọn ấy tiến dừng thế nào, lục báo sau.

Gạo kho cửa biển Thuận An (kho tạm) chở về kho ở Kinh. Lang trung thuyền chính là Nguyễn Văn Tán, Phó giám lâm Thương trường là Nguyễn Văn Cư cùng bọn chủ thủ hội đồng ao lại để chứa. Thu được nhiều mà báo có ít. (Biên bản của hội đồng, gạo 8.140 phương, đến lúc ao lại, thừa gạo ra 789 phương) bị Chương vệ là Trần Khắc Trung, Viên ngoại là Nguyễn Tuấn tố giác ra. Bộ Hộ và thuyền chính đem việc tham hặc lên.

Vua sai khoá tay bọn Tán, Cư lại, giao cho ty Tam pháp xét xử. Đến khi án dâng lên, Văn Tán, Văn Cư phải tội lưu ; Giám lâm là Trần Tri bị giáng (4 cấp) đổi đi nơi khác. Còn viên dịch ở kho ấy đều phải tội có thứ bậc khác nhau.

Quan nước Pháp bắt hiệp tinh thần Hải Dương đến Hải Phòng. Bó chính là Vũ Túc (Cử nhân, người Nam Định) uất tức rồi chết. (Khi ấy phái viên nước Pháp yêu cầu Tổng đốc là Lê Điền, Tuần phủ là Nguyễn Văn Phong, cùng Túc đến Hải Phòng ở dưới thuyền bắt làm mọi việc, nhưng cho việc đình điền là việc của bó chính, bắt Túc phải khai ra giao cho họ. Túc không chịu khai, nhân thế không chịu được sự họ làm nhục tức uất lên rồi chết. Đến sau bọn khâm sai đến thương thuyết, các viên đốc, phủ mới được về tỉnh lỵ. Lê Điền nhân vì ốm cáo nghỉ).

Cho lĩnh Tuần phủ Hà Nội là Vũ Nhự làm Tả thị lang bộ Binh. (Vì Nhự cùng với phái viên Pháp không hợp nhau).

Nhất viên Cẩm y Hiệu úy là Nguyễn Duy Thiện làm Nhị đẳng thị vệ (vì Duy Thiện là cháu gọi vua bằng cậu).

Tổng đốc Quảng Đông nước Thanh là Tăng Quốc Thuyên đưa thư trả lời. (Nói là đã đem các văn thư của nước ta chuyển đạt lên rồi). Vua xem thư nói rằng : Xem kỹ thì biết viên Tổng đốc này hình như sợ người Pháp hiểm thù, cũng đồng ý với Cung Thân Vương, Lý Hồng Chương, cho nên từ trước không chịu ra mặt giúp đỡ ta. Nay dầu có ý tốt cũng muộn quá rồi. Huống chi họ còn đang biện luận chưa biết bao giờ xong, chỉ phô trương đến nghĩa hảo mà không ích gì vậy.

Thưởng kỷ lục gia cấp cho bọn Sơn phòng sứ Nghệ An là bọn Lê Doãn Nhạ có thứ bậc khác nhau. (Mộ được 90 tên người Man, khai khẩn ruộng đất được hơn 2.070 mẫu. Thưởng cho Doãn Nhạ kỷ lục 2 thứ ; Tham biện là Nguyễn Tài Tuyển gia 1 cấp ; Hồ Duy Tĩnh thăng 1 trật. Lại thưởng cho tinh thần là Trần Văn Chuẩn kỷ lục 2 thứ).

Vua lại sai tinh thần cùng Sơn phòng sứ xét kỹ miền thượng du các hạt, liệu đặt đồn điền chi nhánh, trích những giản binh, mộ binh, tùy thế khai khẩn. Và hiệu bảo thổ dân các mán quy thành thôn ấp, làm thành sổ điền nhận nộp thuế, cốt mong cho có thành hiệu.

Phụ chính đại thần là Trần Tiễn Thành vì tật cũ lại phát ra, (hai chân đau buốt khó đi), tháng trước đã xin miễn cho không phải vào chầu, lưu ở công đường làm việc. Đến bảy giờ lại xin nghỉ việc Cơ mật, về ở nhà trọ để chữa bệnh. Vua cho nghỉ việc.

Tháng 9, định lại lệ thưởng cho các thợ quan, thợ dân, ngũ đại đồng đường, hiếu tử, thuận tôn, nghĩa phu, tiết phụ (chiều lệ năm Tự Đức thứ 29, đều giảm đi một nửa, quan dân thợ 100 tuổi, về quan : nhất phẩm thì thưởng 50 lượng bạc, quan nhị phẩm thì 40 lượng, sa nam, sa bắc mỗi thứ đều 1 tấm, trừ lụa nam mỗi thứ đều 2 tấm, biển gạch 1 tấm (sơn khắc chữ vẫn theo lệ cũ), Nhà nước làm nhà để treo biển ấy. Quan tam, tứ phẩm thì 30 lượng bạc, sa nam, sa bắc mỗi thứ 1 tấm, trừ lụa nam mỗi thứ 1 tấm, biển gạch 1 tấm, Nhà nước làm nhà cho để treo biển ; quan ngũ, lục phẩm, thì bạc 20 lượng, sa nam, lụa nam mỗi thứ 1 tấm, Nhà nước không làm nhà cho (dưới này cũng thế) ; quan thất, bát, cửu phẩm thì đều 12 lượng bạc, sa nam, trừ lụa nam mỗi thứ đều 1 tấm, biển gạch 1 bức ; học trò hương trường đều thưởng 10

lạng bạc, vải lụa mỗi thứ 1 tấm, biển ngạch 1 bức. Về dân : đàn ông 8 lạng bạc, vải lụa mỗi thứ 1 tấm, biển ngạch 1 bức.

- Quan viên thọ 90 tuổi : Về quan : nhất phẩm thưởng 30 lạng bạc, quan nhị phẩm 20 lạng bạc, quan tam phẩm 18 lạng bạc, sa màu mỗi viên đều 3 tấm. Văn giai tứ, ngũ phẩm và quan phủ, huyện, châu ; võ giai quan tứ phẩm, đều thưởng 10 lạng bạc, 2 tấm sa nam.

- Quan viên thọ 80 tuổi : Quan nhất phẩm 20 lạng bạc, quan nhị phẩm 15 lạng bạc, quan tam phẩm 10 lạng bạc, sa nam mỗi viên đều 2 tấm. Văn tứ phẩm, võ tam phẩm đều 8 lạng bạc, sa nam 1 tấm.

- Cách thưởng cho quan dân thọ 100 tuổi mà ngũ đại đồng đường (mức thưởng về thọ 100 tuổi, sẽ chiếu theo khoản trên mà làm, không ở lệ này. Nhưng nếu cùng báo việc thọ với việc ngũ đại đồng đường một lúc thì được thưởng cả 2 việc. Nếu báo riêng sẽ theo khoản mà thưởng có thứ bậc khác nhau, dưới này cũng thế). Quan nhất, nhị, tam phẩm, thưởng 15 lạng bạc, sa nam 3 tấm, lụa màu và vải mỗi thứ 3 tấm. Biển ngạch 1 bức (sơn và khắc chữ vẫn theo như lệ cũ), Nhà nước làm nhà cho để treo biển. Quan tứ, ngũ, lục phẩm bạc 12 lạng, sa nam 2 tấm, lụa màu và vải mỗi thứ 2 tấm, một bức biển ngạch, Nhà nước không làm nhà cho để treo biển (dưới này cũng thế). Quan thất, bát, cửu phẩm, bạc 10 lạng, sa nam 1 tấm, lụa màu, vải mỗi thứ 2 tấm, biển ngạch 1 bức. Học trò, hương trưởng bạc 6 lạng, vải lụa mỗi thứ 1 tấm. Là dân : đàn ông bạc 4 lạng, vải lụa mỗi thứ 1 tấm.

- Mức thưởng cho quan, dân thọ 70 - 80 - 90 tuổi trở lên, mà ngũ đại đồng đường, về quan nhất, nhị, tam phẩm thưởng 10 lạng bạc, sa nam 2 tấm, lụa màu 2 tấm, vải màu 3 tấm, biển ngạch 1 bức, Nhà nước làm nhà cho để treo biển. Quan tứ, ngũ, lục phẩm, thưởng 8 lạng bạc, sa nam 1 tấm, lụa màu 1 tấm, vải màu 2 tấm, biển ngạch 1 bức, Nhà nước không làm nhà cho để treo biển (dưới này cũng thế). Quan thất, bát, cửu phẩm thưởng 6 lạng bạc, sa nam 1 tấm, vải màu, lụa màu mỗi thứ 1 tấm, biển ngạch 1 bức. Học trò, hương trưởng 5 lạng bạc, vải, lụa màu mỗi thứ 1 tấm. Là dân : đàn ông thưởng 3 lạng bạc, vải màu 1 tấm.

- Mức thưởng về hiếu tử, thuận tôn, nghĩa phu, tiết phụ : Hạng ưu 15 lượng bạc, 1 tấm sa nam, biển ngạch 1 bức (sơn và khắc chữ theo lệ cũ), Nhà nước làm nhà cho để treo biển. Còn tiết phụ mà là vợ thứ, vợ lẽ, thì thưởng bạc 10 lượng, sa nam 1 tấm, biển ngạch 1 bức, không được Nhà nước làm nhà cho để treo biển (dưới này cũng thế). Hạng bình : 10 lượng bạc, sa nam 1 tấm, biển ngạch 1 bức, nếu là vợ thứ, vợ lẽ thì thưởng 8 lượng bạc. Hạng thứ : thưởng 8 lượng bạc, nếu là vợ lẽ, vợ thứ thì 6 lượng).

Ngày Tân Ty, vua cho đón Hoàng thái phi vào ở cung Khôn Thái. (Dâng lên 50 lượng vàng, 100 đĩnh bạc (mỗi đĩnh 10 lượng), các thứ gấm lụa màu hàng nam, hàng bắc 100 tấm, lụa màu vải màu cùng lụa thỏ 300 tấm, tiền đồng 3.000 quan, tiền kẽm 2.000 quan).

Thưởng kim tiền, ngân tiền cho khâm sứ và ký lục, thông ngôn đóng ở Kinh đều có thứ bậc khác nhau. (Thưởng Khâm sứ người Pháp kim tiền hạng lớn 1 đồng, ngân tiền hạng vừa 1 đồng ; ký lục, ngân tiền hạng vừa 1 đồng ; thông ngôn, ngân tiền hạng nhỏ 1 đồng).

Phái viên nước Pháp đem quân (hơn 500 lính) đến Sơn Tây đào lấy đầu và xác của thủy sư đem về.

Vua dụ các quân thứ, tỉnh thần và thân hào Bắc Kỳ rằng : Từ khi Bắc Kỳ có việc chiến tranh đến nay, dân binh khó nhọc, chi tiêu cũng tốn. Vừa rồi người Pháp đưa thư đến xin hoà, trăm không nỡ để dân binh mắc phải tên đạn, đã phái đại thần là Trần Đình Túc, Nguyễn Trọng Hợp cùng nước Pháp giảng định điều lệ hoà ước. Duy trong hoà ước còn có điều chưa rõ, sẽ bàn đổi lại sau. Nhưng đã nói là hoà, nên làm cho tốt. Đã dụ các tỉnh thần, thứ thần rút bỏ binh đồng, đều cho về chỗ cũ và phái cho Khâm sai là bọn Nguyễn Trọng Hợp đến nơi để khu xử. Vậy nay các tỉnh thần, thứ thần nên lập tức theo lời Dụ bảo đều về lý sở, trừ ra chiếu theo thường lệ phải lưu lính lại để sai phái, còn đều triệt bãi, tha cho về làng, để cùng yên ở làm ăn, mà hậu việc hoà hiếu mãi mãi với nước Pháp. Nếu trong hoà ước có khoản nào rất quan ngại, thì lập tức một mặt tâu lên, một mặt tư cho quan khâm sai thương thuyết với người Pháp làm cho thoả đáng. Còn thân hào, sĩ thứ đều nên yên thường giữ phận, để đợi triều đình xử trí. Chuẩn cho sao lục ra rồi đi ngựa chạy ngay cho các tỉnh thần, thứ thần đều

lập tức kính theo mà làm cho ổn thoả. Nếu cố chấp ý kiến riêng, làm cho lo ngại thì quyết khó lòng tránh khỏi lỗi được. Đều phải tuân theo đấy.

Công sứ Pháp đến thẳng ngoài cửa Khiêm cung chơi xem. Người đóng ở đấy và quản suất không bảo ban ngăn cản được, đều phải giáng 2 cấp lưu.

Dụ cho các nha môn xét việc hình án phải đúng hạn xét xử kết án, cho xong những việc oan uổng để chậm trễ. (Mỗi hạn 3 tháng, quá hạn không kết án xong, gia một bậc nghị xử). Nếu còn vẫn để chậm như cũ sẽ gia lên 2 bậc mà trị tội nặng. Lúc bấy giờ các phủ, huyện, tỉnh Thanh Hoá xét án để chậm trễ, cho nên vua dụ như thế.

Phái viên nước Pháp đến thẳng núi Linh Thái (thuộc cửa biển Tư Hiền) nêu lên đánh dấu 3 chỗ (trên ngọn núi 1 chỗ, đồn cũ 1 chỗ, đường cảng 1 chỗ). Phủ doãn Thừa Thiên đem việc ấy tâu lên. Vua sai Cơ mật viện, Thương bạc lấy lời nói khéo thương thuyết (nói là trong hoà ước, không nói đến chỗ ấy), xem họ trả lời thế nào. (Phái viên Pháp trả lời rằng : Đo nước vẽ đồ bản, nêu lên để ngắm).

Cho Tả tham tri bộ Công là Đoàn Văn Hội thăng thự Thượng thư. Văn Hội dâng sớ xin từ. (Trong sớ đại khái nói các ý : Chức Thượng thư là hòng lưởi của trời, chức ngời và trách nhiệm rất là long trọng, thần có tài đức gì đủ đương chức ấy. Hiện nay văn học, chính sự, tướng cũng không thiếu gì người. Xin nhà vua thu về mệnh lệnh ấy, chọn người khác thay). Vua nói rằng : Người trước làm Tuần phủ Hà Tĩnh, coi việc nước như việc nhà, kẻ gian lại không nói dối được. Đến bấy giờ dân hạt ấy còn khen ngợi không thôi. Nếu không phải là người liêm, bình, can cán, sao được bia miệng mọi người nói như thế. Nay chức chính khanh thiếu người, mà bộ người hiện đang xây dựng tôn lăng, các vật hạng rất là phiền phức nặng nề, người có thể làm nổi việc như trước, mới là hết trách nhiệm, từ làm gì ?

Tàu nước Pháp ngăn chặn bến đò Ninh Bình, đóng quân ở núi Dục Thúy, đặt công sứ đóng ở đấy làm việc. Lại dỡ phủ mới Yên Khánh (trước đây, tinh thần theo lời Dụ, đem tiền lương khí giới chứa ở đấy) bất tinh thần soạn giao sổ đình điền cho họ. Tỉnh Quảng Yên, người Pháp cùng đặt công sứ và đóng quân.

Khi ấy, vua ngự điện Văn Minh xét xử chính sự. Đình thần theo lệ. (Lệ gặp quốc tang, các quan châu ở tiền điện và đi theo hầu đều đội khăn trang mặc áo thâm) đều đội khăn trắng vào châu. Vua sắc từ sau vào châu hay đi theo hầu, đều mặc khăn áo thâm, ở ngoài thì theo lệ mặc khăn áo trắng. Phủ Tôn nhân và đình thần tâu rằng : Quốc tang là lễ to, quan trong lòng thương cảm đức Tiên đế châu trời, phận tôi con ai cũng như ai. Nay xin từ nay trở đi, khi đi theo hầu xa giá, thì theo sắc lệnh mặc áo khăn thâm. Còn như khi châu ở tiền điện, tuân theo nghị cũ đội khăn trắng. Nếu hôm nào châu lạy thì đội khăn thâm. Khi vào hầu không phải đội khăn trắng thêm phiền. Còn ngày thường đều đội khăn trắng cho hợp tình lễ.

Vua nói rằng : Hiếu kính ai cũng một lòng, có kiêng kỵ gì ? Các quan không cứ gì khi vào châu lạy hay theo hầu, đều cho đội khăn trắng.

Trước đây, Phó quản đốc tàu Lợi Đạt là Phan Đình Thông từ Hương Cảng về, giấu bạc làm của riêng, bị người làm trong thuyền tố giác, phải giam cứu. Đến bảy giờ án xử, Thông phải tội đồ. Vua cho việc ấy phát ra trước khi có ân xá, cho miễn tội đồ, nhưng cách chức về làng làm dân đinh.

Cho thự Đô thống lĩnh Chương vệ viện Thượng tứ là Hồ Văn Hiến đổi lĩnh Đô thống Hữu quân ; thự Thống chế sung quản Thị vệ là Nguyễn Đình Phổ cai quản viện Thượng tứ.

Cho Tham tán đại thần quân thứ Bắc Ninh là Bùi Ân Niên lĩnh Tổng đốc Ninh - Thái. Ân Niên dâng sớ từ. Lại xin theo Dự trước, chuẩn cho đương ốm cũng cố gượng vào Kinh. Vua không nghe, bắt phải đi cung chức ngay. Phàm có việc gì khẩn cấp quan ngại, thì một mặt tư quan Khâm sai thương thuyết với quan Pháp, một mặt tư viện Cơ mật tâu lên. Nhưng nên cũng bàn định với các người đồng sự, việc gì cũng làm cho thoả đáng mới được. Rồi sau Ân Niên lại cáo ốm không đi cung chức.

Cho giảm 7 phần 10 về tiền thuế cửa tuần tỉnh Tuyên Quang. (Vì các tỉnh hạ du có việc chiến tranh, đường sông còn nghẽn, ít người buôn bán, cho nên giảm bớt).

Bộ Hộ tâu nói : Trung phi đã tôn làm Khiêm hoàng hậu. Lệ lương chưa bàn định. Xin chiếu lệ trên bậc thứ nhất mà chi lương (cả năm tiền 1.000 quan, gạo 300 phương). Vua nói rằng :

Mẹ ta là Hoàng thái phi cùng Khiêm hoàng hậu đồng niên tiền gạo bao nhiêu, do 2 bộ Hộ, Lễ bàn định khác nhau cho có thứ bậc. Hay là như lệ mỗi năm cứ tháng 12, tiến lên cung Gia Thọ 10.000 quan tiền, thì châm chước tiến lên Hoàng thái phi 6.000 quan tiền, Khiêm hoàng hậu 4.000 quan. Nhưng hiện nay kho tàng chưa thừa thãi, việc tiến lương bổng của 2 vị ấy, nên châm chước nghĩ định thế nào cho thoả đáng, sẽ bắt đầu từ tháng giêng năm sau. (Rồi sau bàn định : Hằng năm tết Nguyên đán dâng Hoàng thái phi 6 lạng vàng, 6.000 quan tiền, 1.000 phương gạo ; dâng Khiêm hoàng hậu 4 lạng vàng, 4.000 quan tiền, 800 phương gạo).

Tuần phủ Quảng Tây nước Thanh là Nghệ Văn Uý đưa thư trả lời báo rằng : Nước Thanh sẽ sai sứ sang phong sắc. Vua sai Nguyễn Văn Tường, Nguyễn Hữu Cư đi đến sứ quán nói cho sứ nước Pháp biết. (Rồi thì sứ nước Pháp đòi xem tờ biểu báo tang của nước ta và bản chính thư trả lời của Tuần phủ Quảng Tây. Vua lại sai viện Cơ mật và Thương bạc soạn giao cho họ xem).

Ban thưởng cho hoàng tử, hoàng nữ, cùng các người ở Dưỡng Thiện đường và từ hoàng thân, tước công đến các ngành tôn thất 19.550 quan tiền. (Lễ lên ngôi đã thành, đến bây giờ mới thưởng).

Nêu thưởng tiết phụ tỉnh Thanh Hoá (là Phan Thị Thơm, hạng thứ).

Dời đặt huyện lỵ huyện Minh Hoá (thuộc tỉnh Quảng Bình) đến trang Minh Cầm. (Trước huyện lỵ đặt ở phường Xuân Canh, núi ở xung quanh, khí độc nặng nề).

Tổng đốc Thanh Hoá là Tôn Thất Trường tâu nói Đề đốc Nam Định là Tạ Hiện dũng cảm, giỏi giang, đã từng đánh nhau với Pháp. Nay đã định hoà ước, để Hiện ở đấy không tiện. Thanh Hoá là quê hương nhà vua, chỗ đất quan trọng, xin đổi viên ấy làm Đề đốc, để giúp làm công việc. Nhưng hiện nay đã mộ nghĩa dũng, cáo ốm đi ở một chỗ. Phái viên Pháp đã đòi hẳn không đến. Triều đình quan ngại là đổi viên ấy về tỉnh Thanh, lại sinh ra thanh tích. Vua không cho.

Sai tỉnh thần Bắc Ninh, Hưng Yên, chiếu số mẫu ruộng bỏ thu tiền quyền. (Bắc Ninh ruộng hơn 390.200 mẫu, Hưng Yên ruộng 148.934 mẫu, chiếu số mỗi mẫu thu tiền quyền 15 đồng)

để cung cấp cho lính các quân dinh (lúc ấy lính ở các quân dinh đóng ở tỉnh Bắc số nhiều, phu dịch, củi, dầu cần và nhiều. Cho nên, quyên thêm để cấp cho họ).

Dời đặt Văn miếu tỉnh Cao Bằng đến xã Ngọc Pha (gần tỉnh thành ấy).

Mùa đông, tháng 10, phái viên nước Pháp đem lính mộ đi đến đạo Mỹ Đức (thuộc Hà Nội) lấy hiệp 2 thớt voi đem về. (Lúc bấy giờ một toán lính mộ phao tin rằng đi lấy đạo Mỹ Đức. Phái viên nước Pháp đem quân đi dò bắt. Nhân thể lấy voi của ta dắt về trụ sở ở Hà Nội).

Đầu mục giặc ở Hà Nội là tên So hợp bọn lũ (hơn 200 tên) sấn đến 2 xã Hương Quan, Ngãi Cầu (thuộc phủ Hoài Đức) cướp bóc đốt phá. Thự Đề đốc là Đặng Văn Tại đốc chiến, bị giặc giết chết. Người tùy phái (1 cử võ, 2 tên lính, 1 người dân) cũng có người bị chết. Ban cho hàm và tiền tuất có thứ bậc khác nhau. (Đặng Văn Tại tặng hàm Đề đốc, Võ cử là Trần Văn Xuân tặng hàm Cẩm binh Đội trưởng ; lính 2 tên được tặng hàm Chánh bát phẩm ; dân 1 tên được tặng hàm Tông cửu phẩm).

Vua lại sắc sai tỉnh thần nghiêm đốc Phó lãnh binh là Lê Thìn, Tri phủ là Phạm Ngọc Côn dò bắt cho được bọn lũ của giặc, để chuộc tội trước. (Lê Thìn, Phạm Ngọc Côn khi ấy không đến ứng cứu đuổi bắt, đều phải cách chức, lưu dụng).

Hải Phòng thuộc tỉnh Hải Dương có nhiều giặc cướp. Công sứ nước Pháp yêu cầu ta phái lính tỉnh (200 tên) đi Hải Phòng để đánh giặc. Vua y cho.

Phái viên nước Pháp đi đến tỉnh Hưng Yên xem hành cung, yêu cầu sửa làm trụ sở và hỏi số lượng tiền súng và khí giới.

Giảm 7 phần 10 thuế cửa tuần và giảm 4 phần 10 thuế thuốc phiện cho tỉnh Hưng Hoá.

Triệt Đề đốc Nam Định là Tạ Hiện và Đề đốc Hải Dương là Tôn Thất Hoè về Kinh. (Hoè từ khi phái viên Pháp mời đi Hải Phòng, liền giả cách ốm ở một nơi, không về làm việc. Phái viên Pháp đã tìm bắt, cho nên triệt về cả một thể. Hiện sau này được quan tỉnh Thanh Hoá đề đạt nói là quan nhà Thanh cấp cho ấn đề đốc uỷ cho đi liên lạc các quan, thân chiêu tập bọn

nghĩa đồng, đợi quân nhà Thanh đến cùng họp làm việc. Viên ấy xin lưu lại đây làm việc, để dân được yên ở, mà tiện việc thù tiếp).

Cho Lãnh binh Hà Nội là Trương Văn Hậu thăng thự Đề đốc. Phó vệ uý Hữu bảo là Vũ Văn Dũng thăng thự Đề đốc Hải Dương.

Rút bớt lương bổng của các viên biên thự Thanh bình. (Vì gặp quốc tang, bọn ca công không phải làm việc gì).

Tỉnh Thanh Hoá bị nạn bão, nước biển dâng lên kho chứa thóc tạm ở Ngọc úc (thuộc cửa Bạng) gạo lương bị nước mặn thấm ướt. Bộ Hộ tâu xin cho tỉnh ấy tùy tiện phơi khô để chi phát lương cho khỏi để lâu hao nhiều. Vua theo lời tâu ấy, nhưng lại sai tỉnh thần khám xét, để giúp đỡ dân bị thiệt hại.

Lúc bấy giờ thân hào, xã dân ở Thừa Thiên, Quảng Trị cùng nhau đoàn kết, chiêu mộ dân đồng. Vua dụ sai phủ doãn, tỉnh thần hiểu thị nghiêm sức để cho họ yên thường giữ phận, chớ phạm việc trái phép.

Thống lĩnh nước Thanh là Hoàng Quế Lan mộ thêm biên binh ở quân dinh, muốn vào thành tỉnh Bắc Ninh đóng quân. Tỉnh thần là Trương Quang Đản đem việc ấy tâu lên. Vua nói rằng : Họ nghe tin là không khỏi có lỗi. Nếu quan khâm sai có mồm mép biện bác cũng còn có cơ nói.

Ngày Canh Thân, kính dâng tôn thụy của Đại hành hoàng đế. Trước đây, vua dụ sai bàn dâng thụy hiệu, Hoàng thân Tôn nhân, văn võ đình thần hội đồng bàn soạn. Đến bấy giờ tâu xin kính dâng tôn thụy chữ hay là : Kế thiên hanh vận, Chí thành đạt hiệu, Thể kiện đôn nhân, Khiêm cung Minh lược, Duệ văn Anh hoàng đế. Miếu hiệu gọi là Thành tổ. Vua y theo. Bèn dâng sách vàng, ấn vàng, dâng tôn thụy : Chữ trong kim sách rằng : Thần nghe : Tiên vương đặt ra thụy hiệu là bắt chước Mặt Trời sáng, thần tử muốn tỏ lòng tôn sùng, xưng là Trời để đặt tên hàm, cho nên khắc vào đỉnh đặt tên hiệu ở miếu, có biên chép vào sách vở, đức như thánh, công như thần, lời khen chung cả thiên hạ. Kính nghĩ : Đức Đại hành hoàng đế, đạo đức và việc làm sách hợp với trời đất, giúp đỡ sửa nên, bỏ cứu chỗ thiếu của việc trời, công

việc kính răn, kéo lại thịnh trị của vận nước. Đức sáng và chất thực ngày một mới thêm, học rộng khắp sâu sắc, thời thường tăng mãi. Lòng thành biểu hiện ở khi làm việc, càng lâu ngày càng rõ ràng, lòng hiếu tỏ ra ở khi phụng dưỡng, đáng truyền lại để làm phép. Sự thực cố gắng mạnh mẽ, bắt chước đạo trời, lòng nhân đãi ngộ ân cần, ơn trạch rộng khắp, khánh điển không chuộng hư văn, chương sớ không cho gọi là thánh, nhún thấp mình đứng với đức khiêm nhường, phiên vương miễn cho châu lạy, đại thần ban cho bài thơ đãi người dưới, nghĩ hết đạo cung kính. Kể về thông minh thì biết khắp việc đời, không điều gì u ẩn là không biết ; kể về tài lược, thì biết trước cơ sự, tùy việc nên răn mềm mà thi hành. Bụng nghĩ sửa chữa, lượng rộng cùng đáng nghiêm lòng vững mà đều tỏ ra ; văn chương thiên tài, lời hay cùng đức tốt công to mà đều không nát, 36 năm nói ngôi trời, làm rạng rỡ mưu tốt của thánh thần truyền nói ; kể ức nghìn năm để tiếng tốt, nên chính trị giáo hoá như ngọc báu vàng mười. To như trời không hình dung nổi, chẳng phải thánh sao được thế ư ? Đương nghe lời chúc của Phong Nhân ((1) Xưa vua Nghiêu đi chơi núi Hoạ Sơn, Phong Nhân (tên quan ngày xưa) xin chúc vua thọ, giàu, nhiều con trai.1) như vua Đế Nghiêu, vội xốt nổi rơi cung ở Kinh Sơn ((2) Ngày xưa vua Hoàng đế đức ọạc ở Kinh Sơn, khi đức xong, có con rồng ở trên trời xoà yếm và râu xuống đón, Hoàng đế cuỡi lên con rồng, các quan văn nắm lấy râu rồng, râu bị đứt rơi xuống, rơi cả cái cung của Hoàng đế xuống, trăm họ đón lấy cái cung ấy mà kêu khóc.2) như Hoàng đế. Một niềm nói noi không quên, kính nhờ Phước cả. Trong lòng ngợi khen khôn xuể, xin tiến tên hay. Nay đã chọn ngày tốt, cáo yết Giao, Miếu, tâu lên Từ cung, thân đem phủ Tôn nhân, các quan văn võ, kính đệ kim sách dâng tôn thuy là :

- Kể thiên hanh vận, Chí thành đạt hiếu, Thử kiện đôn nhân, Khiêm cung, Minh lược, Duệ văn Anh hoàng đế. Miếu hiệu là Thành tổ. Mong rằng : Xét soi lòng hiếu hưởng, nhận lấy xưng triệu tốt, sáng giọi đến trời, linh thanh còn mãi ; ban cho nhiều Phước, hưởng mãi không cùng.

Lễ dâng tôn thuy xong, sau một ngày ban ân chiếu 12 điều là :

- Hoàng thân là vương công, quốc công, quận công trong Kinh, ngoài các tỉnh, văn từ tứ phẩm, võ từ tam phẩm trở lên, dưới tên hiệu không chua là bị giáng cấp thì đều thưởng gia 1 cấp.

- Trong Kinh, ngoài các tỉnh, văn từ tứ phẩm, võ từ ngũ phẩm trở xuống, đều thưởng cho 1 tháng lương tiền và gạo.
- Hoàng tử chưa phong tước công, đợi đủ 3 năm, chuẩn cho phủ Tôn nhân hội đồng với bộ Lễ bàn tâu xin Chỉ làm sách phong.
- Công tử, công tôn, nhân viên tôn thất, ai có văn học giỏi giang, tài nghệ hơn người, không cứ đã làm quan hay chưa, đều do phủ Tôn nhân hội đồng với 2 bộ Lại, Binh sát hạch làm bản tâu lên, liệu cho bổ dùng.
- Những lăng tẩm của đế vương các đời, do quan địa phương khám xét, nếu có đổ nát thì thuê dân sửa chữa cho hoàn chỉnh ; nhưng nghiêm cấm dân sở tại không được hái củi ở đấy, để tỏ đạo hậu.
- Những đền thờ các lăng và nhà thờ ở Kinh, đều sai quan đến tế một tuần.
- Quan viên trong ngoài, nhân việc công làm lẫn đã được giáng cấp, cách lưu, ai giáng 4 cấp trở lên, đổi làm giáng 3 cấp ; ai giáng 3 cấp, đổi làm giáng 2 cấp ; ai giáng 2 cấp, đổi làm giáng 1 cấp ; ai giáng 1 cấp thì cho khai phục cả. Ai bị cách lưu, đổi làm giáng 4 cấp, vẫn lưu làm chức sự.
- Những công tước (các người họ xa của nhà vua) ở tỉnh Thanh Hoá đều gia ân, ban cho tiền.
- Gia Miêu ngoại trang ở huyện Tống Sơn là quê quán nhà vua, thì gia ơn thưởng cho 1.000 quan tiền.
- Thuế lệ tiền, thóc về đình, điền, thổ sản của người huyện Tống Sơn, trừ ra số thuế về sang năm phải nộp là bao nhiêu, đã có ân chiếu cho miễn cả rồi, ngoài ra chuẩn cho đem thuế lệ, tiền thóc về đình điền về năm Hiệp Hoà thứ 2, thứ 3 và từ năm Hiệp Hoà thứ nhất đến năm thứ 3 hết thảy các thứ sai dịch đều cho miễn cả.

- Các địa phương có hiếu tử, thuận tôn, nghĩa phu, tiết phụ, do thượng ty xét hỏi kỹ, đem việc tâu lên, giao bộ xét tâu, đợi Chỉ cho nêu thưởng.

- Các người can án trốn tránh, từ ngày 13 tháng 10 năm Tự Đức thứ 36 trở về trước, không cứ là thủ phạm hay tòng phạm, nếu biết hối tội quay đầu về, đều cho đến quan địa phương sở tại mà ra thú, hạn trong 6 tháng là cùng, nhưng phải do thượng ty địa phương ấy đem tuổi, quê quán và tội trạng các tên ấy làm danh sách đưa vào bộ, làm bản tâu lên, đợi Chỉ cho giảm tội).

Sứ nước Pháp đưa thư nói nên cho quan binh nước ấy ra vào cửa thành, không nên nghiêm cấm quá. Duy các nơi cấm địa, nên cấm biển yết thị để cho họ biết mà tránh, không đi vào. Vua chuẩn cho quan Thương bạc thuyết rằng : Hiện nay 2 nước giao hoà, đi lại không có gì ngờ vực. Duy Bắc Kỳ còn phải bàn bạc hiếu bảo, vì dân tình chưa được yên ổn một loạt. Việc ấy nên hãy đình đợi đến lúc giao trả xong các tỉnh Bắc Kỳ sẽ bàn.

Bọn công tính quê ngoại ở quý huyện, quý hương đến Kinh làm lễ dâng hương (lễ phúng Tiên đế), đến lúc về, vua thưởng cho ngân tiền và sa có thứ bậc khác nhau. (Mỗi người 1 đồng ngân tiền Phi long hạng lớn, 1 tấm sa thường).

Sứ nước Pháp cung tiến các phẩm nghi : (bội tinh hạng nhất 1 hộp cùng 1 lá thư ; súng 2 nòng 1 khẩu, súng ngắn đi ngựa 2 khẩu, súng lục 1 khẩu và đều có đồ phụ tùng chứa vào 1 hòm. Đồng hồ 3 cái, bình cắm hoa hạng lớn 3 cái, gấm tây tơ đậu có 5 sắc 1 tấm). Lại gửi tặng bội tinh cho Toàn quyền cũ là Trần Đình Túc.

Thông chế dinh Kỳ võ là Hồ Ngoạn lên thọ 70 tuổi. Vua ban cho 30 lạng bạc, sa Trung Quốc 1 tấm, sa nam, trều nam, mỗi thứ 2 tấm. Sai Thị vệ là Vũ Văn Ty đem đến cấp cho.

Tán tương quân thứ Sơn Tây là Nguyễn Thiện Thuật (Cử nhân người Hải Dương) nhận trát của quan nhà Thanh đem quân nhà Thanh về Hải Dương gọi họp quân nghĩa đồng, đánh nhau với Pháp, các nơi trong hạt ấy đều khởi quân để ứng theo. (Các toán quân khởi nghĩa đều do Thiện Thuật lĩnh văn bằng của quan nhà Thanh, từ đấy về sau thường thường đến sát tinh thành đánh nhau với Pháp, bên nào cũng có tử thương).

Tuy Lý vương Miên Trinh đến sứ quán (xin thuốc chữa bệnh), quan Cơ mật viện và Thương bạc đem việc ấy tâu lên. Vua cho triệu Miên Trinh vào nhà Duyệt Thị, truyền Chỉ bảo rằng sở ấy không nên đi lại luôn luôn. Vua lại phê bảo quan viện Cơ mật rằng : Thân vương ấy, tuổi cao đức tốt, lại có học thức, thực là người yêu nước trung thành, tưởng không ngại gì. Trẫm đã hỏi : Về sau có việc gì bàn bạc hay hỏi thăm viên sứ ấy thì sai cùng đi với đình thần cùng đến sứ quán, có được không ? Vương đã bằng lòng. Chuẩn cho về sau có hỏi thăm hay bàn bạc khoản gì, chuẩn cho thân vương ấy cùng đi với đình thần.

Thuyền giặc biển vào ăn cướp xã Hà Gián, châu Tiên Yên (thuộc tỉnh Quảng Yên), Lãnh binh quan Thủy đạo là bọn Hà Văn Thạc tuần phòng bắt lượm, đều phải giáng lưu.

Vua sắc sai tỉnh thần khẩn sức cho thủy đạo phải hết lòng tìm bắt, cho đường biển được yên ổn.

Bộ Binh tâu nói : Binh các dinh Vũ lâm, Cẩm binh, Thần cơ ở Kinh (hơn 5.700 tên, trừ phái đi canh gác công tác các sở hơn 4.120 tên, hiện còn hơn 1.640 tên), hiện nay công việc kiến trúc đã thư, xin trích lấy 300 tên tuổi khoẻ mạnh (Vũ lâm 100 tên, Cẩm binh 150 tên, Thần cơ 50 tên) cấp cho súng mở bụng, đến giáo trường đài Trấn Bình học tập ; còn lại hơn 1.340 tên thì lính ở Thần cơ chia đi 4 mặt trên thành, phân phái đi coi giữ súng đạn khí giới ; lính ở dinh Vũ lâm, Cẩm binh, chọn người quản suất đem đến trường luyện tập như cũ. Vua nói rằng : Trừ ra người nào được huấn luyện thì không kể, còn như canh giữ các sở, cùng học tập súng mở bụng, chuẩn cho võ ban cùng khoa đạo chiêu lệ cắt lượt nhau đi tuần xét, cho khỏi nhàn rỗi khoáng khiếm.

Sai Thừa Thiên, Quảng Trị mua thóc gạo theo thị giá (2 - 3 vạn hộ) để dự bị cấp lương. (Vì có gạo ở kho Kinh có ít, mà phát lương nhiều).

Phái viên nước Pháp bắt Tuần phủ Hải Dương là Nguyễn Văn Phong, Tuần phủ Quảng Yên là Hoàng Vỹ (ngờ là giao thông với quân thứ Sơn Tây). Rồi thì đều đem xuống thuyền chở về Gia Định. Lại bắt Tuần phủ Hưng Yên là Nguyễn Văn Thận, (Cử nhân, người Quảng Bình), án sát là Vũ Ích Khiêm (Văn Thận nhiều lần tải thuốc súng và lương thực đi Sơn Tây,

tờ tư của Thận bị người Pháp bắt được đem về Hà Nội, rồi đem Văn Thận ra bắn chết ; ích Khiêm sau được tha, nhân cáo bệnh về nghỉ).

Cho thự Bó chính Hải Dương là Nguyễn Khắc Vỹ thăng lĩnh Tuần phủ Hải Dương. Thự Tuần phủ Quảng Trị là Đinh Nho Quang đổi thự Tuần phủ Hưng Yên.

Sứ Pháp cho mời Tuy Lý vương Miên Trinh đến sứ quán. Vua nhân thể sai đem các việc ở tỉnh, ở quân thứ về Sơn Tây, Bắc Ninh thương thuyết. (Lúc bấy giờ sứ Pháp đưa thư đến yêu cầu ta bỏ các quan quân thứ ở Sơn Tây, Bắc Ninh, cho nên vua sai đi thương thuyết bỏ việc ấy đi), sứ Pháp nhân xin vào châu vua. Tuy Lý vương đem việc tâu lên. Vua lại sai Tuy Lý vương đi bàn định về nghi lễ yết kiến. Lại sai Tham tri bộ Lễ là Nguyễn Văn Thúy, Tham tri bộ Binh là Hà Văn Quan, Tham biện Nội các là Hoàng Hữu Thường cùng sung làm tiếp hộ sứ. Rồi sau sứ Pháp vào yết kiến vua ở điện Văn Minh, cất mũ vái một vái. Vua hỏi han yên ủi (hỏi thăm sức khoẻ của Giám quốc nước Pháp và yên ủi viên sứ ấy).

Ngày Đinh Sửu, Nguyễn Văn Tường, Tôn Thất Thuyết phé vua, giết đi và giết cả đại thần Trần Tiễn Thành. Lập hoàng tử thứ 3 lên làm vua.

Trước đây, Phế đế đã nói ngôi, Tường, Thuyết cậy công tôn lập lên, việc gì cũng chuyên quyền làm bậy. Vua ghét 2 người ấy, muốn tước bớt quyền đi. Cho nên, ngoài mặt vẫn hậu đãi, quý trọng mà trong cũng ức chế nhiều. (Như việc đổi Thuyết sang bộ Lại, không cho giữ binh quyền. Lại tờ tâu của 6 bộ, đều giao cho Nội các duyệt tâu, không chuyên giao cho 2 người ấy). Gặp khi những người thân tín của vua là Tham tri bộ Lại Hồng Phi, Tham biện Nội các Hồng Sâm đều có tờ mật tâu xin bỏ kẻ quyền thần, vua nhân cùng Hồng Phi, Hồng Sâm mật mưu việc ấy. Tuy Lý vương Miên Trinh, Huyện công Hồng Tu đều có dự mưu. (Hồng Tu, Hồng Sâm đều là con Tuy Lý vương). Tường, Thuyết đã biết việc ấy. Vua lại muốn dùng mẹo để 2 người giết nhau. Triệu Văn Tường vào nói chuyện, thì bảo Văn Tường là người trung thành, vẫn rất tin cậy. Còn Thuyết rất ngang ngược, dặn Văn Tường tìm cách bỏ Thuyết đi. Thuyết vào hầu, vua cũng nói như thế. Hai người lại ra, đều đem lời nói ấy mật bảo nhau, nhân mưu việc bỏ vua mà lập vua khác. Thuyết bèn lấy cớ là Thuận An sau khi thất thủ, phủ hạt Thừa Thiên nên tự tìm cách bảo vệ gia hương, phát hồ phù ((1) Hồ phù : Hồ phù là tín hiệu dùng để trưng triệu quân lính.1) ra mật sai mộ nhiều hương đồng (nhưng sai

người thân tín là Kỳ Nội hầu Hồng Chuyên, Phò mã Đặng Huy Cát chia nhau cai quản) để phòng sai khiến. Người ngoài chưa ai biết cả. Gần đây, phái viên nước Pháp nhân hoà nghị đến xin châu yết. Hai người kiểm có tránh mặt, không dự việc ấy. Vua lại đặc cách sai Tuy Lý vương chuyên đi lại sứ quán bàn bạc. Hai người ngờ vua đem mưu ấy dặn Tuy Lý vương cầu cứu với người Pháp. Bèn vào ngày Bính Tý là ngày 29 tháng ấy, lúc canh hai, các cửa Hoàng thành, Kinh thành đã đóng kín, Thuyết thu hết cả chìa khoá cửa. Bèn trước nói dối là đêm ấy nghe nói ngoài thành có bọn bậy bạ họp kẻ dị dạng, xin tự điểm biên binh, mặt phòng bị sẵn, biên ra, giao cho quan trực hầu tâu lên. Rồi ngoài thì phát ra hỏ phù, sai họp tất cả mộ đồng ở bờ phía nam sông Hương. Trong thì đòi gọi các quân đều mang khí giới, do các viên Ông ích Khiêm, Trương Văn Để đi trước dẫn đến đóng ở sở Tịch điền. Cho mời văn võ đình thần người nào hiện ở ngoài Hoàng thành, cũng đến công đường bộ Hộ (chỗ Văn Tường ở). Hai người bảo rằng : Lãng quốc công nối ngôi đến nay, làm việc phần nhiều trái phép cũ ; lại gần gửi người bậy (ngầm chỉ bọn Hồng Phì, Hồng Sâm, Hồng Tu) người đều không phục. Nay nên xin bỏ đi, đón hoàng tử thứ 3 lên nối nghiệp lớn. Lúc bấy giờ các quan đều vốn sợ uy lệnh của 2 người ấy, không ai dám nói điều gì khác, Hai người bèn một mặt dự làm tờ tâu, một mặt đem văn võ đình thần chuyển đến sở Tịch điền. (Duy có Thượng thư bộ Công là Đoàn Văn Hội cáo ốm không đến). Sai đem tờ tâu lấy chữ các quan ký tên. Lúc bấy giờ đã trống canh tư, bèn sai Hậu quân là Nguyễn Hanh, Thị lang bộ Binh là Lê Đại, trích phái biên binh đi đến nhà Dưỡng Thiện ở Khiêm lăng (Hoàng tử thứ 3 nguyên ở Dưỡng Thiện đường, ở bên hữu nhà Duyệt Thị gần đây rước linh cữu Tiên đế ở điện Hoà Khiêm tại Khiêm cung. Hoàng tử thứ 3, theo đến ở nhà quan xá ngoài cửa Vụ Khiêm. Nhân thể cũng gọi là Dưỡng Thiện đường) đón hoàng tử thứ 3. Lúc mờ sáng, về ở điện Quan Canh sở Tịch điền. Hai người cùng các quan ở sở ấy đều lần lượt lạy mừng. (Khi ấy, bọn Hanh mới đến đón, hoàng tử thứ 3 rất sợ hãi. Bọn Hanh ôm lên võng rước đi. Đến khi về đến nơi, hai người nói với hoàng tử thứ 3 là xin lập lên làm vua. Hoàng tử thứ 3 nói rằng ta còn bé, sợ không làm nổi. Hai người nói rằng : Tiên đế đã có ý ấy, nhưng chưa kịp làm. Nay là mệnh trời vậy. Xin nghĩ đến Tôn miếu, Xã tắc là quan trọng). Đến sáng rõ, (tức ngày Đinh Sửu là ngày 30 tháng 10), hai người thông báo cho các quan hiện túc trực đêm ở ấy ở trong Nội (văn trực thân là Tham tri Hà Văn Quan, võ trực thân là quyền Chương dinh Hùng nhuệ Trần Văn Cư, Tham biện viện Cơ mật là Hồ Lệ, Tham biện Nội các là Lê Duy Thuy, Thị vệ sứ đại thân là Tiền quân Tôn Thất Thạ đều đến họp. Lúc bấy giờ Đoàn Văn Hội cũng đến).

Khi đồng hồ 5 - 6 chuyển, vua mới biết là có sự biến. Hỏi đến những người trực hầu, thì chỉ có vài người cung Thái giám. Vội vàng thất thố, không biết làm thế nào, chỉ phải dự phê tờ chiếu nhường ngôi, để đợi.

Đến giờ Mùi, hai người đón hoàng tử thứ 3 vào viện Cơ mật tạm nghỉ và đem tờ tâu bỏ vua cũ lập vua mới, tâu lên Từ Dụ Thái hoàng Thái hậu lấy ý Chỉ để thi hành. Lại sai mở cửa mạn Tây nam (ngày hôm ấy cửa 4 mặt Kinh thành đóng kín cả ngày), cho gọi các hoàng thân, cũng đều lục tục vào Tả vũ. Đến nơi thì ai cũng im lặng, chỉ trông nhau mà thôi. (Duy Tuy Lý vương, Hồng Tu, Hồng Sâm ở ngoài, nghe biết tin sợ bị vạ lây, bèn đem gia quyến đến chỗ phái viên Pháp đóng ở Thuận An cầu cứu. Hoàng Hoá công Miên Triện, Hải Ninh quận công Miên Tăng cũng sợ hãi đi mất. Sau đấy vài ngày, Hồng Phì đi công sai ngoài Bắc về, đến đầu địa giới Quảng Trị nghe biết tin tự cho là nguy, lập tức thuê thuyền đến hội với Tuy Lý vương. Sau vì phái viên Pháp giao trả về, cùng với Hồng Tu, Hồng Sâm đều bị nạn).

Lúc bảy giờ, vua sai thái giám là Trần Đạt đem tờ chiếu nhường ngôi, yêu cầu lui về chỗ phủ cũ. Hai người giả cách nhận lời, sai Tôn Thất Thạ đem võng đưa vua cùng phi tần nội cung cho về phủ cũ (ở địa phận xã Phú Xuân). Nhưng mật dặn riêng ích Khiêm, Văn Đễ trực trước ở ngoài cửa Hiển Nhân, đón đường sai đưa vua đến nhà Hộ Thành, cho uống thuốc độc giết đi. (Hộ Thành nha nguyên trước là Dục Đức đường mới đổi tên. Lúc bảy giờ những phi tần đã cho về trước để hộ vệ đưa vua. Khi đến đấy, ích Khiêm, Văn Đễ cho thuốc độc vào nước chè dâng lên, vua không chịu uống. Văn Đễ ra lạy khóc khuyên rằng : Vua tôi đến lúc biến không thể làm thế nào được. Vua nói rằng : Ta lại không được bằng Thụy quốc công à ? Còn lần chần không uống. ích Khiêm bèn đem nước chè ấy đổ vào miệng vua. Lập tức phát lên như người phải gió. Một lúc lâu Trần Xuân Soạn ra truyền nói rằng : Nếu để chậm quá sẽ phải tội nặng, lập tức lấy tay bóp họng vua lè lưỡi, lòi mắt ra, rồi vua mới chết. Đến lúc đưa vua về phủ, thấy chỗ cổ họng vua sưng như cái cung giương lên, ai cũng thấy làm lạ). ích Khiêm, Văn Đễ vào báo rằng : Lãng quốc công đến đấy đã uống thuốc độc chết rồi. Hai người bèn rước hoàng tử thứ 3 vào ở điện Hoàng Phước, đợi sẽ chọn ngày tốt tôn lên làm vua.

Trần Tiến Thành cùng 2 người ấy vẫn không bằng lòng nhau. Trước đây vì việc tuyên chiến, đã bị 2 người ấy tham hặc nhieác móc, giận không quên được. Bọn Hồng Phì mật tâu xin bỏ

cường thần, Tiễn Thành cũng có đi lại mật với nhau. (Tiễn Thành đêm thường ngấm đến dinh thự Hồng Phì bàn kín với nhau). Hai người đã biết. Cho nên việc Tiễn Thành cáo ốm xin về nhà riêng, đều do 2 người bắt buộc. Đêm hôm trước họp nhau ở sở Tịch điền, 2 người cũng có đem bản thảo tờ tâu đến tường với Tiễn Thành yêu cầu phải theo làm việc ấy. Tiễn Thành lại khước từ, nói rằng : Bỏ vua nọ lập vua kia, sao có thể làm mãi ? Tôi đã bãi chức về nhà, không dám dự việc ấy. Hai người lại càng ngờ mà ghét. Nhân thể đêm ấy cũng sai người đến giết Tiễn Thành ở nhà riêng. (Nhà ở ấp Doanh Thị Trung).

Ngày hôm sau (tức là mùng 1 tháng 11), hai người tâu xin chôn vua bằng lễ nghi quốc công, giao cho phủ Tôn nhân chiếu lệ chôn cất. Còn Tiễn Thành thì do phủ Thừa Thiên khám biên cho là bị kẻ cướp giết chết. Đến lúc việc phát ra, ai cũng biết là do 2 người ấy sai người giết, mà chả ai dám nói ra.